Cổ Long

TÌNH NHÂN TIỄN

WWW.VNTHUQUAN.NET, 2009.

Cổ Long

TÌNH NHÂN TIỄN

Vnthuquan.net, 2009

Phi lộ

Một tiếng hú dài rùng rợn từ trong độc cốc vọng tới khiến cho Triển Mộng Bạch giật mình, lẩm bẩm :

- Ô! Hay đây là sào huyệt của Tình Nhân tiễn?

Bằng một khinh pháp ảo tuyệt, Triển Mộng Bạch phóng mình đi như một làn khói, đáp ngay ngoài cửa hang cốc, đưa mắt nhìn vào trong động.

Triển Mộng Bạch chợt thất kinh thấy bốn vị lão tăng Thiếu Lâm Tự đang bị treo dộng đầu, mình mẩy đầy máu, đứng phía dưới là một lão quái nhân to lớn tay cầm thanh đoản kiếm chớp ngời, quát như hổ gầm :

- Tiêu Vương Tôn, Ngọc Hư chân nhân đang trốn ở đâu, khai mau!

Một lão tăng phun ra vòi máu, thở hổn hển :

- Không biết...

Quái nhân quát :

- Giết tất cả!

Thanh đoản kiếm trong tay quái nhân chớp lên, chém phụt qua cổ vị lão tăng vừa đáp.

Soảng!

Ánh quang tắt phụt, thanh đoản kiếm rời khỏi tay quái nhân bay vút,

va vào vách động, kêu lên một tiếng ghê hồn. Thì ra Triển Mộng Bạch vừa bắn mình vào, vỗ một chưởng cứu chiếc đầu của vị lão tăng.

Bốn vị lão tăng đồng hô to :

- Bạch thí chủ!

Quái nhân trợn mắt nhìn Triển Mộng Bạch quát :

- Ngươi đến đây làm gì?

Trỏ tay sang bốn vị lão tăng, Triển Mộng Bạch đáp :

- Đưa bốn vị này trở về Thiếu Lâm tự...

Quái nhân gầm to :

- Ngươi phải chết!

Mồm quát, quái nhân nhằm tâm huyệt Triển Mộng Bạch vỗ một đạo kình nặng như núi lở.

Triển Mộng Bạch vận đủ mười thành tiếp chiêu.

Ầm!

Một tiếng nổ long trời, khắp cả hang cốc đều rung chuyển, song phương cùng lảo đảo tháo lui một bước. Quái nhân kinh ngạc trố mắt nhìn Triển Mộng Bạch rồi cười khà :

- Tiểu tử khá đấy, nhưng ngươi cũng phải chết.

Quái nhân đánh luôn tám chưởng, cuồng phong nổi dậy ào ào.

Triển Mộng Bạch huy động song chưởng chống đỡ. Một loạt tiếng nổ chấn động, cát bụi tung bay mù mịt, trong nháy mắt hai đàng đã đấu trên ba mươi hiệp bất phân thắng bại.

Chợt quái nhân lùi lại hai bước gầm to :

- Tiểu tử, không ngờ người tuổi còn trẻ mà võ công đã cao thâm đến thế. Giờ hãy thử nhận chiêu này của lão phu.

Dứt câu, quái nhân xoay tròn quanh thân mình Triển Mộng Bạch như

trăm ngàn chiếc bóng u linh, không còn phân biệt được lão ở nơi đâu nữa cả. Chưởng chỉ vù vù điểm vào các yếu huyệt đối phương. Một lối võ công thần quái chưa từng trông thấy bao giờ.

Bình!

Triển Mộng Bạch hoa mắt luống cuống ngẩn ngơ, loạng quoạng trúng một chưởng, bay thẳng vào vách đá đánh huỵch một tiếng, máu họng trào ra.

Quái nhân cười khằng khặc :

- Tiểu tử! Lão phu nói có sai đâu. Bây giờ ta mổ bụng ngươi xem lá gan to đến thế nào.

Lão nhặt thanh đoản kiếm, vạch một đạo ngân quang sắp đâm thẳng vào ngực chàng.

Triển Mộng Bạch nhắm mắt chờ chết!

Đột nhiên có tiếng hét như chuông ngâm :

- Quái vật, không được giết Bạch ca!

Một tiếng “soang” chát chúa. Mũi kiếm của quái nhân văng ra ngoài. Một ả thiếu nữ xinh đẹp xuất hiện. Bất giác, Triển Mộng Bạch mở mắt kêu lên :

- Tiêu Phi Vũ!

Thực vậy, thiếu nữ vừa đỡ mũi kiếm chính là Tiêu Phi Vũ, con gái Tiêu Vương Tôn và cũng là vị hôn thê của Triển Mộng Bạch.

Một năm qua chàng luyện võ công tại Tiêu Vương cốc, vừa tái xuất giang hồ tìm thù rửa hận, không ngờ nàng lại lén lút theo chàng đến đây.

Quái nhân nhìn Tiêu Phi Vũ cười khăng khắc :

- Gã kia là gì của ngươi?

Tiêu Phi Vũ bình thản đáp :

- Chàng là vị hôn phu của ta, ngươi không được sát hại chàng.
- Ha ha... ta sẽ cho hai ngươi thành hôn dưới Âm phủ.
Lão vươn mười quỷ trảo chụp tới Tiêu Phi Vũ nhanh như sét giật. Trong lúc bất phòng, Tiêu Phi Vũ trúng nhằm mấy ngọn quỷ trảo, đứng bất động. Quái nhân vung kiếm đâm ngay yết hầu Tiêu Phi Vũ. Nàng trừng mắt chờ chết.
Thình lình một chiếc bóng vụt phóng tới hét lớn :
- Vô Trường Quân Kim Phi, ngươi điên rồi.
Quái nhân chính là Vô Trường Quân Kim Phi. Lão nghe tiếng quen thuộc lập tức ngưng tay day qua hỏi :
- Nương tử là ai?
Chiếc bóng đã hiện ra một trung phụ xinh đẹp lạnh lùng :
- Nam Yến!
Kim Phi sửng sốt một lúc, bỗng vồ lấy Nam Yến ôm chặt vào lòng kêu lên :
- Trời... hiền thê.
Quả vậy, Nam Yến chính thật là vợ của Kim Phi đã thất lạc nhau hai mươi năm qua vì thảm biến gia trang. Ngày đó Kim Phi bị kẻ thủ đánh rơi xuống vực thẳm mất tích. Nam Yến bơ vơ tới tá túc tại Tiêu Vương cốc, hạ sinh một bé gái tên Man Phong. Sau đó vì nợ ơn Tiêu Vương Tôn nên tình nguyện làm thứ thiếp và cho ra đời Tiêu Phi Vũ. Không ngờ hôm nay lại trùng phùng ở trong động cốc này.
Thật lâu, Kim Phi buông Nam Yến ra, trỏ tay sang Tiêu Phi Vũ hỏi :
- Vị tiểu cô nương kia là ai?
- Là em gái của Man Phong ái nữ, phu quân.
- Ồ! Thân phu Tiêu Phi Vũ là ai?
- Tiêu Vương Tôn.

Kim Phi trợn mắt :

- Thế ra bà đã tục huyền?

Nam Yến thở than :

- Lúc phu quân mất tích thiếp tưởng đã chết rồi, lại bị bọn Thất Sát đuổi theo toan giết, nhờ Tiêu Vương Tôn cứu thoát đưa về Tiêu Vương cốc. Thiếp vì nợ ơn người quá nặng nên tình nguyện trao thân. Nhưng bây giờ gặp lại phu quân rồi, thiếp xin phu quân toan liệu...

Ngẫm nghĩ một lúc, Kim Phi thở dài :

- Nàng hãy theo ta.

Nam Yến vui mừng, bước tới giải huyệt cho Tiêu Phi Vũ và bảo :

- Phi Vũ! Con hãy chào cậu đi.

Tiêu Phi Vũ chắp tay :

- Con kính chào cậu, suýt nữa cậu giết con rồi.

Kim Phi tươi cười :

- Phải! Chút nữa ta đã lầm rồi.

Lão trỏ tay qua Triển Mộng Bạch hỏi :

- Gã nầy là ai?

Nam Yến day qua giải huyệt cho Triển Mộng Bạch, đáp :

- Tiểu tử này tên Triển Mộng Bạch, là vị hôn phu của Tiêu Phi Yến đấy.

Kim Phi kinh hãi :

- Ồ! May thay..., suýt nữa ta đã mổ bụng gã rồi còn gì.

Chợt có ba người tiến vào. Coi lại đó là Tiêu Vương Tôn, Ngọc Hư chân nhân, và Dương Toàn, đệ tử của Lam Thiên Chùy.

Tiêu Phi Vũ chạy lại ôm Tiêu Vương Tôn hoan hỉ :

- Phụ thân...

Triển Mộng Bạch cũng bước tới vòng tay :

- Nhạc phụ...

Trong khi đó Ngọc Hư chân nhân tháo dây đem bốn vị lão tăng xuống, hỏi ra mới biết chỉ vì một sự hiểu lầm nên Kim Vũ mới toan giết họ. Mọi người than thở một hồi, mọi chuyện xảy ra trong quá khứ chẳng khác nào một cơn mộng.

Triển Mộng Bạch chắp tay :

- Nhạc phụ. Hôm trước con có hứa với Lam lão tiền bối rằng sẽ theo lão học mấy môn võ công, giờ con theo Dương Toàn đại ca, sau thời gian sáu tháng con sẽ trở về Tiêu Vương cốc bái mạng.

Liền đó, Triển Mộng Bạch và Dương Toàn giở khinh công đi thẳng...

TÌNH NHÂN TIỄN

Hồi 1
Côn Lôn sơn thần bí

Bình minh đến, vạn vật tưng bừng, gương mặt ngọc của Triển Mộng Bạch càng rạng rỡ thêm hơn.

Đây là ngày đầu tiên viết trang sử mới cho vị tiểu anh hùng trên con đường danh vọng và báo phục mối phụ cừu đầy gian lao, nguy hiểm.

Chiều hôm sau, Triển Mộng Bạch và Dương Toàn đã tới chân núi Côn Lôn, một vùng núi non trùng điệp cực kỳ hiểm trở.

Dương Toàn dừng chân lại, quay mình nhìn con đường đê khúc khuỷu ăn thông lên đỉnh núi, niềm căm phẫn hiện rõ nơi ánh mắt.

Triển Mộng Bạch thấy thế, ngạc nhiên :

- Đại ca...

Dương Toàn thở dài mấy tiếng, rồi trầm giọng :

- Ngu ca rất hận... đáng hận thật!

Triển Mộng Bạch càng lấy làm lạ :

- Đại ca hận chi?

Dương Toàn đưa tay chỉ lên núi, hỏi :

- Nhị đệ có biết tại sao Đế Vương cốc chủ Tiêu Vương Tôn không

còn dám xuôi ngược trên giang hồ nữa chăng?
Triển Mộng Bạch chớp mắt :
- Không lẽ trong cái việc ẩn cư của lão lại có nhiều điều bí ẩn?
Dương Toàn thở dài :
- Bí ẩn thì hẳn có rồi! Cái lão Tiêu cốc đó...
Đột nhiên hắn nín lặng, bỏ lửng câu nói.
Triển Mộng Bạch nóng nảy :
- Sao đại ca không nói luôn?
Dương Toàn lại thở ra :
- Chẳng phải ngu ca không muốn nói, chỉ vì ngu ca sợ nói ra rồi... Mà thôi nhị đệ đừng nghe là hơn, bởi tánh của nhị đệ cương quá chừng!
Triển Mộng Bạch hừ một tiếng :
- Đại ca không nói là có ý khinh tiểu đệ đấy!
Dương Toàn trầm ngâm một lúc, lâu lắm mới tiếp :
- Sở dĩ mà cái lão Tiêu Vương Tôn quanh năm ẩn mình là vì trên ngọn núi này có ba vị lão nhân ẩn cư trong một ngôi nhà quái dị.
Triển Mộng Bạch cau mày :
- Đế Vương cốc chủ có võ công như vậy, không lẽ lại còn sợ bất cứ ai trong cõi đời này?
Ba lão nhân kia có tài nghệ như thế nào, đến đâu mà Tiêu cốc chủ phải sợ hãi?
- Ba lão nhân đó tâm tình tàn độc, thủ đoạn lợi hại, họ là ba con người cổ quái hại người bằng loại vật mà họ nuôi dưỡng, những loài vật đó rất độc, nếu Tiêu Vương Tôn sơ suất sẽ mất mạng ngay!
Triển Mộng Bạch nổi giận :
- Có sự việc như vậy à?
Dương Toàn cau mày :
- Nếu không có như vậy thì làm sao quanh năm suốt tháng Tiêu Vương Tôn ăn chẳng ngon bữa, ngủ không an giấc?... Hừ, rất tiếc không có một thiếu niên can đảm giải trừ cho lão ta sự đe dọa hằng ngày!
Triển Mộng Bạch quắc mắt :
- Phải làm sao để hóa diệt phiền lo cho Tiêu cốc chủ?
Dương Toàn giải thích :
- Lên trên núi, tìm ba vị đó, thủ hồi...
- Thủ hồi vật gì?
- Ngu ca không dám nói nữa, sợ nhị đệ đòi đi!
Triển Mộng Bạch gấp giọng :
- Đại ca cứ nói, tiểu đệ không đi đâu.
Dương Toàn lắc đầu :

- Chẳng phải ngu ca không muốn nói, chỉ vì lên đó là làm một việc mạo hiểm phi thường, người lên núi chẳng những phải có gan liều mà còn cần phải có tài nghệ cao siêu, ngoài ra phải giữ cái chí chực kỳ kiên định. Dọc đường, cứ đi đi lên mãi không thể quay đầu, khi thấy một ngôi nhà cổ quái, tìm gặp ba lão nhân, hỏi họ xin một con độc xà màu đỏ, đem nó về trao cho Tiêu Vương Tôn. Dùng con vật đó, hoặc ăn nó, hoặc chế luyện ra một dược liệu thì, Tiêu Vương Tôn sẽ không còn sợ độc trùng nữa.
Triển Mộng Bạch mỉm cười :
- Thế thì có gì khó khăn đâu?
Dương Toàn thốt :
- Võ công của ba vị lão nhân đó, không lấy gì làm cao minh cho lắm, song họ có biệt tài lừa người, kẻ gian hoạt còn bị họ lừa được như thường, thì liệu một người như Tiêu Vương Tôn, làm gì không mắc mưu họ chứ? Hà huống một thiếu niên chưa đầy hai mươi tuổi?
Triển Mộng Bạch lấy làm kỳ :
- Tại sao lại phải là một thiếu niên chưa tròn lứa tuổi hai mươi?
Dương Toàn đáp :
- Bởi vì ngày trước Tiêu Vương Tôn có lập ước với ba vị lão nhân. Theo thỏa ước đó thì chỉ có một thiếu niên chưa tròn hai mươi tuổi mới có thể lên đỉnh tìm ba vị lão nhân, và được trao độc vật.
Triển Mộng Bạch cao giọng :
- Đối với tiểu đệ, Tiêu cốc chủ có cái ơn trọng như núi Thái, giờ đây nghe được việc này, tiểu đệ thấy có dịp đáp lại phần nào ơn trọng của lão ta. Nếu không làm được cái gì hữu ích cho lão, thì liệu tiểu đệ có còn là con người nữa chăng?
Dương Toàn khoát tay :
- Không được! Dù sao, nhị đệ cũng không thể đi được!
Triển Mộng Bạch hỏi :
- Tại sao?
Dương Toàn giải thích :
- Cái vẻ bên ngoài của nhị đệ chứng tỏ một tâm tính quật cường, nhưng thực ra cái tâm của nhị đệ thì quá mềm. Nếu gặp ba vị đó, họ nói một vài câu, xúc động tâm tình nhị đệ...
nhị đệ sẽ nghe họ ngay.
Triển Mộng Bạch trợn mắt :
- Đại ca cứ yên trí, tiểu đệ hứa, vô luận ba lão nhân đó có nói gì, tiểu đệ nhất định không nghe, nếu không nghe thì làm gì mắc mưu họ?
Dương Toàn lo lắng :
- Nhị đệ muốn đi sao?

Triển Mộng Bạch ưỡn ngực :
- Vâng! Tiểu đệ sẽ mang con độc xà màu hồng đó đem về đây! Không có một sự việc gì có thể cầm chân tiểu đệ trên đó được cả.
Dương Toàn than nhẹ :
- Cẩn thận nhé nhị đệ!
Triển Mộng Bạch gật đầu :
- Đại ca cứ việc yên trí, cứ ở đây mà chờ tiểu đệ xuống. Lâu là một ngày, sớm là nữa ngày, tiểu đệ sẽ trở lại với con rắn độc màu hồng.
- Nhị đệ không trở lại đây, thì ngu ca cũng không trở về sơn động!
Triển Mộng Bạch vẫy tay :
- Tiểu đệ đi đây!
Nhìn theo bóng Triển Mộng Bạch, đến khi khuất hẳn ở khúc quanh trên con đường lên núi, Dương Toàn vụt nở một nụ cười âm hiểm :
- Triển Mộng Bạch! Đừng trách ta sao hãm hại người! Bởi vì, người vào Ngạo Tiên cung, là vĩnh viễn ta không còn hy vọng được Lam Thiên Chùy truyền y bát cho.
Hắn bật cười khanh khách :
- Khi ngươi chết lúc đó ta sẽ ngụy tạo một vẻ mặt đau đớn, thống khổ. Ta sẽ khích động luôn Lam Thiên Chùy, cho lão ta tìm lên đỉnh núi gặp ba vị lão nhân kia báo cừu... Ha ha ha...
* * * * *
Rời khỏi chân núi. Vừa đi, Triển Mộng Bạch vừa nghĩ :
- Không ngờ ta với hắn mới kết giao với nhau mà hắn đã đối xử nặng tình với ta quá như vậy! Tự nhiên ta cảm kích vô cùng!
Chàng nhìn ra con đường trước mắt lao đi vun vút.
Một lúc sau chàng trông thấy một khoảng núi có hình thế lạ kỳ, nơi đó không có một ngọn cỏ, có lẽ tại đây sinh vật không phát triển nổi nên tàn lụn để cuối cùng tận diệt.
Vượt qua đoạn đường đó, chàng lại đến một địa điểm có đầy hoa cỏ màu đỏ như máu lại to bằng chiếc bát lớn.
Chàng không nhận ra được hoa đó là hoa gì.
Bỗng chàng trông thấy một tấm bia dựng trong những bụi hoa. Bia có mấy chữ :
- Cấm địa!
Triển Mộng Bạch cười lạnh mấy tiếng, băng mình vọt ngang qua tấm bia, bất chấp lời cảnh cáo.
Muốn đi tới, chàng phải vạch lối ngay giữa rừng hoa, tuy nhiên cũng chẳng làm hoa tàn, hoa rụng.
Không lâu lắm, bỗng chàng thấy trước mặt có bóng người.
Bóng đó là một nữ nhân. Bởi nàng đưa lưng nên Triển Mộng Bạch

không thể ức độ nàng ở vào lứa tuổi nào.
Chàng chỉ thấy nàng vận chiếc áo màu đỏ tươi như những đóa hoa đỏ quanh đó, nàng lướt đi thoăn thoắt. Bóng nàng hiện giữa bóng hoa trông như một nàng tiên.
Triển Mộng Bạch lấy làm lạ, tự hỏi tại sao giữa chốn hoang vu nầy lại có một nữ nhân, chân chàng dậm mạnh, cố ý gây tiếng động.
Chẳng rõ tại sao nàng không quay đầu, song nàng lại chậm chân như chờ đợi.
Triển Mộng Bạch nhờ thế đuổi theo kịp, vượt ngang qua nàng, quay đầu lại nhìn, song nàng kịp lúc lách mặt nghiêng qua một bên.
Thành thử Triển Mộng Bạch chẳng thấy được mặt nàng rõ rệt.
Chàng nhớ lời dặn dò của Dương Toàn :
- Dọc đường tuyệt đối không nên quay đầu nhìn ngược về phía hậu!
Chàng vừa chạy được vài trượng đường, từ phía sau lưng, một giọng nói của nữ nhân, thuộc hạng già, gọi to, vọng đến tai chàng :
- Cứu mạng! Người trẻ tuổi kia ơi! Mau mau cứu mạng già!...
Triển Mộng Bạch giật mình, quay lại.
Phía sau, tiếng kêu cứu mạng càng phút càng vang, vừa to vừa gấp, âm thinh thảm thiết phi thường.
Triển Mộng Bạch lẩm bẩm :
- Vô luận làm sao, biết người sắp chết mà không cứu, thì ta còn làm người được chăng?
Cuối cùng chàng phóng mình trở lại.
Nữ nhân áo đỏ đã biến mất dạng, chung quanh tịch mịch lạ lùng!
Triển Mộng Bạch sững sờ hét to :
- Ai? Ở đâu?
Bên cạnh lối đi giữa rừng hoa, một người đáp :
- Ở đây! Ở đây này!
Triển Mộng Bạch không do dự, phi thân lao vút mình đến nhận ra một cái hố sâu, quanh miệng hố hoa phủ kín.
Dưới hố, nữ nhân áo đỏ đang kêu gào, chẳng rõ nàng làm sao mà rơi xuống đó.
Nàng đang rơi, đôi tay cứ bám vào vách hố. Tay bám tới đâu là đá theo tay rơi xuống, đá bờ như đất bùn, không chịu nổi sức nặng của nàng.
Triển Mộng Bạch kinh hãi, nếu cứ cái đà đó, cuối cùng nàng sẽ dập mình, nếu không tan xương thì cũng nát thịt.
Triển Mộng Bạch rợn người, đứng cứng tại hố, giữ cho khỏi ngã, đoạn gọi to :
- Đừng cử động. Tại hạ sẽ xuống đến nơi cứu cho.

Chàng từ từ hạ thấp mình xuống, với tay nắm lấy cổ tay nữ nhân kéo mạnh.
Chàng thở phào, buông gọn :
- May quá...
Ngờ đâu một đạo kình lực vô hình kéo chàng ngã chúi tới, chân chàng mất vững.
Như vậy là chàng phải ngã luôn xuống hố sâu.
Vừa lúc đó, một đường dây nhỏ từ đâu không rõ, bay đến vừa tầm tay chàng, chàng với lấy liền nắm chặt.
Nữ nhân áo đỏ lạnh lùng :
- Vào cái chỗ không nên vào, tự mình rước cái khổ. Ta khuyên ngươi đừng vọng động, trong chốc lát không chừng sẽ có người đến giải cứu cho.
Triển Mộng Bạch nổi giận, mắng :
- Ta có lòng tốt, định cứu ngươi, ngươi lại lấy ân mà làm oán?...
Đường dây thòng xuống mấy thước.
Thì ra vì chàng phản đối, đường dây mới hạ thấp hơn, nữ nhân áo đỏ đã cảnh cáo chàng rồi kia?
Nữ nhân áo đỏ lạnh lùng như lúc đầu :
- Ngươi mắng thêm một tiếng nữa, một tiếng thôi là ta cắt đứt đường dây ngay.
Cho đến bây giờ, nữ nhân vẫn chưa đưa gương mặt thật cho Triển Mộng Bạch thấy, và nàng vẫn giữ giọng già như từ lúc kêu cứu.
Sinh mạng nằm trọn trong tay người, Triển Mộng Bạch không hề nao núng, niềm phẫn hận càng phút càng tăng. Nữ nhân cảnh cáo, chàng càng tức uất, chàng hét lên :
- Muốn cắt dây, cứ cắt, ta sợ gì ngươi mà chẳng dám mắng ngươi chứ?
Chừng như nữ nhân giật mình, nhóng thêm một câu :
- Khá lắm đó nhé, tiểu tử! Ngươi tưởng là ta không dám cắt à? Ngươi cho rằng ta dọa suông thôi à?
Triển Mộng Bạch cười lớn :
- Cho ngươi biết, ta sớm đã xem thường cái mạng sống của ta, nếu ngươi dựa vào sự sống chết của một người mà uy hiếp ta, thì đúng là ngươi lầm!
- Ngươi cho rằng không sợ chết, là có dũng khí phải không? Hừ hừ! Thực ra thì ngươi chỉ là một mẫu người ngu xuẩn, vô tích sự, chỉ biết lấy cái chết mà đối phó với mọi người tao ngộ! Ngoài cái chết ra, ngươi chẳng có một sở năng nào đáng giá cả.
Triển Mộng Bạch quát vang lên :

- Ngươi nói gì chứ? Thử lập lại cho ta nghe!
Nữ nhân tiếp luôn :
- Ngươi chết mấy lần đi nữa, sự tình cũng chưa thể dứt khoát đâu. Ta thấy ngươi đoài chết là để trốn tránh một cái gì. Ngươi muốn chết, chắc là mắc nợ nhiều không phương trang trải, nên chết đi để trốn nợ.
Mấy lời nói của nàng là một ngọn roi quất mạnh vào con tim của chàng.
Bỗng nhiên, chàng nhớ đến những đoạn ân oán giang hồ, chưa thanh toán mảy may!
Tâm tình sôi động, ngàn ý nghĩ dập dồn, bất giác chàng thở dài nhận ra mình chưa có thể chết được!
Nữ nhân đó nói đúng, chàng cần phải sống, bao nhiêu sự việc đang chờ chàng.
Đúng lúc đó giọng cười của nữ nhân áo đỏ vang lên, tiếp theo là một câu nói không lạnh lùng lắm :
- Gã trẻ tuổi kia, ngươi không tiếc mạng sống, song ta lại không muốn lấy mạng ngươi!
Đường dây giật mạnh, như đường nhợ câu do ngư phủ nghe cá đớp giật lên.
Chàng bị vút lên cao, đáp xuống nơi bờ gành đá.
Nhớ đến cái cảnh vừa trải qua, Triển Mộng Bạch rùng mình. Đúng là một cái chết trong đường tơ kẽ tóc.
Nữ nhân áo đỏ nhìn chàng, tiếp :
- Gã trẻ tuổi kia, dù sao thì ta cũng đã cứu ngươi. Ta cũng không bắt buộc ngươi van cầu. Ta cứu ngươi rồi, ngươi có thể làm hộ ta một việc chăng?
Nữ nhân còn giữ dáng điệu dịu dàng, tóc còn xanh, song gương mặt lại già, những đường nhăn đã hiện lộ nơi vầng trán.
Chàng nhìn nữ nhân khẽ thở dài :
- Bà ám toán tại hạ, rồi bà cứu tại hạ, lại còn muốn tại hạ giúp bà? Dù sao bà cũng không đợi tại hạ van xin, vẫn cứu tại hạ như thường. Điều đó khiến tại hạ cảm kích bà.
Lão phụ áo đỏ điểm một nụ cười, tiếp :
- Ngươi nói thế, có nghĩa là ngươi sẵn sàng làm hộ ta việc đó?
Triển Mộng Bạch không đáp, chỉ hỏi lại :
- Việc gì?
- Từ đây lên thẳng đỉnh núi, ngươi sẽ gặp được ba gian nhà. Trước gian bên tả có một khoảng đất chu viên, trên khoảng đất đó trồng toàn hoa cúc. Ngươi cứ hủy diệt tất cả những chồi cúc đó cho ta.

- Chính tại hạ định đến đó sanh sự đấy. Đừng nói là bảo tại hạ hủy diệt khu hoa cúc, nếu bà muốn tại hạ đập phá cả ba gian nhà tại hạ cũng làm luôn!
Lão phụ áo đỏ sững sờ, hỏi :
- Ngươi có ân oán gì với bọn họ? Tại sao ngươi muốn đến đó sanh sự?
Triển Mộng Bạch hừ một tiếng :
- Chẳng lẽ bà không biết? Trong ba gian nhà đó có ba lão nhân tàn độc phi thường, họ lại còn nuôi trùng độc để hãm hại kẻ khác!
Lão phụ áo đỏ trố mắt :
- Thật vậy sao? Ngươi nghe ai nói thế?
Triển Mộng Bạch cao giọng :
- Tự nhiên tại hạ được biết, cần gì phải có ai nói cho nghe? Hôm nay tại hạ quyết lên trên đó đòi cho được con rắn độc màu đỏ, đem về cứu mạng một người.
Lão phụ áo đỏ chớp luôn đôi mắt mấy lượt, chừng như bà ta cho là câu chuyện hết sức kỳ quái.
Với vẻ hoang mang, bà hỏi :
- Độc xà? Độc xà gì chứ?
Triển Mộng Bạch lắc đầu :
- Những thủ đoạn của tà đạo bàng môn, làm gì tại hạ hiểu được rành? Điều chắc chắn là họ có con rắn độc đó, và họ đã thả nó ra sát hại nhiều người.
Lão phụ giật mình một lúc lâu, bỗng bà bật cười khanh khách :
- Có việc như thế à? Hay! Hay thật! Thôi, ngươi hãy đi! Đi đi!
Bà cười thích thú thật sự, khiến Triển Mộng Bạch chắc là bà có dụng ý gì nên mới bỗng dưng biểu hiện niềm đắc chí như vậy.
Chàng ngây người nhìn sững bà một lúc lâu, đoạn vòng tay chào :
- Phu nhân yên trí! Tại hạ bảo đảm là phu nhân sẽ thỏa mãn!
Nói xong, Triển Mộng Bạch phóng đi.
Trên đầu có mây, dưới chân có mây, chàng đi giữa vùng mây đó.
Một lúc sau đã thấy dạng ba gian nhà lờ mờ...
Chàng gia tăng tốc độ, không lâu lắm thì đến nơi.
Ngôi nhà được dựng lên giữa một biển hoa, toàn là hoa màu đỏ.
Ngôi nhà có ba gian, tuy liền lạc với nhau, song rất riêng biệt.
Trước gian nhà có một khoảng đất tròn. Trên khoảng đất đó có nhiều bồn trồng hoa cúc.
Hoa nở to, đóa màu vàng, đúng là một loại trúc hiếm trên đời.
Đến đây rồi, chẳng phải để nhìn hoa, Triển Mộng Bạch vung tay, càn quét một lúc, vùng hoa cúc vàng tan nát. Cảnh vừa ngoạn mục đó,

nay lại thê thảm làm sao!
Chàng tung chân, đá bay một chiếc chậu to. Chậu uốn cầu vồng rơi xuống, vỡ tung, bật lên một tiếng "soang" rất lớn.
Bỗng, một tiếng hét vang lên, làm chát tai Triển Mộng Bạch.
Chàng giật mình, nhìn lên thấy một lão nhân từ trong gian nhà gỗ bay vút ra.
Lão nhân có thân vóc vừa to vừa cao vừa mập, râu xoắn phủ trọn chiếc cằm. Mình vận chiếc áo gai.
Đến nơi rồi, lão lại quát :
- Tiểu tử! Ngươi điên phải không?
Triển Mộng Bạch lùi lại mấy trượng, nhìn lão nhân sững sờ, thầm nghĩ :
- Con người chất phát thô kệt thế, còn hòng mà lừa được ai?
Lão nhân nhào xuống đất, dang rộng hai tay hốt những cánh hoa tơi tả, vừa hốt vừa khóc, nghe thảm thiết quá chừng.
Triển Mộng Bạch ngây người, nhìn lão.
Khóc lóc kể lể một hồi, bỗng lão đứng lên, vung chưởng đánh qua Triển Mộng Bạch, đồng thời hét :
- Gã điên kia? Ai bảo ngươi đến đây?
Triển Mộng Bạch không đáp, hoành thân tránh né thế chưởng đó.
Chiêu thức của lão rất thông thường, nhưng nội lực thì mạnh không tưởng tượng nổi.
Lão đánh tiếp mấy chưởng nữa, đột nhiên dừng tay, cao giọng hỏi :
- Xem quyền pháp của ngươi, ta nhận ra được ngươi có liên quan với Lam Thiên Chùy và Tiêu Vương Tôn, có đúng vậy không?
Triển Mộng Bạch càng sửng sốt, hỏi lại :
- Sao các hạ biết?
Lão nhân cao lớn nổi giận :
- Hay chưa! Thì ra chính bọn đó sai ngươi đến đây?
Triển Mộng Bạch cũng giận :
- Ai nói là tại hạ đến đây là do các vị ấy sai phái?
Lão nhân cao lớn toan nhảy tới, bỗng từ trong một gian nhà có người gọi vọng ra :
- Đại ca khoan động thủ! Hãy để cho tiểu đệ hỏi hắn mấy câu đã!
Giọng nói rất ôn hòa, song cái khí rất kín đáo, lại thâm hậu. Giọng vang từ xa xa, Triển Mộng Bạch lại nghe như rất gần, mường tượng người phát âm ở sát bên chàng.
Hiển nhiên chỉ có những kỳ nhân, dị khách mới có lối phát âm như thế đó.
Lão nhân cao lớn đang sôi giận cực độ, nghe tiếng gọi liền dừng

chân, song cái dáng của lão vẫn còn hung hăng quá chừng.
Từ trong một giang nhà, một lão nhân bước ra. Vóc người tuy ốm cao, nhưng tinh thần quắc thước, lạnh lùng.
Bước đi của lão rất đều, không mau, không chậm. Ung dung thong thả, chừng như trên đời chẳng có việc gì làm lão phải hấp tấp, vội vã nổi.
Trông lão có dáng thần tiên, phường phường, phiêu phiêu, thoáng nhìn qua là kính mến ngay.
Tuy nhiên Triển Mộng Bạch rất ngán những con người có dáng dấp quá trầm tĩnh.
Chàng nghĩ rằng phàm muốn gạt người thì trước hết phải có cái vẻ hấp dẫn gây lòng tin, để rồi từ lòng tin đó đưa đối phương vào vòng, khiến chính nạn nhân cũng không biết được là mình bị gạt.
Lão nhân ốm bước đến trước mặt Triển Mộng Bạch, nhìn chàng từ đầu đến chân, đoạn bật cười mấy tiếng, hỏi :
- Bạn nhỏ ơi! Dọc đường bạn nhỏ có gặp ai chăng?
Triển Mộng Bạch giật mình, hừ lạnh :
- Không liên quan gì đến các hạ!
Lão nhân ốm vẫn cười, không hề tỏ lộ sự bất mãn :
- Có thể là bạn nhỏ đã gặp một thiếu phụ áo đỏ, và hẳn là thiếu phụ đó bảo bạn nhỏ đến đây, hành động như vậy!
Triển Mộng Bạch lấy làm kỳ, tự hỏi tại sao lão nầy biết rõ như có trông thấy.
Chàng không biết phải đáp làm sao.

TÌNH NHÂN TIỄN

Hồi 2
Thiên hình địa ảnh

Lão nhân lại cười, day qua lão nhân lớn kia :
- Sao đại ca không suy ra chứ? Nếu chịu khó suy ra, tức khắc hiểu ngay. Nếu người bạn nhỏ này cố ý sanh sự, thì sao lại chẳng hủy diệt toàn diện các loài hoa, mà chỉ phá hoại riêng một khóm cúc? Hắn nhắm vào hoa vàng, chừa hoa đỏ, như vậy là rõ rệt lắm rồi!
Lão nhân lớn quát to :
- Lão phu từng nói, bất cứ ai cũng chẳng được bán mảng đến chốn này, nếu tiểu tử không vì sanh sự mà đến, thì là vì lẽ gì chứ?

Qua hai tiếng đại ca, tiểu đệ, Triển Mộng Bạch đoán ra được họ là hai anh em với nhau, song tính khí lại tương khắc rõ rệt như nước với lửa. Chàng không tìm thấy một điểm nhỏ tương đồng. Một người thì quá thô bạo, cộc lốc, còn một người thì hòa dịu trầm tĩnh.
Lão nhân ốm cười nhẹ, tiếp :
- Bạn nhỏ có biết không, nơi đây là vùng cấm địa đối với võ lâm, bất cứ ai cũng chẳng được phép đặt chân đến! Bạn nhỏ không nghe ai nói như vậy sao?
Triển Mộng Bạch hừ lạnh :
- Tại hạ đến đây rồi thì sao?
Lão nhân ốm không để cho vị đại ca được đối thoại, chận lời :
- Vô ý mà đến, thì miễn luôn. Cố tình mà đến thì...
Triển Mộng Bạch hét :
- Tại hạ cố tình đến đây đó!
Lão nhân ốm cau mày, song vẫn giữ vẻ từ hòa :
- Người bạn nhỏ dám ăn nói nghênh ngang trước mặt anh em lão phu, hẳn là chưa biết anh em lão phu?
Triển Mộng Bạch lạnh lùng :
- Biết cũng thế, không biết cũng thế thôi!
Lão nhân ốm thở dài :
- Có khi nào bạn nhỏ nghe nói đến Côn Lôn song tuyệt chăng?
Triển Mộng Bạch trầm giọng :
- Thiên Hình, Địa Ảnh, Côn Lôn song tuyệt, phàm ai học võ lại chẳng nghe nói đến chứ? Tại hạ có điếc đâu mà chẳng nghe giang hồ truyền khẩu với nhau!
Lão nhân ốm thở dài :
- Đã biết anh em tại hạ là ai, thì bạn nhỏ cũng nên...
Triển Mộng Bạch vụt cười vang :
- Các hạ không sợ nói láo mãi rồi cái lưỡi thụt mất à! Dù có lừa ai, cũng không nên lừa bằng cách đó! Nếu các hạ tự xưng là Côn Lôn song tuyệt, là Địa Ảnh, Thiên Hình, thì tại hạ đây cũng có thể cho mình là Ngọc Hoàng Thượng Đế! Tại hạ khuyên các vị hãy im miệng lại đi.
Lão nhân lớn nhẫn nhịn quá độ rồi, không còn nhẫn nhịn được nữa, hét lên như sấm :
- Tức chết lão phu! Chẳng lẽ Côn Lôn song tuyệt lại có người giả mạo!
Triển Mộng Bạch cười lạnh :
- Được rồi, tạm thời tại hạ cứ chấp nhận hai vị là Côn Lôn song tuyệt thực sự đó.

Nhưng các vị cứ trao ngay con rắn độc màu đỏ cho tại hạ đi!
Lão nhân ốm, có sắc mặt bình hòa, đột nhiên xanh mặt.
Lão nhân lớn quắc đôi mắt đỏ như lửa, râu và tóc của lão ta dựng đứng lên, phẫn nộ hết sức. Thay vì lão hò hét, lão lại ngửng mặt lên không, bật cười ha hả, cười cuồng dại.
Cười một lúc, lão gằn từng tiếng :
- Hay! Hay quá! Thì ra ngươi đến đây là vì cái việc đó!
Triển Mộng Bạch cao giọng :
- Đúng vậy! Tại hạ vì việc đó mà đến!
Bây giờ lão nhân mới tỏ lộ niềm phẫn uất, lão hét to :
- Ngươi vì việc đó mà đến, thì đừng mong sống sót mà trở lại...
Ánh mắt lão chớp chớp, từng tia bắn ra sáng ngời, lão chậm chạp bước tới.
Lão nhân ốm chừng như cũng phẫn nộ như vậy, nên lần này cứ để đại ca bước tới, không hề ngăn trở.
Triển Mộng Bạch ưởn ngực, chờ.
Lão nhân lớn cứ bước, chân lão ấn sâu xuống mặt sân. Nền sân bằng đá, mà lão hằn dấu chân sâu như vậy, đủ biết lúc đó lão vận toàn công phu nội lực, và cái chiêu do lão sắp sửa phát xuất hẳn phải mãnh liệt phi thường.
Rồi con người cao lớn đó đưa tay lên. Đôi tay cũng từ từ lên cao như đôi chân từ từ bước.
Triển Mộng Bạch cười lạnh :
- Cứ động thủ đi! Các hạ đã già rồi, tại hạ nhường cho ba chiêu để giữ lễ kính lão đắc thọ!
Câu nói đó là một câu xúi giục. Nếu chàng không muốn giục người ta giết chàng sớm, thì hẳn là chàng có niềm tự tin gần như kẻ điên, không biết sợ bất cứ việc gì!
Bỗng, chàng nhận ra, đôi mắt của lão nhân đỏ như than hồng, rồi luôn mặt mày chân tay cũng đỏ, chẳng khác nào lão từ trong một thùng nước sơn màu đỏ vừa bước ra.
Triển Mộng Bạch đến lúc đó mới kinh khiếp, không còn dám khinh thường nữa, cấp tốc vận tụ toàn chân lực vào hai tay, giữ vững chân tấn, chắc như tòa thành.
Bỗng từ xa xa, một người gọi vọng đến, hấp tấp :
- Xuất thủ lưu tình, đại ca!
Một bóng người màu đỏ, vút đến như tên xẹt.
Lão nhân ốm biến sắc kêu lên :
- Mai muội đã đến, thế là có sự lầm lẫn trong việc này!
Lão cúi nhanh mình, nhặt một tảng đá lớn, lao vút tảng đá về phía lão

nhân lớn.
Tảng đá có vòng hoành mấy thước, dày hơn một thước, ít nhất nặng cũng hơn năm trăm cân.
Triển Mộng Bạch lấy làm lạ, tự hỏi lão nhân này làm cái chi mà kỳ thế?
Lão nhân lớn đang gồng hai cánh tay, bất thình lình hự một tiếng to, đoạn vung cánh tay tả ra vỗ một chưởng.
Một tiếng bốp vang lên, đá vụn, cát bụi bắn tung tóe. Tảng đá to lớn vỡ tan, như một khối muối rã rời.
Lão nhân ốm hú vọng một tiếng dài, phũ ống tay áo, quét sạch những bụi đá còn xoay vận vần trong không gian, dồn đi ra ngoài xa, rơi xuống chất lại thành đống như có bàn tay dùng ôm gôm lại rất kỹ.
Triển Mộng Bạch mục kích hai tuyệt kỹ, sững sốt nhìn.
Chàng nhìn xuống chân lão nhân vừa phát chưởng, thấy đôi chân lão lún sâu vào đá độ nửa thước.
Chàng lắc đầu, hết sức hãi hùng.
Trong khi đó, bóng đỏ đã đáp xuống cục trường.
Lão nhân cao lớn quát :
- Việc gì chứ? Tại sao thế?
Thiếu phụ áo đỏ không đáp ngay, chỉ lắc lắc chiếc đầu mấy lượt rồi thở dài :
- Nguy thật! Nguy thật!
Rồi bà day qua Triển Mộng Bạch tiếp :
- Tiểu tử, tảng đá thay ngươi đấy! Chiêu vừa rồi là Lục Dương Chưởng. Liệu ngươi có rắn chắc bằng tảng đá đó không chứ?
Triển Mộng Bạch trố mắt :
- Lục Dương Chưởng?... Chẳng lẽ họ là Côn Lôn song tuyệt thực sự?
Thiếu phụ áo đỏ thở dài :
- Đáng lẽ ngươi phải nhận ra con người trước mặt chứ? Thử hỏi trên đời này, Lôi Chấn Khai Sơn, Lục Dương Thần Chưởng là một môn công vô địch, ngoài Công Tôn Thiên Hình ra, còn ai luyện thành?
Triển Mộng Bạch chớp mắt, một lúc lâu, lắc đầu :
- Nếu họ là Côn Lôn song tuyệt thì đáng lẽ ra không nên dùng những thủ đoạn tà đạo bàng môn, định mưu thiết kế hại người mới phải chứ?
Lão nhân cao lớn trố mắt quát to :
- Mưu gì? Kế gì?
Triển Mộng Bạch gằn từng tiếng :
- Nuôi dưỡng độc trùng, phóng độc ám hại người chứ còn mưu kế gì

nữa.
Lão nhân lồng lộn lên :
- Ai phóng độc trùng? Hại ai?
Triển Mộng Bạch cười nhạt :
- Các hạ chứ còn ai? Các hạ phóng độc trùng, hại Đế Vương cốc chủ, làm cho nhân gia suốt đời chẳng dám rời cốc mà bôn tẩu trên giang hồ. Các hạ định chối hành động đó phải không?
Lão nhân cao lớn chớp chớp mắt, đột nhiên ngẩng mặt lên không cười ha hả :
- Tiêu Vương Tôn với lão phu là chỗ quen thân, làm gì có việc lão phu hãm hại lão ấy chứ? Tiểu tử! Ngươi bị kẻ nào đó lừa rồi!
Lão nhân ốm cũng cười, tiếp :
- Tiêu Vương Tôn không chường mặt trên giang hồ, là do quy củ ngày trước của cốc, điều đó không liên quan gì đến bọn lão phu. Làm gì lão phu có ý hãm hại lão ta?
Triển Mộng Bạch lắc đầu :
- Tại hạ khó tin quá chừng! Thế...
Lão nhân ốm chận lời :
- Chủ nhân của Đế Vương cốc ngày trước là người trong hoàng tộc, vì có biến tại triều đình nên phải đến sơn cốc mà ẩn mình, lập ra môn quy, cấm những người trong cốc tham gia mọi sinh hoạt trên giang hồ. Trải qua nhiều thế hệ, qui cũ đó không còn được tôn trọng nghiêm mật như buổi ban đầu, do đó có một số người thỉnh thoảng suôi ngược đó đây, và người trên giang hồ mới hiểu ít nhiều bí mật về thân thế của họ. Tuy nhiên, những vị Cốc chủ vẫn chưa dám công nhiên xuất hiện giang hồ.
Triển Mộng Bạch suy nghĩ một lúc lâu, đoạn thở dài :
- Nếu vậy là tại hạ lầm.
Lão nhân cao lớn hét :
- Tự nhiên là ngươi lầm rồi, còn phải nói gì nữa! Ngươi hồ đồ quá, vu oan cho người, xâm phạm khu vực người, hủy hoại công trình của người đến thế mà còn nghênh ngang!
Đừng tưởng chỉ buông một tiếng "lầm" là đủ. Bởi cái lầm tai hại đó ngươi sẽ chẳng ly khai nơi đây được đâu!
Triển Mộng Bạch ưỡn ngực :
- Bất cứ việc gì tại hạ cũng đảm đương như thường! Thế các hạ muốn gì nào, các hạ muốn làm gì cứ làm đi!
Lão nhân cao lớn cười vang :
- Tuổi thì nhỏ, gan lại to...
Thiếu phụ áo đỏ dịu dàng :

- Thiếu niên đó có liên quan đến tiểu muội, xin đại ca hãy giao hắn cho tiểu muội xử trí!
Lão nhân cao lớn trừng mắt, hét oang oang :
- Ngươi xúi dục người ta đến đây hủy diệt trọn khu hoa cúc vàng của ta, ta chưa hỏi tội người còn định chen vào việc của ta nữa à?
Dừng lại một chút, lão day qua Triển Mộng Bạch, cất giọng cao hơn :
- Nếu người có can đảm, cứ đứng đây chờ lão phu! Lão phu vào nhà một chút, sẽ trở ra đây gấp.
Triển Mộng Bạch bĩu môi :
- Có giết chết, tại hạ cũng chẳng đi đâu! Đừng lo, tại hạ sẽ đứng đây chờ các hạ đến ngày tận thế!
Lão nhân cao lớn gật gù :
- Khá đó!
Lão quay mình, bước những bước dài, chậm chạp rời khỏi cục trường.
Thiếu phụ áo đỏ liếc sang lão nhân ốm còn đứng đó, rồi trở qua Triển Mộng Bạch buông gọn :
- Ngươi nên đi gấp đi!
Lão nhân ốm cười nhẹ :
- Phải đó, bạn nhỏ nên đi gấp đi! Một khi đại ca nổi giận, là trên đời này chẳng có một ai xoa dịu niềm phẫn nộ được. Đi đã đành, hơn thế trong khi chưa rời xa đỉnh núi này lại phải cẩn thận cho lắm!
Lão nhìn thiếu phụ, buông luôn :
- Còn Mai muội nữa, cũng nên đi nơi khác, tránh mặt đại ca trong lúc này.
Thiếu phụ áo đỏ sừng sộ :
- Ai mượn nhị ca lo hảo?
Lão nhân ốm mỉm cười, không nói gì nữa, bỏ đi luôn.
Triển Mộng Bạch nhận ra chừng như lão nhân ốm có phần nào sợ hãi thiếu phụ áo đỏ.
Sợ nhưng lại thân, chàng hết sức lấy làm lạ, tự hỏi giữa hai người có mối liên quan gì.
Thiếu phụ là vợ của một trong hai lão nhân?
Nếu là vợ, sao bà ta lại xúi người ngoài đến đây tàn phá đám hoa tươi đẹp của chồng?
Nếu không là vợ, thì bà ta bằng vào đâu mà có oai lực khiến Côn Lôn song tuyệt phải nể nang?
Thiếu phụ nắm tay chàng, kéo đến bờ đá bao vòng vùng hoa cúc, bảo chàng ngồi xuống đó.
Triển Mộng Bạch chưa ngồi, bà ngồi trước, rồi điểm phớt một nụ

cười, hỏi :
- Tính khí của Công Tôn Địa Ảnh rất ôn hòa, ngươi đã làm gì khiến lão ta nổi giận lên như vậy?
Triển Mộng Bạch đáp :
- Chỉ vì tại hạ đoài hỏi con rắn độc màu hồng...
Thiếu phụ mỉm cười :
- Thảo nào! Ngươi biết không, hai anh em họ rất cố kỵ câu nói đó. Từ nhiều năm qua, đã có bao nhiêu người chết với họ chỉ vì câu nói đó!
Triển Mộng Bạch trố mắt :
- Sao lạ vậy?
Thiếu phụ áo đỏ cười nhẹ :
- Ngươi muốn biết cứ hỏi nơi Triều Dương phu nhân, bà ấy sẽ giải thích cho mà biết.
Triển Mộng Bạch giật mình :
- Tại sao phu nhân hiểu là tại hạ có quen Triều Dương phu nhân?
Thiếu phụ áo đỏ mỉm cười, lấy trong mình ra chiếc túi bằng tơ, bà lắc lắc nó trước mặt Triển Mộng Bạch, hỏi :
- Ngươi nhận ra chiếc túi này chứ?
Triển Mộng Bạch đưa tay sờ vào mình, bất giác biến sắc hấp tấp hỏi lại :
- Chiếc túi đo do Triều Dương phu nhân tặng tại hạ, làm sao nó về tay phu nhân?
Thiếu phụ áo đỏ đáp :
- Vừa rồi, lúc ngươi rơi xuống hố sâu, ngươi đã bỏ rơi nó trên miệng hố. Nếu ta không thấy nó thì chưa chắc gì ta đã cứu ngươi!
Triển Mộng Bạch hết sức hoang mang, song tính khí quật cường, chàng không chịu hỏi tiếp.
Chàng không hỏi, thiếu phụ nói tiếp :
- Thấy chiếc túi, ta biết ngay ngươi có liên quan như thế nào đó với Triều Dương phu nhân. Ta lại thấy ngươi can trường, không khuất phục trước uy vũ...
Bà lại cười, rồi tiếp :
- Ai khác, hẳn là không quay mình trở lại cứu ngươi bởi ngươi đã bị ta lừa, ta hãm hại rồi, mà không hề hở môi van xin cứu mạng. Nhưng ngươi thoát chết rồi lại chẳng tỏ lời oán trách ta, trái lại còn cảm kích tình nguyện giúp việc cho ta. Bởi thế ta lại theo ngươi lên đây để cứu ngươi lần thứ hai.
Triển Mộng Bạch trầm giọng :
- Cho đến bây giờ tại hạ cũng chưa tin các vị!
Thiếu phụ thở dài :

- Ngươi còn hoài nghi cái chi, hở tiểu tử? Ngươi có biết là kẻ lừa ngươi lên đây có dụng ý loại trừ ngươi chăng? Nếu dọc đường ngươi không gặp ta, và nếu ta không bắt gặp bất ngờ chiếc túi thêu của Triều Dương phu nhân, thì phỏng ngươi có còn sống sót đến phút giây này chăng?
Triển Mộng Bạch sửng sốt.
Một lúc lâu, bỗng chàng đứng lên, hấp tấp thốt :
- Tại hạ xuống núi một chút, tí nữa sẽ lên lại ngay.
Chàng hấp tấp chạy đi.
Thiếu phụ áo đỏ gọi :
- Khoan đã! Đợi nghe ta nói xong rồi hãy đi. Ngươi cũng chẳng cần phải trở lên đây nữa, tránh gặp cái lão cao lớn đó, nhất định là thế nào lão cũng tìm ngươi để trút cái hận lên đầu ngươi!
Nhưng Triển Mộng Bạch đã đi xa rồi, có lẽ chàng không nghe thiếu phụ nói gì.
Chừng như thiếu phụ muốn chạy theo ngăn chàng lại, song nghĩ sao không rõ, bà cứ ngồi yên tại chỗ, buông tiếng thở dài.
Chạy đi, Triển Mộng Bạch nghe niềm hận dâng lên, càng phút càng mạnh, tràn ngập cả lòng.
Chàng vừa chạy, vừa nghĩ :
- Ta đối với hắn, hết sức nhiệt tình, ta còn sẵng sàng kết nghĩa đệ huynh, tại sao hắn toan hãm hại ta?
Chàng xuống núi, quyết tìm Dương Toàn, hỏi cho ra lẽ.
Không lâu lắm, chàng đến tấm bia cảnh cáo. Từ xa xa, chàng thấy một bóng người.
Nhưng người đó thấy chàng, giật bắn mình như vừa bị sét đánh ngay đỉnh đầu, hãm nhanh đôi chân, dừng lại.
Người đó chính là Dương Toàn.
Hắn suy tính thời gian, độ chừng là Triển Mộng Bạch đã chết nơi tay Côn Lôn song tuyệt, nên hối hả chạy lên, nhặt thây.
Vừa chạy lên, hắn vừa sắp sếp một kế hoạch. Trước hết, hắn sẽ yết kiến Côn Lôn song tuyệt, hắn sẽ tự giới thiệu là môn đệ của Ngạo Tiên cung, Song Tuyệt sẽ nể mặt sư phụ hắn, mà không làm gì khó khăn cho hắn.
Rồi hắn xin nhận xác chết của Triển Mộng Bạch, mang về Ngạo Tiên cung, trình cho Lam Thiên Chùy.
Hắn cao hứng vô cùng, vừa lúc niềm cao hứng bốc mạnh thì Triển Mộng Bạch lại xuất hiện trong tầm mắt của hắn.
Tự nhiên hắn phải kinh hãi, hỏi hớ hênh :
- Hiền đệ... không chết?

Trông thấy Dương Toàn là Triển Mộng Bạch sôi giận rồi, tuy nhiên, chàng cố nén lòng, điểm nụ cười lạnh, buông gọn :
- Tự nhiên là không chết.
Trong thoáng mắt, Dương Toàn đổi thần sắc, vẻ kinh hãi biến mất, nhường chỗ cho niềm hân hoan bộc hiện, rồi hắn vỗ tay vào trán chách chách, hắn gọi to :
- Cao xanh! Cao xanh! Cuối cùng rồi hiền đệ cũng thành công.
Triển Mộng Bạch sững sờ trước thái độ của Dương Toàn.
Dương Toàn lại chụp tay Triển Mộng Bạch, đồng thời thốt :
- Ngu huynh lo sợ cho hiền đệ quá chừng! Ngu huynh cứ tưởng là địch nhân không dung thứ cho hiền đệ! Ngu huynh bồn chồn quá, không thể ở một chỗ mà chờ, phải chạy lên theo, xem có việc chi xảy ra chăng.
Rồi hắn khóc, những hạt lệ cảm xúc tuôn ra, kết thành giòng rơi lả chả.
Hắn tiếp qua nức nở :
- Cao xanh có mắt! Hiền đệ ơi! Nếu hiền đệ có mệnh hệ nào thì ngu huynh quyết liều chết trả thù cho hiền đệ! Trời cao có mắt, hiền đệ trở lại bình yên như thế này, ngu huynh sung sướng khôn nỗi.
Triển Mộng Bạch hoang mang vô cùng, thầm nghĩ :
- Nếu thực sự hắn muốn hại ta, thì khi nào hắn lại lén lút lên núi tìm ta, bởi hắn đã bảo lên núi là mạo hiểm kia mà? Có lẽ hắn đã bị ai lừa, cứ tưởng là sự thật.
Bây giờ, Dương Toàn mới đưa tay vuốt mặt cho ráo lệ, mấy ngón tay hở ra một cách hữu ý, qua kẻ hở ngón tay, hắn quan sát thần sắc của Triển Mộng Bạch.
Niềm phẫn hận tiêu tan, Triển Mộng Bạch đã dịu thần sắc trở lại rồi.
Dương Toàn hết sức mừng rỡ, hắn hỏi :
- Cái con rắn độc màu hồng đó, hiền đệ đã để đâu? Ngu huynh...
Triển Mộng Bạch thở dài :
- Tiểu đệ không hề lấy được!
Dương Toàn cố ý sửng sốt, hấp tấp hỏi tiếp :
- Thế thì... Việc gì đã xảy ra?...
Triển Mộng Bạch đáp :
- Sự tình dài giòng lắm đại ca! Hiện tại, tiểu đệ còn phải trở lên núi một lần nữa, và lưu lại đó ba hôm. Trong ba hôm, nếu tiểu đệ không trở lại thì...
Triển Mộng Bạch không nói hết cái ý của chàng. Cái ý đó rất dễ hiểu, là nếu chàng không trở xuống thì Dương Toàn tùy tiện trở về Ngạo Tiên cung, thông tri Lam Thiên Chùy cho tiên sanh đừng mong đợi

nữa.
Dương Toàn vội hấp tấp :
- Hiền đệ đã xuống đây rồi, thì tuyệt đối không nên mạo hiểm trở lên đó nữa.
Triển Mộng Bạch chưa kịp nói gì thì bỗng có tiếng gọi chàng từ trên núi vọng xuống.
Chàng lập tức đẩy Dương Toàn ra xa rồi thốt :
- Đại ca xuống núi gấp đi...
Người gọi chàng chừng như đang chạy xuống, tiếng gọi vang lên càng phút càng gần.
Chàng quay mình chạy lên, nghinh đón người từ trên chạy xuống.
Người gọi chàng chính là thiếu phụ áo đỏ.
Chàng gặp bà rồi, dừng chân lại hỏi :
- Tiền bối có điều chi phân phó?
Thiếu phụ áo đỏ đáp :
- Ta vốn không có cái ý dự vào việc riêng tư của ngươi, song bỗng nhiên ta nghĩ ra là ngươi xuống núi không ngoài mục đích tìm kẻ đã lừa ngươi suýt chết, do đó ta phải chịu khó chạy theo ngươi.
Triển Mộng Bạch giật mình, trớ liền :
- Vừa rồi trong cơn phẫn uất, tại hạ quyết xuống núi tìm gấp kẻ đó. Song nghĩ lại là sau khi hắn lừa tại hạ rồi, ắt đã bỏ đi nơi khác. Cho nên tại hạ bỏ dở việc tìm hắn, trở lên núi, không ngờ lại gặp tiền bối.
Phụ nhân áo đỏ gật đầu :
- Phải! Hắn đã lừa người rồi, thì khi nào lại dám còn lẩn quẩn ở dưới đó!
Bình sanh, Triển Mộng Bạch chưa hề nói ngoa đến nữa tiếng, bây giờ vì người anh em vừa kết nghĩa, bắt buộc chàng phải bịa chuyện như vậy, chàng hổ thẹn vô cùng.
Triển Mộng Bạch hấp tấp chuyển hướng sang chuyện khác :
- Phải chăng tiền bối có điều chi cần nói với tại hạ? Chẳng hay có việc gì quan trọng khiến tiền bối phải đăm chiêu như thế?
Phụ nhân áo đỏ thẫn thờ một lúc, niềm thống khổ từ từ hiện lên gương mặt bà, dừng chân lại đó một lúc, bà quay mình trở lên đỉnh núi.
Triển Mộng Bạch cũng lặng lẽ theo sau.
Cả hai âm thầm đi như thế một lúc nữa, cuối cùng phụ nhân phá tăng im lặng, buột miệng thở dài, buông một câu hỏi hơi ngớ ngẩn :
- Hai mươi bảy năm qua rồi! Đúng là hai mươi bảy năm. Ngươi có biết hay không chứ?
Làm gì Triển Mộng Bạch biết được việc xa xưa của bà? Bà là ai, tên

họ gì, hiện tại chàng còn chưa biết, thì làm gì chàng biết được những việc đã xảy ra trong đời bà.
Phụ nhân áo đỏ lại thở dài, nói tiếp :
- Hai mươi bảy năm qua, ta không hề vượt qua tấm bia "Cấm địa" ở giữa đường lên núi đó, ta không hiểu trên giang hồ, có những biến chuyển như thế nào!
Triển Mộng Bạch thản nhiên :
- Thì... cũng toàn những trò tranh chấp vì lợi vì danh. Và cũng là những cuộc thanh toán vì ân oán tình cừu. Tuồng đời như muôn thưở, có khác chăng là không gian khác, thời gian khác, đương sự nhân khác mà thôi.
Phụ nhân áo đỏ trầm ngâm một lúc :
- Trong mấy năm gần đây, Triều Dương phu nhân và Liệt Hỏa phu nhân có được bình an chăng?... Cả hai đã thành hôn hay vẫn còn đơn độc?
Triển Mộng Bạch lắc đầu :
- Theo tại hạ hiểu thì hai bà vẫn còn phòng không gối chiếc!
Phụ nhân áo đỏ thở ra :
- Hồng nhân đa bạc mạng! Từ thiên cổ, định lệ đó chẳng biến thiên. Ngẫm lại buồn thay cho những ai có chút tài lẫn sắc! Tạo vật luôn luôn chơi trò mâu thuẫn, cho tay này, lấy tay khác. Chung qui chỉ là những ảo ảnh để lừa con người mãi ngụp lặng trong lẩn quẩn của vinh hư! Tại vật còn tật đố, thì nói chi con người không tranh chấp quáng mù, cuồng loạn!
Ta biết lắm, biết từ lâu rồi, chẳng khi nào hai bà ấy được xứng tâm mãn ý khi tuổi đời chồng một chồng hai! Cái số kiếp của cả hai là tịch mịch, dù cho hai bà cố vùng vẫy thế nào, cũng chẳng thoát khỏi gọng kiềm của tạo hóa!
Phụ nhân cảm thấy tuồng đời có khác nào Triển Mộng Bạch cảm khái!
Cả hai lặng lẽ đi trong khu đất lợp hoa tàn, những mảnh cúc tả tơi còn chớp chớp bay theo gió xoáy. Những cánh hoa vàng hiệp lại thì đẹp làm sao, nhưng rã rời nhau thì có vẻ thê thảm vô cùng.
Hoa vàng rụng rơi kia, có phải chăng là những mãnh tim của lớp người tuyệt vọng trên địa hạt cảm tình?
Và phụ nhân kia có thuộc vào số người tuyệt vọng đó chăng?
Nếu đúng thì phụ nhân kia ngày trước ắt đã có lúc sống trong vàng son, ngày trước hẳn là một tay oanh liệt Phụ nhân dừng chân lại.
Bà điểm một nụ cười thê thảm, heo hắt hơn đóa hoa tàn rơi trên mặt đất :

- Ta cứ mãi nói chuyện với ngươi, quên mất là nên bảo ngươi phải rời đây cho sớm.
Triển Mộng Bạch cũng cười, một nụ cười bất đắc dĩ :
- Tại hạ còn phải ở lại đây chờ Thiên Hình lão nhân, đi chưa được đâu, phu nhân ạ!
Phụ nhân áo đỏ thở dài :
- Cái tánh của lão tà nóng hơn lửa đỏ. Trên giang hồ này, ai cũng biết thế. Ngươi nên đi gấp là hơn. Giá như lão ấy có phản khán gì thì đã có ta. Ta sẽ đảm đương tất cả vì dù sao chính ta cũng đã xúi giục ngươi phá tan hoa viên của lão.
Triển Mộng Bạch lắc đầu :
- Điều cố kỵ nhất trong đời tại hạ là sự thất tín.
Phụ nhân áo đỏ bất mãn :
- Nếu lão ta nhất định tìm ngươi mà giải quyết bất bình thì chẳng còn một ai trên đời này ngăn chặn lão nổi, hà tất ngươi phải khổ tâm tự mình tìm đến lão? Ta cứ tưởng, ngươi cứ để cho lão tìm ngươi, nếu ngươi cứng răng quá, ta chỉ sợ...
Triển Mộng Bạch ngẩn cao mặt, chận lời :
- Phu nhân sợ tại hạ phải chết? Chết mà giữ được chử tín, thì cái chết cũng đáng giá lắm chứ phu nhân.
Phu nhân áo đỏ hứ lên một tiếng :
- Thế ra, ngươi cũng biết trọng lời?...
Triển Mộng Bạch lạnh lùng :
- Dù sao, ít nhất tại hạ cũng phải biết phân biệt thị phi chứ? Đã làm một điều lỗi, thì phải nhìn nhận. Chỉ có những con người hèn hạ mới trốn tránh cái lỗi của mình.
Trong ánh mắt của phụ nhân, một niềm vui hiện ra, bà thầm khâm phục con người trẻ tuổi đó.
Bỗng nhiên, có một tiếng hú đâu đó vọng lên.
Phụ nhân thốt :
- Lão đó đã đến rồi đó nhé, ta không tiện có mặt tại nơi đây, ngươi phải hết sức mà cẩn thận đấy!
Bà vừa khuất, lão nhân cao lớn cũng vừa đến nơi.
Công Tôn Thiên Hình nhìn Triển Mộng Bạch từ đầu đến chân, đoạn cao giọng tán :
- Có hạng lắm! Lão phu cứ tưởng là ngươi đã cút mất rồi!
Triển Mộng Bạch điềm nhiên :
- Muốn đánh hay muốn phạt, lão tiền bối cứ nói, tại hạ sẵn sàng tiếp nhận!
Thiên Hình lão nhân hừ một tiếng :

- Nếu phạt, lão phu sẽ phạt rất nặng, ngươi có chịu nổi hay không?
Triển Mộng Bạch bĩu môi :
- Nếu là một hình phạt hợp lý, thì tại hạ nhất định cúi đầu thọ nhận, chẳng hề phản kháng.
Thiên Hình lão nhân cười lớn :
- Hay chưa! Tiểu tử thông minh quá chừng! Nghe oai danh của lão phu, đã biết vậy mà chẳng dám phản kháng! Có lẽ ngươi nghĩ là lão phu phạt nhẹ?
Triển Mộng Bạch đáp :
- Giả như tại hạ lầm lỗi, thì dù người phạt tại hạ là một kẻ hèn mạt, tại hạ cũng chấp nhận như thường. Còn như tại hạ không tội tình gì, hoàng thiên xuống đây uy hiếp, chưa chắc tại hạ biết sợ!
Thiên Hình lão nhân chớp mắt :
- Khu hoa cúc của lão phu bị hai bàn tay ngươi hủy diệt, lỗi do nơi bàn tay ngươi, lão phu muốn chặt đứt hai bàn tay đó ngươi phản kháng hay không?
Triển Mộng Bạch hét lên :
- Hoa tàn, hoa diệt, hoa sẽ đâm chồi, sanh nụ, hoa sẽ nở lại, còn bàn tay đâu có thể chặt rồi, lại sanh ra nữa? Hình phạt đó không hợp tình, hợp lý, tại hạ tiếp nhận thế nào được?
Lão nhân cười vang :
- Đúng! Đúng quá!
Lão suy nghĩ một chút, đoạn tiếp :
- Nếu vậy, thì ngươi cứ vun trồng lại khu hoa viên cho lão phu. Hình phạt này ngươi nghĩ có hợp lý không?
Triển Mộng Bạch sững sờ, buông gọn :
- Hình phạt này nhẹ quá!
Thiên Hình lão nhân cười lạnh :
- Ngươi cho là nhẹ à? Ngươi có biết không, loại cúc đó rất hiếm và rất khó trồng. Đừng tưởng trồng trọt nó là dễ. Lão phu lòng ròng mười mấy năm mới trồng được khu hoa như thế!
Triển Mộng Bạch rùn vai :
- Lão tiền bối đã trồng được, thì tại hạ cũng phải trồng cho được!
Thiên Hình lão nhân gật gù :
- Tốt! Vậy ngươi cứ xới khoảng đất này, chiều sâu đúng ba thước, không thể xới cạn hơn, dù là một phân, một ly.
Lão đưa cho Triển Mộng Bạch một cái cuốc rồi dặn :
- Từ trước đến sau, từ tả qua hữu, mỗi tất đất mỗi xới, xới thật kỹ đừng làm dối trá. Biết chứ?
Lão trở vào gian nhà cỏ.

Lão lại gọi vọng ra :
- Lúc làm xong rồi, thì cho lão phu biết!
Cánh cửa đóng lại, tuy cửa gỗ, song cũng vang lên một tiếng bình.
Lão không bận tâm về Triển Mộng Bạch nữa.
Triển Mộng Bạch ngẩng đầu nhìn lên, ức độ thời gian, thở dài, nghĩ :
- Nếu làm không ngừng tay, thì ít nhất cũng phải đến sáng mai ta mới xới trọn vẹn khoảnh đất này.
Chàng bắt đầu làm việc.
Nhưng, nhát cuốc đầu tiên làm cho chàng sửng sốt, tâm tư trầm đọng nặng nề.
Đất cứng quá, chàng cố gắng chém cuốc rất mạnh, cứ tưởng lã lưỡi cuốc sẽ xuống sâu, ngờ đâu nó chỉ lún một tí.
Như thế, làm gì trong thời gian vừa ước lượng đó chàng có thể hoàn thành công tác?
Chàng cắn răng, vung cuốc xới liên hồi.
Triển Mộng Bạch cuốc đến lúc trăng xuống khuất đầu non, sao thưa dần, mờ dần, chàng nghe hai cánh tay mỏi nhừ, toan dừng công tác, song nhìn qua khoảnh đất, thấy còn hơn nửa phần chưa xới.
Như vậy, là công tác chưa hoàn thành, chưa hoàn thành thì phải tiếp tục cho hoàn thành, chẳng thể bỏ dở!
Cái ý thì muốn tiếp tục, song sức lực lại quá kiệt xệ, chàng không thể cưỡng được.
Chàng ngã ngay tại chỗ, mường tượng như quả mít rơi, đôi mắt nhắm nghiền.
Chàng đi vào cõi mộng.
Mãi đến ngày thứ hai, chàng mới tỉnh dậy. Lúc chàng mở mắt thì dương quang đã chiếu rọi khắp bốn phương trời.
Bên cạnh chàng có một bình nước trong, và vài vắt cơm lạnh để cạnh sẵn đó.
Đang đói, thấy có thức ăn, thức uống, chàng cứ ăn, cứ uống. Ăn uống rồi, lại tiếp tục công việc.
Ngày thứ hai, chàng làm việc lâu hơn ngày thứ nhất, nhưng kết quả lại kém hơn ngày trước.
Tuy nhiên khoảnh đất cũng đã được xới đều phần lớn, chỉ còn lại độ một vuông nhỏ thôi.
Chàng nhếch nụ cười khổ.
Chàng lại nằm lăn ra tại chỗ, ngủ vùi đến ngày thứ ba. Khi thức dậy, chàng cảm thấy cái đau gia tăng, toàn thân mỏi nhừ, mấy vết thương củ bắt đầu nhức nhối trở lại.
Chàng cố gắng hoàn thành công tác. Thiên Hình lão nhân bảo phải

Hồi 3
Họa trung đắc phúc

Triển Mộng Bạch ngưng động ánh mắt, nhìn xuống lưỡi cuốc.
Một chiếc rương bằng sắt, không lớn lắm, ngăn chặn lưỡi cuốc bật thành tiếng kêu.
Chiếc rương không lưu ý chàng lâu, chàng lấy lưỡi cuốc hất nó qua một bên, xới luôn chỗ đất còn lại.
Soát lại một lượt quanh khoảnh đất, nơi nào chưa vừa ý chàng sửa lại cho thật hoàn mỹ, cuối cùng chàng ngồi xuống thở mệt.
Hình phạt đã xong!
Chàng ngồi nghỉ rất lâu.
Rồi chàng cất cao giọng gọi :
- Xong rồi!
Chàng phải chờ một lúc Thiên Hình lão nhân mới trừ trong ngôi nhà cỏ bước ra.
Lão ra đến nơi, chắp hai tay sau lưng, đứng nhìn.
Vừa nhìn, lão vừa lắc đầu :
- Nhanh quá! Nếu lão phu làm công việc này, hẳn phải mất ít nhất cũng năm bảy hôm! Ngươi chỉ làm trong ba hôm là xong. Lão phu sợ ngươi làm dối làm trá quá chừng!
Triển Mộng Bạch nổi giận :
- Nếu tiền bối không tin, thì cứ lấy cuốc mà đào khắp nơi xem, có đúng như chiều sâu, có tảng đá nào chưa tan chăng?
Thiên Hình lão nhân cười lớn :
- Tốt lắm! Tốt lắm! Lão phu tin ngươi. Nếu bây giờ ngươi muốn đi, thì cứ lấy chiếc rương kia, mang theo mình mà xuống núi đi!
Triển Mộng Bạch hừ lạnh :
- Tại sao tại hạ phải lấy chiếc rương đó mang đi? Lại một hình phạt phụ thuộc phải không?
Thiên Hình lão nhân cười nhẹ :

- Ngươi có biết chiếc rương kia chứa đựng những gì chăng?
Triển Mộng Bạch cố gào to :
- Bất quá là châu báu, vàng ngọc chứ gì? Tiền bối tưởng tại hạ thích những thứ đó lắm sao?
Thiên Hình lão nhân cười vang :
- Đành là châu báu ngọc bạc vàng không làm ngươi động tâm, song ngươi đã thích trồng hoa thì ít nhất cũng phải hiểu phương pháp trồng hoa chứ. Trong chiếc rương có đựng thủ pháp trồng hoa. Ngươi học, ba năm sau, không chừng ngươi sẽ lãnh hội được thủ pháp đó.
Triển Mộng Bạch sừng sộ :
- Cái thủ pháp trồng hoa là thá gì, mà phải học tới mấy năm mới xong. Lão tiền bối định hí lộng tại hạ sao chứ?
Vừa lúc đó phu nhân áo đỏ xuất hiện.
Bà thốt :
- Lão ấy bảo ngươi học, thì cứ mang chiếc rương xuống núi mà học, còn tranh luận làm gì?
Triển Mộng Bạch hầm hừ :
- Nhưng...
Phụ nhân áo đỏ mỉm cười, nhặt chiếc rương trao tận tay Triển Mộng Bạch, cùng với chiếc túi tơ của Triều Dương phu nhân, đoạn bảo :
- Đi đi! Hai ba năm sau trở lại đây thăm ta!
Triển Mộng Bạch hoan mang cực độ.
Vốn thẳng thính, lòng có một nghi vấn nào là chàng muốn hỏi ngay. Chàng toan mở miệng nhưng phụ nhân áo đỏ lại không muốn nghe, bà điểm một nụ cười, quanh mình bỏ đi liền.
Triển Mộng Bạch nhận ra, trên đỉnh này người chẳng bao nhiêu, song ai ai cũng đều có vẻ thần bí.
Thiên Hình lão nhân cất giọng sang sảng :
- Nếu ngươi không học được phương pháp trồng hoa, thì đúng là một ngốc tử, một tên vô dụng nhất trần đời!
Triển Mộng Bạch nổi giận :
- Trồng hoa là một trò trẻ! Tại hạ cần gì phải học nơi ai? Tuy nhiên tại hạ sẽ xem qua cái rương quỷ quái đó, xem nó như thế nào mà tiền bối không tiếc lời ca tụng!
Thiên Hình lão nhân cười lớn :
- Hay! Hay! Cứ xem đi, xem xong rồi trở lên đây trồng lại hoa cúc cho lão phu. Đừng quên nhé!
Lão vào nhà, tràng cười dứt.
Tay hữu cầm chiếc rương nhỏ, tay tả cầm chiếc túi tơ, Triển Mộng

Bạch thừ người ra đó một lúc, cuối cùng chàng lần theo đường củ xuống núi.
Xuống đến chỗ tấm bia "Cấm địa", chàng đảo mắt nhìn quanh.
Hoàng hôn đã xuống từ lâu, đêm sắp sửa về, không gian bắt đầu mờ mờ tối.
Nơi phương Đông, vành trăng vừa lên, vạn vật chung quanh trở nên huyền ảo.
Triển Mộng Bạch dừng chân lại đó, tựa mình vào tấm bia, nghĩ ngơi một lúc.
Thời khắc trôi qua, chẳng rõ được bao dài, chàng mới mở bừng mắt ra.
Trăng sáng quá, sao sáng quá, trăng và sao chừng như ở rất gần. Nếu chàng với tay lên là có thể nhặt từng vì một.
Lơ lững giữa núi trời là cách biệt thế gian. Triển Mộng Bạch tưởng như mình siêu thân, không buồn suy tư về hiện tại. Huống chi thể xác chàng còn nhừ, tinh thần mỏi mệt, chàng lười tới độ không muốn làm một cử động nhỏ.
Rồi chàng từ từ mở nắp chiếc rương.
Trong rương có hai chiếc bình màu sắc khác đồng, nhưng hình thức tương tự.
Có hai quyển sách, trang sách rất mỏng. Ngoài ra có một mảnh giấy nhỏ. Trên giấy đầy chữ :
- Thuốc trong bình trắng có thể bổ khí, dưỡng thần. Hiện tại chính là lúc ngươi cần đến nó. Thuốc trong bình đỏ là để giúp ngươi trong lúc luyện công. Hai thứ thuốc này, ta chuẩn bị sẵn để giúp ngươi luyện thủ pháp trong các sách kia.
Triển Mộng Bạch cau mày.
Chàng tự hỏi :
- Trồng hoa thì cần gì mà phải dùng một phương pháp cầu kỳ đến thế?
Chàng lấy chiếc bình trắng, mở nắp.
Mặt ngửa lên, mồm há rộng, bình nghiên xuống. Bao nhiêu thuốc rơi vào.
Triển Mộng Bạch nghe như có mùi sữa dê. Một mùi thơm không nồng nhưng rất thanh chui vào mũi. Chưa uống mà chàng đã nghe khoan khoái rồi.
Chàng uống xong, nghe người mát quá, tâm thần nhẹ, cơ thể nhẹ, tưởng chừng có thể bay được ngay.
Nhọc, mệt, đói, khát, trong phút chốc đã tiêu tan.
Bất giác, chàng sừng sờ!

Trên một quyển sách, nơi trang đầu, có gi mấy dòng chữ như sau :
- Hàn Cúc tại Ngọc Phủ, là loài hoa vương trong các thứ cúc. Tánh cực hàn, sanh trưởng trong địa huyệt. Hấp tụ cái khí nóng của đất mà sanh ra. Nếu đem trồng nơi khác là héo tàn rụi. Nếu muốn đem loại lúc này trồng tại một địa phương khác thì phải dùng chưởng lực chí cương của nội gia vun bồi, bảo hộ nó, nó mới sống mạnh được. Chưởng lực chí dương của nội gia là Côn Lôn Lục Dương thủ pháp.
Triển Mộng Bạch lật sang trang thứ hai, liếc mắt nhìn qua, thấy bí quyết luyện công dĩ nhiên là môn công Côn Lôn Lục Dương Thủ.
Triển Mộng Bạch sững sờ, thừ người một lúc.
Chàng chẳng hiểu nổi lúc đó chàng kinh ngạc, bất bình, khinh thường, hay cảm kích.
Thiên Hình lão nhân có hảo ý đối với chàng đến thế sao?
Lão gây khó khăn cho chàng cực độ, hành hạ chàng cực độ, chẳng qua để có một cái cớ truyền thụ cho chàng một tuyệt kỹ mà hầu hết cao thủ võ lâm đều khâm ngưỡng?
Lão sẵn sàng truyền thọ Lục Dương thần chưởng cho chàng?
Trời! Có việc như vậy được à?
Đúng là một cơ duyên ngàn năm một thủa.
Triển Mộng Bạch đờ ra đó một lúc lâu.
Bỗng chàng reo to một tiếng, tung mình lên cao. Chàng nghe máu trong mình sôi sục, máu bốc thành hơi nâng chàng lên. Trong phút chốc chàng có cảm tưởng là mình biến thành chim, con chim đó quạt cánh nhắm sơn cước mà bay.
Dương Toàn vẫn còn ở chân núi đợi chàng.
Hắn suy tính mãi, hắn cho rằng Triển Mộng Bạch không thể nào trở xuống được. Hắn hết nghi hoặc, lại hân hoan. Chờ đã lâu, hắn đinh ninh là mình đoán đúng, toan rời vùng núi vắng.
Tấu xảo làm sao, lúc hắn định quanh mình thì Triển Mộng Bạch xuống đến nơi.
Gương mặt chàng hiện tại rạng rỡ vô cùng. Cho rằng sáng như vầng trăng tròn cũng chẳng ngoa lắm!
Dương Toàn tức uất thất vọng, tuy nhiên hắn cũng phải tỏ lộ sự vồ vập, vui mừng :
- A! Nhị đệ! Nhị đệ lại trở về! Ngu huynh chờ đến sốt ruột suýt chết đấy!
Triển Mộng Bạch nghiêng mình, đáp :
- Đa tạ đại ca! Cảm ơn đại ca đã khuyên đệ lên núi!
Dương Toàn biến sắc.
Hắn không hiểu chàng có thái độ đó là có dụng ý gì? Lời đa tạ của

chàng có thành thật hay không?
Hắn có lý do nghi ngờ, bởi cái tâm của hắn bất chánh.
Hắn mưu hại người ta, khiến người ta thừa chết thiếu sống. Đâu có làm ân làm nghĩa gì mà lại được cảm tạ?
Hắn nhìn Triển Mộng Bạch, phập phồng hỏi :
- Câu đó có nghĩa như thế nào?
Triển Mộng Bạch thở dài :
- Đại ca biết không? Đại ca đã bị kẻ nào đó lừa gạt. Trên đỉnh núi làm gì có ác nhân phóng độc trùng hãm hại thiên hạ? Trên đó chỉ có hai vị kỳ nhân, họ là Côn Lôn song tuyệt đó!
Dương Toàn đột nhiên nhảy dựng lên, vừa nhảy vừa sè tay tát vào mặt mình, rồi dậm chân tự mắng :
- Đáng chết! Đáng chết!
Hắn không còn lời gì nói được, hắn phải diễn một tấn kịch ngắn ngủi, tấn kịch gồm có một cái nhảy, một cái tát, thêm mấy tiếng tự mắng.
Triển Mộng Bạch hấp tấp bước tới chụp hắn giữ lại, ôn tồn bảo :
- Đừng có quy tội cho mình, đại ca! Đại ca có lỗi chi đâu? Lần này tiểu đệ lên núi, chẳng những tiểu đệ không gặp nguy mà thay vì gặp họa, tiểu đệ lại được phúc.
Dương Toàn trố mắt :
- Do họa mà gặp phúc?
Triển Mộng Bạch bằng vài câu vắn tắt, kể lược sự tình, rồi thốt :
- Nếu mà không có sự lầm lạc của đại ca thì làm gì tiểu đệ được kỳ duyên? Làm gì tiểu đệ học được Lục Dương thần chưởng?
Dương Toàn bật tái mét mặt. Triển Mộng Bạch trông thấy thần sắc hắn như vậy, hết sức kinh hãi, hỏi gấp :
- Đại ca sao thế?
Dương Toàn chỉ mất bình tĩnh một giây thoát, hắn lấy lại an tường bật cười khan :
- Ngu huynh làm sao? Cao hứng chứ làm sao? Rất là cao hứng...
Lúc đó lòng hắn như bị ngàn mũi tên bắn vào, đau đớn vô cùng còn cười làm sao được?
Tuy nhiên, bắt buộc phải cười, hắn nhếch đôi môi, thành ra biến gương mặt khó trông hết sức.
Càng nhìn hắn, Triển Mộng Bạch càng kỳ quái, lòng không khỏi suy tư.
Bỗng chàng tĩnh ngộ, thốt :
- Đại ca chờ đợi đã ba hôm rồi, chắc là mệt mỏi lắm, chúng ta xuống núi gấp đi.
Dương Toàn đáp :

- Phải đó! Phải đó!...
Cả hai rời khỏi trũng sâu, thế núi bên ngoài cao lên dần dần, gió lạnh từ bốn phương cuốn về xối mặt, như dao cứa da, nhìn ra thấy tuyết bao phủ khắp cùng, chừng như tại đây quanh năm suốt tháng tuyết không hề tan rã.
Cả hai vốn là những tay võ công có hạng, thế mà phải mất một đêm tròn mới xuống đến chân núi.
Xuống đến nơi rồi, họ trước chịu lạnh không kham, thì giờ đây cảm thấy nóng cũng khó chịu vô cùng. Dương Toàn mua hai chiếc nón cỏ, rồi chọn hai con ngựa giống Tây Vực, tuy bề ngoài không có gì đặc sắc, song chúng là những con ngựa dẻo dai, thừa sức vượt đường dài.
Triển Mộng Bạch hỏi :
- Với cước lực của chúng ta, đại ca còn mua ngựa để làm gì?
Dương Toàn cười, đến bây giờ nụ cười của hắn mới có vẻ bình thường.
Hắn đáp :
- Chúng ta cần phải theo đường Thanh Hải mà vào đất Thục, nhị đệ đã liên tục mấy hôm nay phải chịu vất vã gian lao, như vậy còn muốn tiêu hao khí lực làm chi cho khổ?
Đường Thanh Hải cũng chẳng phải ngắn chi!
Triển Mộng Bạch vâng vâng luôn miệng, song trong tâm tư, niềm cảm kích bốc mạnh, chàng thầm nghĩ :
- Không ngờ y dành cho ta quá nhiều ân nghĩa như vậy, dù cho huynh đệ đồng bào cũng chẳng được hơn y!
Xuống chân núi Côn Lôn rồi, họ đi được mấy ngày đường, thì vào nội địa Thanh Hải.
Đồng cỏ xanh xanh trải rộng, ngàn dặm nhìn tận mắt chẳng thấy cay giăng, sau mỗi cơn gió quát qua, cỏ bắn ngọn nằm xuống, trâu bò phơi bày lồ lộ.
Hớp không khí thanh khiết, giương mắt nhìn bốn phía bao la. Triển Mộng Bạch khoan khoái vô cùng.
Chàng cất tiếng ca hát nghêu ngao, ca ngợi trời xanh đồng ruộng, gió đùa ngọn cỏ, trâu dê thung dung...
Lời ca khi trầm, khi hùng, chàng say sưa với ngàn muôn ý niệm dâng tràn, mặc cho ngựa phi nhàn nhả trên thảm cỏ xanh dài rộng thăm thẳm.
Dương Toàn cười lớn :
- Nhân lúc đêm giao giữa mùa hạ và mùa thu, người Tây Tạng ai ai cũng dẫn dê với trâu đến đây mà nui dưỡng, cho nên lúc này là một

thời kỳ cực thịnh của bọn người làm du mục. Nhị đệ cứ nhìn cảnh sắc trước mặt kia, chỉ sợ phải mê mẫn tâm thần luôn.
Triển Mộng Bạch thở dài :
- Cảnh sắc Giang Nam từng nổi tiếng là thanh kỳ tú lệ, song cái đẹp đó chỉ hợp với hạng mỹ nhân, danh sĩ, tìm nơi uống rượu ngâm thơ ngắm sắc, chứ còn bọn ta là những trang mã thượng giang hồ, thì chỉ có cảnh sắc như thế này mới khích động được tâm, sanh niềm tán thưởng.
Dương Toàn vẫn giữ nụ cười, tiếp :
- Chẳng dấu chi nhị đệ, cứ mỗi lần có dịp qua lại vùng này, là y như mỗi độ hào khí ngu huynh bừng sanh, điều đáng hận là ngựa chẳng thể mọc cánh mà bay nhanh để cho mình có thể đảo mắt bao quát khắp cùng!
Triển Mộng Bạch đáp :
- Ngựa không mọc cánh, nhưng vó ngựa cũng sanh được gió như thường, chúng ta thử hưởng tận cái thú vẫy vùng một lúc xem sao!
Chàng vung tay, ngọn roi kêu thót một tiếng, con ngựa lồng lên, bốn vó sanh mây, bay trên đầu cỏ.
Dương Toàn không kém, thúc gối vào hông ngựa, đuổi theo liền.
Khi hai con ngựa sùi bọt trắng chảy lòng thòng hai bên mép, thì họ mới chịu để cho chúng chạy chậm lại.
Dương Toàn kêu lên :
- Thích thú ghê! Ngu huynh chưa có lần nào thích thú bằng hôm nay!
Triển Mộng Bạch cười vang dội, thốt oang oang :
- Thích quá! Thích quá!
Chàng tán thưởng luôn tánh khí hào sảng của Dương Toàn. Chàng thích thú vì khung cảnh đất trời, và cũng thích thú luôn vì có bạn đồng hành, một huynh đệ kết nghĩa tử sanh.
Chàng có biết đâu, phàm là tay đại gian đại hoạt, thì hắn phải có trăm linh, thông minh mẫn tiệp. Dương Toàn đã biết rõ con người chàng, nên vờ tỏ ra thần thái đó.
Đang lúc cả hai cười cười nói nói, rong ngựa xuyên đồng, từ nơi ven núi xa xa, có hai con ngựa chạy đến như bay.
Ngựa chạy nhanh, trong khoảnh khắc đã đến gần.
Chưa nhìn người trên ngựa, Triển Mộng Bạch trông ngựa trước, buột miệng tán :
- Tuấn mã!
Hai ngựa đều thuần sắc, lông trắng như tuyết. Trên ngựa là một nam một nữ, cả hai cùng mang chiếc áo choàng màu trắng. Ngựa và người trắng lướt trên cánh đồng xanh, trông như hai vầng mây bạc

trôi nhanh.
Triển Mộng Bạch bất giác dừng lại, ngắm người và ngựa, ánh mắt ngời lên niềm tán thưởng.
Thiếu nữ kia bỗng trừng mắt nhìn Triển Mộng Bạch hừ một tiếng :
- Nhìn mãi không sợ rớt mắt sao?
Ở xa xa, nàng có vẻ diễm kiều như một mỹ nhân, nhưng lại gần nàng chỉ là một thiếu nữ có dung nhan bình thường.
Nàng có một thần sắc nói lên sự cao ngạo cực kỳ, chừng như dưới con mắt nàng chẳng có ai là con người cả.
Triển Mộng Bạch nổi giận, song chàng kịp dằn tức uất, chàng nghĩ :
- Nhìn người như thế quả là quá sổ sàng, lỗi tại ta.
Chàng quay đầu về hướng khác.
Nhưng thiếu nữ vẫn tiếp tục mắng :
- Đúng là một tên ngốc, ngốc đến độ chẳng biết sống chết! Nếu còn len lén nhìn người nữa là bổn cô nương móc mắt đấy nhé!
Thiếu niên đồng hành dửng cao đôi mày, gắt :
- Tam muội tranh biện với họ làm gì chứ? Đi thôi!
Hắn quăng tia mắt lạnh lùng nhìn sang Triển Mộng Bạch, tia mắt nói lên một sự khinh miệt cùng cực.
Thiếu nữ áo trắng hừ một tiếng, thúc ngựa lướt tới, qua ngang Triển Mộng Bạch, bất thình lình vung roi, quất vào mình chàng.
Triển Mộng Bạch tránh dễ dàng ngọn roi ngựa đó, khi tránh rồi, chàng nhìn ra thì đôi kỵ sĩ đã đi xa.
Chàng tức giận vô cùng, mắt nhìn về phía hai kỵ sĩ, giận đến nỗi không thốt thành lời.
Dương Toàn cười nhẹ, hỏi :
- Nhị đệ có quen họ?
Triển Mộng Bạch hừ một tiếng, đoạn lắc đầu :
- Cái mẫu người cuồng đó, may là trên đời rất hiếm! Chứ nếu nơi nào cũng có, thì thực là tai hại cho thế nhân!
Dương Toàn tiếp :
- Có thể họ là đệ tử của thế gia trong võ lâm, họ được nuông chiều từ thuở nhỏ, sống giữa bọn người quen tính xu nịnh, rồi xem mình như trung tâm vũ trụ, tự nhiên họ phải xem dưới mắt không người! Có chi lạ đâu mà nhị đệ phải lưu ý!
Hắn cau mày, tiếp luôn :
- Cái điều mà đáng cho chúng ta quan tâm là bỗng dưng họ từ xa dục ngựa đến đây, chạm mặt chúng ta rồi lại quất ngựa chạy thẳng.
Cả hai không nói gì thêm nữa, giục ngựa tiếp tục hành trình.
Xa xa trước mặt họ, có những chấm đen xì.

Dương Toàn đưa tay chỉ, thốt :
- Những ngôi lều của bọn du mục đó, ai đi ngang qua Thanh Hải trong mùa cỏ non này cũng gặp rải rác khắp vùng. Chúng ta những kẻ không nhà, cho nên lấy bốn hướng làm nhà, chúng lại rất hiếu khách, nếu cần, đêm này chúng ta có thể ngủ trọ trong những lều của họ.
Triển Mộng Bạch gật đầu :
- Thế thì hay lắm! Tiểu đệ cũng đang muốn thưởng thức cái mùi sanh hoạt lạ lùng của đám tha phương vô định đó xem sao!
Bỗng, một hồi còi vang lên, chấn động cả một vùng trời. Tiếng còi lên cao, vút tận trời xanh. Vừa hùng tráng, vừa thê lương.
Triển Mộng Bạch hỏi :
- Tiếng còi hiệu đó có ý nghĩa gì?
Dương Toàn đáp :
- Hoàng hôn sắp xuống, là lúc gia súc về chuồng. Chuồng đây bất quá là một quảnh đất được dọn sạch để cầm chân chúng trong mùa. Nhị đệ hãy chờ xem lúc mục đồng lùa gia súc trở về, cảnh đẹp không tưởng nổi!
Triển Mộng Bạch nghe thích thú vô vùng, giương mắt nhìn ra xa xa. Trong thì đó, thì ngày tàn nhanh chóng, hoàng hôn xuống là bóng tối hiện lên, bóng tối còn mờ mờ nhạt dưới ánh sáng tàn, song cũng nhuộm xám vạn vật.
Rồi từng loạt tiếng ồn ào, hỗn tạp, thoạt đầu nhỏ, dần dần lớn, vang lên như ngàn quân từ trận địa kéo về hậu cứ. Từ bốn phương, tám hướng, từng đoàn gia súc ầm ầm trở lại...
Tiếp nối nhau, từng đàn dê, đàn cừu, đàn trâu nhoi nhoi từ xa kéo về, trong núi tuôn ra, trong cỏ ào ra. Tất cả cùng hướng về nơi phát xuất tiếng còi.
Quanh những đàn thú, ngoài một vòng vây rộng lớn, hơn mười con ngựa chạy tới chạy lui, ngăn chận những con vật rời đàn bởi còn luyến tiếc những ngọn cỏ xanh tươi ngon ngọt.
Hoàng hôn có mây gấm, cỏ cũng nhuộm màu, trên cỏ đàn thú hiện ra cũng nhiều màu, trâu đen, dê sẫm, cừu trắng. Màu sắc đã có thì âm thinh cũng có luôn, ngựa hí, trâu rống, dê be be. Tất cả hỗn hợp lại, tạo thành một cảnh đẹp hi hùng.
Triển Mộng Bạch nghe tâm huyết đang cuộn tròn, niềm cao hứng bốc mạnh, chàng hú vọng liên hồi. Hú cho niềm dâng hùng tráng trong người chàng vơi bớt đi, cho mạch máu bớt căn phồng, cho con tim nhiều nhịp.
Dương Toàn cất cao giọng gọi :

- Theo ngu huynh!
Ngựa trước, ngựa sau, cả hai tiến về phía có những ngôi lều.
Lửa đã sáng rực lên trong những ngôi lều đó. Lửa của đèn thì ít, lửa của củi thì nhiều, bởi ai ai cũng lo trả nợ dạ dày.
Có độ hơn mười ngôi lều. Lều dựng lên tạo thành một vòng tròn, nơi trung ương là khoảnh đất trống.
Tại trung tâm của khoảnh đất đó, một đống lửa đang cháy bập bùng, chờ đón những mục đồng trở lại để sưởi ấm.
Bốn năm lão nhân tóc bạc trắng, vận y phục Tây Tạng, đang đứng trước lều để nghinh đón người và thú từ đồng nội trở về.
Họ lí nhí tiếng Tạng, còn ai nghe lọt?
Nhưng Dương Toàn rất quen thuộc ngôn ngữ đó, hắn xuống ngựa, dùng tiếng Tạng giáo đàm.
Trong số lão nhân, bỗng có một vị điểm một nụ cười cởi mở :
- Hôm nay đúng là một ngày lành, nên có quý khách dừng chân tại ngôi lều mộc mạc này!
Triển Mộng Bạch rêu lên :
- Lão trượng nói được tiếng Hán?
Lão nhân cười lớn hơn :
- Chút chút!
Tuy cao niên, lão ấy vẫn hào sảng. Bằng vào phong độ của lão ta, Triển Mộng Bạch đoán là chủ nhân của đoàn du mục.
Lão dùng Tạng ngữ phân phối gia nhân dẫn ngựa hai chàng vào trong phạm vi, rồi giang rộng hai tay như hối cả hai, vừa cười vừa đẩy họ vào lều.
Lão thốt :
- Các ngươi đến đây, cũng như ở nhà, cứ tự tiện, đừng quá giữ lễ mà mất vui.
Nhiệt tình! Còn gì thích thú cho Triển Mộng Bạch bằng gặp những người giàu nhiệt tình?
Chàng cười lớn, đáp :
- Tự tiện? Nhất định vãn bối sẽ tự tiện đó, lão trượng đừng lo!
Lão nhân vỗ tay lên đầu vai chàng, cũng cười vang :
- Tốt! Tốt! Người như vậy mới tốt!
Quanh đống lửa người ngồi rất đông, họ thấy khách, hoan hô vang dội.
Gia dĩ, họ thuần hậu, chất phác, cái gì họ biểu lộ là phải bằng sự chân thành, họ không hề biết kiểu cách.
Lão nhân dẫn Dương Toàn và Triển Mộng Bạch đi về một phía, vừa đi vừa bảo :

- Còn hai người Hán ở phía trước kia, các ngươi hãy đến đó vầy đoàn với họ.
Triển Mộng Bạch nhìn ra phía trước, bất giác sững sờ.
Thì ra hai người Hán đó là đôi nam nữ chàng đã gặp nơi đồng cỏ lúc chiều. Đôi nam nữ có vẻ cao ngạo cực kỳ.
Trong khi chàng sững sờ, lão nhân kéo chàng ngồi xuống.
Thiếu niên áo trắng cau mày, thiếu nữ áo trắng đứng lên, bước đến chỗ khác.
Lão nhân lấy làm lạ, hỏi :
- Các ngươi biết nhau?
Thiếu nữ áo trắng cười lạnh :
- Ta không biết chúng là ai!
Lão càng lấy làm lạ, thầm nghĩ :
- Cái bọn người Hán này quái dị thật! Ngoài nghìn dặm, gặp đồng bào, lại chẳng vui mừng gì cả.
Triển Mộng Bạch cũng sôi giận lên, nhưng trong lúc này làm sao chàng phát tác được?
Không phát tác, thì chàng ăn, cứ ăn cho no, những gì lão nhân thiết đãi.
Không lâu lắm, các mục đồng trở về, số người đã đông lại đông hơn, cảnh đã nhiệt náo lại càng nhiệt náo.
Lão nhân cất cao giọng :
- Có khách từ xa đến, các nữ nhân cũng nên trổ mấy ngón nghề giúp vui!
Lão thốt rồi, tiếng cười khúch khích chung quanh vang lên, mấy thiếu nữ bị đồng bạn đẩy ra ngoài đám đông.
Các nàng vận áo thêu, thân áo rộng, tay áo lớn, những cánh tay vừa trắng vừa tròn, tóc trên đầu kết thành vô số bính nhỏ, những bím tóc buông thòng lòng quanh đầu, phủ cả cổ vai.
Trên thân áo lại có những chiếc vòng sáng chói.
Chúng bị đẩy ra ngoài, song vẫn đứng đó, chưa chịu cất bước tới.
Chúng đưa tay che miệng, cười hít hít, vẻ e thẹn hiện ra nơi mặt.
Lão nhân cười lớn :
- Các cô nương hôm nay lại biết e thẹn rồi à?
Như thế là mọi hôm, các nàng vui đùa thỏa thích, mà hôm nay thì các nàng lại thẹn, chỉ thẹn trong hôm nay thôi.
Các nàng đỏ mặt lên, nhưng cuối cùng rồi cũng cất tiếng ca, âm thinh nghe ấm dịu vô cùng.
Chừng như đó là những bản tình ca của đoàn du mục.
Tất cả mọi người đều hoan hô tán thưởng. Riêng có đôi thiếu niên áo

trắng kia, thì trước sau vẫn lạnh lùng, làm như ta là hạng người cao cả, trên hẳn cái thứ tha phương lưu lãng kia vậy.
Tạng nữ hát, vừa hát vừa múa, vũ điệu của họ rất hòa hưởng. Họ vận những chiếc áo rất rộng, theo cử động hòa hưởng của họ, tà áo vạt áo lung linh chập chờn.
Trong khi mọi người say sưa nhìn vũ, nghe ca, thì thiếu nữ áo trắng bật đứng lên, lạnh lùng buông gọn :
- Buồn ngủ quá nhị ca! Chắc là tiểu muội phải nhắm mắt một lúc mới được.
Lão nhân sửng sốt, cau mày hỏi :
- Cô nương không cao hứng à?
Thiếu nữ áo trắng cười lạnh, không đáp, chỉ ngẩng đầu lên. Cái ngẩng đầu cố ý như chẳng muốn nhìn, muốn nghe gì cả. Và chừng như nàng muốn ngáp, nếu không sợ ngáp là xấu người, thì nàng đã ngáp dài rồi.
Nhã nhặn hơn một tý, thiếu niên áo trắng gượng cười đáp :
- Bọn tại hạ quá mệt nhọc trên đường dài, nghe trong mình như rời rã, thực tình muốn nằm nghĩ một lúc đó, lão trượng!
Lão nhân cau mày lượt nữa, nhưng chẳng van nài, gọi ngay một tên gia nhân :
- Ngươi đưa hai vị đó đi nghỉ đi!
Một gã thiếu niên lùn đứng lên, song gương mặt hiện lộ vẻ bất mãn, dẫn đường cho đôi nam nữ kia đến chỗ nghĩ.
Tiếng ca ngừng, điệu múa cũng ngừng luôn.
Nhưng, cuộc vui đâu thể vì sự vắng mặt của hai kẻ kiêu kỳ mà phải ngưng ngang?
Lão nhân nói mấy câu bằng Tạng ngữ. Các nàng Tạng nữ lại tiếp tục hát, tiếp tục múa, như trước.
Triển Mộng Bạch hỏi Dương Toàn :
- Lão nói chi thế?
Dương Toàn đáp :
- Lão nói hai kẻ đó quá tự cao, đừng ai để ý đến họ làm gì.
Triển Mộng Bạch cười lớn :
- Đúng quá! Đúng quá rồi! Để ý đến họ làm gì chứ?
Lão nhân vỗ bàn tay lên đầu vai Triển Mộng Bạch, hỏi :
- Cao hứng chứ?
Triển Mộng Bạch gật đầu :
- Từ nhiều năm rồi, tại hạ chưa có lần nào cao hứng như đêm nay, lão trượng à!
Lão nhân cười lớn :

- Tốt! Tốt! Lão phu biết phong tục Hán của các ngươi hoàn toàn bất đồng với phong tục của lão phu. Do đó lão phu không dám mời các ngươi ngủ chung với bọn lão phu.
Triển Mộng Bạch mừng quá, hấp tấp :
- Đa tạ lão trượng, đa tạ!
Chàng có nghe Dương Toàn cho biết sơ lược về phong tục của người Tạng, phàm khách đến nhà, khách phải ngủ chung với vợ con họ, ai từ chối là thất lễ, là khinh miệt chủ nhà.
Lão nhân lại gọi gia nhân đưa Triển Mộng Bạch và Dương Toàn về chỗ nghĩ, lại dặn hắn phải cố chiều lòng khách.
Chừng như gã ấy có cảm tình với cả hai, thần sắc của gã khác hẳn lúc gã tiếp cận đôi thiếu niên nam nữ.
Gã cười hì hì, thốt :
- Hai vị theo tôi!
Triển Mộng Bạch và Dương Toàn chào biệt chủ nhân rồi đi theo gã về một chiếc lều ở phía cuối.
Lửa tại khoảnh đất trung ương đã tắt. Đêm về trọn vẹn với cái tối, với lạnh lùng, thanh vắng.
Họ vẹt bức rèm che trước lều.
Ngờ đâu, từ bên trong lều, có tiếng rú lên thất thanh vọng ra ngoài.
Thì ra đôi thiếu niên nam nữ áo trắng đang ngủ trong lều đó. Thiếu nữ nghe tiếng động, vớ lấy chiếc khăn quấn quanh mình rồi đứng lên, hét lớn :
- Các ngươi vào đây làm gì?
Tên gia nhân lạnh lùng đáp :
- Để ngủ chớ để làm gì!
Thiếu nữ áo trắng biến sắc, hét :
- Ra! Ra ngay! Các ngươi ngủ tại đây thế nào được?
Tên gia nhân cười hì hì :
- Không ngủ được ở đây thì ngủ ở đâu? Phong tục của người Tạng chúng ta là thế, cô nương không muốn cũng không được.
Thiếu nữ quay đầu vào trong hỏi :
- Thực vậy không?
Thiếu niên gật đầu.
Rồi hắn hỏi tên gia nhân :
- Còn nơi nào khác ngủ được không?
Tên gia nhân đáp :
- Còn chứ. Trong lều của chúng tôi còn thừa chỗ, các vị có muốn ngủ chung với tôi không?
Thiếu nữ lại biến sắc, mắng :

- Ngươi... ngươi câm miệng lại.
Tên gia nhân không màng đến nàng, thản nhiên quay mặt hướng về Triển Mộng Bạch, nháy nháy mắt, nhếch một nụ cười, thốt :
- Sáng mai gặp lại nhau nhé!
Hắn lại cười hì hì, rồi bước những bước dài ra khỏi lều.
Thiếu nữ áo trắng hằn học :
- Khả ố!... Khả ố thật!...
Thiếu niên áo trắng thở dài :
- Phong tục của họ ác lắm, phải đành vậy.
Triển Mộng Bạch và Dương Toàn cùng nhìn nhau, cùng cười thầm, điềm nhiên kéo chiếc chăn lót dưới lưng rồi nằm xuống.
Thiếu nữ áo trắng nhảy dựng lên, quát ào ào :
- Ra!... Các ngươi ra ngay cho ta!
Triển Mộng Bạch không màng đến nàng, thản nhiên duỗi chân, gọi Dương Toàn, thốt :
- Mình ngủ đi đại ca! Nếu hiềm chỗ này chật, thì chỉ còn cách đến ngủ với vợ con người ta mà thôi.
Thiếu nữ áo trắng dựng cao đôi mày, chừng như nàng muốn tung một đá vào đầu Triển Mộng Bạch.
Nhưng thiếu niên áo trắng nắm chéo áo nàng, giật nhẹ :
- Đừng làm thế, Tam muội!
Tiếu nữ nổi giận :
- Tức chết đi thôi. Tiểu muội không thể không...
Thiếu niên thấp giọng chặn lại :
- Chúng ta mang trọng nhậm nơi mình, phàm bất cứ hành động nào cũng phải cẩn thận, cần làm sao người ta không để ý đến mình, chứ sao lại đi gây sự với người ta?
Thiếu nữ hậm hực :
- Nhưng bọn chúng cứ nằm thế kia, tiểu muội ngủ thế nào được?
Thiếu niên thốt :
- Không ngủ được thì cứ dưỡng thần, miễn đừng gây sự là được.
Triển Mộng Bạch và Dương Toàn cười thầm.
Cả hai không ngủ, như cố thở mạnh ngáy to, vờ say, bởi cả hai đều có tâm sự ngổn ngang.
Bên ngoài, gió từng cơn rít vi vu, rồi thỉnh thoảng ngựa hí, trâu rống, dê cừu be be.
Thời gian trôi qua, Triển Mộng Bạch nghe mí mắt nặng trĩu. Chàng chưa ngủ hẳn, nhưng cũng không tĩnh hẳn. Trong cảnh mông lung chập chờn, bỗng nghe thiếu nữ thấp giọng gọi thiếu niên, hỏi :
- Nhị ca, gia gia có dặn, đừng bao giờ để chiếc bao đó xa rời thân

hình, nhị ca có nhớ chăng?
Thiếu niên đáp :
- Ngu ca quên làm sao được?
Rồi cả hai nín lặng một lúc lâu.
Triển Mộng Bạch thầm nghĩ :
- Thì ra đôi nam nữ này có mang theo mình một vật cực kỳ quý báo.
Thiếu nữ tiếp :
- Kỳ quái thật! Tại sao dọc đường chúng ta chẳng thấy chi hết? Không rõ hai kẻ đó...
có phải là...
Thiếu niên đáp :
- Không phải hai người đó đâu! Tam muội đừng nên nghĩ lầm!
Họ lại nín lặng.
Lần này thì sự im lặng không kéo dài lâu như lần trước. Chỉ mấy phút sau, bỗng một tiếng phựt vang lên.
Từ bên ngoài, một mũi tiếng bay vút đến, xuyên thủng tấm vải lều, rít gió kêu lên một tiếng vù.
Thiếu niên có phản ứng hết sức linh hoạt, vùng đứng lên, đưa hai tay ra kịp lúc kẹp mũi tên vào giữa.
Nơi chuôi tên có cột một mãnh giấy nhỏ.
Thiếu nữ biến sắc trước sự việc đó, buột miệng kêu khẽ :
- Đến rồi! Gia gia đoán đúng. Mãnh giấy gì thế nhị ca?
Thiếu niên đáp :
- Giấy cảnh cáo, có chữ đây, ngu ca đọc cho nghe: “Nếu không ra ngay, ta phóng hỏa đốt lều!”.
Thiếu nữ áo trắng cười lạnh :
- Ra thì ra chứ, ai sợ gì?
Thiếu niên thốt :
- Lành thì không đến, đến là không lành, tam muội nên cẩn thận đấy.
Thiếu nữ gật đầu :
- Tự nhiên. Còn nhị ca nhớ lưu ý đến vật trong mình.
Thiếu niên hừ một tiếng, bỗng trầm giọng tiếp :
- Hai vị bằng hữu kia cứ nằm yên đó mà ngủ, đừng xen vào chuyện người khác nhé!
Đôi nam nữ đã lao mình vút đi.
Họ ra khỏi lầu rồi. Triển Mộng Bạch và Dương Toàn cùng ngồi dậy liền.
Dương Toàn thốt :
- Chừng như đôi nam nữ đó có mang một vật chi nơi mình, quý báo lắm. Chẳng rõ kẻ đối đầu của họ là ai? Việc người thì để người lo,

chẳng có can chi đến chúng ta, mình đừng dự vào.
Triển Mộng Bạch cau mày :
- Nói thế nghe sao được, đại ca? Đành là họ ngoan cuồng thật, song tiểu đệ xem ra họ chẳng phải là ác nhân, huống chi họ cùng ở chung lều với mình. Dù sao thì mình cũng chẳng thể khoanh tay ngồi nhìn.
Dương Toàn chớp mắt :
- Nhị đệ nói thế thì chúng ta ra ngoài xem sao.
Ra bên ngoài, hai người nhún chân nhảy lên nóc lều, đứng nhìn bốn phía.
Cách những ngôi lều mấy trượng, đàn thú nằm ngủ say, đôi thiếu niên nam nữ đang lùng địch trong đó.
Triển Mộng Bạch thốt :
- Thuật khinh công của họ khá lắm, mới đó mà họ đã đến chỗ thứ năm rồi!
Dương Toàn thấp giọng :
- Mình phải thận trọng đấy, nhị đệ đừng để họ phát giác ra!
Cả hai nhẹ nhàng lướt mình về phía đàn thú.
Đôi thiếu niên nam nữ tìm mãi nhưng nào có thấy bóng hình ai đâu!
Tuy nhiên thiếu niên vẫn thấp giọng gọi :
- Bằng hữu đã mời anh em tại hạ ra đây, sao chẳng hiện thân đối thoại, lại còn ẩn nấp, làm trò quỷ gì đó nữa?
Thiếu nữ áo trắng cười lạnh, mắng :
- Đúng là cái bọn thẹn đầu thẹn mặt, chẳng dám xuất hiện gặp ai! Nhưng đừng tưởng ẩn nấp như vậy là được an toàn. Bổn cô nương sẽ lôi đầu các người ra mà xem!
Nàng lướt tới, thiếu niên cũng lướt theo.
Cả hai cùng lướt trên mình thú, thân pháp linh động, bộ pháp nhẹ nhàng. Họ chạy nhảy tung tăng song chẳng làm kinh động đàn súc vật. Chúng cứ ngủ say, chẳng hề hay biết gì cả.
Hai anh em xông xáo một lúc, vẫn không tìm ra tung tích địch.
Đang lúc cả hai cùng kinh ngạc, bỗng có tiếng cười trầm vang lên bên cạnh. Rồi năm bóng người xuất hiện từ năm hướng, bao vây cả hai vào giữa.
Năm người đó đều vận y phục chẹt màu đen, đầu và mặt bao kín, chỉ chừa hai lỗ nhỏ đủ cho mắt nhìn ra.
Họ xuất hiện đột ngột quá, thiếu niên thoáng giật mình, nhưng lấy ngay bình tĩnh, quát khẽ :
- Các vị bằng hữu muốn gì?
Người đối diện với hắn có một thân vóc cao lớn, lạnh lùng đáp :
- Muốn gặp các ngươi!

Thiếu niên bình tĩnh thốt :
- Anh em tại hạ xuất ngoại hành sự. Lộ trình phải đi ngang qua đây. Giá như bọn tại hạ kém hiểu phong tục của địa phương, có sơ xuất điều chi thì xin các vị nể tình Đường gia bảo tại Xuyên Trung mà châm chước cho.
Thì ra họ là đệ tử của Đường gia bảo tại đất Tứ Xuyên. Họ Đường là danh môn sử dụng ám khí, được kể như vô địch trên giang hồ về môn này.
Đại hán đối diện cười lạnh :
- Hắc Yến Tử! Hỏa Phượng Hoàng! Hai ngươi tưởng bọn ta không biết lai lịch các ngươi à? Nếu ngoan ngoản thì may ra bọn ta còn tha thứ! Cái vật các ngươi đang mang trong mình hãy trao ra đây.
Thiếu niên lắc đầu :
- Tại hạ nào có gì nơi mình.
Đại hán áo đen cao giọng :
- Hay cho oắt con, còn vờ vĩnh nữa sao? Ta hỏi, có trao ra hay không?
Hắc Yến Tử, Hỏa Phượng Hoàng cùng nhìn nhau, rồi cùng xoay nữa thân mình, cởi chiếc áo màu trắng ngoài ra.
Áo ngoài rơi xuống, bên trong là y phục chẹt, họ có vẻ gọn gàng vô cùng.
Nam, Hắc Yến Tử, mặc y phục chẹt màu đen.
Nữ, Hỏa Phượng Hoàng, y phục chẹt màu hoa hồng.
Nam có mang nơi lưng một chiếc bao màu tía, nữ có đeo nơi hông hai túi da beo.
Hỏa Phượng Hoàng cười lạnh.
Hắc Yến Tử lạnh lùng :
- Độc dược và ám khí của Đường gia bảo có oai danh như thế nào, hẳn các vị cũng đã nghe khách giang hồ đề cập đến, tại hạ có lời khuyến cáo cùng các vị, hòa khí bao giờ cũng tốt đẹp.
Bọn áo đen cười lạnh mấy tiếng.
Tất cả năm người đồng thời gian, chuyển mình, rồi nơi tay hữu mỗi người có một vũ khí, tay tả của họ cũng có một vật, vật đó là chiếc thuẫn đặc chế.
Hắc Yến Tử thoán biến sắc mặt, buông gọn :
- Thì ra, các vị đã có chuẩn bị!
Đại hán áo đen đối diện với Hắc Yến Tử cầm đao nơi tay hữu. Thanh đao đó bất thình lình chớp lên. Một vệt sáng sanh xẹt tới đầu vai Hắc Yến Tử trong khi chiếc thuẫn nơi tay gã cũng đảo một vòng tròn, che phía trước ngực.

Nhát đao phát xuất theo cái thế trầm, công lực lại mạnh, tuy trầm mà mạnh, vẫn nhanh như thường.
Hắc Yến Tử lắc mình qua một bên, tránh nhát đao.
Hắn vừa tràn mình qua, thì từ bên tả một ngọn Thiết Luyện Ngân Thương bay tới.
Đao dài, thương nhuyễn, đao cũng như thương, đều được phát xuất đúng chiêu thức, cực kỳ độc, nhưng Hắc Yến Tử nghinh chiến ngang nhiên, không hề bối rối.
Đối phương lấy hai chống một, hai lại có vũ khí, một thì tay không.
Đủ thấy Hắc Yến Tử hùng dũng đến đâu rồi.
Chưa đầy mười chiêu, hai đại hán áo đen đã bức Hắc Yến Tử vào cái thế hạ phong.
Hỏa Phượng Hoàng thấy đã đến lúc tham gia cuộc chiến, nạt lớn :
- Bổn cô nương muốn xem cái tài múa khiêng của các ngươi như thế nào. Liệu có ngăn chặn nổi ám khí của Đường gia hay chăng!
Ngờ đâu nàng chưa kịp lấy ám khí cầm nơi tay, hai thanh trường kiếm vẽ thành hai vệt sáng dài, từ hai bên bắn vào mình nàng.
Hỏa Phượng Hoàng không đến nỗi lúng túng lắm, song bị dồn trong hai vầng kiếm quang nhập làm một đó, nàng không làm sao thoát ra khỏi được, mà cũng chẳng rãnh tay để lấy ám khí trong túi da beo ra.
Với hai tay không nàng sử dụng một chưởng pháp rất linh diệu, đơn chận hai thanh trường kiếm.
Năm đại hán áo đen này, dù có chuẩn bị vô cùng chu đáo, vẫn phải gờm gờm.
Ám khí của Đường gia, đã là khó tránh lắm rồi, gia dĩ nếu ám khí chạm vào mình, thì chỉ còn cách chui vào quan tài.
Trong năm người, bốn đã vào cuộc rồi, còn lại một đứng bên ngoài lược trận.
Phải nhìn nhận, bốn đại hán áo đen có võ công rất cao, không thua kém anh em họ Đường chút nào.
Song kiếm càng phút càng phát huy oai lực, Luyện Ngân Thương đảo lộn như rồng dờn sóng, đao dồn tới như mãnh hổ vồ mồi.
Lạ một điều, người sử dụng Luyện Ngân Thương có một thương pháp cực kỳ ngụy dị, chẳng giống với thương pháp của khách giang hồ thi triển.
Hắc Yến Tử kinh dị phi thường, bình sanh hắn chưa hề thấy một thương pháp nào kỳ lạ như vậy.
Cuộc đấu diễn tiếp, dần dần song phương đã trao đổi ba mươi chiêu rồi.
Đôi thiếu niên nam nữ đã vào thế thủ nhiều hơn công, mà thủ khó

khăn rất rõ.
Cứ cái đà này, cuối cùng rồi Hắn Yến Tử và Hỏa Phượng Hoàn phải bại trận.
Triển Mộng Bạch và Dương Toàn nấp trong bụi cỏ rậm gần đó, theo dõi cuộc đấu một lúc lâu.
Bỗng Dương Toàn hỏi :
- Nhị đệ đã đoán ra lai lịch chúng chưa?
Triển Mộng Bạch trầm ngâm một chút :
- Hai đại hán dùng kiếm, có kiếm pháp rất nhẹ nhàng linh hoạt, lại kín đáo như nền trời xanh chẳng chút rạn nứt, cứ theo tiểu đệ xuy luận, thì họ là ngoại gia đệ tử của phái Võ Đương.
Dương Toàn mỉm cười :
- Nhãn lực của nhị đệ cao minh lắm!
Hắn hỏi :
- Còn cái gã ốm cao sử dụng đao đó, nhị đệ có thể đoán xuất xứ của gã chăng?
Triển Mộng Bạch đáp :
- Trong võ lâm, sở trường về đao pháp thì chỉ có hai họ Vương và Liễu ở bờ tây Đại Hà, có thể đại hán đó là đệ tử của một trong hai họ ấy.
Dương Toàn lại gật đầu :
- Đúng. Đao pháp của họ Vương chuyên dùng lực, còn đao pháp của họ Liễu thì chú trọng vẽ xảo. Đại hán này có đường đao rất mãnh liệt, hẳn xuất thân từ Vương Gia Đao.
Triển Mộng Bạch cau mày :
- Chỉ có cái gã dùng Luyện Ngân Thương thì tiểu đệ không thể đoán được. Những chiêu thức của hắn đưa ra, ngụy dị quá chừng, có lẽ hắn chưa hề học qua phương pháp thông thường mà chúng ta vẫn thấy khách giang hồ sử dụng.
Dương Toàn mỉm cười :
- Nhị đệ có định can thiệp chăng?
Triển Mộng Bạch cười nhẹ :
- Cái tâm ý của tiểu đệ, đại ca biết rồi mà!
Dương Toàn gật gù :
- Nếu vậy chúng ta âm thầm leo theo bụng trâu, tiến đến cục trường, cho chúng không trở tay kịp.
Triển Mộng Bạch không phản đối, cả hai theo lối xà hành, tiến đến gần đàn trâu.
Tại cục trường, anh em họ Đường đã toát mồ hôi, ướt sũng y phục.
Hỏa Phượng Hoàng mắng lớn :

- Các người đã thủ sẵn thuẫn, tại sao không đám để cho bổn cô nương bắn ám khí chứ?
Nếu có thủ đoạn, cứ lui ra, xem bổn cô nương thi thố sở năng.
Người cầm kiếm cười lạnh :
- Đừng nuôi mộng, ngốc nữ!
Hỏa Phượng Hoàng hét oang oang :
- Xú ngốc nam! Chính người mới là thằng ngốc đó!
Tay nàng đã chậm lại rồi, chậm thì phải lộ sơ hở, trường kiếm tìm chỗ hở mà xông vào.
Một tiếng soạt vang lên, mũi kiếm rọc một đường nơi thân áo nàng.
Nàng kinh hãi, ngậm kín miệng lại, chẳng dám chửi mắng nữa.
Bên kia, Hắc Yến Tử còn rối loạn hơn em gái, hắn nghinh chiến với cả sự hoang mang, hầu như hắn không đánh được tròn chiêu.
Đại hán đứng bên ngoài lược trận, giục :
- Nhanh lên chứ!
Đúng lúc đó, một bàn tay từ dưới bụng trâu ló lên, chụp cổ chân hắn.
Hắn hoảng hồn, kêu lên một tiếng, ngã nhào.
Bốn đại hán kia kinh hãi, đồng kêu lên :
- Nguy! Nguy to, có mai phục!
Hắc Yến Tử và Hỏa Phượng Hoàng hết sức kỳ quái, chẳng hiểu cứu tinh từ đâu đến kịp lúc quá chừng.
Triển Mộng Bạch chụp trúng được cổ chân đại hán cầm roi, tiện tay chàng điểm luôn vào huyệt đạo của hắn. Trong khi đó Dương Toàn tung mình lên, lướt tới cục trường, đồng thời gọi lớn :
- Đường lão đệ đừng sợ! Đệ tử Ngạo Tiên cung đã đến đây rồi!
Không chậm trễ, hắn vung luôn song chưởng, khí thế mạnh như sấm sét.
Triển Mộng Bạch cũng đứng lên, nhún chân vọt đến thay thế Hỏa Phượng Hoàng, đón chận đại hán cầm trường kiếm.
Chưởng pháp của chàng cực kỳ lợi hại. Tay vừa vung ra, trường kiếm bị phong trù ngay.
Đại hán cầm đao qua vài chiêu thức đã nhận rõ võ công của đối phương, biến hẳn sắc mặt kêu lên :
- Khổ! Đúng là đệ tử Ngạo Tiên cung!
Đại hán cầm kiếm cao giọng buông tiếng lóng :
- Tịnh Kiên Tử, khẩn!
Hắn hoành kiếm chém nhanh xuống lưng trâu, trâu đau quá, rống lên rồi đứng dậy chạy đi. Một con chạy hoảng, cả đàn kinh động, cùng đứng lên chạy tán loạn.
Thừa lúc đó, bốn đại hán áo đen bỏ cuộc chiến, hai chạy về phía đàn

ngựa, hai rẽ qua đàn dê.
Không còn bị uy hiếp nữa, Hỏa Phượng Hoàng khoát tay ra, đồng thời nạt :
- Chạy đi đâu?
Một vùng hắc sa từ tay nàng bay ra.
Hai đại hán cầm kiếm chẳng dám quay đầu, phóng chân chạy miết, vầng hắc sa bay theo sát lưng chúng.
Hỏa Phượng Hoàng dĩ nhiên cũng chẳng bỏ cuộc, cấp tốc bay theo.
Hai đại hán cầm đao và thương cũng chạy trối chết về phía đàn ngựa. Hắc Yến Tử còn mang hận về cái bại vừa rồi, cùng chẳng chịu bỏ, đuổi theo rất sát.
Dương Toàn gọi Triển Mộng Bạch :
- Nhị đệ xem kìa, liễu đầu đó chẳng biết trời cao đất dày, ai lại đuổi địch mà dám đuổi đến cùng đường chứ? Nhị đệ hãy chạy theo nàng đề phòng địch hạ độc thủ.
Thốt xong, hắn phóng chân chạy theo Hắc Yến Tử.
Hắn có ý riêng vì đã biết Hắc Yến Tử có mang vật gì nơi mình. Vật đó hẳn quý giá lắm, cho nên bọn đại hán áo đen bao mặt mới toan chiếm đoạt cho kỳ được.
Triển Mộng Bạch hơi lấy làm lạ về thái độ của Dương Toàn, nhưng chàng cũng chạy theo Hỏa Phượng Hoàng.
Lúc đó Hỏa Phượng Hoàng đuổi theo hai đại hán cầm kiếm, đã đến giữa đàn dê, dê tuy có bị kinh động, song vốn tánh nhu nhược, chỉ nhốn nháu lên thôi, chớ không chạy loạn như trâu.
Nàng tung độc sa. Nhưng vì khoảng cách quá xa, độc sa không chạm đến địch. Nàng tức uất, mắng vang lên, lấy Độc Tật Lê phóng theo.
Bảy vệt sáng đen vút đi như tên bắn, rít gió vu vu. Bảy vệt chia hai nhắm vào lưng hai gã đại hán.
Ngờ đâu, hai đại hán cùng quay mình lại, hét lên một tiếng, đồng thời khoác chiếc thuẫn ra, ngăn chận Đột Tật Lê.
Hỏa Phượng Hoàng sửng sốt, chưa kịp phản ứng, thì nhanh như chớp hai thanh trường kiếm xẹt tới.
Nhưng, phải sang đến chiêu thứ ba, hai đại hán mới đắc thủ, một mũi kiếm chạm trúng đầu vai Hỏa Phượng Hoàng, máu tươi chảy ra liền.
Vừa bị thương lại vừa bị áp lực của chiêu kiếm hùng mãnh, nàng không đứng vững, chập choạng thế nào lại đạp lên đầu một con dê, dê hụp đầu xuống, nàng sẩy chân, ngã nhào.
Hai thanh kiếm cùng giáng xuống.
Bỗng một tiếng hét vang lên, đồng thời một bóng người từ xa theo

vồng cầu đáp xuống.
Còn cách mặt đất mấy thước, đã phóng ra hai ngọn chưởng theo thế liên hoàn, mỗi ngọn nhắm đúng mặt một đại hán.
Trong tình thế đó, hai đại hán phải bỏ Hỏa Phượng Hoàng để tự vệ.
Họ ngã ngửa người ra tránh, nhưng song chưởng lại tới luôn, thình lình như sấm nổ ngay đỉnh đầu.
Bóng đó, dĩ nhiên là Triển Mộng Bạch.
Trong thoáng mắt, chàng đánh ra đúng bảy chưởng. Số chưởng đó được chia hai, mỗi đại hán lãnh một phần.
Chúng vừa đánh, vừa lùi, lại vừa nghĩ cách bỏ chạy.
Hỏa Phượng Hoàng đã đứng lên rồi, nàng giận không tưởng nổi, âm thầm lùi lại, rồi đột nhiên vung tay.
Theo bàn tay, một vầng hắc sa bắn tới.
Đại hán bên hữu kinh hãi, vừa vung kiếm, vừa quét thuẫn, lại ngửa mặt đồng thời đảo lộn thân hình.
Phản ứng của hắn rất nhanh, song không kịp tránh vầng độc sa. Đôi cánh tay và mặt hắn bị độc sa vấy vào. Hắn rú lên một tiếng thảm, buông tay, rơi kiếm, đoạn ngả nhào.
Đại hán bên tả hoảng hốt, cũng rú lên khiếp hãi, quay mình chạy đi.
Hỏa Phượng Hoàng hét :
- Chạy không khỏi đâu!
Nàng lại phi thân đuổi theo, nhưng Triển Mộng Bạch đã ngăn chận lại.
Chàng lạnh lùng thốt :
- Đuổi làm chi mà quá thế? Định giết hết người sao, cô nương?
Hỏa Phượng Hoàng thoáng kinh ngạc, nhưng lấy ngay bình tĩnh quát :
- Tránh ra! Đâu có ai mượn ngươi can dự vào việc của ta?
Triển Mộng Bạch nhìn ra, thấy đại hãn đã chạy ra rồi, liệu nàng không còn đuổi kịp nữa, bật cười lạnh một tiếng, đoạn lách mình qua một bên.
Hỏa Phượng Hoàng vượt ngang qua ngay. Triển Mộng Bạch mường tượng có thấy một nụ cười đắc ý nơi môi nàng.
Chàng lắc đầu, thở dài, nhìn theo mà lòng ảo não.
Đại hán trúng sa độc lúc đó lật lộn nơi chân chàng, hai tay cứ quào vào mặt, máu chảy ngập cả làn da, da lại không còn, da tiêu tan, đến nỗi thịt cũng lầy nhầy luôn, trông thảm cực độ.
Trong tình trạng đó, dù có gan sắt, da đồng, cũng phải đau, cũng phải kêu ca vang dội.
Hắn lăn lộn có mục đích, hắn lăn về phía thanh kiếm rơi, nhặt thanh

kiếm lên, hắn gào thảm :
- Tiểu tử họ Đường ơi!... Người tàn nhẫn quá!
Hắn vụt đứng lên, đâm ngược mũi kiếm vào ngực. Mũi kiếm xuyên thủng đến sau lưng.
Hắn thà tự sát hơn là phải oằn oại với cơn hành hạ của độc sa.
Triển Mộng Bạch nghe nhói ở tim, nhắm mắt lại, không dám nhìn.
Chợt có tiếng oanh vang lên bên cạnh :
- Tại ngươi cả! Ngươi làm cho ta không đuổi kịp hắn.
Triển Mộng Bạch giương mắt nhìn Hỏa Phượng Hoàng, cau mày không nói gì, quay mình bước đi.

TÌNH NHÂN TIỄN

Hồi 4
Dĩ độc trị độc

Hỏa Phượng Hoàng mỉm cười :
- Đi đâu mà gấp thế?
Nụ cười của nàng biểu lộ rõ rệt niềm đắc ý. Niềm đắc ý làm tan mất cái vẻ thanh cao, nàng trở lên tầm thường lại.
Một thiếu nữ, dù đẹp đến đâu, nếu mất cả cái vẻ thanh cao, thì dù muốn hay không, cũng phải mất luôn cái duyên dáng, hấp dẫn.
Triển Mộng Bạch đã đi xa mấy bước rồi, nàng còn thốt với theo :
- Đã theo dõi ta từ lâu, vượt qua mấy dặm đường dài, bây giờ đối diện với ta. Lại đây, ta cho phép ngươi bày tỏ tâm sự!
Triển Mộng Bạch đột nhiên quay người lại, chàng gằn từng tiếng :
- Cô nương nói chi? Tại hạ chẳng hiểu!
Hỏa Phượng Hoàng cười nhẹ :
- Đừng vờ ngây thơ, cái tâm lý của ngươi ra sao, ta thấy rõ như lòng bàn tay. Cho ngươi biết, khó qua mặt được ta lắm đấy.
Nàng cười lớn hơn một chút.
Triển Mộng Bạch sững sờ, trố mắt nhìn nàng mấy phút, đoạn hỏi :
- Cô nương biết điều chi?
Hỏa Phượng Hoàng không đáp câu đó, chỉ buông gọn :
- Ngươi theo dõi ta, hẳn ta phải giận lắm.
Triển Mộng Bạch trầm giọng :
- Ai theo dõi cô nương?
Hỏa Phượng Hoàng lại cười :

- Ta đã bảo, ngươi đừng sợ. Hiện tại, ta không còn giận ngươi nữa, bởi ngươi có cái ơn cứu mạng ta. Nhưng ta cảnh cáo ngươi, dù ta cảm kích việc làm của ngươi, ngươi đừng mong ta đáp ứng.
Bỗng, nàng nhìn chàng, ánh mắt long lanh sáng, sáng một cách khêu gợi, trong khêu gợi ẩn thiết tha.
Ánh mắt trữ tình, không ướt át trái lại nóng bỏng, hầu như đốt cháy Triển Mộng Bạch trong thoáng mắt.
Triển Mộng Bạch kinh hãi, hỏi :
- Cô nương đáp ứng cái gì chứ?
Hỏa Phượng Hoàng chỉnh sắc mặt, lấy giọng trang nghiêm thốt :
- Ta với ngươi là đệ tử danh môn. Không thể hành động như những kẻ tầm thường tùy tiện làm ẩu. Dù sao thì cũng cần có mai dong mới được.
Triển Mộng Bạch biến sắc mặt trắng nhợt.
Chàng há hốc mồm, phải mất mấy phút mới buông thành lời :
- Cái gì mà mai dong? Cái gì mà phải chánh thức? Không như thường nhơn ở chỗ nào?...
Cô nương... chẳng lẽ...
Hỏa Phượng Hoàng chợt cúi đầu, cười mĩm :
- Ta là Đường Minh Phượng, ngươi đừng quên tên ta nhé. Ta ở tại nhà, chờ đợi ngươi, ngươi cứ nhờ mai dong đến dạm hỏi. Cho ngươi biết, ta sẵn sàng chấp nhận sự cầu hôn của ngươi!
Nàng chẳng nói thêm một tiếng nào, cấp tốc quay mình, cấp tốc chạy đi, chạy như trốn quỷ.
Triển Mộng Bạch càng kinh hãi, gọi gấp :
- Cô nương! Khoan đi, cô nương!
Đường Minh Phượng bật cười khanh khách :
- Ngươi không cầu hôn đường đường chánh chánh, ta nhất định không nói chuyện với ngươi!
Nàng không dừng lại, vừa cười, vừa chạy.
Triển Mộng Bạch bối rối, gọi to hơn :
- Cô nương lầm! Lầm rồi, cô nương! Cô nương...
Chàng muốn giải thích, song giải thích cho ai nghe? Đường Minh Phượng đã đi xa rồi.
Trong khoảng cách đó, dù chàng có hét vang lên như sấm, vị tất tiếng hét của chàng vọng đến tai nàng?
Chàng lắc đầu, rồi dậm chân, rồi càu nhàu :
- Làm gì kỳ quái thế? Tại sao thế?
Chàng vừa tức uất vừa nực cười.
Cuối cùng, chàng thở dài, lẩm bẩm :

- Ta cứ tưởng mình là một nam nhân đa tình, không ngờ nữ nhân lại đa tình hơn ta. Mà chừng như hầu hết nữ nhân đều đa tình! Họ si mê một cách dễ dàng hơn nam nhân!
Trâu, ngựa, dê đang ngủ say, một con giật mình, chạy hoảng. Cả đàn cũng bị kinh hoàng, chạy tán loạn.
Thú bị kinh động, người cũng bị kinh động luôn. Hơn mười đại hán lưng trần, quần ngắn, từ trong các lều ào ra, tay cầm roi dài vun vụt vụt, vừa chận đàn thú, vừa gào to :
- Có kẻ trộm ngựa! Bắt lại! Bắt kẻ trộm treo lên đánh chết bỏ!
Đành là chúng chẳng biết võ công, song sống giữa trời cao đất rộng, phi ngựa, nhảy chân suốt ngày, hết ngày nầy qua ngày nọ, thành quen. Bọn đại hán phản ứng khá linh hoạt.
Triển Mộng Bạch nhếch nụ cười khổ, nghĩ thầm :
- Ta còn đứng lại đây làm gì? Rất có thể chúng ngờ ta trộm ngựa, bắt ta treo lên, đánh chết! Chết như vậy thì oan quá!
Chàng nhún chân, lao vút thân hình, tìm Dương Toàn.
Dương Toàn chạy theo Hắc Yến Tử, đuổi người cầm đao và thương, hai người nầy không dám dừng chân lại động thủ, thành ra Hắc Yến Tử phải gia tăng công lực, Dương Toàn sợ mất hút Hắc Yến Tử, cũng cố gắng bắt kịp.
Họ chạy trên lưng đàn ngựa, Hắc Yến Tử luôn tay phóng ám khí, song ám khí chẳng chạm trúng một đại hán nào.
Bây giờ, đàn ngựa dao động mạnh, điểm tựa chân của họ là lưng ngựa, ngựa chao chao thì chân họ cũng phải chậm lại, nếu không sợ hụt.
Bỗng, một đại hán phát chưởng, đánh loạn vào trong đàn ngựa. Đàn ngựa lộng lên, dậm chân bôm bốp. Đại hán kia cao giọng thốt :
- Hẹn gặp lại sao này!
Cả hai cùng lộn mình xuống bụng ngựa.
Hắc Yến Tử sững sờ, hắn đứng yên trên mình ngựa, ngựa dao động, hắn cũng chậm chờn theo.
Dương Toàn ôm hắn, đặt hắn ngồi xuống lưng ngựa. Cả hai cùng cởi một con thú. Thú chạy qua đông, chuyển qua tây, chạy loanh quonh mãi trong đàn. Trong khi cả đàn cũng chạy loanh quanh như vậy.
Hắc Yến Tử quay mình thở dài một tiếng, rồi thốt :
- Đa tạ huynh đài cứu mạng. Nếu không có huynh đài, thì hẳn là tiểu đệ đã mất mạng nơi tay chúng. Nói chi là vật nơi mình, đương nhiên phải bị chúng đoạt.
Dương Toàn hỏi :
- Vật gì thế? Năm người đó chẳng quản đường dài, theo dõi huynh

đài, quyết đoạt cho kỳ được. Hẳn vật đó quý lắm!
Hắc Yến Tử đáp :
- Nào có vật gì quý? Bất quá chỉ là mấy thứ hoa và thảo mà thôi.
Dương Toàn cười lạnh :
- Huynh đài khinh người quá chừng! Chẳng lẽ vì một vài thứ hoa và thảo mà bọn ấy dám liều sống chết, đoạt cho kỳ được? Con người ta có một ai mà xuẩn ngốc đến độ lấy sanh mạng đổi vật tầm thường?
Hắc Yến Tử giật mình :
- Tại hạ đã nói thật đó! Chỉ có mấy thứ hoa và cỏ mà thôi.
Dương Toàn hừ nhẹ :
- Thế thì hoa gì? Cỏ gì?
- Hoa là Đoạn Trường Hoa, còn cỏ là Thôi Mộng thảo. Cả hai đều là hoa cỏ có chất độc.
- Độc hoa, độc thảo, trong thiên hạ nào phải hiếm? Tại sao chúng theo dõi huynh đài, quyết đoạt những hoa thảo đó? Hay là các hoa thảo đó có điểm đặc biệt gì?
- Hoa thì chẳng có gì đáng nói, chứ Thôi Mộng thảo là vật chí âm, chí độc. Nó là loại thánh dược về độc tánh. Phàm ai chế luyện ám khí cũng cố tìm nó cho được. Nó lại còn có chỗ diệu dụng khác.
- Khác như thế nào?
Hắc Yến Tử thở dài :
- Huynh đài có cái ơn cứu mạng đối với tại hạ, tại hạ không thể không nói thật...
Dương Toàn lạnh lùng, buông gọn :
- Các hạ không nói cũng chẳng sao!
Cái giọng lạnh đó chứng minh một sự trách cứ rõ ràng, lẽ nào Hắc Yến Tử lại đành dấu diếm?
Hắc Yến Tử dù sao cũng xuất thân từ danh gia, có sự giao huấn hữu phương, tự nhiên hắn phải giữ tròn lễ độ.
Hắn thở dài :
- Thôi Mộng thảo có đặt điểm là người uống phải nó, sau khi chết rồi, chẳng lưu lại một dấu vết nào khả nghi cả. Nạn nhân như chết rất bình thường, chẳng giống những người chết vì bị ám toán. Dù cho là thần y, thánh thủ, cũng chẳng thể phát hiện ra nguyên nhân cái chết.
Dương Toàn mừng thầm, nghĩ :
- Thế thì Triển Mộng Bạch đã đến phút giây cuối cùng của hắn rồi! Bởi cái số của hắn không thọ, hắn chẳng thể trách ta! Hắn chiếm được sự ưu ái của sư phụ ta. Hắn còn sống ngày nào, là tuyệt học của sư phụ không thể truyền sang cho ta ngày đó. Hắn phải chết!
Y vờ điềm nhiên :

- Thì ra là thế! Thảo nào mà chẳng có người động tâm, toan chiếm đoạt thứ độc thảo đó.
Huynh đài có thể cho tại hạ nhìn qua Thôi Mộng thảo một thoáng chăng?
Hắc Yến Tử sững sờ. Tự nhiên, hắn cảm thấy khó khăn, nhưng không thể từ chối được.
Dương Toàn thản nhiên đón lấy chiếc hộp từ tay Hắc Yến Tử, mở ra coi, rồi cười lạnh :
- Không ngờ một cọng cỏ nhỏ mọn như thế này, lại có hiệu dụng trên chỗ tưởng của tại hạ! Tại hạ muốn lấy nó luôn, để đưa ra cho nhiều người biết, khoe khoang cái kiến thức của mình một chút!
Hắc Yến Tử kinh hãi, kêu lên :
- Đừng, huynh đài! Tại hạ van cầu huynh đài. Vật đó rất cần cho bổn môn luyện Tý Ngọa Độc Sa. Gia phụ từng căn dặn là không nên để thất lạc...
Dương Toàn dùng hai ngón tay út và áp út, nhón lấy một cọng cỏ, kín đáo dấu trong tay áo. Đồng thời bật cười vang :
- Nói đùa với các hạ cho vui, chứ tại hạ lấy dược thảo đó làm gì! Các hạ đừng rối lên như thế!
Y đậy nắp hộp lại, trao chiếc hộp tận tay Hắc Yến Tử.
Vừa lúc đó, có tiếng gọi từ xa xa vọng lại :
- Nhị ca... Nhị ca...
Hắc Yến Tử cất cao giọng đáp :
- Ngu ca ở đây, tam muội.
Từ xa, một bóng đỏ lao vút tới.
Dương Toàn cau mày lẩm nhẩm :
- Các hạ gặp lịnh muội rồi, thì tại hạ cũng phải đi tìm nghĩa đệ chứ!
Đã có cọng cỏ độc trong tay, Dương Toàn cần gì nấn ná bên cạnh anh em họ Đường nữa?
Hỏa Phượng Hoàng vừa đến nơi, thì Dương Toàn cũng vừa thoát đi, nhường chỗ trống trên lưng ngựa, sau Hắc Yến Tử, cho nàng.
Vừa lúc đó, bọn mục nhân mình trần, ngồi ngựa cũng trần, cầm roi dài tiến tới.
Chung quanh, có những mục nhân khác cũng lên ngựa, đang chạy quanh đàn thú, gom chúng lại.
Hỏa Phượng Hoàng hỏi :
- Nhị ca, hai gã nhị ca đuổi đó ra sao rồi?
Hắc Yến Tử lắc đầu :
- Họ chạy đi mất rồi. Ngu ca không đuổi kịp.
Hỏa Phượng Hoàng chớp mắt :

- Đuổi theo không kịp thì thôi!
Trước đó, nàng hăng hái bao nhiêu, bây giờ nàng lơ lững bấy nhiêu. Chừng như hiện tại, giả sử nàng có bắt gặp chúng, nàng cũng có thể cao hứng mà thả chúng như thường.
Hắc Yến Tử lấy làm lạ, nhìn nàng :
- Sao hôm nay tam muội thay đổi lạ lùng thế? Ăn nói nghe có đạo đức quá chừng. Nếu tam muội giữ mãi thái độ đó, khi trở về nhà, hẳn là mọi người sẽ trố mắt mà nhìn một nhân vật mới, có đầy đủ khoan dung, khoáng đạt!
Hỏa Phượng Hoàng bật cười sằng sặc, đoạn nói khẽ vào tai Hắc Yến Tử mấy câu.
Nàng khoan khoái kể về chuyện oan gia bám sát bên lưng nàng, đến giờ phút này mới dám mạo muội ngỏ lời cầu hôn.
Hắc Yến Tử hoan hỉ, luôn luôn gật gù, lắng tai nghe, thốt :
- Thì ra là thế! Thiếu niên đó cũng có phẩm cách khá đấy, hắn lại là đệ tử của Ngạo Tiên Cung, như vậy cũng xứng với tam muội lắm!
Hỏa Phượng Hoàng tươi cười :
- Phải! Phải!... Đi thôi, nhị ca!
Hắc Yến Tử trố mắt :
- Đi? Làm gì vội thế? Ngu ca cần gặp hắn. Ngu ca muốn đàm đạo với hắn...
Hỏa Phượng Hoàng mỉm cười :
- Đàm đạo cái gì mà gấp thế? Đợi hắn đến tận nhà cầu thân, lúc đó nhị ca sẽ mặc tình nói trời nói đất với hắn. Hiện tại thì tiểu muội không thể chạm mặt với hắn, bởi tiểu muội thấy thẹn quá chừng.
Hắc Yến Tử cười vang :
- A! A!... Tam muội cũng có lúc biết thẹn nữa rồi sao? Thẹn gì thì không nên, chớ thẹn vì tình thì được lắm! Càng thẹn càng có duyên dáng!
Đoạn hắn hỏi :
- Ngựa của chúng ta đâu?
Hỏa Phượng Hoàng cũng cười tít :
- Cần gì đến ngựa của chúng ta! Ngựa nào mà chẳng được, nơi đây có thiếu chi ngựa.
Hắc Yến Tử cười lớn :
- Tốt! Tốt! Chúng ta đi thôi, tránh bị lôi thôi với cái lũ man rợ kia, hơn nữa hành tung của chúng ta đã bị lộ rồi, nên thay đổi ngựa khác!
Hai anh em không cần cáo biệt ai cả, Hắc Yến Tử đang ngồi trên lưng một con ngựa.
Hỏa Phượng Hoàng cũng chọn một con khác, rồi cả hai rời đoàn du

mục, đi ngay.
Năm hán tử đang dồn những con ngựa chạy hoang, trở lại họp đàn. Năm gã đó có thân pháp linh diệu, có lẽ chúng là những tay nặng cân nhất trong bọn.
Bỗng, từ trong đàn ngựa chạy hoang, một bóng người vọt ra. Người đó chính là đại hán áo đen, cầm Luyện Ngân Thương, là một trong số năm người ngăn chặn anh em Hắc Yến Tử, toan cướp vật.
Thấy người đó, năm hán tử hét lên :
- Tên trộm ngựa! Kẻ trộm đây rồi! Bắt! Bắt!...
Đại hán áo đen bối rối vô cùng, đảo mắt nhìn quanh, tìm đường thoát chạy.
Nhưng Dương Toàn đã đến nơi, chận trước mặt gã, tay quyền bay ra, đánh ào ào, quyền ảnh bao phủ quanh mình gã.
Đại hán áo đen bao mặt, như chim bị tên, khi nào dám quyết chiến, vờ chống trả qua vài chiêu, rồi tìm cách thoát đi.
Dịp may đã đưa đến, hắn lập tức xoay mình, chân dợm lên.
Vô ích, dịp may đó cũng chỉ là hư ảo đối với hắn. Chân vừa dợm lên thì một chiếc thòng lòng từ đâu đó bay tới, tròng vào đầu hắn, rồi xuống cổ. Thòng lòng rút lại liền.
Thòng lòng đó do một gã mục nhân quăng ra. Khi bọn mục nhân quăng dây, thì khỏi phải nói cái xảo của thủ pháp.
Mục nhân rút tay về.
Đường dây cũng rụt theo, đại hán áo đen ngã nhào xuống ngựa.
Tuy nhiên, dù sao hắn cũng là người trong giới giang hồ, nên vừa ngã xuống, hắn đảo thân hình, vươn tay định bứt đứt dây.
Dây không đứt, không vuột tay mục nhân. Trái lại, mục nhân bay tới, vừa mắng vừa tung một quyền như trời giáng vào đại hán.
Đại hán tinh mắt thấy kịp, hoành tay chụp vào cổ tay mục nhân.
Hắn định vận lực bóp gẫy cổ tay mục nhân, ngờ đâu chính cổ tay của hắn lại bị chụp.
Tiếp theo đó, thân hình của hắn bị nhấc bổng lên cao, rồi quăng xuống đất.
Mục nhân dùng một thủ pháp trong cái thuật tối thạnh hành tại biên thùy Tây Tạng.
Đại hán bị quăng xuống đất rồi, chưa có phản ứng, mấy tên mục nhân khác đã cấp tốc nhào tới, đè hắn trói gò lại.
Một mục nhân giật chiếc Luyện Tử Ngân Thương trong tay đại hán rồi hoành mũi thương chỉ ngay vào hắn, mắng :
- Tên trộm ngựa! Khả ố cho tên trộm ngựa...
Chúng lại có phong tục lạ. Khi bắt được một kẻ trộm, chúng không hề

giải nạp cho quan, mà áp dụng một luật hình riêng biệt.
Chiếu theo luật hình đó, tên trộm phải bị treo lên. Rồi sau đó hoặc để như vậy cho chết dần, chết mòn, hoặc áp dụng thêm một vài hình phạt khác, kết liễu tánh mạng tên trộm nhanh chóng.
Đại hán bị đánh tơi bời, nát da, tét thịt, máu chảy khắp mình.
Dương Toàn đứng một bên khoanh tay nhìn mục nhân đánh. Y không biểu lộ thần thái nào cả.
Nhưng, y lạnh lùng như vậy, chứ Triển Mộng Bạch tránh sao khỏi xúc động tâm trường?
Dù kẻ kia có là tên trộm ngựa thực sự đi nữa, cũng chẳng đáng nhận lãnh một hình phạt tàn khốc như vậy.
Huống chi, chàng biết quá rõ, hắn nào phải là một tên trộm đâu?
Một mục nhân bỗng co chân, đá vào mình đại hán áo đen. Cái đá đó làm bay tấm khăn che mặt của hắn.
Thấy mặt hắn rồi, Triển Mộng Bạch giật bắn mình.
Chàng nhận ra, đại hán chính là một nhân vật hữu danh tại đất Hàng Châu. Đại hán không xa lạ gì với chàng, chính là Lâm Nhuyễn Hồng, có ngoại hiệu là Cửu Liên Hoàn.
Bất giác, chàng buột miệng kêu lên :
- Tha cho y!
Trong số mục nhân, có người nghe được tiếng Hán, lại biết chàng là quý khách của chủ nhân, nên chúng cũng dừng tay, dừng chân.
Rồi cả bọn trố mắt nhìn chàng, vẻ kinh ngạc hiện lên trên gương mặt họ.
Triển Mộng Bạch bước tới, chụp vào vai Lâm Nhuyễn Hồng, lắc lắc mấy lượt, hỏi gấp :
- Lâm huynh! Lâm huynh! Tại sao lại đến nơi nầy? Tại sao lại cải dạng, sửa hình như thế?
Lâm Nhuyễn Hồng mở mắt ra, mơ hồ nhìn chàng, rồi nhắm mắt lại.
Mắt chẳng mở ra nữa, miệng cũng chẳng mở ra luôn.
Triển Mộng Bạch thở dài :
- Vừa rồi, thấy Lâm huynh thi triển chiêu pháp, đáng lẽ tại hạ phải tưởng ra là ai... Hừ! Nếu tại hạ nhận là Lâm huynh liền lúc đó thì sự tình đâu có đến như thế này!
Lâm Nhuyễn Hồng không màng đến chàng, mặc chàng nói.
Bây giờ, chủ đoàn du mục và cái gã linh lợi dẫn đường cho Triển Mộng Bạch vào lều ngủ đã đến nơi.
Bọn du mục lập tức bao quanh, dùng Tạng ngữ, giải thích mọi sự tình.
Lão nhân gật đầu, hướng sang Triển Mộng Bạch, hỏi :

- Cái tên trộm ngựa đó là bằng hữu của các vị?
Trong âm thinh của lão, ẩm ướt niềm bất mãn.
Triển Mộng Bạch thở dài :
- Vị huynh đài này, họ Lâm, đối với đôi thiếu niên nam nữ áo trắng ngày hôm qua có oan cừu với nhau. Do đó, họ tìm gặp nhau trong đêm nay và làm kinh động đến đoàn thú.
Lão nhân trầm giọng :
- Thế là hắn đến đây không phải để trộm ngựa?
Triển Mộng Bạch lắc đầu :
- Chắc chắn là không, tại hạ dám lấy sanh mạng bảo đảm điều đó.
Lão nhân mỉm cười :
- Được rồi! Lão phu tin tiểu huynh đệ. Hắn có một bằng hữu như tiểu huynh đệ, thì đúng là cái vận khí của hắn quá tốt.
Trở ra lều, lão nhân lập tức ra lệnh cho bọn mục nhân băng bó các vết thương của Lâm Nhuyễn Hồng.
Triển Mộng Bạch dùng ngàn lời, trăm cách hỏi y, nhưng y vẫn câm miệng, không chịu tiết lộ gì cả.
Chàng đành để cho hắn dưỡng thương một lúc.
Lão nhân nói :
- Con cháu của già gây thương thế cho bằng hữu của tiểu huynh đệ, thật đáng trách!
Triển Mộng Bạch điểm một nụ cười :
- Đó là sự lầm lạc, nào phải cố tình, tại hạ phiền trách thế nào được! Trong địa vị tại hạ, cũng không tránh khỏi hành động như vậy.
Lão nhân cười lớn :
- Tốt!
Lão bỏ khách sáo, lấy giọng thân mật hơn, tiếp :
- Già nhìn nhận ngươi đúng là một thiếu niên đáng mến lắm! Nếu tiểu huynh đệ không chê thì ở lại đây giúp già chăn gia súc ba năm, già sẽ gả con gái cho.
Triển Mộng Bạch thẹn thùng đáp :
- Cảm tạ lão trượng, nhưng tại hạ đã có hôn phối rồi.
Lão nhân cười :
- Nếu vậy thì thôi.
Day qua gã mục nhân linh lợi, lão tiếp luôn :
- Bảo chúng dọn vài thứ gì ăn được, làm gấp một chút nhé!
Dương Toàn từ đầu đến cuối không thốt một lời nào. Đến lúc đó, y đứng lên, lững thửng bước ra ngoài lều, nhìn hai mục nhân đang khiêng Lâm Nhuyễn Hồng đi về một chiếc lều khác.
Y trầm ngâm một chút, đoạn âm thầm bước theo.

Từ trong lều, hai mục nhân bước ra, chúng đang thương lượng nhau chia phần tìm nước, lấy thuốc.
Dương Toàn không dám chậm trễ, nhanh chân lách mình vào lều.
Lâm Nhuyễn Hồng đang cựa mình, định ngồi dậy, bỗng thấy bóng người, vụt biến sắc, hỏi :
- Ai?
Dương Toàn không đáp, bước tới, mở mấy đường dây còn quấn quanh mình Lâm Nhuyễn Hồng, rồi lạnh lùng bảo :
- Các hạ bị đánh, bất quá chỉ là những thương tích thịt da, chẳng có gì nặng, hãy đi nhanh đi!
Lâm Nhuyễn Hồng kinh ngạc, ấp úng hỏi :
- Các hạ... là ai?
Dương Toàn trầm giọng :
- Các hạ không nhận ra tại hạ, nhưng tại hạ nhận ra các hạ.
Lâm Nhuyễn Hồng kinh hãi :
- Các hạ là... là...
Bỗng, có tiếng chân từ bên ngoài vọng vào.
Nhanh như chớp, Dương Toàn cúi xuống bế xốc Lâm Nhuyễn Hồng, đồng thời rút thanh trủy thủ, rọc một đường nơi mặt hậu mái lều, phi thân thoát đi.
Ngựa của hai anh em họ Đường còn đó, Dương Toàn dùng trủy thủ chặt đứt cương, đặt Lâm Nhuyễn Hồng lên lưng ngựa, rồi bảo :
- Đi ngay!
Lâm Nhuyễn Hồng hấp tấp thốt :
- Dương huynh...
Dương Toàn vung tay đấm vào mông ngựa, con ngựa hí lên một tiếng, cất vó sảy liền.
Nó hướng về cánh đồng bao la, lướt gió như bay...
Dương Toàn nhìn theo bóng ngựa mang Lâm Nhuyễn Hồng về phương trời xa, ung dung cất thanh trủy thủ vào mình, rồi trở lại lều.
Thần thái của hắn an tường quá, chẳng ai ngờ được hắn vừa làm một việc bí ẩn.
Triển Mộng Bạch cầm Luyện Ngân Thương nơi tay, ngọn thương còn đẫm máu, ánh màu hồng.
Một lúc lâu, chàng lẩm bẩm :
- Bình nhật, Lâm Nhuyễn Hồng hành sự rất quang minh, thác lạc, sao hôm nay y có vẻ thần bí thế?
Lão nhân thở dài :
- Trên thế gian này, chẳng có sự gì mà không biến đổi, vật dời, người dời, bởi định luật của tạo hóa là đổi dời. Đến cả non sông còn phải

chịu định luật đó chi phối, huống chi là người. Người tốt có thể trở thành người xấu, người xấu trở nên tốt.
Triển Mộng Bạch tiếp :
- Lão trượng nói đúng, mường tượng là y đã biến đổi như lão trượng vừa giảng giải. Chứ nếu không thì chẳng bao giờ y lại dấu dạng ẩn hình, làm cái việc mờ ám đêm nay.
Đột nhiên, một mục nhân từ bên ngoài chạy vào, vẻ kinh khủng hiện rõ nơi mặt hắn.
Hắn dùng Tạng ngữ, nói chi đó với lão nhân.
Triển Mộng Bạch thoáng biến sắc, hỏi :
- Y nói gì?
Lão nhân điềm nhiên đáp :
- Vị bằng hữu đó đã rọc tét lều, thoát ra phía hậu, chạy đi rồi.
Triển Mộng Bạch càng biến sắc hơn, vụt đứng lên, rồi ngồi phệt xuống nặng nề như hòn giả sơn.
Chàng lẩm nhẩm :
- Trốn đi?... Tại sao trốn đi?
Lão nhân vẫn điềm nhiên như thường :
- Có lẽ y thẹn với tiểu huynh đệ, không dám chạm mặt tiểu huynh đệ lâu hơn.
Triển Mộng Bạch gật đầu.
Lão nhân điểm nhẹ một nụ cười :
- Chẳng có gì đáng thắc mắc cả. Y trốn đi, già không trách cứ chi tiểu huynh đệ đâu.
Hãy uống sửa dê đi, uống cho khỏe người. Chút nữa già sẽ cho vài đứa cháu đến lều ngươi chơi qua đêm cho đỡ buồn.
Chừng như lão nhân có hảo cảm đối với Triển Mộng Bạch, cho nên khi trời sáng tỏ, chàng ba lượt cáo từ, lão nhân đều ba lượt muốn lưu chàng lại.
Chàng phải ở lại với lão ngày ấy, hôm sau mới lên đường được.
Một ngày một đêm sau, chàng đến Quắc Vược Tây Lý.
Nơi đây có thể tạm gọi là một thị trấn, bởi có một số đông dân cư, có chợ, có hàng, quán dựng lên dọc hai bên đường.
Đường, bằng đất màu vàng, mùa khô có bụi, mùa mưa có bùn, thiếu hẳn vệ sinh lẫn thẩm mỹ, song dân cư có lối sống mộc mạc thì hai điều kiện đó cũng chẳng cần thiết lắm.
Có mấy ngôi hàng quán do người Hán dựng lên và khai thác, hòa cuộc sống với thổ dân.
Đường dành cho khách bộ hành, mà cũng là lối thông thường cho đàn trâu, dê, ngựa.

Nơi đây, có cả lạc đà, người ta đeo lục lặc cho lạc đà như cho ngựa, tiếng lục lặc khua vang lên suốt ngày.
Vào đến Quắc Vược Tây Lý Thành, Triển Mộng Bạch và Dương Toàn người và áo quần dính đầy bụi đường, cho nên đến khách sạn rồi, việc đầu tiên là cả hai tắm rữa.
Họ đến đây, ngày vừa dứt, đêm bắt đầu xuống, tắm rửa xong, họ nghĩ đến cái ăn.
Hiện tại cả hai vào bàn, dưới ánh đèn không sáng lắm, cả hai nhấp nháp một vài chén rượu.
Rượu làm cho Triển Mộng Bạch quên mọi tạp niệm, nhưng không giúp chàng sao lãng sự cải biến của Lâm Nhuyễn Hồng.
Khi xong bửa ăn, chàng trở về phòng, ý rượu còn vương trong tâm bảo.
Dương Toàn trao bình trà qua cho chàng, cười nhẹ, thốt :
- Trà có thể giải rượu, giả như nhị đệ cảm thấy ngây ngất vì rượu, thì hãy uống một chén.
Triển Mộng Bạch cảm động vô cùng, thở dài, đáp :
- Đại ca lo cho tiểu đệ quá đi thôi! Tiểu đệ biết đối xử làm sao cho vừa với sự ưu ái của đại ca? Chén trà này, đáng lẽ thì tiểu đệ phải kính lại đại ca.
Dương Toàn cười cười :
- Đã là huynh đệ với nhau, nhị đệ nói thế, có khác chi người ngoài đâu?
Triển Mộng Bạch hỏi :
- Đại ca không thể ngồi lại dùng một chén trà với tiểu đệ sao? Gấp chi mà phải về phòng sớm?
Dương Toàn đáp :
- Ngu huynh không về phòng mà là muốn dạo quanh thị trấn này một lúc. Nhị đệ lao nhọc suốt mấy hôm, cứ ngủ trước đi cho khỏe. Ngu huynh xuất ngoại một lúc mới có thể ngủ được.
Y thốt xong, bước ra ngoài cửa liền.
Nhưng, y không xuất ngoại, mà lại trở về phòng, cười lạnh, thầm nghĩ :
- Ngày mai ngu huynh sẽ đến phòng nhị đệ thu dọn thi hài, nhị đệ cứ bình tâm mà yên giấc ngàn thu.
Triển Mộng Bạch còn nặng ý rượu, lấy chiếc bình bằng ngọc và bí kíp của Thiên Hình lão nhân, nhìn hai vật đó, lẩm bẩm :
- Lục Dương chưởng! Lục Dương chưởng! Ta phải luyện cho thuần thục!
Thoạt tiên, chàng mở nắp chiếc bình.

Bình chứa đựng mười ba hoàn thuốc, màu đỏ, mùi thơm tỏa ra ngào ngạt. Chàng lẩm nhẩm :
- Thuốc đỏ trong bình là để trợ khí luyện công, phải uống vào khi bắt đầu thực tập. Có lẽ đây là lúc ta nên uống nó.
Chàng uống mười ba viên thuốc một cách khô khan, chẳng cần nước.
Mười ba viên thuốc qua khỏi yết hầu, xuống đến dạ dày. Triển Mộng Bạch nghe người nóng ra lên, như lửa vừa bốc cháy bên trong.
Mặc cho nhiệt độ bốc cao, chàng ngồi xuống, xếp bằng tròn. Dưới ánh đèn, chàng lật từng trang bí kíp.
Trang thứ nhất, chàng đã đọc rồi, toàn là mấy câu quảng cáo, chàng không cần dừng lại lâu, xem qua trang thứ hai.
Nơi trang thứ hai lại có mấy chữ khoe khoang :
- Lục Dương Thần Công, một môn học siêu thượng, tối hữu danh trong võ lâm, luyện môn công này thuần thục là trở nên vô địch thiên hạ.
Chán nãn, chàng xem qua trang thứ ba.
Trên trang sách này, Thiên Hình lão nhân nói đến công hiệu Hỏa Dương Hoàn. Nó là loại thuốc chí dương, rất cần thiết cho người luyện tập môn công chí dương, như Lục Dương chưởng. Uống một hoàn, cơ thể nóng ran. Uống hai hoàn, cơ thể như bị đốt. Uống quá bốn hoàn, ngũ tạng bị chảy, trong hai khắc thời gian phải chết...
Triển Mộng Bạch giật bắn mình.
Tay chàng run lên, quyển bí kiếp rơi xuống nền phòng, gió đêm lòn qua cửa, lật nhẹ từng trang, chừng như cười ngạo cái ngu của chàng.
Tứ chi của chàng nóng ran lên, bắt đầu rời rã, mường tượng như sưng phù, vừa tê dại, rồi toàn thân phồng lên như sắp sửa nổ tung.
Chàng cố gắng bước xuống giường, đến cạnh chiếc bàn, nơi đó có bình trà, bình trà độc.
Đúng vậy, đó là bình trà độc bởi vì Dương Toàn đã ngâm chất Thôi Mộng thảo vào trong trà.
Đang nóng gặp nước, mà lại thứ thuốc trà thơm thì dù có lịnh cấm nghiêm ngặc đến đâu, người ta cũng uống.
Triển Mộng Bạch bưng nguyên bình, kè vào miệng, tu liền một hơi dài, cạn trọn dung tích nước.
Dương Toàn về phòng, bình tâm lắng tai nghe động tĩnh một lúc lâu, nhưng không nghe gì cả.
Không có động tĩnh gì lạ, thì y phải lấy làm lạ, vì y đang chờ một sự lạ xảy ra, mà y chắc chắc là phải xảy ra.

Y nhẹ bước tiến đến bên ngoài cửa sổ của gian phòng Triển Mộng Bạch.
Y đến đúng lúc Triển Mộng Bạch nâng bình trà lên, ngậm vòi mà tu.
Dĩ nhiên, y phải mừng, bình sanh đây là lần thứ nhất y mừng lớn.
Như thế y chỉ còn phải chờ. Chờ chất độc ngấm vào cơ thể của Triển Mộng Bạch.
Lập tức, y rón rén trở về phòng, yên trí làm một giấc dài đến sáng.
Sáng ra, sẽ có người đến gõ cửa phòng báo tin là bạn đồng hành của y đã chết. Y cần gì phải theo dõi từng phút dây cái chết xâm nhập vào người Triển Mộng Bạch?
Triển Mộng Bạch chết! Một vòm trời tươi sáng hiện ra trước mặt y, bao nhiêu huy hoàng chờ đón y.
Với niềm vui đó, y thiếp đi lúc nào, chính y cũng chẳng rõ.
Trong giấc ngủ, y có gặp mộng đẹp chăng? Chỉ biết y đã ngủ một giấc say nồng, và đang lúc say nồng đó, y giật mình tỉnh giấc bởi có tiếng đập cửa phòng ầm ầm.
Lập tức y nhảy xuống giường, y đinh ninh là người ta đến báo cáo với y cái chết của Triển Mộng Bạch.
Tay vừa vặn chốt cửa, cánh cửa hé ra, y vội hỏi :
- Ai thế? Cái gì thế?
Và y cũng vừa kịp thấy Triển Mộng Bạch bước gấp vào phòng y.
Dương Toàn chết sững.
Y kinh hãi đến thừ người, rồi thầm nghĩ :
- Thật là hắn đây sao? Hay ta gặp quỉ? Hắn hiện hồn về đòi ta đền mạng chăng?
Y nghe đôi gối nhũn lại, không còn kiềm vững được toàn thân, bắt buộc y phải lùi, lùi mãi đến chiếc ghế, rồi buông mình xuống đó, kêu một tiếng phịch.
Triển Mộng Bạch bước theo, nghiêng mình trước Dương Toàn, vòng tay rất kỹ, giọng vô cùng trịnh trọng :
- Đa tạ đại ca cho một bình trà...
Dương Toàn nghe toát mồ hôi lạnh rịn dài xương sống, vừa khoát tay, vừa rối rít :
- Không! Không! Nào phải ngu huynh! Không phải đâu nhị đệ ơi!
Triển Mộng Bạch thở dài :
- Rõ ràng là đại ca bỏ vào bình trà một chất linh dược, sao bây giờ lại dấu diếm tiểu đệ?
Đại ca thật thích làm chuyện bất ngờ thích thú!
Dương Toàn run giọng :
- Dược... thảo... đó... chẳng phải ngu huynh...

Triển Mộng Bạch chậm rãi :
- Dược thảo tuy không phải là vật của đại ca, song chính đại ca mang bình trà đến cho đệ.
Dương Toàn bỗng gằn giọng :
- Nhị đệ... muốn gì?
Triển Mộng Bạch cười sang sảng :
- Tiểu đệ muốn nói rằng, nếu không có dược thảo của đại ca thì tiểu đệ đã chết rồi! Xin đại ca ngồi đó, cho tiểu đệ lạy tạ ơn.
Chàng lạy liền, lạy thật sự.
Dương Toàn nữa sợ hãi, nữa nghi ngờ, đưa tay quẹt vội mấy giọt mồ hôi còn rịn nơi trán, trố mắt nhì Triển Mộng Bạch :
- Nhị đệ nói gì?...
Triển Mộng Bạch đứng lên, thở dài :
- Bởi nhất thời lỗ mãng, không xem kĩ cách chỉ dẫn, nên đệ uống trọn mười ba viên Hỏa Dương Hoàn, đáng lý ra phải bị lửa nội tâm đốt mà chết...
Dương Toàn chụp thành ghế, nắm cứng. Thành ghế bằng gỗ tưởng chừng có thể nát nhừ dưới áp lực của y.
Y run giọng hỏi :
- Rồi sau đó?
Triển Mộng Bạch cười nhẹ :
- Tiểu đệ nghe toàn thân bốc lửa, cầm chắc là phải chết. Ngờ đâu trong cơn khát, tiểu đệ nốc trọn bình trà của đại ca. Không đầy một khắc thời gian sau, nhiệt độ trong người xuống liền. Xuống rất nhanh, tiểu đệ không còn nghe đau đớn khó chịu như trước nữa. Tiểu đệ nghĩ là trong bình trà đại ca có để một thứ dược thảo nào đó. Và thứ dược thảo đó có năng liệu giải trừ cái nóng trong người.
Chàng cười lớn hơn một chút, tiếp luôn :
- Đại ca lại cứu mạng tiểu đệ một lần nữa! Tiểu đệ không biết làm sao cho xứng với ân trọng.
Dương Toàn mường tượng bị chàng đánh một quyền vào con tim, và cảm thấy phần dưới chân như sụp xuống.
Khí uất bốc lên, làm y run người, không run vì sợ mà lại run vì tức!
Tuy nhiên, ngoài mặt, y giữ vẻ bình thản, buông gọn :
- Phải!... Phải!...
Nhưng, những biến đổi nơi thần thái của y, cuối cùng rồi cũng bị Triển Mộng Bạch phát giác, dù y cố giữ bình tĩnh.
Triển Mộng Bạch kinh hãi, hấp tấp hỏi :
- Đại ca sao thế?
Dương Toàn thầm nghĩ :

- Phải lắm! Ta cho rằng phải, làm sao ngươi hiểu được cái ý của ta? Thôi Mộng thảo là một loại cỏ có tánh khí cực âm, cực hàn. Người thường uống vào là máu giá lạnh, mạch ngừng, chết không kịp trối. Không có cách nào cứu giải được. Ai ngờ trong tình trạng của ngươi, Thôi Mộng thảo lại biến thành linh dược, chẳng những không làm chết, mà trái lại cứu sống ngươi! Trời ơi! Ta khổ tâm tìm được một phương tiện giết ngươi, bây giờ chính phương tiện đó lại cứu ngươi! Giá như không có Thôi Mộng thảo thì bây giờ ngươi đã là một oan hồn quỷ rồi! Thiệt là tức đến chết!
Càng nghĩ, hắn càng tức, khí tức càng bốc lên.
Bất giác, y dậm chân, đấm ngực, suýt bật khóc.
Triển Mộng Bạch chụp hai đầu vai của Dương Toàn, vừa lắc vừa gọi :
- Đại ca!... Đại ca!...
Dương Toàn cơ hồ phát điên lên, nhưng phải cười :
- Ngu huynh... ngu huynh cao hứng quá!
Y vụt cười khan, cười để phát tiết khí uất trong người.
Tức quá, y cố dằn qua một lúc, song không dằn nổi, cuối cùng y hét lên một tiếng lớn, rồi ngã xuống hôn mê ngay.
Triển Mộng Bạch kinh hãi, hấp tấp nâng y lên, mang y đến giường.
Chàng cảm kích vô cùng, thầm nghĩ :
- Đại ca vì quá lo cho ta mà sinh bệnh!
Sáng sớm hôm sau, họ rời khách sạn, tiếp tục hành trình. Dương Toàn ra đi, với niềm sầu muộn nặng hơn hành trang.
Hắn thấy Triển Mộng Bạch thần tình linh hoạt hơn ngày thường gấp năm, gấp mười lần.
Lòng hắn quặn đau từng cơn, tuy nhiên hắn vẫn phải cố gắng cười cười nói nói với Triển Mộng Bạch.
Hắn cần giả vờ khéo, hắn muốn đánh tan mọi niềm nghi ngờ nơi Triển Mộng Bạch.
Hắn sợ nhất là Triển Mộng Bạch nghi ngờ.
Cả hai qua khỏi vùng Hưng Hải, chỉ còn cách một đồng cỏ nữa là đến Tây Ninh, thủ phủ của vùng Thanh Hải.
Lòng đang tràn ngập niềm vui, gặp khoảng trời khoáng đãng, mênh mông, Triển Mộng Bạch thích thú vô cùng.
Rồi họ cứ đi, đi mãi đến thị thành, vào thị thành rồi, hoàng hôn đã xuống mà Triển Mộng Bạch vẫn còn nắm tay Dương Toàn la cà khắp các đường phố.
Chàng vào một cửa hàng, mua một đôi giày da có gắn lông, toan lấy tiền trả, chợt nghe tiếng pháo trúc nổ rất gần. Bất giác động tính hiếu

kỳ, chàng nhìn về hướng đó, thấy lố nhố người quanh những tế phẩm tam sanh.
Chàng mỉm cười, thầm nghĩ :
- Thế ra, hôm nay là một ngày cúng tế chi đó của người địa phương. Ta hãy đến xem, coi họ thờ vị thần gì đó.
Trong thoáng mắt, chàng đã đến nơi đó.
Bên trong nhà, có kê một chiếc bàn. Trên bàn có tế phẩm, nhang đèn. Trước bàn có nhiều người đang quỳ lạy.
Trên bàn chẳng có tượng phật, thánh, thần gì cả, chỉ có một bài vị thôi.
Trông thấy bài vị đó, Triển Mộng Bạch kinh hãi.
Bài vị có mấy chữ :
- Tái sanh ân công Triển Mộng Bạch trường sanh bất lão chi vị!
Triển Mộng Bạch cho là mắt chàng đã hoa, bởi hoàng hôn đã xuống nên chàng không trông rõ những chữ qua ánh đèn mờ mờ.
Chàng đọc lại một lần nữa.
Thấy rõ lượt thứ hai, chàng vẫn chưa chịu tin, vội quay đầu sang Dương Toàn hỏi :
- Đại ca có đọc thấy mấy chữ nơi bài vị chăng?
Chính Dương Toàn cũng kinh dị không ít.
Hắn nắm chéo áo của Triển Mộng Bạch giật khẽ, thấp giọng bảo :
- Đừng làm kinh động đến họ, chúng ta tìm cách hỏi thì sẽ hiểu.
Cả hai trở lại chỗ bán giày vì người bán giày biết nói tiếng Hán.
Dương Toàn đưa y ra ngoài xa xa, hỏi :
- Dám mong đại ca cho biết, nơi đó người ta đang làm gì thế?
Người ấy thở dài :
- Sự việc dài dòng lắm...
Triển Mộng Bạch nóng nảy giục :
- Thì huynh đài cứ vắn tắt, bằng một vài câu bọn này cũng có thể hiểu được mà!
Người ấy nhìn chàng, cái nhìn có vẻ kỳ quái, và thốt :
- Người trong nhà đó, tưởng đã chết, nhưng may được vị tướng công họ Triển cứu mạng.
Đại khái là như vậy đó.
Dương Toàn cười lớn :
- Vắn tắt cũng vừa phải thôi chứ, đại ca! Đại ca tóm gọm như vậy, có trời mới hiểu nổi!
Người bán giày cười hì hì :
- Thực ra, tôi chẳng biết gì cho rõ lắm. Bất quá tôi nghe người ta nói rằng, trong đêm vừa rồi Triển Mộng Bạch đã làm lắm chuyện hay.

Nếu các vị đi tới nữa, thì các vị sẽ thấy còn vô số nhà nữa cũng đặt bàn cúng tế, cũng viết trường sanh lộc vị, khấn cầu cho Triển Mộng Bạch như vậy. Các vị hỏi họ, họ sẽ giải thích rành hơn.
Triển Mộng Bạch trao đổi ánh mắt với Dương Toàn, rồi buông gọn lời cảm tạ, cùng Dương Toàn đi tới nữa.
Đúng như lời của người bán giày, có thêm mấy nhà kê bàn hương án, đặt sanh vị khấn cầu cho Triển Mộng Bạch.
Chàng hỏi, thì người ta cũng cho biết đại khái như người bán giầy đã nói. Họ nhờ Triển Mộng Bạch cứu nạng trong cơn nguy ngập, không biết làm sao đáp ơn, nên cầu trời khấn phật ban phước cho ân nhân.
Có người, thấy Triển Mộng Bạch hỏi hăng nhiều quá, liền hỏi lại :
- Hai vị là bằng hữu của Triển ân công à? Phải chăng hai vị định tìm Triển ân công?
Dương Toàn gật đầu :
- Phải đó, chúng tôi là bằng hữu của một vị tướng công họ Triển. Chỉ có điều không rõ Triển ân công của các vị có phải là Triển tướng công bằng hữu của chúng tôi hay không?
Các vị thấy hình dung của Triển ân công ra sao?
Người đối thoại nghe nói họ là bằng hữu của Triển Mộng Bạch, liền sửa thái độ hết sức cung kính đáp :
- Triển ân công là một vị thiếu niên công tử...
Triển Mộng Bạch chận lời :
- Có giống tôi đây hay chăng?
Người đó quan sát chàng một chút, cười nhẹ, đáp :
- Không dấu chi các vị. Ở đây, chẳng có ai thấy rõ ràng mặt mày Triển ân công cả. Bất quá chỉ có thể ước độ là người vào khoảng trạc thanh thiếu niên vậy thôi.
Triển Mộng Bạch thất vọng, “ạ” lên một tiếng nặng nề, từ giả người đó ra đi.
Đi được mấy bước, Triển Mộng Bạch thở dài :
- Trên giang hồ, mạo danh mà làm việc ác là sự rất thường. Chứ mạo danh mà làm việc thiện thì bình sanh tiểu đệ chưa từng nghe nói tới. Đúng là một quái sự!
Dương Toàn đáp :
- Biết đâu chẳng có một người đồng họ, đồng tên với nhị đệ?
Họ đi như thế, bắt đầu từ góc Nam thị thành, một lúc sau họ đến góc Bắc.
Đột nhiên, Triển Mộng Bạch bước gấp hơn trước.
Dương Toàn vội hỏi :
- Nhị đệ muốn làm mấy chén phải không?

Triển Mộng Bạch gật đầu :
- Đúng vậy, đại ca.
Họ tìm một ngôi tửu quán, phảng phất có cái vẻ do người Hán khai thác.
Triển Mộng Bạch cứ gầm đầu, ăn uống. Còn Dương Toàn thì luôn luôn nhìn tả, nhìn hữu, chừng như để quan sát từng thực khách một. Hoặc giả tìm hiểu chủ nhân ngôi quán là con người như thế nào.
Trong khi đó, tiếng vó ngựa từ đâu vọng đến, một phút sau lại dừng ở bên ngoài tửu quán.
Ngựa dừng, người vào.
Có đến bốn người vào.
Người, là những hán tử với cái dáng phong trần dày dặn, vận y phục theo người Tạng.
Bốn người đó đảo mắt bắn linh quang về phía Dương Toàn và Triển Mộng Bạch.
Nhưng họ chỉ thấy rõ Dương Toàn, còn Triển Mộng Bạch thì cúi đầu ăn, không lưu ý đến họ.
Một lúc lâu, bốn người đó nốc khá nhiều rượu rồi. Rượu vào là ý buông lơi, lời phải ra.
Họ cười nói to dần, cuối cùng gần như hét vào tai nhau, cười vào mặt nhau, không còn dè dặt gì nữa.
Chừng như quanh họ là sa mạc, hoặc giữa cõi trần ai này, chỉ có họ là đáng kể, còn ra thì là cỏ, là rác...
Bỗng, một người vỗ bàn kêu bốp một tiếng, đoạn oang oang giọng thốt :
- Nghe nói cái gã Triển Mộng Bạch đó là con trai của Triển Hóa Vũ tại đất Hàng Châu.
Không ngờ gã ta lại làm điều tồi tệ như vậy. Phàm là con người, chẳng một ai hành động như gã.
Triển Mộng Bạch giật mình, chưa kịp nói gì thì một người nữa mắng tiếp :
- Triển Hóa Vũ là bậc đại anh hùng! Không ngờ lão ta sanh ra cái thứ con cẩu trệ như vậy!
Dương Toàn biến sắc, âm thầm đặt tay lên tay Triển Mộng Bạch, đoạn trầm giọng hỏi :
- Có phải các vị mắng Triển Mộng Bạch tại đất Hàng Châu chăng?
Người vừa mắng đó, nhìn Dương Toàn một thoáng, rồi buông gọn :
- Chứ còn ai nữa? Chúng ta mắng tiểu tử đó!
Người ấy, có thân vóc cao lớn, mặt tía, xem cũng có oai vũ lắm.
Dương Toàn cau mày :

- Các vị có nhận ra họ Triển chăng?
Đại hán áo tía cười lạnh :
- Cái thứ chó mà đó, ai nhận ra mà làm gì!
Dương Toàn gằn giọng :
- Đã không quen biết. Sao các vị lại mắng người ta?
Đại hán áo tía hừ một tiếng :
- Bốn anh em chúng ta, dọc đường dài qua Triết Công Đa, vượt A Lục Khắc, theo dòng Hoàng Hà, trải luôn mấy địa phương nữa, bất cứ nơi nào bọn ta đi ngang, cũng đều nghe nói là Triển Mộng Bạch có gây một vài huyết án nơi đó...
Triển Mộng Bạch bốc bừng khí giận, nhưng còn dằn lòng, hỏi :
- Huyết án gì?
Trong thâm tâm, chàng biết rõ đã có kẻ nào đó mạo danh chàng mà hành động.
Đại hán mặt tía hừ một tiếng, lớn hơn trước :
- Huyết án gì? Ha! Hừ! Hừ! Gian dâm, sát nhân, cướp giật, trộm cắp, gã chẳng chừa một hành động đê tiện nào mà không làm.
Máu nóng nơi người Triển Mộng Bạch sôi lên cao độ, tuy nhiên chàng chưa vội nói gì thì một tiếng lạnh lùng vang lên :
- Sao ngươi biết hắn làm những việc như vậy?
Đại hán áo tía nổi giận :
- Thi hành xong thủ đoạn tàn ác, gã lưu lại tánh danh. Việc ác của gã quá nhiều, chừng như gã cần làm ác như người ta cần cơm ngày hai lượt vậy! Anh em ta, nếu gặp gã, sẽ lập tức hạ sát gã, nhất định phải trừ diệt gã!
Tiếng hỏi đại hán vang ra từ một cái bàn kê nơi góc phòng ăn của tửu quán.
Từ nơi góc đó, một thiếu niên cao người đứng lên, mặt phừng lửa giận, thốt oang oang :
- Thiếu gia từ Cam Túc đến đây, dọc đường chỉ nghe thiên hạ tán tụng Triển Mộng Bạch về hành vi nghĩa hiệp. Chẳng lẽ y có thuật phân thân, tự mình vừa từ Đông lại, mà cũng vừa từ Tây đến?
Đại hán mặt tía vỗ bàn, hét lớn :
- Tiểu tử, ngươi là con là cháu chi của Triển Mộng Bạch phải không? Triển Mộng Bạch giết người cướp của, có phải là để báo hận cho ngươi, để chia tài vật cho ngươi chăng?
Ngươi đã thọ lãnh của gã bao nhiêu tiền mà ngươi làm cái việc biện hộ cho gã?
Thiếu niên mắng :
- Câm ngay!

Đại hán mặt tía quát :
- Ngươi bảo ai câm?
Thiếu niên gằng từng tiếng :
- Ta bảo kẻ khốn nạng, có mắt không tròng. Là ngươi đó! Ngươi hãy khép cái mõm chó lại cho ta nhờ!
Biết là sắp có cuộc đánh nhau, và chắc chắn là cuộc đánh tóe lửa, các thực khách rút lui dần dần.
Lạ lùng thay, ai rời khỏi tửu quán mặc ai, bọn người làm trong quán vẫn thản nhiên, không hề đòi tiền, không hề kéo lại.
Triển Mộng Bạch vừa tức giận, vừa buồn cười. Song phương mắng nhau, tuy chàng là người trong cuộc mà nghiễm nhiên lại trở thành người ngoài cuộc.
Kỳ quái hơn nữa là chàng không nhận ra thiếu niên bênh vực chàng.
Thiếu niên ấn tay xuống bàn, tung bổng mình lên trên không.
Bốn đại hán cũng lập tức đứng lên. Đại hán mặt tía nhún chân bay ngang qua mặt bàn, đồng thời mắng :
- Tiểu tử, nếu muốn chết thì lại đây!
Để lấy oai, hắn tung một ngọn cước, bắn bay chiếc bàn trước mặt.
Bàn cuốn ghế theo, đổ ầm ầm. Dĩ nhiên những gì trên mặt bàn cũng phải bay tung tóe, bát đĩa rơi, bật kêu loảng soảng.
Bọn người làm của tửu quán vẫn điềm nhiên. Một tên đưa bàn tay, co ngón đếm :
- Bốn cái bàn, sáu chiếc ghế, mười cái đĩa, mười cái chén... Bàn một lượng, ghế nữa lượng, đĩa chén năm lượng một chục. Vị chi mười bảy lượng...
Hắn còn đếm nữa, trong khi hắn đếm, viên quản lý lấy bút ghi chép theo tiếng đếm của hắn.
Đại hán mặt tía hét :
- Đếm kỹ, biên chép kỹ đi, bao nhiêu lão gia sẽ đền cho!

TÌNH NHÂN TIỄN

Hồi 5
Cục diện đảo điên

Bốn đại hán lại chụp một chiếc bàn. Mỗi người bẻ một chân, cầm tay thay vũ khí, đưa tay phanh ngực ra, bày lông xoắn dợn, đen sì mọc loạn.

Tên tiểu nhị lại đếm :
- Thêm một chiếc bàn nữa, thêm một lượng nữa!
Viên quản lý lại ghi chép.
Thiếu niên vén tà áo lên, nhẹ nhàng lướt tới, cười lạnh một tiếng :
- Đúng là những con thiêu thân, thấy lửa là nhào đến. Gặp thiếu gia rồi, ta cầm như các ngươi yểu thọ.
Đại hán mặt tía hét :
- Chính ngươi yểu thọ thì có!
Hắn vung chiếc chân bàn đánh tới. Mục tiêu của hắn là đầu của thiếu niên.
Một đại hán khác, mắt to, vụt ngang chân bàn, qua hông thiếu niên.
Thiếu niên chưa kịp phản công, Triển Mộng Bạch đã phi thân đến nơi, án trước mặt thiếu niên, quát :
- Các vị muốn động thụ thì cứ động thủ với tại hạ đây!
Hai tay cùng bay ra, hai tay khoát nửa vòng, chụp vào mạch môn hai đại hán.
Thiếu niên cao người cười vang :
- Thủ pháp hay quá! Thế là ta có viện thủ rồi!
Y hoành thân qua một bên, vọt tới, tung một chưởng vào ngực đại hán thứ ba.
Đại hán thứ ba rú lên một tiếng, nhào ngang qua một mặt bàn, rơi xuống nền, lộn đi mấy vòng, đến cạnh Dương Toàn.
Dương Toàn từ lúc đầu cứ cười mĩm, bây giờ vươn tay xuống, nắm tóc đại hán đó, nhất bổng lên, đưa tay kia tát vào mặt đại hán bốn lượt, mắng :
- Cái mồm của ngươi có chịu khép lại hay không?
Y tung luôn một ngọn cước, bắn đại hán đó bay đi khá xa, rơi xuống, kêu một tiếng bịch.
Khổ cho đại hán, hắn lại rơi đúng trên mặt một chiếc bàn của bọn thực khách ăn uống dở dang đã bỏ đó mà đi, không thanh toán tiền nong, chén đĩa bị hắn đè, nát vụn.
Tiên tiểu nhị lại đếm :
- Bàn đó, có tất cả năm cái đĩa, năm cái chén, trị giá ba lượng!
Viên quản lý lại ghi chép.
Bên kia, hai đại hán tránh được cái chụp tay của Triển Mộng Bạch.
Đại hán mặt tía vung chiếc chân bàn thay đao, đánh ra đao pháp Lục Hạp, trên một chiêu Tuyết Hoa Cái Đỉnh, dưới một chiêu Lão Thọ Bàn Căn, hắn đánh cũng khá linh diệu.
Triển Mộng Bạch lạnh lùng nhìn hắn múa may một lúc, đoạn cất chân tả lên, quét nhẹ qua, rồi móc lại.

Đại hán mất thăng bằng, ngả nhào.
Thiếu niên bật cười hắc hắc :
- Đúng là một con chó ăn vụng bột!
Y chụp tóc đại hán mặt tía, nhất bổng lên cao, học đúng cách thức của Dương Toàn, tát tay vào mặt hắn bốn lượt.
Y tát tay khá mạnh, đại hán mặt trước tía nay biến thành hồng, máu miệng phun ra, vấy quanh mồm, lan ra má...
Còn một đại hán khác, cũng bị Triển Mộng Bạch đá bay đi, chạm vào mặt bàn, bàn ngã, chén bát đổ kêu loảng xoảng.
Tên tiểu nhị lại đếm, tính giá tiền, viên quản lý lại phải ghi chép.
Đại hán cuối cùng chưa bị hạ, là gã có đôi mắt to, lại nhào về phía Triển Mộng Bạch.
Hắn vung tay luôn, chiếc chân bàn thoạt tả thoạt hữu, đánh tới tấp vào mình Triển Mộng Bạch.
Triển Mộng Bạch tức giận thật, song không nỡ làm tổn thương nặng mấy tên lỗ mãng đó, chỉ khoa tay lên, thừa thế chụp chiếc chân bàn.
Đại hán mắt to quát :
- Buông tay!
Hắn rùng mình xuống, dùng lực rút lại.
Nhưng, chiếc chân bàn như dính liền vào hòn núi, hắn làm sao giật trốc gốc một hòn núi?
Hắn níu, kéo, giật, mặt hắn bừng đỏ, gân nổi vồng, thớ thịt cuộn lên, hắn có cái tư thế một con thạch sùng đang cố đẩy ngả một chiếc trụ đá.
Triển Mộng Bạch cười nhẹ :
- Bay!
Chàng đẩy nhẹ tay tới một chút, bàn tay hơi ấn xuống, nhấc chiếc chân bàn lên.
Đại hán mắt to bị bắn dội lại, rơi xuống chỗ đại hán mặt tía vừa rơi.
Bàn lại ngã, chén bát lại vỡ, tiểu nhị đếm tính tiền, quản lý ghi chép.
Đại hán mặt tía hất mạnh đại hán mắt to qua một bên, vùng đứng lên, rút thanh đao nhọn trong mình ra.
Triển Mộng Bạch trầm giọng :
- Chưa ngán à!
Đại hán mặt tía quát lớn :
- Lão gia quyết liều mạng với ngươi!
Hắn vọt tới liền.
Triển Mộng Bạch lách mình qua một bên, hoành tay chặt xuống vai tả của hắn.
Dương Toàn chụp vào đại hán mắt to, nâng bổng lên cao, quát :

- Đi đi!
Y vung tay, quăng đại hán ra xa.
Hai đại hán kia bị tát tay, mặt mảy sưng vù, cố gắng chỏi tay đứng lên.
Thiếu niên cao cười lạnh :
- Muốn lãnh đòn nữa phải không?
Y cất một chân lên, chân đó chưa co lại, hai đại hán đã hoảng hồn, quay mình chạy đi như bay.
Đại hán mặt tía bị Triển Mộng Bạch chặt tay xuống vai ngã nhào lăn đi mấy vòng, đến khung cửa quán, nơi đó có ba đồng bạn đang chực chờ, dìu hắn lên ngựa.
Khi Triển Mộng Bạch bước theo ra ngoài, thì cả bốn người đã giục ngựa chạy đi, không hề quay đầu nhìn lại.
Thiếu niên cao gật gù, cười hì hì :
- Khoái! Đánh một phen, thật sướng tay!
Triển Mộng Bạch quay mình lại, điểm nụ cười :
- Đa tạ huynh đài xuất thủ...
Thiếu niên vận y phục hoa lệ vô cùng, nhân phẩm lại thanh nhã, chừng như chàng có phần nào lưu luyến.
Thiếu niên cao cười to hơn một chút :
- Huynh đài giúp tại hạ trừng trị chúng, tại hạ bớt tức uất, lẽ ra tại hạ cảm tạ huynh đài chứ, tại sao huynh đài lại cảm tạ ngược tại hạ!
Triển Mộng Bạch điềm nhiên :
- Theo đạo lý thì tại hạ phải cảm tạ huynh đài.
Thiếu niên trố mắt :
- Tại sao?
Triển Mộng Bạch buông gọn :
- Vì tại hạ là Triển Mộng Bạch.
Thiếu niên sững sờ.
Y lặng người quan sát Triển Mộng Bạch, để ý đến những nét nhỏ trên người chàng.
Trong khi đó, Dương Toàn lấy bạc đền chỗ thiệt hại cho chủ quán.
Triển Mộng Bạch cười vang :
- Tiểu đệ phá hoại, đại ca đền thiệt hại! Thế là đại ca lỗ nặng!
Dương Toàn cũng cười vang :
- Đúng lắm! Tiểu đệ sướng tay, nhưng cái hầu bao của ngu huynh chịu khổ! Cho nên ngu ca khấn nguyện với thần linh cầu cho tiểu đệ từ nay bớt đánh nhau, có vậy hầu bao của ngu ca mới bớt khổ!
Thiếu niên cao sững sờ một lúc, đột nhiên ngẩng mặt lên không bật cười cuồng dại, cười một lúc, rồi thốt :

- Hay! Hay quá! Thế ra các hạ là Triển Mộng Bạch! Việc đâu lại xảo diệu như thế này!
Triển Mộng Bạch mỉm cười :
- Qúy tánh cao danh của huynh đài là chi?
Thiếu niên cao lại cười vang :
- Tánh danh của tiểu đệ, sớm muộng gì rồi huynh đài cũng sẽ biết, tiểu đệ chỉ mong huynh đài đừng quên là hôm nay tiểu đệ có đấm đá với huynh đài!
Y vẫy tay, điểm nụ cười, quay mình vọt ra ngoài cửa quán.
Triển Mộng Bạch thừ người nhìn theo bóng thiếu niên, chàng nhớ lại thực tế, cất tiếng gọi gấp :
- Huynh đài chậm một chút!
Nhưng thiếu niên đã biến mất dạng rồi.
Dương Toàn cau mày lẩm nhẩm :
- Hành động của thiếu niên đó kỳ quái quá chừng!
Triển Mộng Bạch lắc đầu :
- Hắn gây mơ hồ cho tiểu đệ vô cùng! Hắn còn nhỏ tuổi mà võ công rất cao, hẳn là hắn có lai lịch đáng nể lắm!
Dương Toàn cười nhẹ :
- Lai lịch của hắn như thế nào, mặc hắn, chỉ cần biết là hắn có tiếp trợ nhị đệ ít nhiều vậy thôi. Cái điều đáng cho chúng ta căm hận, là có kẻ mạo danh nhị đệ, làm những điều bại hoại! Không biết kẻ đó là ai?
Triển Mộng Bạch thở dài :
- Một người từ Đông sang Tây mạo danh làm việc thiện, một người khác từ Tây sang Đông mạo danh làm việc ác! Đúng là một sự kiện kỳ quái!
Chàng xúc động tâm linh, tiếp luôn :
- Cứ theo tình huống hôm nay, thì có thể là hai người đó cùng đến thành Hồng Hải này rồi vậy, đại ca!
Dương Toàn trầm ngâm một chút :
- Mà nhị đệ có đoán ra họ là những ai chăng?
Triển Mộng Bạch cười nhẹ :
- Giết chết tiểu đệ cũng chịu thôi, chẳng làm sao đoán được họ là những ai!
Phòng ăn của tiểu quán trải qua cuộc chiến ác liệt đó, tàn tích còn ngổn ngang, bừa bãi, trông chán chường quá, cả hai thấy no nang, chẳng còn muốn gọi bữa ăn khác, họ cũng chẳng buồn lưu lại đó nghĩ đêm, vội bước ra đường.
Ra đến đường cái, họ lại phải một phen kinh ngạc.

Bao nhiêu đèn đuốc của các dãi phố đều tắt hết, mà du khách cũng bỏ đường, vào lề đứng dưới mấy hàng ba.
Thành phố đang nhiệt náo tưng bừng đó vụt trở nên trầm tịch u tối như cảnh chết.
Lạ lùng hơn nữa, ai vào nhà kịp thì vào, ai không vào kịp thì đứng đó, đầu cuối, tay buông thõng.
Trong cãnh nhốn nháo của những khách du hành tìm chỗ nấp đứng.
Triển Mộng Bạch nhận ra hai dáng quen quen.
Hai dáng quen đó là một nam một nữ, mà nam thì mường tượng Kim Diện Thiên Vương Lý Quán Anh.
Có cái chi đáng mừng hơn là tha hương ngộ cố tri?
Bất giác Triển Mộng Bạch gọi to :
- Lý huynh! Lý huynh! Lý Quán Anh...
Nhưng, Lý Quán Anh nghe gọi, chừng như kinh hãi, không dám ngẩng đầu, vội vã lôi nữ nhân bên cạnh, lùi lại sau, biến vào bóng tối.
Triển Mộng Bạch sửng sốt, toan gọi tiếp, đồng thời cũng muốn đuổi theo.
Bỗng, có người bên cạnh, nạt khẽ :
- Đức Lạt Ma sắp đến nơi, mọi người đều im thin thít, sao ngươi dám gây chuyện huyên náo?
Đúng lúc đó, nơi đầu đường, một toán người xuất hiện, hiển nhiên đó là một đội Lạt Ma, vận áo vàng. Họ gồm hơn mười người, chân bước rất êm.
Người đứng hai bên đường đã cúi đầu rồi, bây giờ lại cúi thấp hơn.
Nơi đây, thần quyền rất mạnh, người Tạng xem các vị Lạt Ma như Phật sống.
Không thể làm khác hơn, Triển Mộng Bạch trong cái cảnh đáo xứ tùy phong, nhập gia tùy tục, cũng phải cúi đầu, xui tay như mọi người.
Đội Lạt Ma bước rất nhanh, thoáng mắt đã đi qua trọn con đường.
Vắng bóng Lạt Ma rồi, đèn cháy, người cười nói đi đứng lên, cảnh nhiệt náo bừng dậy như trước.
Dương Toàn kéo tay một người bên cạnh, cung cung kính kính hỏi :
- Đại ca có biết các vị cao tăng đó từ đâu đến chăng? Và họ sẽ đi về đâu?
Người kia đáp :
- Các vị hoạt phật đó từ Đô Lan Tự đến, nghe nói họ định đi vào Trung Nguyên.
Dương Toàn lấy làm lạ :
- Vào Trung Nguyên? Để làm gì chứ?
Người đó nhìn tả, nhìn hữu đoạn thấp giọng tiếp :

- Chừng như, vì cái việc năm xưa, xảy ra tại Tháp Nhĩ Tự gì đó. Các vị ấy định làm một cuộc điều tra...
Dương Toàn à một tiếng, đôi mắt chớp chớp.
Triển Mộng Bạch biến sắc mặt, nhè nhè kép tay Dương Toàn, thì thầm :
- Thì ra các vị Lạt Ma đó, vì cái việc Tình Nhân tiễn mà vào Trung Nguyên.
Dương Toàn lại chớp mắt hỏi :
- Tại sao nhị đệ biết?
Triển Mộng Bạch thở dài :
- Nhị thúc phụ của tiểu đệ là Ngụy Tử Vân, mất mạng trong chiến dịch Tháp Nhĩ Tự, làm sao đệ không biết?
Bỗng, từ trong đám đông, một bàn tay tả vươn tới, nhanh như chớp chụp cổ tay chàng.
Triển Mộng Bạch không kịp đề phòng, nên chẳng tránh kịp.
Chàng nạt khẽ :
- Ai?
Một người có hàm râu quắn dợn mọc loạn đến nữa phần má, mặt lớn, mắt sâu. Đôi mắt chiếu xanh như hai hạt kim cương to, vận áo gấm, vừa vẹt đám đông lướt tới, vừa quát :
- Thì ra là ngươi!
Triển Mộng Bạch thoáng biến sắc, cũng buông nhanh :
- Thì ra là ngươi!
Đại hán áo gấm cao giọng :
- Chính ngươi gọi Lý Quán Anh?
Triển Mộng Bạch gật đầu :
- Ta gọi đấy!
Đại hán áo gấm trầm gương mặt :
- Hắn ở đâu?
Triển Mộng Bạch chưa kịp nói gì, Dương Toàn cất giọng lạnh :
- Các hạ buông tay đi chứ, rồi muốn nói gì thì nói!
Chẳng rõ vô tình hay cố ý, khẽ phất bàn tay phớt ngang qua, bàn tay lại nhắm huyệt Khúc Trì của đại hán.
Đại hán hấp tấp co tay về, nhưng chưa chịu buông mấy ngón.
Thừa dịp đó, Triển Mộng Bạch xoay tay, chàng thoát dễ dàng cái nắm của đại hán áo gấm.
Đại hán nổi giận, trừng mắt nhìn Dương Toàn, gắt :
- Ngươi là ai? Sao lại can thiệp vào việc của lão phu!
Dương Toàn vẫn lạnh lùng :
- Các hạ hãy cho biết tên họ trước đã!

Đại hán áo gấm hét :
- Ngươi không nhận ra lão phu à! Ta là Ngô Thất đây!
Dương Toàn biến sắt mặt kêu lên :
- Thì ra Xuất Sảo Đao Ngô tiền bối!
Ngô Thất nổi giận :
- Võ sảo đao! Chẳng phải xuất sảo đao! Chẳng có võ đao thì làm gì xuất được. Tiểu tử đừng hiểu sai!
Dương Toàn qua phút giây giật mình, lấy lại bình tĩnh, tự giới thiệu :
- Tại hạ là Dương Toàn, môn đệ Ngạo Tiên Cung!
Ngô Thất giật mình, bỗng cười lớn :
- Thế ra ngươi là đệ tử Ngạo Tiên Cung, thảo nào mà người chẳng có thủ pháp khá, can đảm thừa!
Lão day qua Triển Mộng Bạch, tiếp hỏi :
- Lý Quán Anh ở đâu?
Triển Mộng Bạch đáp :
- Chẳng rõ hắn có nghe tại hạ gọi hay chăng, chỉ thấy hắn hối hả chen vào đám đông, rồi mất dạng!
Ngô Thất hừ một tiếng :
- Thật hay không đó!
Triển Mộng Bạch lạnh lùng :
- Nếu các hạ không tin được, thì hỏi làm gì?
Ngô Thất sững sờ mất phút rồi dậm chân, hằn học :
- Lão phu theo dõi hắn từ Quan Nội ra Quan Ngoại, vượt hơn ngàn dặm đường, tưởng là phen này bắt được hắn, không ngờ lại vụt!
Từ ngày buông tha Ngô Thất tại nhà của Liễu Đạm Yên, trong khu rừng dâu bên cạnh Thái Hồ, Triển Mộng Bạch không hề biết tin tức về lão ta.
Nghe lão ta hằn học như thế, chàng đã đoán ra sự tình đại khái ra sao rồi.
Bất giác chàng buông tiếng thở dài :
- Cái vị cô nương họ Mạnh đó, quả thật vô tình vô nghĩa đối với tiền bối! Tiền bối còn theo đuổi họ làm chi nữa?
Ngô Thất căm hận :
- Nếu không tìm chúng, thì khí tức trong người của lão phu làm sao tiêu tan được chứ? Chẳng lẽ lão phu phải chấp chứa mãi niềm ứt uất đến lúc chui vào đất lạnh?
Triển Mộng Bạch lại thở dài :
- Họ có nhà mà chẳng dám về nhà, họ là người Hán mà chẳng dám sống tại Trung Nguyên, phải hối hả chạy ra Quan Ngoại, như vậy kể cũng quá khổ cho một kiếp người rồi!

Tiền bối nên mở trượng hải hà mà cho họ đi là hơn!
Ngô Thất biến sắc, rít lên :
- Tốt! Tốt! Ngươi bênh vực cho chúng, chở che chúng, tìm cách cầu tình cho chúng! Hừ! Chúng vất vả chạy trốn, dễ thường lão phu không vất vả đuổi theo à? Chúng chạy có đôi, lão phu đuổi cô độc. Chúng còn thĩnh thoảng hú hí với nhau, lão phu thì không có thời gian vào nhà điếm, bất cứ phút giây nào cũng tức uất! Thử hỏi, chúng đáng thương hay lão phu đáng thương chứ? Hừ! Hừ!
Triển Mộng Bạch lắc đầu :
- Tại hạ có bênh vực họ đâu? Chỉ vì...
Ngô Thất lộ vẻ ảm đạm :
- Chỉ vì làm sao? Đối với Mạnh Như Tuyết, lão phu tha thiết vô cùng, có thể cho rằng nàng là lẽ sống của lão phu, mất nàng rồi thì lão phu làm sao sống được nữa? Người khác không biết điều đó đã đành, chứ như ngươi, ít nhất ngươi cũng phải biết một vài phần...
Biết chứ, đương nhiên là Triển Mộng Bạch có biết, không nhiều thì ít. Cái ngày ấy, tại nhà Tần Sấu Ông, Ngô Thất ba chân bốn cẳng từ phương trời xa mang Mạnh Như Tuyết đến nhờ lão Tần chữa trị. Mối tình của lão dành cho Mạnh Như Tuyết quả là thâm trọng! Gừng càng già càng cay, già càng yêu càng đắm. Người già nào chịu nỗi đớn đau do cuộc ly tình!
Chàng gật đầu.
Ngô Thất được thế, càng khổ sở hơn :
- Lão phu đối với nàng như thế, nàng trả lão phu những gì? Nàng dành cho lão phu cái gì chứ? Tuy lão phu không còn trẻ nữa, nhưng vẫn hết sức phục vụ nàng. Không ngờ nàng lại đối xử với lão phu như vậy!
Triển Mộng Bạch còn nhớ rõ, tại khu rừng hôm ấy, Mạnh Như Tuyết có lối xử quá phủ phàng. Thái độ của nàng vừa âm trầm vừa tàn khốc. Phàm một người có lương tâm, chẳng khi nào có hành động trắng trợn như nàng.
Bất giác, chàng thở dài lượt nữa, lại gật đầu.
Chàng không đáp, chỉ gật đầu qua từng câu nói của Ngô Thất. Điều đó gây hoang mang nơi Dương Toàn không ít.
Bởi, y làm sao hiểu được những diễn tiến nơi nhà của Liễu Đạm Yên ngày ấy?
Y bỗng điểm một nụ cười, chen vào câu chuyện bằng một câu hỏi :
- Nhị đệ vào Ngô lão tiền bối có cách đối thoại bí mật quá chừng! Nhị đệ có thể cho ngu ca biết sơ lược chăng?
Triển Mộng Bạch lại thở dài :

- Một khuôn mặt trong nhiều khuôn mặt của ái tình. Đại ca cần biết làm chi? Bởi nó thường quá, ngàn xưa có, ngàn sau có, bất cứ nơi nào cũng có! Ở mọi giai tầng xã hội đều có!
Chàng không nói, nhưng Ngô Thất nhếch nụ cười thảm, rồi cao giọng căm hờn :
- Ngươi giữ bí mật cho lão phu, chứ lão phu cần phải phát tiết niềm oán hận chất chứa nặng nề nhiều ngày tháng rồi. Lão phu đang tìm người để trút nỗi tâm sự đây! Nếu Dương huynh đài sẵng sàng nghe, thì chính lão phu phải cảm tạ ngược lại Dương huynh đệ đó!
Dương Toàn tự trách mình sao quá lắm chuyện, trầm ngâm một chút :
- Đầu đường góc chợ, chẳng phải là nơi chúng ta nói chuyện tâm tình.
Ngô Thất vội chụp tay áo của y, vừa lôi vừa thốt :
- Khách sạn nơi lão phu tạm ngụ cách đây không xa lắm. Nếu hai vị không bận gì, xin đến đó với lão phu. Chúng ta vừa uống rượu vừa đàm đạo.
Triển Mộng Bạch không biết làm sao hơn, đành phải theo Dương Toàn về nơi trú ngụ của Ngô Thất.
Về đến đó rồi, Ngô Thất thuật trọn sự tình cho Dương Toàn nghe, chẳng thiếu một chi tiết nhỏ.
Tội thay cho lão, vừa thuật vừa khóc, khi gào to, khi rấm rức, lúc nức nở, tức tưởi, lúc uất hận căm căm.
Lão thuật câu chuyện tình thông thường của lão nhưng lão lại phát biểu trọn vẹn hình thù của bảy tính mừng giận, thương ghét, vui buồn, mong muốn.
Ngồi mà nghe một việc mình đã hiểu rồi, dù ai cũng thế, có phần nào chán. Triển Mộng Bạch để cho Dương Toàn theo dõi câu chuyện, chàng bước ra ngoài phòng, đứng tại hành lang, nhìn trăng sao.
Chàng thầm nghĩ :
- Lý Quán Anh thẳng đường từ Quan Nội đến đây, trong vài hôm là hắn có mặt tại địa phương này. Thế thì cái người mạo danh ta mà hành sự, phải chăng là hắn?
Từ sau ngày biết mình lầm, nghi oan cho Triển Mộng Bạch, Lý Quán Anh hằng nghĩ ra trăm phương ngàn kế, làm bất cứ việc gì để chuộc tội, giả thuyết đó có thể xác thực lắm.
Triển Mộng Bạch tuy chưa nắm vững vấn đề, nhưng chàng tin tưởng là mình không đoán sai.
Chàng đi tới đi lui mấy lượt, tâm tư chàng triền miên với trăm ngàn tạp niệm, chợt chàng nhìn thấy cánh cửa bên cạnh phòng của Võ

Sảo Đao Ngô Thất hé ra, rồi từ bên trong một bàn tay tuyệt đẹp ló ra theo.
Triển Mộng Bạch kinh hãi, vội dừng chân lại.
Bàn tay đẹp đó vẫy vẫy về hướng chàng, rõ rệt là người đó đang gọi chàng.
Người đẹp gọi chàng vào phòng? Làm chi?
Chàng hoài nghi, chàng cũng kinh hãi không ít, tự hỏi :
- Ai? Đỗ Quyên? Cung Linh Linh? Tiêu Man Phong? Hay là Tô Siển Tuyết?...
Cơ hồ chàng kể hết những nữ nhân mà chàng có gặp qua một vài lần, trong tâm tưởng.
Máu sôi lên, mặt đỏ bừng, chàng đi tới.
Đột nhiên, chàng tung một chưởng, đẩy bật cánh cửa mở rộng, đoạn như mũi tên lao, chàng nhảy vọt vào phòng.
Cánh cửa khép lại liền đúng lúc chàng quay mình lại.
Và cùng lúc đó, chàng nhận ra sau khung cửa có hai người. Hai người đó là Lý Quán Anh và Mạnh Như Tuyết.
Chàng không tưởng nổi là cả hai lại trọ ở một phòng sát vách với Ngô Thất.
Chàng sửng sốt, kinh hãi, suýt buột miệng kêu lên.
Lý Quán Anh suýt nhẹ một tiếng, đoạn điểm một nụ cười, thất giọng thốt :
- Chúng ta cách biệt nhau cũng khá lâu. Từ đó đến nay, Triển công tử vẫn được mạnh như thường chứ?
Triển Mộng Bạch chụp tay y thì thầm :
- Lý huynh có biết là... Ngô Thất đang ở phòng bên cạnh đây không?
Lý Quán Anh cười nhẹ :
- Tự nhiên là biết!
Triển Mộng Bạch khẩn trương ra mặt :
- Đã biết, sao Lý huynh còn ở đây?
Mạnh Như Tuyết mỉm cười chen vào :
- Nếu chúng tôi không biết lão ấy ngụ tại đây, thì khi nào lại chịu đến nơi đây? Công tử bảo chúng tôi chạy đi, nếu phải chạy đi thì còn đến đây làm gì trong khi biết rõ là lão ta có mặt bên cạnh!
Triển Mộng Bạch trố mắt :
- Cô nương nói thế... tại hạ chẳng hiểu gì cả! Hai vị sợ lão ấy truy tông mà trốn, trốn từ Quan Nội đến đây, rồi tại sao lại tìm nơi trọ sát bên cạnh lão?
Lý Quán Anh điềm nhiên :
- Ngô Thất là một kẻ vũ phu thô lỗ, nào có tâm cơ gì! Lão cứ tìm đến

những nơi xa xôi, cô tịch hoang vắng. Lão tưởng là hễ trốn là phải đến những nơi đó mà trốn. Khi nào lão chịu nhìn những gì trước mắt, tìm toài quanh quẩn cạnh lão?
Triển Mộng Bạch tỉnh ngộ :
- Thì ra là thế! Lý huynh thông minh vô cùng! Kỳ thực, nào phải chỉ một mình Ngô Thất? Trên thế gian này phần đông đều có tánh tìm xa, mà không chịu xét gần. Do đó, dễ sai lầm sơ xuất.
Một ý nghĩ phát sanh, chàng hỏi :
- Tại sao Lý huynh không thừa dịp này, trở về Trung Nguyên cho lão ấy mất hút dấu vết của Lý huynh?
Mạnh Như Tuyết cười hì hì :
- Giả như chúng tôi muốn trốn, thì mười lão cũng chẳng tìm ra. Chỉ vì chúng tôi không muốn lão lọt ngoài tầm mắt của chúng tôi.
Triển Mộng Bạch càng lấy làm kỳ, nhìn sững Mạnh Như Tuyết, lẩm nhẩm :
- Khó hiểu. Khó hiểu quá! Tại hạ chịu thôi...
Lý Quán Anh giải thích :
- Nếu bọn tại hạ không có ý câu dẫn lão ta theo dõi khắp nơi, rồi đã bỏ rơi lão ngoài xa ngàn dặm rồi. Đừng tưởng lão tìm ra tung tích bọn tại hạ, chính là bọn tại hạ nhữ lão đó, như ngư phủ nhữ cá vậy!
Triển Mộng Bạch cau mày :
- Mà tại sao các vị lại làm thế?
Lý Quán Anh đáp :
- Nữa đời người, tại hạ luôn luôn quá cẩn thận, nên chẳng có sự việc gì quá đáng, nếu không nói là sự phi trường, xảy đến cho tại hạ. Hiện tại, hay từ nay trở đi, suốt nữa đời sau, tại hạ muốn được kích thích. Sự kích thích càng mãnh liệt lại càng thích thú. Do đó, mới có cái trò vừa nhử vừa chạy này.
Mạnh Như Tuyết tiếp :
- Cũng như lúc nhỏ, người ta chơi cái trò cút bắt. Một người trốn, một người tìm bắt. Có khác nhau là ở chỗ, lúc nhỏ, người ta chơi trò để mua vui, còn ngày nay, chúng tôi đùa sanh mạng. Phải biết, kẻ trốn cũng khẩn trương, mà người tìm cũng khẩn trương. Người tìm càng quyết liệt, kẻ trốn càng khẩn trương một cách thích thú!
Triển Mộng Bạch sững sờ, lẩm nhẩm :
- Đến khi nào cái trò chơi tai hại này mới chấm dứt?
Lý Quán Anh mỉm cười :
- Giả như còn thấy thú, thì tại hạ có thể kéo dài suốt đời. Chỉ sợ rằng một ngày nào đó, lão ta chán nãn không truy tầm nữa. Thì thật là mất hứng cho bọn tại hạ.

Mạnh Như Tuyết uyển chuyển nói thêm :
- Nếu công tử có dịp thì cũng nên cùng Tiêu cô nương thử trò này. Bảo đảm là sẽ kích thích vô cùng và chuyện vợ chồng trở nên mặng mà hơn.
Triển Mộng Bạch thừ người mà nghe cả hai nói, bình sanh chàng chưa hề nghe và thấy một trò chơi nguy hiểm như vậy.
Chàng thầm nghĩ :
- Cả ba người là những oan gia từ kiếp trước. Họ không thanh toán nhau được trong kiếp trước, nên cùng trở lại thế gian, để làm những tử đối đầu với nhau. Chẳng rõ sự tình này rồi sẽ kết thúc như thế nào?
Lý Quán Anh chuyển câu chuyện sang đề khác :
- Tại hạ đến đây từ hôm qua, điều mà tại hạ kinh ngạc phi thường là gặp lại hai vị cố nhân.
Triển Mộng Bạch hỏi :
- Hai vị cố nhân? Một là tại hạ, còn một nữa là ai?
Lý Quán Anh cười :
- Người đó, là người tại Hàng Châu, ở trong thành.
Triển Mộng Bạch kêu khẽ :
- Tôn Ngọc Phật?
Lý Quán Anh vỗ tay :
- Đúng! Chính là y. Bên cạnh y còn có một vị bằng hữu. Vừa trông thấy tại hạ, cả hai hấp tấp tránh đi.
Triển Mộng Bạch thầm nghĩ :
- Tôn Ngọc Phật thoát nạn tại Côn Lôn sơn, chắc do đường từ Triết Công Đa thẳng đến đây!
Thì ra, cái người mạo danh chàng làm những điều tàn bạo ác độc, nếu không là Tôn Ngọc Phật thì là ai nữa!
Nhưng, còn người mạo danh chàng làm những điều thiện là ai?
Chàng thầm nghĩ :
- Rất có thể là Lý Quán Anh mạo danh ta, làm làm những việc thiện! Nếu bây giờ mà ta trực tiếp hỏi hắn, chắc là hắn sẽ không thừa nhận. Vậy ta phải dùng mẹo, mới mong khai khẩu hắn được.
Chàng thở dài thốt :
- Trong tình huống này, huynh đài còn nhớ đến ơn nghĩa, tạo vinh dự cho tại hạ, thực là đáng kính phục biết bao. Có điều...
Lý Quán Anh thoáng biến sắc mặt :
- Có điều làm sao?
Triển Mộng Bạch cười nhẹ :
- Tại sao huynh đài lại dụng tâm mua chuốc vinh dự cho tại hạ như

thế? Dọc đường, âm thầm làm việc thiện, rồi lại gán cho tại hạ. Tại hạ ngồi nhà mà hưởng được tiếng thơm, thấy thẹn quá chừng. Huynh đài thật là đa sự!
Lý Quán Anh sững sờ. Một phút sau, y vừa lắc đầu, vừa thở ra :
- Tại hạ hành động vô cùng bí mật, không ngờ Triển huynh cũng khám phá ra được.
Mạnh Như Tuyết mỉm cười :
- Làm gì Triển công tử khám phá ra nỗi? Ngươi mắc mưu công tử rồi đó!
Triển Mộng Bạch nhóng một câu, biết rõ sự tình, hết sức khoan khoái.
Lý Quán Anh bật cười :
- Triển thế huynh đã biết được. Thế cũng chẳng sao, chỉ có điều xin Triển huynh giữ bí mật cho, đừng tiết lộ là tại hạ có mặt tại vùng này.
Triển Mộng Bạch chỉnh sắc mặt :
- Tuy nhiên, tại hạ xin khuyên các vị một điều. Tuy người ta có thể dùng cái xảo biến nước thành băng giá, nhưng băng giá rồi cũng sẽ rã tan, trở thành nước. Lúc nào chấm dứt được trò đùa, thì nên chấm dứt ngay, đừng kéo dài lâu. Bởi, dùng cái nguy hiểm cho bản thân mà làm một trò đùa, hẳn huynh đài cũng biết là như nhảy múa trên lửa hồng. Sơ xuất một chút, thân tiêu xác hủy đấy!
Lý Quán Anh ngưng trọng thần sắc :
- Lời lành của Triển huynh, tại hạ xin ghi khắc vào tâm khảm.
Không còn lời gì nói nữa, Triển Mộng Bạch đứng lên, vòng tay chào cả hai, rồi bước ra, khẽ mở cánh cửa, thò đầu nhìn trước nhìn sau, đoạn bất thình lình lách mình ra luôn, không quên lấy gót chân ấn cửa đóng lại.
Chàng trở về phòng của Ngô Thất.
Ba người uống rượu khan, uống cho tiêu sầu, mỗi người có một mối sầu riêng. Họ ngồi chung một nơi, nhưng tâm tư hướng về ba nẻo.
Bỗng, một tên tiểu nhị gõ cửa, rồi bước vào.
Hắn trao một mãnh giấy cho Ngô Thất, lão ta tiếp lấy xem liền, mặt lão biến sắc, lão hấp tấp hỏi :
- Ai trao cho ngươi?
Tên tiểu nhị đáp :
- Một gã hành khất.
Ngô Thất lập tức đứng lên, hướng qua Dương Toàn và Triển Mộng Bạch nhếch nụ cười khổ :
- Lão phu phải đi! Các vị về Đông, lão phu sang Nam, hành trình nghịch hướng, hẳn ngày tái ngộ còn xa.

Triển Mộng Bạch thở dài :
- Tiền bối! Nếu có lúc hồi đầu thì đừng bỏ dở cơ hội nhé!
Chàng chưa dứt trọn câu, Ngô Thất đã vọt mình qua khung cửa sổ, trong thoáng mắt lão khuất dạng.
Thời khắc trôi qua, Dương Toàn và Triển Mộng Bạch trầm ngâm suy tư, không ai nói với ai một tiếng nào.
Một lúc sau, có tiếng cửa phòng, người gõ cửa không đợi bên trong lên tiếng, ung dung đẩy cánh cửa bước vào.
Hai người vào, chứ chẳng phải một người.
Hai người đó là Lý Quán Anh và Mạnh Như Tuyết.
Triển Mộng Bạch kinh hãi hỏi :
- Trời! Hai vị?...
Lý Quán Anh mỉm cười :
- Tiểu đệ định đi đây! Cho nên phải làm cho lão ấy đi trước.
Dương Toàn trố mắt :
- Các hạ... không lẽ... các hạ là Lý huynh?
- Đúng vậy. Tại hạ là Lý Quán Anh!
Dương Toàn sững sờ một lúc lâu, vụt cười khan :
- Thảo nào! Vĩnh viễn Ngô Thất chẳng làm sao tìm được hai vị. Thì ra chính hai vị đuổi theo lão, chứ nào phải lão ta theo dõi hai vị!
Hắn liếc thoáng qua Mạnh Như Tuyết rồi tiếp :
- Tại hạ là Dương Toàn, nghĩa huynh của Triển Mộng Bạch, các vị có điều chi muốn nói với Triển Mộng Bạch thì cứ nói, đừng ngại gì cả.
Lý Quán Anh cười nhẹ :
- Tại hạ đến đây chỉ để cáo từ thôi.
Dương Toàn chợt thốt :
- Anh em tại hạ cũng muốn đi.
Lý Quán Anh nhướng cao đôi mày :
- Các vị định đi đâu?
Dương Toàn điểm một nụ cười :
- Nơi đây chẳng phải là phòng trọ của anh em tại hạ.
Lý Quán Anh tiếp :
- Suốt thời gian nữa năm qua, tại hạ chưa hề bị Ngô Thất bắt gặp. Bây giờ định trở về Quan Nội, chắc là sẽ có lúc gặp lại được hai vị.
Triển Mộng Bạch thở dài :
- Tại hạ hy vọng như vậy!
Lý Quán Anh vòng tay chào biệt. Mạnh Như Tuyết theo sau. Hiện tại nàng đã trở thành cái bóng của Lý Quán Anh, vô luận người đến nơi nào, bóng cũng phải theo đến đó.
Nhìn theo cả hai khuất dần trong đêm mờ, Triển Mộng Bạch mơ

màng mấy phút, nghĩ về thân hình tuyệt mỹ của Mạnh Như Tuyết, đột nhiên chàng gọi Dương Toàn :
- Đại ca hãy về khách sạn trước, tiểu đệ còn muốn đi quanh bên ngoài một vòng.
Dương Toàn kinh ngạc :
- Nhị đệ còn muốn đi đâu? Trong giờ khắc nầy?
Triển Mộng Bạch căm hận :
- Kẻ khả ố mạo danh tiểu đệ hành động bạo ác. Chắc hắn đã đến phương này rồi. Tiểu đệ định đêm nay truy tầm hắn, xem hắn giở trò gì đây cho biết!
Dương Toàn chớp mắt suy tư một phút, từ từ thốt :
- Truy tầm thì được, bất quá... tiểu đệ nên cẩn thận. Dù sao cũng phải trở về trước canh tư, cho ngu huynh khỏi lo lắng.
Triển Mộng Bạch gật đầu :
- Tiểu đệ hiểu.
Dương Toàn cau mày :
- Nhị đệ cứ như vậy mà đi à? Không trở về khách sạn, thay đổi y phục?
Triển Mộng Bạch lắc đầu :
- Cần chi điều đó. Đại ca ra cửa, tiểu đệ nhảy sang cửa sổ, trước canh tư sẽ hội ngộ nhau tại khách sạn.
Lùi lại mấy bước lấy đà, Triển Mộng Bạch vọt ngay đi.
Dương Toàn ủ rủ bước ra khỏi phòng, vẻ ủ rũ của hắn cũng chẳng phải là do tịch mịch.
Hắn lầm lủi đi, tâm tư phảng phất suy nghĩ về một ngụy kế nào đó.
Con đường phố đã vắng khách dạ du, nhưng kỹ viện và tửu quán vẫn còn đèn. Giới trác táng vẫn còn hăng say giết thì giờ bên cuộc rượu, má hồng.
Hắn đang lững thửng trên con đường rộng, đột nhiên có một đại hán thò lò đẩy xe từ đầu kia đi ngược chiều. Chừng như gã không thấy Dương Toàn, cổ xe như đâm thẳng vào mình Dương Toàn.
Dương Toàn cau mày, lùi nhanh mấy bước. Nhưng liền lúc đó, một cổ xe thứ hai từ phía sau lưng hắn tiến tới, cũng sắp đâm vào người hắn.
Dương Toàn cấp tốc nhảy vào lề đường.
Ngờ đâu lúc đó có một người say rượu, bước chân chếch choáng đi tới.
Dương Toàn chưa kịp đứng vững, người say đã nhào tới, đâm sầm vào hắn.
Trong lúc không đề phòng, hơn nữa người say rượu lại có thân hình

to như hòn giả sơn, cái chạm khiến Dương Toàn ngã nhào, chỗ gã ngã lại là một cửa ra vào của một đại tửu quán.
Dương Toàn nổi giận, đứng lên mắng ngay :
- Súc sanh đui mắt rồi phải không?
Đúng lúc đó, một giọng nói trong trẻo, dịu dàng, vang lên cạnh Dương Toàn :
- Dương tướng công đấy phải không? Sao lại đến muộn thế? Mọi người đang chờ đến sốt ruột đó!
Dương Toàn giật mình, không màng đến gã say bên ngoài đường nữa, quay mình nhìn vào tửu lâu.
Nơi phía khung cửa sổ, có một thiếu phụ vận y phục đỏ, trầm cài, lược gắt, mặt phấn, môi son, đang hé miệng cười lẳng lơ với hắn. Một kỹ nữ!
Dương Toàn tức uất vì bị chạm ngã, càng tức hơn khi bị một kỹ nữ cười. Tuy nhiên, là một nam tử, hắn chẳng thể mất dạy đến độ sổ sàng với một nữ nhân, cho dù nữ nhân đó thuộc giới ăn sương.
Hắn trầm giọng hỏi :
- Vốn không quen biết, sao cô nương gọi tại hạ?
Thiếu phụ cười lơ lả, liếc mắt gợi tình, buông gọn :
- Tướng công tử đoán xem!
Nàng suồng sả hơn, đưa ngón tay tô móng đỏ rực đặt lên đầu vai Dương Toàn.
Dương Toàn vừa thẹn, vừa giận, quát khẽ :
- Cô nương nghiêm chỉnh một chút!
Thiếu phụ cười ngã ngớn :
- Có chi quá đâu, công tử! Không lẽ công tử không nhận ra tôi? Tôi thì biết từ lâu công tử là Dương Toàn.
Dương Toàn không quen những trò cợt nhã nơi kỹ viện, hắn sôi giận hơn, đưa tay chụp vào cổ tay nàng, khẽ vặn tréo một tý.
Thiếu phụ kêu oái oái liền miệng, mặt nhăn nhó, run run giọng, van cầu :
- Thiếp không biết tướng công thích trò chơi sức mạnh. Thiếp chịu hết nổi rồi. Á, đau quá tướng công, đau quá!
Dương Toàn vẫn không buông tay, gằn từng tiếng :
- Do đâu cô nương biết tên tại hạ?
- Có người nói cho tôi biết.
- Ai nói?
- Một vị khách ở trên lầu bảo tôi đứng đây chờ, nếu thấy người nào bị một gã say chạm ngã, thì người đó là Dương Toàn. Vị khách còn nói... còn nói...

Nàng rên ư ử, tiếp luôn :
- Vị khách ấy đã hại tôi!... Ôi! Đau quá!
Dương Toàn quát :
- Đưa tại hạ đến gặp người ấy gấp!
Thiếu phụ lại van :
- Đau tôi quá đi, ca ca ơi!
Dương Toàn hét :
- Ai là ca ca cô nương?
Hắn vặn tay nàng.
Thiếu phụ rú lên :
- Đau! Đau! Không ca ca thì tổ tông vậy! Buông tôi đi, tiểu tổ tông! Tôi bằng lòng đưa tổ tông đến nơi đó!
Thay vì dắt Dương Toàn thẳng lên lầu, nàng đi về phía hậu. Ra khỏi cửa hậu, đến một khuôn viên vườn nhỏ, trồng hoa tầm thường. Giữa khuôn vườn nhỏ đó, có một tòa tiểu lâu rất đẹp.
Đèn trên tiểu lâu màu hồng nhạt mát dịu.
Từ trên lầu, có tiếng cười, tiếng nói vọng xuống. Âm thinh trong trẻo dịu dàng. Chứng tỏ số người hiện diện nơi đó đa số là nữ nhân.
Đúng thế, có tất cả tám chín người nữ nhân và chỉ độc một nam nhân.
Nam nhân đang uống rượu, hết véo nàng này, lại choàng tay ôm nàng kia, tất cả đều cợt nhã. Dương Toàn nhìn thoáng qua nghe xốn con mắt vô cùng.
Nhưng, liền đó, hắn biến sắc mặt, bởi hắn đã nhận ra nam nhân là một khuôn mặt quen.
Nam nhân chính là Tôn Ngọc Phật.
Ngoài ra, còn có một nữ nhân, vận áo mỏng màu xám nhạt, đang ngoẻo đầu nơi cạnh bàn, chừng như quá say mà ngủ vùi...
Tôn Ngọc Phật nhìn Dương Toàn, cười hì hì :
- Dương huynh là trang anh tuấn thiếu niên, phong lưu, nhàn nhã, sao lại nỡ vận liễu vùi hoa, không lòng thương hương tiếc ngọc? Đáng phạt lắm nhé!
Dương Toàn thừ người tại chỗ, sắc mặt lạnh như giá băng, nhếch nụ cười mỉa, đáp :
- Tôn huynh đùa trơ trẻn quá!
Tôn Ngọc Phật không giận, cứ cười :
- Gặp đâu vui đó mà Dương huynh! Dương huynh cố chấp quá, lấy cái hư làm thật, trách oan tại hạ đó!
Dương Toàn trầm gương mặt :
- Gặp đâu vui đó! Tôn huynh vui được chớ tại hạ thì không. Xin

buông tha cho tại hạ đi!
Thú thật, cái khung cảnh này dơ dáy quá. Tại hạ không chịu nỗi rồi.
Tôn Ngọc Phật vẫn cười :
- Muốn tránh tai mắt người đời, tại hạ phải chấp nhận những địa điểm như thế này.
Trong cái thế chẳng đặng, chớ nào là do ý nguyện? Còn như việc đùa kia, thực sự thì nào phải do chủ ý của tại hạ đâu!
Dương Toàn hừ một tiếng :
- Thế thì do chủ ý của ai?
Hắn hỏi gần mấy lượt, nữ nhân đang ngoẻo đầu nơi cạnh bàn, vụt ngẩng mặt lên, đáp :
- Chủ ý của ta đấy!
Dương Toàn đảo mắt nhanh, nhìn sang người đó, bất giác biến sắc mặt.
Nữ nhân áo nhạt đó, chẳng phải là một nữ nhân thực sự.
Nữ nhân chính là Liễu Đạm Yên!
Dương Toàn bấy giờ mới chịu buông cổ tay thiếu phụ áo hồng, đoạn cung kính hướng về phía Liễu Đạm Yên :
- Bởi không biết công tử có mặt, tại hạ buông tánh sổ sàng, thành đắc tội, xin công tử tha thứ cho.
Hắn sợ Liễu Đạm Yên thấy rõ, sợ như chồng sợ vợ. Nhưng tại sao hắn sợ, thì điều đó chỉ có hắn và Liễu Đạm Yên biết mà thôi. Liễu Đạm Yên lạnh lùng :
- Không cần thủ lễ! Cứ ngồi xuống đó!
Dương Toàn ngoan ngoãn ngồi xuống.
Liễu Đạm Yên vẫy tay gọi các kỹ nữ lại gần, ra lịnh cho các nàng đùa cợt với Dương Toàn. Đồng thời bảo thiếu phụ áo hồng dâng rượu cho hắn.
Dương Toàn cố lấy can đảm, buông một câu :
- Công tử đã chiếu cố đến tại hạ, cho gọi vào đây, có điều chi cần phân phó, xin cho biết. Chúng ta nói chuyện xong rồi, sẽ vui đùa sau, cũng không muộn.
Liễu Đạm Yên gật đầu :
- Cũng được!
Y khoát tay.
Bao nhiêu kỹ nữ nối đuôi nhau bước ra khỏi phòng.
Kỹ nữ lui ra ngoài hết rồi, Liễu Đạm Yên tắt ngay nụ cười, trầm lạnh gương mặt. Trong phút chốc, y biến thành con người khác, thần thái vô cùng trang nghiêm. Trong cái trang nghiêm đó ẩn đầy sát khí.
Dương Toàn nhìn thoáng Liễu Đạm Yên, phải ngán sự oai vũ đầy mê

hoặc của con người đối diện.
Hắn tự nghĩ rằng, Liễu Đạm Yên vừa mới xuất đạo giang hồ mà đã được chủ nhân trọng dụng, giao phó quyền y rất lớn. Con người đó quả có bổn sắc của tay chỉ huy rõ ràng.
Liễu Đạm Yên trầm giọng hỏi :
- Dương huynh có biết tại sao tại hạ mời Dương huynh đến đây chăng? Và tại sao tại hạ lại an bày địa điểm này, để cho chúng ta hội diện chăng?
Dương Toàn đáp mơ màng :
- Công tử luôn luôn có diệu kế, bất cứ ai cũng chẳng suy lường nỗi.
Liễu Đạm Yên tiếp :
- Yêu hoa, là nơi mà mọi người ít chú ý nhất. Khách giang hồ sẽ chẳng bao giờ tưởng rằng tại đây có cuộc hội đàm nhằm thực hiện một mưu đồ khuynh đảo càn khôn.
Dương Toàn giữ vững tâm ý, không để lộ một cảm nghĩ nào, dù đối phương có ngôn từ hoặc cử động bất thuận, hắn vẫn tảng lờ như thường.
Hắn gật đầu :
- Công tử khéo chọn địa điểm quá chừng!
Liễu Đạm Yên lại tiếp :
- Lâm Nhuyễn Hồng mang trọng trách mà đến, chuốc thảm bại mà về, tại hạ nghe lại thì chính là Dương huynh đã lập thành tích đó! Tại hạ hết sức kỳ quái!
Dương Toàn nhếch nụ cười khổ :
- Lầm lạc trong nhất thời, là con người, có ai tránh khỏi một vài lần, công tử? Tuy nhiên, tại hạ hết sức khổ sở khi biết được sự tình! Nhưng đã muộn rồi, còn biết làm sao?
Liễu Đạm Yên lạnh lùng :
- Thôi Mộng thảo rất cần cho việc chế luyện môn thuốc đó, nếu để chúng mang về Đường gia, thì vĩnh viễn chúng ta không còn hy vọng chiếm hữu. Vậy trách nhiệm đó thuộc về ai?
Dương Toàn cúi đầu thật thấp :
- Tại hạ biết tội mình!
Liễu Đạm Yên cười lạnh :
- Biết tội, là tội giảm nữa phần. Từ nay, trước khi hành động, Dương huynh phải cẩn thận hơn!
Dương Toàn thở ra :
- Tại hạ ghi nhớ!
Liễu Đạm Yên tiếp :
- Dù sao, Lâm Nhuyễn Hồng cũng đắc tội. Qua lần thất bại đó, y

đang tìm mọi cách để chuộc tội. Hiện tại, y đang đuổi theo anh em họ Đường. Dương huynh có kế chi hay chăng?
Dương Toàn đáp :
- Đã có công tử chiếu quản sự tình, thì tại hạ làm sao dám lấy chủ ý? Vậy tùy công tử soi phái, bảo tại hạ làm gì, tại hạ xin làm theo như vậy.
Liễu Đạm Yên cười nhạt :
- Hệ thống điều hành trong bổn môn là trực thuộc, chứ không qua trung gian. Mỗi người đều phải chịu trách nhiệm trực tiếp với chủ nhân. Dương huynh chẳng phải là thuộc hạ của tại hạ, tại hạ đâu giám phân phó điều gì.
Dương Toàn cau mày :
- Công tử không chịu chỉ giáo, thì tại hạ chỉ còn cách chờ cơ hội lập công chuộc tội.
Liễu Đạm Yên gật đầu :
- Tại hạ hy vọng Dương huynh được mãn nguyện.
Y hỏi luôn :
- Còn cái gã Triển Mộng Bạch? Hắn bây giờ ở đâu?
Dương Toàn đáp :
- Hắn đang đi tìm xem kẻ nào mạo danh hắn gây nên tội ác.
Liễu Đạm Yên cười nhẹ, dây qua Tôn Ngọc Phật :
- Tôn huynh thấy chưa? Tại hạ bảo Tôn huynh dừng tay đêm nay, hẳn cũng có đạo lý chứ?
Tôn Ngọc Phật gật đầu :
- Khéo lắm, chu đáo lắm!
Liễu Đạm Yên trở qua Dương Toàn, tiếp :
- Lam Thiên Chùy sai Dương huynh đi tìm Triển Mộng Bạch, đưa vào Ngạo Tiên Cung, điều đó chứng tỏ cảm tình của lão đối với hắn như thế nào. Biết đâu võ công của Lam Thiên Chùy sẽ chẳng bao giờ về tay Dương huynh dù rằng Dương huynh là ái đồ của lão. Dương huynh nghĩ sao?
Dương Toàn trầm ngâm :
- Tại hạ đang tìm mọi cách để sát hại Triển Mộng Bạch.
Liễu Đạm Yên cười :
- Tại hạ sớm biết là Dương huynh có cái tâm nguyện như vậy...
Y đập tay xuống mặt bàn, kêu bốp một tiếng, rồi cao giọng tiếp :
- Nhưng Dương huynh không thể làm thương tổn đến Triển Mộng Bạch. Tuyệt đối không nên làm gì hắn!
Dương Toàn sững sờ một phút :
- Tại sao?

Liễu Đạm Yên hất hàm :
- Tôn huynh giải thích hộ tại hạ đi.
Tôn Ngọc Phật thốt :
- Có hai đạo lý bắt buộc chúng ta không được làm gì hại đến Triển Mộng Bạch, ít nhất cũng trong giai đoạn này. Lẽ thứ nhất, oai danh của hắn ngày nay rất lớn, giết hắn là gây chấn động giang hồ, nhiều phiền phức sẽ đến với chúng ta.
Dương Toàn lẩm nhẩm :
- Hắn vừa xuất đạo, tuy hắn có làm được mấy việc kinh thiên động địa, song luận về thinh danh, hắn vẫn chưa bằng Nhân Nghĩa Tứ Hiệp ngày trước mà! Tại sao...
Tôn Ngọc Phật thở dài, chận lời hắn :
- Giang hồ là một môi trường phong phú về biến cố! Chỉ cần một sớm một chiều, là cục diện đổi thay hoàn toàn. Trong mấy tháng nay, Triển Mộng Bạch nghiễm nhiên trở thành nhân vật nhất nhì trong võ lâm rồi đó nhé!
Dương Toàn kinh hãi :
- Trong những thời gian gần đây, hắn ở tại vùng Quan Ngoại, làm sao hắn kiến tạo những thành tích siêu việt tại Quan Nội được?
Tôn Ngọc Phật nhếch nụ cười khổ :
- Dù tại Quan Ngoại, thinh danh của hắn cũng nổi như cồn. Chắc Dương huynh cũng đã nghe nói đến việc gần đây có người mạo danh hắn mà hành hiệp chứ?
Dương Toàn tặc lưỡi :
- Điều đó thì tại hạ mới có biết trong mấy hôm nay thôi.
Tôn Ngọc Phật tiếp :
- Chẳng những tại vùng Quan Ngoại mà thôi đâu, ngay tại Quan Nội, cũng có người nhân danh Triển Mộng Bạch mà hành hiệp. Bất cứ nơi nào, hắn cũng có một thành tích vẻ vang lưu lại nơi lòng người. Ai ai nhắc đến hắn cũng thán phục, cảm kích như đối với thánh thần!
Dương Toàn cau mày :
- Những kẻ mạo danh hắn, hành động như vậy, có lẽ đã điên hết rồi! Tại sao họ làm việc tốt đẹp mà không dùng danh nghĩa của họ lại nhường lại cho hắn hưởng những thành quả huy hoàng. Tôn huynh có biết những người đó là ai chăng?
Tôn Ngọc Phật lắc đầu :
- Tại hạ không rõ lắm! Còn đại khái thì tại hạ hiểu là có ít nhất cũng bốn năm người, mà bốn năm người này lại là những cao thủ tuyệt luân trong võ lâm.
Y dừng lại một chút rồi tiếp :

- Cứ theo sự suy đoán của tại hạ, thì những người đó hẳn trước kia có thọ ơn của Triển Mộng Bạch, hoặc giả họ đã làm gì đắc tội với hắn, họ hối hận, muốn chuộc lỗi lầm! Ngày nay thì đi đến đâu, chúng ta cũng nghe giang hồ nhắc nhở đến Nghĩa Hiệp Công Tử họ Triển tên Mộng Bạch cả! Hiện tại hắn đã là một ngôi sao sáng chói trong vùng trời võ lâm Trung Nguyên đó!
Dương Toàn chợt tỉnh ngộ, hỏi :
- Vì thế, nên Tôn huynh...
Tôn Ngọc Phật gật đầu, chận lại :
- Bọn tại hạ đến nơi nào, là mạo danh hắn, làm điều ác, nơi đó, cốt phát hại thinh danh của hắn. Dù chẳng phá được hoàn toàn cũng gieo niềm hoài nghi sâu rộng trong võ lâm.
Dương Toàn tán đồng :
- Kế rất hay!
Tôn Ngọc Phật tiếp :
- Trong tình huống này, nếu Dương huynh giết hắn, dễ dàng gây công phẫn khắp giang hồ, ngoài ra Dương huynh còn tạo cho hắn một cái danh bất diệt với cái chết oai liệt của hắn!
Giết hắn, là củng cố thinh danh của hắn, là làm điều tốt cho hắn, chứ nào phải báo hận, phục thù?
Dương Toàn gật gù :
- Tôn huynh luận rất xác đáng! Còn cái lẽ thứ hai như thế nào?
Tôn Ngọc Phật giải thích :
- Tuy còn nhỏ tuổi, nhưng Triển Mộng Bạch rất được cảm tình của bọn già Lam Thiên Chùy, Tiêu Vương Tôn, Đỗ Vân Thiên, Vong Ngã lão nhân, Thiên Mã hòa thượng, các lão ấy cho hắn là bạn vong niên, giao du với nhau rất thân mật. Ngoài ra còn có mấy thiếu phụ trung niên nữa đời nổi chứng hồi xuân, mê hắn tít thò lò, quyết hy sinh vì hắn. Dù vậy, nhưng bọn tại hạ sở dĩ chưa diệt trừ hắn chẳng phải là vì sợ liệng chuột ngại bể đổ, mà vì còn nhiều việc cần lợi dụng hắn mới thi hành được.
Dương Toàn cau mày :
- Tại hạ không hiểu rõ lắm...
Tôn Ngọc Phật cười nhẹ :
- Sự việc cực kỳ ảo diệu, tại hạ khó mà giảng giải rành cho Dương huynh hiểu. Dương huynh cứ nghĩ như thế này, hắn là con người dễ khích động nhất! Tánh khích động của hắn rất có lợi cho chúng ta!
Dương Toàn đã không hiểu, nghe y nói, lại càng không hiểu hơn. Tuy nhiên, hắn cũng gật đầu bừa :
- Đúng vậy! Đúng vậy!

Bây giờ, Liễu Đạm Yên mới chen lời :
- Đã cho là phải, thì tuyệt đối Dương huynh không nên gây tổn thương cho hắn. Tốt hơn hết, nên dụ hoặc hắn, tiếp tay với bọn tại hạ, đưa hắn vào vòng.
Dương Toàn gật đầu :
- Tại hạ xin lĩnh ý.

Hồi 6
Nguy hiểm trùng trùng

Liễu Đạm Yên mỉm cười :
- Chuyện đã thảo luận xong, bây giờ chúng ta có quyền giải trí! Ở cái lứa tuổi chúng ta, gặp phong lưu mà chẳng phong lưu thì có sống cũng bằng thừa!
Đang nghiêm đó, y trở nên vui tươi. Con người như thế hẳn là phải thâm trầm, hiểm độc không tưởng nổi.
Y cởi bỏ cái lốt giám thị khắc nghiệt, khoác lên mình cái dáng đa tình rất mực hào hoa, trở về nam thì là một tuấn sĩ, biến thành nữ thì là một tuyệt thế giai nhân.
Dương Toàn thở dài, thầm nghĩ :
- Y có bao nhiêu bộ mặt cả thảy?
Tôn Ngọc Phật vỗ tay :
- Các cô nương đâu, vào được rồi!
Cuộc vui tiếp tục, rượu dâng cười đón. Cái lơi lã của chốn kỹ viện với tất cả các kỹ thuật trác táng.
Khi Thúy Hồng nâng chiếc đàn tỳ bà, dạo mấy tiếng, ca mấy lời :
- Đêm tầm dương, tiểu khách...
Từ bên ngoài cửa sổ, một đạo kình phong cuốn vào, ánh đèn bỗng chao, một người bay ngang qua khung cửa xuất hiện giữa gian phòng.
Người đó, chẳng muốn cho ai trông thấy mặt mày, tay tả đưa lên, che từ đầu xuống, tay hữu chụp luôn Thúy Hồng.
Sự việc diễn biến quá bất ngờ, lại nhanh nên chẳng một ai kịp phản ứng. Chỉ nghe Thúy Hồng rú lên một tiếng, rồi thân hình nàng bay ngang cửa sổ, ra ngoài.
Đồng thời gian, người đó vọt đến khung cửa phòng, thoáng mắt đã

ra đến bên ngoài, mất dạng luôn trong đêm tối.
Người đó vừa khuất dạng, một người thứ hai do cửa sổ bay vào.
Người thứ hai, là một lão nhân, lưng gù nhưng vóc cao lớn, trong tay lão là Thúy Hồng.
Chân vừa chạm nền, lão buông Thúy Hồng ra, quắc mắt nhìn mọi người một lượt, buột miệng kêu lên :
- Lỗi quá! Lỗi quá!
Lão đưa tay lấy trong mình ra một đỉnh bạc, quăng đến bên cạnh Thúy Hồng, thốt :
- Đền bù cho niềm sợ hãi vừa rồi đó!
Đoạn nhìn thẳng ra khung cửa phòng, lão quát lớn :
- Ngươi chạy đến phương trời nào, lão phu cũng theo tận chốn! Nhất định tiểu tử phải chết với lão phu!
Khi lão quát được nữa câu, lão đã ra khỏi phòng. Lúc tiếng cuối vừa buông dứt, lão đã khuất dạng trong màn đêm.
Động tác của một trước, một sau diễn tiến nhanh quá, không đầy nữa phút. Đến Liễu Đạm Yên là tay khá, Dương Toàn là môn đệ của Ngạo Tiên cung, Tôn Ngọc Phật là tay gian hoạt phi thường, cũng chẳng một ai kịp thời phản ứng.
Bởi, họ quá sửng sốt, quên mất thực tế, khi hoàn hồn thì cả hai đã đi xa lắm rồi.
Liễu Đạm Yên dững cao đôi mày, nói :
- Đuổi theo!
Dương Toàn và Tôn Ngọc Phật lúc trông thấy lão nhân xuất hiện, quá sợ vội lấy tay áo che mặt, bây giờ nghe Liễu Đạm Yên truyền lịnh đuổi, cả hai cùng buông tay xuống, không hẹn mà đồng thốt :
- Đuổi không được đâu!
Liễu Đạm Yên nổi giận :
- Tại sao không đuổi theo được chứ?
Tôn Ngọc Phật cười khổ :
- Thế công tử chẳng trông thấy lão nhân gù sao? Lão là con người năm xưa từng gây sóng gió trên giang hồ. Lão là Vạn Lý Thần Hành Kim Khúc đó!
Liễu Đạm Yên sững sờ một phút, đoạn buông xuôi :
- Thế thì thôi!... Đuổi theo cũng chẳng kịp, dù có kịp cũng chẳng làm gì được!
Y trầm ngâm một lúc, rồi cau mày hỏi :
- Năm xưa lão tự xưng là một sát thủ, nhưng bị thiên hạ giang hồ đánh đuổi chạy khắp bốn phương trời, chẳng có chốn dung thân. Từ đó đến nay, hơn mười mấy năm qua rồi, tại sao hôm nay lão lại tái

hiện?
Dương Toàn thở dài :
- Nghe nói mười mấy năm qua, lão ở tại Đế Vương cốc, nương tựa Tiêu Vương Tôn.
Chẳng những lão được ung dung, mà có thể là lão đã tính tiến rất nhiều về võ học.
Liễu Đạm Yên ạ một tiếng :
- Dương huynh biết nhiều việc quá!
Dương Toàn vờ chẳng nghe câu đó, lộ vẻ mơ màng lắng nghe tiếng trống lầu thành điểm bốn tiếng đều.
Canh ba đã qua, canh tư bắt đầu.
Hắn đứng lên, tay vòng lại, miệng điểm nụ cười :
- Tại hạ có ước hẹn với Triển Mộng Bạch canh tư gặp nhau. Xin cáo từ công tử và Tôn huynh!
Liễu Đạm Yên chớp mắt mường tượng muốn nói chi đó, song đổi ý, chỉ lạnh lùng nhìn sang Tôn Ngọc Phật :
- Dương huynh muốn đi, chúng ta không thể cầm. Tôn huynh chịu khó đưa khách xuống lầu đi!
Lúc trở lên, Tôn Ngọc Phật cười lạnh, thốt :
- Hắn giả vờ ngu ngốc, nhưng tâm cơ của hắn đáng sợ lắm. Chúng ta không thể khinh thường con người đó!
Liễu Đạm Yên cười lạnh :
- Hắn dám là gì chứ?
Hoặc vô tình, hoặc hữu ý, y nhìn thoáng qua Tôn Ngọc Phật :
- Tại hạ hy vọng trong bổn môn sẽ có một người mưu phản. Lúc đó thì kẻ khác sẽ thấy người mưu phản sẽ bị trừng trị như thế nào! Cho tất cả cùng sáng mắt ra!
Tôn Ngọc Phật rùn mình, không hiểu sao Liễu Đạm Yên lại cứ binh vực cho Dương Toàn, nhưng hắn chẳng dám nói gì thêm.
Thơ thẩn trên con đường về, Dương Toàn đầy phẫn nộ.
Hắn cười thầm, nghĩ :
- Các ngươi bảo ta đừng giết! Nếu ta không ra tay, chẳng hóa ra ta ngoan ngoãn vâng lời các ngươi, như trẻ con tuân mạng bậc trưởng thượng à?
Hắn ngẩn mặt lên không, thở phì phì, trút bớt niềm oán hận, rồi lẩm nhẩm :
- Ta khổ tâm nhọc trí mới nghĩ ra được một kế hoạch, nhất định là chẳng một ai bắt buộc được ta phải bỏ kế hoạch đó!
Rồi hắn trầm gương mặt, rít khẽ :
- Liễu Đạm Yên! Liễu Đạm Yên! Ngày nay, ngươi vô lễ với ta, không

thèm để ý tới ta, một ngày kia ta trở thành chủ nhân Ngạo Tiên cung, ngươi còn dám khinh bỉ ta chăng? Cho dù chủ nhân của ngươi, lúc đó cũng phải xem trọng ta nữa là khác, hống hồ là ngươi!
Thần sắc của hắn biến đổi vùn vụt, thoạt lo, thoạt vui, thoạt hận, thoạt tức. Cuối cùng, hắn lại than :
- Tuy nhiên, giết Triển Mộng Bạch chẳng phải là việc dễ làm! Ta đơn thân, độc thế, lại không thể dùng Tình Nhân tiễn. Ngoài ra ta còn phải hạ thủ cách nào để bọn Lam Thiên Chùy, Tiêu Vương Tôn, Đỗ Văn Thiên không hoài nghi...
Hắn cau mày.
Chợt hắn bật cười, nghĩ :
- Trên thế gian này, có việc gì mà Dương Toàn chẳng làm nổi?
Lòng khoan khoái rồi, hắn bước gấp về khách sạn.
Trên con đường dài, ánh trăng trải rộng, sương đêm xuống lạnh, không một bóng người.
Triển Mộng Bạch không do những con đường lộ liễu mà đi, dù hiện tại vắng khách dạ hành. Chàng dè dặt, len lõi theo bóng tối, âm thầm tiến bước.
Đi một lúc lâu, Triển Mộng Bạch đến một vùng nhà cửa thưa thớt. Trong khu đó, có một ngôi nhà đặc biệt. Tuy chẳng to bằng những dinh thự tại Trung Nguyên, song cũng được kể nhất nhì ở cái vùng biên tái xa xôi này.
Nhà thì lớn, kỳ thay lại chẳng có ánh đèn.
Triển Mộng Bạch không do sự, tiến về ngôi nhà đó.
Đến nơi, chàng chọn một góc tường bên ngoài, tìm chỗ kín đáo, ẩn núp.
Ngồi lại đó, chàng đảo mắt quan sát chung quanh, chực chờ một sự kiện khả nghi, nhưng ngồi mãi mà chẳng thấy bóng dáng một khách dạ hành nào cả.
Trăng càng lúc càng sáng hơn, sao thưa dần, có lẽ đêm xuống sâu lắm rồi.
Bỗng, chàng điểm một nụ cười, thầm nghĩ :
- Ngồi ở đây mà chờ, chờ đến lúc nào mới gặp một bóng người? Ta ngốc quá! Nếu có khách lạ hành xuất và nhập phía tường kia, thì làm sao ta thấy được?
Lập tức, chàng rời khỏi nơi đó, đi vòng quanh ba phía tường kia, thấy có một mái nhà, để ra ngoài.
Chàng nhún chân, nhảy lên mái nhà đó, đảo mắt nhìn bốn phía.
Trước mắt chàng, là một khu hoa viên rất rộng, có cổ thụ, có trúc, giả sơn, suối, cầu, có cả một hồ sen.

Dĩ nhiên cũng phải có thừa lương các, lầu vọng nguyệt.
Nhìn thoáng qua, Triển Mộng Bạch có cảm tưởng nơi đây là một trang viện khá huy hoàng.
Nhưng, chú ý một chút, chàng thất vọng ngay, bởi trang viện này hầu như hoang phế, qua nhiều năm tháng.
Cổ thụ xác xơ, khóm trúc khô còi, cầu gãy lan can, giả sơn sức mẻ. Đến cả những thừa lương các, vọng nguyệt lâu, cũng chẳng còn nguyên vẹn. Bao lơn gẫy đổ, song cửa bóng cái còn cái mất, cánh xệu xạo, gió lạnh từ ngoài luồn vào kêu vu vu não nùng rợn rùng.
Hồ sen thì cạn nước.
Triển Mộng Bạch giở khóc, giở cười, rình mò hơn nữa đêm dài, không ngờ lại chọn đúng một nơi không người ở!
Bỗng, trong khu vườn hoang, một ánh sáng loé lên.
Vệt ánh sáng màu lam, hẳn phải do thép kiếm phát huy.
Đang thất vọng não nề, chợt thấy kiếm ảnh, Triển Mộng Bạch phấn khởi tinh thần, thầm nghĩ :
- Chẳng lẽ có gã nào đó cũng như ta, chẳng biết nơi này là một khuôn viên tàng phế?
Ta cứ tưởng một mình ta làm việc vô ích, không ngờ vẫn có người ngu ngốc như ta!
Chàng nép sát mình trên mái ngói, vận dụng nhãn lực nhìn về phía đó.
Quả nhiên, một bóng người hiện ra trong tầm mắt chàng. Người đó cầm một thanh kiếm.
Thân vóc của gã không lớn lắm, dáng dấp yểu điệu, có lẽ là một nữ nhân.
Triển Mộng Bạch lấy làm lạ, lại nghĩ :
- Một nữ nhân xuất hiện trong khu vườn hoang này, trong phút giây này? Không lẽ lại là một hồ ly?
Người đó từ từ tiến tới, tà áo phất phơ. Tóc gió thổi bay. Tay tả cầm trường kiếm, tay hữu nắm tay một đứa bé.
Nàng dắt đứa bé qua cầu, nàng càng đến gần, gương mặt nàng càng hiện rõ. Một gương mặt trắng như tuyết lồng giữa mớ tóc đen huyền buông xỏa.
Nữ nhân đã qua hết một cây cầu, bỗng nàng buộc miệng thở dài :
- Mơ về vườn cũ làm thơ.
Ngày về lại hóa ngồi nhờ vườn ai Xa quê mấy chục năm dài Đành câu “thất thổ” cuối bài “vong gia”!
Nàng lặng gót tới một chiếc bàn đá. Cạnh bàn có chiếc ghế cũng bằng đá. Nàng dừng chân, ngồi xuống chiếc ghế.

Triển Mộng Bạch nhận ra, trong tiếng thở dài của nàng có ẩn ước ít nhiều quỷ khí.
Tuy không sợ, song chàng cũng rùn mình.
Đứa bé chợt nhào vào lòng nàng, run giọng gọi :
- Mẹ!... Con... con... sợ quá mẹ!...
Nữ nhân thốt :
- Trong tay mẹ có kiếm, quỷ nào dám đến gần? Con sợ cái gì?
Giọng nàng rất thấp, song thốt giữa đêm vắng, âm thinh vẫn loáng đi xa, Triển Mộng Bạch nghe rất rõ.
Triển Mộng Bạch thở phào, hơi thất vọng, thầm nghĩ :
- Thì ra, nàng là người! Nàng không phải là hồ tinh, hồ tiêu gì cả!
Nữ nhân cất tiếng ru con, tiếng ru của nàng có ma lực thôi miên. Đứa bé không nói gì nữa, nằm yên trong lòng mẹ.
Nữ nhân còn thừa một tay, nàng đưa tay đó vuốt vuốt lên thân trường kiếm. Kiếm di động, ánh sáng chớp trong xanh như nước ao thu lồng bóng nguyệt.
Đứa bé im lìm một lúc, nhưng nó chưa ngủ.
Nữ nhân ru mãi, sau cùng nó cất tiếng ngăn chận :
- Thôi đi mẹ, mẹ đừng hát nữa, mẹ hát dở quá con không ngủ được!
Đứa bé, bất quá là bốn năm tuổi, thuộc cái lứa học nói, thế mà có cái khẩu khí của kẻ trưởng thành!
Triển Mộng Bạch cho rằng nó rất thông minh và sau này nó sẽ trở nên bậc đại thành.
Nữ nhân vỗ nhẹ tay lên đầu nó, ngừng hát ngay.
Đứa bé hỏi :
- Mẹ ở đây đợi người ta, người ta biết hay không?
Nữ nhân gắt yêu :
- Tiểu Phụng à, không được dùng hai tiếng người ta, phải gọi là cha, con biết chứ!
Đứa bé chớp đôi mắt, cãi :
- Nếu người ta là cha, tại sao người ta không ở chung với mẹ? Trong thiên hạ, có cha mẹ nào lại chẳng ở chung với nhau?
Nữ nhân sững sờ, mấy phút sau mới thở dài :
- Có những việc con chưa hiểu nổi, con ạ!
Đứa bé gật đầu, đưa bàn tay nhỏ xíu lau qua mắt nữ nhân, đáp :
- Mẹ nói phải. Thôi, mẹ đừng khóc nữa. Con chịu gọi người ta là cha rồi đó!
Nữ nhân điểm một nụ cười, nhưng nụ cười không làm tan biến vẻ u buồn nơi gương mặt.
Nàng chưa cười, thì lệ chỉ rịn quanh vành mi, nàng cười rồi, lệ rơi

thành hạt.
Triển Mộng Bạch nhìn cảnh mẹ con đứa bé trìu mến nhau, bất giác nhớ đến mẹ chàng.
Niềm sâu tư bỗng dâng lên mang mác...
Một lúc sau, đứa bé rời lòng mẹ, đứng xuống đất, nhìn thanh kiếm nơi tay nàng, hỏi :
- Tại sao ngày nào mẹ cũng mài thanh kiếm này?
Nữ nhân đáp :
- Mẹ mài nó cho bén, để giết một người.
Đứa bé trố mắt :
- Mẹ định giết ai?
Nữ nhân bỗng ngẩng mặt nhìn lên nền trời đen thẳm, từ từ thốt :
- Mẹ muốn giết một nữ nhân, nữ nhân đó có cái tên là Tiêu Phi Vũ!...
Triển Mộng Bạch giật bắn mình, cơ hồ vuột tay vịn mái nhà rơi xuống đất.
Nữ nhân tiếp :
- Con nhớ kỹ cái tên của nàng ấy nhé. Giá như mẹ không giết được nàng, thì sau này, lớn lên, con thay mẹ, tìm nàng, giết nàng cho mẹ.
Đứa bé trừng mắt, nắm chặt hai tay :
- Được rồi, mẹ yên trí, con sẽ thay mẹ giết chết Tiêu Phi Vũ!
Nữ nhân với tay kéo đứa bé vào lòng, siết mạnh nó, cười nhẹ tán :
- Cưng của mẹ!... Như vậy mới đáng là con của mẹ!
Lệ lại rơi. Lần này thì hẳn là lệ xúc cảm, chớ không phải lệ bi hoài.
Triển Mộng Bạch hết sức kinh ngạc, tự hỏi nữ nhân có mối thù hận gì đối với Tiêu Phi Vũ.
Nữ nhân nắm tay đứa bé, từ từ đứng lên, bước tới mấy bước, rồi ngẩng mặt nhìn trời, lẩm bẩm :
- Tại sao chàng không đến? Có trở ngại gì làm cho chàng đến trễ? Hay chàng không muốn đến?
Lúc nàng ngẩng mặt lên, Triển Mộng Bạch trông thấy rõ ràng.
Bất giác, chàng sôi giận, hét lên :
- Liễu Đạm Yên! Thế ra là ngươi!
Nữ nhân kinh hãi, không ngờ trong trang viện hoang phế này lại có người.
Nàng hấp tấp bế đứa bé, phóng chân đi.
Dĩ nhiên, khi nào Triển Mộng Bạch chịu để cho Liễu Đạm Yên chạy đi dễ dàng như vậy? Chàng phi thân xuống đất, đuổi theo ngay.
Bất thình lình, nữ nhân dừng chân, quay đầu lại, trầm lại giọng hỏi :
- Ngươi muốn gì?
Triển Mộng Bạch quát :

- Dù cho ngươi có mang theo mình một đứa bé, dù cho ngươi có xưng là mẹ, gọi nó là con, ta cũng nhận ra ngươi! Liễu Đạm Yên, ta nhận ra ngươi, đương nhiên ngươi cũng nhận ra ta!
Nữ nhân lạnh lùng :
- Ta không biết ngươi là ai!
Triển Mộng Bạch bật cười cuồng dại :
- Ngươi lừa ai chứ lừa sao được ta? Liễu Đạm Yên, đêm nay ngươi gặp ta rồi, kể như đời ngươi chấm dứt!
Đứa bé trừng mắt, quát lớn :
- Ngươi là cái quái gì, ở đâu đến đây, dám vô lễ với mẹ ta?
Triển Mộng Bạch hét :
- Buông đứa bé xuống!
Đứa bé không chút sợ hãi, mẹ nó không buông nói xuống, nó oang oang mắng tiếp :
- Mẹ con ta chẳng biết ngươi là ai, ngươi đến chận mẹ ta làm gì chứ? Ngươi là một kẻ điên chăng?
Triển Mộng Bạch trầm giọng :
- Tụt xuống đất đi, bé con. Hắn chẳng phải là mẹ ngươi đâu!
Đứa bé gắt :
- Tại sao lại chẳng phải là mẹ của ta? Ai bảo ngươi như thế chứ?
Nữ nhân vỗ nhẹ lên đầu nó, bảo :
- Đừng nói chi hết, con ạ. Hắn là một gã điên, cãi lý với hắn làm gì, vô ích!
Nàng quay mình, toan bước đi.
Triển Mộng Bạch hét :
- Dù cho ngươi chối cãi cách nào, đêm nay thiếu gia cũng nhất định hạ sát ngươi, trừ họa hại cho võ lâm.
Chàng lướt tới liền.
Vừa lúc đó, một bóng người bay ngang qua cầu, đồng thời quát :
- Ngã!
Liền theo tiếng quát, vung một quyền vào mình Triển Mộng Bạch.
Triển Mộng Bạch còn ở trên không, người đó bay vào. Cả hai giao thủ nhau mấy chục chiêu, rồi đáp xuống đất.
Cả hai nhìn nhau, cùng biến sắc, kêu lên :
- Thì ra là các hạ!
Người đó chính là thiếu niên trong quán cơm, đã từng hợp sức với Triển Mộng Bạch đánh bốn tên đại hán lỗ mãng.
Không ai tưởng là mình lại gặp đối phương trong trường hợp này! Cả hai cùng sững sờ mấy phút.
Sau cùng, thiếu niên cười lạnh, thốt :

- Tại hạ cứ cho rằng Triển huynh là bậc thiếu niên anh hùng, nên bất cứ ở nơi nào, nghe ai xúc phạm đến Triển huynh, là tại hạ lập tức ra tay trừng trị, ngờ đâu...
Hắn đưa tay vỗ nhẹ lên mình của nữ nhân, bật cười sang sảng :
- Ở cái chốn hoang vắng cô tịch, giữa đêm trường, Triển huynh lại giở thói hung hăng, toan hãm hiếp mẹ yếu con thợ..
Triển Mộng Bạch chận lời :
- Các hạ có nhận ra được người ấy là ai chăng? Người ấy là...
Thiếu niên cười mỉa, chận lại :
- Dĩ nhiên tại hạ nhận ra người ấy là ai! Nàng chính là vợ của tại hạ!
- Hắn là vợ của các hạ? Các hạ có biết hắn là một nam nhân cải dạng nữ nhân chăng?
Tại sao các hạ lại quá hồ đồ như vậy!
Thiếu niên cười lớn :
- Nàng kết nghĩa vợ chồng với tại hạ từ nhiều năm qua rồi. Bằng cớ là có đứa bé đó ra đời. Chẳng lẽ nàng là nam nhân? Nam nhân thì làm sao sinh con được?
Triển Mộng Bạch càng tức uất, hét lên :
- Rõ ràng hắn là một nam nhân...
Thiếu niên quát :
- Kẻ nào nói vợ tại hạ là nam nhân thì kẻ đó phải đui cả hai mắt!
Triển Mộng Bạch ấp úng :
- Nhưng... nhưng...
Thiếu niên cười lạnh :
- Có lẽ Triển huynh bị kẻ nào đó lừa rồi!
Triển Mộng Bạch vẫn còn cứng thái độ :
- Người bị lừa chỉ sợ là các hạ đó! Hắn...
Thiếu niên nổi giận :
- Tại hạ cùng nàng nằm chung một giường đã nhiều năm, làm gì có việc bị lừa?
Triển Mộng Bạch cũng nổi giận :
- Nếu không có việc bị lừa, thì các hạ chính là kẻ đồng mưu với hắn! Dù các hạ có nói ngàn lời, vạn lời, hết ngày nầy qua ngày khác, tại hạ vẫn không tin được hắn là nữ nhân!
Nữ nhân bất thình lình ưỡn ngực bước tới, cười lạnh mấy tiếng hỏi :
- Là nam hay nữ, nói mãi cũng thế! Chỉ còn cách tra nghiệm! Ngươi có muốn tra nghiệm chăng?
Triển Mộng Bạch giật mình, mặt bừng đỏ.
Chàng cúi mặt xuống, không dám nhìn thẳng, bất giác nhận ra nữ nhân thấp hơn chàng nữa chiếc đầu.

Liễu Đạm Yên có một thân vóc khá cao, không kém chàng.
Như vậy là có điểm sai biệt, và là một điểm sai biệt quan trọng. Chỉ nội cái điểm đó thôi cũng đũ chứng minh là chàng nhận lầm.
Bất giác, chàng biến sắc mặt, lùi lại mấy bước.
Nữ nhân cười lạnh, hỏi tiếp :
- Ngươi nhìn kỹ chưa?
Càng nhìn, Triển Mộng Bạch càng nhận thấy nữ nhân thấp hơn Liễu Đạm Yên. Chàng xuất mồ hôi lạnh, lẩm bẩm :
- Chỉ sợ... chỉ sợ... tại hạ nhận lầm!
Thiếu niên từ lâu vẫn giữ vẻ mặt lạnh lùng, đến lúc đó mới mở một nụ cười :
- Trong thiên hạ, người giống người chẳng phải là việc lạ. Triển huynh từ nay nên thận trọng hơn, để tránh hậu quả đáng tiếc.
Triển Mộng Bạch vẫn còn lẩm nhẩm :
- Nhưng... hai người... sao lại giống nhau quá chừng? Hay là song sinh huynh muội?...
Bỗng, chàng vỗ tay kêu lên :
- Phải rồi! Hẳn phu nhân của các hạ có một người anh song sinh! Chứ nếu không thì làm gì có hai người giống nhau như cùng đúc một khuôn?
Thiếu niên đáp :
- Nàng là một cô nhi, gia mẫu nuôi dưỡng từ thủa nhỏ. Nàng có người anh song sinh hay không? Điều đó tại hạ không được rõ.
Triển Mộng Bạch ạ một tiếng, cúi đầu trầm ngâm.
Thiếu niên tiếp :
- Tại hạ có việc gấp, cần phải đi ngay, hy vọng ngày sau sẽ gặp lại nhau!
Hắn vòng tay, chào biệt.
Triển Mộng Bạch vội gọi :
- Hãy khoan!
Thiếu niên hấp tấp thốt :
- Chẳng dám dấu gì Triển huynh, tại hạ có một kẻ tử thù đối đầu cực kỳ lợi hại, y vừa phát hiện ra hành tung của tại hạ. Bởi thế tại hạ bảo vợ con đến đây, và tại hạ đã tìm cách đánh lạc hướng y. Nếu bây giờ không đi gấp, y đuổi theo kịp thì cả ba mạng cùng nguy mất!
Hắn thốt xong, nắm tay vợ, vợ bế con, cùng thoát đi nhanh như tên bắn.
Triển Mộng Bạch cao giọng gọi theo :
- Chẳng hay giữa tôn phu nhân và Tiêu Phi Vũ...
Nhưng, không có tiếng đáp, trái lại có tiếng hét vang lên :

- Hay cho tiểu tử! Liệu ngươi chạy thoát khỏi tay lão phu chăng? Dù ngươi có lên trời, hay chui xuống đất, lão phu cũng nhất định theo đến cùng!
Bây giờ, thiếu niên mới lên tiếng, nhưng để trách cứ Triển Mộng Bạch. Hắn từ ngoài xa vọng lại :
- Triển huynh thấy chưa! Triển huynh làm hại vợ chồng tại hạ rồi đó!
Triển Mộng Bạch vì lầm lẫn mà cầm chân thiếu niên và nữ nhân quá lâu, tự nhận mình có phần trách nhiệm, nên áy náy hết sức.
Bất giác, chàng hét lớn :
- Huynh đài cứ yên trí, tại hạ sẽ gánh vác việc này cho!
Chàng nhún chân tung mình lướt về hướng lão nhân vừa quát tháo.
Trong bóng đêm mờ mờ, một bóng người bay đến ngược chiều.
Triển Mộng Bạch vung quyền, người đó cũng tung chưởng. Hai kình lực chạm nhau, cả hai cùng đáp xuống đất.
Triển Mộng Bạch trông thấy lờ mờ chiếc bướu nơi lưng lão nhân.
Bất giác, chàng kinh hãi, vội lùi lại.
Đồng thời, chàng cao giọng gọi :
- Tại hạ đây, tiền bối!
Bóng người cao lớn thu tay ngay, gằn từng tiếng :
- Tiểu huynh đệ đấy à? Làm gì thế?
Lão nhân chính là Đà Bố lão nhân tại Đế Vương cốc, ngoại hiệu Thiết Đà.
Lão giậm chân thình thịch, luôn miệng gắt :
- Tại sao? Tại sao tiểu huynh đệ chận lão phu?
Triển Mộng Bạch cười khổ :
- Tại hạ đâu có ngờ chính là tiền bối?
Thiết Đà khoát tay :
- Được rồi! Thôi đi, đừng nói dông dài, hãy chỉ cho lão phu biết, tiểu tử ấy chạy về hướng nào!
Triển Mộng Bạch đang tìm cách chuộc lỗi lầm, thì khi nào chỉ thật?
Chàng dần dà một chút, rồi đưa tay thốt :
- Chừng như hắn chạy về phía đó!
Thiết Đà hét :
- Nói nhãm! Lão phu vừa từ hướng đó chạy đến đây!
Triển Mộng Bạch cười khổ :
- Nếu tại hạ không lỗ mãng, thì người ta đã chạy xa lắm rồi! Giả như tiền bối có thù oán chi với thiếu niên đó, thì tại hạ xin tiền bối bỏ qua cho hắn!
Thiết Đà dậm chân thình thịch :
- Vô lý! Vô lý! Tiểu huynh đệ lại cầu tình cho hắn nữa à? Tiểu huynh

đệ có biết vì ai mà lão phu phải đuổi theo hắn đó chăng?
- Làm sao tại hạ biết được?
- Vì tiểu huynh đệ đó!
Triển Mộng Bạch trố mắt :
- Vì tại hạ? Tại hạ chẳng những không hề có thù oán chi với hắn, mà còn có mối giao tình. Nếu vì tại hạ mà tiền bối đuổi theo, bắt hắn cho kỳ được, thì e rằng đôi bên có sự hiểu lầm!
Thiết Đà dậm chân, rít lên :
- Trời! Trời! Ngươi có biết hắn là ai chăng?
Triển Mộng Bạch giật mình, kêu lên :
- Hắn... là chủ nhân... Tình Nhân tiễn?
Thiết Đà nổi giận :
- Tình Nhân tiễn cái gì! Hắn chính là kẻ giả mạo ngươi vào Đế Vương cốc, lừa gạt mọi người, học võ công, đòi lấy Tiêu Phi Vũ làm vợ đó! Ngươi giao tình với một gã ác đồ như vậy à?
Triển Mộng Bạch run người, mường tượng bị một trận roi quất bất ngờ trên thân thể.
Chàng thét :
- Hắn? Thì ra chính hắn?
Vừa phóng chân vọt đi, chàng vừa quát :
- Đuổi theo gấp!
Thiết Đà tung mình bay theo, thét :
- Nhanh lên.
Nhưng vô ích. Cả hai dù có cánh cũng chẳng hòng theo kịp. Chạy mãi, hơn nữa ngày trời, họ chẳng thấy tăm dạng thiếu niên đâu cả. Không lẽ đuổi mãi như thế khắp bốn phương trời? Cả hai cùng dừng chân, nhìn nhau, thất vọng.
Thiết Đà bực dọc :
- Thế là hụt mất hắn rồi!
Đột nhiên, Thiết Đà quay mình lại :
- Ngươi biết tên họ hắn chăng?
Triển Mộng Bạch thở dài :
- Làm sao tại hạ biết được? Tại hạ nào có biết hắn là ai đâu!
Thiết Đà nổi giận :
- Đã không biết hắn là ai, sao ngươi lại nói là có giao tình với hắn? Tại sao ngươi ngăn chặn lão phu đuổi theo hắn.
Triển Mộng Bạch nhếch nụ cười thảm, đem sự tình lượt thuật lại cho Thiết Đà nghe.
Thiết Đà trầm ngâm một chút :
- Những việc đó có thể liên quan đến chủ nhân Tình Nhân tiễn.

Triển Mộng Bạch gật đầu :
- Tại hạ cũng nghĩ như vậy.
Thiết Đà tiếp :
- Gã khả ố đó giả mạo ngươi, hẳn là gã biết rõ ngươi từ thói nhỏ đến tật lớn. Có lẽ gã liên quan chi với ngươi đó, ngươi có đoán ra được gã là ai không?
Triển Mộng Bạch lắc đầu.
Lão dừng lại một phút đoạn hỏi :
- Hiện tại ngươi ở đâu? Có phải là...
Triển Mộng Bạch ngẩng mặt nhìn trời, phương đông đã lộ sắc trắng.
Bất giác, chàng giật mình kêu lên :
- Không xong! Canh tư đã qua rồi, hẳn là đại ca đang nóng nảy chờ ta!
Thiết Đà trố mắt :
- Có kẻ chờ ngươi?
Triển Mộng Bạch gật đầu :
- Phải! Y là Dương Toàn, đệ tử của Lam đại tiên sinh.
Thiết Đà thốt :
- Thế thì ngươi nên đi nhanh đi, lão phu cũng có việc cần. Có đệ tử Ngạo Tiên cung bên cạnh ngươi, lão phu thấy yên tâm lắm rồi.
Triển Mộng Bạch hỏi :
- Tiền bối định đi đâu?
Thiết Đà mỉm cười :
- Cuộc cá giữa ta và ngươi, ngươi quên rồi sao? Ta đi tìm bí mật đó, thuận tiện ta sẽ truy lùng lai lịch của gã xúc sinh đó luôn.
Cả hai nóng nảy như nhau, nói là làm, mỗi người buông một câu, là cả hai cũng quay mình, phóng chân, mỗi người một hướng.
Về đến bên trong khách sạn, Triển Mộng Bạch khẽ gõ cửa phòng.
Ngờ đâu, bên trong im lặng.
Triển Mộng Bạch gõ cửa luôn mấy lượt nữa, vẫn chẳng có tiếng đáp ứng. Chàng liền đá tung cửa, bước vào.
Dương Toàn vắng mặt, không một mảnh giấy nhỏ nào được lưu lại, giải thích lý do xuất ngoại của hắn.
Một sự kiện phi thường, Triển Mộng Bạch hết sức hoang mang, chẳng làm sao hiểu nguyên nhân. Chàng đành ở lại đó, mà chờ.
Chàng thầm nghĩ :
- Có lẽ đại ca đợi mãi, chẳng thấy ta trở về, đâm lo nên bỏ phòng đi tìm!
Triển Mộng Bạch nhìn qua khung cửa sổ. Lâu lắm rồi mà chẳng thấy Dương Toàn trở lại.

Tuy khẩn trương về trường hợp Dương Toàn, chàng không quên suy tư về sự việc của mình.
Chàng nghĩ rằng, gã thiếu niên mạo nhận chàng vào Đế Vương cốc học võ hẳn phải có liên quan gì đó với Tô Siển Tuyết.
Bởi, trừ Tô Siển Tuyết ra, còn ai biết được di ngôn của mẫu thân chàng lúc lâm chung?
Có thể gã là đệ tử của Tô Siển Tuyết. Hoặc giả là một người cháu họ chi đó của bà ta.
Còn nữ nhân trong khu vườn hoang vắng. Nàng xưng là có một đứa con với gã thiếu niên đó. Cả hai cử sự vô cùng bí ẩn, biết đâu họ âm thầm ăn ở với nhau. Bởi cuộc tình duyên đó không chánh thức, nên thiếu niên không thường xuất hiện, hắn không chịu nhận hắn là cha.
Có lẽ gần đây, nữ nhân phát hiện ra là thiếu niên đính hôn với Tiêu Phi Vũ, nên nàng quyết tâm trừ diệt tình địch.
Theo lời thiếu niên thì nữ nhân đó là một cô nhi, được mẹ hắn nuôi dưỡng từ thuở nhỏ.
Có thể Tô Siển Tuyết là mẹ hay nghĩa mẫu của thiếu niên, còn nữ nhân đó là nghĩa nữ của bà.
Tuy nhiên, nuôi hai nghĩa tử, Tô Siển Tuyết phải có một kỳ vọng nào đó nơi họ. Và cũng vì cái kỳ vọng đó, bà ta không chấp thuận cho cả hai thành vợ thành chồng.
Họ âm thầm ăn ở với nhau đến có con, mà không dám công khai, ắt là vì người trên không chấp thuận.
Lập luận như vậy rồi, Triển Mộng Bạch cho rằng vững chắc lắm, nên nở một nụ cười đắc ý.
Rồi chàng nghĩ lại, nữ nhân đó giống Liễu Đạm Yên như hai giọt nước. Có thể nàng là tỷ muội song sinh chi đó của Liễu Đạm Yên.
Vậy chắc chắn Tô Siển Tuyết cũng có liên quan với Liễu Đạm Yên.
Nghĩ đến đây, Triển Mộng Bạch thấy hoang mang trở lại.
Chàng ngẩn đầu lên, tia nắng sớm xuyên song rọi vào mặt chàng.
Chàng nhìn ra xa, vẫn không thấy bóng dáng của Dương Toàn.
Triển Mộng Bạch cau mày, đứng lên, bước tới, bước lui trong phòng Dương Toàn, rồi mở cửa đi ra, tiến về gian phòng của chàng.
Về phòng, bất giác chàng giật mình kinh hãi.
Cảnh hỗn tạp bày ra trước mặt chàng. Màn chăn bị trăm ngàn nhát đeo chém nát. Đồ vật bay đông, vung tây, nằm ngổn ngang, bừa bãi.
Bàn và ghế cũng bị đao chém nát mặt, gãy chân.
Triển Mộng Bạch thầm nghĩ :
- Có lẽ đại ca ta ở trong phòng ta chờ đợi, bất ngờ cường địch đến. Trong cơn khẩn cấp, không có võ khí sẵn nơi mình, nên đại ca bẻ

chân bàn, chân ghế chống cự!
Bỗng chàng nhìn qua mặt bàn, thấy tờ mờ, hình như có chữ viết nơi đó.
Chàng bước gấp tới, nhận ra đúng là chữ do Dương Toàn dùng chỉ lực viết lên.
Chàng đọc nhanh :
- Biến cố quá lớn... không địch lại... ngu huynh chạy... Tích Thạch Sơn...
Chàng lẩm nhẩm :
- Tích Thạch Sơn!... Tích Thạch Sơn!...
Không chậm trễ chàng thu xếp vội hành trang, bước gấp ra khỏi phòng, đồng thời quát :
- Tiểu nhị đâu?
Giọng chàng vang lên như sấm, tiểu nhị khiếp hãi chạy bay vào.
Chàng chụp chéo áo hắn, hét :
- Tích Thạch Sơn ở đâu?
Tiển nhị xám mặt, líu lưỡi, thốt không thành tiếng :
- Từ đây... đi về hướng... Nam... rồi còn đi...
Triển Mộng Bạch buông hắn ra, phóng chân chạy đến tàu ngựa, nhảy lên lưng ngựa, thúc gối. Ngựa chạy liền, đạp đổ khá nhiều đồ vật trong khu khách sạn.
Dĩ nhiên có nhiều tiếng người mắng oang oang, nhưng chàng có nghe đâu. Thoáng mắt, chàng đã vọt xa rồi.
Ngựa của Dương Toàn còn đó, chủ khách sạn có thể bán đi, bù vào chỗ thiệt hạo do chàng gây ra.
Ngựa chạy đã hết tốc lực, Triển Mộng Bạch vẫn còn cho là chậm, vút roi liên hồi. Con ngựa tét da đầu, da cổ, da mông, máy chảy ròng ròng.
Càng lúc ngựa càng đi vào khu hoang vắng. Quanh Triển Mộng Bạch, nếu không là cát vàng, thì là cỏ xanh, cát và cỏ trải rộng đến tận chân trời.
Từng cơn gió mạnh cuốn về, dồn mây dày đặc, trông chẳng thấy nền trời.
Chàng chẳng rõ đã vượt qua bao nhiêu dặm đường dài. Con ngựa của chàng như nhuốm máu. Máu chảy ròng ròng, điểm dài theo đường.
Từ đầu đến mông, con ngựa hứng trăm ngàn vết tét da, rướm thịt, máu xối đầm đề, trông đáng thương quá chừng.
Nhưng thực ra, Triển Mộng Bạch đâu phải là con người vô nhân đạo! Chàng đánh cho ngựa xuất huyết, là vì chàng học được cái thuật

kiêm trình của bọn du mục.
Ngựa chạy đường dài, tự nhiên phải kiệt sức. Muốn cho nó có một tiềm lực để vượt thêm một đoạn đường nữa, thì phải làm cho nó xuất huyết.
Cũng nhờ thế mà ngựa chưa dừng lại, chứ với sự khẩn cấp của chàng, dù là thần mã cũng chẳng chịu nổi.
Bỗng, con ngựa vấp phải một hòn đá, hai chân trước khuỵu xuống, hai chân sau chổng lên, hất tung Triển Mộng Bạch lộn nhào tới.
Chàng kinh hãi, đưa tay chỏi mặt đường, lấy đà đứng lên.
Con ngựa đã sùi bọt miệng trắng xóa, nằm lăn ra trên đường. Nó chết luôn.
Ngựa chết rồi, Triển Mộng Bạch làm sao đây? Đoạn đường còn lại, không biết dài bao nhiêu nữa.
Không một chút do dự, chàng cắn chặt hai hàm răng, phi thân vút đi.
Nhưng, có tiếng vó ngựa vang lên, từ cạnh đường vọng lại.
Vốn có ý giữ gìn khí lực để khi đến Tích Thạch Sơn giao đấu với cường địch, nghe tiếng vó ngựa, chàng hết sức mừng rỡ.
Không lâu lắm, con ngựa đã xuất hiện trong tầm mắt của chàng, ngựa đó gấp vó, lao đi như tên bắn.
Bất thình lình, Triển Mộng Bạch hét lên một tiếng, xông ra chận.
Người trên ngựa giật mình. Tuy con ngựa kinh hoảng, chồm lên, song nhờ kỹ thuật kỵ mà tinh luyện, y vẫn giữ được thăng bằng.
Y quát :
- Kẻ đui nào ở đâu, mà đến tìm cái chết!
Triển Mộng Bạch không đáp, lao vút đến kỵ sĩ, chạm vào y. Hai thân xác chạm vào nhau, cả hai cùng rơi xuống đất.
Bởi hữu ý, Triển Mộng Bạch vẫn còn có thế thuận, trong cái ngã đó, vung tay vô, vẹt người đó lăn đi thêm một vòng nữa, phần chàng thì lộn người nhảy phóc lên lưng ngựa, chụp nhanh giây cương.
Cùng một lúc, chàng cao giọng thốt :
- Vì có việc khẩn, phải mượn ngựa. Ta không để cho ngươi bị thiệt hại đâu. Đây là tiền ngựa, ta đền cho!
Quăng ngược lại một nắm bạc, tay giật cương, chân thúc ngựa.
Triển Mộng Bạch hét :
- Nhanh!
Con ngựa chưa kịp cất vó, kỵ sĩ đã dùng thân pháp Yên thanh thập bát cổn, với gối và chỏ, vọt đến phía sau con ngựa, nắm đuôi nó, giữ lại, đồng thời quát :
- Khoan đi!
Nhưng con ngựa bị Triển Mộng Bạch bức bách, hí lên một tiếng lớn,

phóng chân chạy đi.
Kỵ sĩ không buông tay, ngựa lôi cuốn y theo.
Triển Mộng Bạch không hề quay đầu lại, chỉ hoành tay chặt ngược về phía hậu, xuống đuôi ngựa.
Đuôi ngựa đứt liền.
Đại hán lại rơi xuống đường. Khi y đứng lên, thì con ngựa đã chạy khá xa rồi.
Y nhìn theo bóng Triển Mộng Bạch, mắng :
- Cường đạo! Ngươi không thoát khỏi tay ta đâu! Ta đã nhận ra...
Làm gì Triển Mộng Bạch không nghe lọt những tiếng mắng đó.
Chàng cùng biết là hành động của mình không thuận đạo lý chút nào.
Sao biết làm sao hơn, khi chàng đang nóng nảy vì công việc khẩn cấp?
Đường dài dần dần thu hẹp, thời gian dần dần trôi qua, đêm sắp trở về trên vạn vật.
Rồi, một con đường lên núi hiện ra trước tầm mắt chàng.
Ngọn núi dốc đứng, do đó mà sơn đạo không trải dài ra trên dưới chân núi. Khi chàng phát hiện ra sơn đạo, thì ngọn núi cũng hiện ra theo luôn.
Giục ngựa lướt trên con đường sơn đạo đó, Triển Mộng Bạch thầm nghĩ :
- Có lẽ đây là Tích Thạch Sơn.
Chàng có ý tiếc con ngựa, không muốn làm cho nó kiệt sức cực độ, nên lên được một đoạn đường, chàng nhảy xuống lưng nó, vỗ tay vào mình nó an ủi :
- Cảm ơn ngươi đưa ta một đoạn đường. Ngươi có nhớ đường, thì cứ trở về với chủ ngươi, bằng không thì cứ ở đây với ta!
Bây giờ, chàng mới phát giác ra yên ngựa có cơm khô, rượu ngon.
Chàng dùng qua một phần cho đỡ đói khát.
Cơm chiều xong thì hoàng hôn xuống. Bóng tối phủ dần khắp nơi.
Núi cao, có mây giăng, có mù phủ. Mây và mù càng làm cho bóng tối thêm dày.
Chàng đề khí, thoát đi như bay lên đỉnh núi, vừa chạy vừa đảo mắt nhìn ra hai bên.
Tìm một người trong lúc này, khó hơn tìm kim nơi lòng biển, hống chi ba chữ “Tích Thạch Sơn” do Dương Toàn lưu lại hết sức mơ hồ!
Chàng cất cao giọng gọi :
- Dương Toàn!... Dương đại ca!... Tiểu đệ đã đến đây! Triển Mộng Bạch đây! Đại ca ở đâu?
Chỉ có tiếng dội đáp lời chàng kêu gọi. Đang cơn khẩn cấp, bỗng

chàng nghe có tiếng cười lạnh vang lên đâu đó, xa xa vọng đến.
Triển Mộng Bạch giật mình, lập tức phóng chân chạy về hướng phát ra tiếng cười.
Mắt người thường không nhìn xa quá năm thước, dù Triển Mộng Bạch luyện nhãn lực tinh diệu đến đâu, cũng không trông rõ sự vật ngoài hai trượng xa.
Thỉnh thoảng, tiếng cười lại vang lên, như dụ chàng, như hướng dẫn chàng, chàng không dám gọi nữa, sợ tiếng gọi làm loạn tiếng cười, khó nhận định ra phương hướng.

Hồi 7
Luyện Hồn đầm

Tiếng cười đó, thoạt đầu quá nhỏ, dần dần vang to, có tiếng dội, thành thử mường tượng như có người khắp bốn phương, tám hướng, cùng cười lên. Một vòng rào người đang bao vây quanh Triển Mộng Bạch, vòng vây khép hẹp theo tiếng cười càng phút càng vang to dội lớn.
Không gian nặng đọng quỷ khí, chàng bất giác rùng mình, chân chậm lại, miệng gọi to :
- Dương đại ca! Đại ca ở đâu?
Tiếng cười đột nhiên ngưng, âm thanh không còn rền vang dội nữa. Liền theo đó, tiếng rú thảm nối tiếp, phản phất âm thinh của Dương Toàn.
Máu nóng sôi trào dâng tận cổ, Triển Mộng Bạch phóng chân chạy về phía đó, đồng thời gọi :
- Đại ca! Phải đại ca đó không?
Bỗng một bóng người hiện ra, ngoài hai trượng xa, tóc buông xỏa, chập chờ như bóng ma, hướng về Triển Mộng Bạch, đưa tay vẫy vẫy.
Triển Mộng Bạch phi thân về phía người đó, cao giọng hỏi :
- Dương đại ca?...
Tiếng “ca” chưa rời khỏi miệng chàng, thì người đó đã lùi lại, đồng thời vươn tay ra, hai đạo kình phong bay tới, nhập lại làm một, vút vào ngực chàng.
Triển Mộng Bạch nhanh như chớp, nhún chân nhảy vọt lên cao,

hoành tay đánh trả xuống một chưởng.
Nhưng, bên dưới vừa là con đường núi đó, bây giờ lại trống không, như đất sụp xuống sâu, địa điểm biến thành cái hố :
- Nguy!
Khi Triển Mộng Bạch phát giác ra sự kiện lạ lùng đó, thì chàng cũng vừa đáp xuống.
Chàng kinh hãi, vội đạp chân vào không khí, định uống mình lao vút trở lên.
Vô ích, cái đà rơi của chàng đã mãn, chân khí đề tự đã tiêu tan, cái đạp đó chẳng có hiệu quả gì, trái lại còn làm cho chàng thêm chới với, rồi rơi tuột xuống luôn.
Không gian trầm tịnh trở lại, mây và mù giăng mắc từng lớp, từng lớp như cũ.
Bóng người đó đưa tay vén tóc, búi gọn, nhìn về nơi Triển Mộng Bạch rơi xuống, nhếch nụ cười lạnh, thốt :
- Triển Mộng Bạch! Mặc cho ngươi có tài thông thiên địa triệt, ta chỉ thực hiện một kế mọn, là ngươi chết mất xác, đừng ai mong tìm ra dấu vết của ngươi! Khắp trong thế gian này, chẳng một ai biết được Triển Mộng Bạch chết về tay Dương Toàn!
Thì ra, người đó là Dương Toàn!
Rơi vào hố đó, Triển Mộng Bạch làm sao sống sót nổi?
Lúc rơi xuống, chàng hôn mê, nhưng hơi lạnh của nước làm chàng tĩnh lại ngay.
Tĩnh lại rồi, chàng nhận định tình hình, chí cầu sinh phát động, chàng nghĩ cách thoát thân.
Thoạt tiên, chàng ổn định tâm thần, giữ mình đừng chìm sâu trong nước.
Trong đầm tối quá, chàng không trông thấy vật gì. Chung quanh bốn bề lại tịch mịch, chẳng có một tiếng động.
Đúng là một cảnh chết!
Chàng dần dần nhích động, từng chút, từng chút, cuối cùng đến được gần vách đá.
Vách đá, bên trên cao, chẳng có cỏ mọc, song bên dưới thấp lại có phủ rêu xanh, rêu dày độ tấc.
Rà tay theo vách, chàng di động thành vòng tròn.
Không gian trầm tịnh quá chừng. Chàng nghe rõ từng tiếng động một của côn trùng nhỏ nhất.
Kỳ quái, chẳng có một con rắn nào, hay một con vật gì, chạm vào mình chàng, hoặc cắn chàng.
Chừng như, chàng nhích tới đâu, côn trùng nơi đó lại tránh đi nơi

khác.
Đột nhiên, chàng giật mình.
Bàn tay đang rà rà theo vách, bỗng chạm phải một vật mềm, xúc giác đó tạo cho chàng một ảo tưởng là chạm vào thể xác người, và cái thể xác đó có y phục bao bọc.
Lập tức, chàng thu tay lại, nhắm mắt định tĩnh tâm thần, rồi mở mắt ra, nhìn.
Một bóng xám mờ mờ hiện ra, treo lơ lững, treo ngay trong nước. Bóng đó như ma quỷ u ngục, bất động chờ mồi.
Triển Mộng Bạch thu hết can đảm, thu tay sờ lượt nữa. Chàng giật bắn mình, khi nghe bóng đó cất tiếng người :
- Ai đó vậy? Sao cứ sờ người ta mãi?
Chàng rút tay lại, nhanh hơn lần trước, rồi hấp tấp hỏi, giọng run run :
- Ngươi là ai?
Người đó chừng như còn khiếp hãi hơn chàng gấp mấy lần :
- Ngươi! Ngươi là ai? Ngươi đang đứng trong nước, nói chuyện với ta đó phải không?
Triển Mộng Bạch đáp :
- Đúng vậy!
- Ngươi rơi xuống đây đã lâu chưa?
- Cũng khá lâu rồi!
Bỗng, người đó niệm phật hiệu, đoạn tiếp luôn :
- Chẳng lẽ ta nằm mộng? Trong Luyện Hồn đầm, làm gì có người sống sót được?
Triển Mộng Bạch lấy làm kỳ :
- Thế còn ngươi! Ngươi không phải là người sống sao?
Người đó bật cười, âm thanh thê thảm phi thường :
- Ta là người chết hay người sống, đợi lúc ngày lên, có ánh dương quang soi lọi, ngươi sẽ rõ!
Tràm cười bi thảm đó có hàm súc ý niềm kinh khiếp. Tuy tiếng cười vang lên, song mường tượng chẳng phải là người phát âm thinh.
Triển Mộng Bạch nghe như tiếng quỷ gào, ma thét, như một oan hồn rên rỉ vì uất hận.
Người đó tiếp :
- Nước trong Luyện Hồn đầm, lạnh thấu xương tủy. Người xuống đây, chỉ trong vòng nữa khắc, là thân xác cứng đờ. Làm sao ngươi còn sống đến bây giờ?
Triển Mộng Bạch càng sợ hãi, kêu lên :
- Nước ở đây lạnh đến độ đó sao? Đã thế tại sao tại hạ còn sống

được chứ?
Người đó hừ một tiếng :
- Chuyện lạ! Đúng là một chuyện lạ! Lạ lùng thật!
Triển Mộng Bạch suy tư một chút, vụt kêu lớn :
- Phải rồi! Hẳn là vì tại hạ có uống Hỏa Dương Hòa, và có luyện qua Lục Dương chưởng, cho nên...
Người đó chận lời :
- Có thể như vậy. Ngươi có uống thức thuốc chí dương, luyện thứ công phu chí dương, tự nhiên là trong mình ngươi có một kháng lực. Nước đầm dù lạnh, cũng chẳng ảnh hưởng nổi đến ngươi!
Y dừng lại một chút, rồi tiếp :
- Ta nghĩ là trong mình ngươi còn có tích tụ cái tinh túy của một thức thánh dược nào khác nữa, cho nên tuy dầm mình trong nước mà ngươi không bị mấy con độc xà sát hại.
Triển Mộng Bạch hoang mang, suy tới, nghĩ lui mãi, chẳng hiểu nơi mình còn có cái quý bảo gì khác nữa.
Chàng mò tay khắp người, bất giác chạm nhằm chiếc túi bằng tơ đặc biệt của Triều Dương phu nhân.
Chàng thầm nghĩ :
- Hay là vật này?
Người kia thở dài :
- Ngươi thật là tốt phúc! Ngươi khác chỉ mong ước có một trong các vật ngươi có, lại chẳng bao giờ có được. Còn ngươi thì tự nhiên mà có, lại có quá nhiều!
Triển Mộng Bạch cười khổ :
- Nếu là tốt phúc, thì ta đâu có rơi xuống đây?
Người đó bật cười khanh khách :
- Có lý! Có lý!
Y im bặt luôn, môi không mấp máy nữa, mà toàn thân cũng bất động.
Từng phút, từng phút trôi qua, khí lạnh từ từ xâm nhập vào người Triển Mộng Bạch làm chàng khẽ run lên.
Lập tức, chàng đem phương pháp luyện công ghi chú trong Lục Dương bí kíp, vận khí tạo một kháng lực đối phó với cái lạnh.
Khí dương từ đan điền phát sinh, chuyển phối ra khắp trong cơ thể.
Không lâu lắm, chàng cảm thấy toàn thân khí và huyết trở lại điều hòa như bình thường.
Cứ theo phương pháp đó, chàng vận khí mãi. Cuối cùng, chàng nhập định luôn, quên mình, quên cảnh.
Chàng mê man như vậy, chẳng biết được bao lâu, bỗng có tiếng hét vang, làm chàng giật mình bừng tỉnh :

- Triển Mộng Bạch! Thì ra là ngươi!...
Chàng mở mắt to, nhìn.
Người đối thoại với chàng trước đó, vận y phục màu xám bạc, đôi chân dẫm trong nước, chỉ còn nữa thân trên.
Nước giá lạnh bốc hơi thành sương, khỏa lấp thân hình y, trông mông lung một vùng sương mờ, ngươi đó như bị treo lơ lững giữa khoảng không.
Dĩ nhiên, y phục của y đã mục nát, dung mạo tiều tụy, thân xác gầy như que củi, tóc rụng đến sợi cuối cùng.
Một con người, chỉ còn bộ xương bên trong, với lớp da bọc bên ngoài, làm sao còn nhân dạng nữa!
Đã ra thân thể đó, còn sống được là điều phi thường vậy.
Sau lưng y, có một cây thập tự giá. Hai tay y dang ra, dính chặt vào thanh sắt ngang.
Tay áo rũ lòng thòng, bởi mục nát nên từng mãnh ngắn dài, bất đồng buông tua tủa.
Có hai đường dây sắt, xỏ dưới xương vai hai bên, cột y vào thanh sắt đứng.
Ai trông thấy một con người trong hình phạt đó, lại chẳng xúc động tâm trường?
Người đó nhận ra chàng!
Người đó là ai? Chỉ thấy người đó là một lão nhân!
Bất giác, chàng hỏi :
- Ngươi là ai? Sao lại nhận ra ta?
Lão nhân không còn một điểm nhỏ sinh khí. Nhưng đôi mắt vẫn còn phần nào tinh anh, có lẽ do nơi tiềm lực của sự kiên định, duy trì.
Lão nhân nhìn Triển Mộng Bạch, trong ánh mắt ẩn ước vẻ hân hoan, đồng thời niềm thương tiếc phản phất hiện lên. Một lúc sau, lão nhếch nụ cười thảm, thốt :
- Mới cách nhau có mấy tháng, mà công tử không nhận ra bần tăng à?
Triển Mộng Bạch soát lại ký ức, xem mình đã gặp lão nhân này ở đâu, trong lúc nào, rồi chàng chăm chú nhìn lão, tìm một vài điểm đặc biệt, để giúp trí nhớ của chàng.
Lão nhân với giọng thê thảm nói tiếp :
- Ngày ấy, tại Kim Sơn tự, bần tăng tiễn đưa Tần Sấu Ông đến chân núi, bắt gặp Triển công tử thượng sơn. Chúng ta có đối đáp nhau mấy câu.
Triển Mộng Bạch tỉnh ngộ, kêu lên kinh hãi :
- Lão... đại sự.. Chẳng lẽ đại sư là vị tứ sư đệ của Phương trượng

Kim Sơn tự, có đôi mày màu xám?
Lão nhân cười thảm :
- Chính bần tăng!
Triển Mộng Bạch run giọng :
- Rõ ràng là đại sư đã chết rồi mà, sao lại còn ở đây?
Chàng nhìn kỹ lão nhân lượt nữa, nhận ra mường tượng nơi đôi mày còn vết xám, dù lông mày tóc đầu rụng hết.
Dù lão nhân tự nhận mình là một vị cao tăng tại Kim Sơn tự, dù Triển Mộng Bạch tin tưởng như vậy, bởi chàng không có lý do hoài nghi cả, nhưng cái ấn tượng cũ không làm sao phai mờ được.
Ấn tượng đó, là cái chết của lão tăng, chính mắt chàng trông thấy xác của lão, đến hai lần.
Lần thứ nhất, tại Lưu Vân Đình.
Lần thứ hai, trên dòng sông, lúc rong thuyền với người áo vàng mà sau này chàng mới biết là Đế Vương cốc chủ Tiêu Vương Tôn.
Trong cả hai lần, chàng đều khám xét kỹ, lão tăng dứt thở là chắc chắn. Tuy sau đó, xác của lão bị đánh cắp, chàng cho rằng kẻ sát nhân muốn phi tang thôi, rồi chàng không lưu ý đến việc đó nữa.
Giờ đây, chàng lại gặp lão tăng, và lão còn sống quả là chuyện lạ lùng.
Lão tăng lại cười tiếp :
- Công tử lấy làm lạ? Nói ra, thì rất dài dòng. Tuy vậy nếu công tử muốn nghe, bần tăng sẵn sàng tường thuật.
Triển Mộng Bạch đáp :
- Vô hình trung, tại hạ chứng kiến những diễn tiến ly kỳ tại quý tự hôm đó. Sự tình ẩn chứa rất nhiều bí mật, cho đến nay tại hạ cũng chưa tìm hiểu được sự thật bên trong. Nếu đại sư vén màn bí mật, thì tại hạ cảm kích vô cùng!
Lão tăng đưa mắt lên không mơ màng một lúc, rồi run run người chừng như còn sợ hãi, dù sự việc đã quá lâu.
Trước khi bắt đầu kể chuyện, lão buông tiếng thở dài ảo nảo, rồi lão khơi thì bằng một câu tự trách :
- Biết được nhiều việc, là chuốc lấy lụy phiền, có khi mang họa diệt thân là khác. Bần tăng không may, biết được một đại bí mật, và cái hậu quả của sự hiểu biết tai hại đó, là cảnh trạng này đây, một cảnh trạng kéo dài suốt mấy tháng rồi, có lẽ còn kéo dài lâu, đến lúc bần tăng trút hơi thở cuối cùng, cũng chỉ vì cái ngày hôm ấy.
Triển Mộng Bạch hỏi :
- Hôm ấy là hôm nào? Đại sư nói nhanh quá, nói cho rõ ràng hơn một chút!

Lão tăng từ từ khép đôi mí mắt, buông từng tiếng một :
- Hôm đó, là hôm bần tăng gặp Triển công tử! Tại mật thất của Phương trượng có mấy vị viễn khách. Họ là những bậc hào kiệt đương thời. Họ đến Kim Sơn tự viếng chùa, xem sợi dây ngọc của Tô Đông Pha và chiếc trống bằng đồng của Gia Cát Lượng. Bần tăng là tri khách trong sơn tự, có bổn phận tiếp khách từ muôn phương đến, nên đưa họ đi xem các vật cổ. Khi đưa khách đến nơi tàng trữ vật cổ rồi, bần tăng để cho họ mặc tình ngắm nghía, còn mình thì lơ lửng, trông gần, trông xa, cốt giữ sự có mặt, cho tròn lễ với khách. Trong khi mọi người đều chú ý quan sát mấy đồ cổ, bỗng bần tăng trông thấy một vật kỳ lạ ai đó đã làm thất lạc ngoài hiên. Đó là một quyển tập nhỏ bằng da mỏng, màu đen, loại tập bỏ túi. Bần tăng động tính hiếu kỳ, nhặt lấy, thuận tay lật qua vài trang.
Triển Mộng Bạch hỏi mau :
- Quyển tập đó ghi chú những gì?
Lão tăng trầm giọng :
- Những tên người, những khoảng tiền. Mấy trang cuối có ghi tên dược thảo, và nơi sản xuất.
Triển Mộng Bạch lẩm nhẩm :
- Như thế thì có gì đặc biệt đâu?
Lão tăng chớp mắt :
- Những nhân vật có tên trong quyển tập toàn là những tay đại gian đại ác đương thời, còn dược thảo, toàn là độc được!
Triển Mộng Bạch giật mình :
- Tiền bối, phải chăng quyển tập đó ghi chú những điều bí mật của Tình Nhân tiễn?
Lão tăng gật đầu :
- Đúng vậy!
Lão tăng tiếp :
- Cái dã tâm của chủ nhân Tình Nhân tiễn hẳn là bao quát khắp sông hồ. Y muốn tiêu diệt tất cả mọi lực lượng trên đời, để tự mình độc bá thiên hạ, nghiễm nhiên trở thành một lãnh tụ trong võ lâm. Cho nên, y mới có sáng kiến chế luyện thứ tiễn độc đó, trước hết gây phong ba khắp nơi, gieo khủng khiếp trong thiên hạ. Để mỗi lần đề cập đến Tình Nhân tiễn, là người ta có cảm tưởng hung thần lảng vảng quanh mình. Trong khi đó, chủ nhân Tình Nhân tiễn lại bịa thêm những chuyện thần kỳ. Chẳng hạn như Tình Nhân tiễn chờ đến lúc trăng tròn mới xuất hiện.
Tình Nhân tiễn tạo nên hiềm khích giữa người và người, vô hình trung, đồng đạo võ lâm nghi kỵ lẫn nhau, rồi từ nghi kỵ đi đến sự

thanh toán lẫn nhau. Điều đau thương nhất cho giang hồ, là phương tiện thanh toán lẫn nhau, không ngoài Tình Nhân tiễn. Muốn có Tình Nhân tiễn phải mua. Và mua bằng một giá thật cao.
Chủ nhân Tình Nhân tiễn còn hưởng một cái lợi về tâm lý nữa. Những kẻ dùng tiễn độc sát hạ cừu nhân, sợ bị bại lậu, tất phải cung kính tuân phục mạng lệnh của chủ nhân Tình Nhân tiễn, vô hình trung họ trở thành những tên thuộc hạ đắc lực cho y.
Triển Mộng Bạch nghe lão tăng giải thích rồi, sững sờ một lúc lâu. Chàng nhìn xuống mực nước đầm lạnh, bất giác chàng bật kêu lên :
- Đại sự.. chân của đại sự..
Thì ra, lúc đó mực nước đã rút xuống sâu, đôi chân của lão tăng bày ra, đôi chân không còn một mảnh da, một thớ thịt...
Nơi chỗ đứng của lão tăng, là một mô đá không rộng lắm, mực nước lên cao, ngập mô đá, luôn đôi chân.
Bây giờ, nước rút rồi, đá bày ra, đôi chân bày luôn.
Triển Mộng Bạch kêu lên, rồi chẳng dám nhìn nữa.
Trong nước, có độc trùng. Độc trùng rút rĩa da, thịt của lão tăng, lẫn hồ hiện tại chỉ còn hai ống xương.
Lão tăng thở dài :
- Công tử lấy làm lạ, chẳng hiểu làm sao bần tăng còn sống sót đến hôm nay? Bần tăng chịu đựng như vậy độ hai tháng rồi!
Triển Mộng Bạch rít lên :
- Tại hạ sẽ phục thù cho đại sư!
- Muộn rồi...
- Không muộn đâu! Nhưng tại hạ không biết lên bằng cách nào.
Lão tăng hướng mắt lên :
- Nơi lưng chừng vách núi kia, có một cái động nhỏ. Trong đó luôn luôn có thuộc hạ của chủ nhân Tình Nhân tiễn túc trực.
Triển Mộng Bạch ngẩng mặt nhìn, chẳng thấy gì ngoài vách đứng phẳng lì...
Trong khi đó, lão tăng giải thích :
- Bần tăng xin nói qua tình hình tại đây cho Triển công tử hiểu sơ lược. Ở đây, cứ đêm đến là mực nước đầm lên cao, ngày về là nước rút xuống. Nhìn mực nước, bần tăng ước độ thời gian. Cứ cách hai hôm một lần, từ nơi động nhỏ đó, có một chiếc giỏ thòng xuống, trong giỏ có một người ngồi, người nay mang thức ăn và dược vật cho bần tăng, bức bách bần tăng phải ăn, phải uống. Bởi bần tăng đã ra thân tàn phế, người xuống đây không cần dè dặt lắm, công tử có thể...
Triển Mộng Bạch chận lời :

- Tại hạ sẽ thừa cơ hội, hạ sát gã thuộc hạ đó, rồi ngồi vào giỏ...
- Đúng vậy!
- Nhưng còn cái người giữ đường dây kéo ở bên trên, nếu người đó phát hiện ra sự lạ thì sao?
- Chẳng bao giờ có việc đó. Bởi người xuống đây đội nón da rộng lớn, phủ cả đầu, cả vai, lại vận y phục rất dày. Công tử vận y phục và đội nón đó rồi, thì người bên trên chẳng làm sao phát giác ra nổi!
Sự việc đã rõ như vậy, Triển Mộng Bạch vô cùng mừng rỡ. Chàng lẩm nhẩm :
- Tại hạ vào nguy ra tử chẳng biết bao nhiêu lượt rồi, cốt tìm bí mật của Tình Nhân tiễn! Ngờ đâu bị rơi xuống đây, chỉ tưởng là mạng mình đã dứt, trái lại họa trung đắc phúc! Tại hạ phải tạ ơn kẻ nào đó đã xô tại hạ xuống đây!
Nếu Dương Toàn nghe lọt câu đó, chẳng hiểu hắn khóc hay hắn cười?
Lão tăng thốt :
- Công tử lên được bên trên rồi, hãy lập tức trở lại Kim Sơn tự lấy quyển tập của chủ nhân Tình Nhân tiễn. Bần tăng dấu nó dưới chiếc bồ đoàn trong tịnh thất Phương trượng. Công tử nghiên cứu kỹ, rồi hiệu triệu hào kiệt giang hồ, tạo thành một lực lượng hành động. Công tử vốn tình cương trực, hay làm liều, nhưng từ nay nên biết rằng sinh mạng của công tử có liên quan đến sự tồn vong của võ lâm, tuyệt đối không nên hành động theo nhiệm ý mà để hỏng đại cuộc. Vận mạng võ lâm từ nay về tay công tử.

Hồi 8
Bí mật Tình Nhân tiễn

Triển Mộng Bạch long trọng cam kết :
- Từ nay, tại hạ cải hoá, tự tận bỏ hẳn cái tánh hồ đồ, nhất nhất thận trọng trong việc nhỏ cũng như việc lớn, xem mạng sống của mình là quý!
Lão tăng nhếch một nụ cười thỏa mãn :
- Bần tăng biết những gì, đều tiết lộ trọn vẹn với công tử nhưng còn hai điều muốn thỉnh cầu.
Triển Mộng Bạch hỏi gấp :

- Việc gì? Đại sư cứ nói.
Lão tăng ngẩng mặt nhìn lên bên trên miệng hố, mơ màng một lúc đoạn từ từ tiếp :
- Đến Kim Sơn tự rồi Triển công tử làm sao thanh minh sự việc giải oan cho bần tăng!
Được như thế, bần tăng sẽ cười nơi Tây thổ mà ghi ân công tử thiên thu!
Triển Mộng Bạch khẳng khái :
- Cái đó là điều dĩ nhiên, dù đại sư không ủy thác, tại hạ cũng phải và làm đúng tất cả mọi việc. Dù gian khổ, dù khó khăn tại hạ cũng phải làm, đại sư cứ phân phó.
Đôi mắt của nhà sư chợt ngời tinh quang sáng rực, tia mắt chiếu thẳng vào mặt Triển Mộng Bạch, đoạn lão rõ ràng buông từng tiếng :
- Giết xong kẻ xuống đây, công tử lập tức giết luôn bần tăng!
Triển Mộng Bạch giật bắn mình kêu lên thất thanh :
- Đại sự. đại sư... tại sao...
Lão tăng nở một nụ cười thảm :
- Thế công tử muốn cho bần tăng chịu khổ như vầy suốt đời ư?
Triển Mộng Bạch khi nào có cái ý ác độc như thế? Chàng cao giọng cãi :
- Đại sư chỉ nghĩ đến chỗ ngắn, mà không nghĩ đến chỗ dài, làm gì tại hạ muốn cái việc tàn nhẫn đó chứ? Chỉ cần tại hạ còn sống sót mà thoát ly Luyện Hồn đầm này thôi, ra đến bên ngoài rồi bằng mọi phương tiện, bất chấp tử sanh, tại hạ sẽ đưa đại sư ra luôn, nhất định không để đại sư ở tại đây lâu hơn một phút giây nào?
Lão tăng lại cười thảm, thốt :
- Công tử hãy nhìn lại bần tăng một lượt rồi sẽ nói những lời nghiêm chỉnh hơn! Với hình hài này, ra khỏi Luyện Hồn đầm rồi liệu bần tăng sẽ sống được bao lâu nữa chứ?
Sự thực hiển nhiên quá rồi.
Giờ đây, lão tăng còn gì? Nửa phần dưới đã nát da, rửa thịt, trơ trơ hai ống xương chân, nửa phần trên, da thì còn xương thì còn nhưng thịt còn đâu?
Triển Mộng Bạch ngẩng đầu lên :
- Nhưng đại sư...
Lão tăng cười thành tiếng :
- Chết tại đây, không phải là sự oan uổng cho bần tăng đâu. Bởi từ ngàn xưa, từ cái lúc đã có địa phương này thì cũng có biết bao nhiêu người tài giỏi hơn bần tăng chết tại đây, công tử cứ nhìn những bút tích nơi khối đá kia là rõ. Người tầm thường như bần tăng có chết

cũng chẳng phải là điều đáng kể.
Triển Mộng Bạch nhìn xuống tảng đá ngay.
Tảng đá nghìn đời, nước đầm cũng nghìn đời, nước lên nước xuống qua bao vạn lần, mài dũa mặt đá phẳng lì, nếu chẳng có chút rêu xanh và bùn xám lợp một lượt mỏng bên ngoài, hẳn là nó phải bóng láng lắm.
Tuy nhiên, những nét chữ được khắc ghi trên đó, vẫn ràng ràng mường tượng mới ngày nào đây, người ta chạm trỗ để giết thời gian để lưu lại những kỷ niệm bi đát.
Những nét chữ còn ràng ràng được ghi khắc rất sâu vào lòng đá.
Vừa lúc đó, có tiếng động vang lên bên trên.
Triển Mộng Bạch biến sắc :
- Có lẽ đã đến rồi!
Đến, là tên thuộc hạ của chủ nhân Tình Nhân tiễn, ở nơi cái động bên trên lưng chừng vách hố, như lão tăng đã nói.
Lão tăng khẩn trương :
- Công tử gấp trầm mình dưới nước đi, khi nào nghe tiếng thùng khua nước là lập tức trồi lên, hạ sát ngay!
Triển Mộng Bạch không đợi giục, cấp tốc tuột mình từ tảng đá xuống nước.
Chàng dầm sâu mình khỏi mặt nước, với võ công của chàng hiện tại, chàng có thể nín thở trong nước độ nửa ngày.
Chàng liền mở mắt ra, đôi mắt nghe đau nhói lên, chàng chịu xốn một chút cho quen, rồi bắt đầu nhìn.
Thoạt đầu, chàng chỉ thấy lờ mờ thôi, mấy phút sau, chàng mới bắt đầu nhận thức sự vật dưới đầm.
Cảnh vật vô cùng lạ mắt, những gì chàng thấy được gọi là kỳ quan.
Bốn phía đều có đá, nhô cao nhô thấp bất đồng, trên đá có loại thủy lao, dài và nhỏ như tóc, mọc loạn, nhiều thứ cá lạ lượn theo những bụi cỏ đó.
Cá hình dạng quái dị, lại không loại nào giống loại nào, có thứ nhọn hoặc như mùi dùi, có thứ tròn và dài như chiếc cồn, có thứ dẹp và tròn như chiếc bánh, loại nào cũng ánh chớp nhiều màu trông rất xinh đẹp.
Theo sau những con cá đó, có những con rắn cũng có hình dạng quái dị, hiển nhiên là những thứ rắn độc.
Những con rắn lao mình vun vút, nhanh hơn mũi tên, khác hơn các loại cá, chúng thấy người là phóng thẳng đến người.
Triển Mộng Bạch vô cùng kinh hãi, toan né tránh qua một bên nhưng rắn đến cách chàng độ nửa thước, bất thình lình quay đầu trở lại, vọt

đi nơi khác ngay.
Cuối cùng cá cũng biến mất mà rắn cũng chẳng còn một con nào quanh chàng.
Triển Mộng Bạch từ từ bước tới, nhìn tả, nhìn hữu, quan sát từng sự vật như một long thần tuần thám đáy biển.
Chàng thấy nơi này một thanh đao, nơi kia một thanh kiếm, thỉnh thoảng có một bộ xương người.
Có lẽ những người này vừa xuống đây là chết ngay, hoặc vì khí lạnh của nước đầm, hoặc vì rắn độc, chết mà không kịp lưu lại một vài ý nghĩ như những người khác đồng cảnh ngộ.
Những ai có khắc ghi sự tích nơi tảng đá còn cho biết tên họ chứ những người bên dưới đáy đầm này là những kẻ bất hạnh nhất trần đời, chết đi mà thành những oan hồn vô danh, chết đi mà trầm cái oan tình nơi lòng đầm lạnh.
Vừa miên man nghĩ ngợi bỗng Triển Mộng Bạch phát hiện ra một sự lạ.
Nơi một mô đá phía tả, một thanh kiếm bằng sắt cắm dính vào đó, những thanh đao kiếm khác thì rơi cả xuống nước, chỉ có thanh kiếm này thì còn lại trên mô đá, kiếm lại lún sâu vào đá hơn phân nửa.
Triển Mộng Bạch động tính hiếu kỳ, bước đến gần quan sát.
Chợt chàng cầm thanh kiếm lên, ánh kiếm chớp ngời lạnh lẽo.
Triển Mộng Bạch quét thanh kiếm nữa vòng ngay vào hòn đá.
Kiếm quét tới đâu, đá nứt ra làm đôi tới đó, bất giác Triển Mộng Bạch kêu thầm :
- Đúng là một thanh kiếm báu!
Cầm thanh kiếm trong tay, chàng cảm thấy bước chân bắt đầu nặng hơn trước nhiều.
Đang định tiến tới, làm cuộc quan sát toàn diện đáy đầm, bỗng Triển Mộng Bạch nghe tiếng động trong nước.
Chàng giật mình nghĩ :
- Phút giây quyết định đã đến!
Vươn thẳng hai tay, xuôi chân, nhắm hướng tảng đá chàng vọt mình lên.
Chàng hết sức dè dặt, nếu sơ ý một chút là dịp may muôn thuở cầm như bỏ mất, và vĩnh viễn chàng phải ở lại đây, để chết dần, chết mòn về tay Tình Nhân tiễn.
Do đó chàng không lên thẳng tại chỗ muốn mà lại trồi đầu nhẹ ở nơi khác, vừa đủ đôi mắt khỏi mặt nước rồi nhìn.
Một đường dây rất dài từ lưng chừng vách hố thòng xuống tảng đá, nơi đầu dưới, có cột một cái giỏ.

Bên cạnh lão tăng có thêm một người.
Người đó vận y phục như lão tăng mô tả, chân mang giày nhẹ, tay bao da cá sấu, trùm kín, lại có nón sụp vành.
Hắn đang cầm đôi thùng, và lúc Triển Mộng Bạch trồi lên, hắn đang nói với lão tăng :
- Những lời tốt đẹp ta đã nói với ngươi rồi, tại sao ngươi không thức thời chẳng cung khai cho chúng ta biết? Ngoan cố chỉ thiệt thân, chứ có ích lợi chi cho ngươi đâu?
Lão tăng hừ mũi một tiếng, không đáp.
Gã áo đen cười lạnh tiếp :
- Quật cường mà làm gì? Trong thời gian qua ngươi có làm gì được đâu?
Thừa lúc hắn quay mình đối diện với lão tăng, nói năng với lão tăng, Triển Mộng Bạch nhẹ nhàng lội đến sau lưng hắn, rồi bất thình lình từ dưới nước vọt mình lên, đồng thời vung kiếm, chém vào hắn.
Nằm mộng, hắn cũng chẳng tưởng là ở dưới nước lại có một người, dĩ nhiên hắn không hề hay biết người vừa xuất hiện phía sau lưng hắn.
Kiếm phớt qua cổ hắn.
Đá còn bị kiếm chẻ làm đôi dễ dàng huống chi chiếc cổ con người?
Đầu hắn rơi xuống, có lẽ hắn cũng chưa hay biết là mình đã chết.
Triển Mộng Bạch có thân pháp quá nhanh, chém đứt đầu gã áo đen rồi giắt kiếm vào hông, một tay chụp đường dây cột đôi thùng, tay kia ôm xác chết của hắn.
Máu phún ra như vòi, còn chiếc đầu rơi ngay xuống nước.
Đến lão tăng đã biết rõ là sự việc như vậy xảy ra, song lão vẫn kinh hãi như thường, bởi lão không tưởng là Triển Mộng Bạch hành động quá nhanh đến mức độ đó!
Lão thở dài, buột miệng than :
- Thân pháp tuyệt diệu! Thanh kiếm cũng sắc bén vô cùng!
Chừng như lão nhớ ra một việc gì, vội tiếp :
- Làm sao công tử có thanh kiếm đó?
Triển Mộng Bạch rút kiếm đặt xuống mặt đá, đặt luôn chiếc giỏ bên cạnh đoạn cởi y phục của đại hán, đáp :
- Tại hạ nhặt được dưới đầm.
Lão tăng kêu lên :
- Thanh kiếm đó...
Triển Mộng Bạch hỏi chận :
- Đại sư biết lai lịch của nó chứ?
Lão gật gù :

- Đúng là thần kiếm của kỳ nhân thất chỉ tiền.
Bỗng chiếc trụ thập tự trồng ngay trên tảng đá, lão tăng bị cột khá cao chẳng hiểu sao lại đứt ngang.
Giây lát rồi, lão tăng nằm trọn vẹn trong tay Triển Mộng Bạch, người nhìn ra như chẳng còn xương sống, khí lực chỉ còn nhẹ như đường tơ nhện.
Lão tăng trừng mắt, hỏi :
- Công tử muốn gì? Tại sao chưa giết chết bần tăng?
Triển Mộng Bạch vừa đau vừa thương cho lão vô cùng.
Chàng dịu giọng an ủi :
- Đại sư thọ thương, nhưng chỉ là ngoại thương, nếu tìm được thứ thuốc sanh da, sanh thịt thì cầm chắc là đại sư phục hồi công lực nhanh chóng!
Lão tăng nổi giận :
- Công tử định lừa bần tăng phải không? Dù cho thiên tiên hạ phàm, cũng chẳng trả lại được cho bần tăng cái hình hài ngày trước, công tử... tại sao công tử chưa động thủ?
Tuy biết là không hy vọng mảy may lão tăng được phục hồi nguyên trạng, tuy nhận thức rằng lão ta chết đi là dễ chịu hơn sống, song làm sao Triển Mộng Bạch nỡ xuống tay chứ, dù xuống tay giết lão là giải thoát cho lão mọi niềm đau, đau thể xác, đau tinh thần.
Chàng đặt lão tăng đang không ngừng van cầu xuống giỏ. Sau khi van cầu không hiệu quả, lão tăng lại mắng Triển Mộng Bạch không tiếc lời, chàng cứ lờ đi, như không nghe thấy gì.
Bỗng lão tăng kêu lên :
- Hẹn gặp lại nhau!
Âm thanh ngột ngạt chừng như có vật gì trong miệng hãm bớt tiếng nói.
Triển Mộng Bạch kinh hãi, cúi mình nhìn lão, thấy lão nghiêng đầu cho miệng sát mũi kiếm, lão cắn cứng mũi kiếm, dùng tàn lực ấn đầu tới, cho mũi kiếm xóc sâu vào.
Lão tăng chỉ nhích khẽ chiếc đầu tới, mũi kiếm xuyên thủng dọc trở ra sau.
Triển Mộng Bạch dù nhanh tay như điện chớp cũng chẳng làm sao cứu lão kịp.
Chàng vừa biến sắc mặt, chưa kịp can thiệp, lão tăng đã tắt thở.
Lòng như dao cắt, Triển Mộng Bạch không dằn được giòng lệ thảm trào dâng!
Đứng lặng người tại chỗ cứ khóc, khóc một lúc lâu, lấy chiếc áo của chàng bao bọc thi hài của Lão tăng, Triển Mộng Bạch van vái :

- Đại sư yên lòng về nơi Tây cảnh, Triển Mộng Bạch này tự thề sẽ báo thù cho đại sư!
Bỗng, có tiếng lục lạc khua vang, từ phiá sau lưng chàng vọng tới.
Triển Mộng Bạch kinh hãi, vội quay mình lại.
Thì ra nơi chiếc giỏ ở đầu dây có cột hai chiếc lục lạc, chính hai chiếc lục lạc đó khua động.
Có lẽ người bên trên lưng chừng vách thúc giục gã xuống đây mau mau trở lên.
Không chậm trễ, bởi sợ chiếc giỏ sẽ bị kéo lên quá cao, chàng không làm sao chụp kịp, để mặc lão tăng nằm đó, chàng nhảy vào chiếc giỏ.
Chàng cứ tưởng là mình đằng vân, giá vụ mà lên, chung quanh toàn là sương mờ, chàng không trông thấy gì rõ rệt.
Nhìn lên trên, qua hai mảnh thủy tinh, chàng chẳng thấy chi, nhìn trở xuống, thi hài của lão tăng đã bị sương mờ che khuất tầm mắt.
Không còn thấy xác lão tăng, chàng biết là mình đã lên khá cao rồi.
Lão tăng chết! Một cái chết oai hùng, chết cho chính nghĩa, chết để đánh đổi một bí mật.
Và cái bí mật đó sẽ cứu vãn kiếp vận của võ lâm khỏi vòng tiêu diệt.
Triển Mộng Bạch vừa ngậm ngùi vừa uất hận.
Chiếc giỏ cứ lên, từ từ lên, Triển Mộng Bạch ước độ có hơn mấy mươi trượng rồi.
Bỗng, từ nơi vách núi, ló ra một ngọn câu liêm thương, loại rất dài, câu liêm móc vào giỏ, kéo giỏ sát vách, chừng như đi luôn vào động.
Đúng vậy, Triển Mộng Bạch đã nhận ra cái động nơi vách đá, trong động có một bàn xây, chính bàn xây là một động cơ thòng và kéo giỏ.
Hai đại hán vận y phục như y phục trên mình chàng, đầu đội loại nón gỗ đó, đứng hai bên bàn xây, vận chuyển nó.
Một tên hỏi :
- Bên dưới có gì ngoạn mục mà ngươi ở lỳ, chẳng chịu trở lên?
Tên thứ hai tỏ giọng oán :
- Sao ngươi nặng quá vậy?
Triển Mộng Bạch đã hiểu, sở dĩ chúng nghe nặng hơn các lần trước là vì hiện tại trong chiếc giỏ có thêm thanh kiếm của chàng.
Thanh kiếm đó có một trọng lượng mà chẳng khách giang hồ nào tưởng tượng nổi!
Chàng dù không dám đối đáp, mặc dù cả hai đã bắt chuyện rồi!
Còn ngồi trong giỏ mà bị chúng phát hiện qua âm thinh lạ, thì có nước chết với chúng.

Khóa bàn xây rồi, hai đại hán bỏ mặt Triển Mộng Bạch tại đó, quay mình bỏ đi.
Lòng động trong rất hẹp, chỉ vừa đủ cho một người bước đi thôi.
Triển Mộng Bạch lặng lẽ theo phía sau bọn chúng.
Ba người đi theo con đường hẹp khoảng hơn trăm trượng.
Chàng ngẩng mặt nhìn ra, thấy con đường hang hẹp đến lúc đó mở rộng. Trước mặt là một cửa động, rộng độ năm thước, cửa đằng đông, được trau dồi bóng láng, đồng ánh lên, màu sáng vàng chớp chớp.
Tên đi đầu bước tới cạnh cửa, lấy độ năm thước, cửa đằng đông, lấy tay ấn vào con mắt hình một con thú bên trên.
Cánh cửa nhẹ nhàng mở ra, không một tiếng động.
Đến nơi rồi, hai tên này chẳng những không nói năng gì mà bước đi cũng nhẹ nhàng rón rén, chậm chạp.
Bên trong cửa, tĩnh mịch đến lạnh lùng.
Một ánh sáng từ bên trong le lói chiếu ra.
Triển Mộng Bạch biết là giờ quyết định của chàng đã đến rồi, bước qua ngưỡng cửa này là bước vào vòng, hoặc sanh mà về dương thế, hoặc từ nay vĩnh viễn ra đi.
Điều mà chắc chắn là chàng đã ở trong tay địch, tùy thời, tùy khắc, chàng bóp chắc bàn tay, nếu chàng bất tài, thì chàng bỏ mạng.
Tên đi đầu với tay lên, ấn vào một nút cơ quan, cánh cửa mỏ ra đóng lại liền.
Phần từ trong tối ra sáng, phần có nhiều sự vật hiện đột ngột trước mắt, Triển Mộng Bạch như hoang mang, không kịp nhận định rõ ràng nơi đây là đâu.
Phải mất độ mấy phút sau, chàng mới nhận thức được lòng động khá rộng, tung hoành độ hai mươi trượng tròn, chung quanh có hơn mấy mươi vọng cửa nhỏ.
Những vọng cửa đó, từ ba thước trở lại, cửa vẫn bằng đồng xanh, nơi cửa có khắc hình nhiều loại côn trùng, mỗi cửa là một loại cũng có cửa mang hình dã thú.
Triển Mộng Bạch nghĩ đây là trụ sở của các đồ đảng.
Mọi vách có rất nhiều đèn treo, to nhỏ bất đồng, tất cả đều được đốt lên, chừng như đốt mãi mãi luôn ngày đêm, tháng này qua tháng khác, ánh sáng tỏa như ban ngày.
Có chín chiếc lò, bằng đồng cao bằng đầu người, lò nào cũng nóng hừng hực, nhưng lạ lùng thay, chẳng có một mùi gì bốc ra từ các lò đó.
Triển Mộng Bạch tự hỏi, vật gì đã được nấu trong chín chiếc lò?

Vật gì mà nóng như vậy, hẳn phải bốc mùi chứ?
Tại sao không gian không thoảng một mùi gì cả?
Chín chiếc lò được xếp theo hình vòng tròn, bóng láng như mặt gương. Nơi đó, có mấy hàng giá móc, từ giá móc buông thòng những dây kim khí, nơi mỗi đầu lủng lẳng chiếc bình, bằng thủy tinh, trong bình có nước cốt sệt sệt của dược thảo gì đó, đủ màu : xanh đỏ lung linh ngoạn mục vô cùng.
Tất cả những vật nơi đây đều ánh ngời từ bình thủy tinh, dây đồng, lò đồng, cửa đồng, giá móc cũng bằng đồng luôn.
Có mấy người bước qua bước lại, xuyên theo khoảng cách của các chiếc lò, song chẳng ai nói với ai tiếng nào, chừng như họ không dám thở mạnh.
Có người, có hơi nóng, song mường tượng là cảnh chết, bởi tất cả đều im lìm, người di động như bóng ma tràng qua.
Triển Mộng Bạch theo sau, con tim của chàng đập mạnh, liên hồi.
Chàng thầm nghĩ :
- Hay là chủ nhân Tình Nhân tiễn ngụ tại đây?
Bỗng một vọng cửa bên trong nhẹ nhàng mở ra, sau cánh cửa là bức rèm châu, từ sau bức rèm châu một người bao mặt bước ra.
Người đó vận chiếc áo dài chấm gót bằng tơ màu đen, ánh mắt chớp chớp sáng ngời thấu qua bức sa che mặt.
Ánh mắt đỏ sắc bén hơn mũi tên nhọn hay bén hơn lưỡi kiếm báu.
Triển Mộng Bạch đã có ý nghĩ người cư ngụ tại đây là Tình Nhân tiễn nên khi trông thấy người này, chàng nghe khí huyết trong người bốc mạnh lên, tim đập dồn dập.
Bởi, người này mới hẳn đúng là chủ nhân Tình Nhân tiễn.
Như vậy, chàng đã đối diện với chủ nhân Tình Nhân tiễn, kẻ thù không đội trời chung của chàng!
Chàng hết sức giới bị, thầm nhủ :
- Tuyệt đối không nên vọng động! Nhớ như vậy để không làm hỏng việc.
Người bao mặt bỗng đi thẳng đến bọn vận y phục nhện và nhái, thạch sùng.
Với giọng lạnh lùng, y hỏi :
- Lão hòa thượng đó vẫn không chịu cung khai phải vậy hay không?
Triển Mộng Bạch cúi đầu, đáp :
- Không!
Người đó hừ một tiếng, chấp tay sau lưng, bước tới gần hơn mấy bước,bất thình lình đá vào gã nhện, rồi quát :
- Không có Thôi Mộng thảo thì làm sao luyện Tình Nhân tiễn được!

Ta đâu cần đến nước đầm mà ngươi vào đây làm chi!
Y quay mình thở dài :
- Bên trên cứ thối thúc ta giao vật! Tình Nhân tiễn ở đâu mà giao? Lấy gì cho ta tiếp tục luyện? Bên trên chẳng bao giờ nghĩ đến những khó khăn vấp phải! Các ngươi mau lui ra đi!
Hoành tay ngược lại, khoát bảo thuộc hạ lui ra.
Còn y, trở vào trong liền.
Gã nhện và gã ếch trước sau vẫn nín thở, lúc đó như từ từ được ân xá, lập tức lui ra.
Triển Mộng Bạch mừng thầm, phát hiện ra nơi đây là lò chế luyện Tình Nhân tiễn.
Đồng thời chàng thở dài thất vọng khi nhận ra người bịt mặt đó chưa phải là chủ nhân Tình Nhân tiễn, mà chỉ là một tên thuộc hạ, trong trăm ngàn thuộc hạ khác của chủ nhân Tình Nhân tiễn.
Thế là chàng đã đi đến đích, cuối cùng cái đích còn xa, từ người bao mặt này đến chủ nhân Tình Nhân tiễn, chàng còn phải trải qua nhiều chặn đường nữa!
Bao nhiêu chặn đường nữa?
Chàng thừa hiểu, từ dưới mà đi lần lên chặn cao hơn, có nhiều nguy hiểm hơn, chặn cao hơn phải do người tài hơn trấn thủ.
Làm sao vượt qua những chặn đó nổi? Huống chi chạm đến chặn này, là chàng làm kinh động cho những chặn còn lại? Người ta sẽ đề phòng cẩn mận hơn, và rất có thể chàng bị bám sát, bao vây, dụ dẫn vào cạm bẫy.
Cả ba người cùng bước ra ngoài, mỗi người mang một niềm riêng.
Gã nhện thì thầm bên tai Triển Mộng Bạch :
- Đầu nhi càng ngày càng sanh tánh nóng nảy hầu như vô lý! Đối với ngày mới vào đây, lão ta biến đổi hoàn toàn, như hai con người khác biệt.
Gã ếch thấp giọng chen vào :
- Ai mà không thế? Sống cái cảnh tù cấm tại đây, quanh năm, suốt tháng ngày không thấy đường, đêm không thấy trăng sao, con người dễ sanh quẩn trí, cho nên tốt hơn hết là phải biết an phận chờ ngày về với tổ tiên nơi suối vàng, càng nghĩ càng bực chứ có ích gì. chúng ta cứ đành với số kiếp. Chỉ còn cách đó mà thôi.
Gã nhện hấp tấp đáp :
- Thì ta đành vậy, ta nào có dám than vãn chi đâu.
Vừa lúc đó, một gã khác, mang chiếc nón gỗ có hình rắn, từ nơi góc xó nào đó, bò ra nạt :
- Các ngươi than thở chi đó! Ta nghe như oán hờn.

Gã nhện biến sắc, lắc đầu :
- Bọn tôi có nói chi đâu.
Gã rắn lạnh lùng :
- Ít nói, nhiều làm là hạnh phúc cho ngươi đấy nhé, hãy nhớ kỹ! Về phòng nghỉ đi, đừng lắm chuyện!
Cả ba cùng vâng một tiếng, cùng chia tay.
Triển Mộng Bạch về đâu?
Chàng thầm nghĩ :
- Ta không thể vọng động, song ít nhất cũng nên nhân dịp này do thám địa huyệt của chúng, khám phá bí mật của chúng, biết được nhiều chi tiết thì càng dễ hành động hơn. Điều tối trọng là ta phải dè dặt giữ mình, nếu chúng phát hiện ra ta là kẻ giả mạo, thì chắc chắn là ta phải bỏ mạng tại đây!
Chàng hơi lo nhưng rồi cương quyết, tự nhủ :
- Mặc kệ tới đâu hay tới đó, trong trường hợp bị bại lộ, ta có liều mạng với chúng, giết được bao nhiêu ta cứ giết, một mạng ta đổi lấy nhiều mạng, kể ra cũng chẳng lỗ.
Vô hình chung, chàng chạm tay vào kiếm.
Tuy nhiên, vấn đề khẩn cấp là nơi tạm trú của chàng, trong thời gian lưu lại đây.
Lòng thì lo, mắt lại chẳng dám rảo nhìn bốn phía, sợ chúng rình đâu đó, trông thấy mà sanh nghi, cứ ung dung tiến bước, như người thuộc đường thuộc lối.
Rất may, chàng đi thẳng như vậy, lại đến một dãy cửa trong số có một cánh cửa, khắc hình thạch sùng.
Chàng là con thạch sùng, thì phải vào gian phòng có cửa thạch sùng chứ.
Không do dự, chàng tiến luôn đến cánh cửa đó, đưa tay ấn vào cửa hình thạch sùng.
Chàng đóan đúng, nơi đó là cơ quan mở đóng cánh cửa.
Cửa mở ra, chàng dè dặt đến độ chẳng dám quay đầu lại, dù chàng muốn, nhìn xem có ai theo dõi chàng.
Chàng vừa bước vào cánh cửa tự động đóng lại.
Tự mình vào vọng cửa, chàng bắt đầu thở một hơi dài cho hết mệt.
Tinh thần của chàng quá căng thẳng từ lúc gã thạch sùng xuống đầm, sự căng thẳng đó kéo dài đến bây giờ, chàng cảm thấy toàn thân như rã rời, tâm thần bải hoải lạ.
Bỗng bên cạnh chàng có tiếng thở dài, rất khẽ, rồi ai đó hỏi :
- Ngươi làm sao trở lại đây?
Âm thanh trong trẻo, chứng tỏ người đó là một thiếu nữ.

Triển Mộng Bạch giật mình, quay đầu nhìn về hướng vừa phát ra câu nói.
Đó là một gian thạch thất, trần thiết trang nhã, có ghế, có bàn, có chiếc giường quá đẹp, chăn màn cũng tươm tất vô cùng.
Một thiếu nữ mặt trắng xanh, tóc bỏ xõa dài, đang nằm trong chăn bật ngồi dậy.
Thiếu nữ đưa một tay ra trước ngực, tay kia vòng về sau ót, vén mớ tóc lên, chừng như nàng không mặc áo, đôi vai để lộ rõ ràng.
Triển Mộng Bạch sững sờ, lâu lắm mà chàng chưa bình tĩnh trở lại.
Thiếu nữ với giọng lười, hỏi :
- Đã về đây rồi, sao không cởi áo?
Triển Mộng Bạch bừng tỉnh, giật bắn mình, lùi lại mấy bước, đúng hơn chàng dịch bước qua một bên, bởi sau lưng chàng là cánh cửa.
Chàng đã không đáp, lại lùi, thiếu nữ kinh ngạc, nhìn sững chàng rồi nhoẻn miệng cười tiếp :
- Sao hôm nay ngươi lại lạ lùng thế? Việc ai ở bên ngoài làm cho ngươi mất hết thần trí như vậy? Được rồi, ngươi không cởi áo được, ta cởi hộ cho ngươi!
Nàng vụt nhảy xuống giường.
Dưới ánh đèn màu hồng, nàng không mảnh vải che thân, màu hồng của đèn chiếu lên da nàng, trông đỏ như một hài nhi sơ sanh.
Nàng vừa cười vừa tiến đến gần Triển Mộng Bạch.
Triển Mộng Bạch vừa kinh hãi, vừa phẫn nộ, không làm sao hơn được bắt buộc vung tay ra, ngăn chặn thiếu nữ.
Chưởng phong phát xuất rất hùng hậu vút đến thiếu nữ, nàng mất thăng bằng, ngã xuống. Dư lực của chưởng phong còn mạnh, cuốn luôn nàng đến chân giường.
Nàng kêu lên một tiếng hãi hùng, mặt biến sắc rồi rung rung giọng thốt :
- Ngươi chẳng phải là Tiểu Phan! Ngươi... ngươi thực ra là ai? Làm sao ngươi đến được chốn này!
Triển Mộng Bạch bước tới, giật chiếc chăn phủ lên mình nàng, rồi trầm giọng bảo :
- Cô nương đừng gây huyên náo, cãi lời tại hạ, tại hạ lập tức giết ngay!
Nữ nhân tuy nhỏ thó, song cái gan rất lớn, chớp chớp mắt nhìn chàng gằn từng tiếng :
- Ngươi giết ta hay ngươi bị giết!
Triển Mộng Bạch sững sờ, không tưởng là thiếu nữ ương ngạnh như thế.

Thiếu nữ vén gọn mớ tóc rối, rồi bật cười lạnh :
- Ngươi định trộm hoa phải không? Ngươi lầm rồi, tuy ta chẳng phải là thứ trinh liệt tiết nghĩa chi đó, song ta đâu phải là vật trong tầm tay của bất cứ ai, muốn hái muốn nhặt lúc nào tùy tiện?
Triển Mộng Bạch thẹn đỏ mặt :
- Cô nương đừng lầm! Chỉ cần...
Thiếu nữ lại cười khanh khách chận câu nói của Triển Mộng Bạch rồi, nàng tiếp luôn :
- Tuy nhiên, ngươi đừng sợ, bổn cô nương đang phiền muộn quá chừng đây, giả như ngươi vứt bỏ chiếc nón che mặt kia, cho ta nhìn rõ dung mạo của ngươi, nếu ta thấy thích, thì ngươi cứ...
Nàng buông giọng cợt nhã quá, Triển Mộng Bạch nghe chói ta vô cùng, bất giác chàng nổi giận quát :
- Câm!
Đồng thời, chàng tát mạnh một tay vào mặt nàng.
Thiếu nữ không sợ, cao giọng mắng :
- Hay cho tiểu tử ngang nhiên vào phòng của ta toan cưỡng hiếp ta, không được ta chấp nhận lại làm ra vẻ đứng đắn.
Triển Mộng Bạch lại tát cho nàng thêm một lượt nữa, làm nàng nhào lăn qua một bên.
Ngờ đâu, cứng không được, thiếu nữ mềm ngay, thuận thế, nàng nhảy xuống giường nhào tới bá vào cổ Triển Mộng Bạch, đeo dính đồng thời cất giọng lả lơi :
- Cưng ơi! Đừng đánh nữa! Tôi chịu! Chịu rồi đây!
Triển Mộng Bạch vung tay, nàng lại văng ra ngoài xa. Nàng cũng là tay đanh đá lắm, song gặp phải một chàng trai có quả tim sắt nên đành phải đầu hàng.
Nàng rung giọng hỏi :
- Ngươi.. ngươi muốn gì!
Triển Mộng Bạch buông gọn :
- Lấy chăn, quấn mình lại gấp!
Thiếu nữ quả nhiên vâng lời, nhưng thay vì quấn, nàng nhảy lên giường, chui vào chăn, nằm im thin thít.
Triển Mộng Bạch cao giọng tiếp :
- Ta hỏi một câu, ngươi đáp một câu, phải đáp đúng sự thật, nếu sai thì ngươi phải tiếp một cái tát tai đấy nhé! Đáp song thì câm miệng chờ ta hỏi câu kế tiếp. Bất tuân thì bổn thiếu gia không có cho ngươi chết sướng đâu, đừng hòng khiêu khich ta bằng ương ngạnh, vô ích.
Thiếu nữ sợ quá, hỏi :
- Đại... đại gia không phải là người của nơi này!

Triển Mộng Bạch đột nhiên lột chiếc nón gỗ, gở luôn chiếc nạ, đôi mắt mở to, bắn tia nhìn thẳng vào mặt thiếu nữ.
Thiếu nữ rung người như cầy sấy.
Triển Mộng Bạch bắt đầu hỏi :
- Nơi đây, có tất cả bao nhiêu người!
Răng của thiếu nữ còn chạm vào nhau cạch cạch, chừng như nàng thu mình trong chăn, cố làm nho nhỏ, càng nhỏ càng ít sợ hơn.
Nàng đáp :
- Tôi không được rõ lắm! Phỏng ước được vài ba mươi người!
Triển Mộng Bạch trầm giọng :
- Lai lịch của chúng! Võ công của chúng!
Thiếu nữ tiếp :
- Họ thuộc giới lục lâm, chuyên hạ độc ám hại người bằng cách sử dụng ám khí, có người là y sư, nhưng hạng y sư thì võ công không đáng sợ.
Triển Mộng Bạch thầm nghĩ :
- Tự nhiên là phải có y sư, bởi nhu cầu chế luyện Tình Nhân tiễn đòi hỏi hạng người đó!
Chàng hỏi luôn :
- Còn ngươi là ai?
Thiếu nữ đáp :
- Tôi chỉ là một con nhà lương thiện bị chúng bắt đưa vào đây...
Triển Mộng Bạch cười lạnh :
- Ngươi mà là con nhà lương thiện! Ai tin ngươi được chứ? Cái phong cách của ngươi tuyệt không phát xuất từ một gia đình có nền gia giáo? Chúng bức ngươi vào đây để làm gì?
Thiếu nữ thở dài :
- Để làm vật tiêu khiển cho những người đó, chứ để làm gì nữa đại gia? Đại gia cũng hiểu là những người vào đây, hoặc không đất dung thân ở bên ngoài hoặc bị bức đưa vào, muốn cho tất cả yên tâm lưu lại đây, phục vụ thì chủ nhân địa phương phải bắt con gái nhà lành đưa vào cho họ tiêu pha ngày tháng...
Triển Mộng Bạch nghe nhói ở tim, khoát tay ngăn chặn :
- Ta hiểu rồi, đừng nói đến vấn đề đó nữa! Nghe ta hỏi đây, đầu nhi là ai?
- Làm sao tôi biết được, đại gia? Tôi ở đây thuộc cái hạng thấp hèn nhất, khi nào đầu nhi để lộ hành tung cho bọn hèn hạ biết được? Giữa tôi và người chủ bảo, sự cách biệt xa vời như mây nước ngàn trùng! Đại gia ơi, tha cho tôi đi! Tôi là gái có chồng, vì bạo lực mà chia rẽ ân tình, khổ cho tôi lắm đại gia ơi!

Triển Mộng Bạch cười lạnh :
- Ta đã bảo, ngươi đừng tự xưng là con gái nhà lành nữa, nếu ngươi đoan chính thì chúng chẳng đưa vào đây đâu. Nhưng ngươi yên trí, nếu ngươi đừng lắm mồm lắm miệng thì ta sẽ để cho ngươi yên thân.
Thiếu nữ vừa thu thêm mình, vừa lăn về một góc giường.
Chừng như cố tạo cái khoảng cách đó xong rồi, đột nhiên nàng cười lạnh thốt :
- Đúng! Bổn cô nương chẳng phải là con nhà lành!
Triển Mộng Bạch dửng cao đôi mày, quát :
- Ngươi...
Thiếu nữ tiếp với giọng lạnh :
- Câm ngay! Sau lưng ta có cơ quan báo động khắp toàn khu, nếu ngươi nhúc nhích là ta bấm nút liền, ngươi sẽ mất mạng với họ.
Triển Mộng Bạch giật mình, lùi lại ba bước.
Thiếu nữ bật cười khanh khách :
- Cưng ơi! Chỉ cần cưng nghe lời bổn cô nương thì chúng ta có thể thương lượng với nhau, và biết đâu...
Triển Mộng Bạch cực kỳ phẫn nộ, thầm nghĩ :
- Dù có chết, ta thà chết chứ chẳng chịu vâng theo lời con dâm nữ này được!
Máu nóng bốc bừng bừng, chàng còn nghĩ gì hơn là liều mạng?
Nữ nhân đắc ý, tính dâm đãng càng hiện lộ nơi ánh mắt, vành môi, nàng cười tình hỏi :
- Tiểu tử cưng ơi, nói cho ta biết đi, ngươi là...
Triển Mộng Bạch quát lên một tiếng, chận liền, đồng thời chàng phi thân vọt tới, nhanh hơn điện xẹt.
Mường tượng thiếu nữ không tin là trên đời này có kẻ dám thách thức với tử thần như vậy, nàng hoảng sợ, mặt tái nhợt, lập tức vươn tay tả bấm nút cơ quan, lòn tay hữu xuống gối, lấy thanh chủy thủ.
Triển Mộng Bạch dùng xống tay chặt vào yết hầu thiếu nữ, mặc cho nàng đâm mũi chủy thủ vào ngực, vì quá giận, chàng không nhớ đến việc tự vệ.
Thiếu nữ chưa chết ngay, nơi khóe miệng thoảng hiện một nụ cười đinh ninh là mình đâm thủng ngực đối phương.
Nhưng, nàng cảm thấy chùn tay lại, bàn tay suýt gãy, còn thanh chủy thủ thì gãy làm hai đoạn.
Tự nhiên, nàng đâu biết được nơi ngực của Triển Mộng Bạch có thanh kiếm cổ, nàng kinh hãi, hơi thở còn lại như đường tơ đứt luôn.
Liền lúc đó, tiếng lục lạc báo động vang lên.

Tiếng lục lạc loang dần, từ to xuống nhỏ, rồi tan mất.
Nhưng, tiếp theo tiếng lục lạc là tiếng kêu kinh hãi, rồi tiếng chân người chạy rầm rập, từ xa đến, lớn nhanh, chứng tỏ có người đang chạy về thạch thất của gã thạch sùng.
Triển Mộng Bạch thở mấy hơi liền, lấy lại bình tĩnh, bước nhanh đến cửa, ưỡn ngực đứng chờ.
Chàng quyết lấy cái chết đối phó với bất cứ diễn biến nào, trước khi chết, chàng sẽ giết quần ma, giết được càng nhiều càng tốt.
Bên ngoài, người đã tề tựu đông song không ai bước vào.
Một âm thanh rền như chuông lớn vang lên :
- Không được động thủ, cứ bắn độc khí vào đó, cho hắn chết ngạt dần dần.
Triển Mộng Bạch vừa sợ vừa giận, dùng tận lực đẩy cửa, nhưng cửa bằng đồng, đóng kín, chàng có là thiên thần, may ra mới phá nổi.
Thạch thất có lỗ thông hơi từ nơi lỗ đó, khói bên ngoài xuyên vào, từng đợt, bốc mùi cây mục nát.
Không lâu lắm, khói tràn ngập gian thạch thất, khói dày dần dần.
Chàng vận dụng toàn lực, vung tay phá cửa tiếp, những tiếng ầm ầm vang lên, nhưng cửa vẫn đóng kín.
Bên ngoài, từng tràng cười lạnh vang lên, vọng vào như khiêu khích.
Nghe tiếng cười, Triển Mộng Bạch tức ất đến có thể chết được.
Chàng nắm ngực áo xé toạt chợt chạm vào thanh cổ kiếm.
Mắt sáng lên, chàng chụp thanh kiếm cầm tay, chém mạnh vào cánh cửa bằng đồng.
Dưới lưỡi kiếm đó, cánh cửa tựa hồ bằng đậu hủ, theo tay chàng mà thủng một lỗ.
Triển Mộng Bạch phấn khởi tinh thần, thu kiếm về rồi chém ra, cửa lại thủng một lỗ nữa.
Chàng tung chân đá vào khoảng giữa hai lỗ, một mảng đồng gãy lìa, bay đi xa xa bên ngoài.
Có tiếng rú lên kinh hãi bên ngoài, trong khi đó Triển Mộng Bạch lấy kiếm che thân, phóng mình ngang qua chỗ vỡ, ra ngoài luôn.
Người bên ngoài chỉ thấy một vầng hắc quang bao bọc một bóng người.
Tất cả đều loạn lên.

TÌNH NHÂN TIỄN

Hồi 9
Thanh kiếm lôi đình

Bên ngoài có hơn mười người đang tụ tập.
Thấy Triển Mộng Bạch thoát ra bất ngờ, tất cả đều nhốn nháo lên, gây thành hỗn loạn.
Nhưng, một phút sau có kẻ lấy lại bình tĩnh rồi, rút vũ khí nơi mình, thủ sẵn trong tay.
Và người lướt tới trước cả những tên khác là kẻ mang biểu hiện rắn.
Hắn đảo mắt nhìn quanh một vòng, đoạn bật cười cuồng dại, cao giọng thốt :
- Cái tên gian tế này quả thật to gan, tuy nhiên đã vào được nơi đây rồi thì muốn làm gì sao chẳng làm ngay, còn dần dà chui vào cái hang đó chi để cho phải khổ?
Giọng nói của gã biểu lộ sự khinh miệt rõ ràng, chừng như hắn xem Triển Mộng Bạch chẳng ra cái quái gì, gã cứ đưa tay ra là nắm được chàng ngay.
Triển Mộng Bạch mặt lạnh như giá băng, có lẽ vì quá phẫn uất mà gương mặt chàng xanh nhợt. Chàng cũng đảo mắt nhình quanh, quan sát chớp nhoáng bọn người hiện diện, nhận ra chúng ăn mặt cực kỳ quái dị, mỗi tên mang một màu sắc khác biệt.
Chàng cắn chặt hai hàm răng, trừng mắt, bất thình lình phóng ra một ngọn kiếm, thẳng vào yết hầu gã mang hình rắn.
Không tưởng là ngọn kiếm vút đi nhanh đến mức độ đó, bởi gã ước lượng tài năng đối phương chẳng đáng kể lắm, gã rắn thoáng biến sắc, vừa rùn cổ vừa dịch bước, tránh thế công của Triển Mộng Bạch.
Đồng thời gã quát :
- Các ngươi còn chờ gì?
Một loạt tiếng cười vang lên, kế tiếp có những tiếng soạt tiếp theo những kẻ nào mà chưa rút vũ khí cầm tay, đồng loạt rút ra.
Rồi tất cả cùng lướt tới, chúng chưa phát động thế công, chúng còn vòng vây quanh Triển Mộng Bạch.
Triển Mộng Bạch hét lên, oai như thiên thần :
- Ai bị bức hiếp vào đây, lập tức đứng qua một bên, cho ta phân biệt những tên tình nguyện làm tay sai của bọn tàn ác, ta không muốn chạm đến những kẻ vô sự, vì bạo lực mà phải nhắm mắt làm liều.
Đoạn chàng dõng dạc tiếp luôn :
- Kẻ nào thích chết, cứ vào!

Đôi mắt luôn luôn quắc sáng, ánh mắt quét nhanh như điện chớp, chàng hiên ngang như một vị tướng lãnh nắm chắc phần chủ động tại trận địa.
Cái oai khí đó, không nhiều thì ít, cũng làm khiếp vía đối phương.
Qua phút giây đắn đo, không còn cách nào hơn mười mấy tên cùng hét lên một tiếng, lấy oai, rồi cùng vào.
Gã đầu tiên, là một đại hán cầm ngọn câu liêm thương ba móc, sử dụng chiêu Ngọc Nữ Đầu Thoa, gã cũng có công lực khá, ngọn thương bay ra, quét gió vù vù.
Triển Mộng Bạch đứng sừng sững như chiếc trụ đồng, chờ cho mũi thương đến vừa tầm, ngoặc ngược bàn tay tả xoáy nửa vòng rất đẹp mắt, chụp vào ngọn thương, rồi Triển Mộng Bạch khẽ chỏi ngược lại.
Gã đó nghe nhói, bàn tay cánh tay tê dại, buông ngọn câu liêm thương lùi lại.
Triển Mộng Bạch gạt tay, ngọn thương bay vút đi.
Ngọn thương vừa bay đi, liền đảo ngược lại, tiếp theo đó, một tiếng rú thảm làm chấn động không gian, ngọn thương còn dư lực, đẩy gã tới mấy bước gã mới ngả người xuống.
Chiêu thức của gã chưa dụng trọn, gã mất mạng rồi!
Đồng bọn mục kích cảnh đó, có kẻ nào không run sợ!
Nhưng, run sợ là một việc, sinh mạng chẳng đáng giá gì khi chủ nhân lấy xác chết của thuộc hạ để lập oai.
Gã thứ nhất vừa ngã xuống, gã thứ hai tiến lên, gã thứ ba tiếp theo, từ bên tả, bay qua một ngọn trường thương, từ bên hữu, bay lại một ngọn đao, đao cỡ lớn, thương rít gió vun vút, đao quạt vù vù, hai thứ vũ khí cùng nhắm một mục tiêu.
Triển Mộng Bạch hụp mình xuống, lòn qua phía hữu, lướt bên dưới lưỡi đao, ra ngoài, đồng thời gian thanh kiếm sắt trong tay chàng vung lên.
Kiếm chưa đến đích, kiếm khí đã tới trước rồi.
Kiếm khí còn lợi hại hơn kiếm phong, kiếm khí bắn vào ngực gã cầm thương.
Tiếng rú thảm vang lên, máu vọt, một thân hình ngã xuống.
Gã cầm đao vừa hụt địch, thấy cái chết thảm của đồng bọn, bất giác rợn mình, không kịp thu đao, cứ vươn vươn nó ra như vậy, quay mình mà chạy.
Chạy làm sao kịp với Triển Mộng Bạch?
Chân nhích tới, chưởng đưa ra, một tiếng bình vang dội, gã cầm đao nhào sấp, máu miệng ọc ra thành vũng.
Bỗng, tiếng gió rít lên phía sau lưng chàng.

Hai tiếng gió đúng hơn, bởi kẻ thứ tư sử dụng song đao, từ phía sau chém tới.
Triển Mộng Bạch không quay đầu lại, lòn tay cầm thanh kiếm sát dưới nách, đâm ngược ra phía hậu.
Gã cầm đao ở phía sau kinh hãi, thét lên một tiếng, biến chiêu, song đao phân ra, một bên trên chém xuống, một phía dưới chém ngang.
Chừng như phía sau đầu Triển Mộng Bạch có một con mắt thứ ba, thấy rõ hết, không đợi đối phương thu trọn chiêu, trầm thanh kiếm xuống, phạt qua đôi chân gã.
Cùng một lúc, thanh đao trên hạ xuống, thanh đao dưới nặng lên, hai thanh ngang nhau rồi, gã vừa tung tới, vừa thu mà cũng vừa công.
Ngờ đâu, Triển Mộng Bạch xếch ngược lưỡi kiếm lên rồi khoa nửa vòng tạo thành một cái mống bất thình lình dừng kiếm trên đỉnh đầu đối thủ, từ đó, chém thẳng đứng xuống.
Đại hán hoảng kinh, lật ngược hai lưỡi đao, đưa lên cấp tốc.
Gã đinh ninh là hứng thế công đó, hổ khẩu tay của lão phải tét song thanh kiếm của Triển Mộng Bạch xuống rồi, chém đứt hai thanh đao của gã như chém bùn.
Chưa hết, thanh kiếm sắt còn dư đà, chém xuống luôn.
Gã làm sao tránh kịp?
Thanh kiếm sắt rất nặng, dư lực của nó rất mạnh, ngang với một thế công đầy đủ của bất cứ thanh kiếm thường nào, nó giáng xuống đúng đỉnh đầu gã, chẻ luôn từ trên xuống đến hạ bộ, thân hình của gã tách ra làm hai cái đầu.
Một gã khác chuẩn bị thanh đao, toan vào cuộc, trông thấy tình hình đó, rụng rời tay chân, suýt buông đao, gã cố gắng lắm mới lùi lại được, đôi chân vướng vào nhau, gã suýt ngã mấy lần qua cái lùi chi độ mấy bước thôi.
Nhưng, cái số của gã là phải theo đồng bọn về công tác nơi suối vàng, nên Triển Mộng Bạch liếc mắt quanh một vòng, thấy gã đứng gần chàng hơn hết, liền nhích chân một bước, thanh kiếm sắt chớp lên, gã chỉ kịp rú lên một tiếng, đoạn ngã ngửa, máu từ người gã phún ra như hoa pháo.
Thuận tay, Triển Mộng Bạch hoành kiếm, phạt qua một bên, hai tiếng rú vang đồng thời hai thân xác ngã cùng lúc.
Vừa kinh hãi vừa tức uất, người rắn vung đôi vũ khí trong tay, chực chờ một sơ hở của Triển Mộng Bạch lướt vào.
Đôi vũ khí của gã, là hai chiếc "đoa" có cái tên là Ngân Quang Vạn Sự Song Rại, một loại vũ khí ngoại môn.
Nhưng, nhờ một sơ hở của Triển Mộng Bạch trong lúc này, chẳng

khác chờ thái dương mọc từ tây, lặn về đông.
Mà dù chàng có sơ hở, gã cũng chẳng lợi dụng kịp, bởi thân pháp của chàng nhanh không tưởng nổi.
Thuộc hạ của gã đã hao hụt năm sáu tên rồi, lực lượng kém, tinh thần xuống, gã rắn biết rằng nếu chờ lâu hơn một chút, thì thuộc hạ sẽ hao mòn theo nhịp độ đó, rồi cuối cùng chỉ còn có mỗi một mình gã đương đầu với Triển Mộng Bạch thôi.
Triển Mộng Bạch xoay mình về hướng gã rắn.
Bất chợt, một trường kiếm bay vút tới, chận chàng.
Triển Mộng Bạch không cần nhìn, không cần lưu ý, cứ vung thanh kiếm sắt vút vút.
Đã biết thanh kiếm của chàng là chém đá như chém bùn, thì có đại hán nào dám chơi cái trò chạm vũ khí để đo lực khí?
Kiếm phong dồn tới, đẩy gã lùi xa, chạm vào chiếc giá, trúng một bình thuốc, bình vỡ tan, thuốc đổ đầy mặt gã.
Gã đưa tay vuốt mặt, bất giác hãi hùng, nhào luôn mấy vòng, lại chạm một chiếc lò, lò ngã luôn.
Gã chết, thuốc vấy khắp mặt, gương mặt của gã biến thể bầy nhầy, trông hết sức ghê tởm.
Những tên đồng bọn còn sống sót, chẳng dám nhìn, đồng quay mặt về hướng khác.
Nhưng, dù sự tình diễn biến ra sao, cũng không hấp dẫn nổi Triển Mộng Bạch.
Bởi, chàng quyết tâm tận diệt bọn hiện diện, do đó chàng cứ tiến tới gã rắn.
Đồng thời, chàng đánh ra một nhát kiếm.
Gã rắn đã khiếp từ trước, bây giờ lại càng khiếp hơn.
Khi nào gã dám vung Song Đoạt lên nghinh đón? Cấp tốc, gã rút chân lùi lại, đủ bảy bước.
Triển Mộng Bạch hừ một tiếng, lướt theo liền.
Gã rắn lại lùi, đồng thời vung song đoạt vung vít, hộ vệ toàn thân, không cần biết là đối phương đánh vào phía nào, nhắm vào bộ phận nào.
Song phương trao đổi ba chiêu.
Qua ba chiêu đó, Triển Mộng Bạch nhận ra, đối thủ có võ công cao, có thể là trên chàng một bậc.
Thảo nào mà bọn nhện, ếch, và những con vật khác chẳng sợ y đến khiếp?
Rồi chàng thầm nghĩ, có lẽ trong số người hiện diện tại cục trường chỉ có gã rắn này mới thực sự là thuộc hạ chân chánh của chủ nhân

Tình Nhân tiễn!
Nghĩ như thế, chàng chấn động hùng tâm, quật khởi thế công mãnh liệt phi thường.
Những tên áo đen còn lại, đứng bên ngoài, cố gượng xuống tấn vững vàng, vì đấu pháp của chàng quấy động không gian, gió trốt bốc lên, vừa xoáy vừa lan rộng, hoặc đẩy bật chúng ra xa.
Dĩ nhiên, tất cả đều rung người, run sợ nhiều hơn rung lạnh. Kiếm khí của chàng bốc ra, lạnh như giá băng.
Trước đó, gã rắn còn ngang nhiên nghinh đón, dần dần gã nghe lòng bàn tay lạnh, vì mồ hôi lạnh rỉ ra, đẫm ướt, rồi sau cùng thì gã chỉ còn thủ chứ hết xuất phát thế công.
Thanh kiếm báu tăng phần oai lực cho Triển Mộng Bạch rõ ràng.
Chàng nhận thức, tài mình còn kém gã rắn một bậc, dù vậy chàng vẫn chiếm thượng phong, nếu không nhờ thanh kiếm thì là gì?
Bây giờ thì gã chỉ còn miễn cưỡng mà vung vít song đao tự vệ một cách cầu may thôi.
Qua vài chiêu, bỗng gã thấy Triển Mộng Bạch để lộ sơ hở.
Gã rắn hết sức hân hoan, cầm chắc cái thắng trong tay rồi, bởi cơ hội ngàn năm một thuở đã đến.
Lập tức, gã vận dụng toàn lực, điều khiển song đao thẳng qua vầng kiếm quang, dĩ nhiên từ nơi sơ hở đó.
Nếu Triển Mộng Bạch không phản ứng kịp, tất chàng phải bị điểm huyệt.
Ngờ đâu, Triển Mộng Bạch đánh ra một hư chiêu và hư chiêu đó có tác dụng dụ địch.
Thấy gã rắn tấn công, chàng thu hình lại liền, vừa đủ tránh cái tầm của song đao, đồng thời chàng hoành tròn thanh kiếm, ngăn chận vũ khí của đối phương.
Đã lỡ bộ rồi, gã rắn bắt buộc phải biến chiêu, đưa hai chiếc đoạt lên, tréo thành chữ thập nghiêng, theo cái thế Thập Tự Bát Liên, hứng nhát kiếm.
Nhưng, liền lúc đó, gã nhớ lại đại hán dùng đao vừa rồi bị Triển Mộng Bạch hạ như thế nào, gã kinh hãi, buông ngay song đoạt, rồi vừa ngã ngửa mình vừa chỏi chân định vọt ngược trở lại.
Gã lùi, Triển Mộng Bạch lướt nhẹ chân, đưa mình theo luôn.
Kế đó, gã rắn thấy một ánh sáng đen chớp lên trước mặt, gió rít qua hai tai, gã không còn kể cái thân phận mình là chỉ huy đám người kia, lập tức ngã người xuống đất, lăn mình theo pháp Tựa Địa Thập Bát Cổn lăn luôn ra phía hậu một chiếc lò.
Triển Mộng Bạch vung tay, quét ngang một đường kiếm theo thế

Kỉnh Hồng Sa Triển, hất chiếc nắp lò bằng đồng rơi xuống đất.
Gã rắn xanh mặt cắt không còn một hạt máu, thu mình chui vào cái giá treo những lọ thuốc lòng thòng.
Trước đó, một lọ thuốc vỡ, đại hán bị thuốc dây vào, thân thể biến dạng liền, điều đó chứng tỏ là những lọ đó chứa đựng toàn độc dược, loại tuyệt độc.
Ai khác, thấy gã rắn chui vào đó, thì phải do dự chẳng dám theo ngay.
Nhưng, Triển Mộng Bạch không đắn đo, mạnh tay vung chém xả vào đó.
Thực ra, chẳng phải chàng chém những chiếc lọ mà chính là chàng nương cái thế chém đảo tay khoa một vòng tròn, thanh kiếm tỏa ra một vầng hào quang, kết thành một bức bình p hong che phía trước chàng, rồi chàng mới lao vút mình vào theo gã rắn.
Những tiếng loảng xoảng vang lên liên tục, cái giá bị chém ngã xuống, những chiếc lọ vỡ, độc thủy văng tung tóe. Thấy thuộc hạ đứng im bên ngoài, tự mình lại bị dồn vào ngã cùng, gã gắng hét lên :
- Gặp địch mà khiếp, không hiệp lực xông vào là phải tội lăng trì!
Tiếng hét của gã rắng lôi cuốn bọn áo đen trở về thực tại, tuy có một vài người run sợ quá, không thể nhúc nhích, còn ẩn nấp đâu đó, bao nhiêu tên với tư thế đứng quá lộ liễu không làm sao trốn tránh được, phải làm gan lướt tới.
Trước đó, Triển Mộng Bạch có cảm nghĩ bọn áo đen chẳng phải môn đệ thực sự của chủ nhân Tình Nhân tiễn, họ là những người bị bức bách mà vào đây, họ hành động dưới sự uy hiếp thường xuyên, họ không còn là họ nữa.
Nhưng, bây giờ thì lại khác, sát khí bừng lên, đôi mắt chàng đỏ ngầu, chàng thấy quanh mình như một biển máu, cái màu máu đỏ làm chàng say, chàng chỉ muốn giết, say giết.
Cho nên, bao nhiêu người lướt tới, không cần những người đó tấn công, chàng cũng giết.
Nơi nào ánh kiếm chớp lên là nơi đó có máu vọt ra.
Thừa dịp Triển Mộng Bạch bận ngăn chận bọn áo đen, gã rắn chụp mấy chiếc lọ còn nguyên vẹn, quăng vào chàng.
Triển Mộng Bạch hú vọng một tiếng lớn, nhún chân nhảy vọt lên cao, đồng thời vung tay quét thanh kiếm đến xuống bên dưới, tạo thành một chiếc cầu vòng.
Thanh kiếm phát huy một kình lực kinh hồn, như thượng thiên phẫn nộ, sai lôi công giăng búa thần thị oai hùng trần thế.

Nhát kiếm đó mãnh liệt ngang với quả thiên chùy của Lam đại tiên sinh.
Gã rắn, dù là rắn thực sự cũng không làm sao bò nhanh, tránh kịp.
Đồng thời với tiếng rú của gã, thanh kiếm sắt màu đen quét qua ngực gã, kiếm lôi gã theo, kiếm cắm phập xuống nền đá, đóng đinh gã lại đó.
Kiếm lún sâu vào đá hơn thước!
Đoán chắc gã rắn là môn đệ của chủ nhân Tình Nhân tiễn, thoạt đầu Triển Mộng Bạch định để cho gã sống, chàng sẽ bức gã công khai những điều bí mật của chủ nhân hắn.
Song, qua mấy lần gã tỏ ác ý quyết hạ sát chàng, chàng căm phẫn để cho huyết tánh bừng lên cực mạnh rồi không nương tay được, giết chết hắn ngay.
Hạ xong gã rắn, chàng trở thành tay không, bởi thanh kiếm xuyên ngang mình gã rắn, cắm phập vào đá rồi.
Ba gã áo đen thấy chàng vuột vũ khí, bất giác khinh thường, từ sau lưng chàng lướt tới, vung vũ khí chém xuống.
Nhưng chúng lầm.
Chúng tưởng đâu thanh kiếm lún sâu vào đá hơn thước như vậy, muốn rút ra sử dụng, chàng phải phí công, và thời gian phí công của chàng, chúng sẽ thừa thời gian hạ thủ.
Chàng hú lên một tiếng, vươn tay nắm chuôi kiếm theo tay rời khỏi mặt đá, kiếm lại chớp lên, chớp ngược về phía hậu.
Ba gã áo đen lướt tới một lượt, cùng đứng trong tầm thanh kiếm, kiếm quét qua, ba gã bị tiện thành sáu khúc.
Đúng lúc đó, cánh cửa bằng đồng lớn nhất trong động, mở tung ra.
Nơi khung cửa, người vận áo đen dài xuất hiện, đứng đó như tượng gỗ, nhưng đôi mắt của tượng gỗ sáng rực, đôi mắt đó nhìn về cục trường, như hai ngọn đèn pha.
Đôi mắt sáng lạ mà cũng lạnh lùng lạ.
Vọng cửa đó, ở phía sau lưng Triển Mộng Bạch, người áo đen quắc mắt nhìn lưng chàng.
Trên nền động, xác chết la liệt, máu chảy thành giòng, nhiễu giòng kết tụ thành vũng, nhưng người áo đen chừng như không thấy thây người, không thấy máu, trong mắt y chỉ có mỗi một Triển Mộng Bạch thôi.
Chàng cảm thấy lạnh ở phiá sau, cái lạnh lạ lùng, bất giác chàng quay mình nhìn lại.
Mắt chàng chạm mắt của người áo đen.
Niềm kinh ngạc hiện lên trong mắt chàng, nhưng ở mắt người áo

đen, thì sự thách thức lẫn tàn nhẫn hiện lên.
Song phương giương mắt ghìm nhau.
Triển Mộng Bạch nhận ra, ánh mắt của đối phương ghê gớm quá chừng, bình sanh chàng ít gặp nhân vật nào có ánh mắt đó.
Bây giờ người áo dài đen từ từ bước tới, thu hẹp khoảng cách giữa nhau.
Bản năng tự vệ phát động, Triển Mộng Bạch nắm chặt đốc kiếm sẵn sàng vung nếu thấy đối phương có một cử chỉ gì...
Nhưng, người áo đen không tiến thẳng đến trước mặt chàng, mặc dù lão càng phút càng nhích gần hơn, trong một tầm nào đó lão rẽ lối, bước luôn đến một góc động.
Thì ra, nơi đó, còn có sáu gã áo đen, sáu gã bất động từ lúc cuộc chiến biến chuyển hãi hùng, sáu gã chết sững tại chỗ, cùng thu hình, dồn nhau thành một đống, Triển Mộng Bạch tưởng là chúng đã chết cả rồi.
Người áo đen bước đến trước mặt chúng, lạnh lùng nhìn chúng một lúc, rồi lạnh lùng thốt :
- Tốt! Các ngươi như vậy là tốt lắm!
Nhưng, đã quá sợ rồi, sáu gã bây giờ lại còn sợ hơn trước.
Tay chúng còn cầm vũ khí, nghe nói như vậy, tay lỏng ngón, vũ khí rơi xuống, bật thành những tiếng kêu loảng xoảng.
Người áo đen bây giờ mới tỏ lộ cái ý rõ rệt :
- Các ngươi còn hứng thú sống thêm lâu hơn à?
Sáu gã run người, sáu gã đã đứng lên như đón chào người áo đen, lúc đó đồng cúi mình xuống, nhặt vũ khí lên.
Triển Mộng Bạch đã hiểu.
Chàng hét lớn :
- Khoan!
Người áo đen quay mình, chặn chàng.
Bốn ánh mắt lại ghìm nhau, rồi người áo dài đen cất tiếng nói trước :
- Ngươi muốn gì?
Triển Mộng Bạch cao giọng :
- Tại sao ngươi muốn chúng chết?
Người áo đen dài lạnh lùng :
- Ngươi muốn cứu chúng?
Triển Mộng Bạch cao giọng :
- Chúng là người hay loài vật? Cái tâm của ngươi, là tâm con người hay tâm con vật?
Chẳng lẽ ngươi mù quáng đến độ không nhận ra chúng là đồng loại?
Người áo đen dài không gấp phẫn nộ, cười lạnh một tiếng, thốt như

hỏi :
- Kỳ quái thật! Ngươi đã sát hại hơn hai mươi tên, ngươi không tiếc rẻ mạng sống của hơn hai mươi tên, rồi bây giờ lại làm ra vẻ nhân đạo, can thiệp cứu sáu người! Chẳng lẽ sáu người này có chỗ khác biệt với hơn hai mươi người kia? Chẳng lẽ chỉ có sáu người này là đồng loại còn hơn hai mươoi người kia là súc vật?
Triển Mộng Bạch sững sờ không lời đáp lại.
Bỗng, một loạt tiếng rú thảm vang lên, tiếng rú rất nhỏ, đúng ra là những tiếng hét lấy can đảm để làm một cái gì đó song người hét không còn khí lực, nên âm thanh nghe như tiếng rú.
Tiếng rú đó vang từ sáu người còn sống sót vọng lại.
Triển Mộng Bạch nhìn ra, thấy năm người hoành ngược vũ khí tự đâm vào mình.
Còn lại một người, người này cầm đao dài đứng thẳng mình, mũi đao chong xuống đất.
Triển Mộng Bạch mở to đôi mắt suýt rách khóe, hét :
- Tại sao ngươi...
Người áo đen dài chận lại :
- Tại sao ta phải lưu chúng lại chứ? Ngươi muốn chúng sống để cung cấp cho ngươi những lời khai cần thiết à?
Triển Mộng Bạch sôi giận :
- Không hỏi cung được chúng thì ta hỏi cung ngươi! Lời cung khai của ngươi phải đáng giá hơn lời của chúng!
Đồng thời gian, chàng vung thiết kiếm đen sì, tuy nói là muốn lấy khẩu cung của đối phương, và như vậy là không nên giết chết đối phương, nhưng chiêu thức chàng đưa ra mạnh như lôi đình, cực kỳ ác độc.
Người áo đen dài cười lạnh :
- Nhẹ một tay chứ bằng hữu! Đánh độc quá, đối phương chết, thì bằng hữu làm sao hỏi cung một xác chết!
Thân hình vụt thun một chút, người áo đen dài như con tôm luột bắn lùi, đã thoát đi xa, ngoài bảy thước.
Cùng một lúc, hai bàn tay của y ngoặc ngược dưới nách, vẫy về phía hậu.
Không rõ y xuất phát một thủ phát gì, chỉ nghe đại hán duy nhất còn sống sót đó, kêu lên một tiếng kinh hãi, thanh trường đao trong tay rơi ngay xuống nền, bật thành một tiếng kẻng lạnh lùng. Còn hắn thì bị người áo đen dài chụp trúng.
Đúng lúc đó, Triển Mộng Bạch đã lướt theo, thiết kiếm chớp lên, chiêu thứ hai nối tiếp.

Người áo đen dài bình tĩnh đưa gã áo đen ra làm vũ khí, nghinh đón nhát kiếm.
Triển Mộng Bạch phẫn nộ, thầm nghĩ :
- Ngươi mượn tay ta hạ sát gã! Ta sẽ lưu mạng sống của gã lại cho ngươi xem!
Chàng gặc nhẹ cánh tay, thu thanh kiếm về, rồi dang tay ra một bên đâm chéo vào, nhanh không thể tưởng nổi.
Đâm chéo như vậy là chàng tránh người áo dài đen, bỏ cái đích trước nhắm vào cái đích sau.
Nhát kiếm thứ hai, Triển Mộng Bạch đánh ra mạnh như đòn núi trốc, bất cứ ai trên giang hồ, xuất phát một chiêu với công lực đó, cũng không thể thu hồi, người áo đen dài đinh ninh là gã đại hán phải chết với nhát kiếm đó.
Ngờ đâu, Triển Mộng Bạch thu kiếm dễ dàng.
Một điều mà người áo đen dài không hề tưởng tượng nổi, một sự kiện bình sanh y chưa từng thấy.
Mũi kiếm của Triển Mộng Bạch bay sang lần nữa.
Người áo đen dài không còn chần chờ được nữa, xoay tay, trở đầu đại hán, dùng chiếc đầu của gã đón mũi kiếm.
Triển Mộng Bạch hét lên một tiếng, lập tức biến chiêu.
Chàng lưu ý tránh gã đại hán áo đen dù người áo đen dài vung vít gã t heo chiều hướng nào.
Và bây giờ thì chàng vận dụng tận sở năng, vung kiếm hầu như loạn, cốt không cho đối phương phân biệt chiều hướng của chiêu công.
Nhưng, người áo đen dài cũng gian hoạt phi thường, không đón chận được từng chiêu thức thì y múa thân thể của gã đại hán tạo thành một bức tường, che kín trước mặt.
Triển Mộng Bạch dù hùng hổ đến đâu, gặp bức tường đó, cũng phải thu tay.
Chàng có biết đâu dù thiết kiếm của chàng không hề chạm trúng gã đại hán, nhưng gã đã chết từ lâu rồi.
Song phương trao đổi mấy chiêu, cục diện còn ở cái thế quân bình, bởi thực ra, dù Triển Mộng Bạch xuất phát những thế độc, những thế đó lại không chạm vào người đối phương, thì làm sao tại được một thắng lợi?
Bỗng, người áo đen dài hét một tiếng lớn, vung tay quăng luôn gã áo đen thẳng vào mình Triển Mộng Bạch.
Người áo đen dài cười lạnh :
- Thứ lỗi cho ta nhé!
Đôi vai y nhích động, thân hình vọt nhanh về hướng khung cửa bằng

đồng tại trung ương.
Khi nào Triển Mộng Bạch buông tha y được?
Lập tức chàng vọt mình theo, nhưng độ chừng khó theo kịp, thuận đà chàng vung tay quét ngang thanh kiếm sắt, thanh kiếm hất một chiếc lò, bay vù theo người áo dài đen.
Người áo đen dài dù có thân pháp nhanh đến đâu, cũng chẳng làm sao bay qua vọng cửa kịp.
Y vừa đến trước vọng cửa, chợt nghe tiếng gió rít lên bên trên đầu, một vật đen sì từ trên cao sắp sửa giáng xuống.
Y thất sắc, cấp tốc trụ hình, dừng lại.
Một tiếng ầm vang lên, ẩn ước có âm thinh kim khí loang trong không gian.
Nửa chiếc lò rơi xuống, lửa từ lò bắn ra, như pháp xẹt, đủ bốn phía.
Nửa chiếc lò rơi xuống cầm chân người áo đen dài, dù chỉ là một giây song rất là đủ cho Triển Mộng Bạch.
Chàng lợi dụng phút giây đó, nhún chân, nhảy vọt tới.
Người áo đen dài thấy mất hy vọng thoát thân, không chạy được thì phải đối phó, mà đối phó thì không chắc gì thủ hòa, đừng nói là thắng thế.
Y cắn chặt hai hàm răng, quay mình theo thế Hồi Đầu Vọng Nguyệt đánh liền một chưởng.
Triển Mộng Bạch thấy rõ bên trong cái tầm thường của chiêu thức có ẩn chứa một huyền diệu vô lường, chàng không dám khinh thị, trước hết chàng khoa kiếm, ngăn chận người áo đen dài thoái hậu, rồi mới xuất thủ phản công.
Chàng nghi ngờ là đánh ra chiêu đó, người áo đen dài không quyết liều tử chiến với chàng, bất quá y muốn ngăn chận chàng cho chậm lại một giây, để y có đủ thời gian tháo chạy.
Lạ lùng thay, người áo đen dài đột nhiên xuôi tay, trước khi chàng phản công.
Rồi y buông gọn :
- Ngươi giết ta đi!
Triển Mộng Bạch nằm mộng cũng chẳng tưởng một sự tình như vậy có thể xảy ra.
Sau phút giây sững sờ, chàng nổi giận lên, gằn từng tiếng :
- Ngươi không động thủ, ta cứ động thủ! Ta muốn giết ngươi!
Nhưng, hận thì hận, nói thì nói, dù tánh chất bộc trực, chàng có cái tâm nhân từ, người ta quyết giết chàng, xuất chiêu ác liệt, chưa chắc gì chàng nỡ hạ thủ khi người ấy thất thế, bại trận, huống hồ một kẻ xuôi tay, không phản kháng?

Chàng gằn giọng, thốt câu đó rồi, vẫn đứng nguyên tại chỗ, chân không nhích, tay không vung, kiếm không chớp.
Người áo đen dài cười lạnh :
- Ngươi có kiếm bén trong tay còn ta không một tấc sắt, ngươi bảo ta động thủ, ta động thủ thế nào được?
Triển Mộng Bạch quát :
- Nếu ta không dùng vũ khí?
Người áo đen dài ung dung :
- Đồng phương tiện, cuộc đấu mới công bình, ngươi bỏ kiếm, ta sẵn sàng tỷ sức với ngươi.
Y hừ lạnh một tiếng đoạn tiếp :
- Tuy nhiên, ta khuyên ngươi, đừng bao giờ buông kiếm!
Triển Mộng Bạch bật cười cuồng dại, hoành tay cắm thanh kiếm xuống nền động.
Kiếm cắm sâu vào đá, lún đến chuôi.
Người áo đen dài buột miệng la :
- Kiếm quý!
Triển Mộng Bạch gồng hai cánh tay, xương kêu răng rắc.
Người áo đen dài tán thưởng thanh kiếm bằng mấy tiếng gọn, mấy tiếng vừa dứt, y đã xuất phát đồng thời, liên tiếp ba chiêu.
Chưởng ảnh rào rào từ bốn phía, từ bên trên cùng dồn vào Triển Mộng Bạch, chàng mường tượng một tấm bia, hứng ngàn mũi tên từ mọi phương hướng bay đến.
Thuận đà gồng tay chuyển gân vặn xương, Triển Mộng Bạch phản công liền.
Sở trường của chàng là quyền pháp, một bên chưởng, một bên quyền, hai vầng chưởng ảnh lập tức xoắn tít vào nhau, hai vầng chưởng ảnh thi đua giành phần không gian trong lòng động.
Khí thế mạnh hơn, Triển Mộng Bạch vừa tung quyền, vừa xoay mình như con trốt, như lấy người áo đen dài làm trụ cốt để xoay mình xung quanh, rồi thừa một thế thuận, chàng dịch sát thân mình vào địch, nhanh như chớp công vào ba huyệt đạo bên phía tả người áo đen dài.
Người áo đen dài cũng chẳng phải tay vừa, Triển Mộng Bạch vừa xáp vào phía tả, y vội hụp mình xuống, lạng mình tràn qua một bên tránh những chiêu công đó dễ dàng.
Nhân dịp lạng người, tràn qua một bên né tránh mấy quyền của Triển Mộng Bạch, y vọt xa hơn một chút, đến cạnh thanh thiết kiếm của Triển Mộng Bạch.
Y vươn tay, chụp chuôi, rút lên.

Thanh kiếm rất dài, dài hơn những trường kiếm thường, gia dĩ Triển Mộng Bạch cắm sâu vào đá lún tận cán, trong lúc vội vàng, y không làm sao rút lên được.
Triển Mộng Bạch nổi giận, hét :
- Ngươi thật là vô sĩ, hèn hạ!
Không chậm trễ, chàng tung tới một ngọn cước, nếu trúng một hòn giả sơn, giả sơn phải bị bắn đi xa, vỡ tan thành mảnh vụn.
Ngọn cước của Triển Mộng Bạch chưa đến mình người áo đen dài, hắn bằng một cố gắng thứ hai, đã rút được thanh kiếm cầm nơi tay.
Vung thanh kiếm đó ra, ngăn chận ngọn cước, y bật cười ha hả, thốt :
- Ngươi có kiếm mà bỏ đi, không dùng, ta muốn dùng kiếm mà không có, ta nhặt nó mà dùng, ta dùng cái vật ngươi bỏ phí, kể ra cũng hợp đạo lý lắm chứ!
Rút nhanh chân về, tránh nhát kiếm quét qua ngang bộ hạ, Triển Mộng Bạch cùng một lúc phóng song quyền ra, đánh liên tiếp mấy chiêu.
Chàng thừa hiểu, đối phương sẽ chuyển thanh kiếm lên, ngăn chặn, chàng cũng thừa hiểu là thanh kiếm rất sắc bén, nhưng trong lúc phẫn nộ cực độ, lý trí mất đi rất nhiều sáng suốt, chàng còn kể gì lợi hại?
Chàng xuất chiêu, công tới ào ào, không cần thủ, không cần né tránh.
Rút thanh kiếm qua khỏi đầu, vung qua một nhát, người áo đen dài phát giác ra thanh kiếm cực kỳ nặng.
Y không tưởng nổi một thanh kiếm có thể nặng như vậy, ngang với một quả chùy!
Trong khi đó, quyền phong vút tới vù vù, làm cho y bối rối, lúng túng, y múa may loạn lên, không còn quy cũ gì cả, cốt làm cho Triển Mộng Bạch tránh kiếm mà chậm chiêu lại, chứ không mong gì giành ưu thế dù đang có một vũ khí lợi hại trong tay.
Triển Mộng Bạch vung quyền, vung như điên, chưởng ảnh lợp không gian, quyền phong cuốn ào ào, người áo đen dài càng bối rối, càng lúng túng.
Bỗng, một tiếng keng vang lên, lạnh lùng.
Quyền phong của Triển Mộng Bạch vút trúng tay cầm kiếm của người áo đen dài, bàn tay lỏng ngón, thanh kiếm rơi liền xuống nền.
Bình sanh người áo đen dài chưa từng thấy ai dùng một quyền pháp cực kỳ linh diệu như thế này.
Tuy nhiên, y vốn là một cao thủ giàu kinh nghiệm, trước lối tấn công

ồ ạt của Triển Mộng Bạch, y ung dung áp dụng tiểu xảo, lấy cái nhẹ chống cái nặng, cái nhẹ để len lỏi, xuyên qua lách lại vừa tránh né vừa chực chờ dịp trả đũa.
Mất kiếm, y còn chi trì được một lúc, nhờ áp dụng tiểu xảo đó.
Mười chiêu qua rồi.
Càng đánh, Triển Mộng Bạch càng hăng say, công lực của chàng càng gia tăng, tăng với một nhịp độ hãi hùng.
Bây giờ thì người áo đen dài khiếp sợ thấy rõ.
Hai bóng người xoay chuyển, quanh nhau, quanh vòng động, một bóng đuổi, một bóng chạy, bóng chạy thỉnh thoảng dừng lại để đưa ra một phản ứng lấy lệ.
Người áo đen dài bây giờ không còn mảy may hy vọng nắm phần chủ động cục diện.
Cho nên, y dẫn dắt Triển Mộng Bạch xoay quanh lòng động để y tìm cơ hội vọt vào vọng cửa đó.
Song, đã mấy lượt y đến vọng cửa, đã mấy lần y vừa dợm chân là quyền phong của Triển Mộng Bạch ngăn chận liền, bức bách y hoặc thoái hậu, hoặc tràn mình qua một bên.
Một ý niệm chợt hiện theo, y vội vàng dùng chân hất đoạn kiếm đó lên, đoạn kiếm bay chạm vào nút cơ quan mở đóng vọng cửa trung ương.
Một tiếng keng vang khẽ, mũi kiếm chạm trúng nút cơ quan. Tất cả các cửa đều mở rộng.
- Tất cả các vị cô nương, hãy cùng ra đây!
Từ trong hơn hai mươi vọng cửa, đã có bảy tám thiếu nữ chạy ra.
Nàng nào cũng ở lứa tuổi dưới hai mươi cả. Có nàng mặc áo dài màu trắng, có nàng mặc y phục mỏng, có nàng gấp rút quá, chỉ quấn quanh thân trên một chiếc chăn.
Ra đến bên ngoài rồi, các nàng còn kinh hoàng hơn trước, có nàng chập choạng lùi, có nàng lấy tay bịt miệng, hoặc ngăn chận tiếng rú, hoặc ngăn ngừa nôn mửa.
Người áo đen dài đột nhiên biến đổi thủ pháp, đánh nhanh hơn trước, quyết gây khó khăn cho Triển Mộng Bạch, buộc chàng không rảnh tay, rảnh trí, đồng thời y ra lịnh cho các thiếu nữ :
- Vào ngay trong phòng ta, xoay cái đuôi con lang, phóng độc khí gấp!
Triển Mộng Bạch giật bắn mình.
Nếu bọn thiếu nữ thi hành lịnh của đối phương là chàng cầm như phải chết, nếu không thì cũng bị chúng bắt.
Lạ lùng thay, bọn thiếu nữ đứng yên tại chỗ, chẳng nàng nào nhích

động.
Người áo đen dài hét :
- Có ta ngăn chặn con quỷ dữ này, các ngươi còn sợ gì nữa chứ?
Một thiếu nữ cao lớn hơn hết trong bọn, mình vận chiếc chăn vớ vội trên giường lúc sắp sửa chạy ra khỏi phòng, ưỡn ngực lướt tới cãi lý :
- Phóng chất độc ra, bọn này cùng chịu chết luôn sao?
Người áo đen dài nổi giận :
- Chỉ cần tiểu tử ngã xuống thôi, còn ngươi thì... các ngươi thì chẳng lẽ ta để cho chết mà không cứu à?
Thiếu nữ đó thừ người một lúc, mắt chớp chớp, rồi đảo quanh mấy lượt, đột nhiên cười lạnh, thốt :
- Chị em tôi dù không con nhà lương thiện song từ lúc bị đưa vào đây, những điều khốn khổ đã chịu đựng quá nhiều. Bọn chúng tôi không còn ham sống nữa.
Người áo đen dài sôi giận cực độ :
- Các ngươi đáng chết!
Thiếu nữ đó lạnh lùng :
- Ngược lại, chỉ có ngươi mới xứng đáng chết! Chúng ta không còn sợ ngươi nữa đâu!
Hướng qua Triển Mộng Bạch, nàng cao giọng tiếp :
- Vị tướng công kia cứ yên trí, chị em tôi quyết không làm gì hại tướng công đâu!
Người áo đen dài cực kỳ sôi giận, hét lên một tiếng lớn, thay vì công kích Triển Mộng Bạch lại nhào về phiá bọn thiếu nữ.
Nhưng Triển Mộng Bạch đã tung một chưởng ngăn chặn y ngay từ lúc y nhích động thân hình.
Tình thế đảo ngược đến buồn cười, Triển Mộng Bạch giờ đây phải bảo vệ ngược lại bọn người trong động.
Triển Mộng Bạch ngẩng mặt lên không bật cười sang sảng :
- Đừng mong trốn tránh vô ích. Hãy đưa hai tay ra cho ta trói, rồi quỳ xuống, ta hỏi gì cứ nói nấy, nói đúng sự thật, có thể ta dung tha cho ngươi được sống thừa mà sám hối. Ngươi bằng lòng hay không hãy đáp gấp. Triển Mộng Bạch đã nói là làm.
Người áo đen dài cười lạnh :
- Thì ra ngươi là Triển Mộng Bạch.
Bỗng, y cười lớn ba tiếng, rồi tiếp :
- Triển Mộng Bạch! Ngày nay dù ngươi hủy diệt toàn diện nơi này, bất quá trong một phút may mắn, ngươi thắng lợi, chứ đừng tưởng là mình thừa khả năng, mình có vạn năng mà đắc ý! Còn sớm lắm đó,

Triển Mộng Bạch.
Triển Mộng Bạch lấy làm lạ, mà cũng phẫn nộ luôn.
Trong khi chàng suy nghĩ, người áo đen dài tiếp luôn :
- Ta nói như vậy chắc ngươi không phục đâu, ngươi nghĩ rằng tất cả những xác chết kia do chân tài, chân lực của ngươi chứ nào có may mắn gì đâu? Ha ha! Nếu ngươi tưởng như thế là lầm, ngươi lầm lớn đó Triển Mộng Bạch.
Triển Mộng Bạch đã có y nghi ngờ nhưng trận đấu lại tiếp diễn.
Bởi phân tâm vì niềm suy tư, chàng hơi lơi thế công, những chiêu thức đưa ra kém hẳn phần linh hoạt.
Người áo đen dài không để cho chàng mở miệng hỏi gì. Vừa đánh vừa nói thao thao bất tuyệt.
Những chiêu thức của y tung ra, càng lúc càng chậm, tay càng chậm, miệng càng nhanh.
Triển Mộng Bạch cũng lơi tay theo y.
Người áo đen dài liến thoắng một hồi, trông thấy thần sắc của chàng, hắn nhếch nhẹ một nụ cười rồi hỏi :
- Ngươi thấy đó, nếu không là may mắn thì là gì?
Bất thình lình, y vận dụng toàn công phu nội lực, đánh ra ba chưởng đồng thời y vọt ngược người về phía hậu, vừa nói vừa xoay mình, phóng chân chạy đi.
Triển Mộng Bạch cười lạnh thầm nghĩ :
- Ta biết thế nào ngươi cũng tìm cách thoát chạy, tuy nhiên dù ngươi có dùng ngụy ngôn lừa ta, dù ta có gặp vận may hay không, nhất định là ta không buông tha ngươi!
Người áo đen dài nhanh thật, nhưng Triển Mộng Bạch cũng nhanh, có thể còn nhanh hơn y, y vừa chuyển mình là bàn tay Triển Mộng Bạch đã đến kề lưng rồi.
Ngờ đâu, một tiếng động phiá sau làm Triển Mộng Bạch giật mình.
Rồi một âm thinh cũng to lớn tiếp nối :
- A! Tiểu huynh đệ! Quả nhiên tiểu huynh đệ ở đây!
Nhờ Triển Mộng Bạch giật mình, bàn tay hơi chùn lại, người áo đen dài không còn bị ràng buộc bởi áp lực nào, cấp tốc vọt tới, lướt qua vọng cửa trung ương.
Chẳng rõ do đâu, cánh cửa vụt đóng sập lại.
Lòng động không lối thông, hầu như bít lại, chẳng khác nào bên trong một quả trứng nguyên, thế mà bỗng nhiên có gió, gió dậy từ bốn phiá, gió lồng lộn trong khoảng trống đó, còn cái tiếng động vừa rồi chưa dứt âm thanh vang rền mãi.
Tiếp theo một bóng người cao lớn từ trên không đáp xuống.

Trong tình thế đó, Triển Mộng Bạch không còn cố gì đến người áo đen dài nữa.
Lập tức chàng quay mình lại.
Đôi vai chàng bị hai bàn tay cứng của bóng người cao lớn nọ siết chặt, cùng với giọng cười ha hả.
Tiếng cười nghe rất quen thuộc.
Chàng không cần trông thấy người, không cần suy nghĩ cũng biết ngay là Lam đại tiên sinh!
Trên thế gian này, trừ Lam đại tiên sinh ra, còn ai có thân pháp nhanh như thế, còn ai có tiếng cười như sấm như thế?
Niềm xúc cảm dâng trào, hòa lẫn với sự bực tức để sống người áo đen dài, làm cho Triển Mộng Bạch sững người một phút.
Sau đó, chàng lại quay mình, thấy Lam đại tiên sinh đứng cạnh nhìn chàng, cười hì hì.
Phong thái vẫn như ngày nào.
Trong chuyến đi này chàng muốn làm tròn ước hẹn với Lam đại tiên sinh, song từ ngày rời Đế Vương cốc đến nay, bao nhiêu tao ngộ dập dồn thành ra thiên diện ngày tháng.
May mắn thay, chàng mới còn sống sót đến bây giờ.
Cái khổ của chàng, là càng nóng gặp Lam đại tiên sinh lại càng gặp nạn, càng gặp nạn chàng lại càng nóng nảy.
Cuộc gặp gỡ này chẳng khác một cuộc hội ngộ tại chốn tuyền dài, vì chỉ có nơi đó mới có những tao phùng màu nhiệm.
Tự nhiên chàng phải mừng, nhưng niềm hoan hỷ không lớn lao bằng kinh ngạc.
Phải, chàng làm sao ngờ được, tại một nơi được kể như tử địa này chàng có thể gặp lại cố nhân?
Trong giây phút này, chàng còn nói được lời gì?
Vì sửng sốt, rồi vì tâm tư triền miên với bao nỗi niềm, chàng quên mất nói năng, bỏ mặc cho Lam đại tiên sinh đứng đó nhìn chàng.
Tiên sanh vẫn còn nắm chặc đôi vai chàng, mắt lão nhìn chàng chăm chú, lâu lắm, lão thở dài thốt :
- Tiểu huynh đệ ơi! Tìm được tiểu huynh đệ lão phu phải chịu bao nhiêu đau khổ!
Triển Mộng Bạch nhìn lão, thân vóc cao lớn đó vẫn như ngày nào, và âm thinh đó cũng thiết tha như ngày nào.
Bất giác xúc động tâm tình, Triển Mộng Bạch nghe nghẹn nơi yết hầu, chàng thốt với giọng sệt :
- Tiền bối ơi! Vãn bối cứ tưởng là trong kiếp này không còn hy vọng gì gặp lại tiền bối.

Lam đại tiên sinh bật cười ha hả :
- Tiểu huynh đệ! Yên trí lớn, lão phu còn trên đời này là công đạo phải còn được duy trì!
Lão phu chẳng bao giờ chấp nhận những kẻ manh tâm xảo trá, hiểm độc được ung dung tự tại trên đời này.
Lão buông tay ra rồi vỗ nhẹ xuống vai chàng.
Lão lùi lại mấy bước, đảo mắt nhìn quanh lòng động. Ánh mắt của lão di động từ xác chết này đến xác chết khác, cuối cùng lại đăm đăm nhìn Triển Mộng Bạch.
Triển Mộng Bạch cười thầm, gật đầu.
Gật đầu, là công nhận việc mình làm, cười thầm để chứng minh cho việc làm bất đắc dĩ, bởi lâm vào trường hợp bất khả kháng.
Đột nhiên, Lam đại tiên sinh cất tiếng cười vang :
- Hay! Rất hay! Khoái trá vô cùng. Một năm cách biệt, một năm hoán cải tiểu huynh đệ thành con người khác biệt. Từ chỗ tầm thường, tiểu huynh đệ đã đi đến chỗ phi thường!
Ngày nay với tài nghệ đó, tiểu huynh đệ đã xứng đáng đứng hàng đầu trong võ lâm này.
Triển Mộng Bạch mỉm cười :
- May mắn đấy thôi, tiền bối! Chứ nếu không thì...
Chàng thuật lại những gì người áo đen dài đã nói với chàng vừa qua.
Lam đại tiên sinh thích thú quá, cười lên sang sảng :
- Vận mạng! Ha ha ha! Phải, đúng là vận mạng giành phần chủ động ván bài này. Nếu mà người áo vàng hiện có mặt tại đây thì hẳn là lão ta phải khuyến cáo ngươi từ nay hành động phải hết sức dè dặt, bởi giả như vận mạng không gặp hồi đó thì thử hỏi cái hậu quả sẽ như thế nào! Nhưng lão phu thì khác, lão phu khuyến khích ngươi cứ thẳng tiến trên con đường đã vạch, tiến mạnh, tiến nhanh, đạp bằng mọi chướng ngại, dù chướng ngại đó là mạng sống của con người. Nhờ chí khí quật cường đó, nhờ ương ngạnh, ngoan cố, bướng bỉnh mà lão phu còn sống sót đến ngày nay! Sống kiêu hùng, càng sống càng yêu đời, nhưng không ngán chết.
Triển Mộng Bạch nhận ra, Lam đại tiên sinh và Đế Vương cốc chủ là hai con người trái ngược, tuy nhiên, chàng kính ngưỡng Tiêu Vương Tôn song vẫn khâm phục Lam Thiên Chùy.
Trong khi chàng miên man nghĩ ngợi và trước sự xuất hiện đột ngột của Lam đại tiên sinh, bọn thiếu nữ kia sửng sốt, nhìn cả hai, tìm hiểu sự liên hệ cũng như tâm tình của họ.
Triển Mộng Bạch hỏi :
- Tiền bối đã biết nơi đây mà đến, hẳn có gặp đại ca của tại hạ chứ?

Chắc đại ca của tại hạ...
Lam đại tiên sinh bật cười ha hả :
- Đại ca! Hay cho hai chữ đại ca quá chừng! Ngươi nhận hắn là đại ca của ngươi thật ư?
Triển Mộng Bạch chớp mắt :
- Đại ca đối xử rất tốt với tại hạ đó, tiền bối!
Lam đại tiên sinh gật đầu luôn :
- Phải! Phải! Rất tốt! Tốt đến đỗi không còn có thể tốt hơn!
Triển Mộng Bạch bất bình :
- Chẳng lẽ!...
Lam đại tiên sinh nổi giận :
- Chẳng lẽ cái gì! Hắn đôi ba phen toan hại chết ngươi mà ngươi lại còn gọi hắn là đại ca, gọi với trọn niềm kiêu hãnh, tưởng chừng trên thế gian này ngoài hắn ra, chẳng còn ai xứng đáng làm đại ca ngươi! Hừ!
Triển Mộng Bạch cúi đầu :
- Có lẽ tiền bối lầm...
- Lầm thế nào được?
Lão thở dài, đáp :
- Thế ngươi chưa hiểu gì hết sao? Ngươi có muốn ta nói chăng?
Triển Mộng Bạch cúi thấp đầu hơn một chút :
- Khỏi cần nói!
Lão dửng cao đôi mày, gắt :
- Tại sao không cho nói? Lần thứ nhất hắn lừa ngươi lên đỉnh núi cao gặp Côn Lôn Song Tuyệt, hắn định mượn tay hai lão nhân đó trừ diệt ngươi. Lần thứ hai hắn tìm Tâm Mộng Thảo hạ độc ngươi. Ngờ đâu hắn lại giúp ngươi giải được hỏa độc! Rồi hắn lừa ngươi đến đây, cũng may là mạng số ngươi chưa cùng, cho nên nước trong Luyện Hồn đầm chẳng làm chết được ngươi!
Thì ra, chính là Dương Toàn.
Triển Mộng Bạch thở dài :
- Do đâu tiền bối biết quá rõ như vậy?
Lam đại tiên sinh bật cười vang :
- Tự nhiên, ta gặp hắn, tự nhiên hắn có trăm ngàn mưu quỷ lừa dối ta, song ta chỉ cần thi thố một thủ pháp nhỏ là hắn cung khai tỉ mỉ. Ngươi biết chứ, nếu không có sự cung khai của hắn, thì dù đến mấy kiếp sau ta cũng chưa biết ngươi ở đây mà đến tìm!
Triển Mộng Bạch trầm ngâm một lúc :
- Bây giờ hắn ra sao?
Lam đại tiên sinh nổi giận :

- Hắn rụng đầu chứ còn làm sao nữa? Hắn rụng đầu dưới thanh đao của ta! Không lẽ ta phải dung dưỡng cái thứ môn đồ phản bội đó để hắn làm bại hoại thinh danh của môn phái ta?
Triển Mộng Bạch lại thở dài.
Bỗng, một tiếng nổ vang lên, long trời lở đất.
Tiếng nổ đó phát ra từ gian nhà bên trong vọng cửa hướng đông tại trung ương.
Bây giờ, Triển Mộng Bạch mới nhớ lại người áo đen dài đã thoát chạy về gian nhà đó.
Lam đại tiên sinh trầm giọng :
- Bên trong đó có quỷ à?
Lão vọt mình đi.
Triển Mộng Bạch sửng sốt nhìn theo, thấy lão lấy chiếc chùy rơi bên cạnh vọng cửa.
Thì ra, chính lão dùng chùy đó, phá cửa định vào.
Lão sững sờ trước đó, vì lão thấy vô hiệu, còn Triển Mộng Bạch sững sờ vì chẳng biết việc gì xảy ra.
Cầm chiếc chuỳ, Lam đại tiên sinh bật cười ha hả :
- Cánh cửa bằng đồng này dày quá, một chùy không làm vỡ nó nổi, lão phu đánh tiếp một chùy nữa xem!
Nói là làm.
Lần này cánh cửa không chịu nổi, phải tung vào trong.
Lão cao giọng gọi Triển Mộng Bạch :
- Tiểu huynh đệ xem lão phu vào đó bắt quỷ!
Bất giác, Triển Mộng Bạch cảm thấy hùng tâm bốc mạnh, chàng cúi xuống, chụp nhanh thanh thiết kiếm, đoạn đáp :
- Hà tất lão tiền bối xuất thủ, có đệ tử đây rồi!
Lam đại tiên sinh trừng mắt, nhìn chàng rồi nhìn thanh kiếm nơi tay chàng.
Lão vuốt chòm râu, cười hì hì :
- Tiểu huynh đệ làm được à?
Triển Mộng Bạch điềm nhiên :
- Chắc là làm được, tiền bối!
Lam đại tiên sinh gật gù :
- Thế thì hay! Lão phu muốn xem thủ đoạn của tiểu huynh đệ!
Cánh cửa tuy mở, chừng như có cơ quan chi đó, vừa mở ra, là đóng ngay lại. Lam đại tiên sinh muốn vào chưa vào kịp, thì lối vào đã kín lại như cũ. Do đó, Triển Mộng Bạch mới nổi động hùng oai, giành làm cái việc mà Lam đại tiên sinh đã làm, song không kết quả trọn vẹn.

Triển Mộng Bạch hăng hái, vì chàng đã biết sự lợi hại của thanh thiết kiếm.
Lập tức, chàng bước tới, vung tay, hoành kiếm hoang lên, bất thình lình chém mạnh vào cánh cửa.
Cửa không mở, nhưng tét một đường dài.
Lam đại tiên sinh biến sắc, kêu lên :
- Kiếm thần! Kiếm thần!
Triển Mộng Bạch tiếp luôn một nhát kiếm nữa.
Lam đại tiên sinh chép miệng :
- Thật là một thanh thiết kiếm lợi hại nhất thế gian!
Lão không chịu kém gọi to :
- Tiểu huynh đệ tránh qua một bên, nhường cho lão phu một phần việc chứ!
Trong khi lão vọt mình tới thì Triển Mộng Bạch cũng tràn mình qua một bên.
Gió rít mạnh, chùy bay ra, một tiếng ầm vang lên như sấm động.
Triển Mộng Bạch kêu lên :
- Chùy thần!
Cánh cửa lần này, chừng như bị rạn nứt qua mấy nhát kiếm của Triển Mộng Bạch, nên kém kiên cố, vỡ vụn dưới áp lực của quả chuỳ.
Lam đại tiên sinh ngẩng mặt nhìn lên không, bật cười cuồng dại :
- Dù cho chùy không tốt, song công lực của lão phu tốt, thì vẫn có kết quả như thường.
Tay tả vuốt râu, tay hữu cầm chuỳ, lão bước mạnh vào gian nhà đó.
Bọn thiếu nữ đứng giữa lòng động mục kích những cảnh tượng đó, tưởng chừng như nằm mộng, tất cả đều thừ cả người. Chúng cho rằng hôm nay có hai thiên thần xuất hiện. Vô hình trung chúng thu hình lại, chúng tụ vào nhau, như nương tựa, nhờ sự chở che cho nhau.
Triển Mộng Bạch theo sau liền.
Những vật dụng bên trong bị áp lực phá cửa của cả hai, ngã đổ ngổn ngang, văng tứ tung.
Nhưng, ngoài những vật đó ra, ngoài cái cảnh hỗn loạn đó, chẳng có chi lạ, đáng chú ý cả.
Bên trong, còn một vọng cửa nữa, cũng bằng đồng, bên phía tả lại có một vọng cửa khác, ở phía hữu y như vậy.
Lam đại tiên sinh cười lớn :
- Ngươi tả, ta hữu, thử xem kiếm và chùy, món nào làm được việc nhanh hơn.

Triển Mộng Bạch cao hứng vô cùng :
- Ý kiến đó rất hay!
Một tiếng gió rít lên, thanh thiết kiếm theo đà bay loang một vòng, với tất cả hào khí bốc mạnh, cùng tính hiếu thắng sôi động mãnh liệt chàng lướt tới trước vọng cửa phía tả.
Thanh kiếm chớp lên hai lượt nữa, cánh cửa đồng trước mặt bị phá vỡ, song đồng thời một tiếng ầm nổi lên ở phía sau lưng chàng.
Vọng cửa đối diện vỡ tung rồi, chàng chỉ chậm hơn Lam đại tiên sinh một ly thôi, như vậy là chàng bại, nhưng bại với cái sướng trong người.
Liền lúc đó, Lam đại tiên sinh vọt mình đến bên cạnh chàng, thốt :
- Chẳng có gì ở bên trong phía đó cả!
Triển Mộng Bạch bảo :
- Thế thì chúng ta quan sát ở bên này!
Rọc thêm một đường kiếm nơi cửa cho vừa khoảng bước vào, cả hai chưa kịp nhích chân, một tầng sương trắng từ bên trong cuốn ra, như bị một luồng gió mạnh hốt đi, quét ra ngoài.
Vầng sương trắng đó bốc mùi gỗ mục, hôi hám lạ lùng.
Lam đại tiên sinh giục gấp :
- Lùi nhanh!
Lão lùi bước, đồng thời hoành tay nhét một hoàn thuốc vào miệng Triển Mộng Bạch.
Triển Mộng Bạch thốt :
- Bọn thiếu nữ bên ngoài là những kẻ vô tội, tiền bối hãy lấy giải dược cho họ đi, tại hạ có thể vận công ngưng thở, chất độc không ngấm vào nổi đâu, dùng thuốc vô ích, phí mất một vật báu.
Lam đại tiên sinh thở dài :
- Ngươi cao thượng quá, lâm nguy mà chỉ tưởng đến người khác, không cần quan tâm đến mình!
Lão phi thân trở ra ngay.
Triển Mộng Bạch vung tay, tạo chưởng phong đùa hơi độc đi nơi khác.
Hơi độc tản mác dần, song chưa dứt hẳn, đúng lúc đó Lam đại tiên sinh trở vào.
Lão vọt ra rất nhanh, lão trở vào còn nhanh hơn, trước thân pháp kỳ diệu đó, Triển Mộng Bạch vô cùng khâm phục.
Mặc cho hơi độc còn thoang thoảng trong không gian, cả hai lướt qua vọng cửa, vào trong phòng. Vào trong mấy bước, họ không thể tiến xa hơn nữa.
Bởi bên trong đồ vật chất chồng, to nhỏ bất đồng, Lam đại tiên sinh

đã nắm tay chàng trở ra ngoài.
Chàng thở dài, thốt :
- Thì ra, trong phòng đó có lối thoát.
Lam đại tiên sinh gật đầu :
- Hẳn vậy rồi, có kẻ nào đó thoát đi, dùng đồ vật gỗ đá che khuất lối xuất nhập, ngăn đường bọn ta.
Triển Mộng Bạch lại thở dài :
- Người đó thoát đi cũng nhanh chứ!
Lam đại tiên sinh cao giọng :
- Nơi đây là thế giới của quỷ, chúng ta không nên ở lâu? Hãy rời gấp đi nơi khác!
Triển Mộng Bạch gật đầu.
Bọn thiếu nữ lúc đó cũng kéo đến, bao quanh Triển Mộng Bạch.
Một nàng cất tiếng :
- Xin hai vị...
Lam đại tiên sinh bật cười ha hả :
- Các ngươi nắm tay nhau, nàng này nắm tay nàng kia, rồi đi theo lão phu. Biết chưa?
Lão và Triển Mộng Bạch đi trước.
Rời lòng động, theo con đường nhỏ hẹp, đi đến chỗ có đường dây thòng, đường dây dài quá, như từ chín tầng mây buông xuống.
Lam đại tiên sinh cười hì hì :
- Cái trò leo dây này, tiểu huynh đệ có thích làm chăng?
Lam đại tiên sinh muốn hỏi chàng có thể leo dây được hay chăng?
Chàng đáp :
- Không thích cũng phải leo, tại hạ cố gắng chắc cũng leo được mà. Nhưng còn các nàng kia.
Lam đại tiên sinh mỉm cười :
- Nếu tiểu huynh đệ thấy thương hại họ, thì nên bế từng người mang lên trên dần dần.
Triển Mộng Bạch giật mình, lẩm nhẩm :
- Việc đó thì... thì...
Lam đại tiên sinh vụt chính sắc mặt :
- Hãy bế nàng nặng trước, từ nặng đến nhẹ, có vậy mới đủ sức bế tất cả. nên nhớ là ôm thật chắc, rơi một nàng là đáng tiếc lắm đấy nhé!
Lam đại tiên sinh vừa dứt tiếng, Triển Mộng Bạch lùi nhanh lại ba bước, nhìn sững lão một lúc, buột miệng thở dài, cuối cùng là cười khổ rồi đáp :
- Thực ra lão tiền bối phải làm cái việc này, nếu lão tiền bối từ chối,

thì tại hạ bắt buộc phải...
Lam đại tiên sinh đưa dài tay ra, vỗ nhẹ lên đầu vai Triển Mộng Bạch, bật cười ha hả :
- Tiểu huynh đệ đừng sợ hãi, chúng ta lên bên trên rồi, sẽ có người tìm cách xuống đây cứu họ.
Triển Mộng Bạch thở phào :
- Ai ở bên trên đó, tiền bối?
Lam đại tiên sinh cười nhẹ :
- Bình sanh lão phu sợ nhất là phải làm việc này, việc nọ, mà xuất ngoại thì dù muốn dù không, bất cứ ai cũng gặp một vài chuyện cần làm, không thể không làm. Do đó, cứ mỗi lần đi đâu, là lão phu có mang theo vài người, chúng thay thế lão phu làm những điều lão phu muốn làm.
Triển Mộng Bạch trố mắt :
- Đệ tử của lão tiền bối?
Lam đại tiên sinh gật đầu :
- Chứ chẳng lẽ lão phu bắt người trong thiên hạ phục dịch mình sao?
Triển Mộng Bạch thích thú quá reo lên :
- Thế thì tiền bối lên trước đi!
Lam đại tiên sinh cười hì hì :
- Ngươi lên trước mới phải, giá như có rơi xuống thì lão phu hứng lại.
Triển Mộng Bạch không khách khí, vương tay chụp đường dây, đu mình lên được mấy trượng, nhìn xuống dưới, thấy mang mang sương mờ che khuất lòng hố sâu.
Chàng đu mình, tay thoăn thoắt nhanh như vượn.
Không lâu lắm, chàng đã lên đến bên trên, sát gành đá.
Bên trên, có người hỏi :
- Sư phó trở lên đó phải không?
Lão nhân nào đó thốt oang oang :
- Lam lão nhi! Ngươi lên đó phải không? Lên gấp đi, lão phu ở đây chờ ngươi đã lâu lắm rồi.
Âm thinh rất lạ với Triển Mộng Bạch.
Lắc vai, ép đôi chân lấy đà, tay buông, chàng vọt lên trên gành đá không khó khăn lắm.
Chàng vừa chấm chân trên gành đá, một giọng nói vang lên :
- A ha! Tiểu huynh đệ! Tại sao tiểu huynh đệ lại ở đây?
Triển Mộng Bạch giật mình, đảo mắt nhìn quanh thấy bốn đệ tử Lam đại tiên sinh trong chiếc áo màu lam, màu của lão ta.
Đứng bên ngoài, hơi xa hơn một chút là lão nhân gù.
Lão nhân, dĩ nhiên là Thiết Đà từng ở trong Đế Vương cốc, và

đương nhiên có gặp Triển Mộng Bạch mấy lần.
Triển Mộng Bạch trố mắt không đáp, chỉ hỏi lại :
- Sao tiền bối lại có mặt tại đây?
Thiết Đà đáp :
- Lão phu bị ngươi ngăn chặn không theo kịp tiểu tử đó, nhân hỏi qua bọn tiểu nhị trong khách sạn, biết được tin tức của ngươi nên tìm theo ngươi, dọc đường lão phu gặp nhiều điều vui vui, chẳng hạn như cái gã tiểu nhị bị ngươi làm sao đó, ngươi đi rồi mà gã cứ mắng mãi.
Triển Mộng Bạch nhớ lại việc trước, bật cười theo :
- Gã mắng là phải, tại hạ đáng bị gã mắng lắm đó! Nếu là tại hạ ở trường hợp đó, chắc tại hạ phải làm gì hơn là mắng suông.
Thiết Đà cười vang :
- Ngươi trực tính quá, ta thành thật hoan nghinh cái tánh đó!
Triển Mộng Bạch hỏi :
- Bắt được tin đó, tiền bối đi thẳng đến đây?
Thiết Đà gật đầu :
- Đúng vậy, lão phu không gặp ngươi, song lại gặp bọn kia, thấy chúng mặc áo lam lại trẻ tuổi, lão phu biết ngay chúng là đệ tử của cái lão già họ Lam.
Triển Mộng Bạch mỉm cười :
- Thế ra, tiền bối có quen với Lam đại tiên sinh?
Thiết Đà gật đầu :
- Lão phu nhớ là cũng đã hơn hai chục năm rồi chưa có dịp gặp lại lão ta!
Từ bên dưới, có giọng vọng lên sang sảng :
- Đà lão nhi! Ngươi nhớ ta, dễ thường ta chẳng nhớ ngươi ư?
Một tiếng gió rít nhẹ, Lam đại tiên sinh đã xuất hiện trên gành đá.
Song phương cùng cười tươi, cùng trao đổi mấy câu thân mật.
Triển Mộng Bạch cùng vui lây với họ.
Thiết Đà đòi uống rượu mừng, Lam đại tiên sinh hỏi :
- Uống bao nhiêu?
Thiết Đà chưa kịp đáp, Triển Mộng Bạch vọt miệng đưa ý kiến :
- Ít nhất cũng mười cân!
Thiết Đà bĩu môi :
- Ít lắm! Phải đúng ba ngàn, không hơn không kém!
Lam đại tiên sinh cười hì hì :
- Cái bụng của ngươi bao lớn? Chứa nổi ba ngàn cân rượu chăng? Nhưng mình nên đến đâu mà uống đây?
Thiết Đà thốt :

- Chỗ nào thanh vắng là được!
Triển Mộng Bạch lấy làm kỳ :
- Sao lại chọn chỗ vắng vẻ mà uống rượu?
Thiết Đà hừ một tiếng :
- Ngươi tưởng uống rượu thật sự à?
Triển Mộng Bạch trố mắt :
- Thế thì làm gì?
Lam đại tiên sinh thuật lại mấy mươi năm trước, Thiết Đà bị lão đánh bại, giờ đây lão đòi so tài, rửa lại cái hận bại ngày trước.
Thiết Đà hằn học :
- Chứ ngươi tưởng ta cứ để cho ngươi hãnh diện mãi với cái thắng ngày xưa à?
Lam đại tiên sinh day qua Triển Mộng Bạch, điểm một nụ cười :
- Thế thì tiểu huynh đệ lại có dịp chứng kiến lão phu đánh nhau với người. Nhưng, lão phu chỉ sợ lần này đánh không hay bằng lần trước.

Hồi 10
Trở lại Kim Sơn tự

Triển Mộng Bạch hân hoan ra mặt :
- Tự nhiên là tại hạ rất muốn mục kích những cuộc so tài như vậy, nhưng...
Chàng chợt nhớ đến những gì đang chờ chàng, những gì đó ở tại Kim Sơn tự, nằm ngay trong chiếc bò đoàn của vị phương trượng. Bằng mọi giá, chàng không thể diên trì, nấn ná ở bất cứ nơi đâu, bằng mọi giá chàng phải đến gấp Kim Sơn tự, để trước hết nắm cái chứng cứ của sự bí mật đó trong tay rồi, sau sẽ làm gì khác thì làm.
Lam đại tiên sinh trố mắt nhìn chàng, hỏi :
- Ngươi có tâm sự gì nên không thể lưu lại đây xem cuộc đấu?
Triển Mộng Bạch đáp :
- Tại hạ có một chuyện cần làm cấp bách nhưng không tiện nói ra.
Lam đại tiên sinh biết ngay chàng gặp một sự khó khăn, lão không muốn để cho chàng phải tự trách nên vụt cười ha hả :
- Ngươi cứ đi nhưng phải cho lão phu biết rõ nơi ngươi phải đến, lão phu không hy vọng lại phải bôn ba khắp phương trời tìm ngươi như

lần trước.
Triển Mộng Bạch trầm ngâm một chút :
- Đã vậy, tại hạ xin... chờ hai vị tại Kim Sơn tự, khi nào hai vị giải quyết xong sự việc này cứ đến đó gặp tại hạ. Tuy nhiên, tiền bối đừng quên một việc kế tiếp...
Chàng tiếp luôn :
- Việc ở dưới đó...
Lam đại tiên sinh gật đầu :
- Ngươi yên trí, lão phu quên làm sao được!
Chàng vòng tay :
- Tại hạ xin cáo biệt hai vị!
Thiết Đà vừa cười vừa mắng :
- Đi thì đi, còn dàn cảnh làm gì cho rườm rà? Ta biết ngươi có việc gì đó không muốn tỏ bày với ta, mà cái lão già họ Lam kia cũng thích ra vẻ bí mật như quỷ như ma. Được rồi, các ngươi cứ cấu kết với nhau mà làm những việc trời đánh.
Lam đại tiên sinh bật cười ha hả :
- Đúng là một lão quỷ, con mắt của lão soi đến lủng tâm can thiên hạ!
Triển Mộng Bạch bật cười mấy tiếng rồi quay mình đi liền.
Bỗng, Lam đại tiên sinh gọi giật chàng trở lại.
Chàng vừa quay đầu, Lam đại tiên sinh hỏi liền :
- Lão phu quên hỏi ngươi một chuyện! Chứ cái lão áo vàng đó là ai?
Triển Mộng Bạch cười nhẹ :
- Đế Vương cốc chủ!
Lam đại tiên sinh sững sờ, thừ người một lúc lâu rồi lắc đầu, cười thốt :
- Đúng là lão ta! Quả nhiên mà!... Tốt! Tiểu huynh đệ cứ đi đi, chúng ta sẽ gặp tại Kim Sơn tự trong nay mai!
Triển Mộng Bạch vâng một tiếng, rồi phóng mình đi.
Theo con đường mòn xuống núi, chàng nghe niềm cảm khái ngập tràn.
Chàng càng nghĩ, tâm tư càng rối loạn thêm, rồi bồn chồn nóng nảy chỉ muốn sao nhảy một bước là đến kts liền.
Nhưng Kim Sơn tự ở ngoài ngàn dặm, muốn đến nơi nào phải chi phí một ngày một bữa hành trình?
Trên con đường diệu viễn, biết đâu chẳng có biến cố chực chờ? Rồi vì những biến cố đó chàng phải thiên diện ngày tháng?
Chàng nảy sinh một ý định là dùng xe mà đăng trình.
Chàng suy tính rằng nếu như ngồi trong xe ngựa, đóng cửa lại, chàng tuyệt đối chẳng xuống xe chỉ khi nào cần cái ăn, cái uống thì

mới dừng lại, nhưng cố rút ngắn thời gian dừng xe, có như vậy mới tránh được sự dòm ngó của kẻ hiếu kỳ, hoặc những kẻ theo đó.
Chàng đắc ý, chân bước nhanh định tìm thị trấn thuê xe. Nhưng nhìn quanh, là cảnh hoang vắng, xa xa, những dãy núi giăng ngang, che khuất tầm mắt, không một thôn xóm nào ẩn hiện trong tầm mắt, nói chi đến thị thành hay những ngôi nhà?
Chàng còn nhớ cái chỗ thả con ngựa trước đó, lúc đi tìm Dương Toàn.
Bây giờ, nhìn quanh chàng chẳng thấy con ngựa đâu cả. Có thể nó đã bỏ chàng mà đi đâu rồi, bởi lúc chàng rời nó đến giờ, kể ra có đến mấy hôm rồi.
Tuy nhiên, chàng hy vọng nó còn ở quanh quẩn đâu đây, vì nó là một con long câu, nó có tánh thông minh hơn đồng loại.
Bỗng, có tiếng ngựa hí vang ở phía sau một chiếc gò, chàng mừng rỡ vô hạn, vội chạy về phía đó.
Quả nhiên, có một con ngựa đang cúi đầu gặm cỏ, chốc chốc nó hí lên.
Con ngựa chưa quên hẳn chàng, nó nghe tiếng chân người, ngẩng đầu lên, rồi chạy bay về phía chàng.
Chàng vỗ đầu nó, thốt qua cảm xúc :
- Ngựa ơi! Ngựa ơi! Ngươi không bỏ ta! Ngươi vẫn ở đây chờ ta! Ta cảm kích vô cùng!
Con ngựa nghênh chiếc đầu lên, chà chà mỏ nơi vai Triển Mộng Bạch, ra thân thiết.
Triển Mộng Bạch vỗ về con ngựa một lúc, rồi lên yên, tuấn mã phi nước đại, vượt đường trường.
Không lâu lắm, người và ngựa rời xa vùng đồi núi hoang dã bao la.
Bụng đã đói như cào, Triển Mộng Bạch định tìm thị trấn dùng cơm chợt nhớ lại một chuyện chàng kêu khổ trong lòng, thì ra túi vàng đã bị rơi trong Luyện Hồn đầm.
Làm sao? Bây giờ chỉ còn cách bán ngựa chứ chẳng còn cách nào k hác nữa cả. Nhưng chàng thì không nỡ bán con ngựa này rồi, bán nó là phản bội một bằng hữu trung thành.
Trong khi chàng lo lắng thì con ngựa cứ nện vó, sải đều, nó không hề ưu tư nên chẳng mấy chốc thị trấn hiện ra trước mặt.
Thị trấn tựa mình vào núi, mặt nhìn sông, thoáng nhìn qua lối sinh hoạt của dân cư, Triển Mộng Bạch cho rằng đây là một thị trấn khá quan trọng.
Nơi d... tuy nhiên người quan nội xuôi ngược dập dồn trên những đường phố.

Khách bộ hành trông thấy chàng thanh tú nhân phẩm phi phàm, lại ngồi ngựa đẹp, ai ai cũng quay đầu nhìn theo chàng, hoặc lâu hoặc mau, và tất cả cùng khen thầm cái nghi biểu anh hùng của chàng.
Triển Mộng Bạch kêu khổ thầm, cười khổ thầm :
- Những khách bộ hành kia, có ai biết được chăng, ta là cái võ tốt nhưng ruột lại trống rỗng? Họ có hiểu chăng ta sắp làm một tên hành khất đây nếu không muốn chết vì đói?
Thời khắc lúc đó vào ngọ, hai bên đường phố, hàng cơm hàng rượu đều đông khách, mùi nấu nướng bay ra thoảng dài theo lối đi, mùi len lỏi vào mũi chàng, bắt chàng tập trung mọi tư tưởng vào cái đó.
Trước mắt chàng một tòa tửu lâu hiện ra, khá đồ sộ, sinh ý rất phồn thịnh.
Trước tửu lâu, có mấy chuồng ngựa tạm để cho những kỵ sĩ phương xa gởi tạm ngựa lúc ăn uống.
Trong chuồng có mấy con ngựa đang cúi đầu nhai cỏ.
Triển Mộng Bạch thầm nghĩ :
- Có thể tại nơi đây ta tìm được một vài người biết giá trị ngựa, họ sẽ sẵn sàng giúp ta giải quyết vấn đề.
chàng xuống ngựa, vào tòa tửu lâu đó.
Tiểu nhị bước tới, cười chiêu đãi, dùng quan thoại tiếp xúc với chàng :
- Khách quan cứ vào, ngực thì để cho tiểu nhân lo.
Triển Mộng Bạch thoáng đỏ mặt.
Phải mất mấy phút chàng mới buông lọt một câu :
- Tại hạ đến đây, chỉ để bán ngựa thôi!
Tiểu nhị ạ lên một tiếng.
Thái độ chiêu đãi biến mất, nhường chỗ cho vẻ lạnh lùng, khinh miệt, gã quay mình trở vào tửu lâu ngay.
Bên trong tửu lâu, tiếng cười tiếng nói vọng ra oang oang, tạo nên cảnh nhiệt náo lạ.
Bên ngoài hơn mười con ngựa nhai cỏ trong tàu, yên lạc còn nguyên bên hông có lủng lẳng một vài món vũ khí.
Nhìn ngựa, Triển Mộng Bạch cũng hiểu rõ thực khách bên trong ít nhất cũng có một số thuộc giới giang hồ, và trong số đó biết đâu lại chẳng có bật hào tâm hiệp khí.
Chợt trên lầu có tiếng chân người bước gần. Một người to tiếng hỏi :
- Bầy ngựa này có ai muốn bán?
Có hai người xuống lầu mặc áo gấm, mặt thoáng đượm hơi men.
Họ hoàn toàn xa lạ đối với Triển Mộng Bạch. Sự xa lạ đo làm chàng yên tâm phần nào.

Hai đại hán áo gấm quan sát chàng từ đầu đến chân, một người hỏi :
- Kẻ bán ngựa là ngươi?
Người đó có thân vóc cao lớn, âm thinh phát ra như tiếng gióng của đại hồng chung.
Hắn phảng phất một cao thủ ngoại gia.
Triển Mộng Bạch gật đầu :
- Phải, chính tại hạ.
Người kia trái lại rất ốm, thân vóc lại dài, đi đứng lêu nghêu, y không nhìn Triển Mộng Bạch đến nửa con mắt, y đang chăm chú quan sát con ngựa.
Một lúc lâu, y gật gù lẩm nhẩm :
- Quả thật là một con ngựa tốt.
Đại hán trước bật cười ha hả, hỏi :
- Ngươi muốn bán con ngựa với giá nào?
Ngập ngừng một chút, Triển Mộng Bạch đáp :
- Một ngàn lượng bạc.
Đại hán lớn trả giá :
- Năm mươi lượng là vừa.
Triển Mộng Bạch cất cao giọng :
- Không đòi thêm, không bớt lại, phải đúng một ngàn lượng.
Đại hán cao lớn giương tròn mắt nhìn chàng :
- Làm gì có thứ ngựa trị giá cảngàn lượng bạc?
Đã buông ra một sự thách thức rồi, Triển Mộng Bạch phải theo luôn :
- Một ngàn lượng không đòi hơn, không bớt ít. Chẳng những thế, tại hạ không bán đứt nữa đấy. Bất quá, tại hạ sẽ trở lại chuộc nó, có cả phần lời giao hàng cho quý vị.
Đại hán cao lớn không vội giận, hắn nhìn chàng một lúc, rồi bật cười to :
- Ta nghĩ, ngươi đang lên cơn điên thì phải! Thôi thì năm mươi lượng vậy. Ngươi bằng lòng ta trao bạc bắt ngựa liền.
Triển Mộng Bạch trầm giọng :
- Nội cái đuôi ngựa cũng giá trên năm lượng rồi.
Đại hán gầy chợt nhướng mí mắt lên, cười lạnh :
- Nếu ngươi không bán, thì cho ta luôn.
Triển Mộng Bạch hừ khinh một tiếng, dắt ngựa đi.
Đại hán gầy nhanh ta chụp yên ngựa quát :
- Ngươi hãy để ngựa lại!
Triển Mộng Bạch khoát tay và quát khẽ :
- Các ngươi muốn gì?
Đại hán lớn tiếp luôn :

- Nói thế chứ ai giữ ngươi làm gì, ngươi cứ tiếp lấy năm mươi lượng bạc lưu con ngựa lại rồi thong thả ra đi.
Triển Mộng Bạch cau mày, đưa bàn tay nắm chặt dây cương ngựa bảo :
- Các hạ làm cách nào mở được bàn tay của tại hạ lấy sợi dây cương này, là con ngựa sẽ về các hạ, chẳng cần phải chi một lượng bạc nào cả.
Đại hán lớn bật cười sang sảng :
- Nếu ta không mở nổi mấy ngón tay của ngươi thì trước đông đủ mọi thực khách tại đây, chúng ta sẽ cúi đầu chịu phục!
Hắn bước tới, vươn bàn tay hộ pháp nắm chặt tay của Triển Mộng Bạch.
Đến lúc đó, thì cái cảnh nhiệt náo đã diễn đến độ cao rồi, người ta đã chú ý đến sự việc của song phương gồm một bên hai, một bên một.
Đại hán lớn từng nổi danh là một đại lực sĩ địa phương thì cái việc mở bàn tay một thiếu niên hay giật dây cương trong tay thiếu niên là một trò đùa, chẳng có gì khó khăn cả.
Ngờ đâu, hắn vận dụng toàn sức bình sanh giật đường dây cương vẫn còn dính trong tay Triển Mộng Bạch, năm ngón tay chàng như năm cọc sắt đóng cứng vào gỗ.
Người xem không tưởng nổi một chàng thư sinh không gầy nhưng chẳng to lớn to lớn lắm lại có sức mạnh kinh hồn, đại hán càng giật càng cố banh mấy ngón tay, chàng càng bình tĩnh, tựa hồ chẳng nghe một cảm giác nào.
Trái lại, đại hán có cái dáng sơn thần đó thì đỏ mặt, tía tai, gần vồng đầy trán.
Ai ai cũng lấy làm lạ cũng buồn cười.
Đại hán gầy đứng một bên, biến sắc mặt dần dần đến xanh nhợt.
Bỗng, đại hán cao lớn hét lên một tiếng :
- Chết này!
Hắn phóng một ngọn cước vớI toàn lực bình sanh vào ngực Triển Mộng Bạch.
Ngờ đâu, Triển Mộng Bạch có phòng bị trước rồi, chàng hạ bàn tay tả xuống, chụp ống chân đại hán.
Đại hán càng tức uất rống lên như hổ :
- Ngươi... ngươi... ta quyết liều mạng với ngươi!
Trong tình thế đó, hắn còn toan đánh nhau thì đúng là liều thật.
Hắn dùng cả hai tay, đánh vào mặt Triển Mộng Bạch.
Triển Mộng Bạch nhấc bàn tay nắm cổ chân hắn, đưa lên cao một chút, gật nhẹ, cười lạnh thốt :

- Ngươi chết thì có!
Đại hán mập mất thăng bằng, ngã nhào.
Bên ngoài trong số người đứng xem, có kẻ cất tiếng cười sằng sặc.
Đến lức đó, tự nhiên đại hán gầy không còn đứng lặng được nữa, hắn lấy trong tay áo một chiếc quạt nhanh tay hắn bật quạt sè ra, kêu một tiếng rẹt, hoành theo mình ngựa, bước về phía Triển Mộng Bạch.
Đại hán mập đã đứng lên vì Triển Mộng Bạch hất nhẹ cho hắn ngã xong là buông tay luôn.
Đại hán gầy đến trước mặt Triển Mộng Bạch lạnh lùng nhìn chàng, lạnh lùng thốt :
- Bằng hữu đã gây họa cho mình rồi!
Triển Mộng Bạch ngẩng mặt lên không, bật cười sang sảng :
- Bình sanh họ Triển này không hề ngán bất cứ một tai họa nào, từ đâu đến, do ai đưa, họa to hay họa nhỏ.
Đại hán gầy cười nhẹ :
- Trước khi nói khóac lác, ít nhất cũngphải hiểu kẻ đối thoại với bằng hữu là ai. Thế bằng hữu có biết ta là ai chăng?
Thốt xong, hắn phất chiếc quạt trước mặt Triển Mộng Bạch.
Chiếc quạt bằng lụa tím, nơi mặt lụa có thêu hình một con chim ưng, mắt lồi, lông cứng, móng nhọn, mỏ dài.
Triển Mộng Bạch cười khanh khách :
- Ngươi là ai thì mặc ngươi, có can gì đến ta?
Tay tả giữ cương ngựa, tay hữu vươn ra dùng phép cầm nã, chụp cổ tay của đại hán gầy.
Đại hán trầm bàn tay xuống, nhấc đầu quạt lên, quét ngang qua mạch môn của chàng.
Đồng thời hắn đưa luôn tay tả chụp năm ngón sè xuống lưng bàn tay Triển Mộng Bạch.
Hắn xuất thủ rất nhanh, đúng pháp cầm nã triền ty thủ của chánh tông.
Triển Mộng Bạch giật mình thầm nghĩ :
- Hắn cũng là một tay khá đó!
Buông cương ngựa ra, chàng đánh sang một chưởng, có cái tên là Thạch Phá Thiên Kinh.
Đại hán tuy nắmđược cổ tay của Triển Mộng Bạch, song nội lực của hắn quá kém, cho nên hắn không chịu nổi áp lực của chưởng phong, hắn bị dội về phía hậu, chân không gượng nổi, đối phương chỉ có hoa dạng mà không có thực lực.
Đại hán mập toan lướt tới, nhưng từ trên lầu có tiếng quát to như

tiếng sấm vọng xuống đồng thời có ba bóng người thoát ra khỏi cửa sổ lầu đáp nhanh tại cục trường.
Đại hán mập vỗ tay reo lên :
- Hay lắm! Hay lắm! Thử xem tiểu tử có cánh tay mà bay lên trời chăng?
Thoáng nhìn qua thân phận của ba người đó. Triển Mộng Bạch biết rõ họ chẳng phải là những tay tầm thường.
Tự nhiên chàng phải giới bị, bởi cánh địch bây giờ gồm đến năm người, mà chàng thì chung quy vẫn là đơn thân độc lực.
Ngờ đâu, ba người đó đáp xuống cục trường rồi lại không tấn công, mà chỉ vòng tay thi lễ.
Bỗng, chàng bật cười vang, rồi cao giọng thốt :
- Tưởng ai, không ngờ vị hiền huynh đệ!
Ba người đó, là Lao Sơn tam nhạn, họ Hạ đồng bào huynh đệ.
Đến lượt đại hán mập sững sờ.
Hắn lẩm nhẩm :
- Các vị... quen biết tiểu tử đó?
Xuyên Vân Nhạn Hạ Quân Hùng bật cười sang sảng :
- Sao lại chẳng quen biết chứ? Quen lâu rồi mà!
Đại hán gầy bị chấn dội, hơi thở còn khó khăn, song cố gượng cười lạnh một tiếng mỉa :
- Không ngờ Lao Sơn tam nhạn lại có bằng hữu trong hạng bán ngựa!
Hạ Quân Kiệt cười nhẹ thốt :
- Kim đại ca khoan buông lời chạm đến tự ái của bọn huynh đệ tại hạ. Kim đại ca cứ hỏi xem đối tượng là ai đi, rồi muốnphát tiết tức uất như thế nào, tùy thích.
Đại hán mập có họ Kim càng phẫn uất hơn :
- Hắn là ai mặc hắn, ta cần biết làm gì? Anh em các ngươi tìm cho được bọn ta đến đây cùng nhau uống rượu rồi điềm nhiên nhìn anh em bọn ta bị thiên hạ lăng nhục như thế này!
Thử hỏi, lương tri và liêm sỉ của các ngươi để đâu rồi.
Ngân Nhạn Hiệp cười lớn :
- Nhưng cái người trước mắt Kim đại ca đó không giống như mọi người! Bởi cái đặc biệt đó anh em tại hạ mới bàng quang, mà bàng quang là hòa giải vậy.
Đại hán mập hét lên :
- Đặc biệt ở chỗ nào? Tại sao hắn lại khác những người thường?
Hạ Quân Hiệp cười lớn :
- Người đó là Triển Mộng Bạch! Bởi là Triển Mộng Bạch nên phải

khác hơn mọi người thường.
Đại hán mập ạ lên một tiếng, lùi nhanh ba bước, sững sờ như tượng gỗ, đôi mắt trợn tròn.
Đại hán gầy cũng kinh hãi không kém đại hán mập.
Mấy phút sau, cả hai cùng bước tới, cả hai cùng sụp mình xuống trước mắt Triển Mộng Bạch cùng lạy.
Triển Mộng Bạch bối rối, lúng túng tránh, hấp tấp thốt :
- Hai vị đừng làm thế? Việc gì khiến hai vị phải hạ mình như vậy?
Cả hai cùng lạy đủ số ba lạy, đoạn họ đứng lên rồi họ nhìn Triển Mộng Bạch một lúc nữa, sau cùng lại lắc đầu, lẩm nhẩm :
- Tuy ta không nhận ra y, song chẳng có lý do gì oán trách chúng ta được!
Hạ Quân Hiệp cười vang :
- Lời nói của các hạ khó hiểu quá!
Đại hán mập trừng mắt cao giọng :
- Có gì đâu mà cho rằng khó hiểu? Ta chỉ tưởng Triển Mộng Bạch là bậc anh hùng cái thế, tài nghệ tuyệt luân, dung mạo phi phàm khí tượng lẫm liệt, ngỡ đâu y lại là một trang tư văn nho nhã?
Hạ Quân Hiệp bật cười ha hả :
- Chẳng lẽ hễ là anh hùng thì phải có cái tướng mạo như các hạ?
Hạ Quân Hùng cười nhẹ tiếp nối :
- Các hạ lầm cũng được đi, song tại sao đến Kim Ưng mà cũng lầm luôn? Đôi mắt cú vọ của Kim Ưng đâu, mà chẳng nhận thức được bậc anh hùng đương thế?
Y tiếp luôn :
- Huống chi bán ngựa chẳng phải là một việc hèn, bán một hai con ngựa có thể là vì nhu cầu nào đó, chứ có phải là hạng lái ngựa chuyên nghiệp đâu?
Đại hán gầy, cao điểm một nụ cười.
Triển Mộng Bạch trầm ngâm một chút :
- Kim Ưng?...
Hạ Quân Hùng gật đầu :
- Ký Bắc Kim Ưng! Một vầng sao sáng vùng đất bắc đó.
Triển Mộng Bạch chợt tỉnh ngộ, kêu lên :
- Thảo nào! Tại hạ nghe cái danh đó quen quá, thì ra các hạ là người mà giang hồ truyền thuyết là Thần Bộ Kim Ưng Kim Đô đầu, mãi đến hôm nay tại hạ mới có dịp hân hạnh diện kiến. Thật là lỗi quá!
Lúc đó, Kim Ưng đã thu chiếc quạt về, nghiêng mình :
- Cái danh hèn này đâu xứng đáng để lọt vào tai bậc anh hùng. Hà huống tại hạ đã ly khai Lục Phiến môn từ lâu. Triển đại hiệp cứ gọi là

bộ đầu mãi, làm cho tại hạ thẹn chết đi được. Thực ra nếu không có anh em họ Hạ khuyến khích, thì tại hạ dù có gan to cũng chẳng dám chường mặt trên giang hồ.
Triển Mộng Bạch mỉm cười :
- Kim huynh khiêm tốn quá chừng.
Hạ Quân Hiệp chỉnh sắc mặt nhấn mạnh :
- Lời nói đó của Kim huynh chẳng phải là ngoa đâu! Bọn tiểu đệ vì quyết tâm phòng tra tung tích của chủ nhân Tình Nhân tiễn nên tha thiết yêu cầu Kim huynh hạ sơn, giúp sức đó.
Triển Mộng Bạch cười lớn :
- Từ lâu, tại hạ nghe danh Kim huynh có đôi mắt thần, có bàn tay điện, nhìn là thấu đáo tận tâm tư con người, vươn tay ra là chim cũng khó bay cao tránh kịp. Năm xưa, suốt vùng Bắc hoàng hà, chẳng một vụ án nào trở thành không đầu được giao phó cho Kim huynh điều tra...
Chàng nghiêng mình cúi đầu, như tỏ vẻ khâm phục, tiếp luôn :
- Kim huynh chịu tái nhập giang hồ lần này tiếp trợ chúng ta, thì cái kết quả sẽ không còn xa lắm.
Kim Ưng vội vàng đáp lễ, đại hán mập chen vào :
- Tánh mạng của anh em tại hạ, sở dĩ còn đây là nhờ các hạ thì cái việc hạ sơn tìm cách trợ giúp các hạ, cũng chẳng có gì là quá đáng, các hạ thắc mắc làm gì?
Triển Mộng Bạch sững sờ, thầm nghĩ :
- Ta có làm ơn nghĩa chi với anh em họ đâu, sao họ lại nói thế?
Kim Ưng thở dài tiếp nối :
- Năm xưa, trong Lục Phiến môn anh em tại hạ cấu kết oan cừu rất nhiều, cho nên ngày ấy phải gặp khó khăn tại Trương Gia Khấu, nếu không nhờ Triển đại hiệp ra tay cứu nạn thì còn đâu đến ngày nay? Rất tiếc là Triển đại hiệp như con rồng thiêng uốn khúc giữa vùng trời, thoáng hiện rồi thoáng ẩn, hành tung như xuất quỷ nhập thần, anh em tại hạ được an toàn mà đến dung mạo đại hiệp ra sao, cũng không hiểu rõ. May mắn làm sao, giờ đây lại hội kiến với đại hiệp.
Y lại thở dài một tiếng, rồi kết luận :
- Nếu không có cái cơ duyên này, thì anh em tại hạ phải ôm hận suốt đời, bởi thọ ơn người mà không làm gì báo đáp mảy may!
Triển Mộng Bạch chợt tỉnh ngộ.
Thì ra, đây chỉ là một trong những việc khác mà chàng đã được biết. Có người âm thầm mạo nhận chàng làm việc hiệp nghĩa.
Bỗng, một người có gương mặt hồng hào vận áo dài, quát bọn hiếu kỳ đứng quanh đó, tản mát ra, rồi bước tới, vòng tay mời :

- Các vị cứ lên kia mà đàm đạo!
Y là người Mông cổ, song nói tiếng Hán rất rành.
Hạ Quân Hùng bật cười ha hả :
- Gặp lại Triển huynh, tại hạ hân hoan cực độ, thành ra quên mất những gì khác!
Hắn giới thiệu ngay.
Người Mông cổ mặc áo dài, vừa chen vào câu chuyện của quần hùng đó là Phú Trọng Bình, khoác cái biệt hiệu Biên Ngoại Mạnh Thường, một tay hào kiệt của địa phương này bởi vì Mạnh Thường nên rất hiếu khách, lóng nghe câu chuyện nên muốn tiếp cận với Triển Mộng Bạch liền.
Chừng như trước kia, y cũng từng nghe giang hồ truyền thuyết ít nhiều về Triển Mộng Bạch, nên giờ đây y rất hoan hỉ được hội kiến với chàng.
Sự kính mộ của y hiện lộ rõ trên gương mặt trong ngôn từ.
Rồi họ kéo nhau lên lầu.
Một tiệc rượu mới được bày ra, dĩ nhiên để tiếp đãi người mới, họ ăn to, uống đậm thành thực mà ăn, mà uống, chẳng còn khách sáo với nhau nữa.
Rồi họ cùng uống vui với nhau mấy chén, đoạn anh em họ Hạ mới hỏi đến hành tung của Triển Mộng Bạch trong thời gian qua.
Triển Mộng Bạch làm sao tường thuật từng chi tiết một của những tao ngộ từ lúc ly khai gia hương, chàng bịa một vài điều còn xuôi thuận với tình hình sau cùng thì chàng cho biết cái ý định đổi ngựa lấy tiền thuê xe.
Hoàng Hổ vỗ tay :
- Triển huynh cao kiến quá! Trên giang hồ cứ mỗi một đoạn đường ngắn là có một sự bất bình mà Triển huynh thì không thể bàng quan trước những trái ngang. Cho nên, ngồi ngựa mà đi, Triển huynh ít nhất muốn đến Kim Sơn cũng phải mất ba năm.
Kim Ưng cười nhẹ :
- Địa phủ vùng này là Phú huynh, cái việc đó hắn phải lo...
Phú Trọng Bình đáp lẹ :
- Do tại hạ chứ còn ai nữa?
Đoạn y cười ha hả.
Hoàng Hổ tiếp :
- Ngồi trong xe suốt một cuộc hành trình ngàn dặm hẳn là Triển huynh phải phiền muộn lắm, vậy Phú huynh hãy bố trí cách nào trong cỗ xe, cho Triển huynh được khuây khỏa phần nào.
Phú Trọng Bình gật đầu :

- Hẳn là phải như vậy rồi, nhưng chẳng hay Triển huynh định lúc nào khởi hành?
Triển Mộng Bạch thở dài :
- Thú thật với các vị, tại hạ nóng nảy như có lửa đốt trong lòng, nếu được khởi hành sớm phút nào thì càng hay phút ấy!
Phú Trọng Bình nói mau :
- Nếu thế thì các vị huynh đài ngồi đây, chờ một đoạn tại hạ xuống lầu lo liệu.
Đoạn, y đứng lên, bước đi liền.
Triển Mộng Bạch thở ra một hơi dài khoan khoái thế là thắc mắc đầu tiên được giải quyết ổn thoả.
Nhưng, nhớ đến con ngựa, chàng cau mày hỏi :
- Các vị có thể cho người đưa con ngựa của tại hạ đến Kim Sơn chăng?
Hỏi câu đó, chàng nhìn anh em họ Hạ.
Hạ Quân Hiệp cười lớn :
- Có khó khăn gì việc đó? Công tác tại vùng Tây Bắc của bọn tại hạ kể như hoàn thành, hiện tại thì bọn tại hạ định xông Giang Nam. Lẽ nào lại không thể mang theo một con ngựa hộ Triển huynh sao?
Triển Mộng Bạch đứng lên vòng tay :
- Tại hạ xin đa tạ các vị!
Hạ Quân Hiệp tiếp nối :
- Từ bao lâu rồi, tại hạ chưa hề nghe Triển huynh thốt lời cảm tạ một ai, thế mà giờ đây lại phá cái lệ đó, hẳn là Triển huynh quý con ngựa vô cùng. Tại hạ xin hứa là hết sức chu toàn cho nó.
Hoàng Hổ cũng cười vang :
- Tiểu đệ cởi nó thì phải hơn bởi từ lúc mở mắt chào đời là tiểu đệ biết quý trọng ngựa rồi, như vậy thì cái việc chăn sóc ngựa chẳng ai hơn nổi tiểu đệ được.
Họ cười, họ nói, vừa uống, vừa ăn, không lâu lắm Phú Trọng Bình trở lại.
Y vòng tay hướng sang Triển Mộng Bạch, điểm một nụ cười :
- Cũng may, tại hạ không đến nỗi làm hư hỏng công việc của Triển huynh. Xe đã được chuẩn bị xong sáng sớm ngày mai là Triển huynh có thể lên đường.
Triển Mộng Bạch cau mày :
- Sáng sớm ngày mai...
Hạ Quân Hiệp chận lời :
- Nửa ngày thôi, có là bao lâu, mà Triển huynh phải thắc mắc? Chúng ta xa cách nhau bao thời gian, chẳng lẽ vừa gặp nhau là phải

biệt ly liền? Đêm nay chúng ta phải thức suốt, sáng ra lên xe rồi, mặc tình Triển huynh ngủ bù trừ.
Không thể gấp đi, thì phải hòa đồng niềm vui của tất cả, Triển Mộng Bạch bật cười sang sảng :
- Từ lâu tại hạ không có dịp uống một bữa cho tài tình, thế thì tại hạ không từ chối cuộc vui này được. Tuy nhiên, nếu sáng ra, tại hạ có quá say thì phiền các vị cho khiêng tại hạ lên xe nhé!
Hạ Quân Hiệp cao giọng :
- Chỉ sợ tiểu đệ say khướt trước khi Triển huynh bỏ cuộc! Bởi cuộc rượu này chỉ chấm dứt khi người tham dự không nốc nổi nữa mà bỏ cuộc chứ nó phải là vô cùng tận đâu!
Phú Trọng Bình chen vào :
- Các vị yên chí lớn, dù tất cả chúng ta cùng ngã gục, vẫn có người mang Triển huynh lên xe như thường.
Họ là những thanh thiếu, huyết khí phương cương phong độ hiên ngang, hiệp tâm bừng dậy rồi là họ phải làm một cái gì cho long trời lở đất, cho vang dội bốn phương.
Sương sớm còn buông năng, tạo bức màu trắng đục, che phủ cỏ cây, cảnh vật.
Mỗi cỗ xe to, lướt trong sương mờ, rời thành Đồng Đức, cỗ xe tiến thẳng đến Kim Sơn.
Phu xe vận chiếc áo bố màu xanh, râu tóc đều bạc trắng, mắt nửa nhắm nửa mở, như không cần điều khiển những con ngựa kéo.
Nhưng những con ngựa đó chừng như được huấn luyện quá thuần thục, nên cứ chạy bon bon không người điều khiển mà chúng kéo xe rất an toàn.
Xe chạy độ ba khắc thời gian, Triển Mộng Bạch mới tỉnh lại.
Lúc tĩnh lại chàng nghe cổ cháy, lưỡi khô môi khô miệng phun ra phì phì khó chịu.
Chàng nhớ lại dần dần diễn biến vừa qua và chén rượu cuối cùng mà chàng uống, thực sự chẳng phải là chén, mà chính là một cái chậu nhỏ.
Chàng nốc cạn chậu rượu đó nốc một hơi liền.
Bây giờ thì chàng cảm thấy khó chịu thật sự, song chàng không lo ngại, bởi nghe tiếng bánh xe lăn, vó ngựa nện trên đường, chàng biết là mình đang ở trong xe.
Chàng nghe thôi, chứ mắt chưa mở ra thì làm sao quan sát mình đang nằm ở đâu?
Rồi sự khó chịu do men rượu gây nên tan dần, chàng điểm một nụ cười.

Theo nụ cười, mũi thở ra, khi mũi hít vào, một mùi thơm theo không khí chui vào mũi.
Bất giác chàng giật mình.
Chàng mở to đôi mắt, trông thấy một thiếu nữ diễm lệ, đang ngồi không xa chàng lắm, cười nhẹ nhìn chàng.
Triển Mộng Bạch đảo mắt nhìn quanh, chẳng thấy một người nào khác, ngoài chàng và thiếu nữ đó.
Thế là trong xe chỉ có hai người, một nam một nữ cùng đang độ thanh thiếu, nam hùng nữ diễm, một bầu không khí thân mật bao phủ cả hai.
Triển Mộng Bạch kêu lên :
- Cô nương... làm sao cô nương lại có mặt trong xe này?
Thiếu nữ vận chiếc áo rất mỏng, áo không che kín những đường cong của một thân thể ngọc ngà, tay nàng cầm một chiếc bình bằng ngọc, hẳn là bình đựng trà rồi.
Nàng không đáp câu hỏi của chàng, mà đáng lẽ chàng phải hỏi nàng là ai, trước khi hỏi tại sao nàng có mặt trong xe.
Nàng điểm nụ cười duyên, rót trà vào chiếc chén ngọc, rồi thốt :
- Uống rượu nhiều, lúc tỉnh lại chắc tướng công khát nước lắm! Xin tướng công uống chén trà giải rượu.
Triển Mộng Bạch lại đảo mắt quan sát lượt nữa, nhận ra xe cần thiết chẳng khác một khuê phòng của hạng đài các trâm anh.
Điều làm cho Triển Mộng Bạch lạ lùng nhất là vách xe treo đầy những chiếc giỏ bằng túc Tương, chẳng rõ những giỏ đó chứa đựng gì.
Dưới những chiếc giỏ, có nhiều quyển sách, sắp xếp rất ngăn nắp, phía trong có bàn ăn, có đủ đồ dùng, có chỗ chứa y phục mới, có cả bàn cờ, có đàn, có bình rượu.
Ngoài ra, cũng có một bức họa sơn thủy.
Cỗ xe đủ tất cả các vật trang trí chừng như nếu còn chỗ thừa hẳn là Phú Trọng Bình cũng đặt đồ vật chiếm cho kỳ hết.
Triển Mộng Bạch nhìn khung cảnh đó, cảm kích vô cùng.
Chàng không ngờ Hoàng Hổ chỉ nói đùa một câu, mà Phú Trọng Bình lại thực hiện chu đáo như vậy.
Bỗng, chàng dán mắt vào chỗ đặt những món đồ trang sức, nơi đó, có một mảnh giấy nhỏ, chàng cầm lên, nhận ra những chữ có nét bút cực kỳ cực kỳ tề chỉnh Mảnh giấy ghi gọn một câu ngắn :
- Hương xa và hồng phấn kính tặng Triển huynh, giúp tiêu sầu giải muộn trên dặm dài.
Bên dưới, có hàng chữ nhỏ hơn.

- Phú Trọng Bình tại huyện Đồng Đức, kính bái.
Triển Mộng Bạch "ồ" lên một tiếng, nhếch nụ cười khổ, thầm nghĩ :
- Thì ra thiếu nữ này được Phú Trọng Bình chọn, cho theo xe, để làm cái việc tiêu sầu giải muộn cho ta!
Chàng không rõ là mình có nên buồn cười, hay bực dọc bởi bình sanh chàng có bao giờ thích những thứ tiêu sầu giải muộn này?
Chàng lặng thinh một lúc, tìm cách tống trả nữ nhân trở lại Đồng Đức.
Một phút sau, chàng vòng tay thốt :
- Cô nương...
Thiếu nữ nhìn chàng cái nhìn si si dại dại, đến lúc đó, cúi thấp đầu, miệng điểm nụ cười giọng cùng thấp :
- Tên thiếp là Tần nhi, tướng công cứ gọi tên, cần gì phải dùng hai tiếng cô nương.
Triển Mộng Bạch thở dài :
- Tần Nhi!... Tần Nhi cô nương!...
Chàng lẩm nhẩm mấy lượt, đột nhiên cao giọng gọi :
- Phu xe! Dừng xe lại ngay!
Xe cứ chạy đều, ngựa cứ nện gió, lão nhân thò đầu vào khung cửa hỏi :
- Có việc chi chăng?
Triển Mộng Bạch tiếp :
- Vị cô nương này...
Lão nhân đánh xe đưa tay chỉ lỗ tai của lão, rồi lắc đầu, tỏ rõ là lão chẳng nghe được tiếng nào cả.
Triển Mộng Bạch hét lớn :
- Vị cô nương này!
Lão nhân lại lắc đầu :
- Phú đại gia phân phó, lão phu chỉ đánh xe thôi, còn việc gì khác thì chẳng được biết đến.
Lão vừa thốt, vừa xoay đầu khi câu nói dứt, lão trở lại dáng ngồi như cũ, mắt nhìn tới trước, thản nhiên như vừa đối thoại với một khách lữ hành bên vệ đường.
Triển Mộng Bạch dở khóc dở cười, lão xa phu không chịu dừng xe, thì chàng phải làm sao đây?
Chẳng lẽ chàng chụp thiếu nữ kia mà quăng ra ngoài xe? Còn như phải đối diện với nàng suốt quãng đường dài thì thật là một cực hình. Huống chi ăn cùng ăn, ngủ cùng ngủ, trên xe lại có mỗi một chỗ nằm duy nhất, chẳng lẽ đêm xuống cả hai nằm chung chỗ với nhau? Mà để cho nàng nằm ngay dưới sàn xe thì thật là khiếm nhã!

Ngoài thiếu nữ, bạn đồâng hành là lão đánh xe, lão lại nặng tai, chàng còn nói năng gì với ai được nữa?
Đàm thoại với thiếu nữ hẳn là chàng không thích rồi, còn bắt chuyện với lão đánh xe thì cứ phải hét lên oang oang, không hét thì lão chẳng nghe rõ, mà hét thì còn cái thú gì đàm thoại để giết thời gian?
Tần Nhi trao chén trà qua cho chàng.
Bắt buộc chàng phải đón lấy.
Tần Nhi hỏi :
- Tướng công vừa tỉnh rượu, chắc thân thể bải hoải lắm? Vậy Tần Nhi xin đấm bóp cho tướng công nhé? Tần Nhi đấm bóp một lúc là tướng công sẽ cảm thấy thoải mái ngay!
Triển Mộng Bạch hấp tấp từ chối :
- Khỏi! Khỏi cô nương!
Tần Nhi mỉm cười tiếp :
- Người ta nói, rượu có thể giải rượu, sau cơn say nếu uống vào chút rượu thì tướng công thoải mái liền. Tướng công có muốn chăng? Để Tần Nhi dọn ra cho tướng công dùng nhé?
Triển Mộng Bạch lại từ chối :
- Khỏi! Khỏi! Cô nương!
Tần Nhi cười, hỏi luôn :
- Thế tướng công có muốn nghe đàn không? Tần Nhi dạo một khúc cho tướng công nghe? Tướng công có muốn chơi cờ, Tần Nhi xin hầu vài ván!
Triển Mộng Bạch từ chối luôn :
- Khỏi! Khỏi! Cô nương!
Đến lúc đó, Tần Nhi mới cau mày.
Cau mày vì thất vọng, bởi nàng bất lực rõ ràng trong nhiệm vụ tiêu sầu giải muộn cho Triển Mộng Bạch, mà Phú Trọng Bình đã đinh ninh giao phó.
Thất vọng, nàng lại thẹn, chừng như dưới lớp phấn mỏng, làn da mặt của nàng ửng đỏ.
Nàng cúi đầu, hỏi :
- Tướng công muốn... muốn...
Nàng cắn răng, không nói tiếp.
Nghĩa là sao? Nàng còn một đòn phép cuối cùng, định đem ra thi thố nốt? Nàng bảo Triển Mộng Bạch muốn gì?
Mặt nàng ửng đỏ, không nhất thiết là vì thẹn thất vọng, mà có thể thẹn vì câu nói bỏ dở...
Triển Mộng Bạch khoát tay gấp :
- Không! Không! Cô nương!

Tần Nhi ngẩng mặt lên, vẻ u sầu hiện rõ trong ánh mắt, nàng thấp giọng hỏi :
- Cái gì tướng công cũng không, cũng khỏi, thế thì Tần Nhi phải làm gì đây, tướng công?
Triển Mộng Bạch chưa kịp đáp, lệ sầu đã trào ra khóe mắt nàng, cả nơi mi, lệ long lanh chớp, rồi rơi xuống, hạt từng hạt rơi, hạt này tiếp nối hạt khác, trào ra, từ từ, như những giọt nước hồ đồng.
Chàng lấy làm kỳ hỏi :
- Sao cô nương khóc?
Nếu Triển Mộng Bạch đừng hỏi, có lẽ lệ chỉ rơi từng hạt, từng hạt. Chàng hỏi, có khác nào chàng khơi mạch sầu cho rộng hơn ra, lệ không còn rơi từng hạt nữa, lệ tuôn thành giòng.
Nàng nức nở :
- Tại sao tướng công không cho Tần Nhi phục thị?
Triển Mộng Bạch cười khổ :
- Tại sao cô nương muốn phục thị tại hạ?
Tần Nhi cúi đầu :
- Nữ nhân sinh ra là để phục thị nam nhân, tôi sẵn sàng phục thị tướng công. Tướng công từ chối, thì làm sao tôi chịu nổi? Còn gì thẹn cho nữ nhân bằng bị một nam nhân từ khước khi nữ nhân thành thực hiến dâng?
Triển Mộng Bạch thở dài!
Chàng còn giải thích làm sao được nữa? Chỉ còn cách là nên từ khước luôn để khỏi phải hận lòng suốt hành trình qua ngàn dặm dài này!
Chàng buông luôn :
- Tại hạ nghĩ, cô nương nên trở về Đồng Đức là hơn.
Tần Nhi giật mình.
Nàng bật khóc lớn.
Triển Mộng Bạch rất vụng về trước bất cứ thiếu nữ nào, kể cả những nàng quen và quen thân, chàng càng vụng về hơn khi đối diện với một thiếu nữ khác.
Thành thử chàng cứ để cho nàng khóc.
Nàng khóc một lúc, lòng dịu lại, lau ráo lệ, vội hỏi :
- Tướng công hiềm vì Tần Nhi xấu xí?
Triển Mộng Bạch lắc đầu :
- Cô nương không xấu xí đâu!
Tần Nhi lại hỏi :
- Hay là con người của Tần Nhi không sạch lắm? Tuy xuất thân từ cái giới không sạch.

Tần Nhi vẫn giữ mình sạch như bất kỳ gái nhà lành nào!
Buông dứt câu nói, nàng ửng đỏ mặt liền.
Triển Mộng Bạch thừ người một lúc, đoạn chỉnh sắc mặt, thốt :
- Đã giữ mình được sạch đến ngày nay thì cô nương nên giữ sạch luôn, cô nương nên trở về, để được tiếp tục sạch như lúc nào, dành cái sạch đó, ngày sau trao tặng ý trung nhân, tạo hạnh phúc gia đình trên một căn bản sạch. Tại hạ tưởng cô nương vẫn ao ước một tổ ấm chứ, và một cái tổ, nếu muốn ấm, tất phải kiến tạo trên một căn bản sạch.
Chàng đinh ninh là Tần Nhi không còn viện dẫn lý do gì mà chẳng nghe lời khuyên của chàng.
Và nàng sẽ thu xếp mà trở lại thành Đồng Đức.
Ngờ đâu, chàng vừa dứt tiếng, là nàng lại khóc rống lên, ai nghe nàng khóc cũng phải thương tâm ngay.
Nàng vùi mặt trong chăn, cho tiếng khóc bớt vang to, nàng tức tưởi :
- Không! Không! Dù chết, tôi cũng không trở về, tướng công ơi!
Triển Mộng Bạch giật mình.
Thế là nàng muốn ăn vạ chàng sao?
Nhưng chàng đâu có chịu thua cuộc như vậy được? Nhếch nụ cười khổ, chàng buông gọn :
- Cô nương không trở về, thì tại hạ xin rời xe!
Tần Nhi bật ngồi dậy, trừng mắt nhìn chàng, mắt chưa ráo lệ, nàng cất cao giọng :
- Tướng công bỏ xe, tôi tự tự liền...
Triển Mộng Bạch vừa kinh dị, vừa bực dọc, cũng cao giọng đáp lại :
- Tại hạ với cô nương là hai người hoàn toàn xa lạ, tại sao cô nương quyết đi theo tại hạ chứ?
Tần Nhi đáp :
- Phú đại gia xuất tiền mua tôi, cho tôi theo hầu tướng công, tôi chỉ biết tôi là một kẻ bán mình, tôi có bổn phận phục thị tướng công, nếu tướng công không dùng, là tôi chỉ còn có cách chét đi là xong.
Triển Mộng Bạch lắc đầu :
- Cô nương cho rằng vì bán mình mà bị ràng buộc thì tại hạ xin giải tỏa sự ràng buộc đó, từ nay cô nương được tự do, như vậy là một sự tốt cho cô nương chứ! Tại hạ xin mừng cô nương gặp sự tốt! Tại hạ xin uống một chén để mừng sự tự do đã về với cô nương!
Nhưng, Tần Nhi vẫn không nghe lời chàng, cứ khóc, khóc to rồi khóc rấm rức, vừa khóc vừa kể :
- Tự do mà làm gì tướng công? Tôi còn mặt mũi nào nhìn lại người đời nữa? Có ai tin được tôi còn trong sạch chăng tướng công?

Triển Mộng Bạch cười nhẹ :
- Thoạt đầu người ta không tin, dần dần người ta sẽ tin, khi người ta tin rồi là người ta mến phục cô nương hơn bởi cô nương dù lâm cảnh cùng mà vẫn gìn trong giữ sạch được.
Tại hạ nghĩ cô nương có thể cao mặt nhìn đời chứ sao lại cho rằng mất mặt?
Tần Nhi lắc đầu :
- Tướng công lầm!
Triển Mộng Bạch cãi :
- Chỉ sợ cô nương lầm đấy thôi!
Tần Nhi khóc :
- Nếu người ta biết là tướng công ruồng bỏ tôi, đuổi tôi, thì cái sự mỉa mai của người đời tôi làm sao chịu nổi, tướng công? Tôi chỉ còn có cách là ngay bây giờ chết trước mặt tướng công thôi!
Triển Mộng Bạch giật mình :
- Tại đây thì cô nương chết thế nào được?
Còn khóc đó, Tần Nhi lại nở nụ cười :
- Tần Nhi không cho tôi chết thì tôi xin sống thêm vài ngày nữa, tại đây trong cỗ xe này cho đến khi nào tướng công cho tôi chết, tôi sẽ chết.
Thốt xong nàng cầm chén trà chàng vừa uống cạn quay mình đi, rót đầy một chén khác.
Triển Mộng Bạch muốn khóc lắm, song cái khóc của chàng không tạo ra được nước mắt, cho nên gương mặt của chàng héo dàu dàu.
Chàng than thầm :
- Nếu ta biết được sẽ có cái cảnh như thế này thì thà tại huyện thành Đồng Đức ta nhịn đói mà đi, đâu có vào quán làm chi cho gặp phải bọn Phú Trọng Bình? Đổi một bữa ăn với cái khổ dài dài suốt hành trình từ đây đến Kim Sơn, ta hoàn toàn vụng tính!
Đối phó với hằng chục hàng trăm cao thủ, sa vào cạm bẫy của đối phương chàng không ngán, chàng vẫn còn biện pháp ứng biến. Nhưng, trong trường hợp này, chàng phải nhận mình là kẻ chiến bại.
Lâu lắm, chàng buột miệng thở dài :
- Cô nương không chịu trở về, thì lại đành đưa cô nương đến Trấn Giang.
Tần Nhi gật đầu :
- Tùy tướng công!
Triển Mộng Bạch tiếp :
- Nhưng, đến Trấn Giang rồi, cô nương xuống xe cho nhé!
Tần Nhi lại gật đầu :

- Tùy tướng công!
Triển Mộng Bạch trầm giọng :
- Nghe cho kỹ những gì tại hạ nói chứ cô nương, cái gì cũng tùy tùy cả, cô nương có hiểu rõ tại hạ nói chi chăng mà cứ buột miệng thốt tùy?
Tần Nhi mỉm cười :
- Hiện giờ, tướng công bằng lòng cho tôi ở lại đây thì cái gì trong tương lai tôi cũng sẽ để cho tướng công tùy tiện định liệu.
Triển Mộng Bạch không còn nói gì được hơn nữa, thở dài mãi.
Bỗng chàng nghe lão đánh xe cười khúc khích, đúng! Lão nghe lóng rồi cười lén, nhưng lại cười hơi lớn một chút.
Triển Mộng Bạch nổi giận, nhưng giận thì cố mà chịu chứ nói gì được ai?
Chỉ tại chàng cứ tưởng lão ta nghễnh ngang tai, ngờ đâu dù lão đã già vẫn thính như tai trẻ.
Rời huyện thành Đồng Đức ngựa cứ kéo xe cứ lăn bánh, chạy mãi không ngừng.
Vật thực trên xe thừa dùng, lão đánh xe không cần phải dừng xe lại ở mỗi chặng đường, chỉ khi nào một vài món chi đó hết rồi thì lão đánh xe mới dừng lại ở thị trấn, lão mua sắm rất nhanh, xong rồi lại tiếp tục hành trình.
Triển Mộng Bạch không cần xuống xe cũng có đủ đồ dùng như thường.
Nhưng, chàng có cần gì đến sự đầy đủ đó đâu? Chàng chỉ muốn xe dừng lại ở một chỗ nào đó lâu lâu cho chàng giải quyết trường hợp của Tần Nhi.
Chàng muốn vậy mà lão đánh xe lại không dừng, làm chàng thêm bực.
Trong khi đó, Tần Nhi hết sức chiều chuộng, săn sóc chàng hầu hạ cực kỳ chu đáo.
Tuy cái tâm chưa loạn trước sự nhu thuận của một thiếu nữ diễm kiều, Triển Mộng Bạch dần dần cũng nguôi ngoai tức bực, và chừng như chàng không còn cương quyết đuổi nàng xuống xe nữa.
Dùng thời gian trong xe, ngồi thì luyện công, nằm thì đọc sách, có khi lắng nghe Tần Nhi dạo một khúc đàn, có lúc cũng gây vài ván cờ với nàng.
Thỉnh thoảng chàng cũng bắt chuyện với lão già đánh xe.
Qua những lần gợi chuyện đó chàng phát giác lão ta cũng là một tay uyên bác mà Tần Nhi cũng đáng mặt thiên tài.
Cuộc hành trình dần dần mang lại cho chàng sự ấm dịu, trong cái ấm

dịu đó, niềm thích thú từ từ phát sanh.
Chàng không còn thấy cảnh ngồi xe là một cực hình nữa, và sự hiện diện của Tần Nhi không còn làm cho chàng xốn mắt như trước.
Rồi xe đến Trấn Giang.
Triển Mộng Bạch cảm thấy tinh thần phấn khởi.
Tinh thần chàng lên, nhưng tinh thần của Tần Nhi lại xuống. Nàng cúi đầu, thấp giọng hỏi :
- Đến rồi chưa tướng công?
Triển Mộng Bạch mỉm cười, gật đầu!
Chung quy, chàng không chấp nhận sự đồng hành của Tần Nhi suốt con đường dài?
Nụ cười của chàng là một sỉ vả đối với Tần Nhi, và cái gật đầu của chàng là một nhát kiếm chạm tim nàng.
Nàng thấp giọng hơn, giọng của nàng run run :
- Tướng công nhất định bỏ tôi tại Trấn Giang?
Triển Mộng Bạch sững sờ :
- Tại hạ đã nói với cô nương rồi? Và cô nương cũng chấp nhận rồi? Cô nương cho biết là tùy tiện tại hạ định liệu kia mà!
Tần Nhi gật đầu, cúi mặt, tiếp :
- Vậy thì Tần Nhi xin cáo biệt tướng công!
Nàng đưa tay qua mắt, gạt rơi những hạt lệ vừa cài lên đoạn hỏi :
- Tần Nhi có thể mang hết y phục theo mình?
Triển Mộng Bạch gật đầu :
- Luôn cả số tiền trong hộc tủ kia.
Tần Nhi nói gì nữa, lâu xong ngấn lệ, từ từ thu thập hành trang.
Đi, trước sau gì cũng phải đi, thà đi sớm còn hơn, càng luyến lưu phút giây nào, càng chua xót.
Bỗng, lão nhân đánh xe quay đầu lại, cất giọng oang oang :
- Tần Nhi cô nương, có nghe nói đó không? Tuy Triển công tử là một bậc hiệp khách đại anh hùng, song người không lo liệu nổi cho mỗi một mình cô nương đó! Sức đại hiệp khách, đại anh hùng đâu đảm đương nổi việc chở che một nữ nhân, cô nương! Hãy thu thập hành trang gấp, để kịp ly khai đừng gây việc khó cho đại hiệp khách, đại anh hùng.
Lão ít nói, nhưng nói ra rồi, là nói như thác đổ, nói bất chấp chạm vào ai, như thác đổ bất chấp những mô đá dọc theo triền...
Triển Mộng Bạch không nghe luôn.
Nghe làm chi những lời châm chích bén nhọn đó? Người ta khích tướng mà!
Có một sự sắp xếp gì chắc, phát xuất từ Phú Trọng Bình, và lão nhân

đánh xe với Tần Nhi cứ tuần tự theo thứ lớp mà thực hành.
Cả con ngựa kéo xe cũng đồng lõa luôn là cái chắc, bằng cớ là chúng chẳng biết mệt, chẳng dừng lại, khi chàng muốn cho nó dừng.
Lão nhân nói, Triển Mộng Bạch vờ điếc, Tần Nhi thì khóc lên ồ ồ.
Lão nhân buông luôn :
- Tần Nhi cô nương khóc à? Khóc làm gì, cô nương? Trên đời này, nào phải chỉ một cô nương linh đinh cơ khổ, nếu bảo Triển công tử chiếu liệu cho tất cả, thì công tử làm sao kham? Cái số của mình đã thế, cố mà chịu đựng đi, cô nương!
Tần Nhi thốt qua nức nở :
- Tần Nhi đâu có khóc đâu lão trượng!
Nàng chỉ nức nở thôi, nàng chỉ đổ lệ thôi, chứ nàng không khóc.
Cuối cùng nàng cũng làm xong một bao nhỏ.
Rồi nàng thốt :
- Tướng công! Tôi đi đây!
Triển Mộng Bạch thoáng nhìn qua, buông gọn :
- Tương lai bảo trọng, Tần cô nương!
Tần Nhi khẽ gật đầu. Nàng từ từ đứng lên, từ từ lau lệ.
Nàng tiếp luôn :
- Tần Nhi có thể tìm ra phương tiện sinh nhai, Tần Nhi khỏi phải bận tâm lo xa.
Triển Mộng Bạch từ trước, quay lưng về phía nàng, bất quá chàng có quay mặt một vài lần, buông một vài tiếng với nàng, kể cả lần cuối cùng vừa rồi, khi nàng nói lời chào biệt.
Bỗng nhiên, chàng hét :
- Khoan đi!
Đồng thời, chàng xoay mình đối diện với nàng.
Tần Nhi run giọng :
- Tướng công...
Triển Mộng Bạch đằng hắng một tiếng :
- Nếu cô nương kham khổ thì cứ đến nhà của tại hạ, tại hạ còn tại quê nhà mấy mẫu vườn hoang, nếu chịu khó săn sóc cũng có thể thu huê lợi, hưởng dụng thừa thãi...
Chàng chưa dứt câu, Tần Nhi quăng chiếc bao, nhào tới cạnh chàng, đôi vai rung rung.
Chẳng biết nàng cười hay nàng khóc.
Triển Mộng Bạch cũng xúc cảm theo niềm xúc cảm của Tần Nhi nhưng cái chạm của Tần Nhi gây thêm cho chàng một cảm giác khác, và chính cảm giác đó nhuộm đỏ mặt chàng.
Có cái gì làm ngứa ngáy nơi yết hầu chàng muốn nói lên mấy tiếng,

song nghĩ mãi mà chẳng tìm được một ngôn từ thích đáng.
Lão già đánh xe cười lớn :
- Biết mà! Lão phu biết rõ Triển công tử giàu lòng, con tim của công tử có là bằng sắt bằng đá đâu? Chẳng khi nào công tử bỏ rơi một thiếu nữ đơn côi giữa giòng đời đầy cạm bẫy này!
Lão cũng xúc cảm luôn như hai người kia, lão cười đắc ý, song tiếng cười của lão ươn ướt, chứng tỏ trong con người cằn cỗi đó, nguồn lệ chưa hẳn đã cạn khô.
Triển Mộng Bạch cười lớn :
- Lão trượng đừng đắc ý, vãn bối sẽ phạt lão trượng bằng cách đưa nàng tới tận Hàng Châu!
Lão nhân đánh xe cười hì hì :
- Lão phu già rồi, sức lực kém, tưởng chẳng nên theo đuổi cái nghề giục ngực lướt dặm dài mãi như thế này nữa. Đưa Tần Nhi đến Hàng Châu rồi, chắc là lão phu cũng sẽ ở đó luôn với nàng nương náu trong già đình công tử, nhờ hạt cơm thừa hưởng cái nhàn trong chuỗi ngày còn lại.
Dĩ nhiên, Triển Mộng Bạch chấp nhận ngay!
Lão đánh xe nói là nương náu trong gia đình chàng, câu nói đó gây xót xa cho chàng biết bao?
Gia đình chàng còn những ai? Chàng là con duy nhất, cha bị Tình Nhân tiễn hạ sát, mẹ thì chết thảm dọc đường! Còn ai nữa đâu mà gọi là gia đình?
Bất quá, một ngôi nhà cỏ, một khu vườn hoa, mấy mẫu vườn hoang gần đó, xa xa thì một thửa ruộng bình thường...
Muốn có gia đình, chàng phải bắt đầu tự tạo và trong những ngày sắp đến, bản thân chàng sẽ còn nguyên vẹn hay cũng bị luật giang hồ đào thải như bao nhiêu con nhà võ mang lấy nghiệp hiệp nghĩa vào mình?
Triển Mộng Bạch thở dài :
- Cô nương và lão trượng cứ đi, tại hạ xuống xe tại đây tìm thuyền đến Kim Sơn.
Tần Nhi lấy thanh cổ kiếm của chàng lau sạch, rồi tra vào chiếc vỏ da cá mà Phú Trọng Bình đã chuẩn bị cho chàng lúc còn tại Đồng Đức. Chiếc vỏ rất đẹp, điểm xuyết bởi tơ vàng, bởi ngọc nạm làm cho thanh kiếm nhờ cái vỏ mà cao quý hơn...
Triển Mộng Bạch đeo kiếm vào hông, đưa tay vỗ nhẹ lên mái tóc Tần Nhi, cất giọng buồn buồn :
- Tại hạ ra đi lần này, chỉ sợ...
Chàng vụt vén bức màn xe, nhảy xuống đường bỏ dở câu nói.

Tần Nhi gọi với theo :
- Tướng công tiền đồ bảo trọng!
Triển Mộng Bạch phải chạy đi xa xa, mới dám quay đầu nhìn lại.
Cỗ xe còn tại chỗ, Tần Nhi ở bên vọng cửa hông nhìn theo chàng.
Tuy cách xa xa, Triển Mộng Bạch mường tượng thấy đôi mắt nàng long lanh sáng biệt ly.
Triển Mộng Bạch không dám nhìn lâu, quay nhanh mình, chạy nhanh, vừa chạy đi, vừa suy nghĩ :
- Một món nơ không vay, ta phải trả! Ta sẽ trả bằng cách nào đây? Thì ra món nợ của anh hùng! Gieo ngưỡng mộ nơi lòng người là vay nợ của người, mà nợ giai nhân là thứ nợ khó trả.
* * * * *
Kim Sơn, Kim Sơn tự cũng còn.
Khói bốc nghi ngút tại Đại Hùng bửu điện, chứng tỏ ngôi chùa còn được khách thập phương lại vang nhộn nhịp như thuở nào.
Hiện tại, tại Đại Hùng bửu điện vì tân phương trượng là Thiết Cô đại sư đang chấp tay đứng nghiêm trang trong vùng khói hương tỏa ngập không gian.
Bên cạnh còn có Thần Cơ đại sư, chỏi gậy quế, chừng như sắp sửa viễn hành.
Ngoài ra, còn có một tiểu sa di, đứng trực gần đó, sa di hai tay nâng một chiếc mâm, trên mâm có một chiếc bao bằng bố, màu vàng.
Ba tiếng chuông ngân dài. Tiếng chuông vừa dứt, tướng công đại sư khấn :
- Cầu xin đức Phật từ bi, trợ giúp đệ tử tìm lại được báu vật của bổn tự.
Đoạn, Thiết Cốt quay mình, lấy chiếc bao bố vàng trên mâm, trao qua cho Thần Cơ, rồi tiếp :
- Sư đệ, tiền đồ bảo trọng!
Thần Cơ tiếp lấy chiếc bao, chỉnh nghiêm sắc mặt, song chẳng nói gì.
Bỗng, một tiểu sa di chạy vào, báo cáo :
- Bạch sư phụ và sư thúc, có một vị thanh niên xin vài bái kiến, y đứng bên ngoài cổng chùa chờ lệnh.
Thiết Cốt đại sư trầm gương mặt :
- Bần tăng từng phân phó, ngày nay Kim Sơn tự không tiếp khách. Ngươi không giải thích cho vị thí chủ đó hiểu sao?
Sa di cúi đầu :
- Đệ tử có nói, song vị thanh niên đó...
Sa di khỏi cần dứt câu, bởi người đó đã vào đến nơi.

Thiết Cốt đại sư, Thần Cơ đại sư cùng giật mình.
Cả hai nhìn ra, cả hai cùng kêu lên :
- Triển tướng công!
Triển Mộng Bạch đã đến đây rồi.

TÌNH NHÂN TIỄN

Hồi 11
Đêm lạnh băng ngàn

Triển Mộng Bạch vòng tay :
- Vượt tường mà vào, không đợi thông báo, tại hạ biết lỗi mong đại sư thứ tội.
Dừng lại một chút, chàng nghiêm giọng nói tiếp luôn :
- Tại hạ đến đây, mang theo một sư, khẩn cấp cực độ không thể chậm trễ dù là trong một phút, một giây!
Thiết Cốt đại sư, Thần Cơ đại sư cùng giật mình, cùng hỏi :
-Việc gì thế, Triển thí chủ?
Triển Mộng Bạch lắc đầu :
- Chưa tiện nói ra bởi sự tình dài dòng lắm, bây giờ xin vị đại sư đưa tại hạ vào gấp tịnh thất của phương trượng.
Chàng không đợi họ đưa đi, chính chàng bước liền.
Thấy chàng có vẻ nghiêm trọng quá, hai đại sư không dám ngăn trở, vội đi theo chàng.
Đường lối nơi đây, Triển Mộng Bạch rất quen thuộc, không lâu lắm, chàng đến tịnh thất phương trượng.
Tấm biển có bốn chữ :
Vào phải thông báo, giờ đây đã bị triệt hạ.
Nhưng, bên trong tịnh thất, khung cảnh vẫn y nguyên như ngày nào, đồ vật ở đâu vẫn còn ở đấy, không hề thay đổi vị trí, không thiếu đủ, không thêm bớt.
Vân sàng còn, ngọc kỷ còn, bồ đoàn cũng còn luôn.
Trông thấy chiếc bồ đoàn, Triển Mộng Bạch xúc độc mãnh liệt.
Chàng bước nhanh tới, chụp chiếc bồ đoàn, đồng thời lẩm nhẩm :
- Tạ ơn trời phật! Bồ đoàn còn đây!
Thiết Cốt đại sư và Thần Cơ đại sư hết sức lấy làm lạ hỏi :
- Việc gì thế tướng công?
Chàng có nghe gì đâu, tâm tư của chàng đang chú trọng đến chiếc

bồ đoàn, vũ trụ như thu hẹp lại trong chiếc bồ đoàn.
Một chiếc bồ đoàn của bậc chân tu khổ hạnh, không thể bằng ngọc, vàng, lụa, gấm, nó phải là bằng cỏ đan thanh, thì một vật bằng cỏ chịu sao nổi sức xé của Triển Mộng Bạch?
Trong phút giây bồ đoàn nát bấy, từng cọng cỏ khô rơi vãi chung quanh, cái nào nhẹ bay bay, cái nào nặng thì nằm nguyên nơi chỗ chàng quăng ra.
Nhưng, chỉ có cỏ và cỏ, ngoài ra chẳng có một vật gì khác!
Thần Cơ đại sư nổi giận, trầm giọng :
- Tại sao Triển tướng công hủy hoại di vật của tiền sư huynh bần tăng chứ?
Tâm tư khích động mãnh liệt, Triển Mộng Bạch rú lên một tiếng hãi hùng, lùi lại mất bước vấp phải vân sàng, ngã ngồi lên đó.
Chàng há hốc mồm, trợn tròn đôi mắt, nhìn đăm đăm chiếc bồ đoàn bị xé nát tan.
Lâu lắm, chàng mới thốt với giọng chán nản :
- Chiếc bồ đoàn đã bị thay đổi!
Tức uất dâng trào, chàng hét lớn :
- Có phải là chiếc bồ đoàn cũ đã được mang đi, và chiếc này thay thế chăng?
Thiết Cốt đại sư nhìn chàng, biết là có một nguyên nhân quan trọng lắm, vội đưa tay ngăn chận Thần Cơ đại sư, bởi Thần Cơ đại sư lúc đó định sanh sự với Triển Mộng Bạch?
Thiết Cốt đại sư trầm giọng hỏi :
- Triển thí chủ nói gì, xin giải thích lại rõ hơn?
Triển Mộng Bạch buông gọn :
- Chiếc bồ đoàn này không phải là vật của phương trượng lúc sanh tiền?
Thiết Cốt đại sư lắc đầu.
Triển Mộng Bạch đứng lên, bước đến gần đại sư, nắm chéo áo, hỏi gấp :
- Thế chiếc bồ đoàn cũ ở đâu?
Thần sắc của chàng biểu hiện sự khẩn trương tột độ, giọng chàng run run, chứng tỏ mất hẳn bình tĩnh thường ngày.
Thiết Cốt đại sư đáp :
- Bần tăng không biết chắc nó ở đâu, nhưng có thể tìm lại được!
Triển Mộng Bạch giục :
- Thế thì tìm gấp đi, đại sư!
Thiết Cốt đại sư chau mày :
- Để làm gì?

Triển Mộng Bạch đã buông đại sư ra rồi, nắm chặt hai tay lại, gằn từng tiếng :
- Trong chiếc bồ đoàn cũ, có một sự bí mật cực kỳ quan trọng, sự bí mật đó liên quan đến toàn thể thiên hạ võ lâm, nó định đoạt mạng vận võ lâm.
Bỗng Thiết Cốt đại sư kêu lên :
- Thôi rồi! Nó đã tan nát mất rồi!
Triển Mộng Bạch run bắn người :
- Tan nát? Thế là không còn? Sao đại sư nói là tìm lại được?
Thiết Cốt đại sư nhếch nụ cười khổ :
- Tan nát mất rồi là cái bàn tay của bần tăng, chứ nào phải chiếc bồ đoàn!
Thì ra, chàng buông đại sư, nắm chặt hai tay, rồi chụp bàn tay của đại sư trở lại, vừa bóp mạnh vừa thốt.
Chàng thở phào!
Rồi chàng buông tay luôn.
Thiết Cốt đại sư quay mình, vừa bước ra vừa hỏi :
- Cái hôm đó ai lãnh phần kiểm điểm những di vật của đại sư bá?
Bên ngoài cửa có tiếng đáp :
- Chính sư huynh Đại Giác.
Thiết Cốt đại sư bảo :
- Gọi Đại Giác đến đây gấp.
Đoạn, đại sư quay mình trở vào, nhếc nụ cười khổ, hướng sang Triển Mộng Bạch, hỏi :
- Trong chiếc bồ đoàn có vậy gì? Triển thí chủ có thể cho bần tăng biết được chăng?
Triển Mộng Bạch thở dài :
- Tại hạ trong lúc rối loạn tâm thần, có giải thích cho đại sư nghe, cũng không làm sao giải thích cho rõ ràng được. Đại sư hãy nén lòng, chờ khi tìm được chiếc bồ đoàn rồi, tại hạ sẽ tường thuật rành rẽ cho đại sư hiểu.
Chàng hết sức bồn chồn lo lắng, đứng không yên, ngồi không lâu, rồi chàng bước tới, bước quanh gian tịnh thất.
Thần Cơ đại sư bây giờ cũng dịu thái độ đối với chàng, nhìn theo bước đi của chàng, cũng lo lắng như chàng.
Không lâu lắm, bên ngoài có tiếng báo trình :
- Đại Giác đã đến đây, cung kính chờ phương trượng phân phó!
Cả ba, một tục hai tăng cùng giật mình, quay nhanh người hướng ra cững, cả ba cùng thốt :
- Vào đi!

Một tiếng vân vang lên, y phục sột soạt, một người mặt vuông tai to bước vào.
Dĩ nhiên, người đó là một nhà sư.
Y bước đi chầm chậm, chững chạc, những bước đi cương quyết, có tính toán, chứng tỏ con người vừa xuất hiện biết là mình sẽ đến một cái đích nào, và ở cái đích đo, những gì đang chờ đợi y.
Thiết Cốt đại sư hỏi :
- Chính ngươi thu thập những di vật của sư bá?
Đại Giác hòa thượng cúi đầu :
- Chính đệ tử phụ trách phần việc đó. Từ vật lớn đến vật nhỏ, nhất nhất có kê khai, đệ tử có mang theo đây bản kê khai, xin trình nhị sư bá kiểm soát.
Thiết Cốt đại sư thở dài :
- Nào ai muốn ngươi làm một cuộc triển lãm mà bảo kiểm soát lại bản kê khai? Bần tăng chỉ muốn hỏi chiếc bồ đoàn của cố phương trượng. Chiếc bồ đoàn đó, hiện giờ ở đâu?
Đại giác còn cầm bả kê khai, đầu cúi thấp một chút, đáp :
- Đệ tử hành sự luôn cẩn thận, không bao giờ để mật một gì của đại sư bá.
- Thế nghĩa là chiếc bồ đoàn còn đó?
Triển Mộng Bạch thở phào :
- Tạ ơn trời phật!
Nhưng, Đại Giác hòa thượng tiếp :
- Chỉ vì chiếc bồ đoàn đó...
Triển Mộng Bạch giật bắn mình, buột miệng kêu lên :
- Chiếc bồ đoàn đó làm sao?
Đại Giác hòa thượng nhìn sang qua chàng một thoáng, rồi tiếp :
- Bồ đoàn đó với phật châu của đại sư bá, đệ tử cho thiêu hóa mất rồi!
Triển Mộng Bạch chết sững.
Phải mất mấy phút sau, chàng mới lẩm nhẩm được mấy tiếng :
- Hòa thượng... hòa thượng...
Chàng tức uất phi thường, khí huyết ngương đọng, ứ đáy lòng, hộc lên một tiếng, mửa vọt mấy búng máu tươi.
Thiết Cốt đại sư kinh hãi, hấp tấp kêu lên :
- Triển thí chủ.. thí chủ.. làm sao thế?
Triển Mộng Bạch ngẩng mặt nhìn lên không thở dài :
- Xong rồi! Thế là xong!...
Lâu lắm sau đó, Triển Mộng Bạch mới lấy lại bình tĩnh.
Tâm thần trấn định rồi, chàng từ từ tường thuật sự tao ngộ với vị đại

sư có đôi mày xám.
Chàng không bỏ sót một tiếng nào của vị đại sư đó nói với chàng trong Luyện Hồn đầm.
Thiết Cốt đại sư và Thần Cơ đại sư sững sờ mà nghe khi chàng thuật xong, cả hai cùng thở dài mãi.
Sau cùng, cả hai cùng đổ lệ bi hoài, cùng than :
- Tứ sư đệ! Khổ tâm thay cho tứ sư đệ! Từ bao lâu nay, các sư huynh đều oán trách sư đệ, thật là oan uổng cho sư đệ vô cùng! Cầu xin sư đệ được về chốn cực lạc, tiêu diêu!
Triển Mộng Bạch hết sức thất vọng.
Bây giờ thì chàng còn làm gì được nữa? Bôn ba khắp bốn phương trời tìm được manh mối, cuối cùng manh mối đó cũng vuột tay luôn! Vào nguy ra tử mà chi?... Để làm gì chứ?... Mối phụ cừu biết ngày nào thanh toán được?
- Trình sư thúc rõ, bên dưới chân núi có người phát điên, cứ gọi tên Triển tướng công mãi.
Triển Mộng Bạch giật mình, trở về thực tại ngay, không chờ nghe tiếp cũng chẳng hỏi gì, vội chạy nhanh ra ngoài, qua khỏi hành lanh khúc khủy, qua luôn hậu viện đến đại điện, vọt thẳng ra cữa chùa. Rồi chàng chạy nhanh xuống núi.
Bỗng, có tiếng gọi chàng đâu đó vang lên :
- Triển huynh?... Triển đại hiệp!...
Triển Mộng Bạch chậm chân lại, nhìn quanh quẩn, phát hiện ra một bóng người đang đứng tựa mình nơi cội cây ngô đồng, gần chân núi. Người đó cầm cương ngựa nơi tay, con ngựa đứng cách y không xa. Người đó, là Hoàng Hổ!
Nhưng, một Hoàng Hổ khác xa ngày nào, hiện tại thì y phục của y dơ dáy quá chừng, thần sắc lại tiều tụy, đôi má ngày nào còn phính rượu thịt giờ đây tóp rí lại như nhiều ngày tháng qua rồi y rất thiếu thốn cái ăn, cái uống.
Con ngựa bên cạnh y, chính là con tuấn mã của Triển Mộng Bạch. Trông thấy Triển Mộng Bạch, nó hí luôn vang rền, lồng lộng.
Triển Mộng Bạch chưa biết mình mừng hay sợ trước cuộc tái ngộ này. Chàng chạy nhanh tới cội ngô đồng, vỗ tay lên đầu vai Hoàng Hổ, hỏi gấp :
- Làm sao huynh đài ra nông nỗi này?
Niềm xúc động khi gặp Triển Mộng Bạch làm y rung người lên, trong phút giâu rời thân cây, mất thăng bằng, y ngã xuống gốc cây liền.
Triển Mộng Bạch cấp tốc dìu người, dẫn ngựa, trở lên chùa.
Đang bi thảm về cảnh huống đã trải qua của vị tứ sư đệ, Thiết Cốt

đại sư bắt buột phải kềm lòng, lấy bình tĩnh, xem mạch cho Hoàng Hổ.
Triển Mộng Bạch đứng một bên, nôn nóng hỏi :
- Có sao không, đại sư? Liệu chẳng việc gì đáng ngại lắm chứ?
Lâu lắm Thiết Cốt đại sư mới nở một nụ cười, thốt :
- Nhiều ngày lao lực, lại chẳng ăn uống gì, rồi lại nôn nóng, lo âu sợ hãi, thêm dầm sương dãi gió, do đó ngoại xâm, nội phát thành ra vị qúy hữu này cuối cùng phải ngã gục như vậy.
Triển Mộng Bạch thở phào.
Thiết Cốt đại sư bảo đệ tử chưng sâm, cho Hoàng Hổ uống, còn Triển Mộng Bạch thì chạy lại tàu ngựa, săn sóc con tuấn mã của chàng.
Ngày đó rồi cũng qua đi, khi hoàng hôn vừa xuống, thì ngựa đã khỏe mà người cũng tỉnh lại.
Bây giờ, Triển Mộng Bạch mới hỏi :
- Tại sao huynh đài tự làm khổ mình đến mức độ đó? Việc gì khẩn cấp bắt buộc huynh đài phải vất vả cùng cực?
Hoàng Hổ thở dài :
- Triển huynh lên xe rồi, bọn tại hạ còn say vùi, phải mất một thời gian khá dài mới tỉnh lại. Khi tỉnh ra, thấy rượu là sợ ngay, sợ Phú Trọng Bình lại bày ra một tiệc khác, cho nên ai ai cũng len lén rút đi êm.
Ngờ đâu, đến Tứ Xuyên rồi, bọn tại hạ phát giác ra trước mặt cũng như sau lưng, đều có người giám thị, chẳng rõ những người đó theo dõi bọn tại hạ từ lúc nào.
Khi bọn tại hạ tới một vùng hoang vu thì gặp bọ này chận lại.
Cuộc động thủ giữa song phương khai diễn liền.
Bọn tại hạ qua mấy chiêu đầu, nhận ra ngay mình chưa phải là đối thủ của người đó.
Triển Mộng Bạch kinh hãi, chận hỏi :
- Cả Lao Sơn Tam Nhạn, huynh đài và Kim Huynh, năm người hiệp sức lại mà cũng không địch nổi đối phương? Họ có mấy người?
Hoàng Hổ thở dài :
- Họ gồm sáu người. Sáu người đó đều có võ công rất cao, trong số có một vị sử dụng chiếc Ngân Quang là xuất sắc hơn nội bọn.
Triển Mộng Bạch cau mày :
- Các vị không nhận ra lai lịch về võ học của họ sao?
Hoàng Hổ lắc đầu :
- Cố quan sát nhưng không tài nào nhận ra nổi. Chỉ biết là sử dụng những ngón nghê ngoại môn, ít có trên giang hồ, họ lại dùng vũ khí

ngoại môn, nên càng khó nhận.
Triển Mộng Bạch trầm ngâm một lúc :
- Hoàng huynh có hỏi họ chận đường như vậy, để làm gì chăng?
Hoàng Hổ đáp :
- Chỉ vì con ngựa của Triển huynh, họ bảo lưu ngựa lại.
Triển Mộng Bạch, buột miệng hỏi :
- Lưu ngựa hả?
Hoàng Hổ gật đầu :
- Đúng vậy. Phải chi họ đòi hỏi những thứ gì khác, thì không thành vấn đề. Đàng này họ quyết đòi con ngựa! Thử hỏi huynh đài, chứ bọn tại hạ có thể giao con ngựa đó cho họ được chăng? Giao như vậy thì còn chi nghĩa khí giang hồ?
Đến lúc đó, tại hạ mới thấy cái bổ sắc anh hùng của Xuyên Vân Nhạn. Y lựa lời trấn định những người đó, đồng thời ra hiệu cho vị tam đệ của y bảo vệ tại hạ, tại hạ thừa dịp lên lưng ngựa chạy đi.
Hoàng Hổ thở dài, rồi tiếp :
- Tại hạ nỡ lòng nào bỏ họ lại đó? Nhưng nếu ở lại thì trước sau gì con ngựa cũng bị đoạt mất, như vậy là phụ sự ủy thác của Triển huynh. Suy tới nghĩ lui, tại hạ đành phải tách rời nội bọn chạy đi.
Chừng như có thần linh phù hộ hay sao ấy. Hạ đại ca và Hạ nhi ca cùng vung Ngô câu kiếm đánh tới, đường kiếm của họ linh hoạt hơn trước gấp mấy lần.
Kim đại ca của tại hạ cũng vũ lộng đôi Phán quan bút xông vào vòng chiến, trợ lực anh em họ Hạ.
Riêng Hạ tam ca thì sử dụng ngón nghề đặc biệt của bộ ba mà ít khi nào họ thi thố trừ trường hợp vạn bất đắc dĩ. Ngón nghề đó là phóng Nhạn Linh Tiêu. Hạ tam ca vừa phóng vừa chạy, cốt ý ngăn chận địch đuổi theo tại hạ, tạo cho tại hạ một khoảng cách an toàn.
Hoàng Hổ dừng lại, thở một lúc, đoạn tiếp luôn :
- Sáu người đó có võ công cao thật, song trước thì họ áp đảo bọn này, khi tái chiến thì chừng như họ sút kém, có lẽ vì anh em họ Hạ phấn động oai hùng, thêm Kim đại ca giúp sức, quyết ngăn chận họ đuổi theo tại hạ. Nhưng sau đó Hạ đại ca và Hạ nhi ca đã trúng thương...
Triển Mộng Bạch nắm chặc đôi tay, gằn từng tiếng :
- Còn Hạ tam ca đâu? Sao không theo Hoàng huynh đến đây?
Nói quá nhiều, Hoàng Hổ thấm mệt, phải thở một lúc mới tiếp được :
- Tại hạ cùng Hạ tam ca chạy trối chết, bất kể ngày đêm, nhưng vừa vượt qua biên cảnh Xuyên Trung thì phát hiện ra có địch đuổi theo. Lúc đó, Hạ tam ca đuối sức lắm rồi, nhận thấy không làm sao cùng đi

với tại hạ nữa được, nên bảo tại hạ cứ đi, tại hạ thoát nạn là điều tối trọng.
Còn Hạ tam ca thì quay trở lại, sẵn sàng nghinh chiến với địch.
Trời! Trong tình huống đó, mong gì thủ thắng nổi mà Hạ tam ca định liều! Bất quá chỉ làm chậm chân địch một vài phút giây nào đó thôi.
Cuối cùng, y kết thúc :
- Hiện tại, tại hạ cũng đến được nơi đây, gặp lại Triển huynh, con ngựa còn nguyên vẹn!
Triển Mộng Bạch thừ người một lúc.
Thần Cơ đại sư có dự thính cuộc kể chuyện của Hoàng Hổ, ngồi bên cạnh đó, sắc mặt biến dần dần, song chẳng nói gì.
Mãi đến bây giờ, đại sư mới cao giọng tán :
- Hành động như vậy đáng mặt nam nhi hữu dũng! Một cái anh dũng để dùng đúng chỗ bảo vệ chánh khí, đại nghĩa trên giang hồ!
Thiết Cốt đại sư thở dài :
- Một lời hứa, ngàn vàng không lay chuyển! Bằng mọi giá kể cả giá sanh mạng quyết tâm bảo trì lời hứa! Bần tăng ước mong có duyên may gặp được Lao Sơn Tam Nhạn trong tương lai, để chiêm ngưỡng cái tác phong kiêu hùng của mẫu người sống chết vì nghĩa khí!
Hoàng Hổ cúi đầu, một vài hạt lệ rơi xuống áo.
Triển Mộng Bạch vụt đấm mạnh tay xuống chiếc bàn, mặt bàn vỡ ra làm mấy mảnh.
Chàng rít lên :
- Đáng hận cho ta! Anh em họ Hạ vì ta mà chết, đương nhiên là ta phải báo thù cho họ, nhưng đến tên của kẻ thù, ta cũng chẳng biết, thì còn mong gì ta báo phục cái mối thù này?
Thần Cơ đại sư từ từ đứng lên :
- Nếu hai vị muốn tìm kẻ thù, thì bần tăng có chủ ý như thế nầy...
Triển Mộng Bạch hỏi gấp :
- Chủ ý của đại sư như thế nào? Đại sư mau mau cho bọn tại hạ biết!
Thần Cơ đại sư thong thả buôn từng tiếng :
- Bọn người bao mặt đó vì con ngựa mà hành động, ngựa chưa về tay, hẳn là họ chưa được thỏa mãn, và họ chưa chịu bỏ cuộc đâu. Cho nên...
Triển Mộng Bạch lại giục :
- Cho nên làm sao? Xin đại sư cho biết.
Thần Cơ tiếp :
- Chỉ cần Triển thí chủ cưỡi con ngựa đó vào đất Xuyên, thí chủ không tìm họ, bởi có biết họ ở đâu mà tìm, họ cũng sẽ đến với thí chủ. Mình đem con ngựa câu nhử họ mà!

Triển Mộng Bạch ạ lên một tiếng lớn, lộ vẻ hân hoan vô cùng, kêu to :
- Có vậy mà tại hạ lại không nghĩ ra! Thật là mê muội.
Thần Cơ đại sư ngưng trọng thần sắc, tiếp luôn :
- Nhưng bọ người bao mặt đó có võ công rất cao, hành tung lại kỳ bí, muốn vào vùng Xuyên, Triển thí chủ không nên đi một mình. Ít nhất cũng phải nhờ đến một vài bằng hữu tiếp trợ.
Triển Mộng Bạch ngẩng mặt lên không cuồng dại :
- Đại sư lo lắng, tại hạ cảm kích vô cùng, tại hạ nghĩ rằng, với hai bàn tay và một thanh kiếm này, tại hạ thừa sức lấy máu của cừu nhân!
Hoàng Hổ sáng mắt hỏi dồn :
- Chừng nào chúng ta đi, Triển huynh? Có thể đi ngay bây giờ chăng?...
Triển Mộng Bạch cao giọng :
- Ngay bây giờ...
Chàng ngưng câu nói, nhìn qua Hoàng Hổ một phút, đoạn thở dài tiếp :
- Tình trạng của Hoàng huynh như thế đó, thì dù sao cũng cần phải lưu lại đây ít nhất là nửa ngày cho Hoàng huynh khôi phục hoàn toàn nguyên lực.
Hoàng Hổ tỏ ra mạnh dạn, bật cười ha hả :
- Trên giang hồ, người ta truyền thuyết Triển huynh là con người đúc bằng sắt, Triển huynh đã vậy, Hoàng Hổ này kém sao?
Triển Mộng Bạch trầm tư một lúc, rồi đưa tay vỗ nhẹ lên đầu vai Hoàng Hổ mấy lượt, tán :
- Tốt! Có đầy đủ can trường, nghĩa khí, nghị lực như Hoàng huynh, thật đáng khâm phục!
Thiết Cốt đại sư hướng mắt ra phía ngoài, vừa thốt :
- Đã vậy, bần tăng xin chuẩn bị ngựa cho hai vị.
Thiết Cốt đại sư cất tiếng :
- Con Thiên Lý Tuyết trong tàu đó, gần đây nó trở nên kiên cường hơn xưa nhiều, sư đệ hãy bảo các đệ tử đóng yên, nhượng cho Triển thí chủ dùng.
Thần Cơ đại sư vâng một tiếng, đoạn bước ra.
Khi hoàng hôn xuống, Triển Mộng Bạch và Hoàng Hổ đã đặt chân lên bờ sông đối diện.
Hoàng Hổ hỏi :
- Nghe nói quê hương của Triển huynh là đất Hàng Châu, chúng ta có nên do ngã Hàng Châu mà đi chăng?
Triển Mộng Bạch lắc đầu :

- Không cần, Hoàng huynh!
Chàng cử roi, chỉ ra xa xa, tiếp :
- Chúng ta theo hướng đó, trực chỉ Lạc Châu, theo luôn đường Tương Âm vào đất Thục.
Đó là con đường ngắn nhất, Hoàng huynh. Phải biết, chúng ta đang tranh thủ thời gian.
* * * * *
Con đường vào đất Thục vốn gian nan, người đi ít khi cất bước đơn thân độc thế.
Trên con đường vào Thục, khách lữ hành hiệp năm, hiệp ba vây đoàn liền bước. Hôm đó, khi hoàng hôn xuống, họ nhìn xa xa thành Tín Dương đã hiện lộ với những đợt khói chiều, rồi những bóng đèn thắp sớm tiếp nối chớp lên.
Bỗng, trên con đường vào Tín Dương, một loạt tiếng lạc ngựa vang lên, nhiều tiếng kết chuỗi liên tục.
Ngựa, chỉ có hai con ngựa thuộc tuấn mã, vừa đẹp vó mà cũng vừa đẹp sắc, kiêu hình.
Tuấn mã lại được đóng yên gấm, lạc vàng, thì bảo sao người ta chẳng trầm trồ, hâm mộ?
Ngựa đã khiến cho người ta tặc lưỡi, thì người ngồi ngựa cũng phải có gì độc đáo, mới xứng đáng cưỡi loại ngựa đó.
Kỵ sĩ có phong thái phiêu phiêu, ngồi ngựa mà mường tượng cưỡi mây du hành lúc hoàng hôn xuống. Bên ngoài thành Tín Dương, có hai đại hán, đội nón cỏ, dáng cường tráng, đang banh mắt nhìn về cuối đường dài. Cả hai vận áo ngắn, màu xanh.
Họ thấy đôi kỵ sĩ, lập tức lộ niềm hân hoan, rồi họ thì thầm với nhau.
- Đến rồi! Quả nhiên là họ đến rồi!
Hai đại hán cùng đưa ánh mắt, ra hiệu cho nhau, rồi cùng lên ngựa, quay đầu ngựa, chạy bay vào thành.
Nhưng, hai kỵ sĩ không hề phát giác có người lưu ý đến sự xuất hiện của họ.
Hai người, chẳng phải ai xa lạ, họ chính là Hoàng Hổ và Triển Mộng Bạch.
Đêm đó, họ trọ tại một khách sạn lớn nhất trong thị thành. Họ gọi rượu, gọi thức ăn uống. Ăn một, họ gọi mười, họ cố vung tiền, gây sự chú ý.
Họ ăn, họ uống, họ cười nói oang oang, tuy nhiên qua cái lần say tít cung thang tại nhà Phúc Trọng Bình họ đã dè dặt đối với rượu.
Và hơn lúc nào hết, hiện tại họ chỉ uống cầm chừng. Muốn dụ địch mà lỡ say, thì có khác nào mời địch đến thịt mình?

Khi đêm xuống sâu, bên ngoài khách sạn, ba bóng người xuất hiện. Cả ba mang trường đao, cả ba cùng có thân pháp nhanh, vóc dáng cường kiện. Xuất hiện rồi, họ không vào khách sạn.
Họ xuất hiện ở bên ngoài, ho đi tới đi lui, đi quanh khách sạn quan sát, suốt đêm như vậy chớ không vào.
Họ ở bên ngoài, đến lúc tàn canh năm, gà trong thị trấn rộ gáy.
Trong phòng trọ, Triển Mộng Bạch thức dậy rồi. Chàng mở cữa sổ ra, đúng lúc gặp bóng đen bên ngoài chớp lên.
Nghi ngờ, chàng liền tung mình qua cữa sổ ra ngoài, song chàng ra đến nơi thì bóng đen biến mất.
Chàng trở vào, gọi thức Hoàng Hổ, cả hai cùng bàn luận về sự tình đó.
Bỗng, có tiếng chân người vang lên phía ngoài, rồi một giọng nói cung cung kính kính vọng vào :
- Triển đại hiệp đã thức dậy chưa?
Triển Mộng Bạch cười lạnh :
- Thức dậy rồi!
Chàng thì thầm với Hoàng Hổ :
- Mãi đến bây giờ, chúng mới đến!
Hoàng Hổ tranh ra trước, trông thấy trong lớp sương đêm chưa ta, mờ hiện hai bóng người, sóng vai nhau, cả hai cùng vận áo dài.
Hoàng Hổ cao giọng hỏi :
- Ai đến tìm Triển Mộng Bạch đó?
Hai người vận áo dài bước tới, nghiêng mình vái chào.
Người bên tả, vóc cao, dưới cằm lưa thưa mấy sợi râu, tuổi độ trên dưới bốn mươi, vòng tay :
- Long Hạo Nhân tại đất Tín Dương, xin bái kiến Triển đại hiệp!
Hoàng Hổ chớp mắt :
- Huynh đài là Long đại hiệp? Thế thì vị nhân huynh kia fải là..?
Người bên hữu vòng tay, điểm một nụ cười :
- Tại hạ là Tôn Cửu Khê!
Y ốm gầy, lại thấp, nhưng đôi mắt lại sáng vàn lạnh lạ lùng. Thấp người, y lại có đôi tay quá dài đến gối.
Hoàng Hổ ạ lên một tiếng :
- Thì ra là Cửa Quán Vân Long Tôn đại hiệp!
Tôn Cửu Khê nghiêng mình lượt nữa :
- Chính kẻ hèn này!
Rồi y tiếp :
- Không ngờ Triển đại hiệp cũng biết tiện danh của bọn tại hạ!
Hoàng Hổ bật cười ha hả :

- Tại hạ không phải là Triển Mộng Bạch!
Long Hạo Nhân sững sờ. Một phút sau, y hỏi :
- Thế thì Triển đại hiệp ở đâu?
Bỗng một bóng đen chớp lên trước mặt y, làm y hoa cả mắt, bóng đen đó là một thiếu niên vậy y phục đen, dĩ nhiên bóng đó chính là Triển Mộng Bạch.
Xuất hiện rồi, Triển Mộng Bạch vòng tay, điểm một nụ cười, thốt :
- Tại hạ là Triển Mộng Bạch đây! Các vị tìm đến đây hẳn có điều chi chỉ giáo?
Long Hạo Nhân nghiêng mình :
- Hôm qua, tại hạ tiếp được tin của Lâm nhị đệ, do chim câu mang đến, báo rằng Triển đại hiệp sắp đi qua vùng này. Do đó, tại hạ đặt người chờ đón bên ngoài thành, từ cái lúc bắt được tin...
Hoàng Hổ hỏi :
- Như vậy là khi bọn này vào thành, các vị đã hay rồi?
Long Hạo Nhân gật đầu :
- Đáng lẽ bọn tại hạ phải xin bái kiến các vị ngay từ chiều hôm qua, song vì ngại Triển đại hiệp vất vả trên đường dài, cần phải nghỉ dưỡng sức, cho nên ẩn nhẫn đến sáng này mới mạo muội đánh tiếng.
Chưa ra mặt, Triển Mộng Bạch đã nghe cuộc đối đáp giữa Hoàng Hổ và hai người này.
Chàng biết ngay, họ là những tay có hạng trên giang hồ lắm. Bây giờ ra đây, dĩ nhiên chàng có ý mến trọng họ vô cùng.
Chàng vòng tay lượt nữa, mời tất cả vàong khách điếm.
Dĩ nhiên, cuộc rượu cũng phải được an bày, và song phương cùng vào tiệc.
Trong tiệc rượu, Triển Mộng Bạch hỏi đến mục đích của Long Hạo Nhân và Tôn Cửu Khê, cái mục đích khiến họ tìm chàng tại ngôi khách sạn hoa lệ của thị trấn Tín Dương này.
Long Hạo Nhân mỉm cười :
- Nào có mục đích gì quan trọng, chẳng qua nhân dịp biết Triển huynh đến địa phương này, tìm gặp Triển huynh, bái kiến cho thỏa lòng ngưởng mộ.
Triển Mộng Bạch hơi nghiêm giọng :
- Huynh đài hay quá lời!
Long Hạo Nhân chợt đặt chén rượu xuống :
- Nếu không nhờ Triển đại hiệp trọng nghĩa vung đao, thì anh em trong Song Nghĩa tiêu cục cầm như hóa kiếp từ lâu rồi, Triển đại hiệp ơi!

Triển Mộng Bạch sững sờ.
Lại một điều khó hiểu, như bao nhiêu điều mà chàng đã nghe nói đến trên con đường từ Quan Ngoại vào lục địa Trung Hoa.
Tôn Cửu Khê tiếp :
- Sự việc xảy ra bên cạnh chân Phục Ngưu Sơn, không có Triển đại hiệp giải vây thì đoàn hộ tống của Song Nghĩa tiêu cục phải táng mạng tất số. Rồi đại hiệp như con thần long, theo mây gió mà đi, không chờ nghe một lời cảm tạ.
Y rót rượu vào chén, tiếp nối :
- Anh phong đó, hùng khí đó, là gương sáng luôn luôn rạng ngời trước mắt bọn tại hạ, người chứng kiến ngưởng mộ đã đành, mà người nghe thuật lại cũng khâm phục vô cùng.
Tại hạ là người ngoài cuộc, trong đêm vừa qua, nghe Long đại ca cho biết hiệp giá sẽ đi ngang đây, lập tức tìm đến nơi, hiệp đoàn cùng Long đại ca, quyết bái kiến Triển đại hiệp cho kỳ được!
Triển Mộng Bạch nhếch nụ cười khổ.
Chàng thầm nghĩ :
- Ngày trước, vừa ly khai gia môn, đặt bước chân đầu tiên trên giang hồ, là vấp phải niềm oan, rồi càng bước tới càng vấp oan uổng, oan chồng chất. Tưởng chừng như bao nhiêu sự bại hoại trên đời này đều do Triển Mộng Bạch làm ra. Nhưng ngờ đâu, thời gian trôi qua, ngày nay tình thế đổi khác!
Chàng muốn giải thích lắm, song làm sao giải thích được?
Vả lại, càng giải thích, người ta càng cho là chàng khách sáo, mà phàm anh hùng, chính trực, quang minh, không ai thích khách sáo.
Chàng chuyển sang chuyện khác :
- Thinh danh của Long huynh rất trọng, hẳn là vùng Tín Dương này dù một ngọn cỏ, một tất đất cũng không còn lạ gì đối với Long huynh. Thế chắc Long huynh thừa hiểu trong địa phương có bao nhiêu cao thủ chứ?
Long Hạo Nhân gật đầu :
- Đại khái là vậy, Triển huynh.
Triển Mộng Bạch tiếp :
- Đêm vừa qua, có mấy vị bằng hữu lục lâm đến đây định viếng tại hạ song chẳng hiểu tại sao họ chỉ đi quanh quẩn ở bên ngoài khách sạn, mãi đến sáng ngày, họ mới bỏ đi luôn.
Long Hạo Nhân đưa chén rượu lên ngang môi, nhếch một nụ cười, thốt :
- Triển huynh lầm đấy. Mấy người xuất hiện trong đêm rồi bên ngoài khách sạn, chẳng phải là bằng hữu trong lục lâm đâu. Trái lại, họ có

mặt quanh đây chỉ để bảo vệ cho Triển huynh được an giấc sau những ngày vất vả trên dặm đường dài.
Triển Mộng Bạch trố mắt :
- Long huynh nói sao? Có thể giải thích rành hơn chứ?
Long Hạo Nhân gật đầu :
- Trong tiêu cục của tại hạ, có mấy vị tiêu sư thọ ơn trọng của Triển huynh, họ nghĩ rằng Triển huynh mới đặt chân đến vùng đất này, hẳn là lạ người, lạ cảnh không làm sao phân biệt được kẻ tốt người xấu. Và thói thường thì những tay chuyên hành nghề không vốn lại nhắm vào khách viễn phương. Do đó, các vị tiêu sư sợ Triển huynh bị quấy nhiễu ban đêm trong lúc cần nghỉ ngơi để lấy sức. Họ âm thầm ẩn nấp bên ngoài khách sạn, canh phòng cho Triển huynh đó. Đáng lý ra, họ phải nán lại chờ Triển huynh ra khách sạn để đương diện ngỏ lời cảm tạ, song họ nghĩ thân thấp phận hèn, không xứng đáng quấy nhiễu Triển huynh, nên vừa sáng là họ kéo nhau về tiêu cục.
Triển Mộng Bạch hết sức cảm động, mà cũng hết sức thẹn.
Chàng có làm gì cho họ đâu, mà họ phải vất vả chu toàn cho chàng? Đúng là ngồi mát ăn bát vàng, không còn tư cách anh hùng mảy may.
Hoàng Hổ đặt mạnh chén rượu xuống mặt bàn kêu một tiếng cộp, rồi bật cười lớn :
- Cái gì mà thân phận thấp hèn? Sáo quá! Hãy mời các vị đó đến đây ngay, chứ nếu không thì tại hạ nhất định không uống thêm một giọt nhỏ!
Long Hạo Nhân sáng mắt lên :
- Nếu thế, tại hạ xin cho người gọi đến liền.
Lịnh đưa ra, có người tiếp nhận chạy đi, thì bên ngoài một âm thinh vang lên oang oang :
- Triển đại hiệp còn ở đó chăng? Lâm Thu Cốc đã đến đây rồi, chỉ sợ bái kiến không kịp!
Lâm Thu Cốc xuất hiện nơi khung cữa, đứng thẳng người, dáng dấp kiêu hùng khoáng đại.
Phong thái của y có phần nào hơn Long Hạo Nhân.
Trông thấy người, Triển Mộng Bạch sanh lòng cảm mến ngay, thật sự cảm mến chớ chẳng phải có ý chiêu đãi để hiệp đảng, kết đoàn.
Không lâu lắm, ba vị tiêu sư đến.
Cuộc rượu đã vui, có thêm người càng vui hơn, khi thanh khí tương đồng thì ai cũng cởi mở tâm tình, thành thật cười cười, nói nói.
Họ uống từ thái dương lên cao ba sào mãi đến ngọ.
Triển Mộng Bạch xin ngưng cuộc rượu, sợ lại say như lúc nào uống

với Phú Trọng Bình, và trong trường hợp này, say là hỏng cả mọi việc.
Bọn Long Hạo Nhân ép, chàng cương quyết tạ từ.
Tạ từ rồi, là chàng cùng Hoàng Hổ lên đường ngay, bởi cả hai đã nán lại đây tròn đêm cọng thêm nửa ngày, họ không thể lưu lại lâu hơn.
Long Hạo Nhân và mấy người kia biết chàng có việc khẩn cấp bên mình, nên đành để cho chàng ra đi, với niềm luyến tiếc gặp nhau trễ, lại vội chia tay.
Địa chủ và khách viễn phương cùng ra khỏi thành, nơi đó họ chia tay, người lên ngựa, kẻ trở lại.
Hoàng Hổ vừa vung roi, vừa cười, thốt :
- Họ khá đó, cũng đáng mặt hảo hán chứ! Rất tiếc là họ không đưa chúng ta xa hơn!
Triển Mộng Bạch cùng cười :
- Đưa ra khỏi thành, chưa đủ sao?
Họ rong ngựa, vượt một đoạn đường.
Hoàng Hổ lại cau mày, càu nhàu :
- Kỳ quái thật! Tại sao thế này? Yên ngựa bỗng nhiên cứng và lạnh?
Triển Mộng Bạch cũng cảm thấy có cái gì khác lạ. Chàng nhìn xuống, bất giác sửng sốt, phát hiện ra yên ngựa bị tráo.
Yên ngựa trước đã bị lấy, hiện tại thì chàng đang ngồi trên một chiếc yên bằng vàng ròng, bên ngoài sơn đen.
Hoàng Hổ bật cười, rồi lắc đầu :
- Không tưởng nổi! Hẳn là Long Hạo Nhân chơi cái trò đùa này chớ chẳng còn ai khác nữa!
Triển Mộng Bạch tặc lưỡi :
- Cái lễ quá trọng thế này, chúng ta làm sao dám tiếp nhận.
Hoàng Hổ thốt :
- Cái bọn đó có tính tình kỳ quái, họ chẳng khác chúng ta bao nhiêu, nếu Triển Huynh mang yên ngựa bằng vàng này trở lại trả cho họ, thì đừng mong họ còn ăn uống nổi! Họ sẽ tức, sẽ thẹn, sẽ bối rối đến nghẹn yết hầu cho mà xem!
Triển Mộng Bạch lắc đầu, rồi bật cười :
- Bây giờ thì chúng ta không còn sợ thiếu bạc chi dụng rồi đó Hoàng huynh ạ. Hoàng huynh có tùy lúc câu nhử bọn kia!
Họ cười họ nói, ngựa cứ bon bon dặm dài.
Về hướng Tây thành Tín Dương, có dãy Đồng Bách Sơn, trải dài trăm dặm, khách lữ hành đến đó, phải do ngã Dương Tinh Quang, rồi vào đất Ngạc.

Còn cách độ dặm đường đến cữa ải, rải rác năm bảy ngôi quán cổ, loại quán nghèo nơi thôn dã, bán chút ít cái ăn, cái uống.
Triển Mộng Bạch và Hoàng Hổ không từ bỏ quán nào. Ngang qua mỗi quán họ vào, ngồi vào một lúc, uống vài ba chén rượu rồi đi.
Họ cần kéo dài thời gian để chờ hoàng hôn xuống sẽ vượt ải lúc đêm về.
Họ rong theo đường bọc quanh chân núi.
Ở những dãy núi cao, thường có sương mù bao phủ, sương từ trên xuống, sương từ đất bốc lên, sương đọng giữa lưng chừng núi dồn đến chân, ở xa xa nhìn tới, trông núi non cây cỏ như nhuộm màu ảm đạm, thê lương.
Hoàng Hổ xúc cảm sanh tình, bất giác ca mấy khúc.
Bỗng Triển Mộng Bạch quát khẽ :
- Im, Hoàng huynh!
Hoàng Hổ giật mình :
- Gì đó, Triển huynh?
Triển Mộng Bạch cau mày :
- Cứ lặng nghe thử xem!
Hoàng Hổ ngưng thần, chú ý.
Trong vầng sương đục xa xa, ẩn ước có tiếng nữ nhân gào cứu mạng.
Trong khi Triển Mộng Bạch phóng ngựa chạy về phía đó, Hoàng Hổ lắc đầu thở dài :
- Đúng là một trang hảo hán, gặp bất bình là can thiệp, cái nghĩa khí đó đáng ngợi vô cùng.
Y giục ngựa chạy theo liền.
Đường núi nào lại chẳng gồ ghề? huống hồ là ở một nơi hầu như vắng bóng người quanh năm suốt tháng?
Tiếng kêu phát xuất từ chỗ cao vọng xuống, muốn đến tận nơi, phải vượt triền.
Tiếng kêu nghe yếu ớt quá, dù chàng đã đến gần, mà tiếng kêu nghe nhỏ lại, không to bằng lúc chàng còn ở ngoài xa.
Sợ vì ngựa làm kinh động người trong cuộc, nạn nhân cũng như thủ pham, Triển Mộng Bạch xuống ngựa đi chân, lại nhón gót dè dặt từng bước đi.
Chàng nhón gót, nhưng con ngựa to và nặng hơn, đạp trên sỏi đá, mỗi cái trượt chân là nó nhích thân hình, lục lạc khua vang.
Tiếng kêu lúc đó biến thành tiếng khóc.
Đến ven rừng, cả hai không do dự, dắt ngựa đi luôn vào sân.
Tiếng khóc nghe phiêu phiêu phưởng phưởng, khó thể nhận định từ

phương hướng nào vọng đến.
Cả hai cứ đi, nghĩ hướng nào, tiến về hướng đó.
Đi một lúc, bỗng Hoàng Hổ cảm thấy cái gì khác lạ, vụt trầm giọng thốt :
- Triển huynh, chừng có kẻ nào đó, dàn cảnh để đưa chúng ta vào cạm bẫy.
Triển Mộng Bạch giương đôi mày :
- Dù biết là có cạm bẫy, chúng ta cũng cứ vào, nghe tiếng khóc mà không tìm cách giải cứu nạn nhân, thì còn chi là cái dõng của khách giang hồ?
Hoàng Hổ buột miệng tán mấy tiếng, hăng hái tiến bước.
Vừa đi y vừa quát :
- Kẻ nào hành hung, tác ác, hiếp đáp người như vậy hãy ra mặt, so tài với ta vài trăm hiệp xem nào?
Triển Mộng Bạch muốn âm thầm tới cứu mà Hoàng Hổ đã cất giọng oang oang chỉ còn biết thở dài, lắc đầu kêu khổ.
Ngờ đâu, sau khi Hoàng Hổ quáng vang, tiếng khóc bi thảm vụt biến thành tiếng cười ngụy dị.
Một người cười chưa dứt tiếng, nhiều người rộ lên cười, từ bốn phía vọng đến, cũng ngụy dị như tràng cười đầu tiên.
Tiếng cười như trêu, như cợt, như khiêu khích, như thách thức, hai niên thiếu anh hùng sinh dõng, can thiệp bất bình.
Cả hai chưa biết phải phản ứng làm sao, bây giờ thì họ cầm chắc là tiếng khóc dụ dẫm họ vào lưới rập.
Lâu lắm, từ trong tiếng cười, có giọng nói phát ra :
- Để ngựa lại đó, rồi cứ đi, tha cho các ngươi khỏi chết!
Hoàng Hổ nhận định phương hướng vừa khoa đao vừa lướt tới.
Triển Mộng Bạch vội nắm y giữ lại :
- Khoan! Đợi tại hạ với!
Chàng sợ Hoàng Hổ sơ thất, lại không muốn mất ngựa, nên tay cầm Hoàng Hổ, tay nắm cương ngựa đồng thời vận lực chuyển khắp tứ chi, rồi cùng tiến về phía có tiếng nói.
Đối phương lại cười hắc hắc, vừa cười vừa nói :
- Đi đâu đó! Muốn chết phải không? Muốn thì cứ đi tới. Tốt lắm! Lại đây!... Lại đây!
Bỗng, Hoàng Hổ và Triển Mộng Bạch cảm thấy đôi chân nhũn lại, chừng như bước vào khoảng không.
Rồi cả hai rơi xuống hầm.
Đối phương bật cười lớn :
- Rơi hầm rồi!... Rơi hầm rồi!...

Hoàng Hổ hét vang dội, mắng oang oang :
- Bọn tiểu tử kia! Phương pháp của các ngươi hèn hạ quá, ấu trĩ quá, các ngươi cho rằng làm vậy là hãm hại được Triển đại ca của ta sao!
Triển Mộng Bạch thở dài, thầm nghĩ :
- Đành rằng là một phương pháp ấu trĩ, song trong lúc không đề phòng, còn ai lại chẳng mắc mưu?
Chàng nghe bên trên có tiếng chân người, rồi vó ngựa tiếp theo.
Chàng vừa kinh hãi vừa giận, song giận cũng chẳng ích lợi gì, tốt hơn là nên trấn định tâm thần để tìm phương thoát nạn.
Bên trên miệng hầm có người cười hắc hắc :
- Đúng là các ngươi tự tìm cái chết! Có chết đi, các ngươi cũng không oán trách anh em ta được!
Tiếng nói vừa buông dứt, một khối đá lớn rơi xuống! Đã nung nóng, gặp nước, bốc kêu xèo xèo. Nước sùi lên, nhưng những núm vú trắng.
Triển Mộng Bạch thở dài :
- Luyện đầm là chốn nguy hiểm, mà cũng không làm chết ta. Không ngờ một cái hầm tầm thường do người tạo ra là mồ chôn sống ta như thế này!
Chàng cao giọng hỏi :
- Các bằng hữu là ai?
Thay vì bên trên đối phương đáp lời, thì nhiều tiếng vút vút phát ra, chẳng rõ do đâu.
Những tiếng vút vút đó vang vọng xuống hầm làm chói màng tai chàng.
Rồi bốn tiếng rú thảm vang đi, dội vách núi, rền khắp rừng.
Sau đó, không gian trở lại trầm tịch như cảnh chết.

TÌNH NHÂN TIỄN

Hồi 12
Đêm

Triển Mộng Bạch chấn động tinh thần, rút thanh thiết kiếm thủ sẵn nơi tay cố vận dụng chân khí, tung mình lên không.
Nhờ nương thanh kiếm, nháy mắt Triển Mộng Bạch đã vọt khỏi miệng hầm.
Nhìn quanh, chàng nhận ra sương mờ giăng mắc như cũ, nhưng

không có một bóng người, nhưng lại có bốn cái tử thi.
Bốn xác chết liền vào nhau, lưng người này cọ vào bụng người kia, tất cả đều bị ghim vào một cội cây, dựng đứng lên, mặt hướng ra ngoài. Tất cả đều bị trúng tên suốt ngực.
Chàng sững sờ nhìn các xác chết, xuất thần.
Bỗng từ nơi nào đó trong rừng, có tiếng cười vang :
- Ngươi đã lên khỏi hầm rồi đó phải không? Thế thì hay quá. Thật ra, ta không chịu nổi cái mùi thúi ở đó! Cho nên ta do dự, chưa xuống cứu người.
Giọng nói lanh lảnh, khí lực sung mãn, tỏ rõ công phu hàm súc rất thâm hậu!
Triển Mộng Bạch giật mình, vòng tay nghiêng mình hướng về phía phát ra câu nói, cất giọng sang sảng :
- Vị cao nhân nào, từ đâu đến đây cứu Triển Mộng Bạch thoát nạn, xin ra mặt cho tại hạ bái kiến!
Người trong rừng trầm lặng một lúc.
Sau cùng hắn thét :
- Thế ra, ngươi là Triển Mộng Bạch!
Triển Mộng Bạch đáp :
- Phải!, Tại hạ là Triển Mộng Bạch!
Người trong rừng bỗng tiếp oang oang :
- Từ lâu lắm rồi, ta nghe nói Triển Mộng Bạch là bậc cái thế anh hùng, sao hôm nay cần ta cứu mạng?
Triển Mộng Bạch sững sờ lượt nữa!
Triển Mộng Bạch đi từ sự ngạc nhiên này đến sự ngạc nhiên khác, hiện tại thì chàng hoang mang vô cùng.
Người đó bật cười cuồng dại, đoạn tiếp :
- Còn nhỏ quá, mà lại có danh lớn, ta nghĩ chỉ là một hư danh thôi! Vậy ta phải giáo huấn ngươi, nếu không thì ngươi cứ tưởng mình là bậc cao tài, rồi tự tôn, tự đại, không xem thiên hạ ra gì!
Một phút im lặng.
Bỗng, người đó quát :
- Ta bắn đây!
Tiếng gió rít lên.
Triển Mộng Bạch phẫn nộ, ngưng thần nhìn ra, thấy một mũi tên lao vút tới Tuy gió rít rợn người, song tên đi không vội lắm!
Trên có, dưới có, tả có, hữu có, cùng một lúc Triển Mộng Bạch bị tấn công bốn chỗ.
Nằm mộng Triển Mộng Bạch cũng không tưởng nổi trên đời có cái thuật bắn tên như vậy!

Chàng làm một lúc luôn bốn động tác :
Khoa kiếm, lách mình, vung tay, đảo bộ.
Kiếm đánh bay mũi tên bên trên, chân tả đạp trúng mũi tên bên dưới, tay hất qua gạt nhằm chuôi tên bên hữu, mình lách nhẹ nhường cho mũi tên bên tả lướt ngang.
Bên trong rừng, có người buộc miệng khen :
- Hay!
Người buột miệng khen, chẳng phải là người trước! Thế là bên trong đó, ít nhất cũng phải có hai người.
Người trước bật cười vang :
-Quả nhiên là một tay khá! Nghĩ vì ngươi đã tránh được bốn mũi tên, đêm nay ta tha chết cho ngươi! Nhưng ngươi nên nhớ địa phương này là khu rừng mê, cứ mỗi bước đi là dẫm lên cạm bẫy, nguy hiểm vô cùng. Ngươi cố mà thoát đi. Ngươi đi được rồi là ngày sau chúng ta sẽ còn có dịp gặp lại nhau!
Âm thinh càng ngày càng nhỏ, chứng tỏ người phát thoại vừa đi, khi câu nói dứt, là người đó đã cách xa lắm rồi.
Triển Mộng Bạch sửng sốt một chút, khi bừng tỉnh lại, chàng muốn đuổi theo, song Hoàng Hổ còn ở dưới hầm, chàng làm sao bỏ y được?
Bắt buột chàng phải quay mình trở lại :
Sương mù bao phủ, rồi khói nước bốc lên do những tảng đá nung quăng xuống hầm gây sôi sục.
Chàng nhìn vào nơi nào cũng là cạm bẫy, nơi nào cũng có sát cơ chờ chực chàng!
Một lúc sau chàng trở về đến miệng hầm, cẩn thận đặt thân nghiêng mình nhìn xuống.
Qua mông lung, chàng thấy Hoàng Hổ vẫn ung dung tự đắc như lúc nào.
Từ bên dưới, y nhìn lên trông thấy Triển Mộng Bạch bật cười lớn :
- Triển đại ca đó à? Tiểu đệ ở đây chờ đã lâu! Đại ca cứu gấp tiểu đệ!
Triển Mộng Bạch cười vang :
- Tại hạ cứ tưởng Hoàng huynh đang sợ hãi cuống cuồng không ngờ lại an tường như người đứng tại bờ rào mà chờ bằng hữu! Hoàng huynh vô sự, chứ tại hạ thì vừa trải qua trăm ngàn nguy hiểm đó!
Hoàng Hổ lại cười ha hả :
- Triển đại ca sợ cái gì chứ? Lão thiên khi nào lại để cho Triển Mộng Bạch chết cách vô lý như vậy đâu?
Triển Mộng Bạch vừa buồn cười, vừa cảm khái, không nói gì nữa,

bước về bốn xác chết, mở đường dây lưng, nối lại thàng một sợi dài, rồi trở lại hầm thòng dây xuống.
Hoàng Hổ nắm đầu dây phăng lần lên.
Ra khỏi hầm rồi, y uốn lưng, vặn mình xương kêu rắc rắc thốt :
- Ở dưới đó, tiểu đệ không sợ gì cả, có điều bực bội ngột ngạt khó chịu quá chừng! Khó chịu đến muốn chết vậy đó, Triển đại ca!
Triển Mộng Bạch mỉm cười :
- Nhưng Hoàng huynh có khẩn trương chăng?
Hoàng Hổ cười vang :
- Tại sao phải khẩn trương? Từ bao giờ đến bây giờ, tiểu đệ không hề biết khẩn trương là gì. Bất cứ trong trường hợp nào, đại ca thử nghĩ, nếu trời muốn đoản mạng chúng ta, thì khẩn trương mà sống được sao?
Triển Mộng Bạch nói mau :
- Chúng ta hãy đi nhanh!
Để phát tiết bớt dũng khí vừa bốc lên, chàng vung kiếm, chặt ngang qua một thân cây gần đó!
Một tiếng soạt vang lên, thân cây khá to đứt đoạn, tàng đổ xuống kêu một tiếng ầm.
Tàng cây rơi xuống, Triển Mộng Bạch nhảy lên đứng trên đầu chồi cây, ngẩng mặt lên không bật cười ha hả :
- Tại hạ không tin chúng mai phục cả trên những chồi cây như thế này!...
Hoàng Hổ sáng mắt lên :
- Đại ca định dọn một đường, chồi xuyên rừng, chúng ta sẽ chạy trên những chồi cây tìm địch?
Triển Mộng Bạch cao giọng :
- Đúng vậy! Chúng ta cứ phạt băng những thân cây trong khu rừng ma này, tạo một lối đi!
Triển Mộng Bạch vung kiếm.
Kiếm chớp lên, tàng cây đổ, Triển Mộng Bạch nhảy sang qua.
Trong thoáng mắt chàng đã hạ chín thân cây, tiếng động vang ầm ầm, nhưng địch không hề xuất hiện!
Bỗng, Hoàng Hổ hét lên một tiếng.
Theo tiếng hét của y, một tràng cười ngạo nghễ vọng lại, một giọng nói nối liền :
- Anh em ta còn ở đây chờ các ngươi nạp mạng, bỏ đi thế nào được?
Triển Mộng Bạch quát to, đồng thời lao mình về phía đó!
Thiết kiếm chớp, tàng cây đổ, tràng cười phát xuất từ nơi tàng cây,

song người như bóng ma, biến mất.
Biến mất nơi tàng cây đó, để chuyền sang tàng cây khác, đối phương lại bật cười vang :
- Khu rừng chiếm một diện tích đội mười dặm tròn, ngươi chém ngã hết số cây, ta phục ngươi vậy!
Hoàng Hổ mắng :
- Bọn hèn nhát, co đầu rút cổ lủi như chuột, chỉ được cái nói khoác thôi! Có tài thì cứ ra mặt xem nào!
Đối phương cười lạnh :
- Ra mặt làm gì? Anh em ta đâu có thì giờ làm cái việc phí công vô ích? Tự nhiên rồi các ngươi cũng chết!
Triển Mộng Bạch hoang mang, chẳng rõ địch mai phục bao nhiêu người!
Hoàng Hổ mắng oang oang một lúc hạ thấp giọng :
- Triển đại ca biết trận pháp kỳ môn bát quái chăng? Tiểu đệ thấy khu rừng này huyền bí quá!
Triển Mộng Bạch lắc đầu.
Rồi chàng bật cười lớn, đáp :
- Cái thứ huyền huyền ảo ảo đó, phàm là người chân chính, ai học làm gì? Người chân chính không bao giờ bày trò lừa dối, dụ dẫn ai cả!
Chàng vung kiếm tiếp tục chặt cây, tiến tới.
Từng cây, từng cây đứt đoạn, tàng đổ ầm ầm, lá cành rơi xào xạt.
Vung kiếm một lúc, chàng ngừng tay nghỉ.
Vừa lúc đó, có tiếng ngựa hí vang lên.
Cả hai giật mình, cấp tốc chặt cây dọn lối tiến về phía đó.
Một con ngựa rơi hầm, chính là con ngựa của Triển Mộng Bạch.
Thoáng nhìn qua, Triển Mộng Bạch thấy con ngựa không thương tổn gì cả, nhưng chiếc yên vàng do Phú Trọng Bình tặng thì không còn.
Hoàng Hổ kém nhãn lực hơn, chỉ thấy mập mờ, hỏi :
- Con ngựa trong hầm đó...
Triển Mộng Bạch đáp chận :
- Ngựa của tại hạ!
Hoàng Hổ hừ một tiếng :
- Sao chúng không cướp đi, lại để cho nó rơi xuống đó?
Triển Mộng Bạch trầm giọng :
- Ngựa còn đó, mà yên lạc mất rồi!
- Vậy là chúng nhắm vào yên ngựa, chứ không phải ngựa! Không lẽ chúng ta lầm? Có lý nào chúng là một bọn cướp tầm thường?
Triển Mộng Bạch thở dài :

- Dù không tin như vậy, cũng phải tin!
- Vậy ta đem ngựa lên khỏi hầm mau!
- Dĩ nhiên.
Triển Mộng Bạch xuống hầm.
Ngựa mừng người, người vỗ về ngựa, rồi nắm hai chân sau của ngựa tung lên.
Ngựa là thần mã, nương đà lao vút lên, đáp xuống miệng hầm.
Hoàng Hổ cười ha hả :
- Cũng may tiểu đệ cứ giữ đường dây vừa rồi, không ngờ nó còn có chỗ dùng!
Y quăng một đầu dây xuống, Triển Mộng Bạch chụp dây đu mình lên ngay.
Hoàng Hổ vỗ bờm ngựa, thốt :
- Ngựa ơi! Ngựa ơi! Đưa bọn ta đi nhé!
Ngựa hí vang, gật đầu rồi bước đi.
Hoàng Hổ lắc đầu :
- Vật mà thông linh như vậy, thật là hy hữu! Chả trách có kẻ liều chết toan chiếm đoạt.
Ngựa trước người sau, đi độ một quảng đường không dài lắm.
Triển Mộng Bạch và Hoàng Hổ bỗng thấy hai yên ngựa vất bụi cỏ, đúng là hai chiếc yên ngựa của họ.
Cả hai lấy làm lạ, cùng nhìn nhau, cùng thốt :
- Không đoạt ngựa, không cướp vàng, thế bọn này muốn gì?
Họ càng đi tới, càng nhận thấy sương mù giăng mắt, dày hơn. Thật ra, dù cho không có mai phục, họ cũng khó tìm được lối đi, và chắc chắn là họ phải lạc lõng trong khu rừng này ít lắm cũng đến sáng ngày.
Họ cứ đi, một lúc sau bỗng họ nghe tiếng vũ khí chạm nhau chan chát, tiếm chạm càng lúc càng nghe gần, trong khi đó, con ngựa lại hí vang.
Con ngựa chậm chân lại, rồi dừng luôn.
Triển Mộng Bạch hoành kiếm, trong cái thế sẵn sàng nghinh chiến, đoạn đảo mắt nhìn quanh.
Qua màn sương dày, chàng thấy có bọ người đang ác đấu với nhau. Trong số có hai người vận y phục chẹt, mà một hì sử dụng song đao, ánh đao chớp nhanh, chứng tỏ người đó có bản lãnh khá cao.
Còn người kia sử dụng Hổ Đầu Song Câu, thân pháp và thủ pháp trên hẳn người kia một bậc.
Dù vậy, cả hai không chiếm được ưu thế.
Đối chiến với họ, là năm đại hán vận y phục lam lũ, trong năm người

thì chỉ có hai cầm vũ khí, còn ba thì tay không!
Luận về võ công, thì năm người đó chưa phải là đối thủ của hai người kia, song hai người này không thủ thắng nổi.
Triển Mộng Bạch lấy làm lạ, chẳng hiểu tại sao đánh nhau, và kẻ thắng lại bối rối, còn kẻ đáng bại lại chiếm thượng phong?
Không lâu lắm, từ nơi ven khoảng đất trống đó, có tiếng nói rất yếu ớt vọng ra :
- Số bốn, Hoành Triển Thủ Vân... Số hai, Thu Thủy Trường Thiên... Số năm, Bình Sa Lạc Nhạn...
Câu nói vang lên, qua mỗi một đoạn là bọn đại hán lam lũ phái xuất chiêu thức đó.
Hai người sử dụng đao và câu, lại lùi một bước.
Triển Mộng Bạch chợt tỉnh ngộ!
Thì ra, năm đại hán lam lũ kém tài, song nhờ sự chỉ điểm của ai đó, nên luôn chiếm ưu thế.
Triển Mộng Bạch tự hỏi, bậc cao nhân đó là ai? đã là cao nhân, sao giọng nói quá yếu ớt?
Lúc đó, Hoàng Hổ đã phát hiện rõ bóng người, y vụt cao giọng gọi :
- Có phải Long Hạo Nhân, Lâm Thu Cốc đó chăng?
Thì ra, Triển Mộng Bạch chỉ quan sát võ công, còn Hoàng Hổ quan sát người, nên y phát hiện ra người trước hơn Triển Mộng Bạch.
Nghe gọi, hai người xử đao và câu phấn khởi tinh thần, cùng đáp to :
- Phải!
Họ hỏi lại :
- Triển đại hiệp và Hoàng đại ca đến đó phải chăng?
Đúng là người nhà rồi, Hoàng Hổ hét vang :
- Hai vị đừng sợ! Tại hạ vào trợ lực đây!
Nhưng, Triển Mộng Bạch nhanh hơn đã vào cuộc trước Hoàng Hổ.
Nhát kiếm đó được phát xuất với công lực sung mãn, dĩ nhiên cực kỳ mãnh liệt. Thân kiếm chưa ra, kiếm phong đã vút trước rồi, kiếm phong hất một đại hán lộn nhào.
Bốn đại hán kia hoảng quá bỏ cuộc phóng chân chạy chết.
Triển Mộng Bạch đâu màng đến bọn vô dụng đó! Chàng chỉ chú tâm đến vị cao nhân ngồi trong bóng tối kia, chỉ điểm từng chiêu thức cho bọn thuộc hạ.
Chàng quay đầu nhìn về phía đó, thấy bên trong xa xa, nơi ven khoảng đất trống có ngôi nhà cỏ thô sơ.
Bên cạnh, một đống lửa bốc cao ngọn có hai đại hán, cũng mặt y phục lam lũ đang cầm đao hì hục xẻ con ngựa của Hoàng Hổ.
Trước ngôi nhà giữa, dưới lửa, một lão nhân đang ngồi trên chiếc

ghế to, cặp mắt sáng chớp.
Bắt gặp ánh mắt đó, Triển Mộng Bạch là người gan lỳ, cũng phải run người, cảm thấy khó chịu vô cùng.
Chàng không dám nhìn lão lâu hơn, hạ ánh mắt xuống đất.
Lão nhân trái lại, chăm chú nhìn chàng.
Bốn đại hán thoát chạy, lúc đó đã về đến đứng sau lưng lão nhân.
Y phục cũ, tất cả các đại hán rách rưới quá, thân vóc lại gầy, mặt tiều tụy biểu hiện rõ rệt sự thiếu ăn, thiếu uống cùng cực.
Họ là những người sắp chết vì đói!
Triển Mộng Bạch lấy làm lạ, tự hỏi lão nhân có võ công cao siêu đến mức độ đó, lại làm cái nghề không vốn, mà để cho mộn hạ đói quá như vậy!
Chàng nhận ra, tia mắt của lão thay màu liên tiếp, thoạt đầu xám nhạt, rồi tím, cuối cùng đỏ như hổ phách.
Đang lúc chàng hoang mang, lão nhân cất tiếng, rõ ràng, lạnh lùng, khàn khàn :
- Thiếu niên ơi! Ngươi kỳ quái phải không?
Lão không chỉ ro ai là đối tượng, song Triển Mộng Bạch biết là lão hướng về chàng.
Lão tiếp :
- Ngươi cảm thấy lại nơi đôi mắt, mà đồng bạn của ngươi trái lại không việc gì, phải vậy không? Chỉ vì hắn kém ngươi có thế thôi!
Lão tiếp :
- Trước con mắt ta, ngươi biểu lộ sát khí và bá khí rất mạnh. Nếu ngươi đè nén được cái độ quật cường xuống thấp hơn, thì ngươi sẽ trở thành vô địch trong thiên hạ!
Triển Mộng Bạch không hiểu gì cả.
Bàn tay cầm thanh thiết kiếm, bắt đầu rịn mồ hôi lạnh.
Bỗng, lão thở dài :
- Rất tiếc, một con người tài ba như ngươi, đêm nay lại lâm vào vòng tử vong! Không còn cách nào sống sót mà ly khai nơi này!
Hoàng Hổ vụt hét :
- Ai dám quả quyết là Triển Mộng Bạch không có cách sống sót ly khai nơi này!
Lão nhân hỏi :
- Ai là Triển Mộng Bạch?
Hoàng Hổ đưa tay chỉ :
- Triển Mộng Bạch đó! Trong thiên hạ ngày nay còn ai không biết Triển Mộng Bạch là bậc cái thế anh hùng? Ai thắng nổi y mà cho rằng y không có cách thoát đi?

Luôn luôn, y tin và phục Triển Mộng Bạch, y không hề biết sợ khi có chàng bên cạnh, mà y cũng không cần lo ngại mảy may về chàng.
Lão nhân nhìn bàn tay Triển Mộng Bạch, hay đúng hơn, lão nhìn vật trong tay chàng, ánh mắt của lão vẫn kỳ dị như trước.
Lây lắm lão rung rung giọng thốt :
- Có rồi! Được một rồi!
Hoàng Hổ hét :
- Có gì? Ngươi có nghe ta nói gì chăng?
Lão nhân thở dài :
- Chẳng có chi... Chẳng có chi!...
Hoàng Hổ trố mắt, thầm nghĩ :
- Lão già này điên? Sao lão ăn nói mơ hồ thế? Ta không hiểu gì cả!
Y không hiểu, song Triển Mộng Bạch hiểu. Lời nói của lão nhân bao hàm một ý nghĩa rất sâu xa, liên quan đến võ học. Chừng như lão đang hồi ức một đoạn cố sự nào...
Bỗng, có tiếng nữ nhân vang lên, từ xa xa vọng lại, ai oán não nùng :
- Chết rồi! Chết hết rồi!...
Kế tiếp, một bóng đen từ trên không đáp xuống, bóng đen vượt ngan qua đầu Triển Mộng Bạch, đáp đúng xuống bàn tay của lão nhân.
Thì ra, chính là một con anh vũ, nhại ám thinh nữ nhân!
Triển Mộng Bạch sững sờ đến ngây người.
Hoàng Hổ lại hét :
- Chung quy cũng tại con vật quái ác này! Thảo nào bọn ta tìm mãi khắp khu rừng, vẫn không thấy một bóng người! Nó dụ dẫn chúng ta với tiếng khóc than! Nó nhại tiếng nữ nhân rất giống!
Lão nhân gật đầu :
- Ngươi đoán đúng đó!
Hoàng Hổ lại nói :
- Thế là ngươi dụ bọn ta vào đây! Hừ! Cường đạo mà nghèo xơ nghèo xác như các ngươi chẳng qua các ngươi ngu quá nên ra thân thể đó! Đã ngu thì còn làm cái nghề cướp đoạt này mà làm gì?
Y quay mình, chỉ tay sang Triển Mộng Bạch, tiếp luôn :
- Cường đạo mà trêu vào Triển đại ca của ta thì cầm như tổ hại rồi đó! Các người hết thời rồi!
Lão nhân bỗng nhếch một nụ cười, vừa tàn khốc vừa thê thảm :
- Lão phu dụ các ngươi vào đây, là để bắt ngựa các người lấy thịt mà ăn!
Hoàng Hổ nạt :
- Ngươi nói cái gì!...
Lão nhân lại cười thảm, tiếp :

- Hơn mười mấy năm qua, lão phu vận dụng trí não, mưu cầu vật thực, song quanh năm suốt tháng, vẫn đói như thường!
Hoàng Hổ sửng sốt :
- Lão trượng nói sao, tại hạ không hiểu được rõ!
Lão nhân tiếp :
- Dù sao thì các ngươi cũng không thoát ly nơi nầy được. Thong thả rồi các ngươi sẽ hiểu!
Hoàng Hổ hầm hừ :
- Ai cho rằng bọn tại hạ không ly khai khu rừng quái đản này chứ?
Lão nhân điềm nhiên :
- Hiện tại, các ngươi trở ra, trong khoảnh khắc sẽ có sát thủ truy hồn đoạt mạng theo hạ sát ngươi! Cho các ngươi biết!
Hoàng Hổ bật cười cuồng dại :
- Cơm còn không có đủ ăn no hàng ngày, lại nói lớn lối. Tự nuôi mình còn không xong, làm gì nuôi nổi sát thủ để giết người?
Lão nhân lắc đầu :
- Không phải lão phu đâu! Có người khác làm việc đó!
Hoàng Hổ quát :
- Ai?
Từ ánh mắt của lão nhân bỗng ngời ra niềm oán độc phi thường.
- Người đó chính là người quản thúc lão phu tại đây suốt mười mấy năm rồi!
Hoàng Hổ lại quát :
- Thế tại sao vào đây lâu rồi, bọn tại hạ không gặp? Thế tại sao bọn tại hạ chưa bị hại?
Lão nhân đáp :
- Đừng vào đến đây, vào cái khoảng đất trống này, là khỏi chết! Vào đây rồi, cầm như vào đất cấm, không phương sống sót mà thoát đi! Chính người đó lập cái quy củ như vậy hơn mười năm qua! Trước đây, các người chưa vào, nên không việc gì. Bây giờ thì khác!
Hoàng Hổ nổi giận :
- Quy củ gì kỳ lạ thế! Tại hạ không tin!
Lão nhân cười thành tiếng, tiếng cười nghe thê thảm hơn, truyền cảm giác rờn rợn vào người đối diện, rồi lão tiếp nối, vẫn với giọng từ từ :
- Ngươi có thấy những người quanh lão phu đây chăng? Chúng hiện tại là quạ quỷ, một bầy quạ quỷ, mà nơi đây là ngục a tỳ. Trước kia, chúng đến đây, cũng tráng kiện, cũng oai hùng như các ngươi, chúng là rồng, là cọp trên đời! Bây giờ thì như vậy đó!
Lão chỉ một người đang xé thịt ngựa, ánh mắt người đó dán vào

mảnh thịt, biểu hiện sự thèm khác lạ lùng.
Lão tiếp :
- Ngươi biết người ấy là ai chăng? Một kiếm khách lẫy lừng hai mươi năm về trước tên là Lý Tùng Phong!
Lão chỉ luôn người bên cạnh Lý Tùng Phong, tiếp :
- Triệu Minh Đăng, ngoại hiệu Điểm Thương Khách đó!
Hoàng Hổ rợn người.
Lão nhân lại tiếp :
- Lúc mới đến đâ, họ cũng như các ngươi, không tin cái hiệu lực của quy điều quái dị đó.
Và bây giờ họ nhận mạng rồi! Họ nhận mạng hơn mười năm rồi! Họ là những bậc cao minh vận dụng cả tài lẫn trí tìm lối thoát, song họ phải đầu hàng!
Lão kết luận :
- Từ lâu lắm rồi, không một người nào vào đến đây mà lại thoát đi được! Lão phu chỉ nói là đi được xa mười bước thôi, chứ chẳng đợi gì phải đến ven rừng!
Hoàng Hổ không còn hùng hổ nữa! Chừng như thần sắc của y biến đổi.
Lão nhân thêm :
- Cho nên họ chịu đó, chờ ngày may mắn cái quy điều kia được huỷ bỏ, hơn là liều thoát ly và bị chết thảm, oan mạng! Ai ai cũng muốn sống cả, khi chưa bắt buột phải chết, thì cố bám víu cái sống được ngày nào, hay ngày đó! Và họ an phận ở đây!
Lão thở dài :
- Rồi các ngươi cũng thế thôi! Nếu các ngươi không muốn chết gấp!
Hoàng Hổ trấn định tinh thần, cao giọng hỏi :
- Người bên ngoài rừng, có phải là quỷ chăng?
Lão nhân đáp :
- Không phải quỷ! Song không khác quỷ bao nhiêu!
Hoàng Hổ hừ một tiếng :
- Nếu là người, thì Triển đại ca thừa sức đánh ngã.
Lão nhân cười than :
- Trong thiên hạ ngày nay, trừ lão phu ta, chẳng còn ai là đối thủ của hai người đó!
Nhưng lão phu lại không thể cử động...
- Thế lão trượng là ai?
- Cỡ người như ngươi, làm sao biết được lão phu mà hỏi!
Hoàng Hổ nổi giận :
- Vị tất!

Y quay mình chụp tay Long Hạo Nhân và Lâm Thu Cốc vừa gật, vừa hỏi :
- Hai vị có nhận lão ấy chăng?
Long Hạo Nhân và Lâm Thu Cốc đẫm ướt mồ hôi lạnh, nghe Hoàng Hổ hỏi, vội lắc đầu :
Hoàng Hổ chợt nhớ đến Triển Mộng Bạch. Từ lúc đầu, chàng không nói năng gì cả, y vụt quay mình lại, hỏi :
- Triển huynh có nhận ra lão ma quái đó là ai chăng?
Nhưng Triển Mộng Bạch đang nhìn sững lão nhân, nhìn đến xuất thần, không nghe Hoàng Hổ hỏi.
Hoàng Hổ lấy làm lạ, gọi to hơn :
- Triển huynh!...
Triển Mộng Bạch đến đó mới bừng tỉnh.
Chàng chỉ tay của lão nhân, bảo :
- Hoàng huynh có biết lão tiền bối đó là ai không?
Hoàng Hổ lắc đầu.
Triển Mộng Bạch xoay lại Long Hạo Nhân và Lâm Thu Cốc :
- Còn hai vị?
Cả hai cùng lắc đầu.
Triển Mộng Bạch kêu lên :
- Không ngờ một bậc kỳ hiệp quán thế, lại là người vô danh! Bây giờ tại mới tinh là chuyện đó thật!
Lão nhân càng khích động mạnh :
- Ngươi nhận ra lão phu?
Triển Mộng Bạch từ từ thốt :
- Bảy mươi năm trước, trong võ lâm có một bậc kỳ hiệp chẳng những có kỳ tà mà lại có luôn kỳ trí... Chỉ vì vị đại hiệp không hề dùng mặt thật mà tiếp xúc với đời. Người có đến trăm ngàn hóa thân. Không ai rõ đúng số hóa thân của người, song cứ mỗi lần sử dụng một hóa thân là mỗi lần gây chấn động giang hồ. Bây giờ, trông tận mắt vị đại kỳ hiệp đó, tại hạ phải khiếp hãi, bàng hoàng...
Lão nhân vụt chận lời :
- Lão phu nhận thấy vừa rồi, ngươi có vẻ kinh hãi, song cũng lộ niềm thất vọng, thế là nghĩa làm sao?
Triển Mộng Bạch thở dài :
- Tại hạ nghe nói, vô luận là ai, gặp vị đại kỳ hiệp đó, nếu không nhận ra, chỉ có thể hỏi một việc. Nhưng nếu nhận ra rồi, thì lập tức có tai hoạ, đừng mong hỏi han gì cả! Tại hạ có một vấn đề nan giải, song khổ thay lại nhận ra người, thì còn mong gì hỏi được? hơn nữa, tai họa lại lâm thân! Do đó mà thất vọng!

Lão nhân khích động vô cùng.
Không ai rõ, lão kinh dị hay hân hoan!
Lâu lắm, lão mới hỏi :
- Ai cho ngươi biết những điều đó?
Triển Mộng Bạch đáp nhanh :
- Đế Vương cốc chủ!
Lão nhân biến sắc :
- Đế Vương cốc chủ!... Đế Vương cốc chủ!...
Bỗng, lão trầm giọng bảo :
- Lấy kiếm cầm tay!
Triển Mộng Bạch do dự một chút, rồi cũng phải lấy thanh thiết kiếm thủ sẵn.
Lão nhân tiếp :
- Dùng tận lực với thanh kiếm đo, phát chiêu Phượng Hoàng Đơn Triển Sơn! Một chiêu thôi!
Dưới ánh mắt của lão nhân, chàng như mất đi phần nào tự chủ, không thể không vâng lời.
Đảo bộ, xoay mình, chàng vung kiếm liền.
Phát chiêu, thu chiêu, nhanh không tưởng nổi!
Long Hạo Nhân, Lâm Thu Cốc thầm kinh sợ.
Hoàng Hổ bật cười sang sảng :
- Thấy chưa! Bằng một nhát kiếm đó, một nhát thôi, liệu có ai ngăn nổi Triển đại ca thoát ly nơi nầy?
Tràng cười của y vang lên, hòa lẫn với gió kiếm ngân vang.
Tràng cười dứt, gió kiếm dứt luôn.

TÌNH NHÂN TIỄN

Hồi 13
Quay về ngày cũ

Sắc diện lão nhân bình tĩnh trở lại dần dần.
Lão từ từ thốt :
- Đúng là kiếm pháp tuyệt diệu của Đế Vương cốc chủ!
Lão tiếp :
- Song Cốc chủ có ngờ đâu, cái người có thể làm được những điều không thể làm đó, lại không còn phương cách tự cứu, chứ đừng nói là tiếp trợ ai khác.

Triển Mộng Bạch trầm giọng hỏi :
- Chẳng hay người nào gây ra thảm cảnh cho tiền bối? Với tài cao, trí cao, sao tiền bối không tự giải cứu? Tại hạ vô cùng kỳ quái!
Lão nhân trầm mặt, đáp :
- Người hãm hại lão chính là đồ đệ của lão phu!
Triển Mộng Bạch sửng sốt, nhìn lão trân trối, không nói được tiếng nào.
Lão nhân cười thảm :
- Cái điều hối hận lớn nhất trong đời của lão phu là thu nhận hai tên đệ tử! Lão phu đem tất cả sở học truyền thọ cho chúng!
Ba mươi chín năm trước đây, luận về võ công, nếu hai chúng nó cùng liên thủ với nhau, thì trong thiên hạ không ai địch lại. Đến cả Thiên Chùy lão nhân cũng chưa là đối thủ của chúng!
Triển Mộng Bạch buột miệng kêu lên :
- Cả Lam Đại tiên sinh cũng không thủ thắng nổi trước họ?
Lão nhân gật đầu :
- Năm đó, Chưởng môn nhân phái Hoa Sơn, là Bách Hoa Tiên Tử, triệu tập đại hội Hoa Triêu. Năm đó, lại náo nhiệt hơn các kỳ đại hội trước. Bởi Bách Hoa Tiên Tử có ý định tuyển bảy vị danh tài cao tuyệt trong toàn thể võ lâm. Trong số những người không tham dự có Lam Thiên Chùy tại Ngạo Tiên Cung, có Tiêu Vương Tôn tại Đế Vương cốc...
Triển Mộng Bạch hứng thú :
- Tiền bối có đến dự chăng?
Lão nhân gật đầu :
- Có! Lão phu đến dự vì muốn thấy hai tên đệ tử đoạt giải đó.
Đại hội khai diễn, Bách Hoa Tiên Tử nhận thức ra, cũng đã tính sai một thế cờ.
Bởi Chưởng môn bảy đại môn phái trong một đêm, đều bị những kẻ vô danh đánh bại!
Đến lúc đó, người ta mới biết đến Ngô Thất Thương Dương Phi, Tần Vô Triệu, Đỗ Vân Thiên, Cung Cẩm Bật, Mã Ngọc Thiên, và Phong Nhập Tùng.
Bảy người đó có võ công bí truyền, người sở trường vũ khí, người giỏi quyền chưởng, có người lại chuyên luyện ám khí. Nghệ thuật của mỗi người đều đạt đến mức siêu việt cả.
Nhưng chính cái việc sắp hạng bảy người đó mới rắc rối! Cả bảy người đều là niên thiếu anh hùng, huyết khí phương cương, tâm cao, ý ngạo, chẳng ai chịu nhường ai, và ai ai cũng muốn mình được sắp hạng trên hết!

Thành ra, họ phải giao đấu với nhau! Họ đánh nhau suốt ba ngày, vùng Hoa Sơn bốc mờ sát khí, cao tận chín từng mây!
Hoàng Hổ và bọn Long Hạo Nhân nghe kể chuyện thích thú vô cùng, cơ hồ quên cả hiện cảnh của họ.
Triển Mộng Bạch lại hỏi :
- Sau đó, ai thắng ai bại?
Lão nhân tiếp :
- Bọn Dương Phi, Ngô Thất sáu người đều nan phân cao thấp chỉ có Phong Nhập Tùng là nổi bậc hơn hết. Hắn áp đảo sáu người kia chiếm ngôi vị đệ nhất. Phong Nhập Tùng là đồ đệ của lão phu!
Hoàng Hổ sững sờ một chút, bỗng cao giọng kêu lên :
- Phi lý! Phi lý!
Lão nhân hừ một tiếng :
- Cái gì phi lý?
Hoàng Hổ hỏi :
- Phong Nhập Tùng chỉ là một người, sao tiền bối nói là hai đồ đệ?
Lão nhân thở dài :
- Trên giang hồ ai ai cũng tưởng như ngươi! Nhưng thiên hạ có biết đâu, chúng là huynh muội song sinh, huynh trưởng là Phong Nhập Tùng, vô địch về quyền kiếm, tiểu muội là Phong Tán Hoa luyện thành Tứ Huyền thần cung, bên dây cũng là bốn mũi tên, vô địch về cung tiễn trên giang hồ. Trong kỳ đại hội, hai anh em một hiện một ẩn, thay phiên nhau mà động thủ, nhờ đó mà thủ thắng trước quần hùng. Chúng giống nhau như hai giọt nước, nữ lại mặc nam trang nên không ai nhận ra được!
Hoàng Hổ à lên một tiếng, nhưng lại lắc đầu, thốt :
- Thắng như vậy có vinh hạnh gì? Sao gọi là vô địch được?
Lão nhân điềm nhiên :
- Đành là thắng thì không vinh, song võ công của chúng thì quả thật là vô địch!
Hoàng Hổ hừ một tiếng, không nói gì, nhưng không phục!
Lão nhân thở dài, tiếp :
- “Lão phu sống đạm bạc, đồ đệ lại thành danh, lòng cũng vui vui. Đại hội bế mạc, quần hùng giải tán, Bách Hoa Tiên Tử hối hận, rồi tức uất, đến thổ huyết mà chết. Còn Chưởng môn Thiếu Lâm và Võ Đang phải mất một thời gian dài mới khôi phục được thinh danh. Phần lão phu, sau khi đại hội kết thúc, có bày tiệc rượu mừng hai đồ đệ.
Trong khi lão phu chếnh choáng hơi men, Phong Tán Hoa mới hỏi hai anh em chúng có thể là vô địch trong thiên hạ chưa? Lão phu đáp

rằng, dù hai anh em có liên thủ với nhau, cũng không địch lại lão phu! Phong Tán Hoa lại hỏi, làm cách nào mới thắng nổi lão phu? Câu hỏi đó vô lễ thật, song lão phu rất mến hai anh em chúng, nên chẳng trách cứ gì. Trái lại, lão phu còn vui vẻ cho chúng biết rằng, muốn thủ thắng, chúng phải có cách nào phế hủy võ công của lão phu, đồng thời bức lão phu phát thệ nặng, không hề tìm phương pháp khôi phục võ công. Ngoài ra, chỉ còn cách cuối cùng là chờ cho lão phu chết, chúng muốn trở thành vô địch, thì phải làm như lão phu đã nói! Ngày làm lễ bái sư, chúng nó phát thệ là không hề sát hại sư phụ, dù chúng phải bội.
Mà lão phu thì có phương pháp khôi phục võ công như thường, nếu bất hạnh bị chúng phá hủy. Muốn cho lão phu đừng khôi phục, chúng phải bức hiếp lão phu thề nặng.
Lão phu lúc say, tiếp luôn :
Nếu các ngươi đừng thề nặng không sát hại sư phụ thì việc rất giản đơn cho các ngươi, nếu muốn trở thành vô địch!
Ngờ đâu, Phong Tán Hoa vừa quỳ xuống, vừa cười lớn thốt :
- Đa tạ sư phục chỉ điểm! Đồ đệ y theo phương pháp đó mà làm!
Lão phu nổi giận song vô ích, bởi anh em chúng đã bỏ thuốc mê trong rượu rồi. Lão phu thử vận chân khí, mới biết là công lực đã tán thất!”
Triển Mộng Bạch phẫn nộ vô cùng.
Lão nhân cười thảm, tiếp :
- Chung quy, cũng tại lão phu! Rồi chúng bức lão phu phải lập thệ với chúng! Chúng đem lão phu an trí tại nơi đây, chúng không cho lão phu tiếp xúc với người đời! Lão phu ở đây được ba mươi chín năm rồi!
Triển Mộng Bạch rơi lệ, lẩm bẩm :
- Ba mươi chín năm! Gần nửa đời người!...
Lão nhân cười khổ :
- Nếu tự mình tìm vật thực, thì lão phu đã chết đói từ lâu! Dù lão phu có đào giếng lấy nước thì bất quá cũng đã khát phần nào thôi, nhưng vẫn đói như thường!...
Hoàng Hổ trố mắt :
- Thế có phải là anh em họ Phong bất thời mang vật thực đến cho tiền bối chăng? Bởi, ngoài anh em họ, đâu còn ai khác làm cái việc đó cho tiền bối?
Lão nhân gật đầu :
- Chính Phong Nhập Tùng và Phong Tán Hoa đưa đến! Song thỉnh thoảng thôi, và vào những ngày đông tháng giá, chim và thú trốn lạnh

trong ổ, trong hang...
Hoàng Hổ lấy làm kỳ :
- Tại sao họ còn giúp tiền bối cầm hơi?
Lão nhân thở ra :
- Sau khi hạ thủ đoạn rồi, Phong Tán Hoa có hỏi, hai anh em chúng ta trở thành vô địch chưa? Lão phu đáp là trên đời, còn có một người có võ công cao hơn lão phu một bậc! Chúng cật vấn, lão phu không nói, lão phu hiểu rõ tâm tánh của chúng, nếu biết được có người giỏi hơn chúng, thì chẳng bao giờ chúng ngủ được yên cho, trừ khi nào chúng diệt trừ được người đó. Vì muốn biết người đó là ai, chúng còn để cho lão phu sống đấy! Chứ nếu không thì chẳng bao giờ chúng giúp lão phu cầm hơi đến bây giờ.
Triển Mộng Bạch hỏi :
- Quả thật có người giỏi hơn tiền bối sao?
Lão nhân lại gật đầu :
- Đúng vậy!
Triển Mộng Bạch chớp mắt :
- Ai?
Lão nhân lắc đầu :
- Sau này rồi các ngươi sẽ hiểu!
Lão không muốn nói, Triển Mộng Bạch không tiện bức hỏi, chàng nghĩ cảnh ngộ của lão nhân, so với những cảnh ngộ của chàng, bất giác thở dài, lòng xót xa vô cùng.
Hoàng Hổ chợt kêu lên :
- Tại hạ không tin là trên đời này có người cứu được tiền bối!
Cứu lão nhân, là phải hạ anh em họ Phong, mà theo lời lão nói, thì họ quả có tài quán thế, như vậy chắc gì có người đó?
Lão nhân ảm đạm :
- Người cứu vẫn có, song khó tìm!
Triển Mộng Bạch hỏi :
- Ai?
Lão nhân nhìn Hoàng Hổ tiếp :
- Hiện tại, có một người, còn thiếu một người nữa!
Triển Mộng Bạch nhìn xuốn bàn tay của Hoàng Hổ, bỗng tỉnh ngộ.
Vừa rồi, lão nhân có lẩm bẩm :
Được một rồi... được một rồi.. Chàng buột miệng hỏi luôn :
- Có phải Hoàng Hổ đại ca đây chăng?
Lão nhân gật đầu :
- Đúng vậy!
Hoàng Hổ sửng sốt :

- Tại hạ là kẻ vô dụng, làm gì có khả năng cứu tiền bối?
Lão nhân vắn tắt :
- Ngươi có bàn tay bảy ngón, tập luyện được cách bắn tên một lần năm mũi. Trong vòng ba tháng thôi, ngươi có thể thuần thục môn Ngũ Huyền thần cung của lão phu, và môn đó là khắc tinh của Tứ Huyền cung! Đây là một điều kiện của anh em họ Phong! Chúng buộc lão phu tìm một người bắn tên thắng chúng, có người đó rồi chúng sẽ buông tha lão phu!
Triển Mộng Bạch trầm ngâm một chút :
- Còn người thứ hai?
Lão nhân cười khổ :
- Anh em họ Phong buộc lão phu... Với điều kiện của chúng, lão phu không mảy may hy vọng tìm được người thứ hai!
Triển Mộng Bạch nóng nảy :
- Thì tiền bối cũng cứ nói! Nói cho bọn tại ha xem sao!
Lão nhân thở dài :
- Người đó phải hội những yếu tố do anh em họ Phong nêu ra!.. Thứ nhất phải nhận được lão phu.. Triển Mộng Bạch chận lại :
- Thì tại hạ đã nhận được tiền bối rồi đó...
Lão nhân tiếp :
- Anh em họ Phong buộc lão phu tìm hai đồ đệ, trong đó phải có một người thắng được môn xạ tiễn của Phong Tán Hoa. Còn người thứ hai thì phải đánh bại Phong Nhập Tùng, mà người thứ hai này, phải nhận được lão phu, và bái nhận làm sư phụ! Cái khó là hắn có thanh kiếm chém đá như chém bùn. Vì vậy phải có người đó mới được.
Triển Mộng Bạch sáng mắt lên :
- Chỉ cần bao nhiêu yếu tố đó thôi?
Lão nhân thở dài :
- Như vậy, chưa đủ khó sao?
Triển Mộng Bạch suy tư một lúc, đoạn cao giọng :
- Người đó, hiện có ở đây!
Lão nhân biến sắc :
- Ai?
Triển Mộng Bạch buông gọn :
- Tại hạ!
Long Hạo Nhân, Lâm Thu Cốc giật mình.
Lão nhân khích động vô cùng :
- Những điều kiện đó, ngươi hội đủ?
Triển Mộng Bạch gật đầu :
- Không thiếu một điều nào!

Lão nhân hỏi :
- Thế ngươi.. không là đệ tử của Đế Vương cốc?
Triển Mộng Bạch đáp nhanh :
- Bình sanh, tại hạ chưa từng bái nhận ai làm sư phụ! Bây giờ xin lạy tiền bối mà nhập môn! Tiền bối bằng lòng thu nạp chăng?
Lão nhân xúc động đến rơi lệ!
Lão ngẩn mặt lên không, lẩm bẩm :
- Hoàng thiên hữu nhãn! Không bỏ công lão phu chờ suốt mấy mươi năm dài!
Triển Mộng Bạch khoa thanh thiết kiếm một vòng, cao giọng thốt :
- Đây là một thanh kiếm chém đá như bùn, vừa rồi tại hạ dùng nó mà đón bốn mũi tên, tại hạ tin rằng với nó trong tay, tại hạ sẽ đánh bại tên nghịch đồ hung ác của tiền bối!
Bây giờ, chàng tin chắc bốn mũi tên kia hẳn là do Phong Tán Hoa phát ra!
Những hán tử sau lưng lão nhân cùng reo hò vang dội. Có người cảm kích quá, sụp mình xuống đất, lạy trời, tạ ơn đưa cứu tinh đến.
Lão nhân rung giọng :
- Triển Mộng Bạch!... Ngươi bằng lòng bái nhận lão phu làm sư phụ?
Triển Mộng Bạch thay ví đáp, quỳ xuống ngay!
Bọn hán tử lam lũ lại reo hò lượt nữa.
Hoàng Hổ cũng quỳ lạy lão nhân, rồi cười lớn :
- Làm đệ tử của tiền bối, lại được kể luôn là sư đệ của Triển Mộng Bạch, Hoàng Hổ này có diễm phúc phi thường!
Lão nhân lật mảnh da thú chỉ đôi chân, chỉ đường dây bằng thép đen xỏ xuyên chân của lão, cột dính vào thân ghế bảo :
- Trước hết, hãy thực nghiệm thanh kiếm của ngươi!
Loại thép đó, đánh thành dây rồi chẳng có đao kiếm nào chém đứt!
Triển Mộng Bạch vung tay, kiếm chớp lên.
Không một tiếng vang nhỏ, đường dây đứt liền.
Bốn mươi chín hôm sau... Khu rừng vẫn chìm trong sương mờ như muôn thưở.
Trong vùng cấm địa, bọn người vẫn ốm, vẫn đói, song ai ai cũng rạng rỡ một niềm vui.
Một cuộc đời mới sắp sửa chào mừng họ, ai ai cũng nôn nóng đợi chờ.
Trước khi so tài với anh em họ Phong, Hoàng Hổ và Triển Mộng Bạch phát thệ không ly khai vùng đất cấm.
Song, cái ngày ly khai sắp đến rồi, ly khai để gặp hai kẻ nghịch đồ của lão nhân, giải quyết một trường hợp dai dẳng suốt bao năm

trường.
Lão nhân đã hoạt động trở lại, điều đó nhờ sự tiếp trợ của Triển Mộng Bạch, với Lục Dương thủ pháp.
Chàng dùng thủ pháp đo, bức xuất độc khí dồn ứ trong người lão nhân từ nhiều năm qua, lão khôi phục khí lực nhanh chóng trên chỗ tưởng.
Lão nhân còn phát hiện ra căn cơ của chàng rất thâm hậu, võ công cao cường, dõng khí mạnh, trí mẫn tuệ.
Hoàng Hổ cũng làm cho lão ngạc nhiên không kém, đáng lẽ phải mất đúng ba tháng học tập thì y chỉ luyện trong vòng bốn mươi chín ngày là thuần thục thủ pháp Thất Chỉ Hiệp Tiễn.
Hôm đó khi thái dương vừa lên, lão nhân đã ngồi nơi chiếc ghê rồi.
Ngồi một lúc, lão thốt :
- Các ngươi có thể xuyên rừng mà ra được rồi!
Câu nói của lão vừa buông dứt, tiếng hoan hô nổi dậy vang rền.
Hoàng Hổ và Triển Mộng Bạch đồng quỳ xuống, lạy chào.
Lão nhân nghiêm giọng :
- Tùy thời, tùy khắc các ngươi sẽ gặp anh em họ Phong. Cuộc chiến đấu này ác liệt không lường được, lão phu không dám quyết đoán thắng bại về bên nào.
Hoàng Hổ hăm hở :
- Vậy thì, đệ tử xin đi!
Lão nhân tiếp :
- Trong vòng vài hôm trở lại thôi, anh em họ Phong sẽ tìm các ngươi. Lúc đó ác chiến khai diễn, các ngươi phải cẩn thận!
Lão khoát tay :
- Các ngươi đi đi!
Long Hạo Nhân và Lâm Thu Cốc muốn đi theo.
Lão nhân mỉm cười :
- Từ phút giây này, trừ lão phu, ai muốn đi ra cứ đi. Anh em họ Phong không thể phân tâm vừa đối phó với Hoàng Hổ, Triển Mộng Bạch, vừa theo dõi các ngươi toan hãm hại.
Nhưng, bọn hán tử lam lũ tình nguyện ở lại với lão đến ngày cuối cùng, cho lão đỡ tịch mịch.
Lão nhân gật gù :
- Nếu vậy, các ngươi cứ ở lại, còn Long và Lâm nhị vị tráng sĩ, hãy đi tìm thực vật cho lão phu!
Long Hạo Nhân và Lâm Thu Cốc ứng tiếng đi liền.
Bên ngoài rừng, bình minh đã lên hẳn rồi.
Họ đến lúc chia tay, Hoàng Hổ theo Triển Mộng Bạch, Long Hạo

Nhân và Lâm Thu Cốc vầy đoàn với nhau, họ hết sức quyến luyến bởi sẵn thanh khí tương đồng, họ lại sống chung quanh nhau suốt bốn mươi chín ngày, kể ra cũng là một thời gian sum họp đáng kể cho những ai có cái duyên bèo nước tương phùng!
Tắm mình trong ánh dương quang một lúc, bỗng Triển Mộng Bạch gọi to :
- Phong Nhập Tùng! Ngươi xuất hiện đi thôi! Ngươi chờ đối thủ suốt ba mươi chín năm qua, hiện tại đối thủ đã đến đây, hãy ra mặt đối thoại!
Âm thanh vang lên, dội núi vọng lại lồng mãi trong không gian vang rền...
Nhưng, ngoài tiếng dội ra, chẳng có một lời đáp lại.
Khiêu chiến Phong Nhập Tùng, nhân vật khôi thủ của nhóm Thất Đại Danh Nhân?
Cái tin đó truyền đi nhanh chóng khắp sông hồ, làm chấn động võ lâm!
Một cái tin khủng khiếp, nhưng gợi manh tính hiếu kỳ của anh hùng hào kiệt bốn phương.
Trên giang hồ, người ta sợ Tình Nhân Tiễn, ai ai cũng muốn thu hình, nép bóng, bớt đi lại đó đây tránh tai họa. Mãi rồi hầu như thiên hạ quên mất cái sinh hoạt phiêu bồng của kẻ hành hiệp, suốt đời phụng sự chánh nghĩa, đạo lý.
Bỗn, cái tin đó đến với họ, làm cho bừng dậy ý chí dọc ngang mà bấy lâu nay họ chôn chặt.
Sợ Tứ Huyền cung lại đến khu rừng, sát hại lão nhân và các đại hán, Triển Mộng Bạch tuyên ngôn khắp nơi, chính chàng là kẻ khiêu chiến, anh em họ Phong nếu muốn so tài, thì cứ tìm chàng, hoặc hẹn ước với chàng, bất cứ tại địa phương nào, vào thời gian nào.
Ngồi trên mình ngựa, lạc vàng reo vang, chàng trải qua khắp mọi nẻo đường vùng đất Ngạc.
Tảo Dương, Phát Thành, Tín Dương, Kinh Hữu, Hương Dương, Nghi Xương, Huỳnh Láng nơi nào cũng có tiếng lạc vàng, và nơi nào cũng có hào kiệt đón đưa.
Song, chàng vẫn chưa tiếp nhận tin thách đấu của đệ nhất danh nhân, như chàng mong muốn.
Lợi Xuyên, một thị trấn nhỏ vùng biên cảnh đất Ngạc.
Bỗng một hôm, thị trấn này trở nên nhiệt náo phi thường.
Vào lúc hoàng hôn, người và ngựa đổ dồn về đây, như nước lũ tràn bồn, tiểu trấn như sắp vỡ ra trước biển người ùn ùn từ bốn phương kéo đến, hầu như không còn một tấc đất chen chân.

Biển người đó dĩ nhiên gồm toài hào kiệt anh hùng của năm non bốn biển, mỗi người đều có một đoạn lịch sử huy hoàng, ít nhất cũng lưu lại trong võ lâm một vài thành tích hiển hách.
Đêm nay sẽ có một biến cố lớn lao, một biến cố phát động do Triển Mộng Bạch....
Và quần hùng theo chân chàng đến đây, hay đúng hơn, họ hộ tống chàng vào đất Lợi Xuyên.
Có điều, cuộc hộ tống này rất rầm rầm rộ rộ, khác biệt bao nhiêu cuộc hộ tống khác!
Nhưng quần hùng lại thất vọng một phen nữa!
Họ đinh ninh đến Lợi Xuyên rồi, là sẽ chứng kiến một cuộc tranh hùng không tiền khoáng hậu.
Cũng như bao nhiêu lần trước biến cố không xảy ra, và đêm trôi qua vô sự.
Họ hộ tống Triển Mộng Bạch và Hoàng Hổ đến đây, cả hai không khước từ, song đến đây rồi, cả hai lại âm thầm ra đi, không từ giã.
Khi bình minh lên, thì hai thiếu niên anh hùng vắng bóng, một mảnh giấy con được lưu lại, tỏ sự tri âm.
Trong khi quần hùng tuyệt vọng, lần lượt phân tán ly khai Lợi Xuyên, thì Hoàng Hổ và Triển Mộng Bạch đến Thạch trụ.
Triển Mộng Bạch hỏi :
- Vào khách sạn nghỉ ngơi, hay kiêm trình mà tiến?
Hoàng Hổ đáp gọn :
- Đi luôn!
Y thở dài tiếp :
- Vào Xuyên Mãnh, là lòng tiểu đệ nao nao, luôn nhớ đến anh em họ Hạ!
Triển Mộng Bạch nghe nhói nơi lòng, không đáp.
Hoàng Hổ nghiến răng :
- Tìm được anh em họ Hạ thì tốt, không tìm được là cầm như họ bị hại rồi, và cái mối thù đó nhất định phải trả! Chúng ta sẽ tìm kẻ thù.
Triển Mộng Bạch gật đầu :
- Đi sâu vào Tứ Xuyên, mình có hy vọng tìm ra kẻ thù lắm đó, Hoàng huynh!
Đúng lúc đó, hai con ngựa xuất hiện trên đường, trước mặt họ cách khá xa.
Kỵ sĩ rong ngựa ngược chiều, ngựa sải nhanh, chỉ trong phút giây là song phương sẽ gặp nhau.
Kỵ sĩ vận y phục gọn, mang trường đao nơ hồng, đội mũ cỏ, gương mặt lộ vẻ phong trần.

Hoàng Hổ dựng đôi mày, tợ hồ muốn phát tác.
Triển Mộng Bạch ngăn lại.
Hai kỵ sĩ đến nơi rồi, một cánh tả, một cánh hữu, lướt ngang qua Triển Mộng Bạch đi luôn, nhưng họ liếc mắt thoáng sang Triển Mộng Bạch và Hoàng Hổ.
Quay đầu nhìn theo bóng hai kỵ sĩ khuất trong vầng bụi cuốn, Hoàng Hổ hậm hực :
- Hẳn là chúng đó, Triển huynh! Triển huynh ngăn làm chi, tiểu đệ muốn dằn mặt chúng! Đánh chết cũng chẳng sao!
Y lớn tuổi hơn Triển Mộng Bạch, song vẫn quen xưng là tiểu đệ. Lối xưng hô này, do sự chí thành, chứ không mảy may theo khuôn sáo giang hồ.
Triển Mộng Bạch lắc đầu :
- Người ta chưa sanh sự, thì mình phải giữ ôn hòa, Hoàng huynh ạ! Chúng ta cứ vào Thục, lo gì không gặp kẻ thù?
Hoàng Hổ còn tức :
- Gặp đây mà bỏ, lại đi tìm nơi khác! Chắc gì có dịp may!
Chợt, có tiếng vó ngựa nện vang phía sau.
Thì ra, hai kỵ sĩ đó đã rồi, quay trở lại. Trở lại, họ không dừng, cứ quất ngựa qua luôn.
Một trong hai ngoảnh mặt nhìn Hoàng Hổ và Triển Mộng Bạch.
Hoàng Hổ buột miệng mắng :
- Nhìn cái gì, bọn khốn!...
Y toan thúc ngựa đuổi theo.
Triển Mộng Bạch trầm giọng :
- Biến cố sắp xảy ra, Hoàng huynh hãy giữ bình tĩnh chứ, nóng nảy làm gì mà làm cho tinh thần phân tán?
Hoàng Hổ cười tán :
- Triển huynh bình tĩnh lạ!
Không lâu lắm, bốn kỵ sĩ xuất hiện, cũng vậy y phục gọn như hai người trước, cũng mang vũ khí nơi mình, chiếc mũ che khuất vành mi.
Họ xuất hiện từ phía hậu, song họ không vượt lên, cứ kềm ngựa từ từ theo phía sau, giữ khoảng cách đều đều.
Hoàng Hổ ngứa ngáy, gọi :
- Triển huynh!...
Triển Mộng Bạch thấp giọng :
- Chờ!...
Hai trước, bốn sau họ đi tới, một đoạn đường nữa.
Bên cạnh đường, có tiếng ngựa hí vang, ngựa ẩn khuất sau mấy

hàng cây!
Triển Mộng Bạch và Hoàng Hổ qua khỏi đoạn đường đó, thì bốn người nữa lại xuất hiện phía sau theo họ, xa xa.
Họ không quay đầu nhìn lại, song tai họ nghe vó ngựa mỗi lúc một nhiều chứng tỏ bọn người phía hậu được tăng cường dần dần.
Hoàng Hổ cố dằn lòng, không càu nhàu nữa.
Từ phía trước, đi ngược chiều với họ, cũng có khách lữ hành, khách nhìn bên này, rồi bên kia, trên gương mặt họ vẻ kinh dị hiện rõ.
Hoàng Hổ thì bồn chồn, như ngồi trên chông gai, còn Triển Mộng Bạch vẫn bình tĩnh như thường.
Hoàng Hổ gắt :
- Triển huynh thản nhiên quá!
Triển Mộng Bạch mỉm cười :
- Hoàng huynh không bình tĩnh được, thì cứ quay đầu lại mà xem!
Hoàng Hổ quay đầu liền.
Hiện tại, có độ ba mươi kỵ sĩ theo phía sau!
Hoàng Hổ lấy làm lạ, hỏi :
- Ba mươi người, chưa đủ cho họ sao, Triển huynh?
Triển Mộng Bạch đáp :
- Sở dĩ họ chưa hành động, là vì người chỉ huy chưa tới. Họ chờ vị chỉ huy của họ đó!
Chàng dặn :
- Tuyệt đối không vọng động nhé, Hoàng huynh!
Phía sau, ngựa cứ cất vó đều, kỵ sĩ theo đà vọt của ngựa, lên lên, xuống xuống, chuôi đao, chuôi kiếm nhấp nhơ, tơ chuôi phất phới trong vầng bụi cuốn bao quanh họ.
Chừng như nhân số đó lại tăng cường hơn trước!
Phía trước, một lá cờ xanh treo cao, bay lất phất, có biểu hiện của các tiểu quán!
Triển Mộng Bạch đưa tay chỉ :
- Mình dừng chân lại đó, làm vài chén, Hoàng huynh.
Hoàng Hổ cau mày :
- Nhưng... nhưng...
Triển Mộng Bạch cười vang :
- Muốn đánh cho sướng, có đủ sức mà đánh, phải ăn cho no chớ Hoàng huynh!
Chàng ra roi, giục ngựa đến nhanh.
Hoàng Hổ phải giục ngựa vọt theo.
Đến nơi rồi, họ xuống ngựa. Triển Mộng Bạch không cột ngựa, chỉa quăng dây cương lên đầu nó, rồi cao giọng gọi chủ quán :

- Thiên lý mã đấy! Các ngươi săn sóc cẩn thận cho ta!
Chàng quay nhìn thoáng qua bọn đại hán lúc đó cũng đã đến gần. Tất cả đều nhìn con ngựa của chàng!
Hoàng Hổ mỉm cười.
Bên trong quán, hai người ăn uống, bên ngoài quán đoàn người cũng dừng lại ở bên kia vệ đường. Có người xuống ngựa, có người còn ngồi trên yên.
Và tất cả, hoặc nhìn vào quán, hoặc nhìn ngựa.
Triển Mộng Bạch bình thản như thường, cứ ăn, cứ uống như không trông thấy bọn chúng.
Hoàng Hổ cau mày :
- Triển huynh! Tiểu đệ không sợ gì chúng, song thấy chúng nhìn như thế đó, thì ăn uống khó vô quá!
Triển Mộng Bạch mỉm cười :
- Cứ xem chúng như chó chờ xương, mèo chờ cơm tối, là Hoàng huynh ăn được như thường!
Hoàng Hổ cười lớn :
- Phải!... Phải!...
Rồi cả hai cứ ăn cứ uống.
Một lúc sau, Triển Mộng Bạch bước ra ngoài, nhìn qua vệ đường đối diện.
Bọn đại hán lập tức quay đầu, hướng về phía khác. Triển Mộng Bạch cười vang gọi Hoàng Hổ :
- Đi, Hoàng huynh! Đi mà tìm tay khác ở phía trước chứ, cái bọn đó chẳng xứng đáng cho mình động thủ đâu!

TÌNH NHÂN TIỄN

Hồi 14
Nghĩa tế bất ngờ

Cả hai cùng bật cười vang cùng lên lưng ngựa, ra roi tiếp tục hành trình, vào sâu đất Thục.
Họ lên ngựa, các đại hán đó cũng lên ngựa. Cuộc theo dõi tiếp tục.
Bọn đại hán đông người, dù chúng có ngựa hay, bất quá chỉ có một vài con thôi, chúng họp đoàn mà đi, con hay phải chờ con dở, mà bọn Triển Mộng Bạch thì dùng toàn Thiên Lý Mã, do đó người chạy trước đã gấp hành trình, mà ngựa lại nhanh, kẻ theo dõi phía sau cố

gắng bám sát, thành ra tên nào cũng đổ mồ hôi như tắm, ngựa thì sùi bọt mép.
Dần dần, chúng rơi lại sau xa, mất hút Triển Mộng Bạch và Hoàng Hổ.
Đến lúc đó, Triển Mộng Bạch mới lỏng tay cương, cho ngựa chạy từ từ.
Không lâu lắm, họ đến bờ Đông Kiềm Giang.
Nơi bờ, có một con thuyền, trên thuyền có mấy đại hán đang ngồi tán chuyện.
Họ nghe tiếng lạc vàng khua vang, tất cả đều biến sắc. Họ cùng đứng lên, nhìn về hướng đông, cái hướng phát xuất tiếng lạc vàng.
Khi Triển Mộng Bạch và Hoàng Hổ đến tận bờ, một trong số đại hán đó cất tiếng gọi :
- Xin hai vị xuống thuyền! Bọn tại hạ chờ đây đã lâu!
Hoàng Hổ trầm giọng :
- Hẳn là có trò quỷ gì trong thuyền đó. Triển huynh! Chúng ta phải đề phòng!
Triển Mộng Bạch cười lớn :
- Sợ gì chứ? Dù là núi đao, dù là biển lửa, chúng ta cũng cứ qua! Không lẽ một ngọn kiềm giang này lại là mồ chôn chúng ta?
Chàng xuống ngựa, dắt luôn ngựa xuống thuyền.
Bọn đại hán nhìn chàng, rồi nhìn ngựa.
Chàng quắc mắt, gắt :
- Nhìn cái gì! Cho thuyền tách bến nhanh!
Bọn đại hán chừng như khiếp hãi, tản ra bốn phía, mỗi người lo một việc, giữ lèo, giữ lái, tay chèo, mở giây...
Khi Hoàng Hổ xuống xong, thuyền từ từ tách bến.
Thuyền ra khơi rồi, mấy mươi đại hán theo dõi, mới đến nơi.
Người đầu đoàn trên bờ thốt vọng ra :
- Các anh em trên thuyền, bọn này đưa khách đến đây, cầm như xong nhiệm vụ, phần việc sau do các anh em đảm trách!
Một người có bộ râu quắn từ thuyền đáp vọng lên bờ :
- Các huynh đệ yên trí! Không bao giờ thất bại đâu. Bên bờ đối diện, còn có các anh em khác chờ nghinh tiếp quý khách kia mà!
Người trên bờ mỉm cười gật đầu, rồi lấy trong mình ra một chiếc ống bằng gỗ, mở nắp.
Từ trong ống, một con chim câu bay ra, loại chim câu truyền tin, con chim vỗ cánh vút qua bờ đối diện.
Hoàng Hổ biến sắc :
- Cái bọn cường tặc này khinh người quá, không cố kỵ gì trước mặt

bọn ta! Chúng xem bọn ta như những con cá trên thớt!
Triển Mộng Bạch cười lạnh, tay hữu sờ đốc kiếm, tay tả đặt lên yên ngựa không nói năng gì.
Bọn đại hán không ngừng nhìn họ theo dõi từ cử động.
Hoàng Hổ sanh trưởng tại vùng Bắc, hoàn toàn không biết thuỷ tánh, nhìn giòng sông chảy siết, tai thì nghe bọn đại hán xì xào, chẳng rõ chúng nói gì với nhau, nhưng tin chắc là chúng đang bàn luận về những việc bất lợi cho cả hai.
Y khẩn trương vô cùng.
Rồi để tự trấn an lấy mình, y lẩm nhẩm :
- Cũng may Triển huynh giỏi lội, chứ nếu không thì...
Triển Mộng Bạch mỉm cười :
- Sao Hoàng huynh biết đệ rành thủy tánh!
Hoàng Hổ gượng cười :
- Nếu không thuộc thuỷ tánh, làm gì Triển huynh trầm tĩnh được như vậy?
Triển Mộng Bạch cười vang :
- Hoàng huynh lầm rồi!
Hoàng Hổ sững sờ, bắt đầu lo sợ, mồ hôi lạnh rịn ướt lòng bàn tay!
Y thấp giọng kêu khổ :
- Triển huynh to gan thật! Nếu biết sớm như vậy, khi nào tiểu đệ chịu xuống thuyền?
Nếu Triển huynh bị xuống sông, thì còn ai vớt thây, báo tin buồn?
Triển Mộng Bạch cười nhẹ rồi trầm giọng hỏi :
- Hoàng huynh xem bọn đại hán đó, có tên nào thừa can đảm động thủ với chung ta chăng?
Hoàng Hổ đảo mắt nhìn quanh, nhận ra thuyền đã đến giữa vời rồi, bất quá trong mấy phút nữa, là thuyền cặp bờ đối diện.
Trên bờ một bọn lố nhố độ ba mươi người, tất cả đều mang vũ khí với chùm lông đỏ ở chuôi, mắt giương tròn nhìn ra sông, nôn nóng chờ.
Khi thuyền cặp bến, hai đại hán bước xuống, định dắt ngựa cho Triển Mộng Bạch.
Chàng hét :
- Con ngựa này, các ngươi động đến được sao chứ! Cút đi!
Hai đại hán nhìn nhau, đoạn quay mình trở lại.
Hoàng Hổ bật cười lớn :
- Các ngươi thấy oai phong của đại ca ta rồi chứ?
Y đập tay lên đầu vai đại hán, rồi ngang nhiên lên bờ.
Bọn trên bờ lại thả một con chim câu.

Đoạn, một tên bước tới, nghiêng mình trước Triển Mộng Bạch cung kính thốt :
- Xin thượng khách lên ngựa. Bọn tại hạ chờ ở đây để dẫn đường cho hai vị.
Triển Mộng Bạch cười lạnh :
- Chủ nhân các ngươi khách sáo quá đi thôi!
Đại hán cúi đầu, không dám nói gì thêm.
Hoàng Hổ thầm nghĩ :
- Không ngờ chúng có vẻ cung kính đối với mình như vậy? Chẳng rõ chúng thật tình, hay chuẩn bị một mưu mô chi đây?
Triển Mộng Bạch hét :
- Đi!
Chàng lên lưng ngựa liền.
Bọn đại hán giữ khoảng cách đồng đều giữa chúng và Triển Mộng Bạch, Hoàng Hổ, chúng chia nhau ra làm bốn tốp, tốp trước, tốp sau, tốp tả, tốp hữu, hộ tống cả hai tiến tới.
Vượt một quảng đường, bỗng Hoàng Hổ vừa vút roi vù vù vừa nạt lớn :
- Dang ra hết! Bọn ta trốn hay sao mà các ngươi sợ, lại phải kèm sát như vậy?
Ý quất sang đại hán bên cạnh một roi mạnh, ngọn roi trúng đầu vai hắn, hắn chỉ cười khổ, rồi lách ngựa dang ra xa xa.
Vừa lúc đó một kỵ sĩ từ phía trước mặt lao vút đến, nhanh hơn tên bắn.
Trong vầng bụi cuốn, con ngựa hiện ra màu đen, tuyền sắc, chẳng có một lông tạp.
Người trên ngựa cũng vậy y phục đen, mắt chớp sáng, nhìn đăm đăm tới trước.
Khi ngựa đến gần, kỵ sĩ ấn tay xuống yên tung mình lên, bay qua Hoàng Hổ, đồng thời đánh một chưởng, vừa đánh vừa quát :
- Lấy tư cách nào, dám vô lễ với người anh em của ta?
Hoàng Hổ bật cười cuồng dại :
- Mãi đến giờ mới chịu ra mặt à? Ta chờ ngươi đã lâu!
Hai chân co lại, bàn chân đạp xuống, lấy đà tung lên, đồng thời gian phóng ra một chưởng.
Chưởng kình song phương chạm nhau, cả hai cùng đáp xuống mặt đường.
Hoàng Hổ dựng cao đôi mày :
- Khá đó, tiểu tư!
Người áo đen có thân vóc khôi vĩ, hàm én, râu rồng, mày rậm, mắt

to.
Đôi mắt đó giương tròn, nhìn đăm đăm Hoàng Hổ, đoạn cao giọng thách :
- Dám tiếp một chưởng nữa không?
Liền theo câu đó, hắn tung một chưởng sang ngực Hoàng Hổ.
Lúc đó, bao nhiêu ngựa đều dừng lại.
Đại hán bị Hoàng Hổ quất một roi vào vai, vội gọi to :
- Đại gia không nên động thủ! Hai vị này là thượng khách của nhị công tử và tam cô nương!
Người áo đen sững sờ, thu nhanh chưởng, lùi nhanh chân, quắc mắt nhìn Triển Mộng Bạch và Hoàng Hổ.
Rồi hắn trầm giọng hỏi :
- Hai người này?
Đại hán gật đầu.
Người áo đen hừ một tiếng, nhún chân nhảy lên lưng ngựa, lạnh lùng thốt :
- Nể mặt hiền muội của ta, tha chết cho ngươi một lần đó!
Hoàng Hổ nổi giận, mắng :
- Ngươi nói cái gì? Ai quen biết với em gái ngươi?
Y toan phóng chưởng, song người áo đen đã thúc con ngựa ô chùy lướt gió chạy mất.
Bỗng, có tiếng vó ngựa vang lên, bụi cuốn thành vòng xoáy lốc trên đường.
Đại hán lộ vẻ vui mừng, thốt :
- Chủ nhân của tại hạ đến nơi rồi đó!
Triển Mộng Bạch và Hoàng Hổ giật mình, cùng sờ tay vào chuôi kiếm, chuôi đao.
Bọn đại hán lập tức dắt ngựa nép qua hai bên đường, nhường một khoảng trống lớn.
Phía trước, bóng kỵ sĩ xuất hiện, đầu một tốp, đuôi một tốp, người ngựa nhấp nhô, chuôi hồng phấp phới, đầu mở đường, đuôi hộ vệ, chính giữa là chủ nhân.
Đoàn kỵ sĩ đông quá, có trên trăm người.
Có tiếng báo oang oang :
- Nhị công tử đến!...
Người ngựa của đoàn tùy tùng dừng lại, người xuống ngựa, bao quanh Triển Mộng Bạch và Hoàng Hổ, song chừa một lối trống.
Lối trống đó, dành cho chủ nhân tiến đến, dĩ nhiên để đối diện với Triển Mộng Bạch và Hoàng Hổ.
Cuối cùng chủ nhân hiện ra.

Chủ nhân mặt áo gấm, dừng ngựa xa xa, đưa tay tới như chào mừng, đồng thời cao giọng hỏi :
- Triển huynh đệ đến đó phải không? Tiểu đệ chờ đợi từ lâu lắm rồi!
Triển Mộng Bạch sững sờ.
Hoàng Hổ trố mắt lẩm nhẩm :
- Bằng hửu của Triển huynh?
Kỵ sĩ áo gấm phi thân vút đến trước đầu ngựa của Triển Mộng Bạch bật cười ha hả.
Triển Mộng Bạch qua cơn sững sờ, bật kêu lên :
- Thì ra là Đường huynh!
Kỵ sĩ chính là Hắn Yến Tử, người của Đường môn, một danh gia đất Thục!
Triển Mộng Bạch không ngờ có cuộc tái ngộ này!
Hắc Yến Tử dang rộng hai tay, cười vang :
- Từ ngày chia tay nhau tại cánh đồng Thanh Hải, đến nay thắm thoát đã hai ba tháng rồi! Không lúc nào tiểu đệ không trông ngóng! Triển huynh đến chậm quá đi thôi!
Hoàng Hổ không để cho Triển Mộng Bạch kịp lời, vội bước tới, cao giọng hỏi :
- Đừng nói dông dài tình nghĩa, ta hỏi :
Anh em Lao Sơn tam nhạn có phải bị ngươi hạ độc thủ chăng?
Hắc Yến Tử gật đầu :
- Phải! Song...
Hoàng Hổ hét lên một tiếng lớn, vung chưởng đánh ngay.
Hắc Yến Tử lách mình, tránh chưởng lực đoạn khoát tay quát :
- Khoan động thủ! Ba huynh đệ họ Hạ hiện đang ở nhà tại hạ...
Hoàng Hổ dừng tay, hằn học :
- Thế nghĩa là gì? Họ chưa chết à?
Hắc Yến Tử mỉm cười :
- Ai làm chi họ mà họ phải chết! Sau khi con Tử Kỳ Lân về tay Triển huynh, thì tại hạ xem anh em họ Hạ và Kim đại ca như thượng tân. Làm sao dám vô lễ với bằng hữu của Triển huynh?
Hoàng Hổ sững sờ :
- Con ngựa đó là vật của các hạ?
Hắc Yến Tử cười nhẹ :
- Nếu sớm biết Tử Kỳ Lân về tay Triển huynh, thì làm gì có như việc vừa xảy ra?
Hoàng Hổ cao giọng :
- Vật của các hạ, đòi vật lại là cái lý đương nhiên, không ai trách, song cách đòi cũng phải quang minh chính đại chứ, sao các hạ lại

làm cái trò khó hiểu vậy?
Hắc Yến Tử đáp :
- Bởi muốn dấu cái chân giá trị của con vật, mà thành ra có chuyện như vậy! Hẳn huynh đài cũng lượng xét cho!
Hoàng Hổ cười lạnh :
- Thảo nào các vị chẳng có bản lãnh cao kỳ! Nếu tại hạ không nhanh chân chạy thoát, thì.. Triển Mộng Bạch đã xuống ngựa rồi, không muốn kéo dài sự việc đó nữa, mỉm cười chận lại :
- Trong lúc khẩn cấp, tiểu ngựa bắt buộc phải đoạt ngựa của quý môn, thật có lỗi lớn!
Chàng dắt ngựa tới, tiếp luôn :
- Vật hoàn cố chủ, mong Đường huynh thứ cho tiểu đệ cái tội hàm hồ!
Hắc Yến Tử bật cười ha hả :
- Chúng ta đã gọi nhau là huynh, là đệ, thì làm gì có việc vật của người này hay của người kia? Tại nhà tiểu đệ còn lắm ngựa hay, con Tử Kỳ Lân này từ nay là vật sở hửu của Triển huynh! Xin đừng khách sáo!
Bỗng, hắn ngưng cười, rồi thấp giọng tiếp :
- Nhưng, Triển huynh đến muộn quá! Chẳng những anh em họ Hạ nóng nảy, mà tiểu đệ cũng mất trầm tĩnh luôn!
Triển Mộng Bạch cau mày :
- Có việc gì chăng? Đường huynh hẳn muốn phân phó tiểu đệ?
Hắc Yến Tử chớp mắt :
- Nói ra đây không tiện, Triển huynh cứ đến nhà tiểu đệ trước hết cho anh em được an lòng, mình đàm đạo sau!
Hắn tiếp lấy cương ngựa của Triển Mộng Bạch, điểm một nụ cười :
- Con ngựa của tiểu đệ kia, so ra còn hơn con Tử Kỳ Lân này, tặng vật phải lựa vật quý, thay vì nhường con Tử Kỳ Lân cho Triển huynh, tiểu đệ xin đổi ngựa mình!
Hắn vẫy tay, một đại hán dắt ngựa của hắn đến, còn hắn thì lên con Tử Kỳ Lân.
Triển Mộng Bạch thầm nghĩ :
- Xem ra, hắn có tâm sự gì trọng đại lắm đấy! Ta với hắn, bất quá là bình thủy tương phùng, mà hắn muốn uỷ thác tâm sự, kể cũng là một điều bất đắc dĩ!
Hoàng Hổ giục :
- Thế thì chúng ta đi, tại hạ nôn nóng gặp anh em họ Hạ lắm đó!
Hắc Yến Tử mỉm cười :
- Nhà của tiểu đệ phía trước kia, không phải xa xôi gì, huynh đài sẽ

gặp các vị ấy gấp!
Hắn vung roi con ngựa sải liền.
Bọn người đó, đồng thời xuống ngựa, bây giờ cũng đồng thời lên ngựa, hằng trăm người nhất tề cử động.
Kềm con ngựa song song với ngựa Triển Mộng Bạch, Hắc Yến Tử luôn luôn điểm nụ cười.
Hoàng Hổ mấy lần khích nộ hắn, song hắn không hề biến cải thần sắc.
Triển Mộng Bạch hết sức lấy làm lạ thầm nghĩ :
- Lúc trước, hắn cuồng ngạo vô cùng, thế mà ngày nay hắn ôn nhu lạ lùng, thật là khó hiểu.
Một đoàn kỵ sĩ lướt đi, bụi cuốn mù trời, vó nện rầm rập, chẳng khác một đoàn quân xuất chinh, rần rần rộ rộ, nhưng ở đây quân xuất không vì chiến chinh, mà là để nghinh đón khách!
Không lâu lắm, họ đến một đọan đường nhiều người hơn, nhộn nhịp hơn.
Những người này trông thấy Hắc Yến Tử cùng vòng tay chào, cùng cười với hắn.
Có người còn nhìn cả Triển Mộng Bạch, nhìn rồi họ cùng thì thầm với nhau.
Bất giác, Triển Mộng Bạch kêu lên :
- Đất Thục cũng nhiệt náo đấy chứ! Tiểu đệ cứ tưởng nơi đây người ta ngán gian lao hiểm trở mà không dám vào!
Hắc Yến Tử mỉm cười :
- Họ không phải là người của địa phương đâu! họ từ bốn phương trời vừa đến, để chúc mừng đó!
Triển Mộng Bạch trố mắt :
- Mừng chi?
Hắc Yến Tử thở dài :
- Tiểu đệ sắp thành hôn trong một ngày gần đây!
Lạ chưa! Sắp thành hôn mà sao hắn lại thở dài?
Trông thấy vẻ mặt trầm ngâm của Hắc Yến Tử, Triển Mộng Bạch cau mày hỏi :
- Thành hôn là một đại hỷ sự, sao huynh đài có vẻ không vui?
Hắc Yến Tử lại thở dài.
Bỗng hắn chồm qua, thốt bên tai Triển Mộng Bạch :
- Tiểu đệ mong Triển huynh giúp cho một tay!
Triển Mộng Bạch nghiêm sắc mặt :
- Việc gì?
Hắc Yến Tử tiếp :

- Tiểu đệ gặp khó khăn trong cuộc hôn nhân này, không thể tả nổi, Triển huynh ơi! Thực ra, tiểu đệ đã có ý trung nhân rồi. Nếu Triển huynh đồng tình, xin vì tiểu đệ mà nói hộ một vài lời!
Triển Mộng Bạch lấy làm lạ :
- Việc nhà của Đường huynh, làm sao tiểu đệ dám chen vào?
Hắc Yến Tử mỉm cười :
- Triển huynh nên nhớ là không đầy một tháng nữa, Triển huynh sẽ là...
Hắn cười luôn, không tiếp, lại ra roi cho ngựa tiến lên.
Bỗng một âm thanh sang sảng vang lên :
- Lão tổ tông nóng gặp Triển tướng công, người hỏi tại sao nhị công tử không đưa ngay Triển tướng công đến?
Hắc Yến Tử biến sắc :
- Ngươi chạy nhanh thông báo đi, có Triển tướng công đây rồi, ta đưa vào ngay bây giờ!
Day qua Triển Mộng Bạch, hắn cười, tiếp :
- Nhanh lên, Triển huynh! Nếu trễ một chút, chắc tiểu đệ không đảm đương nổi!
Triển Mộng Bạch cau mày vừa bực vừa lấy làm lạ.
Việc gì đến chàng mà chàng phải bận rộn với họ?
Nhưng, chàng không nói gì, cứ giục ngựa chạy tới, trước mắc núi xanh bắt đầu hiện, hùng vĩ một góc trời.
Không lâu lắm, họ đến một tòa vọng lầu cực kỳ tráng lệ, chiều cao độ ba trượng, giăng hoa, kết lụa, như sắp khai diễn đại lễ.
Thời gian lúc đó là hoàng hôn, chung quanh tòa vọng lầu đèn đốt sáng, muôn ngọn đèn như dồn ánh sáng vào tấm biển lớn chữ vàng :
- Đường Tần liên hôn!
Qua khỏi vọng lầu, dọc hai bên đường, có bàn rải rác, trên bàn có nước rửa mặt, có khăn lau, mỗi bàn có một đại hán túc trực, tiếp khách.
Bọn họ thầm thì với nhau sau khi Hắc Yến Tử và Triển Mộng Bạch đi qua.
Nơi khóe miệng của mỗi người có nụ cười thần bí.
Triển Mộng Bạch đã hiểu mình vào sâu cứ địa của Đường Môn tại đất Thục. Chàng biết rõ Đường môn nổi danh nhờ ám khí nên vào đây rồi, chàng không tránh khỏi khẩn trương.
Xa xa, từ lưng chừng núi một con suối uốn lượn ngoằn ngoèo, giòng nước vàng vàng, chừng như nước nóng, khói nước bốc mờ mờ...
Hắc Yến Tử đưa tay chỉ :
- Ôn tuyền đó, Triển huynh! Chắc Triển huynh mới thấy lần đầu?

Hắn chỉ luôn một cái động bên cạnh, tiếp :
- Đó là nơi bổn môn luyện ám khí. Nước suối ôn tuyền rất cần cho việc chế luyện!
Thấy ngọn suối, nghe tên, bất giác Triển Mộng Bạch giật mình.
Hắc Yến Tử tiếp :
- Trừ những đệ tử đích truyền, mà còn phải lập trọng thệ nữa, chẳng một ai được phép đến đó. Khi nào rảnh rỗi, Triển huynh cũng nên viếng qua cho biết.
Hoàng Hổ nhìn đông, nhìn tây, một lúc rồi hỏi :
- Anh em họ Hạ ở nơi nào? Sao họ không ra mặt tiếp đón bọn tại hạ?
Hắc Yến Tử cầm roi ngựa, chỉ ra :
- Đến chỗ đó, chẳng những huynh đài được gặp Lao Sơn tam nhạn, mà còn hội diện với một số anh hùng hào kiệt vang danh trên giang hồ nữa đấy!
Triển Mộng Bạch và Hoàng Hổ cùng nhìn theo tay hắn.
Nơi đó, là một tòa thạch thất, nằm về hướng Tây, có rừng bao bọc, lối kiến trúc cực kỳ vĩ đại.
Trong rừng, cũng có đèn hồng, trước rừng có một nữ nhân vận áo đỏ đang giương mắt nhìn về phía họ.
Thấy bọn họ vừa đến, nữ nhân quay mình bước đi.
Hắc Yến Tử mỉm cười, xuống ngựa, hướng qua một bên dặn dò gì đó với một đại hán.
Đại hán lập tức dẫn Tử Kỳ Lân vòng khu rừng mà ra.
Bên trong thạch thất, tiếng cười tiếng nói vang dội, vọng ra ngoài xa.
Hắc Yến Tử nắm cổ tay Triển Mộng Bạch cười lớn :
- Hiện tại quần hùng đang tụ hội, mọi người náo nức được hội kiến với Triển huynh!
Hắn lôi Triển Mộng Bạch đến tòa thạch thất.
Thạch thất có vẻ trang nghiêm vô cùng. Đèn trong, đèn ngoài, đua nhau nhả sáng.
Tại cữa có tám người vận áo dài, đứng thành hàng tiếp khách.
Thấy Hắc Yến Tử, tất cả đồng thanh hô :
- Nhị công tử đến!
Triển Mộng Bạch hoang mang, không còn tự chủ nên cứ để Hắc Yến Tử lôi vào.
Chàng càng hoang mang hơn, nhân ra ngàn cặp mắt đã dồn về chàng.
Bất giác, chàng cúi đầu.
Dưới chân là thảm hồng, trải dài vào tận phần chính của khách sảnh.
Nơi đó, đầu người lố nhố, thoáng nhìn qua, không ai ước lượng nổi

con số suýt soát.
Chính người áo đen vừa rồi cùng với một người khác bước ra nghinh đón.
Người sau, tuổi cao, vận áo dài, mắt rất sáng, họ nhìn đăm đăm Triển Mộng Bạch một lúc, gật đầu, rồi chắp tay sau lưng đứng lặng, không nói gì. Lão có vẻ nho nhã, song ánh mắt sáng của lão biểu hiện cái tính tình cao ngạo rõ rệt.
Triển Mộng Bạch sợ gì?
Chàng ưởn ngực, quắc mắc nhìn trả, lòng thầm nghĩ :
- Xem cái vẻ đó, ta đoán chừng lão là Chưởng môn.
Hắc Yến Tử nắm chéo áo chàng, giật nhẹ, bảo khẽ :
- Gia phụ đó, Triển huynh!
Triển Mộng Bạch vòng tay, cất giọng sang sảng :
- Tại hạ Triển Mộng Bạch, cùng sư đệ Hoàng Hổ đến đây, trước hết là để tạ tội trộm ngựa, sau là hỏi về tin tức của Lao Sơn tam nhạn!
Lão nhân hơi trầm gương mặt, phất tay áo, quay mình, trừng mắt với đại hán áo đen hàm én râu rồng.
Chừng như lão kinh ngạc về việc gì đó, đồng thời cũng phẫn nộ.
Hắc Yến Tử bối rối, hỏi :
- Sao Triển huynh không quỳ xuống, thỉnh cầu gia phụ?
Triển Mộng Bạch nổi giận :
- Qùy xuống thỉnh cầu? Tại sao phải quỳ? Thỉnh cầu cái gì?
Hắc Yến Tử dậm chân kêu lên :
- Triển huynh? A!... Không lẽ Triển huynh...
Bỗng Hoàng Hổ bật cười lớn :
- Hạ huynh! Kim đại ca! Thì ra, tất cả đều còn sống mà! Tất cả đều ở tại đây mà!
Tiểu đệ lo sợ suýt chết đó nhé!
Triển Mộng Bạch quay mình.
Lao Sơn tam nhạn và Kim Ưng từ trong đám đông bước ra, tuy niềm hân hoan hiện rõ, song niềm hân hoan không xoá được nét tiều tụy của họ. Hiển nhiên, thương thế vừa lành, và thọ thương nặng nhất có lẽ là Hạ Quân Hiệp và Kim Ưng, bởi da mặt còn vàng như mà sáp. Triển Mộng Bạch nắm tay Hạ Quân Hiệp, lòng rộn lên những kinh động, hoan hỉ, kinh ngạc, chàng nghe nghẹn nơi yết hầu, trong phút giây đầu tiên không thốt được tiếng nào, Hạ Quân Hiệp bật cười ha hả :
- Triển huynh yên trí, cái danh dự của Triển huynh thừa bảo đảm sự an ninh của bằng hữu, cho nên trong những ngày lưu lại đây, bọn tiểu đệ được chiếu cố ân cần. Bất quá, niềm hoài vọng làm ray rứt

lòng vậy thôi, ngoài ra, chẳng có một điều gì phiền phức cả!
Hạ Quân Hiệp vỗ tay lên đầu vai chàng :
- Đừng nói gì nữa, Triển huynh! Bỏ qua những gì không đáng nói, và chờ nghe tiểu đệ nói cái chuyện rất cần!
Không đợi Triển Mộng Bạch giục, y tiếp theo, song hạ thấp giọng một chút :
- Triển huynh có biết vị Đường huynh đó sắp thành hôn với vị cô nương nhà nào không?
Triển Mộng Bạch lắc đầu :
- Tiểu đệ mới nghe nói đến cuộc hôn nhân đó thôi, chứ chưa nghe nói tên giai nhân là ai!
Hạ Quân Hiệp cười, tiếp :
- Tần Cơ! Con gái của vị thần y Tần Sấu Ông đó!
Triển Mộng Bạch sững sờ.
Hắc Yến Tử bước tới nắm áo chàng, thấp giọng thốt :
- Gia phụ nổi giận rồi đó! Tại sao Triển huynh...
Triển Mộng Bạch gạt ngang :
- Lịnh tôn nổi giận, là quyền của lịnh tôn, tại hạ là sao được?
Hắc Yến Tử kinh ngạc, thoáng biến sắc :
- Triển huynh quên rồi sao?
Triển Mộng Bạch hừ một tiếng :
- Quên điều chi? Tại hạ...
Bỗng từ bên sau thạch thất, có tiếng báo hiệu :
- Lão tổ tông đến!... Lão tổ tông đến!...
Tiếng báo hiệu nối chuyền, từ xa đến gần, chứng tỏ vị nào đó sắp đến nơi.
Mọi người trong khách sảnh đột nhiên im lặng.
Cha con, anh em Hắc Yến Tử cúi đầu.
Một giọng già vang lên :
- Ở đâu?... Ở đâu?...
Hỏa Phượng Hoàng đẩy một cỗ xe rất đẹp từ phía hậu tiến vào đại sảnh.
Người đó là một lão nhân, vận y phục gấm, thân vóc gầy như cây khô. Đôi bàn tay gầy như chân chim vịn thành xe.
Lão nhân luôn miệng hỏi :
- Ở đâu?... Ở đâu?...
Hỏa Phượng Hoàng nhích mình tới, ghé miệng sát lỗ tai lão nhân, thì thầm mấy tiếng, đoạn ngẩn đầu lên, cười với Triển Mộng Bạch, rồi cúi mặt xuống. Bây giờ, phụ thân của Hắc Yến Tử mới nghiêng mình cười nhẹ, hỏi :

- Lão tổ tông cũng đến đây nữa sao!
Lão nhân nhìn lão nửa mắt, đưa tay gầy guộc lấy một viên kẹo trong chiếc bọc treo bên cạnh thành xe bỏ vào miệng, nút tróc tróc, đôi mắt hướng về Triển Mộng Bạch.
Thân vóc đó làm gì còn một điểm sinh khí? Nhưng đôi mắt của lão ta sáng lạ lùng, lão nhìn người nào là người đó phát run lên.
Lão nhìn Triển Mộng Bạch chăm chú quá, như một đồ tể quan sát con lợn trước khi ngã giá, làm chàng phát ngượng, đỏ mặt bừng bừng.
Bỗng, lão nhân cất tiếng hỏi :
- Có phải ngươi đoạt con Tử Kỳ Lân chăng?
Triển Mộng Bạch cất giọng sang sảng :
- Phải!
Lão nhân tiếp luôn :
- Trộm ngựa của ta rồi, ngươi tính làm sao?
Triển Mộng Bạch trầm ngâm một chút.
Hắc Yến Tử cúi rạp mình xuống đất, thốt :
- Bẩm Lão tổ tông! Phàm không biết, là không có tội.
Lão nhân nổi giận, gắt :
- Cút! Cút đi nơi khác! Càng xa càng tốt! Ai mượn ngươi biện bạch chứ?
Hắc Yến Tử xám mặt, đứng lên, lùi lại xa xa...
Triển Mộng Bạch thốt oang oang :
- Cái tội đoạt ngựa tại hạ xin nhận, nhưng việc đoạt ngựa không can gì đến anh em họ Hạ, quý phủ đánh người trọng thương, quý phủ tính làm sao?
Lão nhân lại nhìn chàng một lúc, vụt bật cười khanh khách, rồi lấy kẹo bỏ vào miệng nhai, nút, đồng thời gật đầu luôn :
- Tốt!...Tốt!...
Bỗng lão hét lên một tiếng :
- Trúng!
Không ai thấy lão làm một động tác nào, song năm tiếng gió rít lên, năm vật gì đó bay vút đến bắn vào năm huyệt đạo của Triển Mộng Bạch.
Triển Mộng Bạch cũng không ngờ lão nhân xuất thủ gấp như vậy, chàng hết sức kinh hãi, cấp tốc nhếch vai, xoay mình, lách khỏi vị trí. Chàng tránh được hai vật, đá bay một vật, hai tay chụp được hai vật.
Ám khí là chắc rồi! Đường môn sở trường về ám khí mà!
Cách phản ứng của chàng vừa nhanh, vừa hữu hiệu, quần hùng vô cùng thán phục.

Hai ám khí trượt qua cạnh chàng, lao vút luôn ra cửa.
Bàn tay của Triển Mộng Bạch chứ tụ Lục Dương chân lực, chàng bóp nhẹ, hai vật trong tay dẹp lại, chàng cảm thấy lòng bàn tay ươn ướt.
Một mùi thơm nhẹ bốc lên từ hai lòng bàn tay, xông lên mũi.
Thì ra, là hai viên kẹo!
Chàng sợ thầm, nghĩ :
- Thủ pháp của lão già này lợi hại thật!
Quần hung xanh mặt, tự nghĩ nếu họ ở vào địa vị Triển Mộng Bạch, thì hẳn là bị mấy viên kẹo đánh ngã rồ! Lão tổ tông lại cười vang :
- Tốt! Tốt! Võ công có hạng lắm đó! Chứ nếu không thì cháu gái của ta chưa thành hôn mà thành quả phụ mất rồi!
Triển Mộng Bạch kinh hãi, thét to :
- Lão tiền bối! Cái gì...
Chàng chợt nhớ lại, trong đêm đó nơi đồng hoang Thanh Hải, Hỏa Phượng Hoàng muốn chàng đến tận Đường môn cầu thân! Bây giờ chàng đến đây rồi! Dù rằng vì việc liên quan đến anh em họ Hạ, dù rằng vì việc con Tử Kỳ Lân, song làm sao chàng giải thích được sự tấu xảo này?
Lão nhân mặc áo dài, phụ thân của Hắc Yến Tử, cười phụ hoạ :
- Hắn có tài thật song tánh khí hắn cuồng nhiệt quá, thái độ vô lễ quá, Lão tổ tông không nên quyết định vội.
Lão tổ tông vụt trầm gương mặt, vỗ tay xuống thành xe cất giọng phẫn nộ :
- Việc của Đường gia, có khi nào lại đến các ngươi lạm bàn chăng?
Lão nhân áo dài cúi đầu :
- Con đâu dám...
Lão tổ tông hừ một tiếng tiếp :
- Ta nói tốt là tốt, ai mượn ngươi ba hoa? Ta còn sống ngày nào là ngày đó ta còn quyền quyết định!
Lão nhân áo dài từ từ lùi lại, từ từ cúi đầu :
- Hài nhi đâu dám...
Trong lứa tuổi đó mà còn xưng là hài nhi cũng thảm cho lão, mà điều đó chứng tỏ gia pháp họ Đường nghiêm khắc không tưởng nổi! Lão tổ tông day qua Triển Mộng Bạch, bỗng vẫy tay :
- Tiểu tử lại đây, ăn mấy viên kẹo với ta, ngươi là một tay khá đó!
Triển Mộng Bạch vẫn đứng đờ tại chỗ.
Lão tổ tông giục :
- Lại đây chứ! Lại đây!
Triển Mộng Bạch không nhúc nhích mà cũng không nói gì.

Hắc Yến Tử đứng cạnh chàng, khẽ đưa tay nắm chàng, giục bước tới.
Vì không tự chủ, chàng bị đẩy, nhít thân hình tới trước, lỡ trớn phải bước luôn.
Rồi lại tiếp lấy viên kẹo, bỏ vào miệng.
Lão tổ tông bật cười khanh khách :
- Phượng liễu đầu! Ngươi còn bức bách ta nữa chăng? Hắn ăn viên kẹo đó rồi, là ngươi yên trí! Không nên khẩn cấp nữa nhé!
Hỏa Phượng Hoàng cười nũng :
- Lão tổ tông!... Lão tổ tông!...
Bỗng, nàng hướng mắt qua Triển Mộng Bạch, vừa cười vừa gắt :
- Còn chờ gì nữa mà chưa cúi đầu tạ ơn!
- Cái này... cái này...
Tất cả tân khách trong đại sảnh đều bật cười vang! Họ cười mừng chớ chẳng phải cười ngạo, có kẻ cao hứng quá, hoan hô ầm lên.
Hoàng Hổ nào biết gì về ẩn tình của Triển Mộng Bạch, vội chạy đến gần chàng cất tiếng oang oang :
- Chúc mừng đại ca...
Triển Mộng Bạch đang tức uất trong lòng, bất chấp lễ độ quát :
- Đi chỗ khác ngay!
Hoàng Hổ sững sờ, sờ đầu, sờ mũi.
Lão tổ tông cười nhẹ, bảo :
- Ngươi đến không đúng lúc! Hắn đang thẹn đấy! Dù là bậc anh hùng, trong phút giây, ai chẳng thẹn?
Lão hướng mắt về phía quần hùng, tiếp luôn :
- Hai hôm nữa, cái vị sẽ uống mừng cho cháu trai của lão phu. Sau đó, cái vị nán lại vài ngày nữa, để mừng cho cháu gái lão phu luôn! Xin đừng cáo từ vội!
Lão lấy một viên kẹo, bỏ vào miệng, rồi mắng yêu :
- Phượng liễu đầu! Bây giờ thì đưa ta trở về phòng chứ!
Hỏa Phượng Hoàng vâng vâng mấy tiếng, rồi quày xe, trở lại lối cũ.
Lúc đó, Triển Mộng Bạch mới bừng tỉnh, gọi to :
- Lão tiền bối khoan đi!
Chàng nhếch vai, toan bước tới, đuổi theo cỗ xe.
Một bóng người chớp lên, làm hoa mắt chàng. Lão nhân áo dài đã vọt mình tới, chận trước mặt chàng :
- Hôn nhân đã định, ngươi còn muốn gì nữa?
Triển Mộng Bạch xuất mồ hôi ướt đầm, lẩm bẩm :
- Tại hạ không hề cầu hôn, thì hôn nhân đã định thế nào được chứ?
Lão nhân cười lạnh :

- Phúc đức cho ngươi lắm, Lão tổ tông mới chọn ngươi, ngươi còn muốn gì?
Triển Mộng Bạch nổi giận :
- Lão trượng nói gì?
Lão nhân cũng nổi giận :
- Đường Phượng là con gái của ta, ta là nhạc trượng của ngươi, trước mặt nhạc trượng, ngươi ăn nói như vậy à?
Triển Mộng Bạch kinh ngạc.
Một người cao giọng thốt :
- Có ai đó! Đi mời Đường phu nhân đến gấp, để cho cả nhạc phụ, nhạc mẫu cùng trông thấy chàng rể khôi ngô tuấn tú!
Triển Mộng Bạch mường tượng khẩn cấp, dở khóc dở cười.
Tòa đại sảnh phút chốc náo nhiệt lên với tiếng cười vang dội.
Thiếu niên có chiếc hàm én, râu rồng vụt vỗ tay lên đầu vai chàng, cười lớn :
- Ta là Đường Bảo đây, chúng ta trở thành người thân trong nay mai!
Tân khách lại một phen cười vang!
Bỗng, một hán tử bận áo dài, tay cầm thiếp hồng, chạy bay vào sảnh, nghiêng mình trước lão nhân áo dài :
- Đỗ lão anh hùng đưa lễ vật đến mừng, còn chờ bên ngoài.
Lão nhân áo dài tiếp lấy cánh thiếp, thoáng nhìn qua, gương mặt vụt tươi lên, hỏi :
- Lão đến à! Mời lão vào gấp!
Vừa lúc đó, có tiếng hô to :
- Huyền Tiễn Đỗ lão anh hùng đã đến!
Mọi người cùng giật mình, cùng kêu khẽ :
- Đỗ Vân Thiên đến!
Đường lão nhân vội bước ra nghinh tiếp, vòng tay chào, cười thốt :
- Không hay trước Đỗ lão tiền bối đến, thành không kịp đến nghinh, xin lão tiền bối thứ tội!
Một lão nhân quắc thước vận áo bố màu lam, được một số đông hào kiệt ủng hộ tiến vào.
Lão đến đây một mình, còn Đỗ Quyên đâu? Sao chẳng đi theo lão.
Triển Mộng Bạch lấy làm lạ, bước tới nghiêng mình chào :
- Lão tiền bối!
Đỗ Vân Thiên thấy chàng, trên gương mặt trầm buồn đó một niềm vui thoáng lộ.
Lão bước nhanh tới gần Triển Mộng Bạch hơn :
- A! Triển lão đệ! Lão đệ cũng có mặt tại đây!
Rồi lão hỏi :

- Quyên nhi có cùng đến đây với lão đệ chứ?
Triển Mộng Bạch sững sờ, một phút sau, chàng đáp :
- Tại hạ có gặp Đỗ cô nương ở nơi nào đâu?
Nụ cười vụt tắt, Đỗ Vân Thiên ạ lên một tiếng, thẩn thờ bước về phía lão nhân áo dài, không buồn nhìn lại Triển Mộng Bạch.
Bỗng, có tiếng đặng hắng phía sau lưng chàng, Hắc Yến Tử bước rờ tới.
Lúc Đỗ Vân Thiên mới đến, hắn lộ vẻ vừa khẩn trương, vừa kinh hoàng, bây giờ vẻ khẩn trương và kinh hoàng đó chưa tiêu tan, hắn nắm áo Triển Mộng Bạch, vừa giật vừa thấp giọng thốt :
- Xin Triển huynh đi theo tiểu đệ!
Triển Mộng Bạch đang muốn nói chuyện với hắn, lập tức đi theo.
Hắc Yến Tử đưa Triển Mộng Bạch vào hậu viện, nơi đó rất yên tĩnh, rừng cây sầm uất bao bọc chung quanh, nhà cữa che khuất trông có vẻ âm trầm cô tịch.
Nền trời không trăng, điểm sao chớp sáng, tăng cái vẻ u nhã cho khung cảnh.
Đến một hòn giả sơn, Hắc Yến Tử dừng lại, cất tiếng :
- Hiện tại tiểu đệ đang gặp việc khó, quan hệ đến sanh mạng, xin Triển huynh giải cứu!
Giọng nói của hắn biểu lộ niềm sợ rõ rệt.
Triển Mộng Bạch lấy làm lạ :
- Cứu cách nào?
Hắc Yến Tử thở dài :
- Tiểu đệ không thể nào thành hôn với Tần Cơ được!
Triển Mộng Bạch giật mình buột miệng hỏi :
- Hai nhà cách nhau trên ngàn dặm, lẽ ra thì chẳng có sự vãng lai, tại sao có việc hôn nhân này?
Hắc Yến Tử trầm buồn ra mặt :
- Chừng như Tần Sấu Ông muốn nhờ gì đó nơi gia đình tiểu đệ, nên đã mất lượt nhờ người đến thương lượng việc hôn nhân này! Gia phụ khi biết rằng lão ta là người độc nhất trị được chất độc của Tình Nhân tiễn, nên có ý lợi dụng lão. Do đó, cuộc hôn nhân được chấp thuận ngay, và tiểu đệ không dấu Triển huynh làm gì, cuộc hôn nhân này nghịch ý tiểu đệ lắm đó!
Triển Mộng Bạch cười khổ :
- Chứ tiểu đệ lại thuận ý gì cái việc kết hôn cưỡng bức này đâu? Ngày trước, lịnh muội bảo tiểu đệ đến cầu hôn, tiểu đệ cứ tưởng là câu nói đùa. Nào hay...
Hắc Yến Tử hấp tấp :

- Hôn nhân của huynh đài, đã định cuộc rồi, Lão tổ tông đã nói, là không có cái gì cải biến được!
Triển Mộng Bạch sững sờ.
Một phút sau, chàng cười khổ, thầm nghĩ :
- Hôn nhân là do họ tự định lấy chứ ta có hứa hẹn gì? Ta cứ bỏ đi trước ngày họ chọn, sau này tìm cách giải thích!
Hắc Yến Tử tiếp nối :
- Về phần tiểu đệ thì tiểu đệ có người yêu rồi, bọn tiểu đệ lại âm thầm ước hẹn trăm năm với nhau...
Triển Mộng Bạch hỏi :
- Vị cô nương đó, con cái nhà ai lịnh tôn có biết hay không?
Hắc Yến Tư lắc đầu :
- Gia phụ chưa hay biết gì cả! Vì không hay biết nên mới có cái việc kết hôn với con gái họ Tần! Vị cô nương đó với tiểu đệ cầm như bình thủy tương phùng, bất ngờ gặp là yêu nhau ngay!
Triển Mộng Bạch thở ra :
- Nếu vậy, tiểu đệ có cách gì tiếp trợ huynh đài được?
Hắc Yến Tử nhẹ giọng :
- Vị cô nương đó là chỗ quen biết của Triển huynh!
Triển Mộng Bạch giật mình :
- Ai?
- Con gái của Đỗ Vân Thiên.
- Đỗ Quyên?
Hắc Yến Tử thở dài, rồi cúi mặt.
Triển Mộng Bạch dậm chân :
- Thế thì làm sao? Hiện giờ nàng ở đâu?
Hắc Yến Tử bi thảm cực độ :
- Vì sợ người ngoài biết được việc thầm kín của tiểu đệ, tiểu đệ bắt buột phải dấu nàng tại mật thất, tính đến nay đã được ba tháng rồi.
Triển Mộng Bạch giục :
- Nhanh lên! Đưa tiểu đệ vào đó ngay bây giờ!
Hắc Yến Tử còn tiếp :
- Ngày kia là ngày cử hành hôn lễ, mà Tần Cơ thì đã lên đường, sự tình cấp bách lắm. Triển huynh ơi!... Vô luận làm sao, Triển huynh cũng phải có biện pháp!
Hắn đưa Triển Mộng Bạch vòng qua giả sơn, đi tới.
Triển Mộng Bạch miệng thì đáp ứng luôn luôn mà lòng lại như tơ vò. Dĩ nhiên, họ tránh những nơi có ánh đèn, len lỏi trong lối hoa, nương bóng tối bước đi.
Họ đi một lúc đến một cái ao, quanh ao liễu rủ, liễu trồng đầy, lan

rộng ra xa bờ ao, thành rừng nhỏ, rừng đó có mấy gian nhà trang nhã, Hắc Yến Tử trỏ tay :
- Tại đó, Triển huynh!
Nhà không đèn, chỉ có vài ngọn đèn treo lơ lửng bên ngoài gió thổi cho lồng chao chao, mờ tỏ, tại cái vẻ ảo huyền cho cảnh nên thơ...
Hắc Yến Tử mở cữa một ngôi nhà với tay lấy một chiếc lồng, rồi bước ra. Không một bóng người.
Triển Mộng Bạch hỏi :
- Nàng ở đâu?
Hắc Yến Tử đáp :
- Còn phải vào mật thất nữa chứ Triển huynh!
Hắn đưa tay kéo một bức họa nơi tường, sau bức họa là một vọng cữa.
Bên trong cữa, có ánh đèn mát dịu, chính trong đó mới phô bày sự sang trọng của đại phú gia với gấm, với nhung, với vật dụng tân kỳ.
Triển Mộng Bạch cau mày, chừng như chàng có ý bất mãn.
Hắc Yến Tử dấu Đỗ Quyên nơi đây, thì hẳn là giữa song phương phải có gì với nhau rồi!
Bỗng, Hắc Yến Tử rú lên một tiếng khẽ, tuy khẽ song vẫn biểu hiện rõ sự khủng khiếp nơi hắn.
Triển Mộng Bạch biến sắc :
- Nàng làm sao?
Hắc Yến Tử buông đèn, hai tay ôm đầu, mặt trắng nhợt, giọng run run :
- Sớm mai này, nàng còn ở đây, sao bây giờ lại biến đi đâu...
Triển Mộng Bạch nhìn lên chiếc giường, thấy chăn màn bừa bãi, và quanh phòng thì vật thực vất tứ tung... Bỗng, chàng nắm tay Hắc Yến Tử kêu lên :
- Hay là... hay là vì quá quẩn trí, nàng thoát ra ngoài rồi?
Hắc Yến Tử lắc đầu :
- Ở đây hơn hai tháng, nàng không hề bước ra ngoài nửa bước. Ngày ngày cứ ở trong phòng, nàng đã quen cảnh đó, có khi nào quẩn trí cực độ được mà phá lệ thoát đi?
Hắn khóc!
Triển Mộng Bạch thở dài, buông tay.
Hắc Yến Tử tiếp :
- Tiểu đệ chỉ sợ nàng bị gia phụ phát hiện, nếu đúng như vậy thì gia gia không dung nàng đâu...
Triển Mộng Bạch hấp tấp :
- Lệnh tôn hạ độc thủ?

- Tiểu đệ chỉ sợ như vậy đó, Triển huynh ơi!
- Có thể như vậy lắm! Lệnh tôn là con người độc ác, trong giang hồ còn ai không biết!
Bây giờ, chỉ còn cách là Đường huynh đi gặp lệnh tôn, van cầu người khoan hồng, may ra còn kịp...
Hắc Yến Tử lắc đầu :
- Khó lắm! Triển huynh không rõ tánh tình của gia phụ! Không xin còn khá, chứ tiểu đệ mở miệng van xin rồi, là người còn hiểm độc hơn!...
Triển Mộng Bạch chụp đầu vai của Hắc Yến Tử, gằn từng tiếng :
- Đường huynh! Chẳng lẽ Đường huynh không có cách gì?
Bấy giác Hắc Yến Tử quỳ xuống :
- Gia pháp sum nghiêm, tiểu đệ bị quản thúc cẩn mật, mất cả tự do đi lại. Triển huynh ơi!
- Không cầu xin Lão tổ tông được sao?
- Phải! Mấy năm sau này, lão nhân gia sanh tánh cổ quái, dù cho gia phụ gặp người, cũng...
Bỗng, bên ngoài rừng liễu có tiếng cười trong trẻo vang lên, rồi một câu nói trong trẻo tiếp nối :
- Hai người đang làm trò quỷ gì trong đó?
Triển Mộng Bạch, Hắc Yến Tử cùng giật mình.
Người đó là Hỏa Phượng Hoàng, tay cầm khăn đỏ, len cây tiến đến.
Hắc Yến Tử lau nhanh ngấn lệ, gượng cười :
- Hay cho tân nương quá chừng! Hôn lễ chưa cử hành mà đã ám ảnh trượng phu như vậy, sau này thành vợ thành chồng rồi, chắc là Triển huynh phải khổ với của nợ bám sát nhưng bóng theo hình!
Hỏa Phượng Hoàng cười tít :
- Rồi có sao không? Nhị ca ganh à?
Triển Mộng Bạch sững sờ, không tưởng nổi là nàng ăn nói tự do quá, chẳng chút ngượng ngập.
Hỏa Phượng Hoàng hướng mắt qua chàng, chàng quay đầu nhìn nơi khác.
Hỏa Phượng Hoàng bật cười khanh khách, khẽ uốn mình, lướt đến cạnh Hắc Yến Tử :
- Đừng ganh, nhị ca! Tân nương sẽ đến! Đến gấp cho nhị ca! Dù sao thì hôn lễ của nhị ca cũng được cử hành trước mà.
Hắc Yến Tử cau mày :
- Tam muội có uống rượu hay không?
Hỏa Phượng Hoàng che miệng cười :
- Cái mũi của nhị ca thính quá!
Bỗng nàng gật đầu, tiếp :

- Nói mãi, nói mãi, làm tôi quên mất việc chánh!
Hắc Yến Tử hỏi :
- Việc chi mà gọi là việc chánh?
Hỏa Phượng Hoàng tiếp :
- Gia gia tìm nhị ca khắp nơi đó! Người định trình diện nhị ca với Đỗ lão tiền bối! Nhị ca không vào gấp, thì nên chuẩn bị mà lãnh quở trách là vừa!
Hắc Yến Tử giật mình, hướng qua Triển Mộng Bạch vòng tay :
- Gia phụ có lịnh đòi, tiểu đệ phải đến gấp, Triển huynh thứ lỗi cho!
Hắn nheo nheo mắt với Triển Mộng Bạch, rồi xốc áo cẩn thận quay mình bước đi liền.
Triển Mộng Bạch hấp tấp gọi :
- Huynh đài đợi tại hạ một tí!
Chàng bước theo Hắc Yến Tử.
Nhưng Hỏa Phượng Hoàng nắm áo, giữ lại.
Triển Mộng Bạch trầm gương mặt, hỏi :
- Cô nương không tỵ hiềm sao? Nếu có người ngoài trông thấy thì sao?
Hỏa Phượng Hoàng cười khanh khách :
- Nếu có người ngoài, thì khi nào ta làm như vầy đâu?
Nàng đảo mắt nhìn quanh, điểm nụ cười duyên :
- Hiện tại, chẳng có một ai tại đây, chúng ta nên định danh phận đi! Ta... Không nỡ lòng nào không chiếu cố đến ngươi.
Triển Mộng Bạch lắc đầu :
- Cô nương khỏi lo nghĩ cho tại hạ!
Hỏa Phượng Hoàng đỏng đảnh :
- Ta biết, ngươi đang mơ tưởng đến ta. Cho nên ta tìm đến đây, giúp ngươi một cơ hội đỡ nôn nao...
Triển Mộng Bạch lại lắc đầu :
- Tại hạ thư thái hơn lúc nào hết, cô nương ạ! Chẳng cần phải có ai bầu bạn chi hết!
Hỏa Phượng Hoàng cười lớn :
- Ngươi nói thế chứ ta biết rõ ngươi đang lo nghĩ về việc gì! Mà lại lo nghĩ nhiều nữa kia!
Tay tả nàng nắm áo Triển Mộng Bạch, tay hữu nắm cổ tay chàng, nàng cười duyên, bảo :
- Vào đây!
Nàng lôi Triển Mộng Bạch vào nhà.
Triển Mộng Bạch trầm giọng :
- Cô nương định làm gì đây?

Hỏa Phượng Hoàng cười khúc khích :
- Ta với ngươi tuy chưa thành hôn, song cũng như vợ như chồng của nhau rồi, dù có bị người phát hiện trong lúc hẹn nhau nói chuyện riêng tư về tương lai của chúng ta, thiết cũng chẳng quan hệ gì. Ngươi sợ là sợ làm sao chứ?
Triển Mộng Bạch thầm kêu khổ, vẫn phải đi theo nàng vào nhà.
Gương mặt nàng lúc đó hồng hào quá, trông nàng đẹp hơn lúc thường rất nhiều.
Hẳn là nàng có uống rượu, hiện tại men rượu bốc lên, làm cho nàng ngà ngà say.
Đưa Triển Mộng Bạch vào, nàng trông thấy trong gian nhà, có mật thất phía sau, bất giác cười lớn :
- Á! Á Không ngờ nhị ca an bày một chỗ thích hợp quá chừng. Chúng ta vào đó ngồi đi!
Nàng quàng tay qua cổ Triển Mộng Bạch, đưa chàng vào luôn mật thất.
Triển Mộng Bạch xuất hạn ướt đầu, hấp tấp bảo :
- Buông tay ra, cô nương! Ta không chạy đi đâu, cô nương đừng sợ!
Hỏa Phượng Hoàng liếc xéo chàng, bật cười hắc hắc :
- Ta đâu có sợ ngươi chạy! Đuổi ngươi, ngươi cũng không chạy nữa kia mà! Phải không nào?
Triển Mộng Bạch thầm kêu khổ.
Buông chàng ra, nàng bước đến trước tấm gương, há miệng cười bày răng, rồi cau mày, nhướng mắt, kênh kiệu.
Hỏa Phượng Hoàng nói :
- Lấy được một người vợ như ta, ngươi có phúc lớn lắm đó nhé! Ngươi nghĩ, có phải vậy không?
Triển Mộng Bạch đáp nhanh :
- Phải! Phải Phúc lớn lắm cô nương.
Hỏa Phượng Hoàng nhóng cổ, nghiêng đầu nheo nheo mắt, hỏi tiếp :
- Ta có đẹp không?
Triển Mộng Bạch gật đầu :
- Đẹp! Đẹp lắm, cô nương cực đẹp!
Chàng lại thầm nghĩ :
- Nếu vêu cái mỏ ra cho dài nữa sẽ giống con chim phượng lắm đó!
Hỏa Phượng Hoàng cười hì hì, lấy ra một chiếc lược, rẽ tóc ra chải.
Bỗng nào kêu lên :
- Uý! Nhị ca dấu nữ nhân ở đây.
Triển Mộng Bạch ướm thử :
- Có nữ nhân ở đây?

Hỏa Phượng Hoàng cười khanh khách :
- Không ngờ nhị ca bên ngoài thì trông đạo mạo, nhưng bên trong lại chứa quỷ chứa ma!
Nữ nhân ở đâu rồi? Ta muốn trông thấy nàng, xem nàng và ta ai đẹp hơn ai.
Triển Mộng Bạch buông gọn :
- Nàng ấy kém cô nương xa!
Hỏa Phượng Hoàng sáng mắt :
- Thật vậy à? Sao ngươi biết?
Triển Mộng Bạch đáp :
- Chẳng những nàng ấy có dung mạo xấu xí, mà lại còn si si dại dại!
Hỏa Phượng Hoàng trừng mắt :
- Sao ngươi biết rõ thế? Hay là ngươi quả biết nàng ấy? Nói thật đi, nàng là ai? Hiện tại nàng ở đâu?
Triển Mộng Bạch cố ý thở dài :
- Nữ nhân đó, vốn là chị họ của tại hạ, song bây giờ thì tại hạ không biết chị ấy đi đâu!
Hỏa Phượng Hoàng cau mày :
- Nàng bao nhiêu tuổi?
Triển Mộng Bạch đáp :
- Không rõ lắm! Song lớn hơn tại hạ!
Hỏa Phượng Hoàng thở phào :
- Thế là ta yên tâm! Ta tin chắc ngươi không thích có vợ già!
Triển Mộng Bạch ra cái vẻ buồn rầu :
- Song thân tại hạ đều qua đời, trên thế gian này, tại hạ chỉ còn có mỗi một thân nhân!
Nếu chị ấy đứng chủ hôn cho tại hạ, thì hay biết mấy!
Hỏa Phượng Hoàng cười hì hì :
- Khó gì đó? Cứ tìm nàng, đưa về đây là xong!
Triển Mộng Bạch thở ra :
- Tìm đâu?
Hỏa Phượng Hoàng thốt :
- Chỉ cần nàng ở quanh quẩn trong khu hậu viên này là ta tìm ra!
Triển Mộng Bạch lộ vẻ hoan hỉ :
- Thật vậy hở cô nương?... Tuy nhiên nếu sự tình của chị ấy với lịnh huynh thấu tới tai Lão tổ tông, thì phiền phức lắm đó, cô nương!
Hỏa Phượng Hoàng thản nhiên :
- Không quan hệ gì! Ta cứ tìm, tìm được rồi âm thầm đưa nàng đến đây! Ngươi yên trí, ở đây ngoài Lão tổ tông ra, ta chẳng biết sợ một ai!

Triển Mộng Bạch mỉm cười :
- Tại hạ biết cô nương là bậc nữ anh hùng, không ngán trời, không sợ đất, trừ Lão tổ tông ra chẳng một ai có thể quản thúc cô được!
Hỏa Phượng Hoàng nhìn chàng, bỗng thở dài :
- Ta còn sợ! sợ đôi mắt của ngươ. Ngươi nhìn ta, như soi tận ruột gan!
Triển Mộng Bạch đặng hắng một tiếng quay nhanh về hướng khác.
Hỏa Phượng Hoàng mở áo ra, kêu lên :
- Ồ! Tức lạ!
Nàng vẫy tay, gọi Triển Mộng Bạch :
- Ta đau lưng quá, ngươi có thể đấm bóp cho ta một chút được chứ?
Bước đến giường, nàng ngã mình nằm xuống.
Nàng liếc xéo Triển Mộng Bạch, đưa mắt mời mọc, miệng nàng cười, nụ cười khêu gợi...
- Cái đó... tại hạ...
Bỗng xa xa có tiếng gọi lại :
- Triển tướng công! Tướng công ở đâu? Nhiều vị tân khách muốn kính rượu cho tướng công đó!
Triển Mộng Bạch thở phào, như tử tội được ân xá, lau mồ hôi lạnh, thốt :
- Cô nương nghe đó, tại hạ phải đi mới được!
Hỏa Phượng Hoàng vụt nhảy xuống giường, dậm chân thình thịch gắt :
- Quỷ sứ nào hiện hình không hợp lúc thế! Sớm không đến, muộn không đến, lại đến đúng cái lúc để phá hoại!
Triển Mộng Bạch vội an ủi :
- Thiếu chi dịp khác cô nương! Việc tại hạ nhờ đó, xin cô nương lưu ý cho nhé!
Chàng thoát ra cữa ngay, dĩ nhiên là không quay nhìn lại.
Còn lại một mình, Hỏa Phượng Hoàng đứng trước tấm gương soi mình một lúc, lẩm nhẩm :
- Chẳng lẽ hắn không động tâm trước cái thân thể ngà ngọc này?...
Bỗng nàng chụp chiếc gương quăng xuống nền, đoạn nện gót bước ra.
Gió nhẹ vờn qua, làm dịu bớt cơn nồng do men rượu bốc lên, nàng nghe khoan khoái vô cùng, cười khanh khách, lại ngã xuống, nằm ỳ tại đó.
- Tiểu tử họ Triển đó, xem ra cũng tốt phúc! Cái số của ta trái lại sao mà đen tối quá chừng!
Một giọng già tiếp nối :

- Bồn chồn mà làm chi con! Sớm muộn gì cha cũng tìm được một người đẹp cho con mà!
Giọng trẻ trung đáp :
- Con cứ tưởng, con gái họ Đường này là một nàng dung mạo tầm thường, không ai thèm hỏi đến! Con vì cái thinh danh của họ mà bắt buộc phải đến đây! Ngờ đâu lại gặp hắn nữa!
Điều đáng tiếc là nàng ấy cũng khá quá!
Lão nhân tặc lưỡi :
- Nhẫn nại!... con nên nhẫn nại!
Rồi một già, một trẻ bước ra khỏi rừng. Họ là Phương Tân và Phương Dật.
Sau khi bị Tiêu Mạn Phong đánh đuổi, hai cha con phiêu lãng giang hồ, chờ cơ hội cất đầu.
Hôm nay đến đây để ngỏ ý cầu hôn song chưa kịp mở miệng thì Triển Mộng Bạch lại phỏng tay trên!
Hai cha con thêm một lần ôm uất hận!
Ra khỏi rừng rồi, Phương Dật nhìn về phía ánh đèn bỗng thấy Hỏa Phượng Hoàng nằm đó để lộ phần ngực trông hấp dẫn cực độ.
Hai cha con cùng bước lại gần, xem kỹ, nhận ra nàng đang say rượu, mê man không hay biết gì cả.
Phương Tân cười hì hì :
- Đúng là trời phù hộ ta! Cái ngôi nhà họ Đường về con ta rồi! Triển Mộng Bạch khó lòng chiếm được.
Nhìn quanh một lượt, lão thấp giọng bảo Phương Dật :
(... Thiếu trang) Thiếu nữ đẹp tuyệt trần!
Mỹ phụ là Nam Yến, thì lão nhân hẳn là Kim Phi và thiếu nữ đúng là Tiêu Phi Vũ!
Hơn hai mươi năm chịu khổ dưới hố sâu, trở vào đời là Kim Phi đi tìm Nam Yến, gặp Nam Yến rồi cùng Tiêu Phi Vũ rời Côn Lôn Sơn.
Tâm sự đã tròn, Kim Phi phải nghĩ đến việc hưởng thụ, tài sản bảo ngọc bạc vàng còn đó lão cứ lấy lên mà tiêu pha.
Cho nên, giờ đây lão sống trong cảnh huy hoàng, thừa thãi cũng không phải là một sự lạ.
Nam Yến nhìn bàn ăn, cười khanh khách :
- Xem Kim huynh ăn làm sao cho hết bao nhiêu món đó!
Kim Phi cười ha hả :
- Hơn hai mươi năm nhịn khát, nhịn đói, thì gặp lúc rồi phải uống, phải ăn, cố uống cố ăn để bù trừ chứ!
Nam Yến ngồi xuống, đoạn thở dài, thốt :
- Tuy nhiên Kim huynh lấy tài sản của Trung Điều Thất Sát mà tiêu

pha, tiểu muội cảm thấy khó chịu vô cùng!
Kim Phi chính sắc mặt :
- Nếu huynh không dùng, thì chẳng lẽ bỏ mặt trong lòng đất giữa chốn hoang sơn mãi mãi sao?
Nam Yến thở dài :
- Kim huynh có lý!
Tiêu Phi Vũ vỗ tay, cười dòn :
- Cậu nói phải đó, dì ạ! Cậu nói rất chí lý! Ở vào địa vị cậu tôi cũng làm như thế thôi!
Nàng gọi Kim Phi là cậu, Nam Yến là dì tuy không đúng, song đã quen như vậy rồi!
Nam Yến phì cười :
- Còn ngươi nữa! Ngươi cũng điên luôn, cả hai cùng có những tư tưởng lạ đời! Cho ngươi biết, hãy bớt cái nam nhân tính, tập dần trở lại thành nữ nhân, chứ nếu thế thì cái vị tướng công họ Triển đó không bao giờ dám tiếp ngươi nhé!
Tiêu Phi Vũ đỏ bừng đôi mắt gắt lên :
- Hắn không dám gần thì mặc hắn chứ! Dì còn nhắc đến hắn nữa làm chi.
Kim Phi cười lớn :
- Chỉ sợ dì không nhắc, chính ngươi phải nhắc, bắt buộc người ta phải đi tìm tiểu tử cho ngươi đó!
Bỗng, có tiếng chân người vang nơi mui.
Kim Phi trầm giọng :
- Vương Tam mua rượu về đó phải không? Sao đi lâu thế? Vào đây gấp!
Một hán tử vận áo xanh vén rèm, bước vào.
Tay hắn nâng một vò rượu, nghiêng mình :
- Đâu phải tiểu nhân không gấp về, chỉ vì tại địa phương này rượu khan hiếm lạ!...
Kim Phi trừng mắt :
- Một huyện thành to lớn như vầy mà ngươi không tìm mua nhanh chóng được một vò rượu nữa sao?
- Rượu tại đây không thiếu, chỉ tại mấy hôm nay, nhà họ Đường lại có việc vơ vét nhiều rượu trong huyện thành hầu như bị họ mua hết!
Kim Phi cau mày :
- Họ Đường tại đất Thục có hỉ sự gì ngươi có nghe rõ chăng?
- Đám cưới, đám gả.
- Cưới ai? Gả ai?
- Con của họ Đường sắp thành hôn. và mới hôm qua đây, có gã họ

Triển đến, chừng gã cũng kết hôn luôn với con gái họ Đường! Hai hỉ sự chứ không phải một!
Tiêu Phi Vũ giật mình :
- Triển gì?
Hán tử áo xanh đáp :
- Nghe nói, gã ấy là một niên thiếu anh hùng, có danh lớn trên giang hồ, người lại khôi ngô tuấn tú. Gã tên là Triển... Triển Mộng...
Tiêu Phi Vũ kêu lên :
- Triển Mộng Bạch?
Hán tử reo lên :
- Đúng rồi! Triển Mộng Bạch!
Tiêu Phi Vũ run bắn người, quyển sách trong tay nàng rơi xuống thuyền vang một tiếng phịch.
Nàng chết sững trên chiếc ghế.
Lâu lắm, nàng vụt cười lên, cười cuồng dại, vừa cười, vừa thốt :
- Hay! Hay cho Triển Mộng Bạch! Ngươi cưới vợ!
Nàng ngưng cười, trừng mắt nhìn Vương Tam, quát :
- Ngươi cười gì?
Vương Tam sợ hãi, đặt nhanh vò rượu xuống, quay mình trở ra gấp.
Nam Yến thở dài, toan cất tiếng an ủi nàng, song Kim Phi ngăn chận.
Tiêu Phi Vũ đứng lên, bước tới bước lui.
Kim Phi vờ không thấy, mà cũng không lưu ý đến nàng, cứ uống rượu. Bỗng, Tiêu Phi Vũ cười lạnh, rồi tự lẩm nhẩm :
- Được! Được lắm! Ngươi kết hôn là tốt lắm!
Bất thình lình, nàng nhào vào lòng Nam Yến, òa lên khóc, vừa khóc, vừa gào :
- Không! Không! hắn không cưới vợ được!
Nàng ôm Nam Yến, khóc ồ ồ.
Nam Yến vuốt tóc nàng nhẹ giọng gọi :
- Vũ con! Con...
Rồi bà cũng khóc luôn, không nói thêm được tiếng nào.
Kim Phi vụt cười ha hả :
- Buồn cười quá! Buồn cười quá!
Nam Yến nổi giận :
- Người ta đang khổ như vầy, Kim huynh cười được à?
Kim Phi vẫn còn cười :
- Người lý tưởng xổ lồng bay đi, thì tìm cách bắt lại, chứ khóc rồi hắn quay trở về sao?
Nam yến hừ một tiếng :
- Thì ít nhất cũng phải cho người ta khóc trong một phút giây đầu xúc

động chứ? Kim huynh nó là tìm cách, vậy cách gì đâu, nói đi!
Kim Phi gật đầu :
- Phải có cách chứ! bất cứ việc khó khăn nào cũng có cách giải quyết, chỉ tại mình không nghĩ ra thôi! Rất tiếc là cô bé Phi Vũ kia lại không muốn nghe ai nhắc đến Triển Mộng Bạch, như vậy là tiểu cô nương không thích tiểu tử, ngu huynh bất tất phải nghĩ cách này cách nọ làm chi cho nhọc trí!
Lão tiếp :
- Để thì giờ mà ăn cho sướng cái thân!
Lão uống cạn một chén đầy, khề khà, chép chép miệng.
Tiêu Phi Vũ vụt ngẩng đầu lên :
- Ai nói tôi không thích hắn?
Kim Phi bật cười vang :
- Ha ha! Thế ra ngươi thích hắn!
Tiêu Phi Vũ cười lỳ :
- Ừ! Tôi thích hắn đó! Hết sức thích đó! Có sao không? Tôi biết, cậu gài cho tôi phải thừa nhận mà! Tôi thừa nhận rồi đó, cậu ơi!
Nam yến mỉm cười :
- Tiêu liễu đầu! Để cho cậu ngươi tìm cách giúp ngươi! Nghe đây, liễu đầu! Giả như ta chép cho ngươi một quyển bí lục võ công, ngươi bị người lấy trộm, ngươi sẽ làm sao?
Tiêu Phi Vũ đáp :
- Đoạt lại chớ làm sao?
Kim Phi cười ha hả :
- Phải! Dùng võ công mà đoạt hồi! Sách vở còn vậy thay, huống hồ ngươi! Đừng nói là Triển Mộng Bạch chưa làm hôn lễ, nếu hắn có làm rồi, ta cũng cướp hắn về như thường!
Năm xưa dì ngươi suýt bị người cướp mất nếu ta không nhanh tay đoạt lại, thì... thì...
Nam Yến kêu lên như bị chọc nhột :
- Ái! Ái! Kim huynh điên rồi! Sao lại đem cái việc quái đản mà nói ra? vả lại, Vũ nhi là gái, nó đâu có thể lỳ lợm như Kim huynh được?
Kim Phi trừng mắt, cao giọng :
Muốn yêu một người, thì cứ đường đường chánh chánh mà yêu, dù nam hay nữ cũng thế, có gì xấu xa mà phải rụt rè?
Tiêu Phi Vũ trầm ngâm một lúc, bỗng cất cao giọng :
- Phải! Vô luận như thế nào, tôi cũng không thể để hắn kết hôn với người khác! tôi phải cướp hắn về!
Kim Phi vỗ tay, cười lớn :
- Phải có vậy mới đáng mặt nữ anh hùng! Bằng cứ khóc ngày này

qua ngày khác, thì đâu phải là cháu gái của ta!
Nam Yến lắc đầu, song lại lộ niềm hân hoan hỏi :
- Rõ là cá mè một lứa! Nhưng, lúc nào các ngươi bắt tay vào việc?
Tiêu Phi Vũ đáp gấp :
- Ngay bây giờ!
Nam Yến cười nhẹ :
- Nóng thế à?
Kim Phi chớp mắt :
- Tự nhiên là phải nóng! Tự nhiên là phải hành động ngay! Đi bây giờ thì thích thú. Vũ nhi khả ái quá, chính ta còn công nhận, huống hồ chi tiểu tử họ Triển không mê tít?
Lão uống một hơi ba chén liền, rồi vỗ bàn rầm rầm :
- Nếu hắn là ngốc tử, ta sẽ đập vỡ sọ hắn ra!
Nam Yến lắc đầu :
- Vũ nhi sống chung với Kim huynh một thời gian thôi, cả hai sẽ điên mất!
Bà đứng lên tiếp :
- Thế này thì già bắt buộc phải đi theo hai kẻ điên, giám thị hành động mới được!
Tiêu Phi Vũ cười lớn :
- Ai bảo dì là dì của tôi? Là vợ của cậu?
Nam Yến mắng yêu :
- Liễu đầu cao hứng lắm rồi, phải không?
Kim Phi bước ra mũi thuyền, ngả người, vặn hông, tìm thoải mái. Đồng thời, hào khí dâng cao, lão mỉm cười thầm nghĩ :
- Mấy hôm nay nhàn quá, nếu không hoạt động, hẳn là gân xương sẽ mất cả dẻo dai, không phục vụ được cho Nam Yến.
Bỗng, từ xa xa, có tiếng y phục quét gió vang lên rất khẽ, song không lọt khỏi thính giác của lão.
Có một khách dạ hành nào đó, đến bờ sông, dừng chân lại, lẩm nhẩm :
- Cô nương! Tại hạ tuân lịnh hành động, cô nương có chết cũng đừng oán trách nhé!
Kim Phi cau mày, thầm nghĩ :
- Cái trò gì thế? Giết người à?
Hào khí đang lên, lão không thể nén lòng bỏ qua.
Lão kẽ lắc đầu vai, thân hình vút lên, lao theo vòng cầu về hướng đó.
Tiêu Phi Vũ kêu lên :
- Cậu! Cậu...
Kim Phi thốt vọng lại :

- Theo ta đây mà xem nhiệt náo!
Tiêu Phi Vũ động tính hiếu kỳ, bay mình theo liền.
Thoáng mắt, cả hai đã đến gần nơi phát ra âm thinh. Nơi đó, là một bãi cỏ hoang, một bóng người đứng sừng sững.
Kim Phi và Tiêu Phi Vũ nấp mình vào trong chỗ khuất, theo dõi hành động của người đó.
Trên vai hắn, có một chiếc bao, hắn lấy bao xuống, mở miệng ra.
Hắn lôi từ trong bao ra một nữ nhân vận áo gấm, dây trói quanh mình.
Hắn nhìn nữ nhân, buột miệng thở dài, rồi lắc đầu. Sau cùng, điểm một nụ cười, thốt :
- Bảo ta đem một đóa hoa biết nói, như thế này, mà dìm sâu trong dòng nước, thì thật là ta không nỡ làm chút nào!
Hắn nhặt mấy viên đá khá to, bỏ vào bao, rồi lẩm nhẩm tiếp :
- Nhưng đại gia nhất định muốn trừ diệt nàng, ta chỉ là kẻ hành sự, còn làm sao hơn!
Nữ nhân không nói tiếng nào, đôi mắt mở to, hướng lên sao trời, mường tượng không màng đến sự sống chết.
Kim Phi lấy làm lạ, thì thầm :
- Nữ nhân đó kỳ quái thật!...
Tiêu Phi Vũ giục :
- Ra tay đi cậu! Tôi nóng lắm rồi!
Kim Phi mỉm cười :
- Xem ra, ngươi còn thích gánh vác việc người khác hơn ta!
Cả hai phi thân lướt tới.
Người đó, là một đại hán, tuổi độ ba mươi, vận y phục đen, toan nhét nữ nhân vào bao, bỗng nghe tiếng gió từ trên đầu quét xuống.
Hắn kinh hãi, dợm mình quay đi, nhưng hai gọng kềm đã chụp mạnh vào mạch môn hắn.
Khí lực hắn tiêu tan, hắn không còn làm được một cử động nào nữa.
Hắn sợ run!
Kim Phi trầm giọng hỏi :
- Ngươi là ai? Tại sao định sát hại nữ nhân đó?
Đại hán cất giọng run run :
- Chẳng phải... việc của tiểu nhân... Tiểu nhân chỉ vâng lịnh đại gia hành sự!
Kim Phi hỏi tiếp :
- Ai là đại gia của ngươi?
Người áo đen ấp úng :
- Đường... Địch! Đường gia bảo.

Kim Phi cau mày :
- Thế ra ngươi là người trong Đường môn tại đất Thục này?
Đại hán áo đen gật đầu :
- Đại gia tiểu nhân chính là đương kim Chưởng môn!
- Nữ nhân đó là ai? Tại sao Đương Địch muốn giết nàng?
- Nàng ấy tư tình với nhị công tử trong Đường môn, mà nhị công tử thì sắp thành hôn, nên đại gia phải diệt trừ nàng, để cho cuộc hôn nhân không bị trở ngại.
Tiêu Phi Vũ đứng sau lưng Kim Phi, quan sát nữ nhân.
Bỗng, nàng kêu lên :
- À! Cậu, thì ra là nàng ấy!
Kim Phi quay đầu lại :
- Ngươi nhận ra?
Tiêu Phi Vũ đáp :
- Nàng là con của Đỗ Vân Thiên, hôm đó trong khu rừng liễu của Liễu Đạm Yên, tôi có gặp nàng một lần! Nàng ở đây, vậy gia gia nàng ở đâu? Nàng vốn yêu Triển Mộng Bạch, sao nay lại trở thành tình nhân của con trai họ Đường?
Nàng suy tư mãi, không để ý đến Kim Phi biến hẳn sắc mặt.
Đôi mắt của lão sáng rực lên, mường tượng mắt dã thú gặp mồi.
Đại hán thấy thế, càng sợ hãi.
Đỗ Quyên lúc đó thôi nhìn sao, hạ ánh mắt xuống ngang Tiêu Phi Vũ.
Nàng cười ngơ ngác, lẩm nhẩm :
- Triển Mộng Bạch! Cô nương có quen chàng à?
Tiêu Phi Vũ thở dài :
- Ngươi quên rồi? Cái hôm đó...
Đỗ Quyên vụt thở dài như Tiêu Phi Vũ, lệ thảm từ từ tuông, cúi đầu, lẩm nhẩm tiếp :
- Triển Mộng Bạch ơi! Tôi không thể trông thấy chàng nữa...
Niềm u oán hiện ra trong ánh mắt.
Tiêu Phi Vũ xúc động tâm can, cảm thấy thương hại nàng vô cùng.
Nàng an ủi :
- Chúng ta sẽ cứu ngươi! Ngươi sẽ gặp lại hắn!
Đỗ Quyên lắc đầu :
- Tôi biết! Tôi không còn xứng đáng với chàng nữa! Tôi đã có chồng! Nhưng chồng tôi bỏ tôi, đi cưới người khác.
Tiêu Phi Vũ sững sờ.
Một lúc sau, nàng bảo :
- Ngươi đừng quá thương tâm! Ta sẽ cướp chồng ngươi mang về cho ngươi!

Lúc đó Nam Yến đã theo đến, đứng phía sau, cười nhẹ, mắng yêu :
- Giỏi chưa! Muốn đoạt chồng cho mình, chưa xong, còn vỗ ngực hứa đoạt chồng cho người khác! Không biết có thành công không đó!
Tiêu Phi Vũ cười hì hì, day qua Kim Phi, bất giác kêu lên :
- Cậu làm sao thế?
Kim Phi đang trầm mơ về một việc chi đó, nghe gọi, giật mình bật cười cuồng dại :
- Đỗ Vân Thiên! Đỗ Vân Thiên! Ngươi hại ta thừa chết thiếu sống, hơn hai mươi năm dài ta chịu biết bao gian khổ! Không ngờ hôm nay con gái ngươi lại rơi vào tay ta!
Hai tay đưa chao, lão chụp xuống đầu Đỗ Quyên.
Tiêu Phi Vũ kinh hãi, vội bước tới che cho Đỗ Quyên, hét to :
- Cậu! Cậu không nên...
Kim Phi nhảy dựt lên, quát :
- Sao lại không được, gia gia nàng hại ta, tại sao ta không thể hại nàng?
Nam Yến gằn từng tiếng :
- Gia gia nàng với Kim huynh có thù với nhau, chứ nàng có can gì vào việc đó? Nếu Kim huynh giết nàng thì tiểu muội tự tử ngay bây giờ, trước mặt Kim huynh!
Kim Phi giật mình, bứt tóc, gãi tai, dậm chân thình thịch.
Nam Yến bảo :
- Nếu còn hận thì đi tìm gia gia nàng mà báo phục!
Trên đời này chỉ có Nam Yến là kiềm chế nổi lão mà thôi. Đại hán áo đen nói lớn :
- Đỗ Vân Thiên hiện đang có mặt tại Đường gia!
Kim Phi giật bắng mình, nhìn hắn một lúc, đoạn bật cười ha hả :
- Hay! Hay quá!
Lão chỉ Đỗ Quyên, tiếp :
- Ta sẽ lôi nàng đến trước mặt Đỗ Vân Thiên, có đông đủ mọi người, tuyên bố việc xấu của con gái lão. Từ lâu, lão tự hào là thanh cao, bây giờ con gái lão làm điều tồi tệ, lão sẽ hổ thẹn mà chết!
Bỗng lão chụp tay đại hán, hét :
- Muốn sống hay muốn chết?
Đại hán run sợ :
- Tiểu nhân còn mẹ già ở nhà...
Kim Phi trầm giọng :
- Muốn sống nuôi mẹ, thì lúc trở về, đừng nói với ai là có gặp ta! Nếu ngươi bép xép, Đường Địch sẽ giết ngươi đó!
Đại hán đáp gấp :

- Tiểu nhân trở về, sẽ báo cáo là Đỗ cô nương đã chết rồi!
Kim Phi gật đầu :
- Thông minh đấy! Cút đi!
Lão vung tay, đại hán văng ra xa ngoài ba trượng.
Hắn lăn thêm mấy vòng, đứng lên, phóng chân chạy mau...
* * * * *
Đêm đã khuya!
Pháo dây dài hàng trượng, treo từ đầu sao cao vút, chờ đợi nổ.
Đèn thắp giăng giăng...
Tân khách đông như biển, nơi nào cũng có tiếng cười, tiếng nói. Tòa thạch thất không đủ chỗ chứa, chủ nhân cho dựng thêm bốn dãy lư bằng.
Toàn khu Đường gia trang náo nhiệt như ngày hội trong hoàng thành.
Nhưng có hai địa điểm im lìm.
Một là khu luyện độc, chế ám khí. Nơi này có đệ tử canh gác kỹ càng.
Một là dãy tịnh xá của lão tổ tông, nơi này không có ngự công thủ, song mỗi tấc đất là một cạm bẫy, lọt vào đó là cầm như về nơi tổ tiên không kịp trăn trối.
Cạnh dãi tịnh xá, có khu rừng.
Có khu rừng, có hai bóng người! Triển Mộng Bạch và Hắc Yến Tử.
Họ đã lục soát khắp nơi suốt một ngày một đêm, tìm tung tích Đỗ Quyên.
Hỏa Phượng Hoàng vẫn chưa cho biết kết quả.
Triển Mộng Bạch chờ đây, khi tiếng pháo nổ lên, chàng sẽ nương theo tiếng pháo, xâm nhập cấm địa...
Rồi pháo nổ vang rền, tiếng pháp dây không hề dứt.
Triển Mộng Bạch lướt tới, Hắc Yến Tử ở lại, phập phồng.
Cửa tịnh xá đóng kín, chẳng có gì khả nghi.
Triển Mộng Bạch toan trở lại, bỗng chàng nghe lão tổ tông quát :
- Nói nhảm! Điều đó không thể làm được đâu! Trao kẹo cho ta!
Có tiếng Đường Địch tiếp nối :
- Cái cuộc hôn nhân đó, rất có lợi cho chúng ta! Lão tổ tông ngăn cấm, hài nhi chẳng biết làm sao!
Lão tổ tông gằn giọng :
- Cái gì khác thì được! Cái đó, nhất định là không! Ngươi nghe chưa!
Đường Địch nói tiếp :
- Nhưng...

Hồi 15
Bí mật Thôi Mộng Thảo

- Nhưng cái gì? Không nhưng gì cả! Ngươi phải biết Thôi Mộng Thảo là vật rất hiếm, quý báu vô cùng. Nó rất cần thiết cho việc chế luyện ám khí của Đường môn. Cái lão Tần đó đòi hỏi nó để làm gì chứ?
Đường Địch thốt :
- Nghe nói lão ta dùng Thôi Mộng Thảo để chế luyện một loại giải dược chống Tình Nhân tiễn. Mình không trao ra, chỉ sợ cuộc hôn nhân này không thành tựu!
Lão tổ tông gắt :
- Không thành tựu thì không thành tựu! Ám khí là giòng máu của Đường môn, là mạng sống của họ Đường, không có ám khí là Đường môn bị tiêu diệt. Việc hôn nhân là cái quái gì mà có thể đem ra trao đổi? Ngươi ăn cái giống gì mà ngu si thế?
Đường Địch đặng hắng một tiếng :
- Mình đã lỡ mời tân khách đến rồi.
Lão tổ tông hét :
- Tân khách! Tân khách là những cái thứ gì? Chỉ có ám khí thôi! Ám khí là trên hết!
Nếu không có ám khí, dù ngươi mang xe mà rước, vị tất có ai chịu cất công mà vào đất Thục xa xôi này uống rượu với ngươi? Dẹp cái bọn tân khách đó lại cho ta!
Đường Địch kinh hãi :
- Vâng! Vâng!
Lão nhân tiếp :
- Ta nói rồi đấy, ngươi đi ra đi!... Triển Mộng Bạch xuống đây gấp!
Triển Mộng Bạch giật mình.
Lão tổ tông đang phẫn nộ, quát tháo thế mà cũng phát giác ra chàng đang nấp trên mái nhà!
Một tiếng cạch vang lên, cánh cửa sổ tung ra, mang theo một vùng sáng.
Triển Mộng Bạch nghiến răng, nhảy xuống đất, vọt qua cửa sổ, vào phòng.
Gian phòng rất rộng, nhưng chỉ có một chiếc giường to lót gấm. Trên giường có một cái bàn nhỏ. Trên bàn có nhiều loại kẹo.

Đường Địch đã đi rồi.
Lão tổ tông ngồi trên chiếc giường, tựa mình vào thành giường, nhìn Triển Mộng Bạch một lúc, đoạn cao giọng thốt :
- Xem ra ngươi cũng ngoan đó. Ta bảo ngươi vào, là vào ngay!
Triển Mộng Bạch đáp :
- Tuy không dám vào, nhưng lại muốn vào, nên phải vào!
Lão nhân tiếp :
- Ta biết ngươi muốn đến đây từ lâu! Nghe nói ngươi và tiểu tôn tử của ta có bàn tính với nhau làm trò quỷ gì đó. Có phải là ngươi định giúp hắn, đến đây truy tùng tung tích nàng ấy chăng?
Triển Mộng Bạch kinh hãi, thầm nghĩ :
- Chẳng lẽ lão có thuật tiên tri?
Chàng chưa kịp đáp, lão tổ tông đã quát :
- Phải hay không phải? Nói mau!
Triển Mộng Bạch cao giọng :
- Phải!
Chừng như lão tổ tông kinh ngạc, trừng mắt nhìn chàng, lại hỏi :
- A! Hay cho ngươi! Ngươi dám thừa nhận? Ngươi dám thừa nhận à?
Triển Mộng Bạch điềm nhiên :
- Sự thật là vậy, tại sao không thể thừa nhận?
Lão nhân sừng sộ :
- Ngươi biết xông vào cấm vực của ta, là phạm tội như thế nào chăng?
Triển Mộng Bạch ngẩng cao mặt :
- Bất cứ tội gì, tại hạ vẫn tiếp nhận!
Lão nhân quát :
- Ngươi bị uy hiếp mà đến, hay tự nguyện mà đến? Nếu bị uy hiếp, thì tội giảm khinh, bằng tự nguyện, thì... thì...
Triển Mộng Bạch ưỡng ngực :
- Tại hạ tự nguyện mà đến, Hắc Yến Tử chẳng liên can gì. Nếu tại hạ không muốn làm việc gì, trên đời này chẳng ai bức bách nổi tại hạ phải làm.
Lão nhân lại trừng mắt nhìn Triển Mộng Bạch.
Bỗng lão bật cười ha hả :
- Tốt! Tiểu tử khá đấy! Trao cho ta một viên kẹo, ngươi cũng nên ăn một viên!
Triển Mộng Bạch không do dự, lấy một viên kẹo trao cho lão nhân, rồi lấy một viên khác, bỏ vào miệng, ăn liền.
Vừa ăn, chàng vừa nghĩ :

- Dù là thuốc độc, ta cũng cứ nuốt, đừng nói là kẹo!
Lão nhân vừa ăn kẹo, vừa gật đầu, chừng như quên mất Triển Mộng Bạch ở trước mặt.
Triển Mộng Bạch không nói gì, chờ xem lão nhân có thái độ như thế nào để ứng đáp.
Một lát sau, lão đưa bàn tay lên, quạt nhẹ.
Không có gió động, song hai cánh cửa đóng lại liền.
Triển Mộng Bạch kinh hãi, thầm nghĩ chưởng lực của lão nhân quả thật cao siêu không tưởng nổi.
Lão nhân như có tâm sự trùng trùng, đóng cửa rồi, lại trầm tư một lúc, lẩm bẩm :
- Thôi Mộng Thảo! Tại sao lại đòi Thôi Mộng Thảo?
Lão nhân đang ngồi xếp bằng tròn, nếu không nhìn kỹ, tất không ai nhận ra hai chân lão mang chứng âm hàn cực nặng. Lão không cử động được, chứ chẳng phải giả vờ.
Lão thở dài :
- Giờ phục dược đã đến rồi!
Lão vỗ nhẹ hai bàn tay vào nhau, một tiếng bốp vang rất khẽ, song âm thinh lại truyền đi rất xa.
Liền theo đó, có tiếng vó ngựa nện bên ngoài, mỗi lúc một gần.
Rồi vó ngựa ngừng, bức rèm lay động, Hỏa Phượng Hoàng hiện ra.
Cầm chiếc roi ngựa nơi tay, sắp sửa bước vào, trông thấy Triển Mộng Bạch, nàng khựng lại.
Lão nhân cười, mắng yêu :
- Tiểu liễu đầu! Hắn đã là người của ngươi, còn làm bộ làm tịch gì chứ?
Triển Mộng Bạch thầm kêu khổ, tuy nhiên bắt buộc phải cười chào nàng.
Ngờ đâu, Hỏa Phượng Hoàng đi thẳng vào, không hề nhìn thoáng qua chàng nửa mắt!
Triển Mộng Bạch hết sức kỳ quái.
Nàng đến với con Tử Kỳ Lân, song con vật giờ đây tiều tụy thấy rõ.
Nó mất hẳn cái oai phong kiêu dũng của một con thiên lý mã ngày nào.
Mường tượng nó nhận ra chàng, nó cúi đầu xuống, hí hí mấy tiếng nhỏ.
Chàng thầm nghĩ :
- Lão đòi uống thuốc, sao nàng lại dắt ngựa đến đây?
Hỏa Phượng Hoàng lấy một cái bát ngọc, tay kia rút mũi trâm trên đầu, rồi bước đến cạnh con ngựa, đâm mũi trâm vào đùi ngựa, đoạn

rút ra, sau cùng đưa bát hứng máu.
Con ngựa chẳng tỏ vẻ gì đau đớn cả.
Máu ngựa chảy đầy bát rồi, Hỏa Phượng Hoàng lấy một miếng thuốc dán, dán vào vết thương, rồi bưng chén máu đến cho lão nhân.
Lão nhân tiếp nhận, uống một hơi cạn.
Triển Mộng Bạch sững sờ, lại nghĩ :
- Thảo nào mà con ngựa chẳng xác xơ! Nhưng lão uống máu ngựa để làm gì chứ?
Lão nhân bật cười ha hả :
- Ngựa ơi! Ngựa ơi! Tội cho ngươi quá!
Lão day qua Triển Mộng Bạch, hỏi :
- Thấy thế, ngươi đau lòng phải không?
Triển Mộng Bạch gật đầu :
- Đúng vậy! Tại sao tiền bối lại làm khổ con vật?
Lão nhân mỉm cười :
- Ngươi làm sao biết được! Ta đã phí mất ba năm trời dằng đẵng dưỡng nuôi nó bằng dược thảo. Nó là con dược mã, vì vậy ta phải uống máu nó.
Lão tiếp luôn :
- Nó ăn toàn những thuốc quý, có những thứ mà danh y suốt đời mơ ước song không tìm ra! Nó hưởng phúc ba năm rồi, bây giờ nó phải chịu khó để bù trừ!
Triển Mộng Bạch bở lẽ ra, bởi nó quý như vậy, cho nên bọn gia nhân họ Đường tìm mọi cách đoạt hồi.
Lão nhân hỏi :
- Ngươi từng đi đó, đi đây, thế ngươi có nghe tới một địa phương tên là Hỏa Bồn chăng?
Triển Mộng Bạch lắc đầu :
- Chưa từng nghe!
Đường lão nhân tiếp :
- Tại Hỏa Bồn, có một lão nhân, người ta gọi là Lãnh Dược Sư, ngươi biết không?
Triển Mộng Bạch lại lắc đầu.
Lão nhân mỉm cười :
- Thế ra kiến thức của ngươi quá hẹp. Không biết địa phương, lại không biết người, thật đáng trách!
Lão lại tiếp :
- Còn Thôi Mộng Thảo, chắc ngươi cũng chẳng biết luôn?
Triển Mộng Bạch chú ý :
- Thôi Mộng Thảo với Hỏa Bồn, có liên quan như thế nào?

- Hỏa Bồn ở tận Tây Cương, chính là nơi sản xuất Thôi Mộng Thảo.
Triển Mộng Bạch tò mò :
- Vậy còn Lãnh Dược Sư là người như thế nào?
Lão nhân đáp :
- Lão ta họ Lãnh, tên Thán, là một kẻ thích trồng hoa đẹp. Lão lại trồng Thôi Mộng Thảo là một loại tối độc. Lão không giao du với khách giang hồ, ai xâm nhập vào Hỏa Bồn là đừng mong sống sót mà trở lại.
Triển Mộng Bạch cau mày :
- Lão trồng Thôi Mộng Thảo để làm gì?
- Lão là một tay chơi độc, lão trồng để lấy độc. Tính tình lão rất cổ quái, nhưng rất thích ta, nên khi ta cho người tới hỏi Thôi Mộng Thảo là lão cho liền.
Triển Mộng Bạch suy tư trầm trọng quanh ba sự kiện :
Tình Nhân tiễn, Thôi Mộng Thảo, và Lãnh Dược Sư.
Triển Mộng Bạch vụt hỏi :
- Ngoài Lãnh Dược Sư ra, còn có ai trồng Thôi Mộng Thảo nữa chăng?
Lão nhân nhíu mày :
- Theo ta biết, thì bất quá còn một người nữa thôi!
- Ai thế?
Lão nhân cười hắc hắc :
- Nhắc đến con người đó, ta buồn cười! Lão ấy là một quái vật rõ ràng. Lão có một người em song sinh, song lớn lên, mỗi người một tính, không mảy may giống nhau. Họ lại cùng yêu một người, cái đó mới phiền phức. Mà nữ nhân đó lại cũng là một quái vật luôn.
Bà ta cực kỳ ác độc, không một việc tàn bạo nào không dám làm. Hai anh em rất khổ tâm đeo đuổi theo bà, sau cùng bà cảm động yêu họ. Bà không yêu thì chẳng sao, bà yêu rồi, lại sanh rắc rối lớn! Rắc rối liên miêng, không hề chấm dứt, suốt thời gian dài!
Chừng như chuyện xưa gợi hứng cho lão, lão tiếp luôn :
- Tuy nhiên, một nữ nhân làm sao lấy hai nam nhân được? Cuối cùng, người anh nhường cho người em, người em lại nhường cho người anh. Họ nhường qua, nhường lại mãi, rốt cuộc chẳng ai chịu lấy bà ấy. Nhưng họ lại không muốn cho bà ta lấy người khác, nên cả hai mang bà ta đến một địa phương! Nữ nhân đó, lúc thiếu thời, phong lưu thành tánh, nhưng đến lúc đó, không hiểu sao, lòng cũng lạnh luôn, cam tâm tình nguyện sống với họ một nơi, hơn hai mươi năm rồi, không hề xuống núi. Lúc trước, bà ta có rất nhiều kẻ thù, họ truy ra tung tích bà, kết đoàn, từng đợt, từng đợt kéo lên núi, định sát

diệt bà. Nhưng hai anh em đó võ công rất cao, hết lòng binh vực thành ra chẳng một kẻ nào chạm được chân lông bà. Dần dần, giang hồ không còn nhắc nhở đến hai nam một nữ đó nữa. Không còn ai dám lên núi mà sanh sự với bà ta nữa!
Triển Mộng Bạch bỗng hỏi :
- Có phải mỹ nhân đó thích mặc áo hồng, còn hai anh em là Côn Lôn Song Tuyệt chăng?
Lão nhân giật mình :
- Không ngờ tuổi ngươi còn nhỏ, mà lại biết rất nhiều những bậc tiền bối trong võ lâm!
Lão nhân như trở về ngày cũ, mơ màng lẩm nhẩm :
- Ngày nay, Thiên Hình lão nhân không biết luyện chưởng lực Lục Dương Thần đến mức độ nào rồi?...
Triển Mộng Bạch nói :
- Vãn bối cách đây không lâu có gặp vị ấy một lần!
Đường lão nhân vỗ tay reo lên :
- Thích thú cho ngươi quá! Phải biết, không dễ gì gặp được các vị ấy đâu nhé!
Hỏa Phượng Hoàng đứng cạnh giường, lúc đó cất tiếng :
- Lão tổ tông hôm nay nói nhiều quá rồi đó! Xin lão tổ tông ngưng câu chuyện, nghĩ một lúc đi!
Lão nhân sững sờ, rồi lẩm nhẩm :
- Phải! Nên nghĩ một lúc.
Lão nhìn Triển Mộng Bạch, cười nhẹ, thốt :
- Không ngờ nói chuyện với tiểu tử, ta lại nhớ đến rất nhiều lão bằng hữu.
Đoạn, lão né mình, vẫy tay :
- Ngươi đi đi! Nhớ là lúc nào rỗi rãnh, cứ lại đây tìm ta lập Long Môn trận.
Lão nhân nằm xuống, không nói gì nữa.
Triển Mộng Bạch còn nhiều điều muốn nói, muốn hỏi, song chẳng biết làm sao hơn, đành nghiêng mình chào, rồi bước ra.
Ra đến ngoài rồi, chàng thầm nghĩ :
- Không ngờ mình đến đây lại được biết khá nhiều bí mật. Tuy mục đích chưa đạt, song ngần ấy chuyện cũng giúp ích cho mình rất nhiều! Nội cái việc xuất xứ của Thôi Mộng Thảo cũng đáng giá lắm!
Bỗng, có tiếng gọi phía sau.
Chàng quay mình, thấy Hỏa Phượng Hoàng bước tới.
Triển Mộng Bạch rất mừng, hỏi gấp :
- Cô nương đã dọ thám hộ tại hạ việc đó chăng?...

Hỏa Phượng Hoàng khoát tay :
- Việc của nàng ấy, ngươi bất tất phải hỏi. Ta cho ngươi biết nàng đã đi xa, thật xa rồi. Ngươi không tìm được nàng nữa đâu.
Nàng lạnh lùng quá, còn đâu những nét hồn nhiên hòa lẫn cao ngạo của ngày thường.
Triển Mộng Bạch hấp tấp :
- Nhưng...
Hỏa Phượng Hoàng chận :
- Nhưng làm sao? Hừ...
Rồi nàng phất tay, quay mình bước đi luôn.
Triển Mộng Bạch lắc đầu :
- Sao nàng biến đổi lạ lùng thế?
Chàng trở lại chỗ Hắc Yến Tử nấp, song hắn đã mất dạng rồi.

Hồi 16
Bão tố đêm tân hôn

Triển Mộng Bạch vừa tỉnh lại chợt nghe có tiếng Đường Bảo gọi to :
- Triển huynh đâu? Còn say đấy à?
Triển Mộng Bạch giật mình, quay đầu lại, trông thấy Đường Bảo liền cười vang :
- Qúa chén, thành mê man mãi đến bây giờ đó, Đường huynh!
Đường Bảo nắm tay chàng :
- Cũng may Triển huynh đệ còn đứng được! Tân khách bên ngoài đang chờ Triển huynh đệ đó!
Hắn cười nói oang oang, khác hẳn Hắc Yến Tử và Hỏa Phượng Hoàng.
Triển Mộng Bạch đáp :
- Tiểu đệ đang định ra đó.
Đường Bảo giục :
- Thì đi! Còn đợi chừng nào nữa! Hạ huynh đi nổi chăng?
Triển Mộng Bạch đưa mắt, ngầm ra hiệu cho Hạ Quân Hiệp.
Hạ Quân Hiệp đáp :
- Tiểu đệ còn phải chiếu cố đến cái đám say sưa kia, xin được phép ra sau!
Đường Bảo cười lớn :

- Được! Được! Chúng ta phải uống say hôm nay! Nhất định phải say!
Hắn nắm tay Triển Mộng Bạch, lôi đi liền.
Tân khách đã ngồi khắp các dãy bàn, người đông quá, muốn tìm một ai trong biển người đó, tưởng không phải dễ!
Tân khách, gồm những tay hùng, tay bá khắp bốn phương trời. Ở tại địa phương, họ là chúa, là vua, song đến đây rồi, họ chỉ là những hạt cát giữa đống ngọc châu, bởi trên họ có rất nhiều dị nhân quái khách tài nghệ không lường!
Chưởng môn nhân Đường Địch, vận áo gấm hoa, niềm đắc ý hiện lộ nơi gương mặt.
Tất cả vừa uống, ăn, vừa cười nói oang oang. Song ai ai cũng mong muốn một điều, là được hội kiến với người có tài giải độc Tình Nhân tiễn.
Thực ra, trong thời gian đó, ai ai cũng sợ Tình Nhân tiễn, cho nên họ không thường đi lại trên giang hồ, cứ bất động tại địa phương, luôn luôn đề cao cảnh giác.
Giờ đây, họ bằng lòng vào đất Thục, dự tiệc vui với Đường gia, là vì họ nghĩ nếu bất ngờ bị Tình Nhân tiễn trúng phải, thì phải nhờ đến Tần Sấu Ông.
Thành ra, họ đến đây, là vì Tần Sấu Ông, chứ không vì Đường Môn.
Tần Sấu Ông nghiễm nhiên trở thành cái định của đại lễ, quan trọng còn hơn đôi tân lang, tân nương.
Nhưng họ đợi mãi, đợi từ sáng sớm đến trưa, mà Tần Sấu Ông vẫn chưa đến.
Chính Đường Địch cũng bồn chồn, trông ngóng.
Bỗng, một số người lao nhao lên, rồi có kẻ thốt :
- Xem kìa! Người cùng đi với Đường Bảo đó! Phải chăng là chàng rễ Triển Mộng Bạch?
Có người lên tiếng :
- Triển Mộng Bạch? Hắn nổi danh như cồn, rất tiếc là hắn bất thường quá, lúc thiện, lúc ác, không ai biết thực sự hắn là một người tốt, hay là một kẻ bại hoại!
Một người thứ ba cười nhẹ, chen vào :
- Các anh em không hiểu đấy thôi, chứ hắn là một nam hán tử, hành động của hắn luôn luôn chính đáng. Còn những điều bại hoại thì do bọn hèn mọn nào đó làm, rồi vu tiếng xấu cho hắn.
Mọi người đều hướng mắt về Triển Mộng Bạch.
Triển Mộng Bạch đảo mắt nhìn ra bốn phía, có ý tìm Tần Sấu Ông.
Nhưng, có kẻ cho chàng biết rằng cả kiệu hoa lẫn Tần Sấu Ông đều chưa đến.

Chàng ở trong tình trạng cực kỳ khẩn trương, có thể tùy thời, tùy khắc xuất thủ.
Đường Bảo đưa chàng đến cạnh Đường Địch, làm lễ vội vàng, rồi dẫn chàng đi giới thiệu với quần hùng.
Dĩ nhiên, hắn giới thiệu chàng với tư cách con rễ họ Đường.
Triển Mộng Bạch với bất kỳ ai cũng điểm một nụ cười xả giao, chào hỏi đủ lệ độ.
Chàng chỉ nói, còn ai đáp lại chàng, ca ngợi, chúc mừng, chàng không nghe, bởi tâm sự trùng trùng.
Bỗng, một bàn tay chụp vào cổ tay chàng, cứng như gọng kềm sắt.
Triển Mộng Bạch giật mình, mất cả tự chủ, để mặc cho người đó lôi chàng ra một góc.
Người đó là Đỗ Vân Thiên.
Có nhiều người muốn nói thêm với chàng mấy câu, song thấy Đỗ Vân Thiên kéo chàng thì còn ai dám gọi giật lại?
Đến chỗ vắng, Đỗ Vân Thiên dừng chân, nhìn Triển Mộng Bạch một lúc, rồi lạnh lùng nói :
- Vì đi tìm người, nửa đêm Quyên nhi bỏ nhà, hiện nay chẳng rõ nó ở đâu, còn sống hay đã chết rồi! Nếu thực sự ngươi thành hôn, thì ngươi là một con súc vật, không hơn không kém!
Triển Mộng Bạch dửng cao đôi mày, lửa giận phừng lên, nhưng sau nghĩ lại, chàng nhận ra mình có hờ hững với Đỗ Quyên thật.
Đã nhận mình có lỗi với con, thì nỡ nào sanh sự với cha! Chàng thở dài hỏi :
- Ai nói rằng tại hạ thành hôn?
Đỗ Vân Thiên sững sờ, ấp úng :
- Nhưng Đường... Đường...
Triển Mộng Bạch từ từ tiếp :
- Trọn đời, tại hạ không thể thành hôn với con gái họ Đường!
Đỗ Vân Thiên nhìn chàng, tuy lấy làm lạ, song lão hiểu lời nói của chàng đáng giá ngàn vàng, nói ra lời nào thì đến chết chàng cũng không cải biến.
Bất giác, lão điểm một nụ cười, rồi lấy trong tay áo ra một mảnh giấy, trao cho chàng, bảo :
- Cầm đi!
Triển Mộng Bạch tiếp nhận mảnh giấy, đọc :
- “Vợ chồng Hạng Minh, tại Hạng gia trang, đất Ôn Châu, ngày mười hai tháng ba, suýt bị ác nhân bao vây đánh chết. Vợ Triệu Trương Hồng, tại Tiền Đường, đất Gia Hưng, trong tháng năm, suýt bị kẻ ác hiếp dâm...”

Còn một số tên người, vụ án, ngày và giờ xảy ra, xếp thành một bản kê khai thật dài.
Tất cả đều lâm vào trường hợp nguy cấp.
Triển Mộng Bạch lấy làm hạ hỏi :
- Cái này là gì thế?
Đỗ Vân Thiên giải thích :
- Những người nay gặp lúc lâm nguy, nhờ ngươi cứu nạn, sau này, ngươi có việc cần dùng đến họ, cứ thông báo là họ sẽ sẵn sàng tiếp trợ ngươi, dù chết cũng không từ!
Triển Mộng Bạch cười khổ :
- Nhưng... tại hạ có gặp họ lần nào đâu? Tiền bối có lầm chăng?
Chàng ngẩng đầu lên thì Đỗ Vân Thiên đã đi mất rồi.
Chàng sững sờ một lúc, chợt tỉnh ngộ, thầm nghĩ :
- Có lẽ nào Đỗ lão tiền bối mạo danh ta, cứu mấy người này thoát nguy tánh mạng?
Bỗng, có tiếng huyên náo vọng đến tai chàng.
Một nhóm người, sóng vai nhau, cùng vỗ tay gọi lớn :
- Tân nương tử đi ra thôi! Đã thẹn, thì còn đến làm gì?
Rồi, những người đó đồng thời nín lặng. Họ nín lặng, nhóm khác lại reo hò.
Trong phút chốc, toàn thể tân khách cùng reo lên :
- Tân nương tử! Ra đi thôi! Đã thẹn thì còn đến làm gì?
Sự huyên náo vang rộng ra khắp nơi.
Thì ra, tân khách chờ đợi quá lâu, không thấy tân nương, nên gọi vang ầm lên. Họ nôn nóng chờ cô dâu xuất hiện.
Quần hùng nôn nóng, bất quá vì hiếu kỳ. Chứ họ làm sao nôn nóng bằng Triển Mộng Bạch?
Chàng nhất quyết, trước mặt quần hùng, tiết lộ tất cả bí mật của Tần Sấu Ông, rồi tự tay hạ sát lão, báo thù cho phụ thân chàng.
Hiện tại, chàng mặc một chiếc áo dài, để che khuất thanh thiết kiếm mang bên mình.
Thời khắc trôi qua, ngày tàn dần, rồi đêm bắt đầu xuống. Gia nhân đã lên đèn.
Quần hùng lại sốt ruột, cùng tìm hiểu lý do chậm chạp của tân nương.
Chợt, có người cất cao giọng :
- Tân nương không đến thì tân lang phải ra mặt, đãi rượu cho khách chứ!
Một người đòi, trăm người phụ họa. Đường Địch chẳng biết làm sao, phải cho gia nhân vào hậu đường gọi Hắc Yến Tử!

Một lúc sau, Hắc Yến Tử theo gia nhân bước ra.
Hắn có vẻ lúng túng trong bộ y phục đại lễ. Đường Bảo hướng dẫn hắn đến trước quần hùng.
Quần hùng im lặng chờ nghe.
Chợt một đại hán chạy tới, nhìn quanh, rồi ghé miệng sát bên Đường Địch, thì thầm.
Đường Địch biến sắc, lập tức quay mình, trở lại hậu đường.
Quần hùng kinh dị, lại nhao lên.
Đường Bảo, Đường Yến không ngừng hướng tả, hướng hữu, vòng tay thốt với họ mỗi người một câu, trấn an họ.
Triển Mộng Bạch hết sức khẩn trương, đôi mày cau lại, hầu như dính liền, ngầm vận công chuẩn bị.
Đường Địch vào hậu đường, cốt để gặp lão tổ tông Đường Vô Ảnh.
Lão tổ tông đang ngồi trên cổ xe tay, mặt giận bừng bừng, tay luôn luôn vỗ vào thành ghế, giận đến độ quên cả việc ăn kẹo.
Thấy Đường Địch vào, lão quát mắng :
- Lão họ Tần muốn đùa phải không? Tại sao đến giờ này rồi mà chưa cho kiệu hoa phát động? Nếu mà lão ta hối hận rồi từ hôn thì... Hừ! Thì!...
Đường Địch không dám nói một tiếng nào.
Một lúc sao, Đường lão trầm giọng bảo :
- Muốn nói gì hãy nói mau!
Đường Địch cúi đầu :
- Theo báo cáo của gia nhân, thì kiệu hoa đã phát động rồi, nhưng bọn đệ tử chực chờ mãi ở dọc đường lại không thấy đến!
Đường lão nhân quát :
- Ngươi nói cái gì! Kiệu hoa đã được xuất phát từ lâu, mà bọn chực đường lại không trông thấy? Thế kiệu đi đâu? Chúng ta không trao Thôi Mộng Thảo cho lão, lão dẫn con gái trở về Hàng Châu rồi phải không?
Đường Địch ấp úng :
- Nhưng... nhưng...
Đường lão nhân quát :
- Nhưng cái gì? Chính ngươi quyết định vụ hôn nhân này. Bây giờ sự tình như thế đó, có phải là ngươi làm mất thể diện họ Đường không? Làm sao ăn nói với tân khách đây?
Đúng là ngươi giết ta!
Đường Địch run sợ, không dám ho he.
Đường lão nhân tiếp :
- Qua hết đêm nay, nếu đúng là Tần Sấu Ông không đưa con gái

đến, thì ba cha con ngươi dẫn mười tám đệ tử, cấp tốc theo dõi lão ấy, dù có phải đi đến tận ven trời, góc biển, cũng phải đi, bắt cho được lão, mang về Đường phủ. Nếu không tìm được, cha con ngươi khỏi cần trở về nữa! Biết chưa?
Đường Địch đáp gấp :
- Biết! Biết! Hài nhi xin tuân mạng!
Đường lão nhân hừ luôn mấy tiếng, đoạn gọi :
- Phượng nhi! Phượng nhi!
Hỏa Phượng Hoàng bước ra, dáng người bơ phờ, đôi mắt long lanh, mường tượng nàng đang khóc, vì lau vội nên ngấn lệ chưa ráo.
Đường lão nhân không lưu ý đến nàng, nên không phát hiện ra thần sắc biến đổi của nàng.
Lão ra lịnh :
- Đẩy xe đưa ta ra đó! Nhanh lên!
Ngoài khách sãn, tân khách vẫn nhao nhao, ồn ào như trước.
Bỗng, có tiếng báo hiệu vang lên :
- Lão tổ tông đến!
Quần hùng đều im thin thít.
Thân phận của Đường Vô Ảnh trong võ lâm rất cao, gia dĩ số người hiện diện phần lớn thuộc hạng hậu bối, cũng có một phần có thọ giáo với lão ít nhiều, cho nên ai ai cũng kính trọng lão.
Đường lão nhân đảo mắt nhìn quanh.
Quần hùng cúi đầu.
Đường lão nhân dõng dạc tuyên bố :
- Tân nương không đến!
Quần hùng giật mình. Họ không kiềm được lại nhao nhao lên.
Lão nhân quát :
- Làm cái gì mà ồn ào như thế! Tân nương không đến, song các ngươi vẫn có rượu mừng uống như thường.
Có kẻ hoang mang, buột miệng hỏi :
- Tân nương không đến, thì rượu mừng của ai mà uống?
Đường lão nhân bật cười ha hả :
- Việc của Đường nhi đã hỏng, thì còn Phượng nhi đó chi? Rượu mừng này không uống được sao? Các ngươi không phải sợ hụt uổng nữa, bởi chàng rễ hiện có mặt tại đây rồi!
Triển Mộng Bạch đang thất vọng về cái tin Tần Sấu Ông không đến, thừ người ra đó, không có một phản ứng nào trước sự tuyên bố của Đường lão nhân.
Hắc Yến Tử cũng ngây người tại chỗ, chẳng rõ hắn kinh ngạc, hay vui mừng!...

Hỏa Phượng Hoàng biến sắc, cứ láo liên đôi mắt nhìn quanh khách sảnh.
Quần hùng vỗ tay cười lớn :
- Tốt lắm! Tốt lắm! Rượu mừng của Đường cô nương cũng thơm ngon như thường!
Phương Tân đứng xa xa, kéo tay Phương Dật, bảo :
- Đã đến lúc rồi đó nhé, ngươi bước ra đi!
Phương Dật không nhúc nhích, không nói gì.
Bỗng, có tiếng quát vang lên :
- Kiệu hoa đến! Tân nương đến!
Quần hùng lập tức dao động, tiếng ồn ào nổi dậy khắp nơi.
Tám đại hán mình trần, ngực chỉ mang một mảnh hộ tâm bằng tơ vàng, thịt bắp nổi vồng lên trông vô cùng lực lưỡng, khiêng một chiếc kiệu nhỏ, chạy bay vào đại sảnh.
Phu kiệu hoa lệ như vậy, chiếc kiệu cũng phải hoa lệ hơn. Kiệu nạm ngọc, rèm châu.
Ngọc và châu chớp sáng, thoạt nhìn vào là phải hoa mắt ngay.
Ẩn sau bức rèm châu, ngồi trong chiếc kiệu, tân nương đội mão phượng, tuy có vuông lụa che mặt, song nhìn vào cái dáng, ai ai cũng biết ngay là một giai nhân.
Quần hùng trố mắt, tự thốt :
- Cái lão họ Tần vẽ vời quá chừng! Tuy nhiên, chế ra chiếc kiệu này, hẳn rất phí lắm công phu và hao lắm của.
Đường lão nhân hét lên :
- Như thế thì còn quy củ gì nữa? Ai cho phép các ngươi mang luôn kiệu vào sảnh đường?
Hừ! Hừ! Loạn rồi!
Lão quát luôn :
- Dừng kiệu lại, cho tân nương xuống, rồi dìu vào đây!
Kiệu dừng lại.
Bốn nàng phụ dâu bước tới, vẹt rèm châu, dìu tân nương xuống.
Tân nương có phong thái tuyệt trần.
Đường lão nhân lại quát :
- Lạy trời lạy đất gấp, làm lễ gấp!
Đường Địch bối rối, kêu khẽ :
- Còn thân gia... nên chờ lão Tần đến...
Đường lão nhân gạt :
- Mặc lão! Đến cũng được, không đến cũng chẳng sao! Chẳng lẽ bắt bao nhiêu người đây phải chờ đợi một mình lão ta?
Quần hùng vỗ tay, phụ họa :

- Phải đó! Phải đó! Cứ làm lễ đi! Cần gì phải đợi thân gia chứ!
Có mấy người đẩy Đường Yến tới, đứng ngang tân nương, cả hai vận y phục huy hoàng, lại đồng vóc vạt, trông xứng đôi lắm.
Quần hùng hoan hô vang lên, suýt vỡ nóc đại sảnh.
Đường lão nhân đắc chí, nở một nụ cười.
Hắc Yến Tử cúi đầu, ủ rủ như mèo bị cắt tai. Triển Mộng Bạch thấy thế, nổi giận, thầm nghĩ :
- Ngươi làm lễ thành hôn, vậy còn Đỗ Quyên thì tính sao?
Tuy vậy, song chàng chẳng biết làm thế nào để xoay chiều cục diện!
Bỗng, có người thốt oang oang :
- Việc của Đường Phượng cô nương, cũng nên nhân dịp này, làm luôn cho xong!
Nhiều người phụ họa, tiếng vỗ tay vang lên như pháo nổ.
Đường lão nhân cười lớn :
- Phải đó!... Thế càng tốt!
Lời nói của Đường lão nhân có giá trị ngang lịnh Hoàng Đế, Đường Bảo vâng một tiếng, lôi Triển Mộng Bạch tới.
Triển Mộng Bạch kinh hãi, chưa kịp phản ứng, những người đứng gần chàng đã áp lại, phụ lực với Đường Bảo đẩy chàng vào trung ương đại sãnh.
Triển Mộng Bạch qua phút giây sững sốt, nổi giận, toan chống cự.
Phương Tân cũng đẩy Phương Dật tới, bảo :
- Nhanh lên! Kẻo không kịp đấy!
Phương Dật sợ quá, đôi chân nhũn lại, không bước tới nỗi, đồng thời ấp úng.
Lão nắm tay Phương Dật, toan chen giữa đám đông, lôi hắn vào trung ương.
Bỗng, có hai người quát lên đồng thời, một người ở phía đông, một người ở phía tây.
Hai người đó cùng quát một câu, từ hai nơi vọng lại :
- Triển Mộng Bạch không thể làm lễ được!
Quần hùng giật mình.
Đường lão nhân phẫn nộ, hét :
- Kẻ nào muốn gây náo loạn đó?
Tiếp theo đó, một lão nhân do hướng đông, bay vút ngang đầu quần hùng, đáp xuống trung ương, quát :
- Triển Mộng Bạch! Lời nói của ngươi không còn tin tưởng được nữa rồi sao chứ?
Quần hùng buột miệng kêu lên :
- Đỗ Vân Thiên.

Đường lão nhân sửng sốt, thoáng một giây, bật cười :
- Đỗ lão ơi! Ngươi thấy cái tốt đẹp của họ Đường, rồi hoa mắt lên mà sanh lòng ganh tỵ phải không?
Đỗ Vân Thiên không lưu ý đến Đường lão nhân, chỉ trừng mắt nhìn Triển Mộng Bạch.
Về phương tiện võ công thì Triển Mộng Bạch thông minh tuyệt thế, song khi gặp sự việc liên quan đến giao thiệp, cưới hỏi thì chàng trở nên khù khờ, ngốc ngẩn. Chàng lúng túng nhìn Đỗ Vân Thiên, không nghĩ ra được cách xử sự nào cho thích hợp.
Đỗ Vân Thiên trầm giọng tiếp :
- Tìm không được con gái ta, ngươi đừng mong cưới vợ!
Đường lão nhân nổi giận :
- Ngươi định giành giật rể với lão phu à? Hở lão Đỗ!
Bỗng, tân nương kêu lên :
- Gia gia!
Rồi nàng nhào tới, sà vào lòng Đỗ Vân Thiên.
Sự biến hóa đó trên chỗ tưởng tượng của mọi người. Không một ai chẳng kinh hoàng, sửng sốt. Tất cả đều trố mắt, há hốc miệng, không nói được một lời.
Đường lão nhân giận run lên :
- Cái gì thế? Tại sao thế?...
Đỗ Vân Thiên cũng sững sờ như mọi người.
Lão vất vuông lụa che mặt của tân nương.
Mặt thật hiện ra, nàng đúng là Đỗ Quyên!
Hắc Yến Tử giật bắn mình như chạm phải lữa, lùi lại ba bước.
Đường lão nhân hét :
- Đỗ Vân Thiên! Nàng ấy là con của ngươi hay là con của lão Tần?
Có mấy kẻ vô lại trong đám khách khứa phụ họa :
- Là con của cả hai, lão Tần và lão Đỗ ăn ở với nhau mà sinh ra Đỗ cô nương, hà hà...
Đỗ Vân Thiên vòng tay ôm quanh vai con gái, khóc :
- Con! Đỗ Quyên!... Con đi đâu từ đó đến nay, làm cho cha nhớ nhung, sầm thảm suýt chết!
Đường lão nhân quát lớn :
- Đỗ Vân Thiên! Ngươi nói cho ta nghe! Ngươi bằng vào đâu mà dám làm như thế chứ?
Đỗ Vân Thiên đẩy Đỗ Quyên ra khỏi lòng, rồi trầm giọng hỏi :
- Quyên nhi, sự tình làm sao, con thuật lại cho cha nghe! Tại sao con lại ngồi trong kiệu hoa của người ta?
Đỗ Quyên cười, chưa kịp đáp thì từ phía tây, có người đáp thay nàng

:
- Chính lão phu đã đặt nàng vào trong kiệu, và đưa đến đây!
Đám người phía tây dạt ra hai bên, tránh đường, nhường cho một lão nhân áo gấm tiến tới.
Sau lão nhân, có một mỹ phụ và một thiếu nữ vận nam trang.
Nàng vận chiếc áo gấm màu da trời, đội mão ngọc, tay cầm chiếc quạt mạ vàng, miệng nhích nửa nụ cười, ánh mắt long lanh màu thu thủy.
Nàng đẹp tuyệt trần, hàng ngàn tân khách vốn là những tay từng đi khắp núi sông, song cũng chưa gặp một thiếu nữ nào đẹp bằng nàng.
Đến cha con ông cháu họ Đường cũng phải trố mắt trước dung nhan lộng lẫy đó.
Triển Mộng Bạch trông thấy ba người đó, vừa kinh ngạc, vừa mừng rỡ.
Đỗ Vân Thiên giật mình, kêu lên :
- A! Tiêu cô nương! Thì ra, chính cô nương!
Ba người đó, dĩ nhiên là Vô Trường Quân Kim Phi, Nam Yến, và Tiêu Phi Vũ.
Hắc Yến Tử kinh hãi, định chuồn.
Bỗng, có tiếng quát vang lên :
- Đi đâu chứ?
Kim Phi lướt tới nhanh hơn mũi tên.
Hắc Yến Tử hoành tay, đánh ra một chưởng, chiêu thức chưa tròn, hắn đã bị Kim Phi chụp trúng mạch môn, nắm cứng.
Kim Phi bóp mạnh tay một chút, Hắc Yến Tử chịu đau không nỗi, kêu oái oái.
Đường lão nhân hét :
- Thứ người gì ở đâu mà ngang tàng thế? Đánh chết nó đi!
Đường Bảo lướt lên, tung một quyền vào lưng Kim Phi.
Chừng như ở phía sau lưng lão ta có một con mắt thứ ba, lão không cần quay đầu lại, hoành tay khoát trái nửa vòng.
Đường Bảo nghe một đạo kình lực cuốn tới, hất hắn hổng chân, quăng ngược về phía hậu, ngã xuống.
Quần hào thấy Kim Phi có công lực phi thường, chỉ phất nhẹ tay mà đánh bay một trang thiếu niên anh hùng từng khét tiếng về quyền pháp, bất giác cùng kêu lên :
- Võ công cao...
Tiếng “tuyệt” chưa thoát ra khỏi miệng họ, tất cả đã cùng xám mặt.
Bởi khi Kim Phi quay mình lại, họ mới trông thấy gương mặt của lão

cực kỳ hung ác, mường tượng một con dã thú đang vung nanh, múa vuốt, chực vồ mồi!
Họ rùng mình, nín lặng.
Kim Phi lôi Hắc Yến Tử đến trước mặt Đỗ Vân Thiên và Đường lão nhân, cao giọng hỏi :
- Lão Đỗ! Ngươi muốn biết tại sao lão phu dùng kiệu hoa đó đưa con gái ngươi đến đây chăng?
Đỗ Vân Thiên và Đường lão nhân cùng đáp một lượt :
- Muốn!
Kim Phi cười lớn :
- Là vì con gái của ngươi và tiểu tử họ Đường này có thầm ước hẹn thành vợ thành chồng với nhau, lão phu không đưa nàng lên kiệu thì còn ai chứ!
Đỗ Vân Thiên và Đường lão nhân cùng quát :
- Nói nhảm!
Kim Phi vẫn cười :
- Hai người không tin à? Cho các ngươi biết, hắn giấu mỹ nhân nơi hậu viện, hẹn hò thề thốt. Các ngươi cứ hỏi hắn xem!
Đỗ Vân Thiên day qua Đỗ Quyên, trừng mắt :
- Thế nào? Quyên nhi?
Đường lão nhân cũng quát hỏi Hắc Yến Tử :
- Thế nào? Đường Yến?
Đường lão nhân quát lớn quá, át hẳn tiếng hỏi của Đỗ Vân Thiên, thành ra lão phải nín, nhường cho Đường lão nhân tra cứu.
Đường lão nhân tiếp luôn :
- Quả thật ngươi có làm ra việc đó chăng?
Hắc Yến Tử run run đáp :
- Cháu... cháu...
Đường lão nhân vụt khoát tay :
- Thôi, khỏi cần nói! Ta biết là việc này có thật!...
Đường Yến run giọng :
- Không... Không sai...
Quần hùng vừa kinh hãi, vừa lấy làm lạ, mà cũng vừa thích thú.
Đường Địch giận run, vọt mình tới, vung tay tát mạnh vào mặt Hắc Yến Tử, kêu một tiếng bốp.
Đường lão nhân trầm giọng :
- Ngươi đánh hắn để làm gì?
Đường Địch mắng :
- Súc sanh! Súc sanh! Ngươi làm bại hoại môn phong, ta phải đánh chết ngươi!

Lão toan bồi tiếp một tát tai nữa.
Đường lão nhân hét :
- Không được đánh nữa!
Đường Địch sững sờ :
- Gia gia!... Gia gia...
Đường lão nhân bật cười ha hả :
- Xét ra con gái của Đỗ Vân Thiên còn cao giá hơn con gái của lão Tần! Tiểu tử lấy được Đỗ cô nương làm vợ, là nó có phúc lớn đó! Ngươi đánh làm cái gì chứ?
Đường Địch sững sờ! Hắc Yến Tử sững sờ, quần hùng cũng sững sờ luôn.
Triển Mộng Bạch thầm khen ngợi :
- Cái lão gia này quả là con người khoáng đạt, hành sự rất thông tình đạt lý!
Đường lão nhân lại cười vang, rồi tiếp :
- Đỗ Vân Thiên! Đã lầm, thì cho lầm luôn. Chúng ta cứ kết thân với nhau, ngươi nghĩ sao? Con cháu của họ Đường, cũng xứng với con gái của ngươi chứ?
Đỗ Vân Thiên nhìn Đỗ Quyên, thấy nàng cười mĩm, mắt long lanh lệ, vẻ ngơ ngác, bất giác dậm chân, kêu khẽ.
Đường lão nhân cao giọng :
- Yến nhi còn chờ gì nữa mà không bước tới làm lễ?
Hắc Yến Tử vừa mừng, vừa sợ, liếc mắt nhìn Đường Địch. Đường Địch trầm ngâm một lúc, đoạn dậm chân, thở ra :
- Sung sướng cho ngươi lắm đó nhé!
Hắc Yến Tử bước tới trước mặt Đỗ Vân Thiên, sụp lạy.
Đỗ Vân Thiên nhắm mắt lại, không nhìn hắn.
Bây giờ, quần hùng mới bật cười, ngàn người cười một lượt, âm vang chấn động toàn thạch thất.
Đường lão nhân cười theo quần hùng, một phút sau, bước qua Đỗ Vân Thiên hỏi :
- Ngươi còn con gái nữa không, lão Đỗ?
Đỗ Vân Thiên cười thảm :
- Một đứa đó, mà còn không đủ sức chịu với nó! Nếu còn nhiều hơn nữa, chắc lão phu chết gấp!
Thoạt đầu, lão hết sức phẫn uất, nhưng bây giờ thì sự việc đã được an bày ổn thỏa. Lão nghĩ dù sao thì về làm dâu nhà họ Đường, con gái của lão cũng được ấm thân...
Do đó, lão nguôi giận phần lớn.
Đường lão nhân lại cười vang :

- Cũng may ngươi chỉ có một đứa con! Như vậy ngươi không còn tranh đoạt rể của họ Đường nữa!
Lão đắc ý vô cùng, tỏ ra là lão rất ưa thích Triển Mộng Bạch.
Ngờ đâu, lão nhân vận áo gấm bật cười lớn, cười một lúc, đoạn thốt :
- Lão Đỗ không tranh đoạt, thì còn có người khác! Vẫn có người tranh đoạt như thường.
Thinh âm của lão nhân đó rền dội, có phần cao hơn tiếng cười, tiếng nói của Đường lão nhân.
Đường lão nhân biến sắc :
- Ai dám tranh đoạt cháu rể của ta?
Thiếu nữ vận nam trang, có dung mạo tuyệt trần, tay cầm quạt mạ vàng bước tới, nghiêng mình vái chào, đoạn cười đáp :
- Tôi!
Một lượn sóng lặng rồi, một lượn khác lại nổi lên!
Quần hùng lại một phen kinh ngạc. Động tính hiếu kỳ, họ vô cùng thích thú, chờ xem diễn tiến.
Triển Mộng Bạch cũng vừa mừng vừa sợ.
Sưu Hồn Thủ thì vừa kinh hãi, vừa phẫn nộ.
Trong khi đó, Kim Phi bật cười ha hả, lộ vẻ đắc ý phi thường.
Đường lão nhân sửng sốt một giây, rồi cười :
- Ngươi? Ngươi muốn cướp cháu rể ta? Ha ha! Ha ha!
Lão cười bạo, gập người lại mà cười.
Tiêu Phi Vũ gật đầu :
- Đúng vậy! Chính tôi định cướp cháu rể của lão tiền bối!
Đường lão nhân chưa dứt tràng cười :
- Ta sống đúng tám mươi năm rồi, chưa hề gặp một việc đáng buồn cười hơn việc đêm nay!
Rồi lão nói :
- Tiểu cô nương năm nay được bao nhiêu tuổi?
Tiêu Phi Vũ thản nhiên :
- Mười trở lên, sáu mươi trở xuống! Trong khoảng đó!
Sáu mươi tuổi thì còn lấy chồng cái quái gì mà tranh giành? Chẳng qua nàng thấy lão nhân khinh thường tuổi trẻ, nên nói xốc đấy thôi!
Nhưng, lão nhân không giận, tiếp luôn :
- Cô nương còn nhỏ quá, gấp gì lấy chồng? Hãy về đi, đẹp như thế, có lo gì lỡ thời?
Tiêu Phi Vũ cười nhẹ :
- Về thì về, nhưng cái người cháu rể của lão trượng cũng phải đi theo luôn!

Quần hùng thấy nàng cuồng ngạo quá, bật cười to.
Bỗng, có một người cất tiếng oang oang :
- Cô nương ơi! Hãy để cho tại hạ đi theo là phải hơn!
Tiêu Phi Vũ cười lạnh :
- Vị nào muốn đi theo tôi đó? Xin bước ra!
Quần hùng cười rộ, song không một ai đáp ứng.
Tiêu Phi Vũ giục :
- Bước ra đi! Tôi không ăn thịt đâu mà sợ!
Quần hùng đẩy ra một hán tử vận áo gấm.
Cử tọa lại cười lên một trận nữa, có người thốt :
- A! Uông Minh! Ngày thường ngươi can đảm lắm mà! Sao hôm nay lại nhát như thỏ thế? Bước ra đi!
Tiêu Phi Vũ lại giục :
- Bước lại đây! Cho ta xem mặt một tí đi!
Người đó vận áo gấm, thật vừa vặn, mặt trắng xanh, có râu mép, mắt chớp lia.
Chừng như y tự cho mình là phong lưu lắm, hiện tại chếch choáng cơn men, nên bạo dạn bước ra, nhìn Tiêu Phi Vũ cười hì hì.
Tiêu Phi Vũ hỏi gọn :
- Qúy danh?
Hán tử đáp :
- Tại hạ là Uông Minh, bằng hữu giang hồ thương mến tặng cho cái hiệu Phong Lưu Phan An! Hai tiếng “phong lưu” thực tình tại hạ không dám nhận!
Nghĩa là y chỉ nhận hai tiếng Phan An, tên một chàng trai đẹp nhất của thuở xa xưa.
Đường lão nhân cười nhẹ, điềm nhiên xem song phương giở trò.
Triển Mộng Bạch biết là hán tử sẽ phải khổ với Tiêu Phi Vũ, song nhận thấy y không phải là người tốt, hơn nữa lại hơi ghen ghen, nên chàng không ngăn trở, cứ để cho Tiêu Phi Vũ giáo huấn y một phen.
Tiêu Phi Vũ mỉm cười :
- Các hạ muốn theo tôi? Rất dễ...
Nàng tháo chiếc nhẫn ngọc, đặt nơi lòng bàn tay, bảo :
- Các hạ chụp được chiếc nhẫn này, là tôi bằng lòng cho đi theo!
Dù sao thì Uông Minh cũng là tay khá. Nếu không có hạng thì y làm gì được Đường gia mời đến đây uống rượu?
Uông Minh đắc ý vô cùng, nói :
- Thật vậy à?
Kim Phi hét :
- Chứ ai đùa với ngươi? Xuất thủ nhanh đi!

Uông Minh giật mình, phát lạnh, song nhìn nhan sắc Tiêu Phi Vũ thì người lại nóng ran lên.
Y bước tới.
Tiêu Phi Vũ bảo :
- Cố gắng nhé!
Uông Minh chợt vươn tay ra, thủ pháp cũng linh hoạt lắm!
Song, y chụp vào khoảng không, mà Tiêu Phi Vũ thì mất dạng. Y hoảng hồn, bỗng nghe tiếng cười sằng sặc vang lên sau lưng, rồi Tiêu Phi Vũ thốt :
- Nhẫn ở đây này, các hạ ơi!
Uông Minh quay nhanh mình, song vẫn chẳng thấy Tiêu Phi Vũ đâu. Trong khi đó, tiếng cười của nàng cứ vang lên, từ phía sau lưng y vọng tới.
Dần dần, Uông Minh quơ tay chụp quàng, bất chấp đông tây nam bắc, nhưng không làm sao mó đến chén áo của Tiêu Phi Vũ.
Quần hùng kinh hãi, cùng biến sắc mặt, không tưởng nổi một thiếu nữ lại có thuật kinh công cực kỳ ảo diệu đến thế.
Bỗng Uông Minh dừng chân, dừng tay, cười khổ :
- Cô nương! Tại hạ nhận...
Chữ “thua” chưa kịp thoát ra khỏi miệng, hắn quay mòng mòng, đảo đảo người rồi ngả xuống.
Tiêu Phi Vũ mỉm cười :
- Sao kỳ thế? Đứng dậy đi chứ!
Uông Minh cố gượng đứng lên, lầm lũi chen vào đám đông, ẩn mặt, không dám nói một tiếng gì.
Quần hùng cũng xám mặt, không dám xì xào bàn tán nữa.
Đường lão nhân thở dài, thốt :
- Đẹp như thế, thông minh như thế, lại cao tài. Trong trần có mấy thiếu nữ được như cô nương! Bước lại đây cho lão phu nhìn mặt một chút đi, cho lão phu đỡ phiền muộn là mình sinh quá sớm!
Tiêu Phi Vũ mỉm cười :
- Muốn xem thì xem, có sao đâu!
Nàng bước tới.
Đường lão nhân bảo :
- Gần chút nữa đi, lão phu luống tuổi, đôi mắt sợ sệt lắm rồi!
Tiêu Phi Vũ cười nhẹ, bước tới thêm mấy bước :
- Tôi không sánh bằng cháu dâu của lão tiền bối đâu! Nàng ấy là một tuyệt thế giai nhân. Lão bối có nhìn tôi cho lắm, cũng chỉ thất vọng thôi!
Bỗng, lão nhân vươn tay, nhanh hơn một cái chớp mắt, bàn tay của

lão chụp trúng tay Tiêu Phi Vũ liền.
Quần hào đã thấy thân pháp của Tiêu Phi Vũ rồi, bây giờ lại thấy thủ pháp của lão nhân, ai ai cũng lè lưỡi, thầm thẹn với sự tự cao tự đại của chính mình.
Bởi, dù sao thì tại địa phương nhà, họ cũng là những tay oanh liệt, tránh sao cho khỏi có những lúc ý khí dương dương?
Kim Phi vừa kinh hãi vừa phẫn nộ, toan lướt tới xuất thủ, song thấy Tiêu Phi Vũ đã lâm vào sự khống chế của lão nhân, liệng chuột sợ bể đồ, do đó lão cố dằn lòng, chờ biến.
Đường lão nhân trầm giọng hỏi :
- Ai chỉ sự cho cô nương đến đây?
Tiêu Phi Vũ cũng kinh hãi, song đã muộn rồi, có sợ cũng thế thôi, cho nên nàng giữ sự trầm tĩnh, nghĩ cách giải thoát.
Nàng mỉm cười, đáp :
- Tự tôi muốn đến đây, nào có ai chỉ sự đâu? Tôi cần gì phải có người chỉ sự mới dám đến!
Đường lão nhân cười lạnh :
- Lão phu đã hơn tám mươi tuổi đầu rồi, con mắt chưa đến nỗi quáng manh, làm gì chẳng thấy sự thật? Bảo rằng cô nương tự ý đến đây, làm cái việc hơn cả Triệu Mẫn xưa, thì trẻ thơ cũng không tin nổi, huống hồ lão phu?
Quần hùng cũng đồng một ý tưởng như lão, không ai tin được một thiếu nữ lại có can đảm mạo hiểm làm cái việc giành chồng ngay tại một nơi kể như long đàm hổ huyệt này.
Tiêu Phi Vũ đảo mắt nhìn quanh, cao giọng gọi :
- Triển Mộng Bạch! Bước lại đây!
Triển Mộng Bạch giật mình, hơi thẹn, nhưng cuối cùng rồi cũng bước tới.
Tiêu Phi Vũ bảo :
- Ngươi hãy nói, ta có phải là...
Bỗng, nàng xuất thủ, quạt ngang qua mặt Đường lão nhân.
Tay hữu nàng bị lão nhân nắm, còn lại tay tả, nàng xử dụng vẫn tự nhiên.
Đường lão nhân vừa liếc nhìn Triển Mộng Bạch, bàn tay nhỏ mịn của Tiêu Phi Vũ đã vút bay tới, tuy cái tát không mạnh lắm, dù có trúng cũng chẳng gây thương tích gì, song một người có thân phận như lão, bị người khác tát tai thì còn ra thể thống gì nữa?
Lão hét lên một tiếng, gặt cổ tay, giật Tiêu Phi Vũ hỏng chân, rồi thuận thế vung tay quăng Tiêu Phi Vũ ra ngoài xa.
Ai ai cũng sợ nàng rơi xuống động đầu, vỡ sọ. Nhưng họ chỉ nghe

một tiếng vù trên đầu, Tiêu Phi Vũ đã lộn mình, bay trở lại, đáp xuống vị trí củ, điểm một nụ cười :
- Lão tiền bối chụp trúng một lần nữa, mới đáng cho tôi phục!
Đường Địch cười lạnh :
- Thuật khinh công khá lắm! Ta muốn lãnh giáo đây!
Lão vừa dợm bước tới, Đường lão nhân đã bật cười ha hả, thốt :
- Tốt! Tốt! Thì ra cô nương là con gái của Đế Vương cốc chủ! Lão phu không nhận ra liền, kể cũng kém thật!
Bị lão nhân khám phá lai lịch, Tiêu Phi Vũ giật mình, bắt buộc phải nhận :
- Lão tiền bối nói đúng! Song việc làm hôm nay của tôi không liên quan gì đến gia phụ!
Quần hùng nghe nói đến Đế Vương cốc, ai ai cũng nín thở.
Đường lão nhân ngưng cười, rít lên :
- Tiêu Vương Tôn! Tiêu Vương Tôn! Năm xưa, lão đoạt người yêu của ta! Giờ đây, con gái lão lại định cướp cháu rể của ta! Oan gia đâu lại truyền kiếp liên lưu như thế!
Bỗng, lão hét lên :
- Triển Mộng Bạch lập tức cùng Phượng nhi bái từ đường. Nếu kẻ nào muốn ngăn trở phá hoại thì cứ lấy ám khí Đường môn đối phó! Địch nhi nghe chưa, chẩn bị gấp!
Đường Địch quát to :
- Chuẩn bị ám khí sẵn sàng!
Chính lão cũng lùi lại một bước, khoát rộng hai tay ra. Chiếc áo bên ngoài rơi xuống, để lộ bộ y phục chẹt bên trong, quanh hông có năm chiếc túi da cột lủng lẳng.
Từ bốn phía đại sảnh, mười tám đại hán xuất hiện, vận đồng phục chẹt màu đen, quanh hông mỗi người cũng đều có bốn năm chiếc túi da.
Quần hùng nhận ra, dù đang lúc hành lễ vui vầy, song Đường môn vẫn giới bị nghiêm ngặc, ứng phó rất nhanh. Tất cả đều rợn người, thầm nghĩ Đường môn quả là lợi hại, danh bất hư truyền.
Tiêu Phi Vũ không ngờ sự tình biến hóa ác liệt như vậy, nàng cũng không tưởng được là ngày xưa, phụ thân nàng và Đường lão nhân có mối hiềm khích với nhau.
Nàng sững sờ, không biết làm sao, phải nói gì.
Kim Phi hét vang :
- Triển Mộng Bạch! Ngươi muốn làm rể họ Tiêu hay làm rể họ Đường, nói thật đi! Cứ nói thẳng, không phải sợ gì cả!
Triển Mộng Bạch chần chừ, ấp úng, chưa kịp đáp, thì Đường lão

nhân đã cười lạnh :
- Nhất định hắn phải là rể họ Đường!
Lão cao giọng hơn, gọi :
- Phượng liễu đầu! Bước ra làm lễ từ đường gấp!
Hỏa Phượng Hoàng cúi đầu, từ từ bước ra, đến nơi rồi, bỗng nàng ngẩng mặt lên, thốt :
- Tôi không làm lễ từ đường với hắn đâu!
Đường Vô Ảnh nổi giận phừng phừng, quát :
- Ngươi, ngươi điên rồi phải không?
Hỏa Phượng Hoàng lập lại :
- Tôi không thể làm lễ từ đường với hắn!
Nàng nhìn thẳng tới trước mặt, thần sắc như chết.
Toàn thể tân khách không ai tưởng nổi là nàng đã thốt lên câu đó.
Đường Vô Ảnh vỗ tay xuống thành xe bốp bốp, hét :
- Tại sao?... Tại sao chứ?
Từ trong đám đông có tiếng cười nhẹ, rồi một người thốt :
- Điều đó, chỉ có một mình tại hạ giải thích được mà thôi!
Phương Tân dứt câu, nắm tay Phương Dật bước tới.
Nam Yến và Tiêu Phi Vũ kêu lên thất thanh :
- Á! Hai ngươi cũng đến đây?
Phương Tân hướng qua họ, nghiêng mình, điểm một nụ cười :
- Phu nhân và cô nương vẫn mạnh giỏi chứ?
Lão lôi Phương Dật đến trước mặt Đường Vô Ảnh, bảo :
- Dật nhi! Lạy mừng lão tổ tông đi!
Đường Vô Ảnh phẫn nộ, gắt :
- Ngươi là cái quái gì? Ai là tổ tông của ngươi?
Phương Tân mỉm cười :
- Con trai lão phu là Phương Dật, đã cùng với cháu gái của lão tiền bối, đính ước trăm năm với nhau. Vì vậy nên Phượng cô nương không chịu kết hôn với người khác.
Lão day qua Hỏa Phượng Hoàng hỏi :
- Có đúng vậy không, Phượng cô nương?
Đường Vô Ảnh quát :
- Câm ngay!... Phượng liễu đầu? Ngươi... ngươi...
Đường Phượng cúi đầu, lệ tràn ra như suối.
Đường Vô Ảnh giật mình, nghi ngờ là có cái gì đó rồi, vừa kinh hãi, vừa tức uất, vừa khẩn cấp, hai tay đưa lên cao, tỏ vẻ thất vọng.
Sưu Hồn Thủ Đường Địch mất sắc.
Quần hùng sững sờ, khắp gian đại sảnh rộng lớn bỗng chốc im lặng như tờ. Con muỗi bay ra, nghe rõ tiếng vo ve!

Lâu lắm, Đường Vô Ảnh thở dài, từ từ thốt :
- Cũng được! Cũng được! Đã thế thì cho thế!
Đường Địch kêu lên :
- Gia gia!...
Đường Vô Ảnh khoát tay, lạnh lùng :
- Ngươi tưởng ta không biết cha con chúng là ai à?
Đường Địch nín lặng, gương mặt xanh dờn, cơn giận bừng lên cực độ.
Đường Vô Ảnh cao giọng, bảo :
- Bước lại đây, Đường Phượng!
Hỏa Phượng Hoàng thẩn thờ bước tới. Đường Vô Ảnh hướng qua cha con Phương Tân :
- Ngươi cũng bước tới!
Phương Tân đẩy Phương Dật ra, bảo :
- Lão tổ tông gọi ngươi kìa, hãy ra gấp!
Lão vui mừng quá lộ liễu, lão đinh ninh là phen này thì lão với rất cao, với đúng cái đích mong muốn.
Đường Vô Ảnh hỏi :
- Đường Phượng, ngươi bằng lòng lấy hắn làm chồng?
Ngẩng mặt đầy lệ, Phượng cô nương gật đầu.
Đường Vô Ảnh giục :
- Phương Dật! Bước tới!... Tới chút nữa!
Bỗng, lão vươn tay.
Tiêu Phi Vũ còn không tránh kịp, Phương Dật tài gì tránh khỏi?
Hai tay của hắn bị lão nhân chụp trúng. Đường Vô Ảnh khẽ gặt bàn tay, Phương Dật bị tung bổng lên không. Và, đang lúc tung lên, Đường lão nhân chụp đôi chân hắn, bóp khẽ.
Hai tiếng rắc rắc vang lên, đôi chân của Phương Dật gãy lìa.
Phương Dật rú lên một tiếng, hôn mê liền.
Phương Tân kêu thất thanh :
- Lão tiền bối...
Đường Phượng cũng kêu lên một tiếng, ngã xuống nền, bất tỉnh luôn.
Đường lão nhân mặt lạnh như tiền, thốt :
- Con trai ngươi lộ vẻ hung ác giảo quyệt rõ rệt nơi gương mặt, hắn sẽ chết thê thảm trong một sớm một chiều. Ta bẻ gãy đôi chân hắn, là để cho hắn ăn năn, thủ phận, không làm điều tàn bạo nữa. Cháu gái ta dù phải lấy một người chồng tàn phế, còn hơn là trở thành quả phụ ngay trong lứa tuổi xuân!
Giọng lão run run, chứng tỏ lão đang chịu sự ray rức nặng nề của

niềm khổ tâm cùng cực.
Quần hùng cũng biết vậy, ai ai cũng đồng tình với lão, song không khỏi hãi hùng trước thái độ của lão.
Triển Mộng Bạch, Đỗ Vân Thiên, và bọn Kim Phi hết sức khâm phục lối xử sự của Đường lão nhân, riêng Đỗ Vân Thiên và Triển Mộng Bạch dù hận cha con họ Phương đã gây nhiều tội ác, song lúc đó cũng thương tình, thầm nghĩ :
- Nếu họ hối tội, sớm quay đầu về con đường chánh, thì cũng nên bỏ qua cho họ tất cả những gì họ đã làm!
Ngoài ra, cả hai cũng biết lão nhân ngầm khuyên những ai có cừu oán với cha con họ Phương, nên thương hại cho hai cha con mà giải tỏa mọi mối hận thù.
Đường lão nhân gián tiếp bảo vệ cháu gái như vậy là rất chu đáo.
Triển Mộng Bạch lại càng phục lão.
Thực ra, Đường lão nhân không còn cách nào khác để giải quyết sự tình, bởi lão không thể làm sao đem Hỏa Phượng Hoàng gả cho người nào trừ Phương Dật được?
Phương Tân sững sờ một lúc, đổ lệ bi thương :
- Lão tổ tông muốn cho hắn sửa mình, có thiếu chi cách, hà tất...
Lão bước tới, ôm Phương Dật, nâng bổng lên.
Đường Vô Ảnh trầm giọng :
- Ta cứu hắn và cũng cứu ngươi luôn đấy! Chứ nếu không, thì một ngày nào đó, ngươi phải chết vì hậu quả việc làm của cha con ngươi!
Phương Tân còn nói năng gì được nữa? Dù có muốn nói gì, cũng chẳng dám mở miệng.
Đường Vô Ảnh gọi :
- Bảo nhi!
Đường Bảo bước tới, cúi đầu.
Đường lão nhân bảo :
- Đỡ em ngươi lên, lấy hết ám khí trong mình nó!
Đường Bảo kinh hãi, song không dám cải lệnh, mở dây cột chiếc túi da nơi hông Hỏa Phượng Hoàng.
Đường Địch bước tới, biến sắc hỏi :
- Gia gia...
Đường lão nhân khoát tay, đoạn hướng mặt ra quần hùng, cao giọng tuyên bố :
- Bằng hữu giang hồ nghe lão phu nói đây! Kể từ hôm nay, Đường Phượng là người của họ Phương. Nó không còn liên quan gì đến Đường môn nữa! Sau này, vợ chồng nó có hành vi vô nhân, phi nghĩa như thế nào, các vị bằng hữu cứ xuống tay trừ diệt, Đường Vô

Ảnh này cam kết sẽ không hề can thiệp!
Phương Tân biến sắc :
- Lão tiền bối trục xuất nàng...
Đường Vô Ảnh cười lạnh :
- Con trai ngươi chỉ đòi hỏi một mình nó, thì ta bằng lòng giao nó cho hắn, ngươi còn muốn gì nữa? Hãy dẫn chúng nó đi gấp!
Phương Tân lạnh người.
Lão nhìn qua Đường Địch, như cầu cứu.
Đường Địch thừ người bất động. Đường Bảo cũng chẳng dám nói chi.
Đường Vô Ảnh từ từ nhắm mắt :
- Nếu ta mở mắt ra, mà còn trông thấy ba ngươi, thì lúc đó đừng mong đi đâu nữa!
Phương Tân nghiến răn, bế Phương Dật lên, nhìn Hỏa Phượng Hoàng.
Hỏa Phượng Hoàng tỉnh lại rồi, lạy Đường Vô Ảnh, Đường Địch, cúi đầu vĩnh biệt Đường Bảo, Đường Yến, đoạn quay mình chạy bay ra ngoài.
Phương Tân vác Phương Dật theo liền.
Tiếng khóc của Hỏa Phượng Hoàng nhỏ dần, nhỏ dần, rồi dứt hẳn.
Đường Địch xuất thần. Lâu lắm, đôi mắt của lão vẫn chưa chuyển hướng.
Tiêu Phi Vũ dè dặt nói với Đường Vô Ảnh :
- Xin lão nhân gia hiểu cho, mọi việc tiểu nữ làm là do tự mình chủ trương, gia phụ không hề biết đến.
Đường Vô Ảnh nhìn nàng, rồi nhìn qua Triển Mộng Bạch, cười khổ, đáp :
- Vô luận là cái gì, ta cũng không giành giật nổi với Tiêu Vương Tôn!
Đỗ Vân Thiên bước đến cảm tạ Tiêu Phi Vũ :
- Tiểu nữ nhờ cô nương tương trợ, đưa về...
Kim Phi cười lạnh, chận lại :
- Nào phải chỉ có việc đưa về đây thôi! Mà chúng ta còn phải ra tay giải cứu. Nếu không có chúng ta thì con gái ngươi giờ chắc nằm trong bụng cá rồi. Trên đời ngươi chỉ có một đứa con mà còn không chiếu cố nổi, thì còn làm nên cái trò trống gì nữa? Hở lão ngu, lão ngốc, lão quái vật?
Lão mắng một hơi cho vơi bớt niềm tức uất dồn ứ suốt hai mươi năm dài.
Đỗ Vân Thiên sôi giận. Bình sanh, lão chưa từng bị ai mắng nặng như vậy.

Đường Vô Ảnh cũng giận, hét :
- Cái lão khỉ già kia! Ngươi có biết là ngươi đang mắng ai đó không?

TÌNH NHÂN TIỄN

Hồi 17
Tình Nhân tiễn xuất hiện

Kim Phi gằn từng tiếng :
- Ta mắng cha vợ của cháu ngươi. Lão ấy là một quái vật, ngươi cũng là một quái vật luôn. Nếu ngươi muốn bênh vực thân gia, thì cứ vào. Ta chấp cả hai quái vật đó.
Quần hùng kinh hãi, cho rằng Kim Phi điên rồi, bởi có điên mới dám dẫn xác đến Đường môn mà sanh sự.
Đường Địch đột nhiên quay mình lại, trầm gương mặt.
"Đường môn Thập bát phong" bao quanh vòng ngoài đại sảnh cùng nhích động một lượt.
Mười tám bàn tay đồng một loạt, chui vào mười tám túi da đeo bên hông.
Nhưng Đường Vô Ảnh bật cười lớn, cười mãi, một lúc lâu, lão cao giọng, thốt :
- Một quái sự! Bình sanh ta gặp biết bao nhiêu quái sự, mỗi năm mỗi gặp quái sự, song ta nhìn nhận những quái sự hôm nay thật là ly kỳ hơn những quái sự đã qua!
Lão đưa tay chỉ Tiêu Phi Vũ, tiếp :
- Một thiếu nữ kiều diễm, rời khuê môn lặn lội bôn ba hơn vạn dặm đường, tranh tình, cướp ái, ngang nhiên giành chồng! Rồi có người bạo phổi dám vào tận Tứ Xuyên đến Đường môn, chỉ tay ngay lỗ mũi ta mà mắng ta, và mắng cả Lý Huyền Tiễn! Nếu đem cái việc này truyền bá khắp giang hồ, chắc chắn chẳng một ai tin là có thật!
Kim Phi hừ một tiếng :
- Tại sao không ai tin? Đỗ Vân Thiên là cái quái gì chứ? Ta mắng lão rồi, ai làm chi ta chứ? Lão quái vật, ngươi...
Bỗng, mắt lão hoa lên.
Đỗ Vân Thiên như cái móng dài, rời vị trí, vút cầu vồng đáp xuống trước mặt lão.
Ngày thường, gương mặt của Đỗ Vân Thiên trắng xanh, gương mặt đó hiện tại nhuộm hồng.

Và đôi mắt chằng chịt những đường gân đỏ, đôi mắt long lên, lửa đỏ bắn ra, chớp chớp.
Những ai đứng gần đó, hấp tấp tránh ra xa xa, sợ trường long tranh hổ đấu sắp khai diễn sẽ can cập đến họ.
Triển Mộng Bạch thực tâm không muốn song phương động thủ.
Song chàng nghĩ có những thứ hận cừu không thể hòa giải được trừ ra một bên chết rồi thì thôi, nhất định là song phương phải đưa nhau vào vòng đổ máu.
Cho nên, chàng có khẩn cấp cũng vô ích, chỉ thầm than cho tao ngộ của con người và tất cả thế nhân đều cầm như diễn biến của tấn tuồng lá bay do tạo vật an bày!
Kim Phi run người đến chạm răng kêu cành cạch.
Nam Yến thương hại cho lão quá chừng, day qua Đỗ Vân Thiên cất giọng u buồn, thốt :
- Các hạ không nên trách lão buông lời xúc phạm! Người đáng trách chính là các hạ đó!
Các hạ đã hại lão ta rất nhiều, từ bao lâu nay, lão đau khổ biết bao!
Xúc động tình nghĩa phu thê, bà trách cứ người ngoài, quên đi những tội ác do chồng gây ra. Nghĩ cũng khổ cho con người, lắm lúc phải bỏ qua đạo lý để bênh vực cái riêng tư!
Đỗ Vân Thiên trố mắt :
- Lão phu hại lão ấy từ lúc nào? Trong trường hợp nào?
Kim Phi hét lớn :
- Ngươi không nhận ra ta? Tốt!
Bỗng, lão vung song quyền, hai cánh tay khoát ra hai bên, thành vòng cung, rồi từ hai bên tả hữu, móc vào hai huyệt Thái Dương của Đỗ Vân Thiên.
Chiêu thức đó, mường tượng chiêu Song Thủ của phái Bắc Thái, song lão đánh ra với cái khí thế bá đạo, oai mãnh phi thường.
Đỗ Vân Thiên tung bổng người lên, tránh chiêu đó, quát :
- Ngươi là Vô Trường Quân Kim Phi?
Kim Phi bật cười cuồng dại :
- Phải! Ngươi đoán đúng! Kim Phi vẫn chưa chết dưới bàn tay ác độc của ngươi! Chắc ngươi không tưởng nổi là ta còn sống?
Trên giang hồ, còn ai không biết Kim Phi đã chết từ lâu, nhưng danh hiệu của lão thì ít ai biết, ngoài các bật trưởng lão mà thôi.
Đường Vô Ảnh không dấu được sự kinh ngạc.
Đường Bảo là kẻ hậu sanh, nào biết gì về việc ngày xưa! Vừa rồi, hắn bị Kim Phi quật ngã, còn căm hận tràn lòng, lúc đó quát lên :
- Vô luận ngươi là ai, ngươi cũng không được tự tung tự tác ngay tại

Đường môn!
Hắn rút một ngọn nhuyễn tiến, vung mạnh theo chiêu Quán Nhật Trường Hồng, vút một roi thẳng cứng, đâm vào huyệt Huyết Cơ của Kim Phi.
Đường Địch biết Kim Phi cực kỳ lợi hại, hấp tấp gọi :
- Không được! Bảo nhi!
Lão bước theo, song muộn mất rồi!
Kim Phi bật cười ha hả, khẽ xoay mình, hoành tay chụp đầu roi.
Đường Địch kêu lên :
- Kim huynh! Hãy nhẹ tay nương tình cho!
Kim Phi cao giọng :
- Lão họ Đường kia, cứ yên trí, ta đâu có hận gì tiểu tử mà đến nỗi phải giết hắn?
Không rõ lão sử dụng chiêu thức gì, Đường Bảo đã ngả ngửa ra, nằm dài trên nền.
Bây giờ, quần hùng mới nhận ra Kim Phi có bản lĩnh phi phàm.
Đỗ Vân Thiên đột nhiên khoát hai cánh tay, chiếc áo ngoài rơi xuống đất, lão trầm giọng thốt :
- Kim Phi! Đã là ngươi rồi, thì chúng ta không cần phải nói với nhau nhiều lời. Cứ xuất thủ đi, khi nào một trong hai chết mới thôi!
Kim Phi gật đầu :
- Phải đó! Ta khen ngươi biết nói một câu nghe được đấy!
Đỗ Vân Thiên tiếp :
- Sự việc hôm nay, là việc riêng giữa hai chúng ta, vô luận thế nào, ngươi cũng không nên gây tổn thương cho người khác!
Kim Phi đáp nhanh :
- Tự nhiên! Tự nhiên!
Đỗ Quyên trợn mắt nhìn cha rồi cười hì hì, thốt :
- Thích thú quá! Xem chắc vui lắm! Gia gia lại đánh người! Lần này xin gia gia đừng đánh lầm nữa nhé!
Dù thần trí hỗn loạn, song nàng vẫn nhớ ngày trước phụ thân nàng đánh Triển Mộng Bạch. Vì sự đánh lầm đó mà bao nhiêu tai họa xảy ra liên miên cho đến bây giờ!
Nàng nói thế, ngoài Đỗ Vân Thiên và Triển Mộng Bạch ra, còn ai hiểu nổi?
Cả hai nghe nhói ở tim.
Đỗ Vân Thiên quay đầu lại nhìn con. Lão nghĩ, cuộc chiến đêm nay nghìn phần ác liệt, chưa biết thắng bại như thế nào, giả như lão phải chết dưới tay Kim Phi, riêng về lão thì chẳng có gì đáng quan tâm, nhưng con gái lão tuổi nhỏ mà lại si si dại dại, trong cảnh cút côi, thật

đáng thương xót quá chừng.
Tại lão lỡ lầm một phút, mà thành ra con gái lão phải hỏng cả tương lai!
Dù hiện tại nàng là dâu họ Đường, song một con người mất thần trí rồi, còn hưởng được gì trong cái danh gia vọng tộc đó? Biết đâu chồng nàng sẽ chẳng chán nản mà phủ phàng nàng. Chừng ấy nàng cam sao được cảnh cô đơn!
* * * * *
Lão hướng qua Đường Vô Ảnh, tỏ lời gởi gấm :
- Tiểu nữ... tiểu nữ... từ nay toàn bằng vào sự chở che của tiền bối.
Đường Vô Ảnh chớp mắt :
- Thật sự ngươi muốn động thủ với hắn?
Đỗ Vân Thiên gật đầu.
Vô Trường Quân Kim Phi mỉm cười :
- Có cái gì mà phải luyến lưu, thắc mắc? Hãy nạp mạng đi, lão quái vật!
Đỗ Vân Thiên nghiến răng, quay nhanh mình lại.
Kim Phi cười lớn một tiếng, cởi chiếc áo ngoài.
Bỗng, Nam Yến kêu lên :
- Kim Phi!...
Kim Phi giật mình, quay đầu lại.
Nam Yến muốn nói gì đó, song suy nghĩ một lúc, nhớ về Tiêu Vương Tôn, lại thôi, chỉ dặn dò :
- Hày cẩn thận!
Bà cúi đầu, không nhìn lão nữa.
Kim Phi chợt nhớ ra từ ngày lấy lão làm chồng, Nam Yến luôn luôn gặp sóng gió, chính thân luân lạc khắp bốn phương trời, gặt hái toàn niềm đau trong phù trầm điên đảo.
Mới đây, vợ chồng tái hợp hưởng phúc trùng phùng thì chưa được bao ngày, thì sóng gió lại dấy lên, đôi vợ chồng già có thể sẽ là người âm kẻ dương, đôi đường phân rẽ. Ngày xưa tạm biệt, hôm nay biết đâu lại chẳng vĩnh quyết?
Nhìn qua Đỗ Vân Thiên, lão sôi sục máu hận thù, bất giác rít lên :
- Hiền muội yên trí! Ngu huynh không chết đâu!
Đỗ Vân Thiên cười lạnh :
- Nói như thế là sớm đó, Kim Phi!
Kim Phi quát :
- Thì ngươi cứ xuất thủ!
Hai bóng người cùng chớp, song chỉ để lấy tư thế thôi!
Quần hùng nín thở, chờ xem một cuộc chiến ác liệt, không kém

những cuộc chiến ngày xưa trên đỉnh Hoa Sơn lúc chọn Thất Đại Danh Nhân.
Bỗng, Đường Vô Ảnh cao giọng nói :
- Đỗ Vân Thiên! Tránh qua một bên!
Đỗ Vân Thiên sửng sốt.
Cỗ xe của Đường Vô Ảnh lăn bánh tới cục trường. Đỗ Vân Thiên trầm giọng hỏi :
- Mối thù giữa tại hạ và lão ta, sâu hơn biển, cao hơn non, chỉ có máu mới giải quyết được. Tiền bối can thiệp làm gì cho khổ tâm?
Đường Vô Ảnh chớp mắt, gằn từng tiếng :
- Mối thù giữa ngươi và hắn không thể không giải quyết được, thì dễ thường sự việc của ta và hắn lại giải quyết được à?
Đỗ Vân Thiên ngạc nhiên :
- Việc gì giữa tiền bối và lão ấy?
Đường Vô Ảnh đập tay lên vành xe, tiếp :
- Lão quái vật đánh trọng thương cháu ta, lại còn mắng ta, đó không phải là sự việc đáng kể sao?
Đỗ Vân Thiên đáp :
- Tuy nhiên, xin tiền bối hãy để cho tại hạ thanh toán xong việc, rồi tiền bối có thể giải quyết việc mới, nếu lão may mắn còn sống sót!
Đường Vô Ảnh lắc đầu :
- Không được! Nếu ngươi giết chết hắn thì ta còn làm gì được hắn nữa?
Đỗ Vân Thiên sửng sốt lắp bắp :
- Thế thì... thế thì...
Đường Vô Ảnh không màng nghe Đỗ Vân Thiên nữa, đưa tay chỉ Kim Phi quát :
- Kim Phi! Ngươi có gan đến đây phóng túng ngông cuồng hẳn cũng có gan tiếp nhận một nắm ám khí của ta chứ?
Kim Phi cười ha hả :
- Đừng nói một nắm! Ngươi tung ra hằng chục, hằng trăm nắm, ta cũng xem như thường!
Nếu chỉ một ám khí của ngươi chạm vào chân lông ta, ta nhận thua ngay!
Đường Vô Ảnh vỗ hai tay, kêu một tiếng bốp :
- Tốt!
Bỗng, lão trầm gương mặt, ra lệnh :
- Đem ám khí ra đây!
Quần hùng đứng gần Kim Phi lập tức tránh ra xa xa.
Thiết Báo Tử trở ra với chiếc bao da lớn hơn những chiếc túi của cha

con Đường Địch và Thập Bát Phong đứng vòng quanh bên ngoài.
Vài người trong quần hùng xì xào :
- Đường lão nhân quả là đại cao thủ về môn ám khí, thảo nào cái túi da của ông ta cũng bự hơn người thường!
Đường Vô Ảnh vỗ vỗ vào chiếc bao, mắt sáng lên nhìn Kim Phi, hỏi :
- Chuẩn bị xong chưa?
Kim Phi vẫn cười ngông :
- Cứ xuất thủ, đừng hỏi lôi thôi!
Tuy nhiên, trong thâm tâm, lão cũng hơi khiếp chiếc túi bự của Đường Vô Ảnh.
Lão nhân lạnh lùng tiếp :
- Ngươi biết chăng, sáu mươi năm qua, có rất nhiều cao thủ võ lâm táng mạng vì chiếc túi của ta đó!
Lão không cho Kim Phi đáp, lại tiếp luôn :
- Sáu mươi năm trước, từ ngày ta lấy máu của Hoa Dương Tam Bá tế cờ, thì ta bắt đầu hành hiệp khắp giang hồ. Khai điểm cuộc chiến tại Đông Xuyên, ta đánh bại cùng một lúc Lý Thị Ngũ Hồ, rồi đơn thân thẳng đến Thái Hành Sơn, ta tung Mãn Thiên Hàn Sa sát hại Thái Hành Quân Đao Lệnh Hồ Bửu, sau đó đến luôn Kỳ Liên Sơn, đang mùa tuyết đổ, giết luôn Quan Ngoại Tam Hùng...
Lão tụng một hồi thành tích thiếu thời của lão, và phần nhiều những nạn nhân dưới tay lão đều là nhất lưu cao thủ.
Quần hùng đã ngán, càng thêm ngán hơn!
Kim Phi dù tự tin có thuật khinh công hơn người, cho rằng đánh lén thì chẳng biết như thế nào, chứ đương diện mà giao đấu, phóng ám khí, thì nhất định là không thể làm cho lão bị thương được.
Nhưng, nghe lão nhân kể qua những thành tích ngày trước, bất giác Kim Phi giật mình.
Đường Vô Ảnh tiếp :
- Từ lúc xuất đạo đến nay, ta không hề hạ thủ sát hại một kẻ vô danh nào! Và mỗi lần trừ diệt được một tay ngoan cố, là ta đánh một cái dấu nhỏ trên chiếc bao da. Tính đến nay, có tất cả là một trăm hai mươi bảy dấu, không ngờ giờ đây lại còn thêm một dấu nữa! Kim Phi! Ngươi hãy đề phòng! Ta sắp sửa xuất thủ đây!
Liền theo đó, lão hét luôn :
- Trúng!
Quần hùng hoa mắt, không ai thấy Đường Vô Ảnh xuất thủ như thế nào.
Nhưng, đồng thời gian, Kim Phi cũng hét một tiếng lớn, tiếng hét vừa thoát ra khỏi miệng, thân hình vút lên không trung, rồi biến mất.

Trong khi đó, những tiếng coong coong cốp cốp vang lên, do những mũi châm phát ra, những mũi châm hụt đích, chạm vào chướng ngại vật, rơi xuống nền.
Tòa đại sảnh chìm trong tư tịch.
Nam Yến xám mặt, Triển Mộng Bạch nín thở, Tiêu Phi Vũ chẳng rõ từ lúc nào, nắm chặt tay Triển Mộng Bạch trong tay nàng, hai bàn tay cũng rịn mồ hôi lạnh.
Chỉ có Đường Vô Ảnh là thản nhiên đến lạnh lùng.
Từ trên đỉnh nhà cao hơn ba trượng, một tràng cười cuồng ngạo vang lên, tiếp theo là một câu nói có vẻ ngạo nghễ :
- Ám khí phóng nhanh đấy, song không làm gì được Kim Phi.
Đường Vô Ảnh bảo :
- Xuống đây!
Kim Phi lại cười ha hả :
- Xuống thì xuống, sợ gì?
Lão rời trần nhà, đáp xuống, nhẹ như chim yến.
Đỗ Vân Thiên thấy thuật khinh công của Kim Phi đạt đến mức độ siêu tuyệt, bất giác biến sắc.
Đường Vô Ảnh bảo :
- Soát lại hai ống tay áo của ngươi xem!
Bảo xong, lão nhân nhắm mắt lại.
Kim Phi kinh hãi, nhìn xuống hai ống tay áo. Ở mỗi ống, có ba mũi châm.
Lão đã cởi bỏ chiếc áo rộng bên ngoài, hiện thời vận áo chẹt, tay áo bó sát, ba mũi châm lại cắm vào tay áo, mà không chạm da, đủ biết cái lối phóng ám khí của Đường Vô Ảnh thuần như thế nào.
Bất giác Kim Phi biến sắc mặt kêu lên :
- Tại hạ nhận bại!
Lão lại hỏi :
- Bại rồi...
Lão chưa kịp dứt câu, Tiêu Phi Vũ cao giọng chận lại :
- Không công bình!
Đường Vô Ảnh mở mắt ra, nhìn nàng :
- Sao lại cho là không công bình? Ta có cảnh cáo hắn đề phòng trước khi ta xuất thủ kia mà?
Tiêu Phi Vũ bước ra, thốt oang oang :
- Trước khi phóng ám khí, tiền bối gợi chuyện nói huyên thiên, làm cho Kim đại thúc tán loạn tâm thần. Như vậy là tiền bối không hoàn toàn thắng bởi ám khí.
Đường Vô Ảnh cười lớn :

- Tiểu cô nương biết gì mà nói chứ!
Tiêu Phi Vũ hừ lạnh :
- Tôi chỉ biết thủ pháp Mẫn đường phi hoa rất ảo diệu, song nếu tiền bối không dùng ngụ kế, thì nhất định không làm gì được Kim đại thúc tôi!
Đường Vô Ảnh cau mày :
- Ta hỏi ngươi, võ công của gia gia ngươi như thế nào?
Tiêu Phi Vũ đáp :
- Không phải tôi là con mà đi khoe khoang tài nghệ của cha, nhưng tôi cho rằng võ công gia gia tôi rất cao, và điều đó thì thiên hạ anh hùng đều biết.
Đường Vô Ảnh lại hỏi :
- Trong vòng mười chiêu trở lại, gia gia ngươi có thể thủ thắng trước Kim Phi chăng?
Tiêu Phi Vũ ấp úng :
- Cái đó... trong mười chiêu thì hơi khó một chút, chứ ngoài mười chiêu thì...
Đường Vô Ảnh chận lời :
- Nếu gia gia ngươi thừa lúc hắn không đề phòng vẫn có thể đánh ngã hắn chứ?
Tiêu Phi Vũ lắc đầu :
- Gia phụ là bậc đại trượng phu, khi nào lại chịu thừa lúc đối phương không phòng bị mà xuất thủ?
Đường Vô Ảnh cười lớn :
- Ngươi nói đúng! Gia gia ngươi chẳng bao giờ hành động như vậy!
Dừng lại một chút, lão tiếp :
- Sở dĩ thế, là vì gia gia ngươi dùng quyền, cước. Còn ta, ta lại dùng ám khí! Nội cái danh xưng cũng nói lên cái tánh chất của phương tiện rồi. Đã gọi là ám, thì đương nhiên phải thừa cái lúc đối phương không đề phòng mà hạ thủ đoạn. Chứ nếu đường đường mà xuất thủ, thì làm sao thắng được trước một người có võ công cao? Chính gia gia ngươi còn không đánh ngã nổi Kim Phi trong vòng mười chiêu, thì ta làm sao đối địch với hắn mà mong thu thập một kết quả nào? Cho nên, ta phải dùng kế, phân tán tâm thần của hắn.
Tiêu Phi Vũ chưa chịu phục :
- Nhưng...
Đường Vô Ảnh dịu giọng :
- Tiểu cô nương nên biết điều này, phân tán tâm thần địch và phóng ám khí, là hai việc song song, không thể tách rời nhau được. Muốn phóng ám khí thì phải làm loạn tâm trí của đối phương, đó là một quy

tắc cố định. Địch loạn thần trí, thì ám khí mới có hiệu quả. Chứ nếu không, thì ám khí chỉ làm thương tổn bọn lục lục thường tài, chứ không làm gì được những tay cao cường như Kim Phi!
Lão cao giọng hơn, hướng ra quần hùng, tiếp :
- Hôm nay, ta tiết lộ một điều quan trọng, các ngươi nên nhớ lấy, để áp dụng trong tương lai. Thiết tưởng sự tiết lộ này sẽ đem lại ít nhiều lợi ích cho các ngươi trên con đường hành hiệp.
Quần hùng hết sức khâm phục thuật cãi cối của lão.
Tiêu Phi Vũ cúi đầu, thầm nghĩ :
- Lão nói phải! Ám khí dù nhanh, vẫn khó gây thương tổn cho Kim đại thúc của ta. Ám khí mà không hạ được bậc cao thủ, thì làm gì tạo cái danh lừng lẫy cho người sử dụng nó.
Cái đạo lý rất giản đơn như vậy, thế mà ta không nghĩ ra! Tuy nhiên, ngoài lão nhân, dù có ai biết rõ bí quyết đó, cũng giữ mà làm của báu, khi nào lại tiết lộ!
Triển Mộng Bạch đội nhiên nhớ lại ngày nào Bạch Bố Kỳ Tần Vô Triển có nói với chàng mấy lời trước khi lão từ giã cõi đời.
Lời nói của Tần Vô Triển và sự tiết lộ của Đường Vô Ảnh rất tương đồng.
Nghĩ như vậy, chàng thấy Tình Nhân tiễn không còn đáng sợ nữa.
Đường Vô Ảnh bật cười ha hả :
- Tiểu cô nương chịu phục chưa?
Kim Phi thốt oang oang :
- Chẳng những tiểu điệt nữ phục, mà tại hạ cũng phục luôn! Tuy nhiên, hôm nay là lúc tại hạ phục thù, chứ không phải là lúc đàm công luận kỹ. Bằng mọi giá, tại hạ vẫn không buông tha lão Đỗ.
Đỗ Vân Thiên cười lạnh :
- Ngươi đã phục người ta, thì không nên động võ ngay trong lúc nhà người ta đang có việc vui. Nếu ngươi muốn có cuộc ác chiến, thì nên ra ngoài kia, xa xa...
Kim Phi gật đầu :
- Tốt! Chúng ta đi ngay!
Đường Vô Ảnh khoát tay :
- Không được! Ngươi muốn Đỗ Vân Thiên cùng rời khỏi nơi này, ít nhất cũng phải đợi lão ta chứng kiến lễ bái từ đường của con gái lão! Xong rồi, các ngươi muốn làm gì với nhau, tùy ý!
Kim Phi thốt :
- Thôi! Được rồi! Các hạ hãy cho hành lễ đi! Gấp lên nhé!
Đường Vô Ảnh nở một nụ cười, vỗ tay bốp bốp, rồi ra lệnh :
- Cử nhạc!

Nhạc công vâng lên một tiếng, chụp nhạc khí, tấu liền. Họ chưa dứt hãi hùng trước các diễn tiến vừa qua, nên lúc khởi đầu, có phần nào rời rạc.
Tiếng nhạc vang lên, sát khí tiêu tan, hỉ khí bốc bừng bừng. Ngàn người đều thở phào, ngàn nụ cười cùng nở rộ.
Bỗng, hai đại hán bên ngoài chạy bay vào đại sảnh, thần sắc kinh hoàng.
Đường Địch biến sắc, chận lại, hỏi :
- Có việc gì mà các ngươi khẩn trương như vậy?
Một đại hán vừa thở vừa đáp :
- Kiệu hoa của họ Tần đã đến. Hiện tại, đang ở...
Đoạn cuối của câu nói bị tiếng la hét của quần hùng át mất.
Đường Địch sững sờ.
Đỗ Vân Thiên cũng giật mình, day qua nhìn con gái.
Nếu Tần Cơ đến, thì Đỗ Quyên đâu có thể là tân nương?
Đường Vô Ảnh cũng kinh hãi như mọi người, nhưng lão phẫn nộ vô cùng.
Bình sanh, lão gặp nhiều chuyện lạ, song chính những việc đêm nay mới làm cho lão hồi hộp từng cơn.
Đường Địch bước tới, nghiêng mình, hỏi :
- Gia gia! Mình làm sao đây?
Đường Vô Ảnh quát :
- Cứ ra đó xem, rồi sẽ tính sau!
Chính lão điều động cỗ xe đi trước.
Quần hùng cấp tốc dạt qua hai bên, nhường lối. Họ thầm nghĩ :
- Rượu vui hẳn là mất ngon rồi, song bù lại, mình sẽ được xem thêm một cuộc náo nhiệt nữa!
Họ muốn biết tân lang sẽ xử sự làm sao khi có hai tân nương cùng đến một lúc, rồi họ ùn ùn kéo nhau ra bên ngoài. Ai cũng muốn đến trước, ai cũng muốn đứng gần, để được thấy trọn, nghe trọn, nên họ chen lấn vô cùng vất vả.
Triển Mộng Bạch cho tay vào trong áo, nắm chắc chuôi kiếm, sẵn sàng xuất thủ.
Mọi người đổ xô ra ngoài, riêng Hắc Yến Tử Đường Yến thì nắm tay Đỗ Quyên, kéo nàng về một góc tường.
Hắn không có can đảm bước ra phía trước!
Bên cạnh, có tiếng cười trong trẻo vang lên, rồi một giọng nói tiếp nối :
- Sắp có việc vui nhộn rồi đó nhé!
Thì ra, chính là Tiêu Phi Vũ!

Có mấy người bao quanh chiếc kiệu, vừa hét vừa đưa kiệu tiến tới. Trước kiệu, có tấm bảng, kẻ mất chữ :
- Tần phu hỉ sự.
Nhưng, kiệu chỉ có một chiếc, mà kiệu phu gồm những người do Đường gia sai đi đón.
Có kẻ lấy làm lạ, kêu lên :
- Sao lạ thế? Còn Tần Sấu Ông đâu? Chẳng lẽ không đến? Nếu lão đến, thì phải có kiệu chứ? Không lẽ lão lại ngồi chung trong kiệu hoa?
Đường Vô Ảnh lại mắng :
- Chẳng lẽ lão Tần đó chết rồi hay sao chứ? Làm gì mà co đầu rút cổ, trốn tránh mãi như vậy?
Đường Địch đỡ cho vị thân gia một câu :
- Có lẽ là lão chưa biết nghi thức hôn lễ, nên không tránh khỏi sơ sót!
Đường Vô Ảnh nổi giận :
- Ngươi nói cái gì thế? Vậy ra lão quái vật đó chưa hề dự tiệc cưới lần nào à?
Rồi lão hét lên :
- Ngươi xem kìa! Sao chúng không dừng kiệu mà lại khiêng thẳng vào tận trong này?
Bọn thôn hán khệ nệ đặt chiếc kiệu xuống ngay vọng cửa.
Một thôn hán có thân hình mảnh khảnh, cặp mắt láo liếc thốt :
- Loại kiệu này nặng quá, bọn tiểu nhân chưa hề khiêng lần nào! Hơn nữa, còn phải đi một vòng, nên đến trễ!
Hắn lột chiếc khắn trên đầu, lau mồ hôi.
Đường Địch biến sắc, hỏi :
- Ai bảo đi một vòng?
Đại hán đáp :
- Tần lão gia bảo.
Đường Địch hấp tấp hỏi tiếp :
- Hiện tại lão ở đâu?
Thôn hán thốt :
- Lúc đầu Tần lão gia có đi theo kiệu, song quanh quẩn một lúc, bọn tiểu nhân không còn thấy lão gia ở đâu nữa. Bọn tiểu nhân phải dừng kiệu, chờ một lúc. Lâu lắm, lão gia vẫn không đến, thành ra bọn tiểu nhân phải khiêng kiệu về đây.
Đường Vô Ảnh hừ lạnh một tiếng :
- Lại làm trò quỷ nữa chứ gì?
Lão cao giọng ra lệnh :
- Các ngươi đâu, vén rèm kiệu, dìu nàng ở trong kiệu xuống, cho ta

hỏi xem gia gia nàng ở đâu.
Tiêu Phi Vũ mỉm cười, thốt bên tai Triển Mộng Bạch :
- Ngươi nghe chứ! Lão chỉ nói là nàng ở trong kiệu, chứ không dùng hai tiếng tân nương, như vậy là lão đã chọn Đỗ Quyên rồi đó.
Nàng chợt thấy thần sắc của Triển Mộng Bạch quái dị quá, lấy làm kỳ, hỏi :
- Ngươi làm sao thế? Ghen hả?
Triển Mộng Bạch thở dài :
- Cái lão Tần Sấu Ông...
Bỗng, có tiếng kêu kinh hãi vang lên, mấy nàng phụ dâu rời kiệu, lùi lại mấy bước, rồi ngã ngồi xuống.
Tiêu Phi Vũ cũng đưa tay chỉ chiếc kiệu, miệng há hốc, chẳng nói được tiếng nào.
Thì ra, mấy nàng phù dâu vừa vén rèm, từ bên trong kiệu, một người ngã chồm ra, họ tưởng là tân nương, nên đưa tay đỡ, ngờ đâu họ nghe lạnh, như chạm tay vào giá băng, bất giác giật mình nhìn kỹ!
Thì ra nào phải là tân nương!
Một xác chết, vận nam trang!
Đường Vô Ảnh nổi giận, quát :
- Vị bằng hữu nào đó, định phá cuộc vui của họ Đường à? Đường Địch đâu, bước đến xem mau!
Đường Địch vọt mình tới, đỡ xác chết, quan sát.
Lão biến sắc mặt, bình tĩnh như lão mà cũng phải rú lên kinh hãi :
- Tình Nhân tiễn!... Tần Sấu Ông!... Tình Nhân tiễn!...
Triển Mộng Bạch run rẩy toàn thân, hấp tấp bước tới, nhận đúng là Tần Sấu Ông.
Triển Mộng Bạch nghĩ quyết lão ta là chủ nhân Tình Nhân tiễn!
Nhưng bây giờ, lão lại chết vì Tình Nhân tiễn.
Nơi ngực lão còn hai mũi tên ngắn, một đỏ, một trắng.
Thế là nghĩa gì?
Sự tình đảo ngược hoàn toàn, tâm tư chàng dao động mạnh, tai lùng bùng, chàng không còn nghe ai nói gì chung quanh chàng nữa.
Chàng thừ người ra tại chỗ, Tiêu Phi Vũ trố mắt nhìn chàng, không hiểu nổi tại sao chàng biến đổi lại lùng như vậy.
Chàng lẩm bẩm :
- Lão chết vì Tình Nhân tiễn! Thế là chẳng phải lão!
Đằng kia, Đường Vô Ảnh cật vấn bọn kiệu phu.
Một thôn hán thốt :
- Tần lão gia biểu bọn tiểu nhân khiêng kiệu đi trước, cứ đi vòng vòng từ tả qua hữu, từ hữu sang tả, còn lão gia thì đi theo sau nhìn ngang,

nhìn dọc, sau cùng thì bọn tiểu nhân khiêng kiệu đến phía hậu núi, bỗng lão gia gọi bọn tiểu nhân đi uống vài chén trà. Bọn tiểu nhân vất vả quá chừng, đang mơ ước có gì uống giải khát, cho nên vâng lệnh đi liền.
Hắn đưa tay chỉ về một phía núi, nơi đó là cái động của Đường gia dành cho việc chế luyện ám khí.
Đường Vô Ảnh biến sắc, nhìn thoáng qua Đường Địch, rồi cất lệnh, trầm giọng :
- Cái lão đó định dùng chiếc kiệu hoa làm bình phong để tìm cách trộm Thôi Mộng Thảo!
Đường Địch run giọng :
- Nhưng... nhưng Thôi Mộng Thảo đâu có ở đó?
Đường Vô Ảnh nổi giận :
- Ngu! Làm sao lão biết là nơi đó không có Thôi Mộng Thảo chứ? Tự nhiên lão tưởng Thôi Mộng Thảo phải được dấu tại chỗ luyện ám khí!
Đường Địch cúi đầu, không dám cãi.
Gã thôn hán tiếp :
- Bọn tiểu nhân đi uống trà xong, trở lại, thấy chiếc kiệu còn lại đó, mà Tần lão gia thì bỏ đi đâu mất rồi. Bọn tiểu nhân chờ rất lâu, sợ tân nương sốt ruột nên bắt buộc phải khiêng kiệu đi! Bọn tiểu nhân cũng có hỏi vọng vào tân nương trong kiệu song chẳng nghe đáp lại. Bọn tiểu nhân cứ tưởng là tân nương thẹn, không nói năng gì, cho nên chẳng một ai lấy làm lạ. Bởi thế, bọn tiểu nhân chẳng hề tưởng là trong kiệu thay vì có tân nương, lại là một tử thi!
Đường Vô Ảnh thở dài :
- Chẳng trách không một ai trông thấy chiếc kiệu hoa! Ai ai cũng ngóng trông trên đường, mà kiệu hoa lại ở phía sau núi! Có lẽ.. có lẽ...
Lão đập tay xuống xe tiếp :
- Mà tại sao lão Tần lại chết chứ? Ai giết lão? Tại sao nơi ngực cắm hai mũi Tình Nhân tiễn?
Triển Mộng Bạch hết sức mơ hồ.
Tần Sấu Ông dùng trăm mưu ngàn kế, quyết lấy cho được Thôi Mộng Thảo! Xem ra, mường tượng lão là chủ nhân Tình Nhân tiễn. Không ngờ, bây giờ chính lão lại chết vì Tình Nhân tiễn.
Bỗng, chàng nghĩ :
- Hay là lão ta dùng kế Kim thiền thoát xác. Tìm đâu đó một con người giống lão, giết đi, bỏ xác vào kiệu hoa? Khiến cho mọi người tưởng rằng lão đã chết? Lão dễ bề hành hung tàn ác?
Càng nghĩ, chàng càng thấy mình có lý. Nhất định là chàng phải

khám nghiệm xác chết thật kỹ mới được!
Chàng nhìn ra, không còn thấy xác chết ở đó nữa!
Người ta mang xác chết đi đâu rồi?
Thấy Đường Bảo đi tới, chàng chận lại, hỏi :
- Đường huynh đệ có biết xác Tần Sấu Ông đã được mang đi đâu chăng?
Đường Bảo ngổn ngang tâm sự, không tìm hiểu chàng hỏi như thế để làm gì, buột miệng đáp nhanh :
- Lão tổ tông ngại xác chết làm chướng mắt, nên bảo tại hạ mang vào động ở bên núi.
Hắn đưa tay chỉ.
Nơi đó, là lò luyện ám khí của Đường môn.
Triển Mộng Bạch hấp tấp cảm tạ, rồi lập tức phóng chân chạy đi.
Quần hùng không ai lưu ý đến chàng, họ còn bận nghị luận về diễn tiến vừa qua, chỉ có Tiêu Phi Vũ lại không quan tâm đến một ai khác ngoài chàng. Nàng hết sức lấy làm lạ về thái độ của chàng, toan chạy theo, xem chàng đi đâu, làm gì. Bỗng, một bàn tay nắm lấy tay nàng giữ lại.
Nàng nổi giận, quay nhìn, thì ra chính là Nam Yến. Bà lộ vẻ kinh hoàng rõ rệt.
Run run giọng, bà hỏi nàng :
- Vũ nhi, cậu ngươi đi đâu mất rồi?
Tiêu Phi Vũ giật mình :
- Còn... còn Đỗ Vân Thiên?
Nam Yến đáp :
- Đỗ anh hùng cũng biến mất luôn! Có lẽ cả hai đưa nhau đến một nơi nào đó để động thủ! Thế này thì hẳn là phải có một mất một còn rồi!
Bà lo lắng cực độ.
Tiêu Phi Vũ an ủi bà :
- Dì đừng quá lo sợ, có võ công như vậy, cậu không bại đâu!
Nam Yến thở dài :
- Đành là cậu ngươi có võ công cao, song Đỗ lão anh hùng cũng không phải là tay tầm thường! Biết đâu cậu ngươi không sơ xuất? Mà ta cũng không muốn cậu ngươi gây thương tổn cho Đỗ lão anh hùng!
Tiêu Phi Vũ gượng cười :
- Họ gấp đánh nhau, hẳn là họ không đưa nhau đi xa lắm đâu! Chúng ta tìm quanh quẩn gần đây, chắc gặp họ!
Lo về việc của Kim Phi, tự nhiên nàng phải bỏ việc của Triển Mộng

Bạch, tuy nàng rất nóng nảy muốn tìm hiểu nguyên do sự biến đổi nơi chàng.
Theo con đường trước mặt, Triển Mộng Bạch cứ phóng chân chạy, đến Ôn Tuyền, theo bờ suối tiến lên hướng đỉnh, không lâu lắm, chàng thấy cái động dùng chế luyện ám khí.
Từ trong bóng tối có tiếng quát khẽ vọng ra :
- Ai?
Liền theo đó, ánh đao chớp chớp, bốn năm người xuất hiện, bao quanh chàng.
Triển Mộng Bạch vòng tay :
- Tại hạ là Triển Mộng Bạch!
Bọn canh gác xuôi tay đao.
Khi Triển Mộng Bạch bày tỏ ý muốn, bọn chúng thầm lấy làm lạ, song nghĩ gã đã được lão tổ tông quý mến, nên ai ai cũng không dám làm khó dễ. Một người cười đáp :
- Anh em tiểu nhân không thích nhìn xác chết, nên đã di tản chiếc kiệu hoa đến cái trũng cách đây không xa. Nếu Triển tướng công muốn, thì... Vương nhị đệ ơi! Chúng ta hai người đưa Triển tướng côn đến đó!
Triển Mộng Bạch buông lời cảm tạ, theo hai người hướng đạo, qua vòng cửa sắt, đến một vũng sâu.
Trong trũng núi, cây thì thấp, cỏ lại cao, mọc dày, đúng là một nơi hoang vắng, ít có người đặt chân đến.
Hai người hướng đạo đưa tay chỉ bảo rằng chiếc kiệu hoa ở trong đó.
Triển Mộng Bạch biết ngay cả hai không muốn trông thấy xác chết, nên vòng tay thốt :
- Tại hạ chỉ muốn nhìn thoáng qua xác chết thôi, không dám làm phiền hai vị đưa đến tận nơi!
Hai người đó thích thú quá, nói đẩy đưa mấy tiếng, rồi trở lại liền.
Triển Mộng Bạch không chậm trễ, xuống trũng liền, vẹt rèm kiệu, lôi xác chết ra, xem kỹ.
Không còn nghi ngờ gì nữa, đúng là Tần Sấu Ông rồi!
Chàng sững sờ một lúc, đoạn trả cái xác vào kiệu.
Bỗng, cái xác bật vùng lên, đồng thời vươn tay hữu, đập xuống đầu vai Triển Mộng Bạch, nơi huyệt kiên tỉnh.
Triển Mộng Bạch kinh hãi ngửa thân mình, đạp chân vọt về phía sau, ngoài trượng xa.
Tránh nhanh như vậy, chàng vẫn bị chụp trúng phớt, nghe đau nhói.
Nếu là người nào khác ở địa vị chàng, hẳn phải mất mạng vì cái đập

đó.
Xác chết không tiếp tục đánh theo, trái lại ngã nhào xuống.
Đứng xa xa nhìn, Triển Mộng Bạch mất mấy giây mới hoàn hồn.
Chàng thầm nghĩ :
- Hay là lão ta không chết?
Nhưng, chàng có chạm tay vào xác chết, cái xác lạnh như giá băng kia mà?
Rồi chàng nghĩ :
- Hay là lão ta chết rồi sống lại, sống để trở thành một con tinh, xác đi cùng?
Mồ hôi lạnh đổ ra, ướt đầu, ướt trán, chàng đứng đó, thừ người một lúc, vụt cười lớn thốt :
- Tần Sấu Ông! Lúc ngươi còn sống ta không hề sợ ngươi, thì chết rồi, người làm gì dọa khiếp ta được? Lại đây! Ta với ngươi sẽ liều một trận!
Chàng rút thanh thiết kiếm, cầm tay, từ từ bước tới. Can đảm như chàng, mà vẫn còn dè dặt, bước từ bước một, thận trọng.
Tay chàng đẫm mồ hôi, mồ hôi theo chuôi kiếm, rớt xuống từng hạt, từng hạt.
* * * * *
Nam Yến và Tiêu Phi Vũ đi khắp vòng trong, vòng ngoài tòa đại sảnh, tìm Kim Phi.
Trước hết, họ gặp Đỗ Quyên.
Nam Yến mỉm cười, hỏi :
- Đỗ cô nương có thấy lệnh tôn ở đâu chăng?
Đỗ Quyên mở to đôi mắt cười hì hì :
- Mờ quá, không đọc được
Bỗng, nàng đưa tay che mặt, kêu lên một tiếng lớn hãi hùng.
Đường Yến vội bước tới, dịu giọng an ủi nàng mấy câu, lâu khăn tay lau lệ cho nàng.
Nam Yến và Tiêu Phi Vũ thấy nàng chưa tỉnh trí hẳn, hết sức thương cảm cho nàng. Bù lại, họ lại được an tâm, vì Hắc Yến Tử săn sóc cho nàng rất chu đáo và chân thành.
Cả hai thở dài, thầm nghĩ :
- Thế là nàng có nơi nương tựa rồi.
Họ cùng nhìn nhau, đoạn bước đi.
Nam Yến giục :
- Nhanh lên, Vũ nhi! Nếu để họ đánh nhau rồi, thì có trời mới can ngăn họ nổi!
Tiêu Phi Vũ thốt :

- Chúng ta hỏi người, không một người nào biết đâu mà chỉ. Tốt hơn, nên ra ngoài kia tìm thử, may ra có thể gặp.
Nàng vọt đi trước, Nam Yến theo sau.
Nàng và Nam Yến bỏ phía trước, vòng ra phía sau, tìm một lúc.
Chợt, có mấy người trong một ngôi nhà bước ra. Tiêu Phi Vũ chận lại, hỏi liền.
Trong số đó, có một người có giọng nói âm hưởng không màng đến nàng, chỉ thốt qua loa mất tiếng, rồi bỏ đi :
Họ có vẻ hấp tấp vội vàng, như đang bận lo về một việc gì khẩn cấp quan trọng lắm.
Tiêu Phi Vũ phát cáu, song nàng có thì giờ đâu mà sanh sự với mọi người?
Mà nàng cũng không biết được mấy người đó là bằng hữu của Triển Mộng Bạch, bởi họ là bọn Hạ Quân Hùng.
Bọn Hạ Quân Hùng cũng chẳng biết nàng là Tiêu Phi Vũ, họ cũng nóng nảy như nàng, tìm Triển Mộng Bạch, nếu họ chịu khó một chút, hỏi nàng, tất là họ biết Triển Mộng Bạch hiện đang ở đâu.
Tỉnh rượu rồi, họ nghe đầu nhức như bị búa bổ, nhưng thấy mất Triển Mộng Bạch, họ vội kéo nhau đi tìm.
Hiển nhiên, lúc mọi biến cố xảy ra tại khách sảnh, họ còn say rượu, chẳng biết được gì.
Chạy đi một lúc, Hạ Quân Hùng chợt nhớ lại Tiêu Phi Vũ, lúc nàng hỏi y, càng có vẻ kỳ quái vô cùng.
Y nhớ luôn, Triển Mộng Bạch từng tả hình dáng Tiêu Phi Vũ cho họ nghe. Hạ Quân Hùng nhận ra nàng này rất giống Tiêu Phi Vũ.
Nhưng nhớ lại cũng chẳng làm gì, bởi đã muộn rồi, Tiêu Phi Vũ đã đi khá xa, mất trong đêm tối.
Lúc đó, ngoài Tiêu Phi Vũ, chẳng còn ai biết Triển Mộng Bạch đi đâu cả.
Mà Tiêu Phi Vũ thì bận theo Nam Yến, lo tìm gặp Kim Phi, nên quên mất Triển Mộng Bạch.
* * * * *
Triển Mộng Bạch lăm lăm thanh thiết kiếm cổ trong tay, dè dặt tiến đến chiếc kiệu hoa :
Bên trong kiệu, xác chết cười hắc hắc, nghe rợn người.
Xác chết thốt :
- Triển Mộng Bạch! Ngươi to gan quá! Ta nghĩ là ngươi chán sống rồi, nên đi tìm cái chết!
Nơi núi vắng, giữa đêm trường, gió lạnh từng cơn rít vi vu, cành cây xào xạc, lại có một xác chết biết cười, biết nói, thì còn gì đáng sợ

hơn?
Triển Mộng Bạch cố trấn định tâm thần, nắm chặt chuôi kiếm.
Bỗng, xác chết tung mình lên cao, rồi vọt tới nhe răng, tay vươn rộng xòe đủ mười ngón, chụp xuống Triển Mộng Bạch.
Triển Mộng Bạch vung kiếm một vòng, nhấc bổng người lên cao, lộn mình lấy thế, từ trên cao công xuống, đồng thời quát :
- Ngã xuống đó!
Thiết kiếm chém hụt người, nhưng lại trúng kiệu hoa.
Thực ra, không phải chàng chém hụt, mà là vì chàng nghĩ còn có người nấp trong chiếc kiệu, người đó định dùng xác chết nhử chàng, cốt làm cho chàng bận tâm đối phó với xác chết, thừa cơ ám toán chàng.
Người đó phải là một nội gia cao thủ, mượn vật mà chuyền lực vào, bởi thế mà xác chết biết công kích, biết cười, biết nói.
Nhưng, Triển Mộng Bạch đã đạt đến mức đại thành võ học, chàng lại có thừa can đảm, nên cái kế của người đó không tạo mảy may hiệu quả.
Chàng đánh rất mạnh, gia dĩ từ trên không đánh xuống, mảnh lực tăng gấp đôi, đúng là một nhát kiếm lôi đình!
Nhát kiếm xuống, tiếng chạm vang lên kinh khủng, chiếc kiệu bị chặt làm đôi, theo những đoạn gỗ văng ra, quả có một bóng người.
Thân pháp người đó cực kỳ nhanh, dù bóng đó là địch nhân, Triển Mộng Bạch vô cùng thán phục.
Người đó vừa vọt ra ngoài, vừa cao giọng tán :
- Nhất kiếm tuyệt diệu!
Hắn bay vút luôn lên không cao hơn ba trượng.
Trong khi đó, Triển Mộng Bạch đã đáp xuống rồi sợ hắn bên trên thừa cơ kích theo, cấp tốc quét một vòng kiếm trên đầu, rồi ngẩng mặt lên nhìn.
Người đó quăng mình đáp xuống một cành cây dựa triền, tà áo phất phơ, che khuất mặt mày, Triển Mộng Bạch không còn nhận ra được.
Chàng khích :
- Làm cái gì mà ẩn ẩn hiện hiện như quỷ như ma thế, bằng hữu? Hay là không dám chường mặt với đời?
Người đó cười lạnh một tiếng :
- Nếu muốn thấy chân diện mục của ta, thì cứ theo ta!
Phất cánh tay áo lên, hắn rời cành cây, phi thân vút đi liền, đáp xuống ngoài xa năm trượng.
Chân vừa chạm đất, hắn lại tung mình lên, đồng thời cười lạnh, hoành tay về phía hậu vẫy vẫy, gọi Triển Mộng Bạch.

Dù chàng không muốn đuổi theo, cũng bắt buộc phải đuổi, để truy cứu sự tình.
Một trước, một sau, cả hai cùng có thuật khinh công cao tuyệt, cả hai vòng quanh vùng núi, một chạy một đuổi, họ đi dần vào nơi hoang vắng, hầu như tuyệt tích thế nhân.
Song Triển Mộng Bạch không hề nao núng, cứ đuổi theo, độ một thời gian nguội chén trà, họ đến phía sau núi.
Người phía trước đột nhiên dừng chân, quay mình lại.
Hắn vận một chiếc áo màu xám tro, mặt hắn cũng màu tro, một màu vưa thâm, vừa lạnh, vừa tàn khốc.
Triển Mộng Bạch nhận ra, những thớ thịt trên mặt hắn giật đều, tỏ sự linh hoạt như gương mặt thật, có điều đôi mắt thì thoạt sáng quắc lạ lùng, lại thoạt lờ đờ như mắt người chết.
Triển Mộng Bạch cũng dừng chân, nhìn đối tượng một lúc, đoạn quát hỏi :
- Ngươi là ai?
Người đó bật cười hắc hắc :
- Ngươi không nhận ra ta?
Triển Mộng Bạch trầm giọng :
- Trong số người ta từng gặp gỡ, không có ai hanh động quỷ quái như ngươi!
Người đó lạnh lùng :
- Ngươi không nhận ra ta, thế tại sao đi đến đâu cũng tuyên bố khiêu chiến với ta?
Triển Mộng Bạch giật bắn mình, kêu :
- Ngươi... ngươi là Phong Nhập Tùng?
Người đó cười lạnh :
- Đã có gan khiêu chiến với ta, sao gặp ta rồi, ngươi lại lộ vẻ quá sợ?
Tự nhiên mà chạm mặt với vị đệ nhất danh nhân trong số bảy người, Triển Mộng Bạch phải giật mình, song điều đó không có nghĩa là chàng sợ.
Cho nên, qua giây phút sững sốt rồi, chàng sôi giận quát :
- Hay cho Phong Nhập Tùng! Ta không ngờ ngươi là một kẻ tiểu nhân, vô tín, vô nghĩa, ngươi lại dám ám toán ta! Nếu vừa rồi, ta chết nơi tay ngươi thì...
Phong Nhập Tùng lạnh lùng :
- Ngươi chết nơi tay ta, thì hợp tình hợp lý lắm rồi, còn nói gì nữa!
Triển Mộng Bạch hét :
- Ngươi đã phát thệ với ân sư như thế nào? Thế ngươi dễ quên rồi chăng? Hay ngươi có can đảm phủ nhận lời thề?

Phong Nhập Tùng điềm nhiên :
- Ta không quên! Ta không phủ nhận!
Triển Mộng Bạch cao giọng :
- Nếu vậy, tại sao ngươi...
Phong Nhập Tùng cười mỉa :
- Lời thề đó, ta phát xuất trước mặt Thất Chỉ Thiên Công. Lão còn sống là ta con giữ, lão chết rồi, ta còn giữ với ai?
Triển Mộng Bạch biến sắc :
- Ngươi.. ngươi nói gì?
Phong Nhập Tùng bật cười cuồng dại :
- Sư phó ngươi chết rồi, ngươi không hay biết à? Không lẽ Triệu Minh Đăng và Lý Tùng Phong không báo tin cho ngươi?
Triển Mộng Bạch thấy họ Lý và họ Triệu đến tìm chàng, chỉ biết là có biến, nên họ rời khu rừng mà đi, chứ không tưởng là ân sư đã chết!
Chàng run run giọng hỏi :
- Ngươi sát hại lão nhân gia phải không?
Phong Nhập Tùng hừ một tiếng :
- Lão còn sống ngày nào, là ta còn giữ lời thề ngày đó, nếu ta không giữ lời thề thì làm sao lão sống đến ngày nay? Nếu ta phủ nhận lời thề, thì tại sao ta đợi đến ngày nay mới phủ nhận mà không huỷ bỏ từ trước?
Hắn nói đúng!
Triển Mộng Bạch hét :
- Vậy ai hạ thủ sát hại lão nhân gia?
Phong Nhập Tùng cao giọng hơn :
- Ngươi muốn biết ai sát hại lão ta? Chỉ sợ ta nói rồi, ngươi sẽ không tin!
Triển Mộng Bạch nghiến răng :
- Ngươi nói hay không nói?
Phong Nhập Tùng ngẩng mặt lên không, bật cười lớn, không đáp.
Tràng cười của hắn nghe thê thảm vô cùng, mà thần sắc của hắn cũng cực kỳ quái dị.
Không rõ hắn đắc ý hay thất vọng? Hắn bi ai hay cao hứng?
Triển Mộng Bạch vừa phẫn uất, vừa lấy làm lạ, tự hỏi làm sao mà ân sư lại chết? Mà tại sao Phong Nhập Tùng lại có thái độ cổ quái như vậy?
Cuối cùng, Phong Nhập Tùng ngưng cười, đoạn quắc mắt nhìn Triển Mộng Bạch, đôi mắt bắn tia sáng xám mờ, một màu ảm đạm nhất.
Rồi hắn gằn từng tiếng :

- Cho ngươi biết người sát hại lão chín là lão! Nói một cách khác, lão tự sát!

TÌNH NHÂN TIỄN

Hồi 18
Tử chiến dưới triền đồi

Triển Mộng Bạch từng biết ý chí cầu sống của lão nhân tại khu Mê lâm mãnh liệt như thế nào, thì làm sao tin được cái việc lão tự sát? Bất giác, chàng sôi giận mắng luôn :
- Câm ngay cái mỏm thối của ngươi! Ngươi...
Phong Nhập Tùng bật cười khanh khác, chận lời :
- Ta nói có sai đâu? Quả thật ngươi không tin mà!
Triển Mộng Bạch quát :
- Ai tin được câu chuyện quái đản do ngươi bịa đặt?
Phong Nhập Tùng cao giọng tiếp :
- Lão ta đòi rượu thịt? Thì hai người đó răm rắp tuân theo, không tròn một ngày, đưa rượu thịt đến cho lão. Thuốc độc không hại chết lão, đói khát không hại lão chết, nhưng cái no đủ lại làm cho lão táng mạng! Có rượu, có thịt, một con người từng nhịn ăn uống suốt hai mươi năm dài, tự nhiên phải ham, và ăn và uống bằng thích! Ăn uống quá độ, một lần bù cho hai mươi năm, lão trướng bụng lên mà chết!
Hắn bật cười ha hả, tiếp luôn :
- Con chó đói quá, phải cả phân, huống hồ con người đang lúc đói lả lại có rượu thịt!
Triển Mộng Bạch quát :
- Vô lễ! Câm miệng lại!
Phong Nhập Tùng thấy chàng càng nghe càng khó chịu, hắn lại càng hăng :
- Lão ta, thóch chứa trăm xe, tài cao vạn trượng, song vẫn còn là con người, chứ chưa phải là hiền phải thánh, lão ăn hồng hộc như một gã thất phu, lỗ mãng, ăn như vậy không chết sao được.
Hắn còn thốt nhiều lời mỉa mai nữa, cố chọc tức Triển Mộng Bạch. Dĩ nhiên, chàng phải phẫn nộ với sự trào lộng của hắn trên niềm đau khổ, trên điều bất hạnh của một người từng giáo huấn hắn thành tài, giúp hắn thành danh.

Không thể dằn lòng được nữa, hắn rút kiếm lướt tới liền.
Phong Nhập Tùng bật cười cuồng dại :
- Ngươi vội gì muốn chết gấp thế? Thất Chỉ Ông chết rồi, thì ngươi đừng hòng sống sót!
Đoạn hắn tán :
- Kiếm pháp khá đó nhé!
Thoáng mắt song phương trao đổi năm sáu chiêu rồi, và tiếng cuối của Phong Nhập Tùng dứt đúng lúc hắn đánh ra chiêu Lôi Đình Bôn Phát.
Nhưng, kiếm pháp của Triển Mộng Bạch như nước tràn bờ, từng lượn tiếp theo từng lượn, ào ào, không hề nhượng bộ cái khí thế của đối phương.
Triển Mộng Bạch thầm nghĩ, nếu hôm nay chàng không giết được hắn, thì chàng cũng phải tán mạng dưới bàn tay của hắn.
Một hắn, chàng không ngại lắm. Chàng chỉ sợ người em gái của hắn xuất hiện bất ngờ, rồi cả hai liên thủ hiệp công, lúc đó chàng khó lòng đối phó.
Phong Nhập Tùng chưa chịu xuất toàn lực, chỉ đưa ra những hư chiêu, để quan sát, đo lường tài nghệ của Triển Mộng Bạch.
Ngờ đâu, qua hơn mười chiêu, Triển Mộng Bạch trở nên hung hản lạ thường, tả chưởng, hữu kiếm, giao chuyển chớp nhoáng, nên khí thế mãnh liệt không tưởng nổi.
Chàng dồn Phong Nhập Tùng vào thế thủ rất nhanh chóng.
Phong Nhập Tùng nhận ra, dù chàng còn nhỏ tuổi, song tài nghệ ngang ngửa với Thất Đại Danh Nhân, y không khỏi sợ thầm.
Chính kiếm pháp của Triển Mộng Bạch mới làm cho y kinh khiếp hơn hết. Bởi chàng có cái lối múa kiếm cực kỳ oai mãnh, phát huy rõ rệt cái bá khí rợn người, y từng chạm trán với vô số cao thủ, song chưa gặp được một nhân vật nào biểu hiện mãnh liệt cái khí thế đó.
Y thầm nghĩ :
- Nếu để cho hắn chuyên luyện sở học trong vòng mười năm nữa, thì trên đời này chẳng còn ai trị hắn nổi! Hắn sẽ trở thành bá chủ võ lâm là chắc!
Y quyết tâm hạ sát Triển Mộng Bạch ngay trong đêm nay!
Lập tức, y thay đổi đấu pháp, chiêu thức đưa ra vừa ngụy dị vừa tàn độc, thiên biến vạn hoá, cũng oai mãnh, cũng ôn nhu, cũng kiên cường, cũng linh ảo, chẳng kém Triển Mộng Bạch chút nào.
Về tài nghệ, y có phần trội hơn Lam đại tiên sinh và Đế Vương cốc chủ.
Triển Mộng Bạch cũng từng chạm trán với một số cao nhân, song

những vị đó có lối đánh đường đường chính chính, dùng những chiêu thức quang minh chính đại, không hề để mất cái thể thống thân phận.
Chàng chưa hề thấy ai có lối đánh vung vít như Phong Nhập Tùng, bất chấp cả những chiêu tuy độc, nhưng rất hèn hạ.
Hai mươi chiêu nữa lại qua, Triển Mộng Bạch nhận thấy khó đối phó với đấu pháp kỳ quái của Phong Nhập Tùng.
Triển Mộng Bạch dùng cả hai tay, tả thì chưởng nhu, hữu thì kiếm cương, nhu cương tương tế, tuy yếu song không bại.
Chàng vung kiếm, cái thế không mạnh hơn địch, song mỗi thế đánh ra là mỗi xung kích.
Y nhìn quanh, chợt cười lạnh, khích :
- Người ta đồn, Triển Mộng Bạch là một niên thiếu anh hùng, tài nghệ quán thế, bây giờ ta mới biết, bất quá chỉ có vậy thôi! Thì ra, lời truyền thuyết thật khó tin!
Triển Mộng Bạch bĩu môi :
- Ngươi đừng khích ta quăng kiếm, dùng tay không đánh với ngươi! Bình sanh ta không hề dùng kiếm đánh với người tay không, nhưng đối với ngươi lại khác, bởi ngươi là một ác đồ, sát sư, phản môn! Ta có quyền dùng mọi thủ đoạn diệt trừ ngươi!
Phong Nhập Tùng giật mình, thầm nghĩ :
- Gã này thông minh quá, đoán đúng cái ý của ta!
Điều đó chẳng đáng lấy làm lạ.
Bởi, ngày trước, tại Luyện Hồn Đầm, khi lừa được tên mang thức ăn cho nhà sư mày xám, lên đến động chế luyện Tình Nhân tiễn, chàng lại bị gạt mà quăng kiếm đi, thành ra để xổng địch nhân.
Có kinh nghiệm đó rồi, khi nào chàng để bị lừa lượt thứ hai?
Phong Nhập Tùng thất vọng, đành phải dở hết tài năng ra đối phó.
Tài nghệ và kinh nghiệm của y, đành là trội hơn Triển Mộng Bạch, song muốn sát hại chàng, cũng chẳng phải là việc dễ làm.
Cho nên, y cố dè dặt tiêu hao khí lực, chờ cơ hội, vì biết rằng cuộc đấu phải kéo dài lâu, nếu nóng nảy gấp công, thì bất lợi cho cuộc chiến về khuya.
Triển Mộng Bạch sử dụng tất cả tuyệt chiêu đã học được. Song phương đã trải qua trên hai trăm chiêu.
Địch phát động trước, giành tiên cơ, thì chàng phải phòng thủ nghiêm mật.
Nhưng, như lần trước, Phong Nhập Tùng lại lui về phía hậu, đúng bảy thước.
Lần này, Triển Mộng Bạch không còn sững sờ nữa, vừa vọt ngược

về phía hậu, chàng tiến theo liền, giành tiên cơ, song y phòng thủ quá nghiêm mật, chàng không làm được gì.
Chàng cực kỳ phẫn nộ, chưa biết phải đối phó cách nào, thừa cơ hội đó, Phong Nhập Tùng lại tung người lên, vung hai tay đánh tới, liên tục chưởng phong cuốn đi ào ào.
Y cũng vẫn đánh ra chiêu Xuân Phong Sơ Đẳng như trước, thoạt tiến, thoạt lùi, tiến là xuất chiêu, lùi là thủ kín, thân hình di động như quỷ chợt hiện chợt ẩn.
Triển Mộng Bạch hết sức kinh ngạc tự hỏi đối phương có ý tứ gì lại cứ dùng một chiêu thức đó tấn công chàng, tấn công chưa đến đích lại lùi, lùi rồi lại tiến.
Chẳng khác nào y khai diễn một trò đùa, trừ ra y nổi cơn điên bất thình lình.
Trong võ lâm, từ cổ chí kim, không một cao thủ nào dùng một chiêu đến nhiều lượt trong một cuộc đấu.
Tuy nhiên, dù y có ý tứ chi, chàng cũng bất cần, bởi chàng nghĩ rằng chẳng lẽ cứ đứng đây mà nhìn y làm trò đùa?
Tả chưởng, hữu kiếm, chàng xuất chiêu Vạn Lý Phi Hồng, vừa lướt tới nửa chừng thì cứ để kiếm công luôn, còn chưởng thì thu về phòng thủ.
Thế công mạnh như thiên lôi giáng búa, thế thủ chắc như vách sắt tường đồng.
Công và thủ nghiêm bị như vậy là tuyệt diệu lắm rồi, song chàng không khỏi một sơ hở.
Cái sơ hở đó, là chàng phải phân tán công lực ra làm hai phần. Do đó, chẳng phần nào được toàn vẹn công cũng như thủ, bất quá hình thức thì tròn kín, nhưng hậu thuẫn không vững lắm, vì nội lực không tập trung.
Đối phó với một địch thủ như Phong Nhập Tùng, vô hình chung chàng đã lộ sơ hở đó là bất lợi vô cùng.
Phong Nhập Tùng sở dĩ áp dụng đấu pháp quái dị đó là để chọc tức Triển Mộng Bạch, nếu chàng không giữ được bình tĩnh thì y có cơ hội thủ thắng ngay.
Khi thấy chàng đánh ra chiêu Vạn Lý Phi Hồng, y hết sức mừng. Và y không còn lùi nữa, lập tức vung cả đôi tay, nhập nội vào vùng kiếm quang của Triển Mộng Bạch.
Y sử dụng chiêu Phân Quang Tróc Ảnh, một kiếm chiêu có lợi mà cũng rất có hại. Nếu người sử dụng kiếm không để lộ sơ hở, thì chẳng khi nào y dám liều như vậy!
Triển Mộng Bạch biến sắc, biết mình thất thế rồi, có muốn sửa chữa

cũng chẳng kịp nào.
Chàng nghe cánh chỏ tê buốt, rồi bàn tay lỏng ngón thanh kiếm rơi xuống đất.
Phong Nhập Tùng đánh thốc luôn hai tay vào Triển Mộng Bạch.
Dù rơi kiếm, Triển Mộng Bạch không hề rối loạn tâm thần, khoát tay tả hộ vệ phần trước ngực, song cánh tay đó chỉ còn nửa phần công lực, thì làm sao chống đối nổi cả hai tay của Phong Nhập Tùng với toàn lực?
Song phương chạm tay, một tiếng bình vang lên, Triển Mộng Bạch nghe toàn thân rung động, cánh tay buông xuôi, khí huyết cuộn trào chập chờn lùi lại, rồi ngã xuống.
Nhưng, Phong Nhập Tùng không để cho chàng ngã, vươn tay hữu theo thủ pháp Kim Ty Phân Triền, uống vòng câu móc giữ chàng lại, chụp luôn vào mạch môn chàng, đồng thời xòe tay vồ chặt vào yết hầu chàng.
Tay hữu tê dại, tay tả bị chận mạch môn, Triển Mộng Bạch làm sao phản kháng?
* * * * *
Nam Yến và Tiêu Phi Vũ đi một vòng bên ngoài khách sảnh, không gặp Kim Phi đâu cả.
Nam Yến hết sức khẩn trương, luôn luôn dậm chân thình thịch kêu khổ.
Tiêu Phi Vũ phải trấn an :
- Cậu và Đỗ Vân Thiên đều là các lão thành, tuổi sáu bảy mươi, không lẽ còn nông nổi như thiếu niên nữa? Biết đâu họ...
Nàng cười nhẹ tiếp :
- Biết đâu họ chỉ tìm một nơi thanh vắng nào đó, không ai biết đâu, để ấn chứng võ công suông, xem ai cao ai thấp vậy thôi...
Nam Yến thở dài :
- Ngươi biết gì? Đỗ Vân Thiên có cái hiệu là Ly Huyền Tiễn, mà tên buông ra rồi, có ai thu lại được? Mà cậu ngươi càng già càng nóng tánh hơn lửa, hai người đó nếu động thủ với nhau rồi, là phải một còn một mất, không vậy là không thôi!
Tiêu Phi Vũ làm sao không hiểu điều đó?
Đang đi, bỗng họ nghe một tiếng động trong khóm hoa gần đó.
Tiêu Phi Vũ và Nam Yến đồng loạt hỏi gấp :
- Ai?
Người trong khóm hoa không đáp, mà lại tung mình lên cao, thân pháp cực kỳ linh hoạt.
Nam Yến và Tiêu Phi Vũ cùng giật mình, cùng nhìn nhau một thoáng,

rồi buột miệng thốt :
- Theo ngay!
Họ lập tức giở thuật khinh công, đuổi theo người đó.
Người chạy trước thoạt bay cao, thoạt đáp xuống thấp, nhẹ nhàng như chim én, vượt qua các khóm hoa, chui mình vào tàng cây vút lên không, cứ phía trước mà chạy mãi.
Thỉnh thoảng người đó dừng lại, như chờ đợi Nam Yến và Tiêu Phi Vũ theo kịp.
Không lâu lắm, kẻ chạy người đuổi đến một vùng hoang vắng lạnh lùng, nơi đó cây cối rất sầm uất, hoa và cỏ lưa thưa, hiển nhiên họ đã rời xa khuôn viên họ Đường rồi.
Người chạy trước vút tung bổng mình lên không, lôn đi mấy vòng, vọt đi mất dạng.
Nam Yến và Tiêu Phi Vũ không bỏ, nhắm hướng đuổi theo song người đó không còn xuất hiện nữa.
Nhưng, trong vùng cây rậm rạp, có tiếng quát tháo vang lên.
Cả hai giật mình, bỏ luôn người đó, cùng chạy bay vào chỗ vừa phát xuất tiếng quát tháo.
Không lâu lắm, họ thấy hai bóng người đang đánh nhau ác liệt.
Đúng rồi, chính là Đỗ Vân Thiên và Kim Phi!
Nam Yến và Tiêu Phi Vũ đồng kêu lên một tiếng rồi cùng chạy bay tới.
Nhưng Đỗ Vân Thiên và Kim Phi đang say cuộc, không nghe họ la lên.
Quanh cục trường, cây đổ, càng gãy, lá rơi, lớp đất, dấu đất còn mới, dấu gãy còn mới, nhựa cây chảy ròng ròng, điều đó chứng tỏ áp lực của cả hai gây nên.
Có lẽ họ đánh nhau từ lâu rồi, từ cái lúc Nam Yến phát hiện ra sự vắng mặt của Kim Phi.
Và song phương đồng tài, đồng sức nên cuộc đấu mới kéo dài cho đến bây giờ.
Cũng có mấy ám khí cắm vào những thân cây quanh đó, ám khi do họ phóng ra, song họ không phải là những tay thiện nghệ, nên chẳng ai phóng trúng đối phương.
Đỗ Vân Thiên thì có đấu pháp âm nhu, còn Kim Phi lại chuyên về dương cương, hai võ công tương khắc, nhưng chưa bên nào khắc chết được bên nào.
Thành ra, chưa ai chiếm được ưu thế.
Nam Yến đến nơi, kêu to :
- Kim huynh, dừng tay lại, được không?

Bây giờ, Kim Phi và Đỗ Vân Thiên mới nghe lọt, cả hai cùng giật mình.
Họ giật mình vì họ âm thầm dẫn nhau ra thế mà vẫn có người biết được và theo họ đến đây!
Đỗ Vân Thiên lập tức nhảy ra khỏi vòng chiến, xa ngoài mấy thước.
Kim Phi hỏi :
- Ngươi nhận bại?
Đỗ Vân Thiên cười lạnh :
- Chơ cho viện thủ của ngươi cùng vào một lượt, ta tiếp tục giao đấu cũng không muộn!
Kim Phi nổi giận :
- Nói nhảm!
Lão nhảy ra ngoài, chụp một cành cây, rồi bẻ gãy ra thành hai đoạn.
Đỗ Vân Thiên lấy làm lạ, hỏi :
- Ngươi làm cái gì thế?
Kim phi cao giọng :
- Nếu có một người nào tiếp trợ ta, dù chỉ là một quyền, ta cũng nhận bại. Nếu ta không giữ lời thề thì ta sẽ như cành cây này!
Kim phi nhìn Nam Yến :
- Nàng tới đây làm gì?
Nam Yến thở hỗn hển :
- Kim huynh thôi đánh nhau có được không?
Kim Phi lắc đầu :
- Song phương đang tử chiến, nếu ngu huynh dừng ta, lão Đỗ lại không dừng, đánh chết ngu huynh đi, hiền muội nỡ để cho nguy huynh chết vô lý như vậy sao?
Nam Yến sững sờ, không còn nói gì được nữa.
Tiêu Phi Vũ cũng không nghĩ ra cách nào để để cho cả hai dừng cuộc đấu.
Lúc đó, Kim Phi và Đỗ Vân Thiên lại nhào tới tranh phong.
Kim Phi càng đáng càng tấn công dữ dội, huống chi trước mặt Nam Yến, y càng không thể giảm oai phong!
Đỗ Vân Thiên càng đánh càng cảm thấy sợ hãi khi phải đối phó với một Kim phi mà võ công đã tiến xa hơn với Kim Phi ngày trước.
Càng đánh, lão càng kinh hãi, do đó khí thế phải suy nhượt, mà khí thế suy nhượt rồi, là chỉ còn chờ bại thôi!
Kim Phi đánh sang một chiêu.
Đỗ Vân Thiên không tránh, không né, ngang nhiên tiến lên, vung tay nghinh đón.
Một tiếng bình vang lên, bốn bàn tay chạm nhau dính lại đó!

Chẳng những Nam Yến và Tiêu Phi Vũ cùng biến sắc, họ biết là cả hai đã dùng chân lực tranh hơn kém rồi. Và khi hai người bắt đầu giai đoạn tỷ thí chân lực thì không còn cách gì phân khai được nữa.
Mà Kim Phi cũng kinh hãi, không tưởng là Đỗ Vân Thiên dám dùng một chiêu sát thủ như vậy!
Đỗ Vân Thiên đã không mong gì thủ thắng trước Kim Phi, y quyết định dùng chiêu này để cho dù lão bại, Kim Phi vẫn phải trả một giá rất đắc.
Thần sắc hai người mỗi lúc một nghiêm trọng, mồ hôi đọng thành những giọt to rơi xuống.
Chân của cả hai bắt đầu lún xuống!
Nhìn lại, thấy chân họ lún xuống, đất lún dần, lún dần, lún trọn bàn chân rồi.
Nam Yến nắm tay Tiêu Phi Vũ bóp mạnh cơ hồ không dám nhìn vào cuộc đấu nữa.
Tiêu Phi Vũ thì trừng mắt nhìn không chớp.
Họ biết, hoặc Đỗ Vân Thiên, hoặc Kim Phi trong hai người phải có một, bất cứ phút giây nào sẽ ngã xuống.
Và ngã xuống rồi, là vĩnh viễn không còn đứng lên được nữa!
* * * * *
Nếu Phong Nhập Tùng chặt nhẹ bàn tay thôi, thì cánh táy của Triển Mộng Bạch đứt lìa!
Vừa lúc đó, bỗng có tiếng quát vang :
- Phong Nhập Tùng! Hãy xem ai đây!
Phong Nhập Tùng nhìn về hướng tiếng quát, chợt biến sắc.
Một đại hán đứng không xa, tay tả nắm một nữ nhân, tay hữu cầm thanh đao chỉa vào yết hầu người đó.
Nghe tiếng hét, Triển Mộng Bạch không cần nhìn cũng biết là Hoàng Hổ.
Hoàng Hổ lôi nữ nhân tới, quát :
- Muốn cho em gái ngươi sống, ngươi hãy buông Triển đại ca ra ngay!
Thì ra, nữ nhân là Phong Tán Hoa!
Phong Tán Hoa bỏ xõa tóc, mặt tái mét, chừng như khí lực tiêu tan hết rồi.
Trong khi Phong Nhập Tùng tìm Triển Mộng Bạch, nàng dụ dẫn Hoàng Hổ, để hai anh em đồng thời tru diệt đối thủ từng khiêu chiến họ khắp sông hồ.
Ngờ đâu, Phong Tán Hoa lại bị Hoàng Hổ chế trụ. Sự biến hoá đó ngoài chỗ dự liệu của họ, cái tâm kế thâm trầm, mà họ tưởng là tuyệt

diệu, giờ đây đổ vỡ hoàn toàn.
Phong Nhập Tùng biến sắc mặt như màu tro đất.
Triển Mộng Bạch chỉ thấy một Phong Nhập Tùng xuất hiện, nghi ngờ Phong Tán Hoa tìm cách ám toán chàng khi giao đấu với Phong Nhập Tùng. Chuyện xảy ra thế này, thực là ngoài sự tưởng tượng của chàng.
Trong khi Phong Nhập Tùng đang kinh hãi vì sự xuất hiện của Hoàng Hổ, Hoàng Hổ bật cười sang sảng :
- Ngươi có nghe rõ không, Phong Nhập Tùng, sao ngươi còn chưa buông Triển đại ca ra!
Phong Nhập Tùng nhìn em gái, nàng xuôi vai, cúi đầu dáng ủ rủ thảm bại.
Tình huyết nhục bất giác dao động, y hét lên :
- Ngươi buông tay trước đi!
Triển Mộng Bạch thầm nghĩ :
- Buông không được đâu! Hắn giảo quyệt lắm! Đừng để bị lừa!
Chàng chưa kịp cảnh cáo Hoàng Hổ, Hoàng Hổ đã bật cười lạnh, đáp :
- Ta buông, mà ngươi không buông thì sao? Ta khi nào mắc kế ngươi!
Triển Mộng Bạch mừng thầm, nghĩ :
- Không ngờ một kẻ lỗ mãng như Hoàng lão đệ lại biết đề phòng chu đáo như vậy!
Phong Nhập Tùng cau mày, lấy làm khó nghĩ.
Y đã nhận thức võ công của Triển Mộng Bạch, nếu buông tha chàng lần này, có khác nào thả cọp về rừng! Mà không buông, chẳng lẽ để cho em gái chết?
Trên đời, có hai anh em nào mà lại chẳng thương? Huống chi, Phong Nhập Tùng và Phong Tán Hoa từng sống chết có nhau trên khắp nẻo sông hồ, đồng vinh nhục, đồng an nguy, nửa bước không rời?
Tình cảm của họ, ngoài ruột thịt còn có cái tình bằng hữu, đồng chí, đồng tâm?
Thấy cái dáng ủ rũ của Phong Tán Hoa, y cũng điếng ruột rồi, huống hồ nhìn em bị sát hại?
Hoàng Hổ nháy mắt ra hiệu với Triển Mộng Bạch, ngầm bảo là mình thắng thế rồi.
Với niềm đắc ý, y giục :
- Nhanh lên Phong Nhập Tùng! Hãy cho ta biết ý của ngươi đi!
Bỗng, Phong Nhập Tùng cười lạnh :
- Ta thắng Triển Mộng Bạch do tài năng, còn ngươi thắng em ta, là

do mưu kế. Nếu bắt buộc phải làm cuộc trao đổi, thì cuộc trao đổi này không công bình!
Hoàng Hổ cười lớn :
- Hay cho cái tên thất phu chẳng biết liêm sỉ là gì! Nào có phải ngươi thắng đại ca ta bằng võ công đâu? Ba lần xuất chiêu Phong Y Sơ Động đó, chẳng phải là mưu kế là gì?
Ngươi giải thích cho ta nghe đi nào?
Phong Nhập Tùng sững sờ, thầm nghĩ :
- Hay là hắn dùng bặc đại trí nên xem như ngu ngốc?
Phong Tán Hoa càng lúc càng ủ rủ cực độ, Phong Nhập Tùng đau xót vô cùng.
Bỗng, y sanh ra một kế, hét lớn :
- Ta buông Triển Mộng Bạch đây, ngươi buông em ta ra đi!
Y ngầm vận công, toan đả thương Triển Mộng Bạch, dù chàng có sống, trở lại với Hoàng Hổ, cũng phải chịu tàn phế suốt đời.
Ngờ đâu, y chưa hạ thủ, Hoàng Hổ đã quát to :
- Ta cảnh cáo cho ngươi biết, nếu ngươi ám toán đại ca ta, thì ta giết em ngươi ngay!
Liệu mà giữ gìn ý tứ đấy, đừng để bàn tay ta táy máy mà rồi phải khóc hận cốt nhục thâm tình!
Phong Nhập Tùng kinh hãi, lại nghĩ :
- Hắn bên ngoài xem thì chất phác, song bên trong lại thâm trầm cực độ! Đáng sợ thật!
Không còn làm gì được nữa, y buông Triển Mộng Bạch ra, rồi lùi lại mấy bước, hỏi :
- Được chưa?
Hoàng Hổ cười lớn :
- Thông minh đấy! Bọn ta không phải là những người thất tín đâu!
Y buông tay, rồi bảo :
- Lại đây mà lãnh em ngươi!
Phong Nhập Tùng vọt mình tới, dìu Phong Tán Hoa, nhận thấy toàn thân nàng nhũn lại, bất giác nổi giận, gào lên :
- Ngươi đánh nàng trọng thương!
Hoàng Hổ cười lạnh :
- Ai đánh nàng chứ! Chính nàng thọ thương lúc nào chẳng rõ, đáng lý thì không nên vọng động, nàng lại đi tìm ta, gây sự! Hại người không được trở lại hại mình, tự nàng chuốc khổ, nào phải do ta?
Phong Nhập Tùng nghiến răng, nhìn Hoàng Hổ, nhìn Triển Mộng Bạch gằn từng tiếng :
- Tốt! Sau một năm, chúng ta sẽ lại gặp nhau!

Y dìu Phong Tán Hoa đi luôn.
Nếu Phong Tán Hoa không thọ thương, y còn liều đánh một trận. Nhưng Phong Tán Hoa trong tình trạng đó, thì còn mong gì thủ thắng? cho nên y đành ôm hận mà đi.
Hoàng Hổ hét lớn :
- Với võ công đó, hai ngươi thừa sức lập nên thinh danh lừng lẫy giữa sông hồ, nhưng hai ngươi không diệt nổi lòng tham vì tánh đố kỵ, chỉ muốn làm một cao thủ đệ nhất trong thiên hạ, nên cứ làm những việc hại người để rồi hại người không được thành ra trở lại hại mình!
Vũ trụ bao la, trong thiên hạ thiếu chi người tài giỏi hơn hai người? Lớp trước tà, thì lớp sau tiến lên, như sóng biển tiếp nối, hai người làm sao tận diệt anh hùng của nhiều thời đại nối tiếp? Cho các ngươi biết, người ta đã bắt đầu không thừa nhận các ngươi là đệ nhất cao thủ nữa rồi đó!
Phong Nhập Tùng định đi luôn, nghe thế xám mặt, dừng chân quay đầu, cao giọng hỏi :
- Kẻ nào dám phủ nhận cái danh đệ nhất cao thủ của ta?
Y hung bạo, giảo quyệt, song lại hiếu thắng, không chịu nổi những lời khích.
Hoàng Hổ cười vang :
- Ai khám phá được bí mật về Tình Nhân tiễn, người đó mới dám mang danh đệ nhất cao thủ trong thiên hạ! Nếu ngươi không phục, thì cứ thi đua! Bằng ngươi ngán sợ Tình Nhân tiễn, thì nên chuẩn bị quy ẩn là vừa!
Phong Nhập Tùng cười lạnh :
- Tình Nhân tiễn là cái quái gì chứ? Ta sẽ khám phá cho các ngươi xem!
Y cúi xuống, nói gì đó với Phong Tán Hoa, rồi dìu nàng đi luôn.
Triển Mộng Bạch thấy Hoàng Hổ dùng mấy tiếng mà khích được Phong Nhập Tùng trở thành thù địch của chủ nhân Tình Nhân tiễn, hết sức kinh ngạc, cho là một việc lạ kỳ, không tưởng nổi là Hoàng Hổ bỗng nhiên trở nên lanh lợi như vậy được!
Chàng cười nhẹ :
- Người ta nói, kẻ sĩ cách ba hôm là trố mắt trông nhau! Không ngờ tại hạ vừa biệt lão đệ nửa ngày, mà lão đệ vượt tiến quan trọng! Lão đệ làm được nhiều việc đáng giá quá chừng! Chiến thắng Phong Tán Hoa, cứu nạn tại hạ, hai điều đó chẳng nói làm chi, chính cái sự hoạt bát của lão đệ mới đáng chú ý!
Vì cái chỗ giao tình thâm hậu hơn ruột thịt, chàng không cần phải tạ

ơn cứu mạng.
Hoàng Hổ bật cười ha hả :
- Đại ca tưởng những lời nói đó, do chính tiểu đệ nghĩ mà thốt ra?
Triển Mộng Bạch sững sốt :
- Những lời nói đó, do chính miệng lão đệ phát xuất? Chẳng lẽ có một đệ tam nhân nào ẩn nấp nơi mình lão đệ mà mượn miệng nói thay?
Hoàng Hổ vẫn cười :
- Gần như vậy đó, đại ca! Có người rỉ bên tai tiểu đệ từng lời, tiểu đệ cứ lập lại y theo mà thôi! Chẳng qua, người đó dùng thuật truyền âm nhập mật, nên chẳng ai trông thấy!
Triển Mộng Bạch trố mắt :
- Ai?
Hoàng Hổ chưa kịp đáp, một người nào đó đáp thay :
- Lão phu!
Một lão nhân vận áo vàng từ trong chỗ tối bước ra, miệng điểm nụ cười, nhưng mặt lạnh như tiền.
Triển Mộng Bạch vừa kinh hãi, vừa mừng rỡ, kêu lên :
- Nhạc phụ cũng đến nơi này?
Người áo vàng đó, chính là Đế Vương cốc chủ Tiêu Vương Tôn!
Tiêu Vương Tôn thốt :
- Tất cả đề bỏ đi hết rồi, sơn cốc vắng lạnh lạ lùng, lão phu cũng xuất ngoại luôn, các vị đi trước, lão phu theo sau liền.
Hoàng Hổ thở dài :
- Nếu không có tiền bối, Hoàng Hổ này đêm nay đã thành ma rồi!
Triển Mộng Bạch lấy làm kỳ :
- Sự tình như thế nào?
Hoàng Hổ giải thích :
- Khi tiểu đệ tỉnh rượu, thì đại ca biến đi đâu mất, còn các vị kia thì nằm la liệt trên nền đại sảnh. Tiểu đệ nghe cổ họng khô như cháy, vội quơ mấy bình trà, song bình nào cũng cạn ráo, chẳng còn một giọt nhỏ...
Triển Mộng Bạch cười nhẹ :
- Tại hạ đã nốc hết rồi, còn gì?
Hoàng Hổ tiếp :
- Tiểu đệ mang bình lần ra phía sau, tìm nước uống, bỗng thấy một bóng người, cách xa xa ở phía trước mặt vẫy tay, gọi tiểu đệ...
Triển Mộng Bạch hỏi :
- Có phải là Tiêu lão tiền bối chăng?
Hoàng Hổ lắc đầu :

- Người đó buôn tóc xỏa dài, vận chiếc áo cũng dài, bởi y đứng trong bóng tối, tiểu đệ không nhìn mặt được, tiểu đệ do dự.
Y mỉm cười, rồi tiếp :
- Vừa lúc đó, Tiêu lão tiền bối dùng thuật truyền âm nhập mật cho tiểu đệ biết. Biết được rồi, tiểu đệ giật bắn mình.
Triển Mộng Bạch trố mắt :
- Lão nhân gai nói gì?
Hoàng Hổ đáp :
- Lão nhân gia cho biết tên họ người đó, và bảo tiểu đệ cứ yên trí mà đi. Đại ca cũng biết tiểu đệ có cái gan lì, hễ nói đi là đi ngay!
Triển Mộng Bạch và Đế Vương cốc chủ cùng cười.
Hoàng Hổ tiếp :
- Người đó có thuật khinh công rất cao, dẫn dụ tiểu đệ một lúc lâu, qua nhiều đoạn đường mới chịu lộ diện. Chính là một nữ nhân, mà chính là Phong Tán Hoa đó, đại ca! Tiểu đệ nói, có phải nàng tìm tiểu đệ tỷ thí ám khí không?
Y là con người bộc trực, chỉ biết đi thẳng vào việc chứ không hề tra trước cứu sau, nên không hỏi nàng tại sao vi bội lời thề, không ước hẹn trước để giao đấu đàng hoàng, mà lại âm thầm tìm nhau động thủ.
Chẳng qua, Phong Tán Hoa muốn trừ diệt Hoàng Hổ một cách êm thấm vậy thôi. Mất Hoàng Hổ rồi, dù Triển Mộng Bạch có thoát chết khỏi tay anh nàng, cũng không còn đáng sợ nữa!
Nàng đang mang nội thương, song thừa sức thắng Hoàng Hổ.
Nàng có biết đâu, Tiêu Vương Tôn ngầm trợ giúp Hoàng Hổ, dùng truyền âm nhập mật chỉ điểm cho y từng chiêu thức một, do đó y luôn luôn chiếm tiên cơ.
Phong Tán Hoa nổi giận, dốc toàn lực quyết giết Hoàng Hổ. Nàng xuất thủ nhanh quá, Tiêu Vương Tôn không chỉ điểm kịp cho Hoàng Hổ ứng phó.
Khi nào nàng biết được Tiêu Vương Tôn ẩn mình cạnh cuộc chiến?
Nàng dồn Hoàng Hổ mãi, về một góc núi, đến lúc đó thì Hoàng Hổ không còn lùi được nữa.
Trong một phút giây bất ngờ, nàng vung chưởng đánh tới, Hoàng Hổ không còn cách nào khác hơn là đưa tay ra liều chận.
Bỗng một bàn tay đặt nơi lưng y, từ bàn tay đó một đạo lực chuyển sang, dạo lực dồn ra tay, hai tay song phương chạm nhau, nàng bị bắn vồng lên không, bay ngược lại rơi xuống.
Triển Mộng Bạch biết là Tiêu Vương Tôn tiếp trợ Hoàng Hổ bức thoát Phong Tán Hoa.

Hoàng Hổ bật cười khoái trá, tiếp :
- Rồi Tiêu lão tiền bối bảo tiểu đệ áp giải nàng đến đây, tiểu đệ trông thấy đại ca, rồi.. rồi...
Triển Mộng Bạch mỉm cười :
- Việc sau, tại hạ hiểu, còn rồi.. rồi cái gì nữa!
Hoàng Hổ cười hì hì :
- Rồi... không cần nói nữa!
Tiêu Vương Tôn thốt :
- Anh em Phong Nhập Tùng chẳng phải là những tay vừa mà chủ nhân Tình Nhân tiễn cũng cực kỳ lợi hại. Lão phu dùng lời khích họ Phong, để họ chống đối chủ nhân Tình Nhân tiễn, là cốt phân tán thực lực của địch phần nào, giúp cho lão đệ dễ bề đối phó. Đó là cách lấy độc trị độc. Chứ nếu không thì biết đến bao giờ lão đệ khám phá ra sự bí mật của Tình Nhân tiễn? Lần này xuất ngoại, lão phu có ý định tra cứu sự tình đó, ngờ đâu...
Triển Mộng Bạch chú ý :
- Có trở ngại chăng, nhạc phụ?
Tiêu Vương Tôn tiếp :
- Vừa xuất cốc, lão phu may mắn tìm được một manh mối, theo manh mối đó phăng lần, bắt đầu từ nhà cũ của con phát xuất!
Triển Mộng Bạch a lên một tiếng :
- Có thể...
Tiêu Vương Tôn chận lại :
- Đến nơi đó lão phu nhận ra có nhiều người hành nghề bảo tiêu đang phòng vệ ngôi nhà, nhưng họ là những kẻ lục đục thường tài, lão phu điểm huyệt tất cả, rồi lục soát trong mấy gian nhà kín đáo...
Lão tiếp :
- Trong một gian nhà bí mật, quả có một quyển sổ, ghi chép tất các dịch vụ về Tình Nhân tiễn.
Triển Mộng Bạch trầm tư một chút, bỗng tỉnh ngộ :
- Phải rồi! Có lẽ sự bí mật của lão bị phát giác, chủ nhân Tình Nhân tiễn không thể để lão sống lâu hơn!
Tiêu Vương Tôn tiếp nối :
- Sau khi lão ta chết rồi, bao nhiêu manh mối do lão phu và ngươi tìm được, cầm như đứt đoạn! Và hai chúng ta phải bắt đầu làm lại cái việc mò kim đáy biển! Cũng có thể cho rằng có việc giết người diệt khẩu, mà cũng có thể nghĩ là cái chết của Tần Sấu Ông gây hoang mang, chúng ta sẽ không nghi ngờ Tần Sấu Ông có liên quan tới tổ chức đó!
Triển Mộng Bạch càng nghĩ, càng nhận ra địch nhân quả là tay lợi

hại cùng cực!
Bất giác chàng rùng mình, lo ngại mình khó thành công trong việc báo thù.
Tiêu Vương Tôn tiếp :
- Vì theo dõi Tần Sấu Ông, lão phu đến địa phương này, lẫn lộn trong đám đông. Các ngươi không nhận ra lão phu chứ lão phu trông thấy từng người một!
Lão nhếch môi, song không cười, tiếp luôn :
- Lão phu nhận thấy Tiêu Phi Vũ càng ngày càng cuồng ngạo, song nghĩ lại võ công của con ngày nay tinh tiến lạ lùng, nên cảm thấy khoan khoái phần nào!
Triển Mộng Bạch mỉm cười :
- Nếu không có nhạc phụ thì tại hạ đã thành ma rồi!
Tiêu Vương Tôn cùng cười :
- Cái chiêu Xuân Phong Sơ Động đó, Phong Nhập Tùng sử dụng rất ảo diệu, đừng nói là ngươi, đến lão phu cũng vị tất hoá giải nổi! Hà huống, ngươi còn nhỏ tuổi, lại đối địch với người số một trong nhóm Thất Đại Danh Nhân! Đáng khen cho ngươi lắm!
Lão nhìn Triển Mộng Bạch.
Triển Mộng Bạch cúi đầu.
Hoàng Hổ thoạt đầu lấy làm lạ, song chợt nghĩ ra đúng là cái nhìn đắc ý của nhạc trượng dành cho chàng rể xứng đáng.
Bất giác, y phá lên cười.
Tiêu Vương Tôn gắt yêu :
- Đứng đó mà cười mãi đi! Anh em họ Hạ tìm ngươi khắp chốn, đừng để họ phát cáu lên phạt ngươi bằng mười vò rượu đấy!
Hoàng Hổ ngưng cười :
- Nhưng còn.. còn đại ca?...
Tiêu Vương Tôn đáp :
- Đại ca ngươi theo lão phu xem một nhiệt náo, nhưng không nguy hiểm. Ngươi yên trí, cứ đi đi!
Hoàng Hổ đi liền.
Triển Mộng Bạch kinh ngạc :
- Nhiệt náo gì, nhạc phụ?
Tiêu Vương Tôn mỉm cười :
- Lão phu còn nhớ ngươi rất thích xem cao thủ giao đấu.
Triển Mộng Bạch giật mình :
- Đỗ và Kim nhị vị lão tiền bối?...
Tiêu Vương Tôn gật đầu :
- Phải! Cuộc đấu của họ đáng được con dự khán!

Bỗng lão trầm giọng, tiếp :
- Đến đó rồi, ngoài cái việc xem họ đánh nhau, con còn có phận sự khuyên giải họ.
Đừng để cho họ đưa nhau đến bước đường cùng. Lão phu không muốn thấy mặt Kim Phi, cho nên không can thiệp. Việc đó do con.
Thì ra, cái người đưa đường cho Nam Yến và Tiêu Phi Vũ chính là Tiêu Vương Tôn!
Nhận ra, mọi việc xảy ra tại đây, đều khôngqua con mắt của Tiêu Vương Tôn, Triển Mộng Bạch hết sức khâm phục lão, thầm nghĩ con người đó quả thật vô song trên đời!
Họ dẫn nhau đi về hướng có cuộc chiến giữa Kim Phi và Đỗ Vân Thiên.
Nhớ lại mối hận thù thâm sâu giữa hai vị tiền bối đó, Triển Mộng Bạch bất giác cau mày hỏi :
- Làm sao tại hạ khuyến giải họ được, nhạc phụ?
Tiêu Vương Tôn thốt :
- Ai khác không hòa giải được, chứ con thì chắc chắn thành công.
Triển Mộng Bạch lấy làm kỳ :
- Tại hạ phải làm sao?
Tiêu Vương Tôn đáp :
- Con cứ gọi Kim Phi, hỏi lão :
Có muốn gặp mặt con gái lão không?
Triển Mộng Bạch tỉnh ngộ :
- Phải! Nghe tại hạ hỏi như vậy, Kim tiền bối phải dừng tay liền. Tự nhiên là lão không muốn chết khi chưa được gặp lại con!
Tiêu Vương Tôn tiếp :
- Rồi ngươi hỏi luôn, Đỗ Vân Thiên lão có muốn con gái khôi phục thần trí hay không?
Nếu muốn lão phải ngưng cuộc chiến, rồi lập tức đến Động Đình. Lão phu sẽ đón lão dọc đường, thương lượng với lão về việc đó!
Triển Mộng Bạch vỗ tay reo lên :
- Hay! Can ngăn được Ly Huyền Tiễn Đỗ Vân Thiên, là có tài thu hồi mũi tên đã được bắn đi! Nhưng.. Con gái của Kim tiền bối...
Tiêu Vương Tôn chận lại :
- Hoa Phi và Tiêu Nam Phong hiện tại ở cách đây không xa lắm! Chúng tiêu pha cực kỳ xa xỉ, chúng đi tới đâu, là có tiếng tăm tới đó, bất quá trong vòng nửa hôm thôi, Kim Phi sẽ biết tin tức về chúng!
Lão chỉ tay về cụm rừng trước mặt, cách nửa dặm đường tiếp luôn :
- Họ đang giao đấu trong đó, con đi đi!
Triển Mộng Bạch tỏ ra lưu luyến :

- Nhạc phụ định đi đâu?
Tiêu Vương Tôn cười nhẹ :
- Góc bể ven trời, biết nơi nào mà nói? Tuy nhiên, chúng ta còn gặp lại nhau, con ơi!
Nếu con gặp lại Tiêu Phi Vũ...
Lão không dứt câu, phóng mình vào đêm tối, mất dạng.
Triển Mộng Bạch thở dài, thầm nghĩ :
- Đúng là một con thần long giữa thế gian này, đến không ai hay, đi không ai biết, tài năng quán thế, cơ trí siêu nhân!
Nhưng, dù Tiêu Vương Tôn có thần thông quảng đại, vẫn còn là con người. Mà đã là con người, là còn sơ xuất! Nếu lão biết là còn sơ xuất trong kế hoạch vẹn toàn, thì chẳng bao giờ lão bỏ đi gấp như vậy!
Gió lạnh rít mạnh, đêm sắp tàn.
Khi đến nơi, Triển Mộng Bạch sững sờ!
Nếu cả hai đấu võ công, thì chàng còn phân giải được! Hiện tại họ đấu chân lực, họ lâm vào cái cảnh vong ngã rồi, nếu phân khai họ bất ngờ, thì cả hai bị chấn động mạnh, khí huyết sẽ nghịch chiến, họ rơi vào tình trạng tẩu hỏa nhập ma!
Hơn thế, nếu một người rút tay về, là chân lực của người kia bức theo sát hại sanh mạng ngay, mà người còn sống sót cũng bị thoát lực chết luôn.
Cả hai cùng rút tay, cũng không được.
Một rút tay, lại không được nốt!
Thế thì phải làm sao?

TÌNH NHÂN TIỄN

Hồi 19
Phút tử vong

Kim Phi và Đỗ Vân Thiên xuất hạn đẫm ước cả đầu cổ, mặt mày, dĩ nhiên họ không thấy Triển Mộng Bạch.
Nam Yến và Tiêu Phi Vũ trông thấy chàng mừng hơn bắt được vàng. Họ chạy đến, một tả một hữu, cùng nắm tay chàng, Tiêu Phi Vũ hấp tấp thốt :
- Nghĩ gấp một biện pháp, phân khai họ ra! Gấp!
Bảo Triển Mộng Bạch làm việc đó, là bảo chàng lên trời!

Làm sao bảo họ dừng tay? Trừ ra muốn cho họ bên chết gấp.
Nam Yến khóc :
- Ngươi... không ra được cách gì, là cả hai... cùng... cùng.. ngươi nỡ nhìn họ tự diệt sao?
Bà vì quá quan tâm đến sự sống còn của chồng, tâm thần rối loạn không còn nhận ra được bao nhiêu khó khăn phải vượt qua.
Bà như một người ngã sông, sắp chết đuối, vớ được cái gì là vớ ngay, dù cái đó nhẹ hơn một lá cây!
Tuy không có vật gì trong tầm tay, bà vẫn hy vọng. Và bây giờ hy vọng của bà lớn mạnh lên rồi, với sự xuất hiện của Triển Mộng Bạch!
Bà hy vọng, chàng lại thất vọng, hầu như tuyệt vọng.
Mặc bà khóc, bà rên rỉ, bà van cầu, Triển Mộng Bạch thừ người như tượng gỗ.
Bà buông tay, gằn giọng :
- Được! Được! Ngươi cứ thản nhiên!
Rồi bà ngồi xuống đất, khóc thê thảm.
Tiêu Phi Vũ cũng buông tay, cười lạnh :
- Tốt! Thì ra, ngươi đến đây chỉ để xem nhiệt náo chứ không vì họ! Tốt! Họ chết, ta và dì cũng chết, cả bốn người cùng chết, để cái vũ trụ này lại cho ngươi rộng đường bay nhảy!
không ai van cầu ngươi nữa đâu! Ngươi yên trí!
Triển Mộng Bạch vẫn thừ người ra đó, mường tượng chẳng nghe ai nói gì.
Kim Phi và Đỗ Vân Thiên càng lúc càng đổ mồ hôi.
Dưới ánh sao thưa, đầu hai người như bốc khói trắng!
Khói trắng vừa bốc ra, gió thoảng qua, quạt tan đi mất!
Ba người bên ngoài biết là hai người trong cuộc đã đến phút nghiêm trọng nhất trong cuộc đấu nội lực, như cây cung đã thẳng đường dây, nếu kéo mạnh tay chút nữa là cung gãy lìa!
Chỉ trong phút giây thôi, là một trong hai người ngã gục, chết lập tức!
Người ngã trước là ai?
Nam Yến thấy đất trời đảo lộn, Tiêu Phi Vũ cũng còn đổ lệ theo bà!
Bỗng, Triển Mộng Bạch bước tới.
Chàng bước đi cực chậm, chân chàng lún sâu xuống đất, đủ biết chàng vận dụng toàn chân lực vào hai cánh tay, để giải khai hai đối thủ.
Vừa trách chàng đó, Tiêu Phi Vũ lại quan tâm đến chàng. Nàng buột miệng dặn khẽ :
- Cẩn thận đấy nhé!
Dù nàng có gọi to, chàng cũng chẳng nghe, bởi tâm thần chú trọng

trọn vào Kim Phi và Đỗ Vân Thiên, hà huống nàng gọi khẽ?
Lúc nãy chàng hận chàng, bây giờ lại nghĩ :
- Vừa rồi, ta khích chàng, bức bách chàng! Nếu chàng có mệnh hệ nào, là lỗi do ta!
Nàng lo sợ cuống cuồng, nhúng chân vọt theo liền, nhưng đã muộn.
Triển Mộng Bạch đã đến cục trường, vươn hai tay ra rồi.
Tiêu Phi Vũ kinh hãi, thét lên :
- Á! Ngươi...
Trong cơn khẩn cấp, nàng bất chấp lợi hại, đưa tay đập xuống đầu vai chàng.
Trong khi đó, Triển Mộng Bạch chồng hai cổ tay vào nhau, hữu trên tả dưới, lòng bàn tay đưa ra ngoài, lưng bàn tay đâu lại, hai ngón tay cái hướng thượng, với tư thế đó, chàng lòn hai tay bên dưới bốn bàn tay của Đỗ Vân Thiên và Kim Phi, rồi từ bên dưới cất lên cao.
Bàn tay tả của Kim Phi và bàn tay hữu của Đỗ Vân Thiên nhích ra một chút.
Lập tức, chàng cho luôn hai bàn tay vào khe hở đó, rồi bất thình lình một tiếng "bách" vang lên, tay tả của chàng tiếp trụ tay tả của Kim Phi, tay hữu của chàng tiếp trụ tay hữu của Đỗ Vân Thiên.
Chưởng lực của hai lão nhân cuồn cuộn phát xuất, không thể nào thu hồi được, chưởng lực đổ vào Triển Mộng Bạch, hiện thời là cái trạm trung gian tiếp nhận.
Nhưng, không may, Tiêu Phi Vũ lại bất ngờ đập tay xuống vai chàng trong lúc chàng dồn công lực trọn vẹn vào hai bàn tay, còn phần vai trở xuống thì bỏ trống, chàng ở trong cái tư thế tiền trọng hậu khinh, thượng cường hạ nhược.
Cho nên cái đập tay của Tiêu Phi Vũ gây tai hại nặng nề, làm chàng chới với rồi ngã nhào.
Chàng hết sức kinh hoàng.
Chàng ngã xuống, là tay chàng rời ra hai vị tiền bối, không còn cái gì ngăn chặn công lực của họ, công lại không thu về được, cứ tuôn ra ào ào.
Như vậy là nguy lớn! Đó là cái cảnh đê vỡ rõ ràng.
Triển Mộng Bạch cũng nguy hiểm như họ, bởi chàng ngã rồi, kháng cự mất, hai đạo kình lực đó cuộn chảy, bắn vào mình chàng, một đạo cương nóng, một đạo âm hàn, hai đạo lập tức xâm nhập vào người chàng.
Đồng một lúc, chàng nghe hai cảm giác, một cực nóng, một cực lạnh.
Chàng run người vì lạnh và cũng bức rức vì nóng.
Đỗ Vân Thiên và Kim Phi kinh hãi, cấp tốc thu tay, nhảy về phía hậu.

Cũng may, lúc đó họ phong trụ chân khí được vì chân khí không còn dồi dào nữa, đã phát tiết phần nhiều.
Nam Yến sững sờ.
Tiêu Phi Vũ biến sắc, lùi lại, run rung giọng :
- Ngươi.. ngươi làm sao thế?
Triển Mộng Bạch còn bị chấn động mạnh toàn thân, song cố gượng đứng lên, nở một nụ cười :
- Chỉ cần hai vị tiền bối thôi đánh nhau, là tại hạ vui rồi! Tại hạ chẳng sao cả.
Nếu chàng để cho mọi người trông thấy chàng thọ thương nặng, thì Kim và Dỗ hai vị tiền bối phải xốn xang bứt rứt lắm, Nam Yến thì hối hận suốt đời, bà sẽ trách cứ Tiêu Phi Vũ, nàng cũng áy náy luôn.
Thực ra nàng đâu có ác ý? Chẳng qua nàng muốn ngăn chặn sự liều lĩnh của chàng, mà thành ra gây họa cho chàng!
Như vậy, chàng nỡ nào làm cho nàng mất vui!
Chàng cố cắn răng, gượng đau, giữ bình thường.
Ai ai cũng lo sợ cho chàng, song thấy chàng bình an, tất cả cho rằng không nghiêm trọng lắm, nên thở phào.
Nam Yến thấy Kim Phi và Đỗ Vấn Thiên vô sự, bất giác lộ vui ra mặt, mỉm cười :
- Vũ nhi! Sao không bước đến, tạ ơn Triển tướng công?
Bây giờ, cái giọng khách sáo đã trở lại rồi!
Tiêu Phi Vũ đỏ mặt không chịu vâng lời :
- Người ta cứu cậu, thì dì tạ ơn người ta chứ, tôi có can gì mà bảo tôi tạ!
Nam Yến mắng :
- Liễu đầu lên cơn điên rồi phải không? Thật là không có phép tắc gì hết...
Bà thở dài, kéo vai áo qua một bên, nghiêng mình tiếp :
- Già xin tạ ơn Triển công tử!
Triển Mộng Bạch đáp lễ :
- Phu nhân gọi như vậy, tại hạ đâu dám nhận!
Đỗ Vân Thiên vuốt chòm râu thở ra :
- Ngươi xả thân cứu người, là làm một nghĩa cử, cái thiện tâm của ngươi sáng chói, lão phu nghĩ cần phải gọi ngươi là công tử, đáng tiếc...
Kim Phi cười lạnh, chặn lời :
- Rất tiếc cho sự việc ngày nay, không một ai hóa giải nổi! Ta và Đỗ lão nhị nhất định một còn một mất, ngươi ngăn chận một lần, ta và lão ấy lại tái đấu, cũng được như thường!

Nam Yến biến sắc, chưa kịp nói gì, Triển Mộng Bạch cười nhẹ hỏi :
- Tiền bối có muốn gặp ái nữa chăng?
Kim Phi giật mình :
- Nó.. nó ở đâu?
Triển Mộng Bạch tiếp :
- Hai vợ chồng lịnh ái hiện có mặt quanh quẩn trong vùng phụ cận, họ có lối sống xa hoa như bậc vương hầu, chỉ cần tiền bối lưu ý một chút là tìm ra tông tích!
Kim Phi hấp tấp hỏi :
- Thật vậy?
Triển Mộng Bạch cười nhẹ, chưa đáp, Nam Yến đáp thay liền :
- Triển công tử nói là phải đúng thật rồi! Công tử nói Tiêu Nam Phong ở gần đây, tự nhiên là có Tiêu Nam Phong!
Kim Phi sững sờ!
Triển Mộng Bạch day qua Đỗ Vân Thiên :
- Bịnh thế của Đỗ cô nương, chẳng phải là không có phương pháp trị lành!
Đỗ Vân Thiên giật mình :
- Phương pháp.. như thế nào?...
Triển Mộng Bạch tiếp :
- Tiền bối cứ đi Động Đình hồ một chuyến, dọc đường có người đón chỉ cách chữa trị cho Đỗ cô nương!
Đỗ Vân Thiên biết lời nói của Triển Mộng Bạch quý hơn ngàn vàng, chàng nói là đáng tin được.
Lão sững sờ một lúc, đoạn hỏi Kim Phi :
- Ngươi nghĩ sao?
Kim Phi dậm chân :
- Ngươi vì con, ta cũng vì con, thì cuộc chiến hôm nay phải gián đoạn rồi! Ba tháng sau...
Đỗ Vân Thiên nóng nảy, chận lời :
- Ba tháng sau, ta chờ ngươi tại Lầu Nhạc Dương, cạnh hồ Động Đình.
Lão day qua Triển Mộng Bạch, tiếp luôn :
- Đa tạ Triển huynh có lòng chỉ giúp!
Lão phóng chân chạy đi ngay!
Kim Phi nhìn theo bóng lão, mơ màng đến xuất thần.
Nam Yến bắt đầu suy tư, tìm cách ngăn chận Kim Phi, đừng đến Động Đình hồ, tuy thời gian còn cách tới ba tháng!
Tiêu Phi Vũ bước đến cạnh Triển Mộng Bạch, hỏi :
- Làm sao ngươi tìm được?

Triển Mộng Bạch nhìn nàng một chút, rồi vòng tay, thốt :
- Tại hạ không còn việc gì ở tại đây nữa, xin cáo từ!
Câu đó, chàng hướng về Kim Phi và Nam Yến, còn với Tiêu Phi Vũ thì chàng không đáp lời nào cả.
Nam Yến và Kim Phi có tâm sự trùng trùng không lưu ý đến những gì chàng nói, chỉ gật đầu đáp qua loa.
Riêng Tiêu Phi Vũ biến sắc hỏi :
- Ngươi.. ngươi đi đâu?
Triển Mộng Bạch không nhìn nàng, lạnh lùng đáp :
- Đi dến cái nơi tại hạ sắp đi!
Rồi chàng quay mình.
Tiêu Phi Vũ vụt chụp áo Nam Yến, vừa giật vừa thốt :
- Hắn.. hắn muốn đi, đó dì!
Nàng muốn khóc to lắm!
Nam Yến quay mình lại, trố mắt hỏi :
- Công tử không đi theo bọn già sao?... già có chuyện muốn nói với công tử!
Triển Mộng Bạch vẫn hướng về phía khác đáp :
- Trước hế, tại ha xin tiền bối đừng dùng hai tiếng công tử nữa. Bây giờ, có chuyện gì cần nói với tại hạ, xin tiền bối cứ nói ngay đi cho!
Nam Yến ấp úng :
- Cái đó.. cái đó...
Bà nói gì bây giờ?
Triển Mộng Bạch cao giọng :
- Nếu hiện tại tiền bối không nhớ rõ là chuyện gì, thì sau này nhớ lại rồi sẽ nói!
Trước sau, chàng không hề quay đầu, và thốt xong, chàng chạy đi luôn.
Tiêu Phi Vũ rít lên :
- Ngươi.. ngươi...
Nàng òa lên khóc ngất.
Nam Yến hỏi :
- Ngươi đã làm gì đắc tội với hắn?
Tiêu Phi Vũ lắc đầu, thốt qua nức nở :
- Ai biết?.. Ai biết?...
Nàng vò đầu, xỏa tóc rối bùng, gào lên thê thảm.
Nam Yến tặc lưỡi :
- Tiểu tử đó cái gì cũng được hết, duy cái tính tình thì kỳ quái lạ!... A! Kim huynh!
Chạy theo gọi hắn trở lại!

Kim Phi trừng mắt, cất giọng oang oang :
- Gọi cái gì? Tại sao lại chạy theo?
Nhìn về hướng Triển Mộng Bạch vừa thoát đi, lão lớn tiếng mắng :
- Tên khốn nạn! Tên xấu xa, hôi thối! Vũ nhi của ta đẹp đẽ thế này, không lẽ nó ế chồng? Ngươi làm cao cái gì chứ. Rồi ngươi sẽ gặp một quỷ dạ xoa cho mà xem! Lúc đó thì mặc sức mà hối hận.
Lão giận quá, quên mất Triển Mộng Bạch vừa cứu lão thoát chết.
Mắng được một tiếng, lão mạnh miệng mắng luôn, mắng lớn.
Nhưng mắng mãi, chẳng có đáp lại, rồi lão thôi mắng, lại cười vang, thốt :
- Tiểu tử sợ ta rồi, ta không dư công mà mắng mãi! Vũ nhi, mình đi thôi!
Tay này nắm Nam Yến, tay kia nắm Tiêu Phi Vũ, rồi lão lôi cả hai chạy đi.
Tiêu Phi Vũ chạy theo, vừa khóc vừa kể lể, chốc chốc lại quay đầu nhìn, xem Triển Mộng Bạch có theo chăng.
Nam Yến thì lo ngại Triển Mộng Bạch nghe lọt mấy tiếng mắng của Kim Phi, rồi ngày sau càng rắc rối cho việc chung thân của Tiêu Phi Vũ.
Bà suốt đời lo lắng cho người khác, quên mất bản thân, không hề nghĩ đến hạnh phúc của bà!
* * * * *
Triển Mộng Bạch còn ở trong khu rừng đó nghe rõ từng tiếng mắng của Kim Phi.
Khi bọn Kim Phi đi khá xa rồi, chàng nghe khí huyết sôi trào, bất giác mửa ra một búng máu, thân hình lảo đảo, ngã xuống.
Chịu áp lực của Kim Phi và Đỗ Vân Thiên, chàng thọ nội thương rất nặng, bởi gượng mãi nên tình trạng trầm trọng thêm, cuối cùng chàng không chi trì nổi, phải ngã.
Ngã xuống rồi, chàng lẩm bẩm :
- Mạng ta dứt rồi sao? Ta có thể chết như vậy được sao?
Chàng sợ chết! Chết mà thù hận chưa thanh toán, thì cái chết đó cũng oan lắm!
Chàng không dám nhắm mắt, trong trường hợp đó, nếu nhắm mắt lại, là phải hôn mê luôn.
Nhưng, đôi mí mắt càng lúc càng nặng trĩu xuống mãi...
Vừa lúc đó, từ bên ngoài rừng, một bóng người bay vút vào, nhẹ nhàng như bóng u linh.
Bóng đó dừng lại cạnh chàng, nhìn vũng máu do chàng vừa mửa ra.
Nhìn một lúc, bóng đó đưa bàn tay trắng mịn từ phía hậu ấn xuống

đỉnh đầu Triển Mộng Bạch.
Bóng đó khoa khoa bàn tay lên trên đầu chàng, như còn do dự.
Sau cùng thì bóng đó hạ tay xuống, thay vì đánh mạnh, lại xoa xoa mớ tóc của chàng.
Triển Mộng Bạch giật mình, khẽ quay người lại.
Chàng buột miệng hỏi :
- Vũ nhi! Ngươi trở lại làm gì?
Bóng đó, đúng là Tiêu Phi Vũ! Nàng đã trở lại.
Nhếch môi, nhưng nàng không cười, chừng như niềm oán độc thoáng hiện nơi gương mặt, nàng thấp giọng hầu như lẩm nhẩm :
- Vũ nhi!... Vũ nhi!... Ngươi lập lại một lần nữa xem!
Triển Mộng Bạch ngẩng mặt, cố gom toàn lực phát âm cao vút...
- Tiêu Phi Vũ! Tại sao ngươi theo ta? Là nữ nhân, ngươi chẳng thấy làm nhứ thế rất thẹn sao? Ngươi theo ta để làm gì?
Chàng biết tánh nàng nóng nảy, nếu bị khích là nàng nổi giận mắng liền và bỏ đi ngay.
Nàng đi gấp, càng tốt, chàng chỉ mong muốn như vậy, bởi chàng sắp chết, chàng không muốn nàng phải thương tâm trước cái chết của chàng.
Ngờ đâu, Tiêu Phi Vũ thở dài, u buồn đáp :
- Ngươi muốn mắng, cứ mắng, vô luận ngươi mắng độc, mắng nặng như thế nào, ta cũng không bỏ đi!
Triển Mộng Bạch cố gượng ngồi dậy, thốt :
- Ngươi không đi thì ta đi.
Tiêu Phi Vũ buông giọng :
- Ngươi đi đâu, ta đi theo đó!
Triển Mộng Bạch cố hét :
- Ngươi... ngươi...
Chàng vụt đứng lên, song hai gối mềm quá, lảo đảo người, rồi ngã xuống!
Tiêu Phi Vũ cười thầm :
- Đừng gắng gượng vô ích! Ta đã hiểu mọi việc rồi. Ta thấu đáo tâm trường của ngươi!
Triển Mộng Bạch biến sắc :
- Ngươi biết gì?
Tiêu Phi Vũ nhẹ giọng :
- Ngươi sợ ta đau lòng, không muốn cho ta thấy ngươi thọ thương nặng. Ngươi cố ý tỏ vẻ lạnh nhạt với ta, bức ta ly khai ngươi! Nhưng... nhưng...
Nàng bật khóc, tiếp nối qua nức nở :

- Ngươi vì ta mà thọ thương! Ta làm sao để ngươi một mình.. một mình...
Nàng run lên, chứng tỏ là bị khích động mãnh liệt, rồi bỏ dỡ câu nói.
Triển Mộng Bạch cũng khích động như nàng.
Bỗng chàng chụp tay nàng, nắm chặc.
Tiêu Phi Vũ kêu oái một tiếng, ngã vào lòng Triển Mộng Bạch.
Bao nhiêu tình cảm dồn ứ qua những ngày dài, cả hai cho tuông ra cùng một lúc.
Họ quyện vào nhau, tâm hồn hợp nhất, thể xác hợp nhất, họ cùng đổ lệ xúc cảm lẫn bi ai.
Họ không màng ngoại cảnh, bất chấp thời gian.
Lâu lắm chẳng rõ độ bao lâu...
Tiêu Phi Vũ thốt :
- Ta suy nghĩ mãi, không tin được là ngươi đáng trách như vậy! Phải có một nguyên nhân gì! Ai nghĩ sao về ngươi, mặc họ, phần ta phải tìm cho được ngươi, hỏi rõ! Có mình bạch rồi, ta mới an tâm!
Bây giờ nàng cười, mặc dù lệ còn rơi, nhưng lệ đã đổi nguồn, nguồn chua xót đã ngưng, để cho nguồn cảm thông thay thế!
Nàng tiếp :
- Cho nên, ta trở lại. Ta chỉ cần nghe ngươi gọi hai tiếng Vũ nhi, là đủ lắm rồi. Gọi như vậy, là ngươi còn tưởng đến ta!...
Nàng dừng lại một lúc lâu, đoạn dịu giọng gọi :
- Triển... Triển...
Nàng tìm một tiếng hô thích hợp, nhưng tiếng nào cũng không xứng ý nàng, bất giác cười hì hì, tiếp :
- Vô luận ta gọi ngươi như thế nào, ngươi cứ tiếp tục gọi ta là Vũ nhi! Được không? Hở?
Sao ngươi không nói gì hết?
Nàng ngẩng mặt lên, bỗng rú một tiếng kinh hãi.
Triển Mộng Bạch tái mét, mặt không còn một giọt máu, đôi mắt nhắm nghiền.
Chàng đã hôn mê rồi!
Nàng đặt tay nơi ngực chàng, nghe tim đập rất yếu.
Nàng kinh hoàng thất thố, gọi giật chàng tỉnh lại song chàng vẫn mê man trầm trầm.
Lệ thảm trào ra, nàng còn biết làm sao hơn là khóc?
Nhưng, khóc không phải là phương tiện giải quyết sự tình, nàng để nguyên ngấn lệ, bế xác Triển Mộng Bạch lên, mang ra ngoài rừng, định đi về Đường phủ, tìm người chữa trị nội thương cho chàng.
Sương dày giăng mắt, phần tâm tư rối loạn, nàng không còn nhận

định đường lối phương hướng rõ rệt, thay vì đi về Đường phủ, nàng lại đi ngược chiều, càng lúc càng xa.
Đi một lúc lâu, nàng chợt nghe tiếng chân người, rồi một giọng già vang lên :
- Dật nhi! Dật nhi! Can đảm lên con! Giữ tinh thần đi con!
Tiêu Phi Vũ nhận ra thinh âm của Phương Tân.
Nàng giật mình, nghĩ thầm :
- Cha con lão ta hận Triển Mộng Bạch thấu xương, ta thì không ngán họ, song trong tình trạng này, nên tránh mặt họ là hơn!
Nàng phải lo cứu chữa Triển Mộng Bạch, đó là điều quan trọng, màng chi đế cha con họ Phương cho mất thời giờ!
Nàng lui bước, trở vào rừng.
Nhưng nàng lại nghe tiếng chân người. Chợt tiếng cười vang lên, tiếp theo là một câu nói nhẹ nhàng :
- Tôn huynh! Không ngờ cao thiên còn đoái tưởng đến chúng ta! Cái lớp sương dày này giúp chúng ta dễ thành công lắm đó.
Âm thanh của một nữ nhân, song có vẻ ngụy dị.
Tiêu Phi Vũ biến sắc, thầm nghĩ :
- Liễu Đạm Yên!
Nàng giận con người đó cực độ, song lúc này không dám sanh sự với hắn.
Sợ chạm trán với Liễu Đạm Yên, nàng chuyển bước về hướng khác. Hai đầu đều có địch, nàng còn biết đi đâu nữa, chỉ len lỏi vòng theo các cội cây, mong sao đừng ai bắt gặp là được.
Đi một lúc lâu, nàng trông thấy phía trước mặt có nóc nhà. Lập tức, nàng bước gấp đến nơi.
Trước nhà, có một tấm biển, khắc bốn chữ Đường Thị Gia Từ!
Tiêu Phi Vũ thở phào!
Chung quy nàng cũng tìm được một chỗ tạm dừng chân! Tuy nơi đây cách trang viện rất xa, song dù sao thì cũng thuộc phạm vi thế lực của họ Đường. Chắc chẳng có kẻ nào dám ngang dọc hung hăng trong phần đất của Đường môn.
Nàng không do dự, mang Triển Mộng Bạch vào từ đường họ Đường.
Nhưng vừa vào bên trong cổng, nàng sửng sốt.
Nơi bậc thềm, có một xác chết nhìn cách ăn mặc xác đó, Tiêu Phi Vũ nhận dễ dàng là đệ tử Đường môn.
Nàng bỏ cửa chánh, vòng qua hông tìm cửa sổ.
Tuy thuật khinh công của nàng rất cao, nhưng đeo người bên mình, nàng không bước nhẹ nhàng được, tiếng chân có vang lên ít nhiều.
Đến bên cửa sổ, nàng dùng móng tay chích một lỗ trống nhỏ nơi lới

giấy bồi, qua lỗ hổng đó, nàng nhìn vào trong từ đường.
Một ngôi từ đường rất chỉnh tề, với vẻ tráng lệ xứng đáng với thanh thế của một danh gia.
Trước án thờ, có ngọn đèn treo, đèn cháy suốt ngày đêm. Dưới ngọn đèn, có một người ngồi.
Người này vận chiếc áo dài, xộc xệch, râu và tóc rối bùng, mường tượng không tắm rửa từ nhiều ngày qua.
Người đó có vẻ tiều tụy vô cùng, bên cạnh có một hồ rượu rất lớn.
Y nhìn đăm đăm phía trước mắt, xuất thần miệng lẩm nhẩm :
- Tốt! Tốt! Ngươi lấy chồng!... Lấy chồng!...
Rồi vớ hũ rượu, đưa miệng hồ tận miệng nốc ừng ực. Có lẽ ngày trước, y là một tay phong lưu hào phóng rồi khi cơn lốc xa hoa gây nên phá sản, y ôm hận trên đường chiều vắng lạnh, bằng hữu ly khai, tình nhân bội bạc, bâ giờ đây nhớ đến vàng son ngày cũ chỉ còn cách nốc rượu để chôn sầu.
Người đó là ai?
Không biết người đó. Tiêu Phi Vũ do dự, nửa muốn vào, nửa muốn bỏ đi!
Vừa lúc đó, Triển Mộng Bạch vụt lên một tiếng.
Tiêu Phi Vũ giật mình, nhìn bên trong, lại nhìn đến Triển Mộng Bạch.
Một tiếng cách vang lên, cánh cữa sổ mở ra.
Người trong từ đường đã đứng cạnh cữa sổ, đôi mắt si mê.
Tiêu Phi Vũ kinh hãi, lùi lại mấy bước.
> Liễu Đạm Yên vấn tóc cao, vận quần dài phết đất, lã lướt bước vào, lưng uốn nhẹ, miệng cười duyên.
Ai nhìn hắn mà dám nghĩ hắn là một nam nhân?
Đi bên cạnh hắn là Tôn Ngọc Phật, mặt trắng không râu, vận áo dài, mang một chiếc bao gì đó, trông rất nặng. Hắn cũng cười như Liễu Đạm Yên.
Người áo dài ngồi thừ như gỗ trước án thờ, tay cầm sẵn bình rượu, như đang nốc dở.
Liễu Đạm Yên cười tươi, bước đến trước mặt người áo dài thốt :
- Lâm huynh nhàn quá! Nhìn sương mà chuốc rượu, thì có gì thú vị bằng! Thanh nhã thật!
Bỗng, hắn vọt tới, chụp bình rượu, biến sắc lạnh lùng, cao giọng tiếp :
- Nhưng ta bảo ngươi đến đây, đâu phải là để mời ngươi uống rượu?
Người áo dài, điểm một nụ cười, không đáp.
Liễu Đạm Yên tiếp :
- Việc chi khác, không cần nói đến ta chỉ nói về hai xác chết nằm nơi

thềm kia! Ta mấy lượt dặn dò ngươi, tại sao không mai táng? Đường gia tuy hai hôm nay bận rộn vì hỉ sự không chiếu cố đến địa phương này, song hỉ sự qua rồi, thì sẽ có người đến đây. Lâm Nhuyễn Hồng!...
Một danh hiệp đất Giang Nam, bị người miệt thị như vậy, lại không phản ứng?
Tôn Ngọc Phật, từ từ nối lời :
- Mấy hôm nay, Lâm huynh vì Tần cô nương xuất giá mà trà không ngó, cơm không nhìn, cứ mượn rượu giải sầu! Liễu huynh hà tất trách cứ!...
Liễu Đạm Yên chớp mắt, bật khanh khách :
- Ai trách cứ hắn! Bất quá tại hạ đùa với hắn một tý vậy thôi! Thật là cái lão Tần Sấu Ông hết sức hồ đồ, người như Lâm huynh lại không chọn làm rể, mà lại đem gả nơi khác!
Lâm huynh ơi! Tại hạ nói đúng không nào?
Thoạt cứng, thoạt mềm, thoạt hống hách, thoạt nhu hoà, nào ai biết được tâm lý của Liễu Đạm Yên lúc đó?
Lâm Nhuyễn Hồng biến sắc mặt, nhưng dằn lòng ngay.
Cái tình của y đối với Tần Cơ, rất thâm hậu, do đó y không quản gian lao, mãi bôn ba hành sự cho Tần Sấu Ông.
Bây giờ mộng bình sanh tan vỡ, nếu không có rượu, hẳn là y tự sát mất!
Tôn Ngọc Phật đặt chiếc bao xuống nền.
Liễu Đạm Yên đưa ánh mắt ra hiệu.
Tôn Ngọc Phật vụt cười :
- Tuy nhiên, Lâm huynh không nên thương tâm! Hãy nhìn vật gì đây cho biết.
Gã mở chiếc bao ra.
Lâm Nhuyễn Hồng động tính hiếu kỳ, liếc mắt sang chiếc bao.
Trong chiếc bao, là một người, người đó là nữ nhân, vận y phục tân nương, đôi mắt nhắm, đôi má hồng, trong trạng thái mê man!
Không là Tần cơ, thì còn ai nữa?
Lâm Nhuyễn Hồng giật bắn mình, kêu lên một tiếng hãi hùng, vụt đứng thẳng.
Liễu Đạm Yên và Tôn Ngọc Phật đồng phá lên cười.
Tôn Ngọc Phật thốt :
- Lâm huynh thấy chứ, anh em chí tình chí nghĩa với Lâm huynh như thế đó! Biết Lâm huynh yêu nàng, mất nàng là Lâm huynh chết, nên anh em mạo hiểm, vào tận phòng hoa chúc, đoạt nàng mang về đó!
Lâm Nhuyễn Hồng sững sờ!

Y tưởng chừng mình đang nằm mộng! Y run run giọng lẩm nhẩm :
- Thực hay không? Có thể là sự thực được sao?
Liễu Đạm Yên mỉm cười :
- Sao lại không là thật? Rõ ràng là một mỹ nhân, bằng xương bằng thịt, Lâm huynh còn ngờ gì nữa? Không tin, cứ bước tới sờ mó thử, xem sao!
Lâm Nhuyễn Hồng đưa tay ra, được nửa chừng lại rút về.
Liễu Đạm Yên cười hì hì :
- Sợ cái gì? Lâm huynh không dám sờ, tại hạ sờ cho mà xem.... Hắn nói là làm liền.
Lâm Nhuyễn Hồng biến sắc, nắm chặt hai tay.
Tiêu Phi Vũ ngồi bên dưới chiếc bàn thờ, thấy rõ mình lâm nguy cảnh, song nàng có thừa can đảm, bình sanh chẳng hề biết sợ, nghiêng mình sát đất, nhìn qua mí màn.
Nàng hết sức lấy làm lạ, nhưng thấy Lâm Nhuyễn Hồng nắm chắc hai tay, có ý mừng.
Nàng hy vọng, y xuất thủ bất ngờ, đánh ngã Liễu Đạm Yên.
Ngờ đâu, lúc đó có tiếng rên vang lên, từ xa vọng lại, càng phút càng gần.
Tôn Ngọc Phật biến sắc :
- Có người đến!
Liễu Đạm Yên vươn tay ra, nhưng không sờ Tần Cơ, trái lại cột chiếc bao, thét khẽ :
- Xác chết bên ngoài kia.
Hắn chưa dứt câu, Lâm Nhuyễn Hồng và Tôn Ngọc Phật cùng vọt mình ra cữa.
Mỗi người chụp một cái xác, mang trở vào từ đường.
Tôn Ngọc Phật bảo :
- Giấu dưới bàn thờ!
Tiêu Phi Vũ kinh hãi.
Lâm Nhuyễn Hồng cười lạnh :
- Nơi đây giấu người được sao?
Rồi y tiếp :
- Theo tại hạ!
Y vòng về phía hậu đường, đặt xác chết sau cánh cữa, Tôn Ngọc Phật theo sau y.
Làm xong việc đó, Lâm Nhuyễn Hồng thở phào, hai tay xoa vào nhau, lòng bàn tay đậm mồ hôi lạnh.
Tiêu Phi Vũ nhìn cảnh đó, thoạt mừng thoạt lo, tuy nhiên tánh hiếu kỳ bắt buộc nàng nhìn ra ngoài.

Đúng lúc đó, ba người bước vào.
Phương Tân bế Phương Dật, Hỏa Phượng Hoàng ở phía hậu.
Phương Dật rên thê thảm quá, lúc bị bẻ gãy chân, hắn hôn mê, bây giờ tỉnh lại, mới thấm thía cơn đau kinh khủng, người can đảm lắm còn không chịu nổi, huống hồ hắn là phường tham sanh?
Phương Tân thì biến sắc xanh dờn.
Vừa bước vào, lão quát to :
- Đi ra hết! Nhường chỗ này cho ta! Ta có người bịnh, cần được yên tĩnh!
Lão cho rằng mình là tay khá, hơn nữa ở tại địa phương này, hắn nghĩ không thể có cao thủ võ lâm, nên làm oai hò hét.
Bọn Liễu Đạm Yên ba người không hề nhích động, mường tượng chẳng nghe tiếng quát của Phương Tân.
Lão trừng mắt, sôi giận, lại hét :
- A! Cái bọn tiểu tử này có nghe ta bảo không?
Lão bước tới phóng một ngọn cước vào mình Tôn Ngọc Phật.
Tôn Ngọc Phật cười nhẹ, lách mình né tránh.
Phương Tân thấy thân pháp của hắn nhanh quá, bất giác giật mình.
Bỗng lão nhe nhói ở cánh chỏ.
Huyệt khúc trì đã bị kẻ nào đó điểm trúng.
Rồi một mùi thơm bốc lên, nực mũi, mùi thơm thoảng qua, đôi tay của lão bị khóa chặt.
Người khóa ta của lão là một nữ nhân, vì lão bận ôm Phương Dật nên không kịp né tránh.
Lão kinh hãi nhìn nữ nhân, cố tìm hiểu nàng nàng ấy xuất thủ như thế nào mà chế ngự lão một cách dễ dàng như vậy!
Nữ nhân đó, chính là Liễu Đạm Yên, điểm một nụ cười hỏi :
- Lão bá bá vừa nói gì? Có thể lập lại một lần được không?
Huyệt đạo bị chế, Phương Tân hết dám hùng hổ nữa, ấp úng :
- Chẳng.. chẳng có gì!...
Liễu Đạm Yên tặc lưỡi :
- Có bệnh nhân à? Có phải là muốn cho bọn này nhường chỗ chăng?
Phương Tân cười gượng :
- Khỏi cần!... Lão phu bước qua góc kia cũng được!
Liễu Đạm Yên bật cười khanh khách, buông tay.
Phương Tân lảo đảo người, lùi lại mấy bước trừng mắt nhìn Hỏa Phượng Hoàng như oán trách nàng sao không xuất thủ tiếp cứu lão.
Nhưng nàng lạnh lùng, mặt không biểu hiện một nét tình cảm nào.
Phương Dật chịu đau không nổi, hôn mê trở lại.
Phương Tân đau đớn cho con vô cùng, lo đắp thuốc cho hắn, còn

Hỏa Phượng Hoàng ngồi xuống cách hai cha con xa xa, không hề bước lại săn sóc phụ với lão.
Lâm Nhuyễn Hồng ngồi trước bàn thờ, nhìn đăm đăm chiếc bao.
Tôn Ngọc Phật rỉ vào tai Liễu Đạm Yên :
- Liễu huynh biết ba người đó là những ai chăng?
Liễu Đạm Yên mỉm gật đầu :
- Tôn huynh chờ xem tại hạ đùa với liễu đầu đó!
Hôn mê một lúc, Phương Dật lại tỉnh.
Phương Tân khóc :
- Con! Khổ con quá! Cố chịu đựng một chút đi con! Rồi sẽ hết đau!
Phương Dật lại kêu :
- Đau quá! Vợ con đâu rồi, gia gia?
Phương Tân trầm giọng :
- Ở đây chứ đâu?... A! Oan nghiệt! Oan nghiệt!
Phương Dật quơ tay buột miệng mắng :
- Vợ gì mà khốn nạn thế? Chồng sắp chết đây, mà cứ ngồi lỳ, không chịu bước đến nhìn qua một tý! Ngươi chết ở đó rồi phải không?
Hỏa Phượng Hoàng nhúc nhích không nói gì, phóng chưởng đánh sang Liễu Đạm Yên.
Liễu Đạm Yên cười hì hì :
- Tại sao vô tình trở mặt nhanh chóng thế, hỡ Đường thơ thơ?
Hắn chỉ lách mình, tránh dễ dang cái chưởng đó.
Trong cơn khẩn cấp, nàng quên đi là ám khí đã bị lão tổ tông ra lệnh tước hết rồi, vội đưa tay vào mình.
Nhưng, Phương Tân lướt tới, chụp cổ tay nàng ngăn lại.
Lão bật cười khanh khách, thốt :
- Người ta chưa đạm đến chân lông ngươi, ngươi có lý do gì sanh sự, hở liễu đầu?
Hỏa Phượng Hoàng kêu lên :
- Hắn... Ông...
Hắn, là chỉ về Liễu Đạm Yên, ông là chỉ về Phương Tân. Nàng không chịu gọi lão là công công, đủ biết nàng còn hận oán cái số phận bạc bẽo của nàng đến đâu!
Phương Tân chận lại :
- Ngồi xuống gấp.
Hỏa Phượng Hoàng không có một chủ trương nào cả, riu ríu ngồi xuống, rồi bật khóc!
Mặc nàng khóc, chẳng ai buồn chú ý đến.
Phương Dật đau quá, nói năng, như si si dại dại.
Liễu Đạm Yên chớp mắt, vụt bước tới, bảo :

- Êm thấm một chút có được không?
Phương Dật quát :
- Ngươi là cái quái gì? Ngươi...
Phương Tân đưa tay bịt miệng hắn, không cho hắn nói tiếp, đoạn day qua Liễu Đạm Yên cười vuốt :
- Cô nương thư cho nó! Nó đau đớn quá, chịu không nổi thành loạn trí!
Liễu Đạm Yên cười lạnh :
- Nếu hắn còn làm ồn lên nữa, thì ngươi biết hậu quả ra sao không?
Phương Tân đáp nhanh :
- Biết! Biết!...
Lão cúi xuống, thì thầm bên tai Phương Dật, dù lão thì thầm, người đứng xa cũng biết là lão dặn con đừng kêu la nữa.
Liễu Đạm yên tiến về phía Hỏa Phượng Hoàng cười hỏi :
- Tôi hầu chuyện với Đường thơ thơ được chăng?
Hỏa Phượng Hoàng không muốn tiếp xúc với ai cả, song thấy hắn ân cần săn đón, giúp nàng khóa miệng Phương Dật, lại cười nói ôn nhu quá, nên không muốn tạo ác cảm, hỏi lại :
- Sao cô nương biết tôi họ Đường?
Liễu Đạm Yên thấy nàng bằng lòng nói chuyện, liền ngồi xuống bên cạnh, cười đáp :
- Đường thơ là nữ trung hào kiệt, thiên hạ vô song, chẳng những tiểu muội nghe danh, mà còn ngưỡng mộ nữa đó!
Câu tâng bốc ngọt quá, Hỏa Phượng Hoàng hài lòng. Nhưng nhớ lại thời vàng son, bỗng một sớm một chiều vàng phai, son nhạt, đau lòng hết sức, buột miệng thở dài.
Liễu Đạm Yên nhích lại gần hơn :
- Buồn cũng thế thôi, Đường thơ thơ! Hồng nhan bạc phận cái số đã như vậy rồi, tránh sao cho khỏi số? Chỉ có những kẻ xấu xí ngu ngốc mới hưởng được phúc trên đời, còn ai có chút tài, chút sắc là bị tạo vật đố kỵ mà dìm sâu trong vực trầm luân.
Hắn thở dài, tiếp :
- Đường thơ thơ là trang sắc nước hương trời.. thế nào.. hừ!... Lá lay con tạo!...
Hỏa Phượng Hoàng lẩm bẩm :
- Hồng nhan bạc phận!... Hồng nhan bạc phận!...
Bỗng, nàng ngã vào lòng Liễu Đạm Yên, mà khóc lên, vừa khóc vừa rên rỉ :
- Hiền muội ơi!... Hiền muội...
Liễu Đạm Yên ôm nàng, vuốt tóc nàng, đồng thời nhìn thoáng qua

Tôn Ngọc Phật.
Bất chợt, hắn giật mình, nhân ra chiếc giày bên dưới gầm bàn thờ, phía trong màn.
Một chiếc giày nữ nhân!
Thế là nơi đây còn có người khác ẩn nấp.
Nhưng hắn giữ bình tĩnh, tìm cách vỗ về Hỏa Phượng Hoàng, vừa ôm nàng vừa nhích mình dồn nàng đến gần bức màn.
Bất thình lình, hắn ngã xuống lấy chân quét mặt nền, từ bên ngoài màn vào trong.
Mũi giày của hắn chạm vào đế giày của Tiêu Phi Vũ, đế tuy dài, song hắn dụng lực khá mạnh, gia dĩ hắn nhắm rất chuẩn, trúng ngay huyệt Dũng Tuyền, dưới lòng bàn chân của Tiêu Phi Vũ.
Tiêu Phi Vũ rú lên một tiếng kinh hãi.
Lập tức Liễu Đạm Yên đứng lên, chân đá bay chiếc bàn, tay vẹt nhanh bức màn.
Hắn sững sờ một giây, đoạn bật cười lớn :
- Thì ra, ngươi ở đây!
Cả cha con Phương Tân, Hỏa Phượng Hoàng, Tôn Ngọc Phật không ngờ lại gặp Triển Mộng Bạch trong ngôi từ đường này!
Ai ai cũng kinh hãi, mà ai ai cũng mừng rỡ!
Mừng vì chàng đang hôn mê trầm trầm, vô kháng lực!
Nhưng, người lo sợ hơn hết, là Lâm Nhuyễn Hồng!
Y bối rối, không biết phải làm sao giải nguy cho Triển Mộng Bạch và Tiêu Phi Vũ.
Tê dại nửa mình, Tiêu Phi Vũ cũng không ngán, cao giọng mắng :
- Khốn nạn! Thất phu! Ác tặc...
Nàng không quen dùng những lời lỗ mãng, nên mắng như trẻ nít quạu quọ, nghe buồn cười lại, Liễu Đạm Yên không giận, trái lại còn vỗ tay cười lớn :
- Mắng nghe bùi tai làm sao! Mắng nữa đi, cô nương ơi!
Tôn Ngọc Phật thích thú quá chừng, cười lên ha hả!
Tiêu Phi Vũ vụt hét :
- Đường cô nương đừng lầm! Hắn là nam nhân cải trang đó!
Hỏa Phượng Hoàng biến sắc :
- Ngươi.. ngươi...
Phương Dật nhớ lại cảnh vuốt ve ôm ấp vừa qua, sôi giận lên, quát :
- Hay chưa! Con vợ thúi tha ca! Ngươi đã làm một việc nở mày nở mặt cho chồng lắm đó!
Hỏa Phượng Hoàng đỏ mặt, vung chưởng đánh > Phương Tân hướng qua Liễu Đạm Yên, vòng tay hỏi :

- Cô.. huynh đài bắt được hai người đó, định xử trí thế nào?
Liễu Đạm Yên cười nhẹ :
- Tại hạ không có quyền định đoạt!
Phương Tân lấy làm lạ :
- Tại sao?
Liễu Đạm Yên lại cười :
- Vị Lâm huynh của tại hạ giấu hai người đó tại đây, thì quyết định phải do Lâm huynh!
Hắn nhìn sang Lâm Nhuyễn Hồng, tiếp :
- Phải vậy chăng Lâm huynh?
Lâm Nhuyễn Hồng biến sắc ấp úng :
- Việc đó... cái đó...
Liễu Đạm Yên bước đến cạnh chiếc bao, đặt tay lên trên, cười hì hì :
- Giả như Lâm huynh bảo rằng, nên buông tha cho họ, thì tại hạ buông tha ngay!
Lâm Nhuyễn Hồng thấy hắn sắp sửa dụng lực, nếu hắn ấn tay xuống là ngọc nát, hương tàn liền.
Y bối rối, đắn đo.
Làm sao y dám nói lên buông tha cho Tiêu Phi Vũ và Triển Mộng Bạch!
Bỗng, Liễu Đạm Yên trầm gương mặt tiếp :
- Nếu Lâm huynh nói là không nên tha, thì tại hạ giết họ ngay!
Lâm Nhuyễn Hồng giật mình, song chưa nói gì.
Phương Tân vỗ tay cười lớn :
- Hay quá! Hay quá! Đáng giết lắm! nhưng phải giết cách nào cho đừng ai hay biết!
Nếu không thì Đế Vương cốc chủ...
Tiêu Phi Vũ hét :
- Muốn giết cứ giết, nói chi lôi thôi?
Liễu Đạm Yên bật cười ha hả :
- Đâu có dễ dàng như vậy được tiểu cô nương! Làm sao tại hạ có thể giết cô nương gấp như vậy được?
Hắn đưa tay ra, mó vào mình Tiêu Phi Vũ.
Trước mắt, không còn ai ngăn trở hành động của hắn! Tiêu Phi Vũ vừa khẩn cấp vừa sôi giận.
Bỗng, có tiếng chân người vang lên bên ngoài từ đường vọng vào.
Người đó vừa đi vừa càu nhàu :
- Tiêu liễu đầu, ngươi biết cái tính khí của ta chứ, ta khi nào chịu đi tìm ngươi đâu! Còn ngươi, ngươi muốn tìm tiểu tử họ Triển, thì cứ bảo thẳng bọn ta, tại sao lại bỏ đi âm thầm?

Hừ! Hừ!
Tiêu Phi Vũ mừng không tưởng nổi, toan gọi tới. Liễu Đạm Yên vụt trầm bàn tay xuống, điểm lên đầu vai, hông tả, vào ba đại huyệt, làm cho nàng không lên tiếng được.
Phương Tân biến sắc ấp úng :
- Lão.. lão quái vật...
Tôn Ngọc Phật biến sắc :
- Vô Trường Quân Kim Phi?
Liễu Đạm Yên hỏi :
- Sao Tôn huynh biết là lão?
Tôn Ngọc Phật đáp :
- Thinh âm của lão, ai có nghe qua một lần là suốt đời không quên được!
Hắn còn nhớ rõ sự việc xảy ra tại Côn Lôn Sơn, và hắn sợ lão hơn sợ cọp!
Liễu Đạm Yên cau mày, đặt chiếc bàn tại chỗ cũ, dồn Tiêu Phi Vũ và Triển Mộng Bạch bên dưới, đoạn nhìn ra.
Tôn Ngọc Phật đã do ngã cửa sổ thoát đi rồi.
Liễu Đạm Yên mắng thầm :
- Con người hèn quá, đã chọn lối sống giang hồ còn sợ chết như bọn tầm thường!
Hắn ngồi lên chiếc bao, lạnh lùng thốt :
- Nếu có người nào, Lâm huynh ứng phó nhé!
Thấy hắn ngồi lên mình Tần Cơ, Lâm Nhuyễn Hồng bực tức song chẳng dám làm gì.
Phương Tân đặng hắng một tiếng, bước đến sau lưng Hỏa Phượng Hoàng, ngồi xuống đó, bàn tay đặt sẵn lên huyệt Thiên Linh của nàng.
Gió bên ngoài rít từng cơn, từng cơn, gió át bớt tiếng chân của Kim Phi và Nam Yến.
Cả hai vào ngôi từ đường.
Kim Phi cất giọng sang sảng :
- A! Người đâu mà đông thế! Có ai còn con mắt chăng?
Lâm Nhuyễn Hồng thấy bàn tay của Liễu Đạm Yên áp sát chiếc bao hơn trước, vội bước tới, điểm một nụ cười, thốt :
- Tất cả đều còn đủ mắt, lão gia ạ!
Kim Phi trầm giọng :
- Thế có ai trông thấy một cô nương độ mười tám, mười chín tuổi, rất đẹp, đi ngang qua đây chăng?
Lâm Nhuyễn Hồng đáp :

- Không... không thấy!
Nam Yến thất vọng thở dài.
Kim Phi đảo mắt nhìn quanh, nhận ra bọn Phương Tân vội hỏi :
- Ba người các ngươi có thấy nàng không?
Phương Tân vận thêm kình lực vào bàn tay trên đỉnh đầu Hỏa Phượng Hoàng cười khan :
- Nếu có thấy, thì bọn này đã thông báo với lão gia rồi!
Tiêu Phi Vũ nghe rõ âm thinh của dì và cậu, song làm sao báo động để được cứu?
Mà Triển Mộng Bạch nằm một bên đó, hôn mê trầm trầm, cũng chẳng khác nào một xác chết!
Nàng ước mong sao, chàng tỉnh lại một giây thôi, đủ cựa mình làm một cử động nhỏ, rên một tiếng là được rồi.
Nhưng, chàng không tỉnh, không cử động, không rên!
Nàng khẩn cấp vô tưởng!
Khoảng cách giữa nàng và chàng đã san bằng rồi, nàng sắp sửa bước vào vùng hạnh phúc, song nàng với chàng phải chết sao?
Bên ngoài, Kim Phi thở dài :
- Thế thì chúng ta đi tìm xem thất lạc nơi nào.
Có tiếng gió rít lên, mường tượng người thoát đi.
Tiêu Phi Vũ, ngoài sự chờ chết, còn làm gì hơn!
Phương Tân độ Kim Phi đi khá xa rồi, liền rời xa Hỏa Phượng Hoàng.
Cơn nguy đã qua, cả hai cùng cười lớn.
Lâm Nhuyễn Hồng mất cả tự chủ, thần sắc thẩn thờ.
Y vừa đảo mắt nhìn quanh, bỗng thấy Hỏa Phượng Hoàng thừa lúc không ai đề phòng, chui lọt vào gầm bàn thờ.
Sự việc đó chỉ một mình Lâm Nhuyễn Hồng phát hiện ra thôi, y giật mình, nhưng không hề mở miệng.
Một lúc sau, có tiếng “cách” vang khẽ dưới gầm bàn.
Liễu Đạm Yên cũng chưa hay biết.
Hắn nhìn Lâm Nhuyễn Hồng, điểm một nụ cười âm hiểm :
- Không ngờ cái thuật lừa người của Lâm huynh ngày nay khá cao đấy! Lừa được tại hạ, lừa được Kim Phi, kể ra đáng phục lắm! Song hiện tại thì Lâm huynh...
Một tiếng cách nữa vang lên.
Bây giờ, Liễu Đạm Yên và Phương Tân mới phát giác, cả hai cùng quay mình, nhìn vào.
Thoạt tiên, họ chẳng thấy Hỏa Phượng Hoàng đâu cả.
Họ biến sắc mặt liền.

Không chậm trễ, họ cùng đưa tay vẹt bức màn. Chẳng còn một bóng người nào tại đó.
Cả Triển Mộng Bạch, Tiêu Phi Vũ và Hỏa Phượng Hoàng đều biến mất!
Liễu Đạm Yên xanh mặt, Phương Tân như đứng tim, Lâm Nhuyễn Hồng sững sờ.
Một lúc lâu, Phương Tân vụt kêu lên :
- Đúng rồi! Đường gia từ lâu thường làm những chuyện thần bí, hẳn là lúc kiến tạo ngôi từ đường này, họ có đặt cơ quan!
Liễu Đạm Yên lạnh lùng :
- Ngươi đoán đúng đấy!
Lời nói có ngụ cái ý mỉa mai rõ rệt!
Nhưng Phương Tân không lấy làm sĩ nhục, cứ tiếp :
- Bên dưới bục thờ có con đường bí mật, thì cơ quan mở đóng hẳn là ở tại một chỗ nào đó quanh bục thờ. Cái tiếng cách vừa rồi, đúng là tiếng mở đóng!
Liễu Đạm Yên cười lạnh :
- Nếu không có dâu con của ngươi thì Triển Mộng Bạch, Tiêu Phi Vũ làm sao biết được cơ quan?
Phương Tân nhận ra, sát khí bốc bừng nơi mặt hắn, vội cười vuốt ve :
- Huynh đài nói đúng! Tại con liễu đầu đó mà có cớ sự! Nàng là người của Đường gia, tự nhiên nàng biết rõ bí mật trong khuôn viên gia tộc. Nếu bắt đặng nàng, tại hạ sẽ giao cho huynh đài phát lạc.
Liễu Đạm Yên hừ lạnh :
- Làm sao bắt được nàng?
Phương Tân đáp :
- Cơ quan đó phải ở trong phạm vi bục thờ, chu vi không hơn năm thước, tại hạ định rằng chúng ta sẽ tìm ra!
Lão không dám nhìn Liễu Đạm Yên nữa, cúi đầu tìm.
Liễu Đạm Yên hiệp sức tìm với Phương Tân, vừa cười lạnh thốt :
- Nếu có kẻ thừa cơ cướp chiếc bao đi, ta bảo đảm là kẻ đó không chạy quá mười bước!
Lâm Nhuyễn Hồng vừa dợm chân bước đến chiếc bao, giật mình không dám nhích động.
Nhìn chiếc bao, y vụt khóc to lên!

TÌNH NHÂN TIỄN

Hồi 20
Yêu trong cõi chết

Đúng lúc đó tiếng chân người vang lên bên ngoài.
Mấy đại hán vận áo lam tay xách giỏ trút đi thẳng vào từ đường.
Đại hán đi đầu, dảo mắt nhìn quanh, cao giọng hỏi :
- Có chủ nhân ngôi từ đường này ở đây chăng?
Liễu Đạm Yên và Phương Tân đâu còn tâm tư nào để ý đến họ?
Lâm Nhuyễn Hồng đáp :
- Không!
Đại hán tiếp :
- Các vị nghỉ chân cũng đã lâu rồi, vậy hãy ra đi nhường cho bọn tại hạ!
Đại hán nói năng có lễ độ, song có vẻ cao ngạo.
Đang bực vì chưa tìm được cơ quan, càng thêm bực vì bị quấy nhiễu, Liễu Đạm Yên nổi giận, cười lạnh, quay mình bước ra, đón chận trước mặt đại hán, hai tay chống nạnh, hét :
- Ngươi cút đi cho ta nhờ!
Đại hán thấy vị "cô nương" hung hăng quá, bất giác sững sờ.
Thừa dịp đại hán không đề phòng, Liễu Đạm Yên vươn một tay chụp cổ tay hắn, đồng thời tay kia hất tung hắn lên không, bay trở ra ngoài.
Ba đại hán vừa kinh hãi, vừa phẫn nộ, nhao nhao lên.
Liễu Đạm Yên cười lạnh :
- Các ngươi muốn...
Hắn chưa dứt câu, đại hán bị quăng bay trở lại.
Liễu Đạm Yên sững sờ, cứ tưởng là đại hán có thuật khinh công cao diệu, ngưng ánh mắt nhìn ra, phát hiện đại hán bị một lão nhân ở ngoài xa, hứng lấy tung ngược trở lại.
Lão nhân đó hơi gù lưng, mặt đầy râu ria, tay chân dài và to lớn, trông oai mãnh vô cùng.
Đôi mắt của lão sáng và to, trừng lên chớp chớp, khói bốc bừng bừng.
Lão hét :
- Có phải ngươi động thủ chăng?
Giọng nói của lão vang rền như sấm.
Phương Tân trông thấy lão nhân, biến sắc mặt, không còn tâm trí nào tìm cơ quan nữa, chẳng nói chẳng rằng, bế Phương Dật lên, vọt

mình qua khung cửa sổ.
Liễu Đạm Yên biết là gặp phải tay dữ, song không ngán, cười lạnh :
- Tự nhiên là ta! Nếu ngươi không tin, ta quăng thêm một tên nữa cho ngươi xem!
Lão nhân gù nổi giận :
- Hay chưa! Đành là bọn chúng không hỏi rõ ràng, lại bảo các ngươi đi chỗ khác, là điều qúa đáng, song ngươi đâu thể tùy tiện động thủ được.
- Nhưng ta động thủ rồi đó, rồi sao?
Lão nhân gù vung hai cánh tay, râu tóc dựng lên, mười ngón tay xoè đủ, chụp tới lại thu tay về, rồi quát :
- Cút! Cút! Ngươi là một nữ nhân, lão phu không muốn động thủ với ngươi!
Liễu Đạm Yên chưa kịp đáp, Lâm Nhuyễn Hồng vụt biến đổi thái độ, cười một tiếng, đáp thay :
- Ai bảo Liễu huynh là nữ nhân? Bất quá nam nhân vận y phục nữ nhân đó thôi!
Lão nhân gù sững sờ một giân, hỏi :
- Thật vậy?
Liễu Đạm Yên biết rõ Lâm Nhuyễn Hồng cố ý châm ngòi cho lửa cháy, nên vừa nói đáp với người này mà cũng để dọa người kia.
Lão nhân gù ngẩng mặt lên không, bật cười cuồng dại :
- Hay cho tiểu tử! Hay lắm!
Hai bàn tay cứng như sắt, to bằng chiếc quạt cùng bay ra, ngón sẽ thành móng chụp vào Liễu Đạm Yên.
Liễu Đạm Yên lách mình tránh né, hoành tay chộp vào mạch môn của lão nhân hét :
- Bay ra!
Ngờ đâu, lão nhân như cây sắt mọc rễ ăn sâu vào lòng đất, hắn dùng toàn lực mà chẳng khác nào con thạch sùng toan đẩy cho ngã một chiếc cột.
Bất giác, Liễu Đạm Yên kinh hãi, biết là gặp phải một cao nhân, bản lĩnh trên chỗ ức độ của hắn.
Lão nhân bật cười ha hả :
- Kẻ bay ra chính là ngươi đó!
Hai tay lão vùng lên, thân hình lão như nhóng cao lên mấy tấc.
Liễu Đạm Yên đột nhiên cảm thấy con người của đối tượng lớn lên một phần cổ tay cũng nở to, làm cho nắm tay của hắn bung ra, không còn kềm cứng cổ tay của lão nhân như trước.
Hắn hoảng kinh, toan rút tay về, biến chiêu công tiếp, nhưng một đạo

kình lực đã chuyền sang bàn tay đó rồi.
Lực đạo chuyền qua, tuông cuồn cuộn như thác nước đổ xuống triền.
Liền đó Liễu Đạm Yên bị đạo kình lực tung lên, bắn tuôn ra ngoài, rơi xuống cách mấy trượng, kêu một tiếng bình.
Hắn nghe toàn thân đau đớn như dần, mường tượng xương nát, thịt tan. Hắn nổi giận, đưa tay vào mình để lấy ám khí, nhưng nhìn vào trong, thấy lão nhân cười lớn, oai mãnh tựa thiên thần bỗng nhớ đến một người.
Lập tức, hắn lấy tay ra, cắn răng gượng đứng lên, quýnh quáng chạy đi.
Lão nhân nhìn Lâm Nhuyễn Hồng, hỏi :
- Hắn đã đi rồi sao ngươi còn đứng đây?
Lâm Nhuyễn Hồng vừa sợ vừa mừng, đáp nhanh :
- Tại hạ là...
Bỗng, y cảm thấy tối mắt.
Một bóng người vừa xuất hiện, đứng tại khung cữa, che ánh sáng từ bên ngoài chiếu vào.
Người vừa xuất hiện vận chiếc áo dài bằng bố thô màu lam, áo mở nút bày ngực, miệng nhếch nhưng không cười, đôi mắt sánh lạnh, luôn luôn chớp.
Lâm Nhuyễn Hồng hết sức mừng rỡ, vội sụp mình lạy liền :
- Lam Đại Tiên Sanh!
Lam Đại Tiên Sanh bước nhanh tới, nâng Lâm Nhuyễn Hồng đứng lên, cười vang :
- Cố nhân gặp nhau, cần gì phải làm trọng lễ!
Lâm Nhuyễn Hồng nghiêng mình :
- Cách mặt đã lâu, gặp lại tiên sanh, trông tiên sanh vẫn trường kiện như ngày nào! Tại hạ hoan hỉ vô cùng!
Lam Đại Tiên Sanh lại cười lớn :
- Tuy không gặp nhau qua một thời gian khá lâu, lão hằng nhớ đến tòa Giang Nam Võ Sĩ đường của lão đệ! Thiết lão nhị ơi! Đó là một địa phương đáng thưởng ngoạn lắm! Lão có đến đó lần nào chưa?
Lão nhân gù, chính là Thiết Đà, chớp mắt, cười ha hả :
- Thế ra các ngươi là chỗ quen thân! Suýt chút nữa lão phu lầm rồi!
Họ cười nói với nhau một lúc, bọn áo lam đã dọn rượu thịt mang theo trong chiếc giỏ trúc, bày la liệt trên nền.
Thiết Đà cười lớn :
- Nếu không có cuộc ước hẹn với Triển tiểu huynh đệ, thì ta và ngươi bất tất phải đi đâu làm gì, cứ tìm một chỗ nào đó, đánh nhau một trận cho sướng!

Lâm Nhuyễn Hồng nghe nhắc đến Triển Mộng Bạch, thoáng giật mình, song chưa nói gì!
Lam Đại Tiên Sanh bĩu môi :
- Sướng cái quái gì! Đánh nữa thì ngươi bại nữa, càng thêm tức chớ sướng gì mà mong!
Ta không muốn đánh bại ngươi, khổ nỗi ta lại không thể bại!
Bị Lam Đại Tiên Sanh chọc tức, Thiết Đà phát cáu, hét lên :
- Lão thất phu! Chúng ta đánh ngay hôm nay! Tại đây không cần chờ lúc nào khác cả!
Sẵn cầm chiếc đùi gà trên tay, lão vung đùi gà đánh sang Lam Đại Tiên Sanh liền.
Đùi gà có bao lớn nhưng nó chứa đựng cả công lực của lão tất phải mạnh và nặng, nên rít gió vù vù.
Lam Đại Tiên Sanh né tránh, đùi gà bay luôn, chạm vào tường, làm vỡ vụ mấy phiến đá, bắn tung toé.
Lâm Nhuyễn Hồng kinh hãi cực độ.
Thiết Đà đứng lên, đánh ra luôn mấy chiêu, chén, bát, bình rượu, đổ vỡ loảng xoảng, thịt bắn tứ tung.
Lâm Nhuyễn Hồng càng kinh hãi hơn, song bọn đại hán áo lam thì thản nhiên như thường, họ quá quen với cảnh đó rồi.
Gió dậy vụt vũ quanh từ đường, gío quét y phục của Lâm Nhuyễn Hồng bay phần phật, y như đứng hứng một cơn mưa gió bão bùng, tai ù, mắt hoa, đầu choáng váng.
Y mãi mê xem, dần dần quên hết mọi việc, quên Triển Mộng Bạch, quên luôn Tần Cơ.
* * * * *
Trở lại chuyện Tiêu Phi Vũ và Triển Mộng Bạch đang lúc muôn phần nguy khốn chỉ còn nằm bất động chờ chết.
Bỗng, một người chui vào gầm bàn, Tiêu Phi Vũ giật mình, nhận ra là Hỏa Phượng Hoàng.
Nàng hết sức kỳ quái, tự hỏi liễu đầu này vào đây để làm gì. Trong tâm, nàng dành sẵn ba tiếng xú liễu đầu để tặng Hỏa Phượng Hoàng, song chưa kịp nói ra.
Dịp đó đã đến, nhưng nàng chưa kịp nói.
Nàng chờ xem Hỏa Phượng Hoàng làm gì kế tiếp.
Hỏa Phượng Hoàng đưa tay mó mó vào bục thờ một lúc, một tiếng cách vang lên, cục đá vụt bày một lỗ trống.
Bên trong lỗ hổng, là một cái hang.
Trong hang tối mò, đưa bàn tay không thấy ngón.
Hỏa Phượng Hoàng lập tức bế hai người, lăn xuống hang.

Tiêu Phi Vũ không động đậy được, nên để rơi người xuống đau không tưởng nổi.
Lại một tiếng cách nữa vang lên, cữa bên trên đóng kín lại.
Tiêu Phi Vũ thoát khỏi tay Liễu Đạm Yên, hết sức mừng rỡ, song bực bội vì bóng tối quá dày quanh nàng.
Không lâu lắm, một tiếng xạch lại vang lên, lòng hang sáng tỏ.
Thì ra Hỏa Phượng Hoàng bật lửa. Lúc đó, nàng bế Triển Mộng Bạch bên mình.
Tiêu Phi Vũ nổi ghen, thầm mắng xú liễu đầu không ôm mình mà lại ôm Triển Mộng Bạch.
Nhưng, tưởng lại người ta cứu mạng mình, sao lại mắng thầm họ.
Nàng nhìn Hỏa Phượng Hoàng cười dịu.
Nhờ ánh lửa, Tiêu Phi Vũ mới thấy rõ nơi đó là một gian địa thất trang trí rất chỉnh tề.
Nơi vách, có gắn đèn đồng, Hỏa Phượng Hoàng đặt Triển Mộng Bạch xuống nền, đốt đèn lên, rồi dùng chân đá vào người Tiêu Phi Vũ, giải huyệt cho nàng.
Huyệt đạo được giải khai, Tiêu Phi Vũ vụt đứng lên, mắng :
- Xú liễu đầu! Tay đâu không dùng, lại dùng chân?
Đến lúc đó, nàng mới xì ra ba tiếng xú liễu đầu!
Hỏa Phượng Hoàng nghe nhói ở con tim, bình sanh nàng tự hào là mình rất đẹp, bây giờ nghe người ta cho mình xấu xí thì còn gì đáng hận bằng?
Nàng phẫn nộ.
Song phẫn nộ rồi làm gì đây? Bất giác nàng bật khóc.
Tiêu Phi Vũ sửng sốt, biết mình quá đáng, vội tạ lỗi :
- Đáng trách cho ta quá! Ngươi giải nạn cho ta, ngươi giải huyệt cho ta, ta phải cảm kích ngươi! Ngươi đừng giận, hãy tha thứ cho ta!
Hỏa Phượng Hoàng trừng mắt nhìn Tiêu Phi Vũ, càng nhìn càng nhận ra đối phương đẹp hơn nàng gấp bội, bất giác nàng rơi lệ thốt :
- Phải! Ta là một xú liễu đầu!
Lần thứ nhất trong đời, nàng nhận mình xấu xí hơn người khác!
Tiêu Phi Vũ cũng biết là mình ác lắm mới gọi đối phương như vậy, hấp tấp cười, vuốt ve :
- Ta nói đùa để trêu nhau thôi, chứ thực ra thì ngươi là một mỹ nhân, hoàn toàn xứng đáng với danh từ mỹ nhân! Ngươi chẳng biết chứ gia gia ta thường mắng ta là xú liễu đầu đó!
Mắng như vậy là mắng yêu, người được mắng phải là xinh đẹp, phải là thơm tho!
Nàng tiếp luôn :

- Bỏ đi cô nương! Đừng lấy làm điều...
Vô luận nàng nói thế nào, Hỏa Phượng Hoàng cũng đau buồn, cũng hờn.
Lúc đó, Triển Mộng Bạch rên một tiếng.
Nghe Triển Mộng Bạch rên, nàng quay mình, nhìn chàng.
Triển Mộng Bạch cắn chặt hai hàm răng, mặt trắng nhợt.
Mãi đến lúc đó, Tiêu Phi Vũ mới nhớ lại hoàn thuốc do Lâm Nhuyễn Hồng trao cho nàng vừa rồi.
Nhưng bây giờ, cho chàng uống thuốc thì tìm đâu có nước? Do dự một chút, nàng thấp giọng thốt :
- Đường cô nương đừng cười tôi nhé!
Nàng đưa hoàn thuốc vào miệng, nhai cho nát, rồi nhả sang miệng Triển Mộng Bạch.
Hỏa Phượng Hoàng nghe Tiêu Phi Vũ gọi thân mật liền quay đầu nhìn lại.
Nhìn lại rồi thấy cảnh âu yếm đó, nàng lại rơi lệ.
Tiêu Phi Vũ đẹp quá! Thảo nào Triển Mộng Bạch chẳng khuynh tâm hướng trọng về nàng!
Lòng tật đố bừng lên, Hỏa Phượng Hoàng rít ra hai hàm răng :
- Được lắm! Cứ âu yếm với nhau đi! Còn sống được phút giây nào, thì cứ âu yếm, kẻo muộn!
Tiêu Phi Vũ sững sờ.
Nàng vuốt nhẹ :
- Cô nương đừng trách tôi! Để chúng ta ra khỏi nơi này rồi, tôi sẽ tạ ơn cô!
Hỏa Phượng Hoàng cười lạnh :
- Chúng ta.. Hừ! Đừng ai mong ra khỏi nơi đây!
Tiêu Phi Vũ biến sắc :
- Cô nương nói sao?
Hỏa Phượng Hoàng lạnh lùng :
- Ở đây, không lương thực, không nước uống, ai ở đây rồi thì đừng hòng sống quá nửa tháng! Chúng ta cùng chết, chết tất cả!
Tiêu Phi Vũ kinh hãi :
- Thế ra.. Cô nương chẳng biết cách nào thoát ly nơi đây?
Hỏa Phượng Hoàng với giọng oán độc :
- Không! Ta không biết làm sao để thoát ly nơi này! Còn đập phá tòa thạch thất này thì đừng hy vọng vô ích! Vách đá này ít nhất cũng hai thước!
Tiêu Phi Vũ sững sốt.
Bỗng, nàng vụt đứng lên, nắm chặt đầu vai của Hỏa Phượng Hoàng

run giọng :
- Ngươi biết! Nhất định là ngươi biết! Nhất định!
Hỏa Phượng Hoàng đau lắm, song đã quyết tâm rồi, nàng bất chấp cái đau, bật cười khanh khách :
- Đúng! Ta biết cách! Nhưng ta không nói với ngươi!
Tiêu Phi Vũ rít lên :
- Sao ngươi ác độc thế? Ngươi muốn hại ta, hại luôn Triển Mộng Bạch, chẳng lẽ ngươi hại luôn ngươi?
Hỏa Phượng Hoàng cười cuồng dại :
- Ta còn tiếc gì mạng của ta nữa chứ? Ta muốn chết từ lâu rồi, ta không lấy được Triển Mộng Bạch, thì ngươi cũng đừng hy vọng lấy hắn! Cả ba chúng ta cùng chết tại đây!
Tiêu Phi Vũ không còn nghi ngờ gì nữa, Hỏa Phượng Hoàng liều rồi! nàng điên loạn mất rồi!
Tiêu Phi Vũ nổi giận, hét :
- Ngươi không nói, ta sẽ hành sống ngươi, hành hạ đến khi nào ngươi chết thì thôi!
Nàng bóp mạnh tay hơn.
Hỏa Phượng Hoàng đau không tưởng nổi, vẫn cười, tiếng cười nàng quái dị, mường tượng tiếng dã thu vang.
Nàng nói :
- Cứ bóp mạnh! Cứ dụng lực! Ha ha! Nghĩ lại ta rất ngu, quá ngu! Phải chi ta để ngươi ở bên ngoài!
Tiêu Phi Vũ cuối cùng rồi cũng buông tay.
Hỏa Phượng Hoàng khích :
- Động thủ đi chứ! Sao ngươi buông tay?
Tiêu Phi Vũ dậm chân, bỏ Hỏa Phượng Hoàng, bước đến vách, chợt thấy hai mảnh gương gắn nơi đó, mường tượng mấu chốt cơ quan.
Nàng hết sức mừng, cấp tốc bước tới, chụp hai mảnh gương, xoay.
Gương không nhích động.
Thất vọng, nàng chồm lên, nhìn vào mặt gương, suýt buột miệng kêu lên kinh ngạc.
Cảnh tượng trên từ đường hiện rõ trong gương.
Tấm gương Tiêu Phi Vũ nhìn vào là tấm sau cùng, phản ảnh đầy đủ những diễn tiến bên trên.
Nàng kinh ngạc, nhưng lại hết sức hoan hỉ.
Lúc nàng nhìn vào gương, chính là lúc Liễu Đạm Yên bị quăng qua cửa sổ, bay ra ngoài.
Có Thiết Đà đến, có cứu tinh rồi!
Bất giác nàng gọi to :

- Thiết Đà nhị thúc. Thiết Đà nhị thúc!
Nhưng, thạch thất ở dưới sâu rất xa, vách lại dày, dù nàng la hét khàn giọng, người bên trên vị tất nghe rõ?
Hỏa Phượng Hoàng cười khanh khách :
- Cứ gọi! Cứ la hét! Hét đến tét cuống họng cũng chẳng ai nghe mà cứu ngươi đâu! Ta khuyên ngươi nên bình tĩnh mà chờ chết là hay hơn hết.
Tiêu Phi Vũ rùng mình ngồi xuống.
Nàng còn một điểm hy vọng cuối cùng, là Lâm Nhuyễn Hồng sẽ nói hết sự tình, và Thiết Đà sẽ tìm cách cứu nàng.
Bên trong, hai người đánh nhau tưng bừng, bên ngoài, có hai người đi tới.
Hai người đó vận áo màu xanh, dài đến gối, vớ cao, giày thuộc loại các sư tăng dùng, tay cầm trượng.
Trượng dài hơn tám thước, đen nhưng không sáng loáng.
Cả hai có mang một chiếc bao nơi lưng, cùng đội nón trúc, nón có hình thức kỳ quái, mường tượng một cái thúng, chụp xuống che kín mặt mày.
Họ vừa đi vừa dộng đầu trượng xuống đất, kêu lạch cạch, mắt luôn luôn chớp, tia sáng bắn ra vành nón, rọi ra ngoài như ánh sao.
Họ bước rất nhanh, phải là cao thủ trong võ lâm mới có bộ pháp đó.
Trong từ đường, cuộc chiến vẫn tiếp diễn ác liệt, gió luôn luôn rít vù vù.
Cả hai đều nghe tiếng gió, cùng nhìn nhau, một trong hai người hỏi :
- Ai ở trong đó mà đánh nhau hăng thế?
Người kia ngưng thần, nghe ngóng một lúc, rồi thốt :
- Võ công khá lắm! Chúng ta vào xem thử!
Thinh âm tỏ ra họ cao niên, hơn nữa nghe tiếng gió mà đoán tài năng, quả thật họ là những tay lão luyện trên giang hồ.
Họ đứng tại cửa nhìn vào. Họ không còn muốn bỏ đi nữa, lại vào luôn, đứng qua một góc.
Người trong cuộc không ai lưu ý đến họ.
Chính Lâm Nhuyền Hồng cũng không nhìn họ.
Thiết Đà đánh hăng quá, khí thế như phá núi, chiêu thức xuất phát rất gấp.
Lâm Đại Tiên Sinh kém oai mãnh, thủ nhiều hơn công.
Người kém kinh nghiệm cho rằng lão yếu thế, song tay lão luyện phải nhận ra là tiên sanh không dốc toàn lực để ứng phó.
Thiết Đà làm gì chẳng nhận ra sự dè dặt chân lực của Lam đại tiên sinh? vừa đánh, lão vừa hét :

- Muốn đánh nhau, phải đánh cho sướng chứ, sao ngươi còn dành công lực lại, để làm gì?
Đánh không thực tình là hèn!
Lam đại tiên sinh bật cười ha hả :
- Nếu ngươi bức được ta xuất toàn lực, là ngươi có bản lĩnh đó. Ta chỉ sợ ngươi múa may quay cuồng, hò hét vang ầm lên, là bất tài đó thôi!
Thiết Đà quát :
- Được rồi! Xem đây!
Lão vung cả hai tay cùng đánh ra một lúc, nhưng chiêu thức phát xuất nửa chừng, lão rút tay tả về, chỉ để nguyên tay hữu đánh tới.
Cánh tay đó như dài hơn lúc bình thường độ ba tất.
Chiêu đó có cái tên là Thủ tiêu hỉ trường, thuộc Thông lý quyền pháp, ảo diệu vô cùng.
Đối phương thấy rõ là quyền không tới đích, nhưng quyền vẫn trúng đích như thường, do cái phần xa ba tấc đó.
Lam đại tiên sinh dù là một cao thủ thượng đỉnh, thấy thế không khỏi kinh hãi, khẽ ấn chân xuống đất, lấy đà vọt về phía hậu xa vị trí hơn ba thước.
Tà áo phất gió rất mạnh, chứng tỏ lão lùi quá gấp.
Thiết Đà lại hét :
- Lùi nhanh đấy! Nhưng chưa hết đâu! Xem đây!
Song quyền bay ra, lão xuất phát luôn ba chiêu thần tốc.
Ba quyền đó, cũng hư hư, thực thực như chiêu đầu.
Lâm Nhuyễn Hồng mãi mê nhìn, càng nhìn càng lo sợ cho Lam đại tiên sinh.
Nhưng Tiên sinh cứ cười dài như lần trước, tránh né được như thường.
Hai lão nhân đứng nơi góc tường, chừng như ngứa ngáy chân tay, chân dậm thình thịch, tay động trượng cốp cốp, miệng hò hét vang ầm lên.
Thiết Đà vụt tung bổng lên không, đáp xuống trước mặt họ, hỏi :
- Bọn ta đang đánh nhau, sao các ngươi dám làm ồn ào?
Một lão nhân lạnh lùng đáp :
- Ngươi sắp bại nên tức uất, tìm kẻ khách mà sanh sự phải không? Nếu liệu không thắng nổi, thì lui lại đi, để bần tăng đánh thay cho!
Lão dám nói thế, là không xem cả Thiết Đà và Lam đại tiên sinh ra gì.
Thiết Đà sửng sốt, nhưng liền sừng sộ :
- Thế ra, ngươi thấy người ta đánh nhau rồi ngứa ngáy phải không? Nếu vậy lão phu không nỡ để cho ngươi thất vọng đâu!

Lam đại tiên sinh cười lớn :
- Đánh với ta chưa xong cuộc, sao ngươi lại xoay qua kẻ khác?
Lão nhân áo xanh ngẩng mặt lên không, cười ha hả :
- Có sao! Ngươi đã nương tay cho lão ta, mà lão không biết, thế thì bần tăng phải giáo huấn cho lão lập dần cái phục thiện, bớt hung hăng.
Lão nhích đôi vai, chiếc bao sau lưng rơi xuống đất.
Người kia kêu lên :
- Sư phó! Lão nhân gia cần gì...
Lão nhân áo xanh cười lớn :
- Mấy mươi năm qua rồi, sư phó chưa hề gặp một địch thủ, thì hôm nay cũng nên múa tay múa chân một lúc, cho nó khỏe người ra! Thắng hay bại, không phải là vấn đề!
Thiết Đà nổi giận :
- Thì cứ vào! Nói léo nhéo mãi làm ta phát chán.
Chính lão vung quyền trước định đánh tới.
Nhưng, một ngọn gió cuốn đến, kêu một tiếng vù, Lam đại tiên sinh đã đứng trước mặt lão.
Người áo xanh bật cười cuồng dại :
- Bần tăng muốn đánh, miễn có đánh là được, đánh với ai cũng thế thôi!
Lão nhân lùi lại một bước, cất đầu trượng lên, vù qua Lam đại tiên sinh, ngang khoảng ngực và bụng.
Thế trượng rất nhanh, mường tượng con độc xà bắn mình ra khỏi hang.
Chỉ nội một ngọn trượng đó, cũng đủ chứng tỏ lão nhân có lai lịch phi thường.
Thiết Đà quát vang lên :
- Lão Lam! Ngươi lui lại! Đừng giành phần của ta!
Lam đại tiên sinh cười ha hả :
- Người ta muốn giúp ngươi rõ ràng, cho ngươi nghĩ mệt đó, người còn la hét gì chứ?
Lão sợ Thiết Đà bại nơi tay người, nên hứng lấy cuộc chiến.
Thoạt đầu, lão chưa rõ đối phương có sở học như thế nào, nên không dám khinh thường.
Cho nên, tiên sanh phải trác nghiệm trước.
Tiên sanh đánh ra ba chiêu, hư nhiều, thực ít, để xem đối phương ứng phó như thế nào.
Lão nhân chấp hai tay hiệp lại, cầm cứng chiếc trượng. Tay tả vận âm nhu công, tay hữu vận dương cương công, hự lên một tiếng,

vung đầu trượng lên ngoài, vẻ ra hơn mười đóa trượng hoa. Đó là chiêu Mãn Thiên Hoa Vũ, lão nhân đánh ra cực kỳ linh ảo, hơn hẳn những cao thủ khác.
Lam đại tiên sinh buột miệng tán :
- Khá lắm!
Tiên sanh tiến lên liền.
Đối phương là một địch thủ mà tiên sanh không thường gặp trên giang hồ, nhận ra như thế, bất giác tiên sanh phấn khởi tinh thần, nẩy ra cái ý sinh tài, vung quyền như mãnh hổ xuất sơn, rồng thiên lướt biển.
Song phương quần nhau một lúc, vẫn ở trong cái thế quân bình.
Thiết Đà không chịu nổi cơn hồng hộc, hét vang :
- Ngươi có lùi lại không, lão Lam?
Lão vung quyền tiến tới, đánh vào người Lam đại tiên sinh.
Đồng thời gian, lão phóng luôn hai ngọn cước, tấn công lão nhân áo xanh.
Người áo xanh và Lam đại tiên sinh kinh hãi, cùng đón chận chiêu công của Thiết Đà, nhưng họ cũng tấn công lẫn nhau mỗi người một chiêu.
Thế là cuộc chiến tay ba khai diễn, một đánh hai, cùng là địch với nhau, vừa đón bên này, vừa chận bên kia, mà cũng vừa công luôn cả hai bên.
Đúng là một cuộc chiến không tiền khoáng hậu. Lâm Nhuyễn Hồng trố mắt mà nhìn, cho rằng may mắn lắm mới được dịp mở rộng tầm mắt.
Y đã biết Lam đại tiên sinh, biết Thiết Đà, song còn người áo xanh kia là ai mà không chịu chường mặt thật?
Trượng pháp của lão ta quả thật tuyệt vời, mỗi chiêu phát xuất đều ác độc như nhau, lại ngụy dị vô tưởng.
Người áo xanh bật cười ha hả :
- Sướng! Sướng quá! Đánh xong trận này, là bần tăng có thể quẳng trượng mà hưởng thanh nhàn, không còn ngứa ngáy tay chân nữa!
Đầy không gian, bóng trượng bay rào rào, mỗi hoa trượng là mỗi đoàn độc đáo.
Thiết Đà cũng kêu lên :
- Ba người đánh nhau, thích thú hơn hai người nhiều, rất nhiều!
Lam đại tiên sinh cũng hân hoan ra mặt :
- Thú thật! Thú thật!
Tiên sanh hỏi :
- Thiết lão nhị ơi! Đã biết cái lão ấy là ai chưa? Ngươi thử đoán xem!

Thiết Đà thốt oang oang :
- Chỉ cần đánh sướng tay thôi, lão là ai, mặc lão, cần gì biết là ai?
Lam đại tiên sinh cười vang :
- Thế thì uổng cho ngươi mang danh là khách giang hồ từng đi khắp đó đây, mà không nhận ra vị bằng hữu này! Có lẽ ngươi mù cả đôi mắt rồi chăng?
Thiết Đà nổi giận :
- Thế ngươi nhận ra phải không? Thử nói cho ta xem!
Lam đại tiên sinh vừa đáp vừa đánh :
- Cho ngươi biết, lão ta là...
Người áo xanh cười lớn :
- Hôm nay, chúng ta đánh nhau, cứ đánh cho sướng, đánh xong rồi, mỗi người ra đi mỗi nẻo đường, thế thì nêu tên nêu họ ra là gì?
Lam đại tiên sinh đồng ý ngay :
- Nói phải đấy!
Tiên sanh đánh ra hai chiêu, rồi tiếp :
- Ta từng nghe, môn ngạnh công của ngươi rất cao cường, nhưng chưa có dịp tiếp xúc với ngươi lần nào! Bây giờ gặp đây, kể cũng là một hạnh ngộ, vậy ngươi hãy cho thấy một vài cái hay hay, giúp bọn tử có cơ hội mở mắt.
Tiên sanh thốt xong, bắt đầu đánh mạnh hơn trước.
Người áo xanh gật đầu :
- Nói phải đấy!
Lão vung trượng, tạo một khí thế hùng mãnh phi thường.
Thiết Đà nổi giận, quát :
- Hai ngươi cứ giấu diếm, ta cứ mắng!
Vừa lúc đó, bên ngoài cửa, có hai người xuất hiện, hai người đó tiến vào.
Hai người đó, một nam một nữ, nắm tay nhau, thần sắc lộ vẻ kinh hoàng.
Vào đến nơi, thấy có một cuộc đánh nhau, họ còn khiếp đảm hơn, do dự một chút, đánh liều bước vô.
Ba đấu thủ bận giao chiến với nhau nên không để ý.
Lâm Nhuyễn Hồng thấy họ, bất giác kinh hãi, gọi to :
- Lý huynh! Làm sao Lý huynh lại đến đây?
Hai người đó thấy Lâm Nhuyễn Hồng, mừng trên sức tưởng tượng, đi vòng theo vách, đến gần, người nam nắm tay y, thốt :
- Lâm huynh! Hãy cứu tại hạ!
Thì ra, nam nhân là Lý Quán Anh, và nữ nhân đương nhiên là Mạnh Như Tuyết.

Cả hai trốn tránh Ngô Thất, lúc về Đông, lúc qua Tây, khi lên Bắc, lúc xuống Nam, chạy mãi không ngừng.
Trước đó, họ bằng vào cơ trí, còn đùa cợt Ngô Thất, chơi trò cút bắt nguy hiểm.
Dần dần, Ngô Thất theo kịp, cùng lúc càng gần họ.
Gần đây, nghe Đường gia có hỉ sự, giang hồ hào kiệt đến tham dự rất đông, Lý Quán Anh cùng Mạnh Như Tuyết liền vào đất Thục, định trà trộn trong số tân khách, làm lạc mất hành tung cũ, để từ đó, cải biến hành trình, cho Ngô Thất không còn theo dõi nữa.
Ngờ đâu, họ chưa đến Đường phủ, thì Ngô Thất đã theo sát phía sau rồi.
Cả hai kinh hoàng, cùng chạy loạn, không phân phương hướng.
Do đó, họ đến đây, may mắn lại gặp Lâm Nhuyễn Hồng.
Lâm Nhuyễn Hồng cùng hắn là chỗ đồng hương, có đi lại với nhau lúc còn ở tại Hàng Châu.
Bây giờ gặp nhau, họ Lâm tự nhiên phải giúp được phần nào hay phần ấy.
Lâm Nhuyễn Hồng bảo :
- Lý huynh cứ nghĩ mệt, không phải sợ gì cả! Cứ bình tĩnh mà chờ diễn tiến.
Lý Quán Anh dậm chân :
- Tại hạ không chống lại kẻ đó. Lâm huynh ơi! Có chỗ nào kín đáo chỉ cho tại hạ nấp, chứ nếu không thì...
Lý Quán Anh run người, mặt xám không còn chút máu.
Mạnh Như Tuyết còn sợ hơn hắn nữa!
Bỗng, một tràng cười cuồng dại vang lên bên ngoài, tràng cười chưa dứt, Ngô Thất bước vào.
Bất thình lình, một đoạn trường rít gió kêu một tiếng vù, từ trên đánh xuống đỉnh đầu Ngô Thất.
Ngô Thất kinh hãi, cấp tốc lách mình qua một bên, né tránh rồi quát lớn :
- Kẻ đui nào đó dám trêu vào Ngô gia như thế?
Ngọn côn đó, do đồ đệ của lão nhân áo xanh xuất phát.
Bọn Lâm Nhuyễn Hồng vừa kinh hãi vừa mừng rỡ! Như vậy là Lý Quán Anh và Mạnh Như Tuyết có viện thủ rồi!
Cả ba cùng kêu lên khuyến khích!
Thanh niên đó xách côn hoành thân đứng trước mặt Ngô Thất, bất thình lình hất chiết nón xuống, bày gương mặt thật, đồng thời cao giọng bảo :
- Ngươi nhìn xem, ta là ai!

Ngô Thất nhìn thanh niên một cái, chỉ thấy oán độc ngời lên trong ánh mắt của đối phương.
Lão không nhận ra thanh niên là ai.
Nhưng Lâm Nhuyễn Hồng và Lý Quán Anh lại nhận được, cả hai cùng reo lên :
- A! Dương huynh! Thì ra là Dương huynh!
Thanh niên chính là Thiết Thương Dương Thành.
Dương Thành trầm giọng :
- Ngươi không nhận ra ta? Ta thì nhớ ngươi mãi! Cái hôm đó ở Hàng Châu, tại nhà Tần Sấu Ông, ta bị ngươi đánh một quyền, suýt mất mạng! Giờ đây, đã đến lúc ta phục hận!
Ngô Thất giật mình, nhưng liền bật cười ha hả :
- Bình sanh ta đánh trọng thương biết bao nhiêu người mà kể! Làm sao ta nhớ được một kẻ vô danh?
Lão liếc nhìn Mạnh Như Tuyết, đoạn hét :
- Dám tìm Ngô Thất mà báo cừu, kẻ ra ngươi cũng can đảm đó! Vì cái can đảm của ngươi, ta nhường cho ngươi ba chiêu!
Dương Thành quát :
- Ai cần ngươi nhượng? Xem đây!
Hắn vung trường côn, đầu côn vẻ thành hằng chục đóa hoa, to bằng cái chén, hoa côn bắn tới tấp vào mình Ngô Thất.
Ngô Thất cười lạnh :
- Khá đó! Ngươi có tiến bộ phần nào!
Lão né tránh, lão không nhìn dt mà lại nhìn về phía Lý Quán Anh và Mạnh Như Tuyết!
Lý Quán Anh run sợ, biết là nếu rãnh tay một chút, lão sẽ vọt đến liền.
Dương Thành đã đánh đủ ba chiêu, nhưng không chạm đến chén áo của Ngô Thất.
Hắn cũng biết là chưa phải đối thủ của Ngô Thất, nhưng cừu nhân gặp cừu nhân đánh để phục hận, có chết cũng vui.
Ngô Thất nóng lòng muốn kết thúc trận đấu nhanh chóng để còn thanh toán bọn Lý Quán Anh, Mạnh Như Tuyết nên phản công liền.
Lão vung song quyền, lòn qua vầng côn ảnh, đánh vào.
Biết đối phương xuất chiêu độc, Dương Thành thu côn thoái hậu.
Ngô Thất quát :
- Chạy phải không? Chạy đi đâu mà thoát khỏi tay ta được?
Lão lướt lên, chụp đầu trượng, định đoạt lấy, rồi dùng nó mà quật vào đầu Dương Thành.
Bỗng, một ngọn côn vung lên, Ngô Thất giật mình bắn vọt lên không.

Thoát khỏi ngọn côn, lão giật mình, tự hỏi đối phương là ai mà xuất phát một chiêu cực kỳ hiểm độc.
Bây giờ, lão mới đảo mắt nhìn quanh.
Trước mặt lão, đứng chắn Dương Thành, là một lão nhân đội nón trúc, vận áo xanh. Xa xa, nơi một góc, có hai người nữa, đang tử chiến với nhau.
Thân pháp của hai người đang đánh nhau nhanh quá, đến Ngô Thất mà cũng chẳng trông thấy được mặt mày, nên không nhận ra là ai.
Những cao thủ đó, ngày thường không gặp, nhưng hiện tại thì họ quy tụ ở đây khá nhiều, đó là một sự kiện hiếm có, làm cho Ngô Thất hết sức kinh ngạc.
Nhưng, lão phải đối phó với người áo xanh kia, thì giờ đâu mà suy tưởng viển vông?
Vận chân khí sung mãn nơi đan điền, lão quát :
- Ngươi là ai? Dám gây thù với ta?
Người áo xanh bật cười ha hả :
- Bần tăng với người, thật sự thì không cừu, không oán, song đồ đệ bại trận, thì sư phó phải giải cứu. Chắc ngươi cũng hiểu đó là lẽ đương nhiên chứ?
Vừa đáp, người áo xanh vừa xuất chiêu.
Đường côn biến ảo linh diệu không tưởng nổi.
Bên kia, Thiết Đà đang hăng say với cuộc đấu tay ba, bỗng thấy người áo xanh tách rời, cái thú mất ngay.
Lam đại tiên sinh cũng chậm tay lại, không còn hào hứng nữa.
Lão mỉm cười, thốt :
- Tạm thời, ta với ngươi ngưng cuộc đấu đi, để xem Ngô Thất đánh với Vô Ảnh Thương Dương Phi một lúc.
Thiết Đà ạ một tiếng lớn :
- Phải rồi! Phải rồi! Lão ta là Vô Ảnh Thương Dương Phi. Thảo nào côn pháp của lão giống thương pháp quá chừng!
Tại cuộc chiến, bây giờ Ngô Thất mới nhận ra đối tượng, bật cười ha hả, thốt :
- Ta cứ tưởng là ai, thì ra là Dương huynh.
Họ chưa nhận người, song họ nhận ra võ công độc đáo của nhau.
Dương Phi cười lớn :
- Cuối cùng, ta cũng bị Ngô lão quỷ phát giác.
Đấu với Dương Thành, một tay rất kém, Ngô Thất đinh ninh mình có thể hạ gấp đối phương, nên không sợ Lý Quán Anh và Mạnh Như Tuyết chạy thoát kịp thời.
Bây giờ, đối thủ là kẻ đồng tài đồng sức, cuộc chiến phải dài lâu, có

thể nhân đó mà hai oan gia kia chuồn đi, cho nên lão cao giọng gọi Dương Phi :
- Dương huynh! Chúng ta là những bạn già, lâu năm không gặp nhau, vừa gặp nhau, mừng chưa hết, lại đánh chí tử, mình làm vậy chẳng sợ bọn hậu sanh cười chê sao?
Dương Phi cất tiếng sang sảng :
- Thực tâm ta đâu có muốn tranh chấp với ngươi làm gì? Song, ngươi đánh đồ đệ ta một quyền, tung luôn một cước, ta chỉ muốn hắn trả lại ngươi hai món mà hắn đã vay nơi ngươi!
Có vậy ta mới làm trọn bổn phận sư phó đối với đồ đệ!
Ngô Thất biết rõ Dương Phi không buông tha, thầm kêu khổ. Nếu như thế này thì làm sao bắt được bọn Lý Quán Anh?
Vừa lúc đó, một bóng người đáp xuống cục trường.
Người đó là Thiết Đà.
Lão ta cười vang :
- Ta giúp các ngươi gây thành cuộc nhiệt náo đó! Dương Phi ơi! Đánh hai không bằng đánh bốn! Cả bốn chúng ta đánh nhau, hẳn phải thú vị lắm!
Quay nhanh người, lão tung luôn một quyền sang Lam đại tiên sinh.
Dương Phi reo lên :
- Hay lắm! Hay lắm! Bốn chúng ta hỗn chiến với nhau một phen, lưu niệm đời đời cho hậu thế làm một giai thoại!
Lão cũng đánh một côn sang Lam đại tiên sinh.
Tiên sanh dù không muốn tiếp tục cuộc chiến, nhưng cũng không làm sao được trước cái thế chẳng đặng đừng, lão cười lớn, thốt :
- Được! Các vị muốn thì lão phu cũng vào luôn cho vui!
Họ đánh với nhau, như đánh với tử thù, chiêu thức nào cũng trí mạng, ai sơ xuất là chết ngay.
Nhưng nào phải họ có thù sâu oán nặng gì với nhau đâu?
Cả bốn người cùng xuất toàn lực, không gian xoáy thành trốt, cuốn bọn Lâm Nhuyễn Hồng dồn về một góc tường.
Lý Quán Anh và Mạnh Như Tuyết mấy lượt dậm chân, toan chuồn song không làm sao vượt nổi áp lực của cả bốn khí thế hợp lại tạo nên, thành ra phải đứng nguyên tại chỗ mà chịu cho gió lạnh quật vào mặt mày, y phục bay phần phật, suýt rách tét!
Lúc cuộc chiến tay ba thành hình giữa Thiết Đà, Lam đại tiên sinh và Dương Phi, thì bên dưới thạch thất, Triển Mộng Bạch vừa tỉnh lại.
Viên thuốc do Lâm Nhuyễn Hồng trao cho Tiêu Phi Vũ, là thuốc của Tần Sấu Ông, hiệu nghiệm vô cùng.
Tiêu Phi Vũ và Hỏa Phượng Hoàng đều mừng rỡ.

Tỉnh lại rồi, nhìn quanh, thấy mình ở trong một thạch thất, bên cạnh lại có Hỏa Phượng Hoàng, chàng hết sức kinh ngạc.
Tiêu Phi Vũ, Hỏa Phượng Hoàng hấp tấp đến bên chàng. Cả hai cùng trừng mắt nhìn nhau.
Tiêu Phi Vũ cúi xuống, hỏi :
- Ngươi đã đỡ rồi chứ?
Triển Mộng Bạch mỉm cười, gượng ngồi dậy.
Thấy chàng tự động ngồi được, Tiêu Phi Vũ hân hoan vô cùng.
Nhìn qua lưng của Hỏa Phượng Hoàng, Triển Mộng Bạch thấp giọng hỏi :
- Làm sao chúng ta ở đây? Mà lại có cả Đường cô nương nữa?
Hỏa Phượng Hoàng nghe rõ câu nói của chàng. Hai tiếng "chúng ta", ba tiếng "Đường cô nương", chứng minh rõ rệt sự thân và sơ. Nàng nghe nhói ở tim, răng cắn chặt môi nhưng lệ tuôn tràn.
Trái lại, Tiêu Phi Vũ thì thích thú lắm!
Nàng đáp :
- Sự việc dài dòng lắm! Chúng ta hãy xem cuộc nhiệt náo bên trên đi, rồi thong thả, ta kể cho ngươi nghe.
Họ quen xưng hô như vậy rồi, khó cải sửa lại cho hợp tình, hợp lý.
Vì Triển Mộng Bạch mới tỉnh lại, tâm thần chưa ổn định, Tiêu Phi Vũ chưa dám cho chàng biết họ đang ở trong cảnh tuyệt vọng, nàng đỡ chàng đến trước tấm gương, cho chàng xem cuộc đấu bên trên.
Triển Mộng Bạch chú ý ngay.
Nhân đó, chàng mới thấu triệt sở học của Lam đại tiên sinh, Thiết Đà, và cả Dương Phi mà chàng chưa hề gặp lần nào.
Chàng lại còn thấy rõ những sơ hở của họ.
Trong cuộc, chỉ có Lam đại tiên sinh là khổ hơn hết. Người khác chỉ một đánh một, hoặc một đánh hai, riêng lão thì một đánh cả ba.
Tuy nhiên tiên sinh không hề tỏ ra núng thế.
Đồ vật trang trí ngả lỏng chỏng, thất điên, bát đảo, ngả xuống rồi, còn bị cuốn, bị hốt, không ngừng.
Một cảnh tượng cực kỳ hỗn độn!
Người hỗn độn, vật hỗn độn, giả như lão tổ tông họ Đường trông thấy, hẳn lão ta tức uất mà chết cũng nên!
Đúng lúc đó, có tiếng nữ nhân vang lên bên ngoài :
- Ngươi thấy rõ ràng chứ?
Một nam nhân đáp :
- Tiểu nhân thấy rõ lắm! Không thể lầm lẫn được!
Nam nhân đó, chính là Phương Tân.
Liền theo câu nói, một nữ nhân lướt vào từ đường.

Tóc bà ta vấn cao, châu ngọc nơi mình khua chạm kêu loảng xoảng, bà vận chiếc áo đỏ rực.
Triển Mộng Bạch nhận ra ngay là Liệt Hỏa phu nhân.
Vào từ đường rồi, không thấy Lam đại tiên sinh, bà túm lấy một người, rồi gấp :
- Sư phụ ngươi ở đâu?
Thì ra, bà cất công tìm Lam đại tiên sinh khắp bốn phương trời, song tiên sanh như con thần long, thoạt ẩn, thoạt hiện, nên suốt mấy tháng dài, song phương cứ cút bắt lẫn nhau.
Nghe đồn quần hùng tụ hội tại đất Thục, bà lập tức đến nơi, may mắn lại gặp cha con Phương Tân, hỏi ra mới biết Lam đại tiên sinh đang ở ngôi từ đường này.
Bà bắt Phương Tân dẫn đường đưa bà đi.
Trông thấy thần sắc của bọn đại hán áo lam. Liệt Hỏa phu nhân biết ngay Lam đại tiên sinh còn quanh quẩn đâu đó, gần ngôi từ đường này.
Bà quát :
- Các ngươi chỉ hay không chỉ?
Đại hán bị bóp mạnh, đau quá xuất hạn ướt lưng, kêu lên oái oái.
Hắn kêu lên, Tiêu Phi Vũ và Triển Mộng Bạch nghe rất rõ ràng.
Thì ra, Dương Phi vung ngọn côn, đánh trúng bục đá, mà nơi đó là cơ quan mở đóng địa đạo, tuy không mở được trọn nắp hầm, nhưng cũng nhích nó trịch qua một bên, bày lỗ hở độ tấc.
Âm thinh phát ra bên trên, do kẻ hở đó, vọng xuống thạch thất.
Tiêu Phi Vũ và Triển Mộng Bạch mừng không tưởng nổi, toan kêu cứu.
Bỗng, từ bên ngoài cửa từ đường, mấy bóng người tiến nhanh vào.
Thoạt tiên, là Phương Tân, ôm Phương Dật bên mình.
Theo sau, có ba người nữa, Triển Mộng Bạch trông thấy ba người này, vô cùng kinh ngạc!
Một là Tô Siển Tuyết!
Tô Siển Tuyết sao lại đi chung với Liệt Hỏa phu nhân? Một sự kiện mà Triển Mộng Bạch không hề tưởng đến!
Nhưng, chàng chưa kinh ngạc bằng trông thấy hai người kia.
Một nữ nhân vận áo đen, hình dáng dung mạo giống Liễu Đạm Yên không sai một điểm nhỏ.
Và một thiếu niên có thân vóc rất cao, chính là người đã tự xưng là chồng của nữ nhân, và Triển Mộng Bạch có gặp một lần tại hậu viện của một toàn sơn trang hoang vắng.
Và chính thiếu niên bị Thiết Đà đuổi bắt khắp bốn phương trời.

Hiện tại, cả hai có vẻ ủ rủ vô cùng. Họ đi theo Tô Siển Tuyết, mường tượng sợ bà ta cực độ.
Vốn đã cho rằng Tô Siển Tuyết là con người thần bí, bây giờ trông thấy bà cùng đi với những người đó, chàng lại càng kinh ngạc hơn, thầm nghĩ :
- Họ có quan hệ gì với nhau?
Tiêu Phi Vũ thì đinh ninh là Liễu Đạm Yên, nàng không nhận ra Tô Siển Tuyết, nên tưởng Liễu Đạm Yên đi gọi viện thủ đến. Do đó, nàng cũng không dám lên tiếng.
Đại hán bị Liệt Hỏa phu nhân bóp mãi, hết sướng qua đau, đau quá, cuối cùng chịu không nổi, phải chỉ :
- Sư phó ở bên ngoài, đang động thủ! Phu nhân tìm quanh đây sẽ gặp!
Liệt Hỏa phu nhân hét :
- Nói nhảm! Ai dám động thủ với lão chứ?
Đại hán đáp :
- Nghe nói là người trong nhóm Thất đại danh nhân...
Liệt Hỏa phu nhân biến sắc :
- Bọn đó à? Dẫn ta đi gấp!
Bà day qua Tô Siển Tuyết điểm một nụ cười :
- Hiền muội đi theo ngu thơ không?
Tô Siển Tuyết cười khanh khách :
- Thơ thơ tìm lão chứ tôi có tìm đâu mà đi theo?
Liệt Hỏa phu nhân nguýt dài, nhưng không hề đỏ mặt, bảo :
- Thế thì ở đây chờ nhé! Thơ thơ sẽ trở lại lập tức!
Bà buộc mấy đại hán đưa bà đi.
Bấy giờ, Tô Siển Tuyết mới trầm gương mặt, nhìn Phương Tân, hỏi :
- Suốt đời ngươi, ngươi không hề làm một việc gì tốt cả. Hôm nay, bỗng nhiên ngươi đưa đường cho bà ấy đến đây, hẳn phải có dụng ý gì! Ngươi nói cho ta nghe xem!
Phương Tân cúi đầu :
- Tiểu nhân... đâu dám có ý gì!
Lão cũng sợ Tô Siển Tuyết luôn.
Tô Siển Tuyết cười lạnh :
- Nếu vậy, ngươi còn chờ gì mà chưa chịu rời nơi này?
Phương Tân ấp úng :
- Tuân... tuân lệnh!
Lão đưa mắt về bục đá, luyến tiếc lắm, song không thể không đi, thất vọng ôm Phương Dật bước ra.
Tiêu Phi Vũ mắng :

- Lão khốn nạn!
Triển Mộng Bạch thầm nghĩ :
- Tại sao những người đó quá sợ Tô Siển Tuyết như thế?
Phương Tân đi rồi, Tô Siển Tuyết dịu sắc mặt nhìn Lý Quán Anh, Mạnh Như Tuyết, từ từ hỏi :
- Sao chưa đi đi? Còn chờ Ngô Thất trở lại à?
Lý Quán Anh kinh hãi :
- Tại hạ với phu nhân vốn không quen biết. Sao phu nhân hiểu rõ việc của tại hạ?
Việc của hắn, tuy không bí mật gì, song trên giang hồ rất ít người biết.
Tô Siển Tuyết cười nhạt :
- Những việc mà ít người biết đến, thì ta lại biết!
Bà nói với giọng rất nhu hòa, nhưng lại hàm súc một mỵ lực rất mạnh.
Lý Quán Anh chưa kịp nói gì, Mạnh Như Tuyết đã nắm tay hắn, giục :
- Đi! Chúng ta đi thôi!
Bàn tay nàng lạnh quá, giọng nói lại run run. Nàng sợ hãi cực độ.
Rồi cả hai chào Tô Siển Tuyết, dẫn nhau đi liền.
Bỗng, Tô Siển Tuyết gọi :
- Khoan đi!
Lý Quán Anh dừng chân :
- Phu nhân còn điều chi phân phó?
Tô Siển Tuyết hỏi :
- Hai ngươi định đi đâu cho khỏi tay Ngô Thất? Trừ ra lão chết các ngươi mới được an toàn, nhưng Ngô Thất thì không dễ gì chết gấp, các ngươi cũng hiểu chứ?
Lý Quán Anh và Mạnh Như Tuyết sững sờ, cùng nhìn nhau.
Bà nói đúng! Trời đất tuy rộng, song họ biết tìm đâu cho có một địa phương an toàn?
Tô Siển Tuyết mỉm cười, lấy trong mình ra một tấm trúc bài, thốt :
- Hai kẻ đáng thương kia! Hãy cầm lấy tín phù này, đến Quân Sơn, tại Động Đình Hồ, tìm ngư phủ có chiếc thuyền sơn màu vàng, ngư phủ sẽ có đưa các ngươi đến một nơi an toàn.
Đến nơi đó rồi...
Bà cười ngạo nghễ, tiếp :
- Đừng nói một Ngô Thất, dù là mười, là trăm Ngô Thất, cũng chẳng dám làm gì các ngươi!
Lý Quán Anh và Mạnh Như Tuyết vừa kinh ngạc, vừa mừng rỡ, cùng quỳ xuống lạy tạ, đoạn tiếp lấy tín phù đi luôn.

Triển Mộng Bạch hết sức kỳ quái, đồng thời nhận ra Tô Siển Tuyết cực kỳ thần bí.
Ngày trước, bà có bảo chàng đến Quân Sơn tại Động Đình tìm bà, chàng tự hỏi, nơi đó có gì lạ?
Một tổ chức nào đặt căn cứ tại đó? Và bà là chi trong tổ chức ấy?
Lâm Nhuyễn Hồng nâng chiếc bao lên, rón rén toan đi.
Ngờ đâu, Tô Siển Tuyết nhìn y, nhìn Tần Cơ lộ nửa mặt ngoài chiếc bao :
- Hai ngươi ở lại!
Lâm Nhuyễn Hồng giật mình :
- Phu nhân có điều chi dạy bảo?
Tô Siển Tuyết cười nhẹ, hỏi :
- Lâm Nhuyễn Hồng! Ngươi không nhận ra ta sao?
Lâm Nhuyễn Hồng càng kinh hãi hơn :
- Phu nhân cũng biết luôn tên họ tại hạ?
Tô Siển Tuyết cười lạnh :
- Ngươi không nhận ra ta, còn ta thì nhận ra ngươi!
Lâm Nhuyễn Hồng sững sờ, không biết phải nói gì!
Tô Siển Tuyết tiếp luôn :
- Bởi ta nhận ra được nhiều người, nên Liệt Hỏa phu nhân mới lôi kéo ta đi tìm. Thật là phiền phức cho ta!
Lâm Nhuyễn Hồng phải đáp như thế nào?
Bỗng, Tô Siển Tuyết trừng mắt nhìn nữ nhân và thiếu niên, lạnh lùng :
- Việc tư riêng trong nhà ta, ngươi muốn nghe à?
Lâm Nhuyễn Hồng giật mình, cười vuốt :
- Tại hạ đâu dám! Tại hạ xin bước ra ngoài, cho phu nhân nói chuyện với họ!
Y toan ôm Tần Cơ bước đi.
Tô Siển Tuyết cười lạnh :
- Ngươi ra ngoài, thì ta làm sao tìm lại ngươi?
Bà xuất thủ, điểm vào năm huyệt đạo trên mình Lâm Nhuyễn Hồng.
Thủ pháp của bà rất ngụy dị, chẳng những không với thủ pháp của bất cứ danh gia nào trên giang hồ, mà lại gồm cả nhu lẫn cương.
Chừng như bà kiêm cả sở trường của tất cả các môn các phái. Kỳ quái thay, võ công của bà cao như vậy, thủ đoạn lợi hại như vậy, mà trên giang hồ không ai biết đến bà!
Một sự lạ lùng thật!
Tô Siển Tuyết cất giọng u buồn, gọi :
- Quan nhi! Bước lại đây!

Thiếu niên cúi đầu bước tới.
Tô Siển Tuyết hỏi :
- Không phải là ta không thông nhân tình, muốn ngăn trở cuộc hôn nhân của các ngươi, chỉ vì... Chỉ vì ta kỳ vọng nơi hai ngươi cao hơn... Chẳng lẽ hai ngươi không biết nỗi khổ tâm của ta!
Thiếu niên xúc động, ngực phập phồng, buột miệng kêu lên :
- Mẹ!...
Tô Siển Tuyết trầm gương mặt, cười lạnh :
- Mẹ! Hừ! Ngươi còn nhận ta là mẹ sao?
Sắc diện của bà biến đổi liền liền, không ai đoán được cảm nghĩ chân chính của bà như thế nào.
Thiếu niên cúi đầu thấp hơn một chút :
- Hài nhi đâu dám...
Tô Siển Tuyết tiếp :
- Ngươi còn nhận ta là mẹ à, sao ngươi còn muốn làm cho ta thêm khổ tâm? Ngươi phải biết, ta khắc phục bao nhiêu khó khăn mới đưa được ngươi vào Đế Vương cốc, tại sao ngươi...
Triển Mộng Bạch tưởng mình vừa nghe một tiếng sét nổ bên tai. Sét không nổ song tai còn vang oang oang.
Chàng thầm nghĩ :
- Thì ra, hắn mạo nhận ta, vào Đế Vương cốc, là do chủ ý của Tô Siển Tuyết! Thảo nào mà hắn chẳng biết lối vào cốc, biết luôn cả việc nhà ta! Hắn đã được bà ấy mớm cho đầy đủ chi tiết!
Thêm một lần nữa, chàng công nhận Tô Siển Tuyết có hành tung cực kỳ thần bí!
Chàng nhìn qua Tiêu Phi Vũ, thấy nàng biến hẳn sắc mặt.
Bên trên, thiếu niên và nữ nhân đồng quỳ xuống.
Tô Siển Tuyết trừng mắt nhìn nữ nhân :
- Ta nuôi dưỡng hai anh em ngươi từ nhỏ đến lớn, nào phải dễ dàng chi? Vô luận làm sao, ngươi cũng không nên bội phản ta mới phải.
Nữ nhân khóc :
- Hài nhi mất cả tự chủ, mẹ ơi!... Xin lão nhân gia thương tình, tác hợp cho hai con! Hai con đã có con rồi!...
Tô Siển Tuyết hừ lạnh :
- Con! Ngươi sanh con cho Quan nhi, rồi mang đứa bé đó ra định uy hiếp ta phải không?
Nữ nhân rung giọng :
- Con không...
Tô Siển Tuyết nạt :
- Đừng nói nữa!

Bỗng, bà vỗ tay kêu bốp một tiếng :
- Ngươi vào đây!
Một bóng người chạy vào.
Ngươi đó là Liễu Đạm Yên.
Tiêu Phi Vũ suýt kêu lên, mà Triển Mộng Bạch cũng hãi hùng hết sức.
Suy qua lời nói của Tô Siển Tuyết, thì Liễu Đạm Yên và nữ nhân là hai anh em ruột, song sinh, mà cả hai được Tô Siển Tuyết nuôi dưỡng từ lúc nhỏ đến thành nhơn.
Liễu Đạm Yên thì rõ rệt là có liên quan với Tình Nhân tiễn rồi.
Còn Tô Siển Tuyết?
Liễu Đạm Yên cúi rạp mình :
- Hài nhi vâng lịnh đến đó quan sát, thấy tân khách của Đường gia còn đông đủ, chưa giải tán!
Tô Siển Tuyết hỏi :
- Mấy năm sau này, ngươi xuất ngoại hành sự, ngươi có biết là trong thời gian đó, em gái ngươi và Quan nhi đã làm gì chăng?
Liễu Đạm Yên đáp :
- Hài nhi không được rõ cho lắm.
Tô Siển Tuyết cười lạnh :
- Em ngươi đã làm một việc mất mặt cho ta, ngươi phải chịu trách nhiệm đấy! Trách phạt nói như thế nào, tùy ngươi đó!
Liễu Đạm Yên biến sắc, không dám nói tiếng nào về việc đó.
Để chuyển hướng câu chuyện, hắn kề miệng vào tai bà thì thầm.
Tô Siển Tuyết giật mình, biến sắc luôn :
- Ai ở đâu?
Liễu Đạm Yên bước đến gần, thì thầm bên tai bà mấy câu.
Đôi mắt của Tô Siển Tuyết bừng sáng, sắc lạnh vô cùng. Đôi mắt đó quét ngang qua bục đá dùng chứa tế phẩm.
Triển Mộng Bạch biết là bà không thể trông thấy chàng, dù vậy chàng vẫn giật mình.
Ánh mắt của bà như hai làn đao, vừa chớp qua là chàng rợn người ngay.
Bỗng Tiêu Phi Vũ kêu lên :
- Tần... Tần...
Đến lúc đó, nàng mới để ý đến chiếc bao, và Tần Cơ đã lộ ra ngoài bao rồi.
Triển Mộng Bạch cũng kinh hãi, thấp giọng thốt :
- Lạ chưa! Sao nàng ấy cũng ở đây?
Tiêu Phi Vũ đáp :

- Chiếc bao đó do Liễu Đạm Yên và Tôn Ngọc Phật mang đến!
Triển Mộng Bạch sững sờ, thầm nghĩ :
- Nếu vậy, Tần Sấu Ông bị hai người đó giết sao? Họ mang Tần Cơ đi, rồi đặt xác Tần Sấu Ông vào kiệu hoa!
Bên trên, Tô Siển Tuyết trầm giọng hỏi :
- Quan nhi! Trong Đế Vương cốc, ngươi học được những gì? Có nhiều lắm không?
Tô Siển Tuyết tiếp :
- Tiêu Vương Tôn là bậc kỳ tài trong thời này, học vốn uyên thâm, cơ quan, tin tức gì lão ta cũng am tường cả. Hiện tại, chính là lúc dùng đến sự học hỏi của ngươi đó!
Thiếu niên vẫn chưa đáp.
Bên dưới thạch thất, Tiêu Phi Vũ kêu lên :
- Cái học về cơ quan của gia gia ta thấm diệu vô cùng, giả như một người nào đó, được gia gia ta truyền lại cho một vài phần thôi, cũng có thể mở tất cả những cơ quan kỳ bí trong thiên hạ. Bà ấy không muốn cho ai nghe việc riêng của bà, thì thế nào cũng tìm cách xuống đây, diệt trừ bọn ta! Tiểu tử đó có ở trong Đế Vương cốc một thời gian, chỉ sợ...
Nàng không dám nói tiếp.
Trong khi đó, Triển Mộng Bạch thấy thiếu niên đi dần đến tế đài. Chàng biến sắc mặt.
Bỗng Hỏa Phượng Hoàng lạnh lùng hỏi :
- Triển Mộng Bạch! Ngươi di động được chăng?
Triển Mộng Bạch biết nàng có ý gì rồi, hết sức mừng rỡ, hỏi lại :
- Có lẽ Đường cô nương...
Hỏa Phượng Hoàng chận lời :
- Có một con đường bí mật ăn thông với thạch thất này, nếu ngươi di động được, ta sẽ đưa đi!
Nàng cười lạnh, tiếp :
- Tuy ta không muốn cho ngươi lấy bất cứ ai khác làm vợ, song ta cũng chẳng nỡ để ngươi chết nơi tay kẻ khác.
Nàng liếc mắt sang Tiêu Phi Vũ, ý chừng muốn nói câu này :
- Đến lúc nguy cấp, chỉ có ta là cứu được chàng! Còn ngươi thì chỉ được vụ đến tối rên hừ hừ!
Tiêu Phi Vũ làm gì chẳng hiểu ý nghĩa của ánh mắt đó? Nàng quay đầu về nơi khác.
Triển Mộng Bạch không thừa thì giờ lưu ý đến những cái nhỏ nhặt của nữ nhân vì ghen tức mà móc, mà xỏ nhau, lộ sắc mừng :
- Đa tạ cô nương!

Đường Phượng gằn giọng :
- Nhưng ta không muốn ai bồng bế, ôm ấp ngươi cả! Ta không thích thấy cái cảnh đó!
Triển Mộng Bạch cười khỏa lấp :
- Thương thế của tại hạ giảm nhiều rồi. Tại hạ có thể cử động được!
Bỗng, Tiêu Phi Vũ thốt :
- Hai ngươi cứ đi! Ta không đi đâu cả!
Triển Mộng Bạch sững sốt :
- Ngươi... ngươi...
Tiêu Phi Vũ cười lạnh :
- Người ta cứu ngươi, ta không mang ơn người ta đâu!... Hừ! Dù cho bọn đó có gan bằng trời, cũng không chạm đến con gái của Đế Vương cốc chủ đâu!
Triển Mộng Bạch há hốc mồm, trố mắt nhìn nàng.
Thoạt tiên chàng chưa biết cái đạo lý như thế nào, song nhìn qua Hỏa Phượng Hoàng thấy nàng ngẩng mặt lên không, cười lạnh, bất giác tĩnh ngộ, thầm nghĩ :
- Thì ra là thế! Khổ quá, trời ơi!
Chàng cao giọng :
- Ra, thì cả ba cùng ra! Không ra, thì cả ba cùng ở lại!
Tiêu Phi Vũ mát ruột quá chừng.
Vừa lúc đó, có tiếng lạch cạch nơi bục đá bên trên từ đường. Nàng biến sắc, hấp tấp kêu lên :
- Nguy! Tiểu tử dọ tìm được mấu chốt rồi!
Triển Mộng Bạch thở dài :
- Có thể là vậy!
Tiêu Phi Vũ dậm chân :
- Ngươi... nhanh lên đi! Đi gấp, chậm là nguy!
Triển Mộng Bạch lắc đầu :
- Đi là phải đi cả ba! Không đủ ba người, ta nhất định không đi!
Tiêu Phi Vũ khoái trá vô cùng. Nàng làm bộ gắt :
- Thì đi! Oan gia ơi là oan gia! Ta bằng lòng đi theo đó, chịu chưa?
Nàng bật cười sằng sặc.
Triển Mộng Bạch cũng cười :
- Nói thế có phải là dễ nghe không? Đường cô nương ơi, chúng ta đi thôi!
Hỏa Phượng Hoàng nghe cái giọng ấm dịu của chàng gọi nàng, rồi còn xưng hô “chúng ta”, nàng cảm thấy mát lòng hết sức!
Nàng đưa tay sờ soạng nơi vách một chút, bỗng vách nứt ra bày một khe hở nhỏ, vừa đủ một người chui qua.

Triển Mộng Bạch khen ngợi :
- Những cơ quan trong Đường môn quả thật cực kỳ xảo diệu!
Chàng đứng lên, bước vài bước, loạng choạng, chực ngã.
Tiêu Phi Vũ và Hỏa Phượng Hoàng không hẹn mà đồng cùng đưa tay đỡ.
Nhưng, cả hai lại cùng nhìn nhau, rồi cùng buông tay.
Triển Mộng Bạch thầm kêu khổ, cố gắng bước qua khe hở.
Bên trên, bục giá nhích động bày một đường trống.
Hỏa Phượng Hoàng biến sắc, cấp tốc lách mình qua khe hở, hoành tay ấn vào vách.
Vách đá khép lại liền.
Phía sau thạch thất là con đường hầm, hai bên vách có gắn đèn đồng, soi sáng mờ mờ.
Đường lại quanh co, khúc khuỷu, thăm thẳm dài chừng như vô tận.
Triển Mộng Bạch lại tán :
- Kiến thiết một hệ thống tinh xảo như thế này, phải có một khối óc tân kỳ mới làm nổi!
Hỏa Phượng Hoàng cao ngạo :
- Gia gia ta sáng chế ra đó!
Tiêu Phi Vũ không phục, bĩu môi, cất tiếng :
- Cuộc bố trí này, đành là khá, song so với bao nhiêu công trình kiến tạo tại Đế Vương cốc, thì chưa thấm vào đâu! Ta không cần nói, các ngươi cũng hiểu!
Hỏa Phượng Hoàng nổi giận :
- Nếu ngươi cho rằng cái lối bố trí này không được tinh xảo thì đừng đi!
Tiêu Phi Vũ đứng cao đôi mày, toan phản công, Triển Mộng Bạch gắt :
- Suỵt, ngươi đừng nói nữa!
Chàng chỉ sợ hai nàng đấu khẩu mãi, lại sanh rắc rối, nên bảo Tiêu Phi Vũ im lặng.
Tiêu Phi Vũ bị chàng ngắt nữa chừng câu, miệng chu chu, phụng phịu nguýt chàng một cái.
Ngờ đâu, lúc cả hai rắc rối, thì có tiếng chân người vang lên. Trong đường hầm, âm thinh nào cũng vang lên lồng lộng, nên tiếng chân còn xa mà họ nghe rất rõ.
Cả ba người đều biến sắc, nín thở, nép mình trong bóng tối, cùng nhìn tới phía trước.
Địa đạo rất dài, vì uốn khúc nên khó trông thấy.
Không lâu lắm, ba bóng người xuất hiện ở góc quanh, đi đầu là Sưu

Hồn Thủ Đường Địch.
Bọn Triển Mộng Bạch không tưởng là trong địa đạo lại có người! Như thế này thì họ bị phát hiện là chắc rồi!
Riêng Triển Mộng Bạch thừa hiểu, dù vô tình, dù hữu ý, lạc lõng vào vùng bí mật của người khác là phạm vào cố kỵ lớn. Theo quy củ giang hồ, ai phạm vào cố kỵ đó là phải bị xử tử ngay.
Chàng khẽ nắm tay Tiêu Phi Vũ, thấy tay nàng cũng đẫm mồ hôi lạnh.
Nhưng, Đường Địch không đi tới, lão ta và hai người kia bấm nút cơ quan, vách hở ra, họ bước vào.
Vách hở, có bóng đèn chiếu ra địa đạo, phát xuất từ một mật thất.
Thì ra trong địa đạo, còn có một mật thất khác nữa!
Triển Mộng Bạch thầm nghĩ :
- Nếu chúng ta muốn đi tới, để đến chỗ ra ở tận đầu địa đạo, thì phải đi ngang qua vọng cửa thạch thất đó. Đi như vậy làm sao tránh khỏi bị Đường Địch phát hiện? Nếu đứng tại đây mà đợi, thì biết đến lúc nào Đường Địch mới rời nơi đó?
Tiêu Phi Vũ và Hỏa Phượng Hoàng cũng nghĩ như chàng, cả ba đều lo sợ ra mặt.
Bên trong thạch thất, âm thinh của Đường Địch vọng ra :
- Hai ngươi sẽ lên đường khi trở canh, đem cái hộp này đến Quân Sơn tại Động Đình hồ.
Không nên chểnh chãng, mà cũng không được ham mê rượu thịt làm chậm trễ công việc của ta! Các ngươi biết chứ!
Triển Mộng Bạch kinh hãi, lại nghĩ :
- Lại Quân Sơn Động Đình! Không lẽ Đường Địch có liên hệ gì với Tô Siển Tuyết?
Hai người cung cung kính kính vâng một tiếng.
Đường Địch tiếp luôn :
- Ta biết hai ngươi mẫn cán, lại kín đáo, nên mới chọn mà giao phó công tác này! Tuy nhiên, hai ngươi phải hết sức cẩn thận hành sự. Nếu làm hỏng sự việc của ta, thì đừng mong sống sót!
Hai người đó cung kính đáp :
- Thuộc hạ biết!
- Hộp đã được niêm phong kỹ, hai ngươi đừng tìm cách mở ra xem. Đến Quân Sơn rồi, sẽ có người ban thưởng cho năm trăm lượng bạc. Trên đường về, không cần vội lắm, cứ vui say phè phỡn thỏa thích!
Cả hai cùng cất tiếng :
- Đa tạ lão gia!

Đường Địch cười nhẹ :
- Ta viết một phong thơ, giao cho các ngươi cùng mang đi một lượt. Ta và các ngươi ở đây chờ đến lúc trở canh. Các ngươi đi rồi, ta mới trở về phủ. Bây giờ, trong khi chờ lên đường, các ngươi có thể tự do ăn uống. Trong nhà này có sẵn rượu thịt đó!
Tiếp theo đó có tiếng sột soạt như soạn giấy, bút, mực...
Triển Mộng Bạch vừa kinh hãi, vừa nghi ngờ, mà cũng vừa mừng rỡ. Mừng là vì vô hình trung, chàng biết thêm một điều bí mật, nghi ngờ là vì không rõ trong cái hộp đó có vật gì, quan trọng như thế nào! Kinh hãi là vì nếu Đường Địch biết được chàng đã nghe lóm câu chuyện của lão, chắn chắn là lão ta không thể buông tha chàng! Như thế, tình huống của chàng dù đang nguy, sẽ nguy hơn! Do đó, bằng mọi giá, chàng phải tránh né Đường Địch!
Suy tư một chút lấy quyết định!
Thay vì ở đó mà chờ Đường Địch đi nơi khác, thì tốt hơn là liều đi qua.
Chàng bóp mạnh bàn tay Tiêu Phi Vũ, như để hỏi ý nàng. Trong bóng tối, đôi mắt nàng chớp sáng, chứng tỏ nàng cũng cương quyết làm liều như chàng nghĩ.
Triển Mộng Bạch điểm một nụ cười.
Rồi cả hai từ từ bước tới.
Hỏa Phượng Hoàng kinh hãi, không biết làm sao ngăn chận họ, đành phải bước theo.
Họ nín thở bước đi, mèo chưa chắc gì bước nhẹ chân bằng họ lúc đó.
Bên trong mật thất, một người vừa cười vừa thốt :
- Lão gia uống một chén!
Tiêu Phi Vũ nghiến răng bế xốc Triển Mộng Bạch lên vai, quay đầu ra hiệu cho Hỏa Phượng Hoàng.
Bất thình lình, họ vọt tới.
Tuy đang cắm cúi viết thơ, ba bóng người vọt qua ngang, hắt ánh sáng của ngọn đèn trở lại, Đường Địch phát giác ra ngay.
Lão quăng bút, kêu lên :
- Bên ngoài có người! Đuổi gấp!
Lão đã ra đến ngoài rồi.
Quả thật, trước mắt lão, có hai bóng người vừa chớp lên là biến mất. Hai người kia hấp tấp theo ra, người nào cũng sợ hãi đến trắng nhợt mặt mày, miệng còn đầy đồ ăn.
Đường Địch trầm giọng :
- Kế hoạch phải biến cải rồi! Hai người lập tức mang hộp theo ta, đi

ngay bây giờ. Hai kẻ đó không phương thoát khỏi ổ mai phục bên ngoài đâu!
Lão đuổi theo hai bóng đó.
Tiêu Phi Vũ và Hỏa Phượng Hoàng đã đến tận đầu địa đạo.
Hỏa Phượng Hoàng đi đầu, song vì quá kinh hoàng, trong nhất thời không mò ra nút cơ quan.
Đường Địch hò hét phía sau, càng phút càng gần.
Tiêu Phi Vũ nghe lồng ngực suýt vỡ vì nhịp tim đập mạnh. Triển Mộng Bạch cũng sợ hãi, hai tay sờ soạn loạn xạ cả lên. May cho chàng, Tiêu Phi Vũ lúc đó quá căng thẳng, nên nàng không để ý.
Bỗng, Hỏa Phượng Hoàng reo lên :
- Tìm được rồi!
Tiêu Phi Vũ mừng rỡ :
- Nhanh!... Nhanh lên!...
Hỏa Phượng Hoàng run tay ấn nút cơ quan.
Phía sau, Đường Địch đuổi tới như gió cuốn.
Tiêu Phi Vũ chợt thấy tối mắt.
Mắt vừa tối đó, vụt sáng liền.
Họ nhìn ra cửa địa đạo đã mở. Cả ba mừng quá đổi mừng, hơn cả tử tội được ân xá.
Họ cùng vọt ra ngoài, nhưng chân họ chùn lại.
Họ kêu thầm :
- Khổ!
Phía ngoài cửa địa đạo, có hơn mười đại hán, vận y phục gọn. Đeo vũ khí, đang đứng canh phòng.
Vì chúng không tưởng là có địch nhân từ địa đạo chui lên, nên tất cả cùng đưa lưng lại, mặt hướng ra ngoài.
Do đó, chúng chưa phát hiện kịp thời bọn Tiêu Phi Vũ vừa nhô mình lên.
Xa xa, ở phía trước, không có người canh, song ngựa hí vang rền.
Nơi đó, có một khoảng đất rộng, toàn là bóng ngựa.
Trước một đàn ngựa như vậy, còn ai vượt qua nổi? Do đó mà chẳng cần có người canh gác mặt này.
Tuy nhiên, vượt qua một chỗ như vậy, dù không có người canh. Tiêu Phi Vũ nhận thấy còn khó khăn hơn việc vọt ra hai hướng kia.
Tiêu Phi Vũ cơ hồn tuyệt vọng!
Phía sau, Đường Địch hét lớn :
- Đừng để gian tế chạy thoát.
Bọn đại hán hai bên cùng quay mình lại, cùng rút vũ khí, lướt tới.
Tiêu Phi Vũ thì không dám buông Triển Mộng Bạch, khẽ nhún chân,

phi thân vào đàn ngựa.
Hỏa Phượng Hoàng dù gặp vùng lửa, cũng phải nhảy vào, hà huống đàn ngựa. Nàng vọt theo liền.
Đường Địch đã lên đến mặt đất rồi, quát to lên :
- Chúng nhảy vào đàn ngựa, đó là sự tìm đường chết. Các cung tiễn cao thủ hãy chực sẵn, đừng để sót tên nào!
Một đại hán loan truyền lịnh ra.
Quanh đàn ngựa, có một đường dây dài bằng sắt, bốn phía đều có người canh ngựa để đề phòng gian tế. Chúng tiếp nhận lịnh đó, lại truyền ra xa, bốn phương, tám hướng trong khoảnh khắc đều được báo động.
Tiêu Phi Vũ cũng biết là mình đã vào vùng tử địa, nhưng không vào đó thì còn chạy đi đường nào nữa?
Bất quá, nàng đánh liều, nấp được lúc nào, hay lúc đó, rồi hãy tính.
Nàng hiểu rõ, ám khí của Đường môn rất lợi hại, nên không dám chạy trên lưng ngựa, thành ra phải lòn dưới bụng ngựa mà đi.
Ngựa đàn ngựa lũ thì ỉa đái bừa bãi, đi ngang qua một nơi rộng lớn như vậy, thật là vỡ lỗ mũi như thường.
Ba người khó chịu hết sức, càng nín thở thì khi thở ra hít vào càng mạnh, nín một phần, hít hai phần, khổ và hoàn khổ.
Tiêu Phi Vũ từng hưởng sung sướng đã quen, gặp cái cảnh này thực khó chịu hết sức!
Tuy vậy, nàng lo cho nàng thì ít, mà lo cho Triển Mộng Bạch thì nhiều. Nàng luôn miệng hỏi :
- Có khỏe người phần nào chăng? Có chịu được mùi hôi thúi này chăng?...
Triển Mộng Bạch cảm xúc vô cùng, chỉ nhìn nàng với đôi mắt ướt ướt, chứ không đáp.
Hỏa Phượng Hoàng hừ một tiếng, mĩa :
- Khéo hỏi vô ích! Chịu không nổi cũng phải ráng mà chịu, không ráng thì tắt thở à?
Tiêu Phi Vũ biết là nàng gánh lòng nặng, nên không nỡ chấp, vờ như chẳng nghe, cứ tiếp Triển Mộng Bạch :
- Thương thế ngươi còn hành nữa chăng?
Hỏa Phượng Hoàng cười lạnh :
- Sắp chết đến nơi, thương thế có lành hay không lành cũng chẳng làm gì!
Tiêu Phi Vũ cũng lờ luôn, lại nói với Triển Mộng Bạch :
- Nếu chịu không nổi cái mùi đó, ngươi cứ áp mặt vào mình ta đây, dù sao thì ta cũng thơm hơn cứt ngựa!

Nàng muốn cười lắm, song nụ cười không nở nổi! Không cười được, nàng lại khóc.
Lệ thảm của nàng rơi trên mặt của Triển Mộng Bạch.
Triển Mộng Bạch cứ tưởng nàng ương ngạnh, quật cường, không ngờ nàng cùng ôn nhu như bất cứ thiếu nữ hiền dịu nào khác.
Bất giác, chàng thở dài, buông nhẹ :
- Ta cảm kích cứt ngựa vô cùng! Cứt ngựa đã làm cho ta một cái ơn rất lớn!
Tiêu Phi Vũ trố mắt :
- Ngươi nói gì?
Triển Mộng Bạch gượng cười :
- Nếu không có những đống cứt ngựa đó, thì khi nào ngươi hiền dịu như thế này!
Tiêu Phi Vũ phì cười :
- Thề trước kia, ta không hiền dịu à?
Nàng cúi xuống, áp mặt vào mình Triển Mộng Bạch, không nói gì nữa.
Chung quanh, ngựa hí vang rền, càng lúc càng lớn, trọn đàn ngựa dao động, cái thế còn mạnh hơn bão biển.
Sát cơ hiển diện khắp nơi.
Nhưng, chính trong khung cảnh này, nguồn cảm thông của họ bắt đầu hòa hợp, để vĩnh viễn thành một khối duy nhất. Họ lại xem như mình lạc lõng đến thiên đàng.
Lâu lắm, Triển Mộng Bạch lại thở dài :
- Ta có cái tánh quái dị, trước kia, ta thường chọc tức ngươi, làm cho ngươi từng phen bực dọc, song từ nay... từ nay...
Chàng vụt nhớ đến cảnh nguy hiện tại, liền bỏ câu nói.
Chắc gì còn sống được mà hứa hẹn từ nay...?
Tiêu Phi Vũ xúc cảm phi thường, áp mình sát vào người Triển Mộng Bạch, khóc mãi.
Hỏa Phượng Hoàng chợt cất tiếng :
- Còn từ nay, từ mai gì nữa. Đời ta, ta chỉ mong có được phút giây như các ngươi đó thôi!
Có được rồi, chết cũng mãn nguyện!
Ngày nào còn là một tiểu thơ, một tiếng gọi, trăm tiếng dạ. Rồi bây giờ! Bây giờ lòn bụng ngựa, trốn chạy như thú bị săn!
Tiêu Phi Vũ thở dài, thầm nghĩ :
- Có ai tưởng được vận số của nàng bi thảm đến mức độ đó.
Bất giác, nàng cảm thấy đồng tình với Hỏa Phượng Hoàng, cho rằng nàng ta đáng thương hơn là phiền hận.

Tiêu Phi Vũ quay đầu lại gọi :
- Lại đây, Đường cô nương! Chúng ta quây quần một chỗ...
Hỏa Phượng Hoàng ngẩng mặt lên, cười lạnh :
- Hai người cứ hòa tấu bản nhạc tâm tình giữa cơn bão tố, gọi ta làm chi? Vui được cứ vui, ai không vui được thì chờ chết, ta mong được chết gấp, đừng níu nuối ta lại ở cõi đời này của ta!
Tiêu Phi Vũ dịu giọng :
- Tôi biết, cô nương là một con người thiện lương, phi thường thiên lương, bất quá có cái thích nói châm nói chích cho kẻ khách thương tâm đấy thôi, chứ thực sự thì rất tốt.
Nàng tiếp luôn :
- Bên ngoài, cô nương có vẻ mặt lạnh lùng như vậy, chứ bên trong, đơn trường của cô nương nồng nhiệt hơn bất cứ ai trên đời này!
Hỏa Phượng Hoàng giật mình.
Lời nói của Tiêu Phi Vũ gợi mạnh mới thương tâm, nàng bật khóc.
Khóc một lúc, nàng vụt cất cao giọng :
- Ai nói ta có can trường nồng nhiệt? Cái tâm của ta... đã chết từ lâu...
Còn gì nghe bi ai hơn những lời đó?
Tiêu Phi Vũ đặt tay lên đầu vai nàng, nhẹ gọi :
- Đường cô nương...
Hỏa Phượng Hoàng rít lên :
- Dang ra! Dang ra! Đừng mó vào mình ra! Ta không muốn ai thương hại ta cả! Bất cứ ai!
Nàng khóc rống lên, khóc ngất!
Trong khi đó, bên ngoài, tiếng hét tiếng la hòa với tiếng ngựa hí vang lên ầm ầm, như đất vỡ trời lung.
Bỗng, Triển Mộng Bạch kêu lên :
- Nguy! Nguy! Đàn ngựa tản mác rồi!
Tiêu Phi Vũ quay đầu nhìn ra, thấy ngựa được lùa đi xa dần.
Người trong Đường môn đã mở vòng dây đai bên ngoài rồi!
Triển Mộng Bạch lẩm nhẩm :
- Tát nước bắt cua, tháo nước bắt cá, không sót một con nào! Độc thật!
Tiêu Phi Vũ nghe lạnh chuyền vào người.
Hỏa Phượng Hoàng kêu lên :
- Thế thì nguy!
Triển Mộng Bạch thở ra :
- Phải chi có lửa.
Tiêu Phi Vũ gật đầu :

- Đúng vậy! Phải chi có lửa!
Hỏa Phượng Hoàng trố mắt :
- Lửa để làm gì?
Tiêu Phi Vũ giải thích :
- Nếu chúng ta có cách làm cho đàn ngựa chạy cuồng loạn lên, rồi nhân đó, nấp trên lưng chúng, thừa hỗn độn mà ra, người trong Đường gia của cô nương dù lợi hại đến đâu, cũng không ngăn chận nổi làn sóng ngựa. Lửa có thể dùng vào việc đó!
Hỏa Phượng Hoàng lắc đầu :
- Ta cứ tưởng là mình thông minh lắm! Song so sánh với các ngươi ta có khác gì một đứa bé con! Tuy nhiên...
Nàng cười tiếp :
- Ta tự xưng là Hỏa Phượng Hoàng mà! Cái danh hiệu đó phải nói lên một sự gì chứ!
Triển Mộng Bạch và Tiêu Phi Vũ cũng sáng mắt, hỏi gấp :
- Cô nương có lửa?
Hỏa Phượng Hoàng gật đầu :
- Tự nhiên!
Nàng lấy trong mình ra hơn mười viên đạn, to bằng hạt ngô đồng, thốt :
- Cùng may! Loại này do ta chế ra, nên không bị ướt!
Nàng cắn môi, đè nén một cái nhói ở tim khi nhắc lại vụ bị ướt vũ khí. Rồi nàng tiếp luôn :
- Chỉ cần quăng mấy viên đạn này xuống đất, là có lửa bốc lên liền.
Tiêu Phi Vũ tiếp lấy mấy viên, cười tươi :
- Nơi đây có cỏ khô, có phân ngựa, cả hai thứ là bổi tốt nhạy lửa, nếu mình đốt lên, trừ ra mưa cầm chỉnh mà đổ xuống, không một ai dập tắt được!
Bên ngoài, có tiếng gọi vọng vào :
- Các ngươi không trốn thoát được đâu! Nên ra mặt đi! Bọn ta sẽ nương tay cho! Nếu ngoan cố, là chết uổng mạng đấy!
Bọn đó cứ cầm như ba người ở bên trong là cá mắc lưới rồi, cho nên chúng chẳng cần mạo hiểm xông xáo qua đàn ngựa mà vào, chỉ đứng ngoài chờ cạn nước mà bắt cá.
Đàn ngựa rất đông, chiếm đa phần diện tích, khoảng trống còn lại chẳng được bao nhiêu, do đó ngựa tản mác rất chậm.
Hỏa Phượng Hoàng bảo :
- Các ngươi lên ngựa đi!
Tiêu Phi Vũ đỡ Triển Mộng Bạch lên, bỗng hỏi :
- Bọn tôi lên ngựa, còn cô nương?

Hỏa Phượng Hoàng cười thầm :
- Ngựa thì nhiều, đốt lửa phía sau, vị tất phía trước hay được? Các ngươi nên ôm lưng ngựa, nếu đến phía trước mà chậm lại, thì không làm sao chạy thoát. Ta phải ở phía sau, tùy thời nổi lửa lên cho ngựa chạy toán loạn.
Tiêu Phi Vũ không bằng lòng :
- Như thế sao được? Chúng ta phải cùng ra một lượt!
Triển Mộng Bạch tán đồng :
- Phải đó! Chúng ta nên đi một lượt!
Hỏa Phượng Hoàng lắc đầu :
- Nghe các ngươi nói được câu đó, ta mãn nguyện lắm rồi! Bình sanh, ta nghĩ đến ta thôi! Bây giờ, ta phải nghĩ đến người khác.
Tiêu Phi Vũ nóng nảy :
- Nhưng... nhưng...
Hỏa Phượng Hoàng khoát tay :
- Nhanh lên đi! Đừng quan tâm đến ta! Cọp dữ không ăn cọp con. Chẳng lẽ bắt được ta rồi, gia gia nỡ giết ta sao?
Tiêu Phi Vũ nghĩ là nàng có lý, nhìn ra thấy đàn ngựa đã thưa rồi, và khoảng trống chính giữa cũng nới rộng hơn độ mấy trượng.
Nàng do dự một chút :
- Nếu vậy thì... thì...
Hỏa Phượng Hoàng dậm chân :
- Ta bảo nhanh lên! Nếu các ngươi chần chờ mãi, thì chết hết cả ba đấy!
Tiêu Phi Vũ rơi lệ :
- Cô nương mấy phen cứu tôi... tôi...
Nàng nghe nhói ở hông, thì ra Hỏa Phượng Hoàng điểm vào huyệt đạo của nàng.
Rồi Hỏa Phượng Hoàng tiếp :
- Cách biệt hôm nay, thì còn có trùng phùng ngày mai. Chỉ cần các ngươi đừng... đừng quên...
Nàng chận một con ngựa, đẩy Tiêu Phi Vũ lên, rồi đỡ Triển Mộng Bạch lên theo.
Triển Mộng Bạch kêu lên :
- Đường cô nương...
Hỏa Phượng Hoàng vờ không nghe, cắn răng, quăng mấy viên đạn lửa.
Lửa bén cỏ, bắt cháy liền.
Đàn ngựa thấy lửa, kinh hoảng, vừa hí vang, vừa chạy loạn.
Con ngựa của Tiêu Phi Vũ và Triển Mộng Bạch sợ quá, nhảy chồm

lên, suýt quăng cả hai xuống đất.
Thừa lúc đó, Hỏa Phượng Hoàng phóng mình, vươn tay, giải huyệt cho Tiêu Phi Vũ, tay kia vỗ vào bụng ngựa.
Con ngựa vọt liền.
Hỏa Phượng Hoàng cao giọng gọi với :
- Chúc may mắn! Sẽ có ngày gặp lại nhau!
Nàng đổ lệ chau mày!
Huyệt đạo được giải khai rồi, ngựa đang vọt, Tiêu Phi Vũ không thể làm gì hơn là giữ cho Triển Mộng Bạch khỏi ngã, nên không làm sao đáp lời kịp.
Lúc ấy, Đường Địch mặt lạnh như tiền, chỉ huy Đường môn đệ tử tản ngựa, chắn lưới bắt gian tế.
Trông lão điều khiển giai nhân, mường tượng một chủ soái giữa trận chiến.
Cái lưới đó, chẳng phải bằng nhân số, mà là bằng ám khí, đó là điểm lợi hại mà lão ỷ trượng, và lão tin chắc gian tế phải bị hạ.
Thỉnh thoảng, lão cao giọng nhắc chừng :
- Chú ý! Đừng để cho gian tế chạy thoát! Nếu cần, cứ hạ sát luôn!
Bỗng, có tiếng cười lạnh sau lưng :
- Gian tế là gì? Ngươi là gian tế thì có!
Giọng nói dấm dịu, ấm hơn tiếng cười.
Đường Địch biến sắc, quay nhanh người lại, quát :
- Ai?
Người đó hỏi lại :
- Giọng nói của ta, lão không nhận ra được nữa sao?
Đường Địch kinh hãi, kêu lên :
- Ngươi?
Đoạn lão hét :
- Cứ lục soát! Gian tế còn đó!
Rồi lão chui mau xuống địa đạo.
Tô Siển Tuyết mỉm cười, dựa mình nơi vách địa đạo, vẻ phong hoa tình tứ hiện ra rõ rệt.
Đường Địch run run giọng :
- Làm sao ngươi đến đây?
Tô Siển Tuyết hỏi lại :
- Ta đến không được à?
Đường Địch dậm chân :
- Nếu biết sớm là ngươi đến thì vừa rồi ta khỏi phải sai hai đệ tử mang vật đó đến cho ngươi...
Tô Siển Tuyết ngưng cười :

- Chạy theo chúng còn kịp chăng?
Đường Địch thở dài :
- Không kịp đâu!
Tô Siển Tuyết tiếp :
- Ta vì vật đó mà đến, về phần Quan nhi, ta đã tìm gặp hắn rồi. Nếu không có hắn, ta không làm sao vào lọt trong địa đạo này!
Đường Địch kêu lên :
- A! Hắn có đến đây? Hắn ở đâu?
Tô Siển Tuyết lại tiếp :
- Còn có một bọn khác nữa, song ta không dẫn chúng theo.
Đường Địch trầm giọng :
- Ngươi trở lại gấp đi, bọn đệ tử của ta mà trông thấy người thì bất tiện lắm đó! Đêm nay, đúng canh ba, ta sẽ tìm cách gặp ngươi.
Tô Siển Tuyết mỉm cười :
- Ta biết!... Còn ngươi, ngươi có biết hai gian tế từ nơi này thoát đi, là ai chăng? Vĩnh viễn ngươi không đoán nổi đâu!
Đường Địch giục :
- Ai? Nói gấp đi!
Tô Siển Tuyết đáp :
- Triển Mộng Bạch và Tiêu Phi Vũ! Ngoài ra còn có con gái của ngươi nữa!
Đường Địch giật bắn mình.
Lâu lắm, lão mới thốt được với giọng căm hờn :
- Ta hết sức kỳ quái, không hiểu tại sao gian tế lại lọt vào đây được! Thì ra, lại là con liễu đầu đó!
Bỗng bên ngoài địa đạo có tiếng hét :
- Lửa!... Lửa!...
Rồi người loạn, ngựa loạn, huyên náo hơn cảnh ác chiến giữa muôn quân ngàn tướng song phương.
Đường Địch xám mặt, thấp giọng :
- Cẩn thận nhé!
Lão quay mình, vọt ra khỏi địa đạo, vung tay, quát :
- Chuẩn bị ám khí! Xem kỹ lưng những con ngựa! Nếu cần, cứ bắn chết luôn ngựa!
Gian tế cỡi ngựa sắp đi ra đó!
Âm thinh của lão do nội lực truyền đi, vang rền, át cả tiếng người la, ngựa hí!

Hồi 21
Thập tử nhất sinh

Nơi chứa, ngựa trăm, ngựa ngàn, thì cỏ phải nhiều, mà lại là cỏ khô, lửa bốc nhanh, lan nhanh. Thế lửa rất mạnh, cháy rần rần, đàn ngựa khiếp hãi, càng chạy loạn.
Ngựa ào ra, như nước biển tràn bờ, rồi gió tiếp sức lửa, con người làm sao ngăn chận nổi?
Đường môn đệ tử, tay hữu cầm đao, tay tả xách túi da nai đựng ám khí, cùng hét oang oang :
- Thà tận diệt đàn ngựa, chứ đừng để gian tế chạy thoát!
Bọn cung tiễn lắp tên, kéo dây sẵn sàng, chờ lịnh là buông tay!
Nhưng, có lửa tất có khói bốc mịt mù, khói theo gió đùa tạt vào mặt chúng, không một tên nào mở mắt nổi!
Chúng lo khổ vì cay mắt, đến không còn phân tách được những tiếng động chung quanh.
Đường Địch dậm chân, tung mình lên không, phóng lên cột cờ.
Cột cờ được dựng lên đặc biệt cho những ngày có tiệc vui để hào kiệt bốn phương biết địa điểm thả ngựa.
Trong khói mờ, đàn ngựa đổ ra ào ào, giữa đàn ngựa đó, có một con lưng chớp chớp!
Cái thứ chớp chớp của loại gấm sặc sỡ phản chiếu ánh lửa.
Đường Địch cả mừng, thét :
- Ở đây! Ở đây!
Đường môn đệ tử rập vang một tiếng, theo hướng tay của lão, cùng phát xuất ám khí, tên ngắn.
Hàng trăm ám khí, tên ngắn bắn đi, xé gió rào rào hết đợt này đến đợt khác, liên miên bất tuyệt.
Ngựa trúng tên, trúng ám khí, cùng hí vang, càng chạy loạn, con nào ngã rồi thì nằm cản đường, con chưa ngã dẫm lên xác đồng loại mà chạy.
Khổ cho những con trúng thương song chưa chết, vì vết thương lại bị động, loại phía hậu chạy tới, đạp, đụng, rồi cũng ngã nhào. Bên sau dồn tới, phía trước trở ngăn, đàn ngựa tranh lối, đạp vào nhau, quần quần hỗn loạn, hí vang dội cả một vùng rộng lớn!
Cũng có một số tinh khôn, rẽ đường mà chạy.

Rồi thì bên trong lửa cứ cháy, cứ lan, đàn ngựa bị ép dồn giữa lửa và tên độc, thảm thương cho chúng quá chừng.
Có mấy đệ tử mục kích đàn ngựa bị nạn một cách vừa vô lý, vừa thê thảm, bất quá lòng mềm tay xuôi, không nỡ phóng ám khí nữa.
Nhưng, Đường Địch lại luôn luôn bật cười cuồng dại, ghê rợn.
Tiếng cười của lão vang lên giữa cảnh huống đó, nghe ra còn tàn nhẫn hơn cả tiếng thét của tử thần!
Bởi, lão có lý do để cười!
Bởi, với nhãn lực tinh vi, lão đã nhận thấy người áo gấm trên ngựa trúng tên độc, nhào xuống đất rồi!
Như vậy, gian tế đã bị hạ!
Ngã xuống đất rồi, dĩ nhiên gian tế không thể chạy được, và chắc chắn là phải bị ngựa đạp nát thây.
Lão đắc chí, thốt vang lên :
- Ai bảo ngươi vào đây? Triển Mộng Bạch? Dạ thám địa cuộc của ta là chết!
Lão đinh ninh kẻ ngã ngựa là Triển Mộng Bạch.
Bỗng, bọn đệ tử tán chạy, không còn tên nào tiếp tục phóng ám khí, phóng tiễn nữa.
Thì ra, đàn ngựa như nước vỡ bờ, tuông chạy, đạp bừa lên chúng.
Ngựa không tránh chúng, thì chúng phải tránh ngựa, bỏ vị trí chạy đi.
Tên nào không chạy kịp, bị ngựa đụng phải, kêu la như lợn bị chọc tiết!
Có mấy tên chết không kịp rú!
Người chết, lão không nhìn, lão chỉ nhìn những xác ngựa! Bởi trong những đống xác ngựa đó, chắc chắn là có xác của Tiêu Phi Vũ và Triển Mộng Bạch.
Lão còn nhận ra một bóng người nữa!
Bóng thứ ba! Bóng đó đang rải mồi lửa chung quanh mình! Lão biết rõ đó là Hỏa Phượng Hoàng, con gái lão!
Thấy bóng đó rồi, lão sôi giận liền.
Bóng đó đứng giữa, lửa bốc chung quanh! Lửa cháy dần dần vào trung tâm, lửa sắp đốt nàng! Đường Địch đứng trên cột cờ, không hề xúc động.
Lão không cứu nàng. Lão lại lẩm nhẩm :
- Chết đốt là phải!.... Chết đốt là phải!....
Trên đời này, có người cha nào tàn nhẫn như thế chăng?
Nhưng, có ai biết được là lão đã giương mắt nhìn con gái của lão chết trong vòng lửa, khi mà còn thời giờ cứu kịp?
Giả như có ai nghi ngờ, thì lão đã có một ngàn lẻ một lý do bào chữa!

Chẳng hạn lão lầm! Hoặc con gái lão hiệp đoàn với gian tế, lão giết gian tế, phải giết luôn, lão đâu biết trước được mà gạn lọc?
Lúc đó, gia đinh từ bốn phía kéo đến, dùng dây chận bắt số ngựa sống sót.
Một số lo dập tắt lửa, nhưng lửa còn cháy mạnh, trong một khoảng diện tích lớn, trong nhất thời chúng không diệt nổi.
Đường Địch trở xuống địa đạo, thấy Tô Siển Tuyết vẫn còn ở đó.
Lão thốt :
- Chết rồi!
Nhìn thảm cảnh trước mắt, Tô Siển Tuyết thản nhiên như thường.
Hơn thế, bà còn nở một nụ cười, hỏi :
- Cái gì chết?
Đường Địch lạnh lùng :
- Cả ba người đều chết!
Tô Siển Tuyết cau mày.
Một lúc lâu, bà buông gọn :
- Chết rồi thì càng hay!
Phần đông tân khách dự tiệc cưới chưa cáo từ, nghe động, kéo đến nơi.
Họ chỉ thấy cảnh hỗn độn trước mắt, nào biết được nguyên nhân?
Hoàng Hổ, Lao Sơn Tam Nhạn, Triệu Minh Đăng, Lý Tùng Phong, Kim Phi, không có mặt trong số đó.
Họ là những người không thuộc thành phần chánh thức của cuộc lễ, nên chẳng ai lưu ý đến họ, để tùy tiện họ ở họ đi.
Quần hùng đổ ra, chận đầu ngựa chạy.
Ngựa chạy, chận đầu quần hùng.
Người nhao nhao, thú chạy loạn, cảnh hỗn độn càng thêm hỗn độn.
Có người cất tiếng hò hét, tìm con ngựa của mình.
Phàm khách giang hồ nào cũng quý trọng con ngựa của họ, một con ngựa mà có kẻ phí mất nhiều năm dài mới chọn được.
Ngựa là một bằng hữu cộng đồng hoạn nạn với họ, họ xem như tánh mạng của họ, cho nên mất ngựa là họ mất một phần trợ lực lớn lao, với biến cố này, ai ai cũng sợ mất ngựa, tự nhiên, họ phải kinh hoàng, mạnh ai nấy xông xáo tìm kiếm.
Đường Bảo thân danh là con trưởng, trong tương lai sẽ là đại diện đời thứ ba trong Đường môn, lo lắng vô cùng, hắn chạy đôn chạy đáo, thét đầu này, quát đầu kia, vất vả đến tháo mồ hôi hột.
Hắn cũng chẳng hiểu sự tình ra sao cả.
Hắn vừa trấn an quần hùng, yêu cầu họ bình tĩnh, cứ để cho ngựa chạy đi, phân tán mỏng ra rồi thì gia nhân sẽ bắt lại dễ dàng, lúc đó

họ sẽ nhìn ngựa cũng không muộn.
Chứ chận đó như thế này, ngựa dồn, lại càng lúc càng ác liệt, rồi chúng quần quần, lồng lộn, làm cho cảnh hỗn loạn không bao giờ chấm dứt!
Rồi hắn tìm một đệ tử Đường môn, hỏi :
- Việc gì đã xảy ra? Tại sao lại phá hoại?
Đại hán đó lắc đầu :
- Nào tôi có biết chi đâu? Chỉ vì lão gia...
Đường Bảo dậm chân :
- Lão gia hiện đang ở đâu?
Đại hán vừa đưa tay chỉ, chưa kịp nói gì, Đường Bảo chạy đi liền.
Bởi hắn vừa trông thấy Đường Địch, và đột nhiên lão biến mất, mường tượng lão độn thổ, hay chui vào một địa động!
Phải vất vả lắm, hắn mới đến tận nơi, song đến nơi rồi, hắn lại thấy Đường Địch đứng đó, tay chấp sau lưng.
Đường Bảo sững sờ, hỏi :
- Vừa rồi, gia gia đi đâu?
Đường Địch lạnh lạnh :
- Ta vẫn đứng tại đây, chứ có đi đâu!
Đường Bảo đưa tay dụi mắt :
- Mắt ta hoa rồi sao?
Hắn luyện tập sử dụng ám khí từ nhỏ, nhãn lực của hắn rất tinh vi, dù đang lúc tâm thần hoảng hốt, hắn cũng không hoa mắt được.
Cho nên, hắn nghi ngờ.
Hắn nghi ngờ chứ làm sao dám hỏi?
Vừa lúc đó, từ xa vọng lại một tràng cười, vang rền như sấm nổ liên tục.
Giữa tràng cười, có tiếng thốt, cũng oang oang :
- Chúng ta không đánh nhau nữa, trái lại, lấy việc dập tắt lửa làm cuộc! Ai dập tắt được nhanh, người đó mới là anh hùng chân chính!
Tràng cười, câu nói, chấn đôi màng tai quần hùng. Ai ai cũng sững sốt, quên cả việc tìm ngựa, cùng hướng mắt nhìn ra.
Bốn người từ trong bóng đêm vọt đến, nhanh hơn tên bắn.
Họ vừa đến là lao mình vào lửa ngay.
Đường Địch thấy người nào cũng có thân pháp phi thường, vụt biến sắc mặt, trầm giọng bảo :
- Bảo nhi! Chúng ta đến đó xem họ là những ai!
Quần hùng cũng đồng ý tưởng đó, không mấy chốc, họ đã có mặt bên cạnh vùng lửa rồi.
Bốn người phân nhau, mỗi người một góc, ra sức dập lửa. Nơi nào

họ lướt qua, nơi đó gió dậy, lửa ngả ngọn, tắt liền. Thứ gió họ tạo ra là gió trốt, thay vì giúp sức lửa, thì lại cuốn lửa đi. Lửa tách rời khỏi, tắt liền.
Ngàn cơn gió trốt xoay lông lốc quanh vùng lửa, dần dần gom lại, vùng cháy thu hẹp.
Gió đó, do chân khí phát ra, tùy ý mà dấy, rồi cũng tùy ý mà thu.
Mục kích bốn người thi triển tuyệt kỹ, quần hùng hết sức khâm phục, cùng hò reo tán thưởng.
Lửa tắt dần dần...
Bỗng, từ trong vũng lửa, một người kêu lên :
- Kỳ quái! Lửa cháy thế này, sao lại có người sống sót?
Một người khác hỏi :
- Xem lại kỹ đi! Quả thật sống sót hay bị thiêu chín như con heo quay rồi đó!
Người trước hừ một tiếng :
- Ta có mù đâu, mà trông gà hóa cuốc? Đúng là còn sống đấy!
Đường Địch biến sắc.
Một người trong vùng lửa phi thân vọt ra, tay bê một người nữa.
Đúng là Hỏa Phượng Hoàng Đường Phượng.
Người vừa phi thân là một lão nhân gù, hàm râu bị cháy xém độ nữa phân.
Đường Địch trong cái thế chẳng đặng đừng, phải lên tiếng :
- Vị tiền bối cao nhân nào cứu người đó, tại hạ là Đường Địch! Tại hạ có quen biết với người bị nạn!
Lão vọt tới, vòng tay tiếp :
- Đa tạ lão tiền bối tương cứu...
Lão nhân gù không đợi Đường Địch thốt dứt câu, quăng Hỏa Phượng Hoàng vào lòng Đường Địch, bảo :
- Trao cho ngươi đó, hãy săn sóc nàng gấp!
Đoạn lão trở vào vùng lửa, tranh cái tiếng anh hùng chân chính. Lão chỉ cần diệt hỏa, bất chấp những việc gì khác.
Thế lửa đã yếu dần, ngựa cũng bắt đầu yên tĩnh, mà người cũng bớt xôn xao.
Lúc bọn gia nhân họ Đường mang nước đến, tưới phần lửa còn lại, thì lửa hoàn toàn tiêu tan.
Lão nhân gù, chính là Thiết Đà, và người đánh cuộc chính là Lam đại tiên sinh. Hai người kia dĩ nhiên là Ngô Thất và Dương Phi.
Lửa tắt rồi, Ngô Thất trước sau chỉ nhớ đến Mạnh Như Tuyết và Lý Quán Anh, nhận thấy cuộc chiến này vô lý quá, nên thừa dịp mọi người sơ ý, thoát đi liền.

Dương Phi vẫn ghi nhớ mối thù của đồ đệ là Thiết Thương Dương Thành, thấy Ngô Thất thoát đi, lập tức đuổi theo.
Tại cục trường, chỉ còn lại Lam đại tiên sinh và Thiết Đà.
Thấy lửa tắt hết, Thiết Đà dậm chân, kêu lên :
- Làm sao lửa lại tắt nhanh thế này!
Lam đại tiên sinh cười lớn :
- Lửa tắt thì tốt chứ sao? Ngươi nói gì kỳ quái thế!
Thiết Đà nổi giận :
- Vậy là cái tiếng anh hùng chân chánh về tay các ngươi rồi à?
Lam đại tiên sinh cười mỉa :
- Ngươi hiếu thắng quá chừng! Chẳng lẽ ngươi không biết là cứu người thì hơn cứu lửa gấp bội sao? Hà huống, trong cái việc cứu lửa, ngươi cũng có dự một phần!
Thiết Đà đổi giận làm mừng, cười hì hì :
- Vậy là ai cũng có công, ai cũng là anh hùng chân chính cả.
Nhưng, lão chợt nhận thấy Ngô Thất và Dương Phi chuồn mất rồi, cất tiếng mắng oang oang, đem tên mấy người đó ra chửi.
Trong võ lâm lúc đó, người ta xem Ngô Thất và Dương Phi là Đao Thương Nhị Thánh.
Bây giờ thấy Thiết Đà lớn tiếng mắng cả hai nhân vật trong Thất Đại Danh Nhân, ai ai cũng biến sắc mặt.
Đường Địch cũng kinh hoàng như quần hùng.
Lão trao Hỏa Phượng Hoàng cho người khác.
Lam đại tiên sinh bước tới hỏi :
- Vị cô nương đó là ai?
Đường Địch cười, vút đáp :
- Tiểu nữ đấy! Tại hạ là Đường Địch, chẳng hay quý tánh, cao danh nhị vị là chi?
Từ nhiều năm qua, Thiết Đà ẩn cư luôn trong Đế Vương cốc, còn Lam đại tiên sinh thì như con thần long, theo gió theo mây, người đời ít ai gặp lão.
Cho nên, Đường Địch không nhận ra được.
Lam đại tiên sinh chưa kịp đáp, Thiết Đà cao giọng thốt :
- Tên họ của bọn ta, có nói ra, ngươi cũng chẳng biết, thì đừng hỏi mà làm gì. Hãy buông con gái ngươi xuống! Ta chữa trị hỏa chưởng cho nó!
Đường Địch hấp tấp :
- Việc nhỏ mọn đâu dám làm nhọc đến tiền bối!
Lão sợ Hỏa Phượng Hoàng nghe được bí mật của lão, khi tĩnh lại, nói ra trước mọi người, do đó, lão không muốn ai cứu tĩnh nàng trong

lúc này.
Để được chắc ý hơn, lão âm thầm điểm vào huyệt ngủ của Hỏa Phượng Hoàng, rồi quay mình gọi :
- Có kẻ nào đó không? Bước tới đây, bế cô nương về phòng ngơi nghỉ.
Đường Bảo bước tới, thốt :
- Hài nhi xin đưa muội tử về phòng!
Đường Địch trầm gương mặt :
- Sao ngươi không chiếu cố đến tân khách?
Lão trao Đường Phượng cho một gã tâm phúc.
Đường Bảo không dám nói gì, nghiêng mình chào phụ thân, rồi bước đi liền.
Lam đại tiên sinh cau mày, thầm nghĩ :
- Sao y không giao con gái cho huynh trưởng nàng mang đi, mà lại trao cho người ngoài!
Thật là không hợp tình, hợp lý chút nào cả! Ta nghĩ hẳn là bên trong có điều chi bí ẩn đó!
Lão ngầm theo dõi đại hán đó bằng ánh mắt, nhận định phương hướng, toan bước theo hắn.
Bỗng có tiếng gọi ơi ới :
- Tiểu Lam! Tiểu Lam ơi! Ta tìm ngươi khổ không tưởng nổi!....
Chính là Liệt Hỏa phu nhân gọi lão.
Lam đại tiên sinh cười nhẹ :
- Phiền phức đến nơi rồi đấy!
Lão nhún chân vọt mình, thoáng mắt đã xa ngoài ba trượng, rồi phóng chân chạy luôn.
Thiết Đà lấy làm kỳ, gắt :
- Ai đến mà ngươi sợ dữ vậy?...
Một bóng người từ trên không đáp xuống, kêu to :
- Hay chưa! Hay cho cái lão gù lưng! Ngươi đánh thế nào mà làm cho Tiểu Lam bỏ chạy thế? Ta bắt đền ngươi đấy!
Chân chưa chạm đất, bà xuất chiêu liền.
Thiết Đà nhận ra bà, vội né tránh chiếu đó, rồi thét lớn :
- Không phải lão phu đánh cho lão ấy chạy đi! Mà chính là bà làm cho lão ta sợ phải chạy trốn đó!
Liệt Hỏa phu nhân vừa trừng mắt vừa xuất chiêu :
- Lão già gù, ngươi nói cái gì thế! Ta có phải là quỷ mẫu dạ xoa đâu mà Tiểu Lam sợ chứ?
Thiết Đà lại phải tránh né những chiêu thần tốc của Liệt Hỏa phu nhân.

Càng giận vì đánh hụt, Liệt Hỏa phu nhân càng đánh hăng, thân phép bà nhanh xoay tròn trông như quả cầu lửa.
Thiết Đà không sợ bà, song không tiện hoàn thủ, chỉ tránh né mãi. Lão hết sức khổ, vì vốn là một con người hiếu động, có dịp động võ mà phải né tránh hoài, thì còn gì khổ bằng?
Bỗng Lam đại tiên sinh từ xa xa gọi vọng lại :
- Ta ở đây! Ngươi lại đây!
Thiết Đà thở phào, thầm nghĩ :
- Bà ta không còn bắt đền ta nữa rồi!
Ngờ đâu Liệt Hỏa phu nhân không ngừng tay, vừa xuất chiêu, vừa gọi ngược :
- Tiểu Lam đó phải không? Ngươi muốn gặp ta, thì cứ lại đây! Tại sao ta lại phải đến đó?
Thiết Đà sững sờ, lại nghĩ :
- Rõ ràng là bà tìm người ta, rồi bây giờ lại ăn nói như người ta tìm bà. Bà còn nói là tìm rất khổ sở, thế mà gặp rồi, lại không chịu đến với nhau, mà cứ sanh sự với kẻ khác.
Bình sanh lão không màng đến nữ sắc, thì làm gì biết được tâm lý của nữ nhân!
Cho nên, càng nghĩ, lão càng hồ đồ!
Liệt Hỏa phu nhân chưa dừng tay, song đánh chậm hơn trước.
Rồi Lam đại tiên sinh lại gọi :
- Nơi đây có người bị lửa đốt, gây thương thế nặng, ngươi bước nhanh đến chữa trị cho người ta!
Đường Địch biến sắc.
Liệt Hỏa phu nhân cười tít, mắng :
- Thì ra ngươi có việc nhờ đến ta!
Thiết Đà càu nhàu :
- Còn nói cái “mẹ nó” gì nữa! Người ta đã yêu cầu, thì mau đến giúp người ta càng nhanh càng tốt, sao còn đứng đó mà trủ treo.
Liệt Hỏa phu nhân xì một tiếng :
- Ngươi thì biết cái gì mà nói chen. Mong ta đi sớm cho ngươi đỡ khổ, phải không?
Cuối cùng, bà cũng chạy đi.
Thiết Đà đưa tay lau mồ hôi, lắc đầu thở dài :
- Xem ra, con người muốn hưởng phúc, thì đừng tiếp cận nữ nhân! Tránh họ càng xa, càng hưởng phước lớn!
Lão nhìn ra, Đường Địch cũng bước luôn theo Liệt Hỏa phu nhân!
Như đám mây hồng theo gió cuốn đi, Liệt Hỏa phu nhân vèo mình lướt tới.

Không đầy nữa phút, bà đến cạnh Lam đại tiên sinh rồi!
Lão đang bế một thiếu nữ vận áo hồng, bên cạnh đó, một đại hán đang cúi đầu ủ rủ, nhăn nhó.
Liệt Hỏa phu nhân hét :
- Tiểu Lam! Ngươi bế ai đó?
Lam đại tiên sinh không đáp câu hỏi, chỉ thốt :
- Nàng thọ hỏa thương, hôn mê trầm trầm.
Liệt Hỏa phu nhân nổi giận :
- Hay chưa, ngươi gọi ta đến gấp, tưởng đến để làm gì, không ngờ lại để cứu chữa cho nàng này! Con tiểu yêu tinh đó là ai? Tại sao ngươi lại quan tâm đến nàng?
Lam đại tiên sinh cười khổ :
- Thôi đi bà ơi! Già rồi mà còn ghen, xấu lắm!
Liệt Hỏa phu nhân rít lên :
- Phải! Ta già rồi! Nàng còn trẻ, thôi, ta đi vậy!
Lam đại tiên sinh hừ một tiếng :
- Ngươi muốn đi thì cứ đi, ta không... thèm!
Liệt Hỏa phu nhân nói là đi, song chân không nhúc nhích.
Rồi bà chống hai tay vào sườn, trầm giọng :
- Ta không đi, mà ta cũng chẳng chữa trị cho nàng, thử xem ngươi làm sao!
Lam đại tiên sinh mỉm cười :
- Cái tâm của ngươi rất tốt, ta biết, mà ngươi lại có biệt tài chữa trị hỏa thương. Trong thiên hạ, còn ai sánh kịp Liệt Hỏa phu nhân chứ? Ngươi không cứu nàng, thì còn ai cứu nổi?
Liệt Hỏa phu nhân được vuốt ve, mát lòng hết sức, bèn bật cười sằn sặc :
- Ai bảo ngươi tâng bốc ta? Nhưng, ngươi hễ tâng bốc, là ta lại mềm lòng ngay. Tuy nhiên, ta cứu nàng rồi, ngươi không được...
Lam đại tiên sinh cười lớn :
- Ta cũng đã quá già rồi, còn làm gì được nữa mà ngươi phải sợ!
Lúc đó, Đường Địch đã đến nơi, y quắc mắt nhìn đại hán, như sắp ăn tươi nuốt sống hắn.
Đoạn, y nghiêng mình, cười vuốt :
- Chẳng hay tiền bối muốn...
Lam đại tiên sinh trầm gương mặt :
- Ngươi muốn sao?
Đường Địch tiếp :
- Tại hạ không dám làm phiền đến tiền bối...
Lam đại tiên sinh cười lạnh :

- Bước tránh qua một bên, cấm nói nhiều lời!
Đường Địch tuy là Chưởng môn một phái hữu danh, song thấy oai khí của Lam đại tiên sinh, cũng phải giật mình.
Tài ba gì mà y dám phản đối Lam đại tiên sinh?
Lam đại tiên sinh cố ý lờ Đường Địch, quay mình xem Liệt Hỏa phu nhân chữa trị cho Hỏa Phượng Hoàng.
Nhìn Lam đại tiên sinh một lúc, bỗng Đường Địch nhớ đến một người.
Lúc đó, cao thủ Đường môn có một số đến nơi, họ vận y phục ứng chiến, nếu Đường Địch ra lệnh là họ phát động thế công ngay.
Lam đại tiên sinh dù có võ công quán tuyệt trần gian, cũng không làm sao đối phó nổi với Đường môn đệ tử trong một cơn mưa ám khí!
Nhưng, người ta cứu con mình, là người ta có hảo ý, chẳng lẽ tự mình phủ nhận cái hảo ý đó, rồi ra lịnh cho đệ tử sát hại người ta?
Biết thế, y do dự.
Vừa lúc đó, từ khu rừng, có mấy bóng người đang tiến đến, đi đầu là Tô Siển Tuyết.
Thì ra, bà ta không do địa đạo bước lên, mà trở lại ngôi từ đường, rồi vòng quanh khu rừng mà đến đây!
Đường Địch nghe người nhẹ nhõm.
Tô Siển Tuyết từ xa xa cười nói vọng lại :
- Hay cho thơ thơ của ta chưa! Mà cũng hay luôn cho cái ông chồng của thơ thơ đó!
Gặp nhau rồi quên hết người và vật.
Liệt Hỏa phu nhân ngẩng đầu lên, cười mấy tiếng, gắt :
- Liễu đầu đáng chết! Ai là ông chồng của thơ thơ?
Tô Siển Tuyết liếc mắt sang Lam đại tiên sinh.
Lam đại tiên sinh khẽ mỉm cười, gật đầu.
Không ai biết Tô Siển Tuyết lúc đó có tâm trạng như thế nào? Vui hay buồn? Sợ hay giận? Hối hận hay thương tâm?
Chỉ thấy bà phân phối cho mỗi người một nụ cười, nói năng hết sức tự nhiên.
Đoạn, bà vờ kêu lên :
- Á! Đường cô nương bị thọ thương? Thơ thơ, có nặng lắm không? Chữa được không?
Liệt Hỏa phu nhân đáp :
- Khá nặng! Trong nhất thời, không làm sao trị làm được!
Tô Siển Tuyết mỉm cười :
- Thơ thơ đang có việc lo, vả lại mới gặp lão ấy, thì còn tâm tình đâu mà cứu chữa kẻ thọ thương? Vậy thơ thơ để cho tôi làm hộ. Có điều

thủ thuật của tôi không bằng của thơ thơ thôi!
Liệt Hỏa phu nhân cười gằn :
- Còn ai không biết hiền muội là một nữ tài tử! Vạn sự thông, cơ trí linh diệu, nếu hiền muội chịu khó, là nàng có phúc lớn lắm đó!
Tô Siển Tuyết gật gù :
- Người ta giúp cho, để ai đó có thời giờ thủ thỉ tâm tình, không ngờ không biết ơn mà lại mỉa mai! Lạ chưa!
Bà bật cười lớn, đoạn cao giọng gọi :
- Khinh Như đâu? Mau bế Đường cô nương đi!
Bà nhìn thoáng qua Lam đại tiên sinh và Liệt Hỏa phu nhân, rồi trở lại Khinh Như :
- Bế gấp Đường cô nương! Chúng ta đi thôi! Đừng màng đến họ, họ đang chơi vơi trong hạnh phúc, còn biết nghĩ đến ai nữa!
Một thiếu nữ vận áo đen ở phía sau bà, vâng một tiếng, bước tới, bế Hỏa Phượng Hoàng.
Lam đại tiên sinh thoáng biến sắc, chừng như muốn nói gì, nhưng rồi nín lặng.
Không ai lưu ý đến Đường Địch, nên không thấy ánh mắt trao đổi ngầm ra hiệu giữa lão ta và Tô Siển Tuyết.
Và quần hùng cũng không nhận kịp sự biến đổi thần sắc trên gương mặt Lam đại tiên sinh.
Liệt Hỏa phu nhân thì cao hứng phi thường.
Bà gọi Lam đại tiên sinh :
- Tiểu Lam! Ta đang muốn uống vài chén rượu đây!
Lão đã phi thân vút đi trước.
Liệt Hỏa phu nhân quăng một nụ cười sang Tô Siển Tuyết, rồi vọt mình theo Lam đại tiên sinh liền.
Lúc đó, Đường Phượng đã lấy được lại một phần nào tri giác, trong cơn nữa tỉnh nữa mê, nàng lí nhí :
- Triển Mộng Bạch ơi! Đi gấp đi!.... Gia gia ta muốn giết ngươi đó!.... Ngươi không thể chết như vậy được!....
Nhưng Lam đại tiên sinh đã đi xa rồi, làm sao nghe được mấy tiếng của nàng?
Tô Siển Tuyết lại liếc mắt sang Đường Địch :
- Đường đại hiệp! Hỏa thương của lịnh ái rất nặng, lâm vào tâm can rồi, nên nàng ăn nói mê hoảng như vậy, chỉ sợ không hy vọng...
Đường Địch vờ kêu lên :
- Như thế thì làm sao?
Tô Siển Tuyết tiếp :
- Đường môn là đệ nhất danh gia về ám khí, song y thuật lại là một

việc khác. Vả lại, mấy hôm nay, trong quý phủ có cuộc vui, tân khách đông đảo, chắc không có nơi nào yên tĩnh...
Đường Địch đáp :
- Dù có nơi yên tĩnh cũng không chữa được...
Tô Siển Tuyết trố mắt :
- Tại sao?
Đường Địch lộ vẻ buồn :
- Tiểu nữ đã bị gia phụ trục xuất khỏi Đường gia!
Tô Siển Tuyết thở dài, trầm ngâm một lúc lâu, rồi nói :
- Nếu vậy, Đường đại hiệp hãy giao lịnh ái cho tôi mang về nhà mà chữa trị cho nàng, Đường đại hiệp bằng lòng chăng?
Đường Địch cả mừng, vái dài :
- Nếu được thế thì còn gì bằng!
Cả hai, một tung, một hứng, ăn nhập vô cùng. Người bên ngoài làm sao hiểu nổi tâm tư của họ?
Ai ai cũng ngợi khen Tô phu nhân có cái tâm nhân từ đáng phục, luôn luôn thấy việc nghĩa là sẵn sàng làm.
Rồi Đường Địch đưa Tô Siển Tuyết đi một đoạn đường ngắn, như xót xa, quyến luyến con gái.
Song, trong thâm tâm, lão cao hứng vô cùng.
Cao hứng vì cảnh huống rất khó khăn, không ngờ với sự xuất hiện của Tô Siển Tuyết, mọi việc trở nên xuôi thuận, êm đẹp.
Tô Siển Tuyết đi rồi, lão ta chắp tay sau lưng, ung dung nhàn hạ, chừng như biến cố vừa qua không tạo cho lão một ảnh hưởng nào.
Bỗng, ba tên tâm phúc hấp tấp chạy tới.
Tên nào cũng lộ vẻ kinh hoàng.
Đường Địch nhìn quanh quẩn, không thấy ai khác, vội hỏi :
- Việc gì thế?
Một người trầm giọng đáp :
- Không có một xác người nào trong đống xác ngựa!
Đường Địch biến sắc mặt quát khẽ :
- Có lục soát kỹ chưa?
Người đó tiếp :
- Bọn tiểu nhân làm sao dám hồ đồ? Trong đống xác ngựa, chỉ có một chiếc áo gấm, nhưng bị ngựa dẫm dơ dáy, xác xợ..
Đường Địch kêu lên :
- Một chiếc áo gấm? Chỉ có chiếc áo thôi? Còn hai kẻ đó? Chúng đi đâu? A! Không xong, các ngươi lầm kế chúng rồi!
Lão dậm chân, quát tháo :
- Lục soát khắp nơi, khắp chốn! Không chừa một chỗ nào! Phải tìm

cho được Triển Mộng Bạch và Tiêu Phi Vũ! Nếu chúng còn sống sót thì dùng ám khí giết đi! Nhanh lên!
Triển Mộng Bạch và Tiêu Phi Vũ chưa chết!
Cả hai ngồi trên mình ngựa, sợ người ở trên cao nhìn xuống phát hiện dễ dàng, nên Tiêu Phi Vũ cởi bỏ chiếc áo ngoài, quăng ra xa.
Từ ngày theo Kim Phi, nàng cố công luyện tập võ công, nhờ thế mà nàng quăng chiếc áo rơi phủ trọn lưng con ngựa.
Cả hai để áo trong, may mắn lại chọn nhằm một con ngựa màu đen, nên tuy đứng trên cột cờ, Đường Địch không nhận ra được.
Họ cùng nằm mọp trên lưng ngựa, không dám làm một cử động nhỏ, họ nghe gió rít bốn phương, ám khí và độc tiễn bay rào rào bên trên đầu họ, giao treo như mắc cửi.
Trong vùng khói lửa, họ không dám mở mắt, họ bằng vào số mạng, mặc ngựa chạy đâu tùy nó, thoát được thì sống, không thoát được thì chết.
Dần dần, họ nghe tiếng la hét thưa đi, rồi nhỏ lại, cuối cùng im bặt...
Tiêu Phi Vũ thở phào, mở mắt ra, thấy có hơn mười con ngựa còn chạy hoảng.
Ngựa thích hợp quần, nên chạy đi xa rồi mà chúng vẫn thành đoàn, chưa phân tán.
Tiêu Phi Vũ nhìn xuống, thấy Triển Mộng Bạch hôn mê trở lại.
Thương thế còn nặng, trong cảnh hải hùng đó, tự nhiên chàng phải dao động tâm thần.
Tiêu Phi Vũ chụp lông gáy ngựa, giật giật, định kiềm nó dừng lại, nhưng nó chưa hết kinh hoàng, càng bị giật gáy, càng phóng vó sải như bay.
Chạy một lúc, con ngựa thấm cơn đau do trận hỏa hoạn gây nên, nó chậm chân, bị đàn ngựa hơn mười con bỏ rơi phía hậu.
Nơi gáy của nó rớm máu.
Chùm lông nơi đó trụt nhẵn, Tiêu Phi Vũ giật mạnh, giật mãi, không còn một sợi nào.
Tiêu Phi Vũ thở dài, vỗ về con vật :
- Ngựa ơi! Ta làm khổ ngươi! Ngươi cứu bọn ta thoát nạn, ta lỗi quá!
Thời gian vào lúc hoàng hôn, tà dương rải vàng khắp chốn, yên hà rạng rỡ muôn màu.
Tiêu Phi Vũ cho ngựa đi về một ngọn suối, tìm chỗ vắng dừng lại rồi xuống đất.
Ngựa đang mệt, gặp nước, hí vang, uống liền.
Phần nàng thì tìm bải cỏ, đặt Triển Mộng Bạch xuống, rồi xé vạt áo, nhúng nước đắp nơi trán chàng.

Nàng cũng uống mấy ngụm cho đỡ khát.
Triển Mộng Bạch dần dần tĩnh lại, thấy mọi cử động của nàng, tâm tư man mác...
Gì thì không biết, chứ qua biến cố vừa rồi, dưới ánh mắt chàng, tánh khí nàng đã thay đổi nhiều.
Từ ương ngạnh, nàng trở nên nhu hiền, từ cao ngạo, nàng trở nên nhã nhặn, khiêm tốn, biết chiều, biết nhịn.
Với sự biến đổi đó, nàng đáng yêu làm sao.
Chàng nhìn nàng, nàng chợt quay đầu, thấy ánh mắt si dại của chàng, bất giác đỏ mặt!
Họ cứ nhìn nhau như vậy một lúc lâu!
Sau cùng, nàng hỏi :
- Ngươi tỉnh lại từ lúc nào?
Triển Mộng Bạch đáp :
- Không lâu lắm!
Tiêu Phi Vũ lại hỏi :
- Khát nước không?
Triển Mộng Bạch thốt :
- Ta quên mất, chẳng biết có khác hay không nữa.
Lòng họ hòa đồng với nhau quá, họ chỉ thốt bâng quơ với nhau, song cần gì họ nói những tiếng tình tứ, họ đã hiểu nhau lắm rồi!
Nhưng, dù sao thì họ cũng nhớ đến thực tại, cảnh huống này đâu phải là cái khung sáng lạn, như đôi tim nồng ấm đang tấu khúc nhạc xuân tình?
Triển Mộng Bạch trầm ngâm ngẫm nghĩ về cái vật ở trong chiếc hộp mà Đường Địch sai hai tên tâm phúc mang đến Quan Sơn tại Động Đình.
Còn Tiêu Phi Vũ thì luôn luôn lo ngại về thương thế của chàng.
Nàng thở dài, thốt :
- Phải chi gia gia ta có ở đây!
Nàng tặc lưỡi, tiếp :
- Còn Đường cô nương! Chẳng biết nàng ấy bây giờ ra sao?
Triển Mộng Bạch lắc đầu, thần sắc ảm đạm vô cùng.
Hoàng hôn từ từ xuống, rồi tà dương tắt, bóng đêm về. Gió đêm dậy, mang lạnh quét vào người đôi bạn bơ vơ.
Tiêu Phi Vũ thốt :
- Chúng ta phải đi! Nhưng đi đâu bây giờ đây?!....
Triển Mộng Bạch buông nhanh :
- Động Đình Quân Sơn!
Tiêu Phi Vũ cau mày :

- Song thương thế của ngươi...
Triển Mộng Bạch gượng đứng lên :
- Ta còn đi được mà! Chẳng sao đâu!
Chàng cười, dù thương thế rất trầm trọng.
Chết mà không biết được bí mật của Tình Nhân tiễn, thì chàng không thể nhắm mắt được!
Họ lên ngựa, đi về hướng đông.
Họ đi được năm dặm đường. Đêm càng xuống, gió càng lạnh. Bốn phía mênh mông, họ tìm đâu cho ra một nơi tá túc?
Bỗng, lệch về phía tả, có mấy bóng đen xuất hiện.
Tiêu Phi Vũ mừng rỡ :
- Có người đến kia rồi! Chúng ta đón họ, hỏi thăm đường!
Triển Mộng Bạch cau mày :
- Đêm sâu trên đường vắng...
Tiêu Phi Vũ mỉm cười :
- Người đi đường vắng, đêm sâu, thì đã sao? Nào phải tất cả các người đi đêm đều bại hoại! Huống chi, đêm chưa khuya, huống chi... tôi nghe đói rồi đây!
Triển Mộng Bạch cười nhẹ.
Cả hai tiến về phía các ngọn đèn. Tuy mang trọng thương, Triển Mộng Bạch còn trông rõ như thường.
Chàng nhận ra, đèn lồng có ba chữ...
- Tứ Xuyên Đường!
Biến sắc mặt, chàng kêu khổ :
- Nguy! Lại gặp bọn họ Đường! Chúng ta quay ngựa gấp!
Tiêu Phi Vũ điềm nhiên :
- Ngươi hồ đồ quá! Gặp người của họ Đường thì sao chứ? Chúng đâu biết được kẻ trong địa đạo là ta? Huống chi, ngươi là bằng hữu của chúng kia mà! Gặp lại chúng là tốt chứ có sao!
Triển Mộng Bạch cau mày :
- Nhưng, đêm hôm khuya khoắc, lại trên đường vắng, chúng đi đâu?
Tiêu Phi Vũ đáp :
- Có thể là chúng đưa khách ra về, chứ làm gì có việc đi tìm người mà bắt! Mang những lồng đèn có chữ như thế kia, người ta thấy là chạy trốn ngay, ai dại gì chường mặt cho chúng vồ?
Triển Mộng Bạch suy nghĩ một chút :
- Có lý!
Rồi họ cho ngựa đi tới.
Họ có dè đâu, tự dẫn xác nạp mạng cho hổ!
Song phương đi ngược chiều, khoảng cách thu hẹp nhanh. Người đi

đầu là Đường Địch.
Lão dẫn một bọn tâm phúc lục soát khắp nơi, bây giờ mới đến địa điểm đó.
Nhãn quang của lão sáng rực, từ xa xa, lão đã nhận thấy một con ngựa chở hai người tiến đến.
Lập tức, lão quát khẽ thuộc hạ :
- Cấm gây tiếng động!
Một đại hán bên cạnh lão thấp giọng hỏi :
- Có nên tắt đèn đi không?
Đường Địch cười lạnh :
- Có đèn, thì chúng mới cho rằng mình đưa khách ra về! Có đèn thì chúng mới sa vào lưới!
Song phương đến gần nhau, càng phút càng gần.
Đại hán đó thầm phục vị chủ nhân cao kiến của mình vô cùng.
Bỗng, Đường Địch khoát tay, bọn thuộc hạ tản mác ngay, tìm chỗ nấp.
Bây giờ, Đường Địch đã trông rõ người, lão hết sức mừng, nơi đôi mày, sát khí bừng lên.
Đèn bốn phía chiếu sáng, soi rõ Triển Mộng Bạch và Tiêu Phi Vũ.
Vì chói đèn, cả hai không nhận ra đối phương.
Nhưng, linh cảm bảo cho biết là có việc bất thường, Triển Mộng Bạch thấp giọng nói :
- Nếu chúng có động tác khả nghi nào, thì mình quay ngựa ngay!
Rồi chàng to tiếng hỏi :
- Có phải bằng hữu trong Đường môn đó chăng?
Không một tiếng đáp lại, song bóng người giao động.
Triển Mộng Bạch biết nguy, thét :
- Quay ngựa gấp!
Tiêu Phi Vũ vung tay, vỗ vào bụng ngựa.
Ngựa hí một tiếng dài, phóng vó rẽ qua một bên đường.
Ngựa chưa kịp phóng đi, vó vừa cất lên, liền ngã xuống, chết liền.
Triển Mộng Bạch và Tiêu Phi Vũ bị quăng xuống đất. Cả hai cùng biến sắc mặt.
Tiêu Phi Vũ hấp tấp bế Triển Mộng Bạch lên, kêu gấp :
- Chạy!
Triển Mộng Bạch lắc đầu :
- Không kịp đâu!
Đối phương cười lạnh :
- Biết vậy là khá đó! Các ngươi nhúch nhích là mất mạng ngay! Từ xưa đến nay, chưa có tay nào chịu nổi ngũ độc thần sa!

Tiếp theo lời, những kẽ nấp mình lần lượt xuất hiện.
Triển Mộng Bạch thở dài :
- Dù các hạ cố ý sử giọng nói, tại hạ vẫn nhận ra được là ai rồi!
Đối phương trầm giọng :
- Biết được càng hay!
Người đối thoại, là Đường Địch.
Triển Mộng Bạch tiếp :
- Các hạ muốn gì?
Chàng nắm bàn tay Tiêu Phi Vũ, dùng ngón vẻ trong lòng bàn tay nàng, một chữ tẩu!
Chàng ngầm bảo :
- Ta ngăn chúng, ngươi cứ chạy đi!
Tiêu Phi Vũ tuôn tràn lệ thảm, kêu thầm :
- Ta hại chàng! Chính ta hại chàng!
Bỗng, nàng hét lên :
- Các ngươi giết ta đi, hãy buông tha cho chàng! Chàng chẳng biết việc gì cả! Chỉ có ta biết mà thôi.
Triển Mộng Bạch gắt :
- Nói nhảm, thương thế của ta đã...
Bỗng, chàng nín bặt, thầm nghĩ :
- Ta ngu quá, sao lại cho chúng biết tình trạng của ta?
Đường Địch cất tiếng cười vang :
- Hay quá, thì ra ngươi thọ thương.
Chàng thọ thương, ngoài Tiêu Phi Vũ và Đường Phượng ra, nào có ai biết đâu?
Đường Địch sở dĩ chưa ra lịnh cho thuộc hạ tấn công, là vì sợ chàng, huống chi còn có Tiêu Phi Vũ bên cạnh?
Mà Tiêu Phi Vũ cũng vì chàng thọ thương nên không dám liều phá vòng vây.
Song phương ghìm nhau như vậy, bây giờ chàng thú nhận chỗ yếu, Đường Địch mừng rỡ vô cùng.
Bọn đại hán đã cho tay vào túi da rồi, chỉ chờ lịnh là phát ám khí.
Trong Đường môn, trừ lão tổ tông và cha con Đường Địch, thì bọn Thập Bát Phong là những tay lợi hại hơn hết.
Đường Địch cười bằng thích một lúc, đoạn từ từ đưa cao tay lên.
Bỗng, có tiếng gió rít lên, bao nhiêu ngọn đèn chung quanh vụt tắt.
Đệ tử Đường môn kinh hãi, tự hỏi ám khí từ đâu tay đến dập tắt những ngọn đèn đó!
Tiêu Phi Vũ nhân lúc, bế xốc Triển Mộng Bạch, vọt khỏi vị trí mấy bước.

Đường Địch hét :
- Xuất thủ!
Gió rít lên, từng đợt, từng đợt, chẳng biết là mấy đợt, ám khí như mưa xuống chỗ Triển Mộng Bạch và Tiêu Phi Vũ vừa bỏ đi.
Đèn đang cháy sáng, vụt tắt, dù cho ai có con mắt tinh vi cũng không nhận định kịp thời sự vật qua bóng tối bất thần đó.
Cho nên, bọn Thập Bát Phong chỉ nhắm chừng mà phóng ám khí.
Chúng có biết đâu đối phương đã vọt ra rồi!
Đường Địch hét :
- Cứ phóng ám khí! Để ta bước tới xem!
Từ ngoài xa năm trượng, một giọng già vang lên :
- Không xem được!
Nghe âm thinh đó, bọn Đường Địch sững sờ!
Rồi người đó từ từ tiến đến.
Đúng hơn, một chiếc kiệu tiến đến, tiếng chân người khiêng kiệu vang rất rõ.
Đường Địch biến sắc, vội quỳ xuống, cúi đầu :
- Hài nhi tiếp giá!
Bọn đệ tử hấp tấp quỳ theo, ai ai cũng quá sợ đến run người.
Triển Mộng Bạch và Tiêu Phi Vũ không ngờ có việc như vậy!
Lão tổ tông đến! Ngoài lão tổ tông ra, còn ai có thể vung tay một lần mà phóng ám khí dập tắt bao nhiêu ngọn đèn như vậy?
Người trong kiệu từ từ bảo :
- Đứng lên!
Rồi, một tràng cười lạnh tiếp nối. Cuối cùng là một câu nói, với giọng lạnh như tràng cười :
- Ngươi còn tưởng đến gia gia ngươi? Khá lắm đó, Đường Địch! Đường đại hiệp!
Ngươi làm một việc oanh liệt quá! Cái lão già tàn phế này làm gì có thể biết được hành động của ngươi!
Đường Địch run người :
- Hài nhi đâu dám...
Lão tổ tông hừ lạnh :
- Không dám?
Rèm kiệu vén lên, một lão nhân hiện ra!
Triển Mộng Bạch tự hỏi, làm sao Đường Vô Ảnh biết được hành động của Đường Địch mà đến đây ngăn chặn kịp thời?
Nhìn gia gia đang sôi giận bừng bừng, Đường Địch run giọng khẩn cầu :
- Gia gia bớt cơn phẫn nộ, nếu hài nhi có làm gì sai quấy, xin từ nay

hối cải...
Đường Vô Ảnh hừ một tiếng :
- Hối cải?
Bỗng, lão bay vọt ra ngoài kiệu.
Một loạt tiếng chích chích vang lên, bọn Đường Địch hứng mỗi người một cái tát như trời giáng.
Thập Bát Phong ngã nhào, còn Đường Địch thì không dám nhúch nhích, kêu đau.
Lão nhân bay trở vào kiệu, trầm giọng gằn từng tiếng :
- Việc chi khác, ta không nói đến. Ta hỏi người, tại sao ngươi lại quyết giết Triển Mộng Bạch?
Đường Địch cúi đầu, đáp :
- Hài nhi nhận thấy, hắn cố ý trà trộn vào Đường gia chúng ta để làm gian tế!
Đường Vô Ảnh mắng :
- Nói nhảm! Câm miệng lại!
Lão thở dài, tiếp :
- Triển Mộng Bạch! Bước lại đây! Ta vô phúc sanh con bất hiếu, thật là...
Triển Mộng Bạch bước tới, nghiêng mình :
- Vãn bối kính chào tiền bối!
Lão nhân khoát tay :
- Khỏi giữ lễ! Ta hỏi ngươi, ngươi biết được điều bí mật gì của hắn, khiến hắn dồn ngươi vào tử địa vậy?
Triển Mộng Bạch suy nghĩ một lúc :
- Vãn bối bắt gặp Đường đại hiệp sai người mang một chiếc hộp đến Động Đình Quân Sơn!
Lão nhân buột miệng kêu lên :
- Một chiếc hộp?... Quân Sơn?...
Lão chớp mắt, tiếp luôn :
- Tốt!.... Tốt!.... Tốt!....
Lão buông một lúc bảy tám tiếng tốt, đoạn cao giọng nói :
- Đường Địch! Dẫn cái bọn chó đó về Đường phủ, chờ ta phát lạc!
Đường Địch vâng vâng, cùng bọn đệ tử đi liền.
Đường Vô Ảnh nhếch nụ cười thảm, lẩm nhẩm :
- Dù là bậc đại trượng phu, cũng không tránh khỏi cái cảnh vợ hư con xấu!
Triển Mộng Bạch vụt hỏi :
- Trong hộp có vật gì, chắc lão nhân gia biết rõ?
Lão nhân thoáng biến sắc :

- Chưa rõ.
Tiêu Phi Vũ chen vào :
- Tại Quân Sơn có bí mật gì, hẳn lão nhân gia cũng biết chứ? Nếu không thì tại sao lão nhân gia cứ nói cà lăm tốt tốt hoài?
Lão nhân ngẩng mặt lên không, cười một tràng dài, chừng như mượn tràng cười che dấu một cái gì.
Rồi lão trầm giọng hỏi lại :
- Muốn biết? Sao ngươi không đi thẳng đến đó mà tìm hiểu?

Hồi 22
Khẩu Phật tâm xà

Tiêu Phi Vũ cao giọng :
- Bọn vãn bối đang muốn đến Quân Sơn đây!
Nàng bực dọc vì ngôn ngữ úp mở của Đường Vô Ảnh, đã thế lão còn hầm hừ, hằn học, chẳng biết lão giận ai, dù lão không gay gắt với đối tượng, cái thái độ đó, ai mà chịu nổi!
Lão nhân vụt dịu giọng :
- Với dũng khí và quyết tâm đó, thì trên đời này, có việc chi mà hai ngươi không làm nổi! Nhưng, giả như hai ngươi thực sự muốn đến Quân Sơn, thì ta khuyến cáo hai ngươi phải dè dặt lắm!
Tiêu Phi Vũ muốn hỏi thêm một vài điểm, nhưng Đường Vô Ảnh tiếp luôn :
- Ta đã nói những lời có thể nói, các ngươi hãy liệu lượng mà hành sự. Việc của võ lâm ngày sau, là phần của các ngươi đó! Nhưng, cái ngày thành công của các ngươi, vị tất ta được chứng kiến! Ta đã già lắm rồi, còn gì nữa! Đường môn bất hạnh.
Lão dừng lại, chừng như cố nhếch một nụ cười thảm. Lão trầm ngâm một chút, đoạn cao giọng tiếp :
- Tuy nhiên, cơ nghiệp của họ Đường vững như bàn thạch, đừng ai mong hủy diệt.
Đêm nay, lão nói nhiều lời bí ẩn quá! Và phong độ mà lão đã bỏ quên từ sau ngày quy ẩn bỗng chốc bừng lên, khí khái dũng mãnh như lúc thiếu thời.
Triển Mộng Bạch biết lão nhân lo nghĩ về Đường Địch. Và tâm tư của lão lúc đó phải rối loạn phi thường.

Chàng cung kính thốt :
- Nếu tiền bối có việc gấp, vãn bối không giám dây dưa làm mất thì giờ của tiền bối. Từ nay, vãn bối xin tuân theo sự giáo huấn của tiền bối, hết sức giữ gìn.
Đường Vô Ảnh gật đầu :
- Phải đó! Các ngươi phải cẩn thận trong hành trình. Nếu ngày sau... hừ!.... Còn nói sau làm gì chứ!
Lão vẫy tay :
- Khiêng kiệu trở về!
Lão không nhìn thoáng qua Tiêu Phi Vũ và Triển Mộng Bạch, nhưng cả hai đưa lão qua một đoạn đường, dĩ nhiên đưa bằng ánh mắt!
Nàng thốt :
- Cái lão nhân đó, chừng như biến đổi!....
Triển Mộng Bạch thở dài :
- Trong tâm tư lão có sự lo nghĩ lớn lao lắm! Và sự đó hẳn có liên quan đến việc Đường Địch sai người mang chiếc hộp đến Quân Sơn! Lạ thật, chừng như lão đề cập bóng gió đến một điểm bất thường...
Bỗng, chàng cười mấy tiếng, tiếp luôn :
- Có lẽ ta nghe lầm chứ con người có võ công như thế đó, thì còn gặp sự hung hiểm gì nữa chứ?
Cả hai hồi ức lại những việc đã qua, tưởng chừng mình vừa trải qua một giấc mộng hãi hùng. Đến lúc đó, bàn tay của họ còn rịn mồ hôi lạnh.
Tuy nhiên, bù lại, họ khám phá được khá nhiều bí mật.
Họ quyết định, dù dọc đường có gặp trở ngăn nào, họ cũng phải san bằng mọi cách, cốt làm sao đến được Quân Sơn.
Điều mà Tiêu Phi Vũ lo nghĩ hơn hết là tình trạng của Triển Mộng Bạch. Thương thế của chàng rất nghiêm trọng, muốn chữa lành tất phải mất một thời gian lâu, mà cần phải được chữa trị gấp, nếu để dây dưa, rất có hại.
Nhưng tìm đâu ra một danh y trong thời gian khẩn cấp?
* * * * *
Đường Vô Ảnh không vào tiền viện, mà lại vòng vào hậu viện, rồi thẳng đến nơi tịnh xá biệt cư.
Đường Bảo và Hắc Yến Tử đứng chực tại cửa, thần sắc nghiêm trọng.
Thấy lão nhân mới về, Đường Bảo bước tới, nghiêng mình trình :
- Gia gia ở trong đó...
Hắn lộ vẻ thống khổ vô cùng.

Chính hắn có nghe phong phanh gia gia hắn đuổi Triển Mộng Bạch, quyết giết chàng, hắn lập tức thông báo với Đường Vô Ảnh. Thông báo rồi, thấy lão tổ tông phẫn nộ, hắn lại hối hận.
Đường Vô Ảnh cao giọng :
- Ta biết rồi! Hắn dám chẳng đến sao chứ?
Lão gọi Hắc Yến Tử :
- Ngươi đến đây làm gì? Không thích làm tân lang sao?
Hắc Yến Tử cúi đầu :
- Bẩm lão tổ tông, tôn nhi...
Đường Vô Ảnh chận lại :
- Khỏi nói gì cả! Hãy về động phòng gấp! Lão đang mong có cháu sớm đây!
Lão quát luôn :
- Bọn khiêng kiệu cũng đi luôn!
Đoạn day qua Đường Bảo :
- Bảo nhi dìu ta vào.
Đường Bảo đưa lão vào trong nhà.
Đường Địch đang quỳ trước chiếc giường.
Lão tổ tông vẫy tay :
- Bảo nhi lui ra đi!
Đường Bảo muốn nói gì đó, nhưng nhìn sang Đường Địch hắn nín luôn, đưa Đường Vô Ảnh đến giường, nghiêng mình chào, cáo thoái.
Lão nhân ngồi trên giường, không nói năng gì, nhắm mắt lại, tay mò mò.
Đường Địch vội cầm chiếc túi đựng kẹo đưa tới.
Lão nhân lấy từng viên, từng viên bỏ vào miệng, nhai nhóc nhách, mắt vẫn nhắm.
Đường Địch cố dằn lòng, quỳ tại đó, bất động.
Lâu lắm, Đường Vô Ảnh vụt hỏi :
- Sao ngươi không nói năng gì cả?
Đường Địch đáp :
- Gia gia không nói gì, hài nhi đâu dám khai khẩu trước?
Đường Vô Ảnh mở mắt ra, bắn tinh quang, cất giọng oang oang :
- Làm gì không dám khai khẩu chứ! Bất quá, ngươi không còn lời để nói, phải vậy chăng? Hả? Phải vậy chăng?
Đường Địch ấp úng :
- Hài nhi...
Lão nhân mắng át :
- Cái gì hài nhi? Ngươi là hài nhi của ai? Ngươi là một tên khốn nạn, một thất phu, một con chuột nhắt, một con chó! Một gã súc sanh bất

hiếu...
Ngực lão phập phòng, râu tóc rung rinh, hơi thở hổn hển, đúng là lão đang phẫn nộ cực độ....
Lão tiếp :
- Nói cho ta nghe! Nói! Vật gì trong chiếc hộp?
Đường Địch đáp gọn :
- Thôi Mộng thảo!
Đường Vô Ảnh quát một tiếng lớn, rồi bật cười cuồng dại :
- Súc sanh dám nói thật à?
Đường Địch bình tĩnh đến lạnh lùng :
- Hài nhi không dám lừa dối lão nhân gia.
Đường Vô Ảnh hét :
- Ngươi không dám lừa ta? Ta hỏi ngươi, tại sao ngươi đưa Thôi Mộng thảo cho con tiện nhân đó?
Lão đập tay xuống chiếc bàn con, bàn vỡ vụn, kẹo văng tung tóe.
Đường Địch điềm nhiên :
- Tô Siển Tuyết không phải là tiện nhân. Bà ta với hài nhi...
Đường Vô Ảnh quát chận :
- Ta biết con mụ đó có liên quan với ngươi như thế nào! Ngươi có hiểu không, chẳng những chỉ liên quan với một mình ngươi thôi, mụ ta còn tiếp cận với nhiều người khác nữa!
Mụ là một con người cực kỳ ti tiện, một kỹ nữ không hơn không kém, có giọng nói lời ca, và cũng lả lướt hơn bọn bán dạng buôn hình. Phàm trong võ lâm, ai có chút thịnh danh, là mụ tìm tới, cầu cạnh cho kỳ được! Cho nên, hầu hết các tông chủ, chưởng môn, trưởng giáo, đều có âm thầm đi lại với mụ. Đừng lầm tưởng ngươi là người lý tưởng của mụ! Không tin thì ngươi cứ làm một cuộc điều tra kín là biết ngay! Cho đến cả lão cổ quái kia mà cũng...
Lão cổ quái nào? Đường Vô Ảnh chưa kịp nêu ra, Đường Địch vội chặn :
- Gia gia hiểu rành quá, hay là gia gia...
Đường Vô Ảnh hét :
- Ngươi muốn nói gì?
Đường Địch lạnh lùng :
- Hài nhi có muốn nói chi đâu?
Lão nhân rít lên :
- Loạn rồi! Loạn rồi! Ngươi có biết mụ cần Thôi Mộng thảo để làm gì không?
Đường Địch lắc đầu :
- Hài nhi không biết!

Đường Vô Ảnh hừ một tiếng :
- Đã không biết, sao ngươi còn trao cho mụ?
Đường Địch đáp gọn :
- Bà ta muốn hài nhi trao cho bà cả gia sản, thì hài nhi cũng trao luôn!
Đường Vô Ảnh nổi giận :
- Súc sanh cả gan thật! Ngươi...
Gân mặt vồng lên, từng thớ thịt giật giật, lão run run giọng thốt không thành câu :
- Ngươi... ngươi... ngươi...
Bỗng, lão nhón mình lên, mười ngón tay biến thành móc câu, chụp vào yết hầu Đường Địch.
Lão chụp quá nhanh, song Đường Địch có phòng bị trước, nên vừa thấy lão nhích động là y giở ngay thân pháp Di Hình Hoán Vị, thoát ra xa bảy tám thước.
Tay chưa tới, chân đã xê dịch rồi. Lão nhân bỏ cái chụp tay chưa tới, chân lão khẽ xê dịch, một ánh sáng bắn vào người Đường Địch.
Đường Địch không xoay đầu lại, từ vị trí mới, vọt thêm mấy bước xa, lệch hướng qua một bên.
Một loạt tiếng bốp bốp vang lên, đẩy hạt ngân tinh bắn vào khung cửa, gắn cứng tại đó.
Lão nhân run giọng quát :
- Ngươi dám à? Ngươi chạy...
Ấn bàn tay xuống lấy đà, lão tung mình theo.
Đường Địch đã ra tới ngoài cửa rồi.
Vì đôi chân tàn phế, lão nhân đành rơi xuống lại chỗ, kêu một tiếng phịch.
Mặt lão trắng nhạt, mồ hôi đổ ướt đầu, râu tóc bần bật.
Đường Địch bên ngoài cửa thốt vọng vào :
- Hài nhi đã cho chất Đoạn trường tỏa hồn tán vào kẹo, nếu lão nhân gia vọng động, thì chất độc sẽ phát tác nhanh đấy!
Âm thinh cung cung kính kính, tỏ rõ cái vẻ ân cần, nhưng người nghe không khỏi rợn mình.
Đường Vô Ảnh rít lên :
- Sao ngươi làm thế?
Đường Địch đáp :
- Không sao cả! Chỉ vì...
Bỗng, y trở nên khốc liệt, tiếp :
- Bởi vì hài nhi chịu đựng hết nổi rồi! Gia gia áp chế quá nhiều rồi. Tuy gia gia nhượng quyền Chưởng môn cho hài nhi, song bất cứ việc gì, hài nhi cũng không có quyền quyết định, mà phải chờ gia gia

tác chủ! Từ việc nhỏ đến việc lớn, gia gia đều chen vào. Hài nhi chỉ là một cái bóng mờ, một con bù nhìn.
Rồi hắn cười khan, tiếp luôn :
- Dưới sự lãnh đạo của hài nhi, bổn môn sẽ trở thành minh chủ võ lâm! Sự cường thịch sẽ hơn gia gia ngày trước trăm ngàn lần.
Đường Vô Ảnh sững sờ!
Thần sắc của lão ảm đạm quá.
Một lúc lâu, lão cười thảm, thốt :
- Ta đã biết sớm là ngươi có cái dã tâm to lớn! Nhưng ngươi lầm...
Đường Địch cười vang :
- Hài nhi lầm? Gia gia ơi! Gia gia sống đã đủ lắm rồi!
Đường Vô Ảnh hừ một tiếng :
- Phải! Ta sống đủ lắm rồi! Tất cả mọi việc trên đời, ta đều có chứng kiến.
Bỗng, lão nổi giận, quát to :
- Tuy nhiên, ta chưa từng thấy một đứa con bất hiếu như ngươi!
Gân mặt giật thấy rõ, mồ hôi vã ra như tắm, lão tiếp với giọng thê thảm :
- Chẳng lẽ ngươi quên hết những tình cảm ta dành cho ngươi? Chẳng lẽ ngươi chỉ nhớ những lần ta nghiêm phạt?
Lão dừng lại, lệ thảm rơi theo mồ hôi lạnh.
Đường Địch cũng xuất hạn ướt đầm, xúc động đến rung người.
Bỗng, y nghiến răng, thốt :
- Lúc nhỏ, gia gia rất tốt với hài nhi. Nhưng khi hài nhi lớn lên, gia gia lại áp chế, càng ngày càng khắc nghiệt...
Đường Vô Ảnh chận lại :
- Từ lúc ngươi kế vị Chưởng môn, ta sợ ngươi trở lại tính cũ, cho nên ta phải kiềm chế ngươi!.... Song ta lầm! Đáng lẽ lúc ngươi còn nhỏ, ta không nên quá dung dưỡng ngươi như vậy!
Lão lại dừng.
Đường Địch cũng nín lặng.
Thời khắc trôi qua, từng phút, từng phút! Sắc mặt lão nhân dần dần biến đổi, từ trắng đến xanh, rồi đen, rồi tía.
Lão lẩm nhẩm :
- Dưỡng bất giáo! Giáo bất nghiêm!.... Ta lầm! Ta lầm?...
Đường Địch lau mồ hôi trán, thốt :
- Vô luận làm sao, gia gia quy tiên rồi, hài nhi sẽ an tán trọng hậu. Cho gia gia được mồ yên mả ấm, hồn thanh thản nơi suối vàng!
Đường Vô Ảnh cười thảm :
- Tốt! Chí hiếu, chí hiếu!

Đường Địch tiếp :
- Tuy nhiên, vật của Đường gia, lão nhân gia nên trao cho hài nhi! Vật đó, hẳn gia gia cũng biết là vật gì rồi.
Đường Vô Ảnh buông gọn :
- Được! Ta trao cho ngươi! Hãy bước lại đây mà lấy!
Đường Địch bước vào một bước, nhưng lùi lại liền, thốt :
- Gia gia cứ chỉ chỗ cất dấu, sau khi gia gia quy tiên, hài nhi sẽ lấy cũng không muộn.
Đường Vô Ảnh cười lớn :
- Trong phút giây này, ngươi vẫn còn sợ ta sao?
Đường Địch không đáp, như vậy là mặc nhận! Cái dư oai của lão nhân vẫn còn ghê gớm!
Đường Vô Ảnh cười nhẹ :
- Ngươi tự tin rằng ta sẽ trao?
Đường Địch trầm giọng :
- Gia gia không khi nào để cho loại ám khí tuyệt thế phải mai một, để Đường môn vì vậy mà phải suy vi...
Lão nhân cười khan :
- Đáng quý cho con trai ta quá chừng! Ngươi hiểu thấu đáo tâm can của ta! Chiếc hộp đựng Lạc Hầu thần châm ở ngay trong cổ xe của ta, ngươi sẽ tìm thấy dễ dàng. Con trai đáng quý của ta ơi! Cứ lấy! Lấy đi!
Lão cười lớn một lúc, rồi tràng cười yếu dần, yếu dần.
Là tông chủ ám khí, là tay kiếm thiên phong, trọn đời tàn sát biết bao anh hùng hảo hán!
Không ngờ lão lại chết dưới tay con trai của chính mình. Đường Vô Ảnh đáng thương hay đáng trách?
Đoạn trường tỏa hồn tán tuy là chất kịch độc, nhưng chẳng lẽ một tay cao thủ trong nghề ám khí, dùng độc như Đường Vô Ảnh lại không giải được? Lão không thể, hay không muốn?
* * * * *
Nửa khắc thời gian sau, Đường Địch mới dám vào.
Đường Vô Ảnh còn ngồi nguyên tại chỗ, không ngã. Đôi mắt mở trưng trưng, trông đáng sợ.
Đường Địch bất giác rùng mình! Mồ hôi lạnh đẫm ướt lòng bàn tay!
Y bước đến bên chiếc xe lăn.
Quả nhiên, có chiếc hộp bằng gỗ tử đàn. Chiếc hộp đựng loại ám khí thần. Chiếc hộp bảo trì thinh danh Đường môn qua nhiều thế hệ.
Cuối cùng, nó về tay Đường Địch.
Y bế xác Đường Vô Ảnh, đặt lên giường, lau sạch dấu máu, vuốt mắt

lão nhân nhắm lại.
Dù chính y hằng muốn cái chết đó, dù y can đảm đến đâu, cũng không tránh khỏi run tay. Hàm răng dưới đánh liên hồi vào hàm trên, kêu lạch cạch, lạch cạch.
Rồi y quỳ tại đó.
Lâu lắm, Đường Địch mới ra khách sảnh. Lúc đó, tân khách vẫn còn đông.
Y vận bộ y phục đen.
Quần hùng nhận ra, sắc diện y ảm đảm quá. Nơi đôi mắt, ngấn lệ chưa khô.
Họ kinh hãi, biết là có biến trong Đường môn.
Đường Địch với giọng bi thương, thốt :
- Gia phụ đã quy...
Y nghẹn ngào, rồi nức nỡ. Câu nói bỏ dỡ!
Quần hùng biến sắc.
Đường Bảo thấy màn đen buông trước mắt, ngã xuống tại chỗ, hôn mê liền.
Đèn treo, hoa kết, tất cả những gì biểu hiện cho sự vui, đều được triệt hạ, nhường chỗ cho màn tang tóc hiện ra.
Ai cũng lắc đầu, thầm nghĩ rằng Đường môn bất hạnh cực độ, chỉ trong vòng ba hôm mà có bao nhiêu sự biến. Lễ vật chúc mừng đám cưới biến thành tế phẩm.
Đường Địch cất giọng trầm trầm :
- Phận làm con, lúc cha mẹ còn, không trọn hiếu, thì khi cha mẹ mất, phải trọn tâm.
Đường Địch này quyết cử hành một tang lễ trang trọng để cho hồn gia phụ được an vui nơi chín suối! Các vị đều là bằng hữu của tại hạ, và là vãn bối của gia phụ. Vậy mong các vị chịu khó lưu lại đây đủ bốn mươi chín ngày, chờ cho tại hạ mai táng thi hài gia phụ xong, rồi mới xin đi! Giờ tại hạ vào phòng cư tang, báo hiếu.
Dù thân, dù sơ, tân khách hầu hết vì nể oai họ Đường, không dám cáo từ!
Trong bốn mươi mấy ngày tới, Đường Địch không thấy xuất hiện. Ai ai cũng cho là y quá bi thả, tâm tình rối loạn, không còn tiếp đãi tân khách được nữa nên cũng chẳng trách phiền.
Sau, quần hùng lại nghe đồn rằng Đường Địch tự giam mình vào tịnh xá của cha, nói là để tụng niệm người quá cố. Ngày ngày chỉ có một gia đinh mang cơm nước đến cho y. Y lại chỉ dùng chay, bỏ mặn, từ khước mọi người thân. Cả Đường Bảo và Đường Yến cũng không được vào gặp y.

Biết được điều đó, quần hùng càng khâm phục Đường Địch.
Hai hôm sau, bỗng có bốn đại hán vận áo trắng từ hướng đông phi ngựa đến nơi.
Cả bốn người đều khoát vẻ phong trần, gần như tiều tụy, nhưng niềm phấn khởi hiện rõ nơi khoảng giữa đôi mày.
Họ không đội nón, đội mũ, nhưng họ chít khăn trắng rộng độ hai tấc.
Họ chưa biết Đường Vô Ảnh đã chết, thì hẳn là không phải đến điếu tang rồi.
Tân khách không quan tâm đến họ cho lắm.
Trong số, chỉ có hơn hai mươi người, biến đổi thần sắc, bước ra nghinh đón.
Đường Bảo cũng lấy làm lạ, song không tiện nói gì.
Bốn đại hán áo trắng đến trước hai mươi người đó, trầm giọng thốt :
- Tân Chưởng môn bổn môn đã xuất hiện, truyền lịnh toàn bộ lập tức đến Kinh Châu.
Hơn hai mươi người đó phấn khởi tinh thần, hấp tấp quay mình trở vào khách sảnh, tìm Đường Bảo, nhờ hắn đưa đến gặp Đường Địch để cáo từ.
Đường Bảo đoán họ là những người trong một môn phái bí mật nào đó, và trong môn phái đó có việc khẩn cấp bắt buộc họ phải có mặt.
Hắn không tiện trở ngăn, nghiêng mình thốt :
- Gia phụ đang lúc thương tâm, không tiện tiếp khách, nếu các vị có việc gấp, xin cứ tự nhiên ra đi, tại hạ không dám cầm lại.
Hắn sụp lạy hai người đó đáp lại sự điếu tang. Họ vội trả lễ rồi ly khai Đường phủ liền.
Họ là những người đồng môn phái, song chẳng biết nhau, tuy nhiên tất cả đều nhận ra bốn đại hán áo trắng.
Kể ra, cũng là một sự lạ!
Đường Bảo tuy có kỳ quái, song trong lúc này, hắn đâu còn tâm tư để suy luận viển vông?
* * * * *
Hôm nay, Triển Mộng Bạch và Tiêu Phi Vũ đã đến Giăng Lăng.
Hành trình từ đất Thục đến Động Đình không xuyên qua địa phương này.
Chỉ có điều, nếu đi theo lối tắt, thì phải vượt núi, trèo đèo, gian lao vất vả. Tiêu Phi Vũ không muốn Triển Mộng Bạch phải khổ, vì thương thế chàng hãy còn trầm trọng, nên đành phải phí thời gian đi lộ trình vòng quanh.
Giang Lăng thuộc đất Kinh Châu. Ngày xưa là một địa điểm quan trọng, là nơi gặp gỡ của những con đường chính yếu từ bốn phương

dẫn đến, vì vậy thường có nạn binh đao.
Giờ đây, đang lúc thái bình, dân cư đông đảo, khách thương tấp nập, trở nên phồn thịnh vô cùng.
Theo ý Triển Mộng Bạch thì cả hai nên tìm một khách sạn tầm thường ở ngoại ô nghĩ đêm. Song, Tiêu Phi Vũ xa hoa thành tánh, khi nào nàng chịu tá túc ở một nơi thiếu tiện nghi?
Triển Mộng Bạch không nỡ trái ý nàng, đành để cho nàng vào thành, thuê trọn một tòa tiểu viện trong một khách sạn lớn.
Họ tắm rửa, dùng bữa xong, Triển Mộng Bạch ngồi yên nơi chiếc ghế, dưỡng thần.
Hành trình vất vả, thương thế chấn động, chàng cảm thấy mỏi mệt vô cùng, không muốn làm một cử động nào cả.
Tiêu Phi Vũ quấn quít bên cạnh chàng. Nàng cũng mệt nhọc nhiều vì phải nâng đỡ chàng trên đường dài, nên nét thanh xuân rạng rỡ có kém giảm đi ít nhiều.
Dưới ánh đèn nơi đất khách, cả hai nhìn nhau, mơ màng.
Họ vui hay họ khổ?
Không ai nói với ai một tiếng nào.
Bỗng, có tiếng bánh xe lăn đến bên ngoài, hòa lẫn với tiếng ngựa hí và tiếng người nói vang vang.
Tiêu Phi Vũ ngồi không yên, nhìn sang Triển Mộng Bạch, rồi cúi đầu, không dám nhúch nhích nữa.
Triển Mộng Bạch cười nhẹ :
- Vũ muội muốn ra đó xem qua?
Tiêu Phi Vũ gật đầu, nhưng lại đáp :
- Tiểu muội ở đây bầu bạn với Bạch ca, không đi đâu cả.
Triển Mộng Bạch tiếp :
- Ra đó một chút cũng chẳng sao, có điều đừng làm kinh động đến ai mà sanh sự, phiền phức lắm!
Tiêu Phi Vũ nói :
- Tiểu muội ra ngoài nhìn thoáng qua rồi vào ngay! Bạch ca yên trí ngồi đây nghĩ!
Nàng rót chén trà, đặt trước mặt Triển Mộng Bạch, rồi đi liền.
Bên ngoài, ánh đèn mờ nhạt, cảnh vật hiện mông lung. Tiêu Phi Vũ đứng dưới tàng cây ngô đồng, nhìn ra cửa, thấy một đoàn đại hán vận áo dài, tiến về tòa viện ở hướng Đông.
Họ vận áo dài, rất nho nhả, song nhìn vào họ, ai ai cũng dễ dàng nhận ra là họ thuộc thành phần nằm sương tắm nắng trong giang hồ.
Họ đến cửa tòa viện thì một liểu hoàn bước ra, nói :
- Nếu các vị muốn bái kiến phu nhân, thì nên vào từng người thôi,

bước chân phải thật nhẹ!
Bọn đại hán đó, người nào cũng hiên ngang kiêu hùng, song thấy liễu hoàn rồi, lại cung cung kính kính, hết sức tuân phục.
Họ cùng cúi đầu, vâng một tiếng, đoạn hiệp nhau từng đợt bốn người, nhún gót tiến vào.
Tiêu Phi Vũ không nhận diện được ai trong đám đại hán đó, song nàng biết họ là những tay hữu danh, từng oai liệt một phương trời. Thế mà giờ đây họ thu oai, dằn khí, sợ hãi như nai trước hổ.
Tự nhiên nàng phải lấy làm lạ, vội trở vào phòng, thuật sự việc cho Triển Mộng Bạch nghe, rồi hỏi :
- Bạch ca có thể đoán vị phu nhân đó là ai chăng?
Triển Mộng Bạch mơ màng :
- Có được khí độ, phong thái đó thì có thể là Triều Dương phu nhân, hay thơ thơ của Vũ muội là Tiêu Mang Phong... Ngu ca không dám quả quyết.
Tiêu Phi Vũ kêu khẽ :
- Biết đâu lại chẳng là... chẳng là...
Triển Mộng Bạch gật đầu tiếp :
- Cũng có thể là bà ấy lắm.
Tiêu Phi Vũ tiếp :
- Còn các vị bằng hữu, chắc Bạch ca nhận được?
Triển Mộng Bạch cau mày :
- Vũ muội muốn ngu ca ra đó xem? Nếu biết được họ thì chúng ta có thể nhờ đó suy đoán ra vị phu nhân kia!
Tiêu Phi Vũ điểm một nụ cười, gật đầu, song lại buột miệng thở dài, thốt :
- Việc của người ta, can chi đến mình mà phải tìm hiểu!
Nàng ngồi xuống, an ủi chàng :
- Thôi, bỏ đi, Bạch ca! Cứ nghĩ cho khỏe!
Triển Mộng Bạch cũng thở dài như nàng.
Chàng thừa hiểu nàng rất hiếu kỳ, đương nhiên là muốn khám phá sự bí mật đó. Song vì thương thế của chàng mà nàng phải dằn lòng.
Để làm vui cho nàng, chàng mỉm cười :
- Ngu ca ra đó xem sao!
Tiêu Phi Vũ rất mừng :
- Bạch ca... muốn ra đó sao?
Triển Mộng Bạch gật đầu.
Tiêu Phi Vũ tiếp :
- Nhưng xem qua là phải vào ngay. Tiểu muội không cho Bạch ca ở ngoài đó lâu đâu nhé, chúng ta phải cố tránh bọn chúng phát hiện ra

mình!
Triển Mộng Bạch cười nhẹ, đứng lên, gượng một phút mới lấy sức bước đi nổi.
Tiêu Phi Vũ kèm bên cạnh, cùng ra khỏi phòng, đến cội ngô đồng, dừng lại đó.
Bọn đại hán chỉ chuyên chú theo dõi mọi động tịnh trong tòa viện, không ai lưu ý đến ahi người.
Ai ai cũng xuôi tay, đứng nghiêm.
Bốn đại hán vào đợt đầu, đã trở ra, song còn đứng đó, chưa dám ly khai.
Bốn người ra, bốn khác vào, ra vào rất nhanh, vào thì mỗi người cầm một chiếc bao hoặc một chiếc hộp, song ra thì tay không.
Triển Mộng Bạch thầm nghĩ :
- Vị phu nhân đó ngồi không mà chia của sao? Chẳng lẽ bà ta là một tay đại cường đạo?
Bọn bằng hữu này đem lễ vật đến nộp cho bà?
Chàng suy nghĩ mãi, vẫn không đoán ra được vị nữ nhân nào trên giang hồ có cái khí như thế đó.
Trừ một người! Người đó là Tô Siển Tuyết, tọa trấn tại Quân Sơn!
Nghĩ như vậy, chàng quyết tâm tra cứu tình hình.
Tiêu Phi Vũ cũng nhìn đến xuất thần, chẳng còn nhớ đến là chỉ ra xem rồi vào liền!
Bỗng, một người trong số quần hùng quay mặt lại.
Một khuôn mặt rất quen, Triển Mộng Bạch chưa kịp nhận định rõ ràng thì người đó lại quay về hướng khác.
Tuy nhiên, chàng cũng nhớ được.
Thì ra, vị đó là Cửu Hiên Vân Long Tôn Cửu Khê, chàng có gặp một lần tại Tín Dương.
Tôn Cửu Khê là tay cự phú, trượng nghĩa, một con người hữu danh trong bạch đạo, tuyệt nhiên không phải là một kẻ lục lâm.
Như vậy, là chàng đoán sai rồi!
Nhưng, nếu tất cả không là lục lâm cường đạo, thì tại sao lại mang lễ vật đến cống hiến vị phu nhân kia?
Cuộc bái kiến của số đại hán đã hoàn tất, song họ vẫn còn tụ tập ở trước tòa viện như chờ đợi lịnh.
Nếu không có lịnh phu nhân, họ không dám tự tiện ly khai.
Một lúc sau, nàng liễu hoàn trở ra.
Tiêu Phi Vũ thì thầm bên tai Triển Mộng Bạch :
- Chính nàng đó mới đây ra gọi bọn đại hán vào từng đợt bốn người!
Trông thấy liễu hoàn, Triển Mộng Bạch biến sắc.

Tiêu Phi Vũ lấy làm lạ, hỏi :
- Bạch ca không nhận ra ai trong số người đó, mà lại nhận được nàng?
Triển Mộng Bạch còn kinh hãi, chưa đáp. Chàng nhìn sững liễu hoàn, rồi đưa tay chà mắt, như sợ mắt hoa, nhìn lầm.
Tiêu Phi Vũ cười nhẹ :
- Nhìn gì mà kỹ thế! Nếu nàng ấy không còn quá nhỏ, hẳn tiểu muội đã phát ghen rồi!
Bây giờ, chàng mới cất tiếng :
- Nàng ấy tên là Tiểu Thúy!
Tiêu Phi Vũ cau mày :
- Tiểu Thúy là ai? Hay là tiểu liễu hoàn của một cựu tình nhân của Bạch ca?
Nàng cắn môi, nín lặng.
Triển Mộng Bạch thở dài :
- Nàng là liễu đầu trong gia đình của ngu ca đó!
Tiêu Phi Vũ sững sờ.
Nàng vẫn còn tức, tiếp :
- Thế ra, vị phu nhân kia là vợ của Bạch ca!
Triển Mộng Bạch cười khổ :
- Ngu ca làm gì có vợ? Ngu ca đang kỳ quái đây...
Tiểu Thúy cầm chiếc giỏ trúc, trong giỏ có đựng vật gì đó. Nàng trao cho mỗi người một vật. Vì vật đó có thể tích rất nhỏ, nên Triển Mộng Bạch không thấy được rõ.
Rồi nàng thốt :
- Phu nhân đang ngơi nghĩ, các vị về đi. Nhưng từ từ mà rút lui, đừng làm ồn, kinh động đến phu nhân.
Quần hùng vâng khẽ một tiếng, đoạn nối đuôi nhau bước đi. Không ai dám tranh trước tranh sau, tránh mọi tiếng động nhỏ!
Tôn Cửu Khê đi sau cùng.
Tiểu Thúy vào trong rồi, Tôn Cửu Khê cũng chưa đi xa, Triển Mộng Bạch khẽ vỗ tay vào nhau, trầm giọng gọi :
- Tôn Cửu Khê! Tôn huynh!
Tôn Cửu Khê lướt nhẹ tới, vừa kinh ngạc, vừa mừng. Triển Mộng Bạch bước ra, hỏi :
- Tôn huynh còn nhớ tại hạ chăng?
Tôn Cửu Khê kêu lên :
- Triển huynh phải không? Làm sao lại ở đây?
Tay y còn cầm vật đó, chưa cất vào mình.
Triển Mộng Bạch mỉm cười :

- Việc dài dòng lắm! Mời Tôn huynh vào phòng, chúng ta đàm đạo!
Vào phòng rồi, Tôn Cửu Khê nhìn quanh quẩn, chợt bật cười, hỏi :
- Triển huynh mời tại hạ vào đây để uống rượu mừng à?
Triển Mộng Bạch sợ Tiêu Phi Vũ nổi hung vì câu nói sỗ sàng của Tôn Cửu Khê, ngờ đâu nàng không đỏ mặt, cúi đầu, mà lại còn có vẻ đắc ý.
Tôn Cửu Khê hỏi :
- Vị cô nương nầy là...
Triển Mộng Bạch đáp :
- Là Tiêu Phi Vũ cô nương, ái nữ của Đế Vương cốc chủ đó!
Tôn Cửu Khê kinh hãi, ngừng ngay tiếng cười, rồi ấp úng :
- Tại hạ.... không biết... nên đắc tội... Tiêu cô nương...
Triển Mộng Bạch không ngờ là ba tiếng "Đế Vương cốc" lại có oai lực phi thường như vậy.
Sợ Tôn Cửu Khê ái náy quá mất vui, chàng thốt :
- Tại hạ mời Tôn huynh vào đây, là để thỉnh giáo một việc!
Tôn Cửu Khê gật đầu :
- Triển huynh cứ nói!
Y nghiêm chỉnh thái độ, không dám cười đùa như trước nữa.
- Huynh đài đến đây, là vì mục đích gì? Và trong viện kia...
Bỗng, Tiêu Phi Vũ ngẩng đầu lên, cười nhẹ, cắt ngang :
- Trong viện đó có phải là phu nhân của Triển Mộng Bạch chẳng?
Nàng vẫn không yên tâm, dù Triển Mộng Bạch đã thanh minh rồi.
Triển Mộng Bạch cười thầm.
Tuy nhiên, chàng chính sắc mặt, thốt :
- Tôn huynh đừng nghe Tiêu cô nương nói đùa, hãy cho tại hạ biết vị phu nhân trong viện đó là ai?
Tôn Cửu Khê lộ vẻ khó khăn, cau mày, nhăn mặt, ấp úng :
- Cái đó... cái đó...
Tiêu Phi Vũ giục :
- Có gì khó khăn lắm sao? Các hạ cứ nói, bọn tôi hứa sẽ giữ bí mật cho!
Tôn Cửu Khê cười khổ :
- Thật ra, thì việc này không tiện tiết lộ, song Triển huynh là con người đáng kính, tại hạ không thể khước từ. Đối với Triển huynh, tại hạ không thể có thói tiểu nhân!
Tiêu Phi Vũ mỉm cười :
- Đã vậy, các hạ cứ nói ngay ra, chứ ấp úng mãi thì có khác nào tiểu nhân đâu?
Triển Mộng Bạch thấy nàng vẫn ương ạnh như xưa, nghĩ thầm :

- Thì ra, nàng chỉ ôn nhu đối với một mình ta thôi, còn với ai khác thì vẫn chứng nào tật nấy.
Tôn Cửu Khê lấy tay ôm đầu, nhăn mày một lúc, rồi cố gắng được mấy tiếng :
- Chẳng dám dấu Triển huynh, tại hạ là môn đồ của Bố Kỳ môn...
Triển Mộng Bạch giật mình :
- A! Tại hạ hiểu rồi!
Tiêu Phi Vũ cũng kêu lên :
- Tôi biết rồi! Người trong viện là vợ của Chưởng môn Bố Kỳ môn! Như vậy là tôi...
Nàng nhìn sang Triển Mộng Bạch, điểm một nụ cười, đột nhiên bỏ câu nói.
Đáng lẽ nàng phải tiếp nối với hai tiếng "yên tâm".
Tôn Cửu Khê thừa hiểu nàng muốn nói gì, buồn cười thầm cho nàng, thay vì cất tiếng chi, y chỉ lắc đầu phụ họa cái ý của nàng.
Tiêu Phi Vũ hư một tiếng :
- Các hạ lắc đầu như vậy, hẳn là có chí, có rận gì ở trên đầu?
Tôn Cửu Khê lờ đi, đặng hắng một tiếng, tiếp :
- Bổn môn tản mác từ lâu, sau ngày Tần chưởng môn chết đi, mãi đến hôm nay, tân Chưởng môn mới xuất hiện...
Triển Mộng Bạch lại kêu lên :
- Ạ!
Rồi chàng giục :
- Tôn huynh thuật tiếp đi!
Tôn Cửu Khê tiếp :
- Tân chưởng môn vừa xuất hiện, liền bắt tay vào công việc chỉnh đốn hàng ngũ, củng cố thực lực. Người là bậc hùng tài, đảm lược, một nhân vật kể như hi hữu. Cho nên, ai ai cũng kính nể phu nhân của người.
Triển Mộng Bạch thừ người một lúc, vụt cao giọng :
- Tân chưởng môn tên họ là chi? Y có chấp chưởng lá Bạch Bố kỳ của Tần lão tiền bối lưu lại hay không?
Tôn Cửu Khê kinh hãi, thầm nghĩ :
- Tại sao hai người này hiểu rành về môn phái của ta quá vậy? Ta nói ra điều gì, họ cũng hình như biết trước cả.
Y trầm giọng tiếp :
- Tên họ của tân Chưởng môn nhân, tại hạ chưa được biết, song lá Bạch Bố kỳ và pho bí kíp của bổn môn, thì tại hạ đã có dịp thấy rõ!
Triển Mộng Bạch hỏi gấp :
- Chân hay giả?

Tôn Cửu Khê đáp :
- Bạch Bố kỳ của bổn môn, tuy là một khuôn vải xem rất tầm thường, song nếu đem nhúng nước, thì sắc hoa hiện lên ngay. Ngoại nhân không làm sao chế được vật giả.
Triển Mộng Bạch ngả người ra thân ghế, trầm tư.
Chính chàng đã chôn Bạch Bố kỳ và pho bí kịp ở Mạc Côn Sơn. Từ đó đến nay chàng chưa hề đề cập tới việc đó với ai. Như vậy, làm sao vị tân Chưởng môn nào đó có được, mà trình chiếu trước thuộc hạ?
Thật là một sự khó hiểu!
Tiêu Phi Vũ hỏi :
- Nàng tiểu hoàn bên cạnh vị phu nhân đó, phải chẳng tên là Tiểu Thúy?
Tôn Cửu Khê lắc đầu :
- Tại hạ không rõ.
Tiêu Phi Vũ đưa tay chỉ Triển Mộng Bạch :
- Của nhà chàng ta đó!
Tôn Cửu Khê giật mình :
- Thật vậy à?
Triển Mộng Bạch mỉm cười :
- Nàng lớn lên trong gia đình tại hạ, thì tại hạ lầm thế nào được.
Tôn Cửu Khê trầm ngâm một lúc lâu :
- Hay là... Tiểu Thúy cô nương trốn khỏi gia đình Triển huynh, rồi vào hầu hạ phu nhân bổn môn?
Triển Mộng Bạch thở dài :
- Tại hạ xa nhà đã một thời gian khá lâu, không biết được có biến cố gì xảy ra tại đó!
Rất có thể Tôn huynh nghĩ đúng. Tuy nhiên, vị phu nhân đó là con người như thế nào, Tôn huynh cho biết được chăng?
Tôn Cửu Khê đáp :
- Đoan trang, hiền hục, đẹp như tiên nữ.
Tiêu Phi Vũ hỏi :
- Bao nhiêu tuổi?
Họ hỏi dồi, nối tiếp nhau mà hỏi, mường tượng sự tình có liên quan mật thiết với họ.
Tôn Cửu Khê vô cùng kỳ quái, tuy nhiên không thể không đáp.
Y thốt :
- Độ niên kỹ với cô nương.
Triển Mộng Bạch thầm nghĩ :
- Hai mươi tuổi! Không thể là Triều Dương phu nhân, cũng không thể

là Tiêu Man Phong. Thế là ai? Tại sao Tiểu Thúy lại đi theo nàng?
Tiêu Phi Vũ hỏi :
- Trong gia đình Bạch ca, có người nào như vậy chăng?
Triển Mộng Bạch lắc đâu.
Bỗng, Triển Mộng Bạch hỏi :
- Tôn huynh có thể đưa tại hạ đi gặp nàng chăng?
Tôn Cửu Khê lắc đầu :
- Bổn Chưởng môn không hề chường mặt tiếp xúc với ai. Suốt ngày, dùng bạch bố bọc đầu, không sao nhận diện được. Phu nhân cũng như vậy, không muốn tiếp kiến người ngoài.
Triển Mộng Bạch cố nài :
- Tôn huynh thử tìm một biện pháp.
Tôn Cửu Khê thở dài :
- Nếu là người khác, thì tại hạ khó tuân mệnh! Song, Triển huynh là người đáng tín nhiệm...
Triển Mộng Bạch chú ý :
- Tôn huynh có thể cho biết thêm?
Tôn Cửu Khê giải thích :
- Bổn Chưởng môn đã sai tín sứ đi khắp sông hồ, triệu tập huynh đệ bốn phương, cùng quy tụ về Kinh Châu, họp đại hội. Hiện tại, đã về gần hết, chỉ còn chờ nhóm người đang làm khách tại Đường môn ở đất Thục.
Thì ra, bốn đại hán chít khăn trắng trên đầu, đến Đường phủ hôm đó, là tín sứ của Bố Kỳ môn.
Tôn Cửu Khê tiếp :
- Huynh đệ trong bổn môn rất đông, song chỉ những người có danh mới được triệu tập.
Địa điểm dành cho đại hội, do một vị đồng môn tại Kinh Châu bố trí. Có lẽ, trong ba hôm nữa, đại hội sẽ khai mạc. Người tham dự đại hội, phải bao đầu bao mặt.
Tiêu Phi Vũ nhớ lại ngày nào tại Thái Hồ, có bắt được mấy tên dùng bạch bố bao đầu.
Bất giác, nàng phì cười.
Triển Mộng Bạch hân hoan ra mặt :
- Tuyệt kế! Chỉ cần Tôn huynh cho biết địa điểm và thời gian, tại hạ sẽ dùng bố trắng, bao đầu bao mặt như các môn đồ, để trà trộn vào.
Tôn Cửu Khê thở dài :
- Vị tân Chưởng môn là một con người cực kỳ thận trọng, số đệ huynh tham dự có ấn định rõ ràng, và mỗi người đều có một tín bày cầm tay...

Y lấy trong mình ra một thẻ trúc, hai mặt đều có dấu hiệu, chính là vật mà Tiểu Thúy trao cho mỗi người lúc trước.
Tôn Cửu Khê tiếp :
- Tín bài bằng trúc này có thể ngụy tạo, nhưng cái tên trên tín bài, phải phù hợp với tên trong sổ danh sách.
Triển Mộng Bạch thầm kêu khổ :
- Cẩn thận đến thế là cùng! Mình mạo nhận một cái tên nào đó, nếu tên không có trên danh sách, thì lộ chuyện ngay!
Tiêu Phi Vũ thốt :
- Mình cứ tiến thẳng vào, cần gì tín bài, danh sách!
Tôn Cửu Khê mỉm cười :
- Người khác thì cần như vậy, chứ Triển huynh thì khỏi!
Triển Mộng Bạch mừng rỡ :
- Tôn huynh nói vậy nghĩa là sao?
Tôn Cửu Khê giải thích :
- Một số người trong bổn môn từng thọ ơn Triển huynh, dù họ có nát thân, cũng không đền đáp xứng đáng. Nếu Triển huynh hô một lời, là sẽ có nhiều người sẵn sàng nhượng tín bài cho Triển huynh sử dụng!
Tiêu Phi Vũ sáng mắt :
- Thế thì hay lắm! Các hạ nhắn tin dùm, làm sao cho có hai chiếc tín bài là được!
Tôn Cửu Khê tiếp :
- Cứ theo sự hiểu biết của tại hạ, thì sẵn có Hoành Giang Thiết Long Giang Trung Trụ, và Triệu Sơn Quán ở gần đây, tại hạ xin đi gọi hai người đó!
Tiêu Phi Vũ cười nhẹ, hỏi :
- Còn các hạ? Sao các hạ không nhượng tín bài?
Tôn Cửu Khê mỉm cười :
- Tại hạ muốn theo các vị để xem nhiệt náo, và tiếp trợ hai vị nếu cần!
Y nghiêng mình chào biệt, rồi bước đi liền.
Triển Mộng Bạch thừa hiểu, những vụ thi ân đó, là do bọn Đỗ Vân Thiên làm, gắn cái tiếng cho chàng.
Chàng nhích nụ cười khổ, không hiểu nên buồn hay nên vui.
* * * * *
Hai hôm sau.
Bên ngoài thành Kinh Châu, trong một tòa viện rộng lớn, nhiều bóng người dao động, rộn rịp khác thường.
Tất cả đều vận áo trắng, đầu và mặt trùm bố trắng, trông như những

bóng ma.
Ngôi nhà đó, có tiếng là nguy hiểm, vì thế mà bị bỏ phế từ lâu.
Nhưng hôm nay, ngôi nhà nhiệt náo vô cùng. Từ xa xa, người ta nghe những tiếng cười, tiếng nói, từ trong ngôi nhà vọng ra.
Thời gian về đêm, đèn đuốc sáng choang, ánh đèn chiếu đến ngoài mấy trượng.
Bóng người lũ lượt từ muôn phương đổ đến, qua canh ba thì thưa dần.
Chính lúc đó, có ba bóng trắng.
Họ tiến đến rất nhanh.
Khi gần đến nơi, một trong ba người nói :
- Chúng ta đến chậm một chút, để hai vị hỏi phải tiếp chuyện với những người quen.
Một người đáp :
- Tôn huynh an bày rất chu đáo!
Họ đến bậc thềm.
Bên trong, có tiếng hỏi vọng ra :
- Ai?
Ba người cùng đáp :
- Khiếu vũ huynh phong! Bố kỳ độc tôn!
Cánh cửa sơn đen mở hé, ba người lách mình vào.
Bên trong, có sáu đại hán bao mặt, vận áo trắng, phòng thủ.
Một người cất tiếng :
- Ba vị đến trể đó! Xin cho xem tín bài.
Cả ba trình tín bài.
Đại hán đó xem, và cao giọng thốt :
- Tôn Cửu Khê, Giang Trung Trụ, Triệu Sơn Quân.
Một đại hán khác dò tìm tên trong bản danh sách, rồi gật đầu :
- Đúng rồi! Xin mời vào!
Cả ba còn vượt qua một khuôn viên sâu, mới đến khách sảnh.
Trước khách sảnh, có mười hai đại hán, giữ cửa. Họ lại tra danh sách một lượt nửa, mới cho đi vào.
Ba người đó, dĩ nhiên là Triển Mộng Bạch, Tiêu Phi Vũ, và Tôn Cửu Khê.
Qua lọt hai cửa rồi, họ thở phào nhẹ nhỏm.
Riêng Triển Mộng Bạch thì thầm kính phục tân chưởng nhân là một con người cẩn mật, không dám khinh thường.
Chàng càng muốn biết con người đó là ai.
Trong đại sảnh, có hơn trăm người, cùng ngồi xếp bằng tròn ngay trên nền.

Tất cả đều dùng bố trắng bao đầu, bao mặt.
Lúc mới đến, chưa vào đây, thì ai ai cũng cười cười, nói nói, nhưng vào đây rồi, người nào cũng im thin thít.
Vả lại, lúc ra đi, họ còn vầy đoàn, hiệp lũ, họ còn thấy mặt nhau, nên họ gọi những người quen, hàn huyên một đôi câu, vào đây rồi, bao đầu, bao mặt, họ còn biết ai mà gọi?
Bọn Tôn Cửu Khê đến một góc tường, ngồi xuống.
Sau đó, có năm sáu người nữa, lần lượt tiến vào.
Tiêu Phi Vũ ngồi đếm số người. Hiện diện, có tất cả một trăm bảy mươi bảy vị....
Gần hai trăm người hiệp chung một chỗ, thế mà chẳng có một tiếng động khẽ.

TÌNH NHÂN TIỄN

Hồi 23
Mưa gió Kinh Châu

Từ phía hậu đại sảnh, một lão nhân bước ra, dáng dấp ủ rũ, tay cầm chổi lông, thẳng đến hai chiếc giao ỷ, phẩy phẩy lớp bụi.
Lão nhân bước chậm, cầm chổi phẩy bụi cũng chậm, sắc mặt bơ phờ, đôi mắt cũng lờ đờ nhìn xuống, chừng như không muốn trông thấy ai, mà cũng không muốn ai trông thấy.
Quần hùng kinh dị, thầm nghĩ :
- Lão nhân này hẳn phải là một cao thủ võ lâm, cố ý giả vờ cái dáng đó, chứ có lẽ nào Chưởng môn nhân lại dùng một người sắp chết đến nơi làm kẻ tùy sai?
Triển Mộng Bạch thấy lão nhân, vụt biến sắc mặt, tự hỏi :
- Sao lão ta cũng ở đây?
Lão nhân là người đánh xe độ nọ đưa chàng đến Kim Sơn tự.
Lão và Tần Nhi, theo lời chàng, đến Giang Nam tạm trú tại trang viện của chàng.
Sao bây giờ, lão lại ở đây?
Mấy hôm trước gặp Tiểu Thúy, chàng đã lấy làm lạ rồi. Đêm nay, gặp luôn lão nhân, thêm một điều lạ nữa.
Thật tình chàng không còn ức đoán sự việc ra làm sao được nữa.
Bỗng, có tiếng chuông đồng ngân lên coong coong.
Quần hùng trong đại sảnh lập tức đứng dậy, nghiêm trang.

Triển Mộng Bạch biết ngay, Chưởng môn nhân sắp sửa xuất hiện.
Tiểu Thúy cùng một gã đồng tử tuấn nhã, vận áo trắng, song song bước ra, tay cầm một chiếc mâm bằng ngọc.
Trên mâm, là một lá Bạch Bố kỳ, và pho bí kíp Bố Kỳ môn.
Vì đứng xa, Triển Mộng Bạch không trông thấy rõ là vật thật hay giả.
Quần hùng thấy hai vật báu của bổn môn, cùng hoan hô vang dội, rồi cùng quỳ xuống, vập đầu sát đất.
Triển Mộng Bạch cùng Tiêu Phi Vũ không muốn quỳ, song nghĩ lại, dù sao thì đó cũng là di vật của một bậc tiền bối, có quỳ lạy cũng chẳng mất mặt.
Họ cùng nhìn nhau, rồi cùng quỳ xuống như mọi người, nhưng Tiêu Phi Vũ chỉ vờ mà thôi.
Trong đám đông nàng có vẻ quỳ, nhưng thực sự hai gối không chấm đất. Nàng ngồi chồm hổm, bất quá chỉ cúi đầu cho người ta không để ý.
Triển Mộng Bạch thấy thế, bấm bụng cười thầm.
Bỗng, một âm thanh khàn khàn nổi lên :
- Xin các vị huynh đệ đứng dậy!
Âm thanh đó được một nội lực phát ra, tuy khàn khàn, song đủ làm chấn động quần hùng.
Mọi người ngẩng đầu.
Một nam một nữ sánh vai bước ra.
Nan, vận áo dài trắng, bao mặt, thân vóc cao, cử động thanh toát, tỏ rõ con người bặt thiệp, hoạt bát, có tâm cơ linh xảo phi thường. Ống tay áo tả nhét vào vòng dây lưng cột ngang thân áo. Nơi vành bố trắng quấn quanh đầu có mấy chữ thêu bằng chỉ đen :
“Khiếu Vũ Huy Phong, Bố Kỳ Độc Tôn”.
Chưởng môn nhân Bố Kỳ môn là một người cụt một tay!
Nữ, vận áo gấm, đầu cài châu ngọc, mường tượng một phu nhân của các bậc vương hầu.
Một con người không hổ với hai tiếng mỹ nhân!
Triển Mộng Bạch không dám nhìn lâu nữa. Tim chàng đập mạnh, suýt nhảy khỏi lồng ngực.
Chàng đã nhận ra vị phu nhân đó là ai!
Và nàng chính là Tần Nhi!
Một sự kiện lạ lùng nữa!
Tại sao Tần Nhi trở thành phu nhân của Chưởng môn Bố Kỳ môn?
Chưởng môn nhân thực sự là ai?
Bao nhiêu nghi vấn dồn dập hiện ra trong đầu óc chàng! Chàng miên man suy nghĩ, bỗng nghe cánh tay nhói lên, thì ra Tiêu Phi Vũ chụp

lấy tay chàng, véo mạnh.
Tiêu Phi Vũ nhìn chàng, nữa như vui, nữa như giận. Chừng như nàng muốn hỏi :
- Phu nhân Chưởng môn đẹp chi đó, mà ngươi nhìn ngây ngất như vậy?
Quần hùng đã ngồi xuống rồi.
Độc Tý chưởng môn quắc đôi mắt sắc lạnh, nhìn quanh một vòng, lâu lắm rồi, y chưa cất tiếng.
Ngẫu nhiên, Triển Mộng Bạch bắt gặp ánh mắt của y chiếu chẳng đến chàng.
Chàng nghe lạnh người.
Bình sanh, chàng gặp biết bao nhiêu hiểu nguy, song chàng không đến đỗi quá sợ như lúc này.
Đôi mắt đó báo hiệu cho chàng một điều gì cực kỳ nguy hiểm.
Tại sao? Chàng nghĩ mãi mà không biết tại sao. Bất quá linh giác báo động như vậy thôi.
Chưởng môn nhân cầm lá cờ, đưa cao lên, tuyên bố :
- Khiếu vũ huy phong, bố kỳ độc môn, bổn tòa tiếp thọ quyền Chưởng môn, từ nay ban bố lệnh ra khắp bốn phương trời.
Quần hùng hoan hô một loạt rồi im bặt.
Triển Mộng Bạch giương mắt nhìn, nhận đúng là lá cờ do Tần Vô Triệu trao cho chàng ngày trước.
Độc Tý chưởng môn lộ vẻ đắc ý, nghiêm giọng tiếp :
- Từ lâu, bổn môn huynh đệ phân tán khắp giang hồ, mãi đến hôm nay bổn tòa mới có dịp hội kiến cùng các cao nhân, tuấn sĩ, thật là một đại hạnh cho bổn tòa, cho bổn môn!
Nhân cuộc họp mặt đêm nay, bổn tòa sẽ thảo luận cùng các vị về một chương trình hành động cốt sao cho sự liên hệ giữa chúng ta được chặt chẽ hơn ngày trước!
Quần hùng lại hoan hô, tán thưởng ý chí đó Độc Tý chưởng môn tiếp luôn :
- Với võ công của các huynh đệ bổn môn, nếu đồng tâm nhất chí, cộng đồ cơ nghiệp, thì Bố Kỳ môn trong một ngày gần đây, sẽ vươn mình tận vinh quang, tranh ngôi nhất nhì với Thiếu Lâm, Võ Đương, Côn Lôn, Cái Bang. Rồi từ đó mà đi, chúng ta sẽ nắm quyền bá chủ võ lâm!
Bỗng, từ phía tả, một đại hán đứng lên, cung kính :
- Bẩm Chưởng môn! Đệ tử là Hạ Quang Bình, đất Từ Châu, có việc muốn trình bày.
Độc Tý chưởng môn hướng mắt về phía đó :

- Cứ nói!
Hạ Quang Bình trầm giọng :
- Cái tôn chỉ của Bố Kỳ môn, là huynh đệ đồng môn tương trợ lẫn nhau, chứ không có cái việc tranh hùng đấu thắng, chuyên sát phạt, gây tang tóc!
Độc Tý chưởng môn lạnh lùng :
- Chẳng lẽ bổn tòa không biết rõ tôn chỉ của bổn môn? Đâu cần phải có Hạ đại hiệp chỉ giáo!
Hạ Quang Bình đáp :
- Đệ tử đâu dám vọng tưởng! Tuy nhiên...
Độc Tý chưởng môn nổi giận, quát :
- Nhân tài trong bổn môn nhiều như cát sông Hằng, tại sao lại không thể tranh danh, đoạt lợi, chiếm ngôi vị cao quý trên giang hồ chứ? Ngày nay, thiên hạ võ lâm thuộc về ai?
Lý do nào bắt buộc chúng ta phải chịu khuất phục dưới oai quyền của kẻ khác?
Câu nói của y biểu hiện rõ rệt cái hào khí cao thấu chín từng mây, quần hùng nghe máu nóng sôi trào cuồn cuộn, cùng reo lên vang lừng.
Có người hét to :
- Chưởng môn nói đúng! Đành rằng tôn chỉ của bổn môn là huynh đệ tương trợ, nhưng tại sao chúng ta lại không thể tranh hùng giữa võ lâm? Hạ đại ca ơi! Ngồi xuống đi!
Chỉ dùng mấy câu mà khích động, hiếp đáp được toàn thể đệ huynh, Độc Tý chưởng môn quả sành khoa tâm lý.
Triển Mộng Bạch phải công nhận y là một tay lợi hại. Tuy nhiên, chàng thấy rõ, bên trong cái hào khí của y, có ẩn một ý niềm gian trá.
Chàng thầm nghĩ :
- Tần lão tiền bối lúc lâm chung, nhờ vả ta bảo trì Bạch Bố kỳ. Ta không thể phụ sự ủy thác đó mà khoanh tay ngồi nhìn Bố Kỳ môn xa rời chính nghĩa được!
Độc Tý chưởng môn lại tiếp :
- Các huynh đệ đã quyết tâm ủng hộ bổn toà, thì bổn tòa phải cố gắng hết sức mình để phát huynh thinh thế, mang vinh quang về cho bổn môn! Tần cố chưởng môn...
Y dừng lại.
Quần hùng nghe y đề cập đến Tần cố chưởng môn, vụt đứng lên, như để tỏ sự cung kính đối với một đại lão anh hùng.
Đến lúc Độc Tý chưởng môn nói tiếp, họ mới ngồi xuống.
- Lúc tiếp nhận sự ủy thác của Tần cố chưởng môn, bổn tòa có phát

trọng thệ, quyết thực hiện ba điều.
Quần hùng nhao nhao hỏi :
- Ba điều như thế nào?
Độc Tý chưởng môn tiếp :
- Điều thứ nhất, bổn môn phải trọng trung với Bạch Bố kỳ, và tận tâm tận lực tranh hùng giữa võ lâm, sống chết có nhau!
Quần hùng đáp :
- Tự nhiên! Tự nhiên!
Độc Tý chưởng môn gật gù :
- Điều thứ hai, bổn tòa cùng quý huynh đệ phải báo cái ân đức của một người!
Quần hùng hỏi :
- Vị ân nhân của lão nhân gia là ai?
Độc Tý chưởng môn đáp :
- Tô phu nhân tại Quân Sơn! Gần đây, Tô phu nhân có việc, đang tìm người trợ giúp!
Quần hùng lao nhao :
- Thế là chúng ta có cơ hội để báo ân rồi! Đừng bỏ qua cơ hội này!
Triển Mộng Bạch và Tiêu Phi Vũ cùng nhìn nhau, cả hai cùng giật mình. Họ cùng nghĩ :
- Không ngờ Chưởng môn Bố Kỳ môn lại là đồ đảng của Tô Siển Tuyết!
Nhưng, Triển Mộng Bạch vẫn thắc mắc mãi về cái việc làm sao y lại có lá cờ Bạch Bố kỳ và lấy Tần Nhi làm vợ!
Tiêu Phi Vũ hỏi :
- Tô Siển Tuyết có biết chỗ Bạch huynh cất dấu lá cờ chăng?
Hai hôm nay, Triển Mộng Bạch đã lược thuật việc của Tần Vô Triệu cho nàng biết.
Triển Mộng Bạch lắc đầu :
- Bà ta không biết đâu.
Độc Tý chưởng môn cao giọng tiếp :
- Còn điều thứ ba, điều quan trọng nhất, bất cứ ai trong huynh đệ chúng ta, đều có bổn phận phải báo thù cho lão nhân gia.
Quần hùng nhao nhao lên :
- Ác đồ đó là ai? Kẻ nào to gan dám hãm hại lão nhân gia?
Độc Tý chưởng môn gằn từng tiếng :
- Triển... Mộng... Bạch!
Triển Mộng Bạch kinh hãi.
Chỉ đích danh chàng là kẻ thù, xem Tô Siển Tuyết là ân nhân, hiển nhiên Độc Tý chưởng môn có âm mưu cấu kết với Tô Siển Tuyết!

Cũng may, chàng biết được sự tình sớm một chút, chứ nếu không thì, trong tương lai, chàng làm sao giải thích được với toàn thể môn đồ Bố Kỳ môn?
Chàng muốn ra mặt, tranh biện ngay, lột mặt nạ tên gian trá đó, nhưng Tiêu Phi Vũ biết ý chàng, vội nắm tay giữ lại, đoạn thốt :
- Bạch ca muốn chết gấp sao?
Cả hai đàm thoại, chỉ dùng ngón tay viết vào lòng bàn tay của nhau, chứ không dám cất tiếng.
Triển Mộng Bạch nhớ lại tình trạng của mình, bất giác thở dài.
Thương thế có giảm phần nào, song chàng chưa vận dụng chân lực được, nếu sanh sự là bị hạ ngay.
Vừa bực tức, vừa khẩn cấp, chàng đổ mồ hôi lạnh ướt đầu.
Quần hùng nghe nói đến Triển Mộng Bạch, cùng nhao nhao lên, hết sức phân vân!
Ngày nay, trên giang hồ, còn ai không nghe danh, biết tiếng chàng?
Một người hỏi :
- Triển Mộng Bạch có cái hiệp danh vang dội như sấm rền tai, tại sao lại hãm hại Tần cố chưởng môn?
Một người đáp :
- Triển Mộng Bạch thiện ác bất thường, việc tốt cũng làm, mà việc xấu cũng làm! Biết đâu cái chết của Tần cố chưởng môn chẳng do hắn gây nên?
Độc Tý chưởng môn đảo mắt nhìn quanh bốn phía, quần hùng bàn luận như thế nào, y nghe không sót một tiếng.
Y trầm giọng thốt :
- Nếu đơn độc mà hành động, thì chẳng bao giờ Triển Mộng Bạch thủ thắng trước Tần cố chưởng môn được. Đáng hận là hắn dùng độc kế! Nếu bổn tòa không đến kịp lúc, thì có thể hắn đà hủy hoại luôn thi hài của cố chưởng môn! Hắn thấy bổn tòa đến, vội bỏ chạy đi!
Sự kiện này, Tô phu nhân chính mắt trông thấy rõ ràng.
Y tạo sự việc rất hợp tình hợp lý, lại có cái thần thái căm hận rất chân thành, còn ai không tin là y thật sự thù độc Triển Mộng Bạch?
Còn ai không tin là y chí thành với Tần Vô Triệu?
Quần hùng căm phẫn theo, ai không tin, cũng phải tin.
Triển Mộng Bạch thầm nghĩ :
- Tần lão tiền bối bị cha con họ Phương bức tử, ngoài Tô Siển Tuyết và ta ra, trên giang hồ đâu có kẻ thứ ba nào biết được! Tô Siển Tuyết đã thu phục Độc Tý chưởng môn, thì đương nhiên bà ta sẽ xác nhận điều bịa thành sự thật. Quần hùng trong Bố Kỳ môn ắt sẽ tin rằng ta

là thủ phạm rồi.
Chàng làm sao tranh biện?
Tiêu Phi Vũ đang nắm tay chàng, cảm thấy bàn tay chàng run run, lòng bàn tay đổ mồ hôi lạnh, biết là chàng phẫn uất vô cùng.
Tôn Cửu Khê ngồi bên cạnh, cũng áy náy không yên.
Bỗng, nơi phía tả, Hạ Quang Bình đứng lên, cao giọng thốt :
- Triển đại hiệp từng cứu mạng đệ tử, nếu cho rằng ý có làm cái việc đê tiện đó, thì ngàn vạn lần đệ tử cũng không tin được! Nếu các vị không tin được cái hiệp danh của y, thì cứ hỏi Giang Trung Trụ và Triệu Sơn Quân nhị vị đại ca kia là rõ!
Độc Tý chưởng môn cười lạnh :
- Hắn cứu Hạ huynh, nhưng hắn lại hại người khác thì sao? Chẳng lẽ hắn cứu người này thì không thể hại người khác? Con người đó, hành động không phân thiện ác, trên giang hồ ai ai cũng biết như vậy!
Hạ Quang Bình ấp úng :
- Cái đó... cái đó...
Độc Tý chưởng môn lạnh lùng :
- Cái đó làm sao? Chẳng lẽ bổn tòa nói ngoa?
Hạ Quang Bình cúi đầu :
- Cái đó...
Bỗng, y rú lên một tiếng thảm, rồi ngã xuống, máu thấu ướt mảnh bố trắng bên ngoài.
Quần hùng kinh hãi, không ai biết tại sao.
Nhưng, Triển Mộng Bạch và Tiêu Phi Vũ thấy rõ. Ám khí từ tay áo Độc Tý chưởng môn bay ra, lúc Hạ Quang Bình cúi đầu xuống.
Ám khí màu đen, được phóng ra song tay và vai không nhích động, vô ảnh vô tung, thì làm gì quần hùng trông thấy trong lúc bất ngờ!
Hạ Quang Bình đưa hai tay ôm mặt, run run giọng nói :
- Giang Trung Trụ! Triệu Sơn Quân!.... Các vị....
Y co rúm người lại, rồi bất động.
Máu thấm ướt mảnh bố vấn đầu, máu biến màu đen liền.
Trước khi chết, y còn lấy làm lạ tại sao Giang Trung Trụ và Triệu Sơn Quân không biện hộ cho Triển Mộng Bạch.
Y có biết đâu, cả hai không có mặt trong đại hội!
Một người ngồi bên cạnh lột mảnh bố bao mặt của Hạ Quang Bình, bất giác biến sắc rụt tay liền.
Gương mặt đó, sưng vù lên, biến đen sì.
Quần hùng sững sốt.
Triển Mộng Bạch và Tiêu Phi Vũ nhận thấy ám khí mường tượng

như xuất phát từ Đường gia! Nhưng nếu Độc Tý chưởng môn là người trong họ Đường, thì tại sao lại có lá Bạch Bố kỳ! Làm sao lấy Tần Nhi làm vợ?
Độc Tý chưởng môn nhìn khắp quần hùng :
- Vị nào là Giang Trung Trụ? Vị nào là Triệu Sơn Quân?
Triển Mộng Bạch và Tiêu Phi Vũ thầm kêu khổ :
- Nguy rồi!
Tôn Cửu Khê run người.
Y nghĩ đúng là muốn khéo lại trở thành vụng.
Độc Tý chưởng môn hỏi :
- Hai vị đó có đến đây chăng?
Người có phận sự tra điểm danh sách bên ngoài đáp :
- Có!
Độc Tý chưởng môn cao giọng :
- Đã đến đây, sao không đứng lên?
Triển Mộng Bạch và Tiêu Phi Vũ cắn răng đứng lên.
Triển Mộng Bạch cúi đầu, lên tiếng :
- Đệ tử là Triệu Sơn Quân!
Chàng cảm thấy lạnh người khi Độc Tý chưởng môn quét ánh mắt sang chàng.
Tiêu Phi Vũ trại giọng cho bớt trong trẻo, ứng tiếng luôn :
- Tại hạ là Giang Trung Trụ!
Độc Tý chưởng môn lạnh lùng :
- Triệu Sơn Quân! Ngẩng mặt nhìn đôi mắt của bổn tòa đây!
Triển Mộng Bạch cắn răng, ngẩng mặt.
Song phương nhìn nhau một lúc, tòa đại sảnh im lặng hoàn toàn, như cảnh vắng người.
Chừng như ký ức của Triển Mộng Bạch bị khơi động trước ánh mắt của Độc Tý chưởng môn.
Chàng nhớ lại một cái gì. Cái đó mơ hồ quá!
Mà sao ánh mắt đó quá quen đối với chàng?
Bỗng, Độc Tý chưởng môn hét :
- Triển Mộng Bạch!
Y chỉ tay ra quát luôn :
- Gã đó chính là Triển Mộng Bạch! Gã giết Triệu Sơn Quân, đoạt lấy tín bài, trà trộn vào đây! Các huynh đệ hãy bắt gã ngay!
Quần hùng vừa kinh hãi, vừa phẫn nộ. Tất cả nhao nhao lên!
Quần hùng đều là những tay lịch lãm, nhưng vẫn không giữ được trầm tịnh trước biến hóa đột ngột của tình hình.
Bỗng, một tiếng soảng vang lên.

Thì ra, Tiểu Thúy buông rơi chiếc mâm ngọc xuống nền. Tần Nhi cũng biến sắc mặt, lộ vẻ hãi hùng cực độ.
Triển Mộng Bạch và Tiêu Phi Vũ lui về một góc tường, để khỏi phải lưu tâm phía hậu, chuyên thủ ứng phó mặt trước.
Triển Mộng Bạch như mơ màng, lẩm nhẩm :
- Hắn! Chính hắn!.... Làm sao lại là hắn được chứ?... Tại sao?
Độc Tý chưởng môn huy động lá Bạch Bố kỳ, quát :
- Bổn môn đệ tử cấp tốc động thủ! Vô luận bắt sống, giết chết, phải hạ cho được ác tặc!
Ai vi lệnh, bổn tòa sẽ ghép vào tội phản môn, hành quyết!
Quần hùng cùng hét lên một tiếng, tiếng hét rập nhau chấn động tòa đại sảnh. Rồi tất cả cùng lướt tới, cùng mắng oang oang :
- Triển Mộng Bạch! Tên ác đồ! Hãy đền mạng Tần cố chưởng môn! Hãy đền mạng Giang Trung Trụ, Triệu Sơn Quân!
Tiêu Phi Vũ giật mảnh bố quấn đầu xuống, gương mặt đẹp tuyệt vời hiện ra trước mặt quần hùng.
Nàng nhìn quanh, không còn khiếp hãi như trước.
Quần hùng sững sờ! Họ không tưởng người đội lốt Giang Trung Trụ lại là một nữ nhân tuyệt sắc!
Nàng cao giọng thách :
- Kẻ nào dám động thủ với con gái của Đế Vương cốc chủ? Tiêu Phi Vũ ta đang chờ đây!
Ba tiếng "Đế Vương cốc" có cái oai lực ngang với ba tiếng sấm.
Quần hùng bất giác dừng chân lại, như chôn tại chỗ.
Tuy nhiên, vẫn có kẻ quá nhiệt thành với Độc Tý chưởng môn, bất chấp đối phương là ai, quát lớn :
- Đền mạng gấp!
Tiêu Phi Vũ nổi giận, thét vang :
- Tôn Cửu Khê đâu? Sao ngươi chẳng nói chi hết?
Tôn Cửu Khê bắt buộc phải lật vuông bố xuống, rồi ấp úng :
- Giang Trung Trụ và Triệu Sơn Quân còn sống!.... Hai người đó... tình nguyện trao tín bài cho Triển ân nhân!
Độc Tý chưởng môn hét :
- Tôn Cửu Khê! Ngươi dám phản bội môn phái à?
Tôn Cửu Khê run người, nín bặt.
Vô luận là ai trong võ lâm, cũng không dám tiếp nhận hai tiếng "phản bội".
Huống hồ y tuy kính trọng Triển Mộng Bạch, song y chưa biết cái chết của Tần Vô Triệu như thế nào, thì làm sao y có thái độ dứt khoát?

Quần hùng biết được Triệu Sơn Quân và Giang Trung Trụ chưa chết, tất cả đều dịu thái độ phần nào.
Nhưng Độc Tý chưởng môn khi nào chịu bỏ qua cho Triển Mộng Bạch?
Y gọi to lên. Hơn mười đại hán áo trắng từ bên ngoài chạy vào, vẹt quần hùng, xông thẳng đến Triển Mộng Bạch.
Chúng vung quyền tấn công Tiêu Phi Vũ trước.
Họ sử dụng công phu ngoại môn, tài nghệ họ khá cao. Nếu là lúc nào, thì Tiêu Phi Vũ không xem họ ra gì, song trong trường hợp bây giờ, nàng còn vướng bận Triển Mộng Bạch, vừa phải phản kích vừa phải bảo vệ chàng. Vì sự phân tâm đó mà phản ứng của nàng mất đi phần nào hiệu quả.
Độc Tý chưởng môn luôn miệng quát tháo :
- Hạ luôn cả hai! Đừng để cho tên nào sống sót!
Y quan sát tình hình, thấy Triển Mộng Bạch không hề động thủ, còn Tiêu Phi Vũ thì mãi mãi che chở chàng, nên hiểu rõ là Triển Mộng Bạch đang mang thương thế.
Biết được điều đó, y hết sức mừng rỡ.
Bọn đại hán áo trắng càng đánh càng hăng, khí thế mãnh liệt, chưởng phong cuốn ào ào.
Bỗng, Tiêu Phi Vũ hét :
- Các ngươi là chi của Lam đại tiên sinh?
Độc Tý chưởng môn bật cười cuồng dại :
- Ngươi có tư cách nói đến danh hiệu của tiên sinh sao?
Như vậy là y mặc nhận có một liên quan nào đó với Lam đại tiên sinh!
Tiêu Phi Vũ đã thấy chưởng môn phóng ám khí của họ Đường, bây giờ thuộc hạ lại sử dụng quyền pháp Ngạo Tiên cung!
Tự nhiên nàng phải kỳ quái.
Tuy miên mang suy nghĩ, nàng không dám dừng tay, vừa đối phó với địch, vừa bảo vệ Triển Mộng Bạch, vất vả vô cùng.
Thỉnh thoảng, nàng liếc mắt sang Triển Mộng Bạch, thấy chàng mơ màng đến xuất thần, đồng thời chàng lẩm nhẩm mãi :
- Không thể... Tại sao nói dối với với ta?... Rõ ràng kia mà!....
Tiêu Phi Vũ tức giận nghĩ thầm :
- Đúng là thứ đàn ông thúi, trong lúc nguy ngập mà cứ ngẩn ngơ như kẻ điên!
Nàng biết chàng đang gặp một vấn đề nan giải, nàng hết sức lo lắng cho chàng, mà chính nàng cũng không thư thả gì cho, bởi áp lực của bọn đại hán áo trắng càng phút càng tăng.

Bọn chúng gồm mười hai người, họp thành bốn nhóm, mỗi nhóm ba người.
Chúng luân phiên công tới, cũng có lúc ồ ạt xông vào.
Nhóm trước tiến lên, vung quyền, bất cần trúng hay hụt, rồi lùi lại, nhượng chỗ cho nhóm sau. Có lúc cả hai ba nhóm cùng xuất thủ, công từ ba phía.
Thành ra, thế công của chúng như sóng lượn vỡ bờ, tiếp nối liên tục.
Tiêu Phi Vũ cố gắng cầm cự, song những chiêu thức của nàng trở thành vô dụng. Vì chiêu thức đối phó với thế công của đợt trước, đợt trước lùi về, đợt sau nối tiếp với thế công khác, chiêu thức đó trở thành lạc lõng. Khi nàng biến chiêu để ứng phó với đợt thứ hai, thì đợt thứ hai lại lùi, nhường chỗ cho đợt thứ ba.
Nàng cảm thấy nguy đến nơi rồi!
Bây giờ, chỉ còn có thể thủ, mà thủ thì nàng sẽ thủ được bao nhiêu lâu nữa, trong khi khí lực của nàng tiêu tan dần, còn đối phương nhờ luân phiên xa chiến nên duy trì được công lực.
Bởi bận vướng Triển Mộng Bạch, nên nàng phải lúng túng, khổ hơn nữa là bây giờ tâm trí chàng ở đâu đâu, nàng chỉ còn cách chờ giờ thảm bại.
Nàng quay về thế thủ, lại càng lúng túng hơn, bởi quyền pháp của bọn đại hán có cái tên là Xung Lãng Quyền, lúc đánh ra như nước tràn bờ, từng lượn, từng lượn nối tiếp liên miên bất tận.
Quyền pháp đó chuyên công phá thế thủ, chẳng khác sóng nước đập bờ, gặp bờ thì sóng gầm hùng mạnh. Không gặp chướng ngại, trở ngăn thì sóng lướt buông xuôi, lượn đi rất đẹp song chẳng làm gì tai hại.
Cho nên nàng quay về thế thủ là hứng trọn áp lực của Xung Lãng Quyền Pháp.
Đang nguy với mười hai đại hán áo trắng, bên ngoài còn hơn trăm đệ tử Bố Kỳ môn, chực chờ Chưởng môn ra lệnh là tấn công liền, Tiêu Phi Vũ quá khẩn cấp đâm liều, bật cười cuồng dại, hét lớn :
- Triển Mộng Bạch! Nếu tưởng không ra thì đừng tưởng vô ích!
Triển Mộng Bạch giật mình, trở lại thực tại, đưa tay vuốt mồ hôi trên cổ.
Tiêu Phi Vũ cười dòn :
- Chúng ta thế nào cũng phải chết, nhưng được chết một chỗ thì lão thiên dành cho chúng ta một ân huệ lớn đó! Bây giờ không tưởng ra thì cứ thành quỷ đi rồi sẽ tiếp tục tưởng, hẳn phải tìm ra!
Triển Mộng Bạch vụt cao giọng :
- Tưởng ra rồi!

Tiêu Phi Vũ cười vang :
- Thế thì càng hay!
Nàng quát to :
- Dừng tay tất cả!
Độc Tý chưởng môn hỏi :
- Tại sao chứ?
Tiêu Phi Vũ tiếp :
- Ta cùng chàng từ lúc biết nhau, gần thì ít, xa thì nhiều. Nếu ngươi để cho bọn ta trước khi chết, nói chuyện với nhau mấy tiếng rồi chịu chết, thì bọn ta biết ơn lắm. Bằng ngược lại...
Độc Tý chưởng môn hỏi :
- Ngược lại thì sao?
Tiêu Phi Vũ buông từng tiếng :
- Thì ta để cho chàng chết trước, còn ta sẽ xông thoát tử địa. Dù ta không thoát khỏi, ít nhất cũng giết được một số người của ngươi!
Nàng đánh ra bảy chưởng thị Oai.
Bảy chưởng đó thuộc tuyệt học của Đế Vương cốc, chiêu nào cũng độc, cũng mạnh.
Tuy không phá nổi thế liên hoàn của quyền pháp Xung Lãng, song cũng làm cho đối phương rối loạn.
Quần hùng khủng khiếp trước oai khí của nàng, bên cạnh cái chết mà nàng vẫn còn nói cười như thường. Một nữ nhân can trường như nàng, không phải ai ai cũng sánh được.
Họ cùng nhìn Chưởng môn xem thái độ ra sao.
Trong ánh mắt của mọi người ẩn ước vẻ đồng tình với Tiêu Phi Vũ.
Độc Tý chưởng môn cũng ngán cái liều của mọi người, nhất là cái người liều đó lại xuất thân từ Tiêu Vương cốc.
Y trầm ngâm rồi ra lịnh :
- Dừng tay!
Mười hai đại hán lập tức dừng tay rồi tản mát ra xa xa.
Tiêu Phi Vũ bật cười khanh khách :
- Thông minh đấy!
Quay qua Triển Mộng Bạch, nàng gọi :
- Mộng Bạch!.... Mộng Bạch!....
Lệ thảm trào ra liền theo tiếng gọi, đoạn vươn hai tay ra, nàng chồm tới, ôm Triển Mộng Bạch vào lòng, thốt qua thổn thức :
- Chết chung với nhau! Tiểu muội mãn nguyện lắm rồi! Bạch ca ơi!
Nàng thốt xong, nở một nụ cười. Nàng cười... nàng cười mà lệ vẫn rơi! Quần hùng hết sức thương cảm cho nàng và Triển Mộng Bạch.
Người thương cảm hơn hết là Tô Cửu Khê, y không dám ngẩng đầu

nhìn họ!
Tần Nhi và Tiểu Thúy nhích lại gần nhau như để nối kết sự đồng tình trước thảm cảnh của đôi thanh niên nam nữ.
Tiêu Phi Vũ dìu Triển Mộng Bạch đến một góc tường cùng ngồi xuống.
Triển Mộng Bạch hỏi :
- Vũ muội có biết Độc Tý...
Tiêu Phi Vũ đưa tay bịt miệng chàng rồi thốt :
- Đừng nói năng gì cả, chúng ta ngồi im một lúc, sau đó...
Nàng nhích nụ cười khổ tiếp :
- Tiểu muội nghĩ kỹ lắm rồi, đêm nay chúng ta không còn hy vọng gì thoát đi được.
Huống chi, con người càng sống lâu càng thọ khổ, chứ chẳng sung sướng chút nào. Dù có sung sướng cũng chỉ là tạm bợ và ngắn ngủi, thì cái chết đối với chúng ta không còn là điều đáng sợ, vả lại chúng ta được chết chung, tiểu muội cảm thấy mình có phúc hơn người lắm đó, Bạch ca ơi!
Triển Mộng Bạch thở dài không tưởng là nàng quá tha thiết với chàng như thế! Con người ta, tìm được tri kỷ rồi, có chết cũng không uổng một kiếp sống.
Chang trầm giọng thốt :
- Độc Tý chưởng môn là Dương Toàn!
Tiêu Phi Vũ giật mình :
- Dương Toàn? Thế chẳng phải hắn đã chết rồi sao?
Trong thời gian gần nhau, Triển Mộng Bạch có thuật lại những tao ngộ của chàng, nên nàng mới biết là Dương Toàn đã chết!
Triển Mộng Bạch căm hận :
- Lam đại tiên sinh tự miệng nói với ngu ca như vậy! Ngu ca không thấy đích xác, song làm sao có thể nghi ngờ lời nói của tiên sanh? Nào hay... nào hay...
Tiêu Phi Vũ cau mày :
- Chẳng lẽ một người có thân phận cao như tiên sanh, lại đi lừa Bạch ca?
Triển Mộng Bạch lắc đầu :
- Biết người, biết mặt, nào ai biết được lòng! Nếu hôm nay ngu ca không trông thấy Dương Toàn tận mắt thì vẫn còn tin tưởng Lam đại tiên sinh như thường!
Tiêu Phi Vũ trầm giọng :
- Bạch ca không lầm chứ?
Triển Mộng Bạch thở dài :

- Thoạt tiên thấy ánh mắt của hắn, ngu ca rợn mình, cứ tưởng là vì thương thế mà can đảm mất mát rồi chăng! Nhưng bây giờ thì ngu ca đã biết nguyên nhân rồi! Chỉ vì ngu ca cứ cho rằng hắn đã chết, mà ánh mắt của kẻ chết rất đáng sợ nếu đôi mắt chưa nhắm, và dù đôi mắt đó lờ đờ!.... Hà huống, chính kẻ chết đã mấy lượt mưu toan hại ngu ca!
Chàng cắn răng đè nén cơn giận!
Tiêu Phi Vũ gật đầu :
- Thảo nào, vừa thấy ca ca là hắn nhận ra ngay. Nếu không phải là thân nhau qua nhiều ngày, thì làm sao nhận nhau được dễ dàng như vậy!
Triển Mộng Bạch đáp :
- Vũ muội nói đúng!
Rồi chàng nói tiếp :
- Còn cái việc lá Bạch Bố kỳ và pho bí kíp, bây giờ thì ngu ca không lấy làm lạ tại sao có người tìm được! Chính ngu ca có nói cho hắn biết chỗ chôn giấu! Tự nhiên hắn lấy được!
Trừ hắn ra, còn ai biết?
Chàng giải thích :
- Kết giao với hắn, ngu ca thấy hắn đáng mặt tuấn kiệt nên định trao lá Bạch Bố kỳ cho hắn, để hắn nối tiếp cơ nghiệp của Tần lão tiền bối. Do đó, ngu ca mới cho hắn biết sự tình.
Hiện tại, chúng ta không còn thắc mắc nữa!
Tiêu Phi Vũ nhận thấy, đối với chính nàng, Triển Mộng Bạch không tiết lộ chỗ chôn giấu lá Bạch Bố kỳ, trái lại, chàng chỉ rõ cho Dương Toàn biết.
Như vậy, chàng xem Dương Toàn trọng như thủ túc.
Thế mà Dương Toàn luôn nuôi tà tâm đối với chàng! Nàng thấy thương cảm cho chàng nhiều!
Triển Mộng Bạch tiếp :
- Một Dương Toàn chưa đủ làm cho ngu ca nghi ngờ Lam đại tiên sinh! Nhưng mười hai đại hán đó sử dụng quyền pháp bí truyền của Lam Thiên Chùy là một chứng minh cụ thể, ngu ca không tin cũng phải tin!
Tiêu Phi Vũ cau mày :
- Xung Lãng Quyền? Thật là một môn võ công cổ quái! Tiểu muội nếu không chính mắt trông thấy, hẳn là không thể tin được trên giang hồ lại có một võ công như vậy!
Triển Mộng Bạch thở dài :
- Nếu Lam Thiên Chùy không giải thích các thế của môn quyền pháp

đó thì làm sao ngu ca biết được! Hừ! Trước khi hạ sát Dương Toàn, hắn đã lừa ngu ca rồi! Sự tình rất phức tạp!
Biết đâu lão ta không cùng một tổ chức với Tô Siển Tuyết. Hôm đó ngu ca ở tại động bí mật để luyện Tình Nhân tiễn, lão bất chợt xuất hiện giúp đỡ, ngu ca cảm kích vô cùng! Ngờ đâu, bên trong có nhiều sự lạ!
Tiêu Phi Vũ hỏi :
- Lạ như thế nào?
Triển Mộng Bạch tiếp :
- Cái động đó phải là một nơi bí mật, thì sao Lam đại tiên sinh lại thuộc đường đi lối bước như lòng bàn tay, vào ra dễ dàng. Nếu không phải là những người từng tham gia hoạt động tại đó, thì làm sao biết rành một địa điểm bí mật như vậy? Biết đâu lão ta chẳng phải là tay đầu não chân chánh? Hà huống hôm đó, lúc lão đến cứu, ngu ca đã thoát hiểm và sắp sửa thành công! Thế có phải là tấu xảo chăng?
Tiêu Phi Vũ giật mình.
Triển Mộng Bạch tiếp :
- Ngu ca không lấy lòng tiểu nhân mà đo lượng quân tử, nhưng tổng kết những diễn biến đã qua, bắt buộc phải có suy luận đó!
Tiêu Phi Vũ trầm ngâm một chút rồi thở dài :
- Lam đại tiên sinh có cái hiệp danh to lớn như sấm rền tai, hào khí ngất trời. Nếu lời của Bạch ca mà đúng thì...
Bỗng nàng xoay chuyển sang đề tài khác :
- Vừa rồi, tiểu muội thấy Dương Toàn dùng ám khí của Đường môn, cứ tưởng hắn là người trong họ Đường. Bây giờ mới biết Đường Địch đã lấy ám khí trao cho Tô Siển Tuyết, Tô Siển Tuyết trao lại cho hắn.
Quần hùng phân tán ngồi quanh khách sảnh, nhìn cả hai thì thầm nói chuyện với nhau.
Họ có ngờ đâu, cả hai đang đề cập đến một việc cực kỳ trọng đại!
Vừa lúc đó, một người quát to :
- Hai người nói chuyện với nhau đã xong chưa?
Triển Mộng Bạch vẫn nói tiếp với Tiêu Phi Vũ :
- Đêm nay trong hai chúng ta, phải có một thoát ly nơi này, nếu cùng chết với nhau tại đây, thì cái sự bí mật kia phải vĩnh viễn mai một.
Tiêu Phi Vũ run giọng :
- Triển ca muốn một mình tiểu muội thoát đi?...
Triển Mộng Bạch gật đầu :
- Đúng vậy!

Tiêu Phi Vũ khóc :
- Đi làm sao được Bạch ca? Tiểu muội thoát đi là Bạch ca chết ngay! Bạch ca cũng biết...
Làm sao Triển Mộng Bạch không biết như vậy! Nhưng tình thế bắt buộc, không còn cách giải quyết nào khác hơn thì đành chịu chứ sao?
Chàng thở dài :
- Vũ muội mà ở lại, là chết cả hai mà điều bí mật kia không được tiết lộ trên giang hồ.
Nếu bí mật đó không được tiết lộ, thì ngu ca chết không nhắm mắt!
Tiêu Phi Vũ vụt quyết định :
- Được rồi, tiểu muội sẽ đi! Tuy nhiên, sau khi báo cáo sự bí mật đó trên giang hồ xong, thì tiểu muội xin tự tử để theo đại ca về cõi khác!
Triển Mộng Bạch đau đớn vô cùng, song biết có khuyên nàng cũng vô ích bởi chàng đã hiểu rõ tánh khí của nàng rồi.
Khi nàng quyết tâm, là không một mãnh lực nào có thể làm cho nàng thay đổi chủ ý.
Chàng thốt :
- Vũ muội phải làm sao tiếp xúc được với một cao thủ võ công tuyệt đỉnh trong võ lâm!
Tiêu Phi Vũ hỏi :
- Tại sao phải cần tìm một cao thủ tuyệt đỉnh?
Triển Mộng Bạch tặc lưỡi :
- Người tầm thường làm sao đối phó được với Lam Thiên Chùy?
Tiêu Phi Vũ suy nghĩ một chút :
- Bạch ca có lý!
Triển Mộng Bạch thở phào.
Như vậy là còn lâu lắm nàng mới tự tử. Bởi anh em Từ Huyền Cung là Phong Nhập Tùng và Phong Tán Hoa đã tìm suốt hai mươi năm dài mà vẫn chưa gặp đệ nhất cao thủ trong võ lâm, thì làm gì một sớm một chiều nàng tìm được!
Tiêu Phi Vũ cũng ngờ cái ý của chàng là thế, song nàng tự tin là sẽ tìm được. Và cao thủ đệ nhất trong võ lâm, trong con mắt của nàng là gia gia và Kim đại thúc của nàng, thì nàng chỉ cần tìm hai người đó là được!
Hai người đó hợp sức lại, không lẽ không hạ được Lam Thiên Chùy sao?
Có tiếng hét vang lên liên tục, thúc giục cả hai sớm kết thúc cuộc nói chuyện để chịu chết.
Triển Mộng Bạch bảo :

- Ngu ca làm cho chúng chú ý đến ngu ca, quên Vũ muội, thừa dịp đó, Vũ muội thoát đi nhé!
Keng, keng, hai tiếng vang lên, hai thanh chủy thủ bay đến, rơi trước mặt họ....
Đồng thời có tiếng quát :
- Hãy dùng hai thanh đao đó, tự quyết đi! Bổn tòa khỏi nhọc công ra tay!
Triển Mộng Bạch nhặt thanh chủy thủ, đứng lên, từ từ bước tới.
Đột nhiên chàng bật cười khan, hỏi :
- Dương đại ca! Ai đã chặt đứt cánh tay của đại ca?
Tần Nhi vụt thốt :
- Nhận ra rồi sao? Dương Toàn! Hãy cho hắn thấy mặt thật đi, để trước khi chết, hắn không còn thắc mắc nữa!
Chính nàng đưa tay giật vuông bố quấn quanh đầu Độc Tý chưởng môn.
Hai vợ chồng ngồi gần nhau, nàng lại hành động bất ngờ, Độc Tý chưởng môn không ngăn trở kịp.
Đúng là Dương Toàn!
Triển Mộng Bạch chưa biết được Tần Nhi làm vậy là có ác ý hay hảo ý?
Chàng cười cuồng dại :
- Đúng là Dương đại ca của tiểu đệ rồi!
Dương Toàn biến sắc mặt xanh dờn.
Lấy lại bình tĩnh, hắn cười lạnh thốt :
- Tuy ta với ngươi từng kết nghĩa đệ huynh với nhau, song vì chánh nghĩa võ lâm, hôm nay ta bắt buộc phải vì công mà bỏ tư!
Quần hùng hết sức kinh hãi, không tưởng nổi là hai người vốn là bằng hữu của nhau!
Dương Toàn kéo vạt áo lên, tiếp :
- Bổn tòa vì chánh nghĩa phải dứt bỏ tư tình, vậy xin cắt áo này tượng trưng cho sự đoạn tuyệt với nhau!
Triển Mộng Bạch cười thảm :
- Đại ca cắt áo chia tình, đại ca không nhìn nhận sự kết giao ngày trước! Tốt quá! Tốt quá!
Dù hung ác, Dương Toàn không khỏi hổ thẹn.
Nhưng đã làm, phải làm luôn, không dừng lại được nữa.
Hắn cao giọng :
- Đừng nói nhiều! Bây giờ ta hỏi ngươi, ngươi tự quyết hay chờ huynh đệ của ta hạ thủ?
Chưa thấy Tiêu Phi Vũ thoát đi, Triển Mộng Bạch hết sức khẩn cấp,

bỗng chàng cười lạnh :
- Tiểu đệ muốn chính đại ca xuất thủ!
Chàng bước tới.
Chẳng rõ vì sợ chàng có võ công cao hay thấy sự tình có uẩn khúc bên trong, quần hùng không ngăn trở.
Dương Toàn hừ một tiếng :
- Ngươi muốn ta động thủ? Có khó khăn chi đâu!
Hắn đưa bàn tay hữu lên.
Tiêu Phi Vũ quát lớn :
- Đề phòng ám khí!
Muộn mất rồi!
Một vật sáng đen bay vút tới, bắn trúng ngực Triển Mộng Bạch.
Tiêu Phi Vũ nhũn người, tưởng chừng đất dưới chân xụp sâu.
Quần hùng rú lên kinh hãi.
Tần Nhi nhao nhao người, chiếc ghế ngồi không vững cũng rung rinh luôn.
Ngờ đâu, một tiếng keng vang lên, Triển Mộng Bạch bình an vô sự.
Những ai lo sợ cho chàng đều thở phào.
Thì ra chàng luôn luôn mang thanh thiết kiếm theo mình, vào đây, chàng không để cho nó lộ liễu, nên giấu trong lớp áo dài.
Ám khí của Dương Toàn bay tới, trúng vào thanh kiếm.
Tại cục trường, có ai biết được sự tình đó đâu. Và ai ai cũng cho rằng chàng luyện được nội công, hất bay ám khí dễ dàng, cho nên quần hùng, ai cũng kinh hãi, không dám tháo thứ xông vào.
Tất cả đều lùi lại mấy bước.
Triển Mộng Bạch bật cười cuồng dại :
- Đại ca không nỡ xuống tay thật sự phải không?
Theo truyền thống của Bố Kỳ môn, các đệ tử sống rải rác khắp sông hồ, mà Chưởng môn cũng chẳng có tổng đàn nhất định.
Chỉ khi nào có việc trọng đại, Chưởng môn mới triệu tập đại hội, và địa phương tụ họp không nhất định, nơi nào thuận tiện là họ chọn, cho nên, có lúc họp nơi này, có lúc họp nơi khác.
Do đó, họ không thường tiếp xúc với Chưởng môn, thành ra kính thì có, thân thì không.
Bởi không thân, nên không tận tụy hy sinh.
Phần khác, Triển Mộng Bạch là tay nổi danh hiệp nghĩa trên giang hồ, quần hùng tuy vì sự tình của bổn môn bó buộc nhưng thật sự không muốn chống đối với một người được giang hồ trọng vọng.
Cũng vì thế không ai xuất thủ.
Dương Toàn bật cười âm trầm thốt :

- Hay lắm! Hay lắm! Phải đó! Ta không nỡ hạ thủ!
Hắn vươn tay lần thứ hai.
Đột nhiên Tiểu Thúy vọt mình tới, cắn mạnh vào tay hắn.
Dương Toàn nổi giận quát :
- Liễu đầu nhả ra ngay! Ta đập vỡ sọ bây giờ!
Tần Nhi vụt cười ha hả :
- Nàng không buông tha cho ngươi đâu! Ngươi đã giết cả nhà Triển Mộng Bạch, thì nên giết luôn nàng, chừa nàng lại làm gì nữa?
Tràng cười của nàng ghê rợn quá, nghe khủng khiếp hơn cả tiếng quỷ hú.
Triển Mộng Bạch sững sờ!
Chàng suýt hôn mê luôn.
Đành rằng chàng không còn ai là người thân sau khi phụ thân chàng tử nạn, nhưng tất cả gia nhân giúp việc rất lâu trong nhà, đối với ai, chàng cũng có cảm tình, thì những người đó khác nào thân nhân của chàng?
Những người đó bị Dương Toàn tận sát, bảo sao chàng không thương tâm?
Dương Toàn trừng mắt về phía Tần Nhi, mắng :
- Ngươi... ngươi... điên rồi à? Có câm cái miệng lại cho ta không?
Hắn hạ tay xuống, điểm vào tử huyệt trên đầu Tiểu Thúy, đoạn vẫy cánh tay, quăng nàng ra xa.
Nhưng răng của Tiểu Thúy cắn chặt vào tay hắn. Dù nàng chết tức khắc, hai hàm răng vẫn bám cứng, hắn vẫy cách nào, xác của nàng cũng không văng ra.
Quần hùng kinh hãi trước sự trung nghĩa của một tiểu tỳ, ai ai cũng sửng sốt!
Tần Nhi bật cười khanh khách :
- Ngươi đã giết cả nhà Triển Mộng Bạch, không chừa một con gà, một con chó. Ngươi thấy ta có nhan sắc nên cưỡng hiếp ta...
Dương Toàn nổi giận quát :
- Câm ngay!
Hắn lại cố vẫy tay, định quăng xác của Tiểu Thúy, song răng người chết bám cứng như hai gọng kềm, hắn không làm sao quăng được.
Vướng cái xác của Tiểu Thúy, hắn không đánh được Tần Nhi, thành ra hắn tức uất, mặt tái xanh.
Tần Nhi đã rời ghế, chạy đi. Dương Toàn lôi xác Tiểu Thúy đuổi theo.
Một chạy, một đuổi, vòng vòng theo đại sảnh.
Quần hùng không can thiệp.
Mười hai đại hán áo trắng xông vào, song Tiêu Phi Vũ đã bước tới

ngăn chận.
Võ công của chúng đương nhiên kém xa Tiêu Phi Vũ. Trước đó chúng nhờ Xung Lãng Quyền để áp đảo nàng, bây giờ không sử dụng được quyền pháp thì khí thế kém nàng ngay.
Tiêu Phi Vũ được dịp hoành hành, vội thi triển thân pháp linh diệu quần một lúc, làm cho chúng nhọc phờ.
Dần dần nàng đẩy lui được mấy người.
Triển Mộng Bạch mừng thầm nhưng cũng rất sợ, sợ cho nàng, sợ cho chàng, và sợ cho cả Tần Nhi.
Tôn Cửu Khê đứng bên cạnh Triển Mộng Bạch, sẵn sàng bảo vệ chàng.
Tần Nhi vừa lẩn tránh vừa thốt :
- Tuy ta còn trong trắng, song ngày trước đã bị đưa vào kỷ viện, dù chưa tiếp khách lần nào, song ta am tường cái thuật mê hoặc khách làng chơi, ta dùng cái thuật đó dụ hoặc ngươi, lúc đầu ngươi chưa tin ta lắm, nên thử ta mấy lần, như vờ ngủ xem ta có ám sát ngươi chăng!
Ta thừa hiểu tâm ý của ngươi nên không thể nào lầm mưu của ngươi, trái lại, ta càng chiều chuộng ngươi hơn. Do đó, ngươi không giết ta...
Nàng chen vào giữa quần hùng. Dương Toàn bị trở ngăn, không làm sao theo kịp nàng.
Quần hào dù có người muốn xuất thủ, cũng không dám xuất thủ, vì nàng là phu nhân của Chưởng môn.
Dương Toàn thấy không ai nhúc nhích tiếp trợ, hắn vội hét lớn :
- Môn đệ của Bố Kỳ môn đâu? Chưởng môn nhân bị nhục sao chẳng can thiệp?
Quần hùng giật mình, có kẻ nhận ra không thể bất động mãi, toan lướt tới.
- Ngươi là Chưởng môn sao? Tín vật của ngươi đâu?
Dương Toàn giật bắn mình, mồ hôi đẫm ướt lưng.
Tần Nhi vươn tay, lá Bạch Bố kỳ trải rộng, phất phơ.
Thì ra nàng đã nhanh tay đoạt lá cờ trong lúc Dương Toàn bận đối thoại với Triển Mộng Bạch, không lưu ý đến nàng.
Ai ở vào trường hợp của hắn cũng phải sơ thất như vậy, bởi đề phòng người ngoài chứ ai lại đề phòng vợ con?
Hắn sôi giận quát :
- Tiểu tỳ to gan thật! Dám trộm lá Bạch Bố kỳ của ta! Huynh đệ đâu, hãy bắt con tiện tỳ cho bổn tòa!
Tần Nhi điềm nhiên :

- Lá cờ trong tay ta, ta là Chưởng môn, còn ai dám động thủ với ta?
Quần hùng lại dừng chân.
Dương Toàn xám mặt, hét lớn :
- Lá cờ do nàng lấy trộm, bổn tòa mới là Chưởng môn, chứ kẻ trộm là Chưởng môn thế nào được? Ai không tuân lịnh Chưởng môn, bổn tòa sẽ trị tội nặng!
Tần Nhi thốt :
- Đúng là ta lấy trộm lá cờ đó, song ngươi chẳng phải là kẻ trộm sao? Ngươi trộm trước, ta trộm sau. Ta trộm lá cờ của kẻ lấy trộm nó trước, ta có quyền giữ nó như ngươi đã giữ từ lâu. Ta có quyền làm Chưởng môn như ngươi đã làm từ lâu.
Nàng cao giọng gọi :
- Anh em đâu! Bắt tên trộm họ Dương kia cho ta.
Quần hùng sững sờ, vừa tiến tới liền lùi lại. Thật là tiến thoái lưỡng nan, chẳng biết phải theo ai bây giờ.
Bỗng có người cao giọng thốt :
- Việc này phải nhờ đến Hùng đại ca! Hùng đại ca đâu? Xin cho biết chủ ý.
Hùng đại ca, Hùng Chánh Hùng, bởi có mưu trí hơn người nên giang hồ tặng cái danh hiệu Trại Trần Bình.
Hùng Chánh Hùng tuổi cao niên, râu tóc bạc phơ, thân vóc khôi vĩ, phong thái trầm ổn, nhìn thoáng qua, ai cũng biết lão là một con người thận trọng.
Lão vuốt râu, suy tư một chút rồi từ từ thốt :
- Vô luận làm sao, chúng ta trước hết cũng phải nghe phu nhân phân trần, sau đó sẽ có công luận.
Dương Toàn không biết làm sao hơn, đành phải xuôi theo đa số :
- Được rồi! Các vị cứ nghe nàng nói đi! Nàng có bị xử quyết theo môn qui cũng không oán trách được bổn tòa hẹp hòi.
Bỗng có một người quát to :
- Môn qui đâu có thể áp dụng trong trường hợp này được?
Người đó là bạn chí thân của Hạ Quang Bình, đã bực tức từ lâu, bây giờ mới lên tiếng.
Dương Toàn trừng mắt nhìn y, không nói gì. Hắn bận nghĩ cách quăng chiếc xác của Tiểu Thúy còn bám nhùng nhằng nơi cánh tay. Thực ra đây không phải hắn không có cách, mà chỉ vì hắn không dám huỷ diệt xác chết thôi, bởi hắn sợ quần hùng phẫn nộ, cho là hắn tàn nhẫn với một kẻ đã chết rồi.
Tần Nhi tiếp tục chửi rủa :
- Ta bị ngươi cưỡng hiếp, song cố nhịn nhục mà vẫn tỏ ra nhu thuận

đối với ngươi, là để sống sót chờ một ngày. Và cái ngày ta chờ đợi đã đến. Ngày đó là ngày hôm nay đấy!
Hôm nay là ngày ta giết ngươi!
Dương Toàn nghiến răng kêu ken két, quắc mắt quát lên :
- Tiện tỳ! Ngươi bịa chuyện hồ đồ vô ích. Cái thù sát hại Tần cố chưởng môn nhất định tới lúc phải trả! Triển Mộng Bạch không khỏi chết với tay ta.
Triển Mộng Bạch trầm giọng :
- Tần lão tiền bối chết vì Tình Nhân tiễn, chính tay ta mai táng lão nhân gia, và lá Bạch Bố kỳ đó, cũng do lão nhân gia trao cho ta! Ngươi đừng vu oan, Dương Toàn!
Dương Toàn nạt lớn :
- Câm miệng! Chính ta mai táng Tần cố chưởng môn! Các huynh đệ đừng tin lời hắn!
Quần hùng hoang mang.
Triển Mộng Bạch cười gằn :
- Ngươi nói ngươi mai táng Tần lão tiền bối? Vậy lúc chết, lão nhân gia mặc áo gì? Và ngươi mai táng tại chỗ nào?
Dương Toàn ấp úng đáp đoạn sau :
- Tại... tại Mạc Can Sơn!
Hắn tưởng Bạch Bố kỳ chôn ở đâu, thì người chôn tại đó. Triển Mộng Bạch cười vang :
- Câm đi! Dương Toàn ơi! Cũng may là ta không chỉ chỗ cho ngươi biết! Các vị, nếu không tin thì xin...
Hùng Chánh Hùng vụt trầm giọng chận :
- Bọn tại hạ tin rồi!
Tất cả đều tin lời chàng!
Tất cả cùng thốt lên oang oang :
- Triển đại hiệp không nói ngoa đâu!
Dương Toàn thở dài :
- Không ngờ các vị....
Bỗng hắn cười lớn quát :
- Đi!
Hắn vung tay, hơn mấy mươi vệt sáng đen vút đi.
Những vệt sáng đen vút về nhiều phía nhắm vào Triển Mộng Bạch, Tần Nhi và Tiêu Phi Vũ. Liền sau đó, hắn phi thân vọt ra cửa.
Chẳng rõ tại sao, hắn vừa bay ra ngoài liền rú lên một tiếng thảm, rồi mất dạng.
Thì ra hắn dùng nội lực, hủy diệt xác của Tiểu Thúy, rồi nhân cử động đó, tung ám khí luôn.

Hắn nghĩ là không có ai đề phòng, và chắc chắn đối phương sẽ bị thọ hại.
Quần hùng kinh hãi, còn ai phản ứng kịp thời để cứu ba người?

Hồi 24
Một cuộc dàn cảnh

Lúc đó, cuộc đấu giữa Tiêu Phi Vũ và mười hai đại hán đã tạm ngưng, nhưng nàng đứng xa Triển Mộng Bạch quá, vả lại, nàng còn phải tự lo liệu lấy mình, làm sao cứu chàng kịp thời?
Nhưng Triển Mộng Bạch chưa tới số chết.
Một đạo kình lực từ phía sau lưng chàng vút tới, chàng mất cả tự chủ, bỗng nhiên bay lên không.
Ám khí bay qua bên dưới chân chàng, tan biến mất dạng.
Chàng nhìn xuống Tần Nhi, thấy nàng cũng bay lên như chàng, mường tượng dưới chân có đám mây nâng bổng nàng lên.
Còn Tiêu Phi Vũ thì nhào nhanh xuống, nép mình sát đất.
Trong ba người, Tiêu Phi Vũ vì bận lo sợ cho Triển Mộng Bạch mà thành ra chậm phản ứng, dễ bị ám khí bắn trúng hơn hết.
Quần hùng kêu lên kinh khiếp, rồi thở phào.
Chỉ mấy người nhanh mắt trông thấy rõ ràng.
Thì ra sau lưng Triển Mộng Bạch và Tần Nhi, đều có một người, người đó hoặc vào gần, hoặc dang ra xa xa, vì cả bọn mặc áo trắng nên trong đám đông lẫn lộn, không ai nhận ra họ lúc đầu.
Đến khi ám khí được tung ra, quần hùng có người trông thấy họ vươn tay chụp Triển Mộng Bạch và Tần Nhi đưa lên cao, còn tay kia thì vung lên, phất ống tay áo mở rộng, thu trọn số ám khí vào trong.
Nội công luyện đến mức thành tựu đó, quả là sự kiện hi hữu trên giang hồ, quần hùng khâm phục không tưởng nổi!
Đến lúc đó, họ mới biết là cả hai không thuộc Bố Kỳ môn.
Và ai ai cũng lấy làm lạ là Tiêu Phi Vũ không hề né tránh, để mặc cho ám khí bắn vào mình.
Quần hùng nhao nhao lo sợ cho nàng.
Triển Mộng Bạch được buông xuống đất rồi, không kịp tìm hiểu tại sao mình bay bổng lên không, cấp tốc chạy về phía Tiêu Phi Vũ.
Trong lúc đó hai người ở sau lưng chàng và Tần Nhi vút mình lên

không, như rồng thiêng uốn khúc, đáp xuống cạnh Tiêu Phi Vũ. Một trong hai người đó bế Tiêu Phi Vũ lên, run giọng gọi :
- Vũ nhi!.... Vũ nhi!....
Y vươn tay giật mảnh bố bao đầu.
Thì ra chính là Đế Vương cốc chủ Tiêu Vương Tôn!
Và người kia là Đỗ Vân Thiên.
Triển Mộng Bạch nằm mộng cũng không tưởng là hai vị kỳ nhân đó xuất hiện tại đây, trong phút giây này! Bởi chàng đinh ninh họ đã đến Động Đình Hồ rồi!
Tuy nhiên, chàng không kịp hỏi han gì cả, vì tình trạng Tiêu Phi Vũ làm chàng rối loạn tâm thái, ngoại cảnh không làm cho chàng quan tâm đến nữa.
Tiêu Vương Tôn rơi lệ thốt :
- Gia gia không xuất thủ sớm! Gia gia hại con rồi! Song... tại sao... con không tránh né ám khí!
Lão là con người học thức uyên thâm, quán thông kim cổ, tự nhiên biết rành y thuật, thừa sức giải độc, song muốn giải trừ một chất độc, điều cần yếu là phải biết độc tính.
Trong nhất thời, làm sao tìm biết độc tính, mà trường hợp của Tiêu Phi Vũ lại không thể để dây dưa lâu.
Cho nên lão không dám xuất thủ giải cứu cho nàng khi còn mơ hồ về thực trạng của nàng.
Lão chỉ dùng thủ pháp điểm huyệt, ngăn chận chất độc ngấm sâu vào cơ thể nàng thôi.
Bởi lão quá quan tâm đến tình trạng của nàng, tinh thần căng thẳng, mồ hôi đổ ra ướt đẫm.
Tiêu Phi Vũ mở mắt ra, trông thấy cha, vừa kinh ngạc, vừa mừng rỡ, điểm một nụ cười, hỏi :
- Chàng...? Chàng có sao không?...
Rồi nàng tiếp :
- Miễn là chàng tránh được! Chàng tránh khỏi là đủ lắm rồi, phần con có đáng kể gì?
Chàng không khỏi mà con khỏi, thì khỏi mà làm gì? Gia gia, con muốn chết! Con chết cùng chàng chung một chỗ. Một mình chàng ra đi thì tịch mịch cho chàng biết bao!
Triển Mộng Bạch nghe ruột đứt từng đoạn. Ruột còn đứt, thì lời đâu còn mà thốt ra.
Đỗ Vân Thiên dậm chân thình thịch.
Quần hùng cùng cúi đầu, Tần Nhi khóc ngất.
Tiêu Vương Tôn an ủi :

- Hắn không trúng ám khí đâu con!
Lão run giọng tiếp :
- Chỉ có con! Trái lại, chỉ có con!....
Tiêu Phi Vũ chớp mắt :
- Chàng... chàng không...
Nhìn qua, thấy Triển Mộng Bạch, nàng rung người lên, rồi hôn mê trầm trầm...
Tiêu Vương Tôn đấm ngực tự trách :
- Tại sao ta không xuất thủ sớm! Ta để cho chúng chịu khổ như thế này? Tại sao?
Bỗng có tiếng thở dài từ bên trên đầu vọng xuống. Kế tiếp một người thốt :
- Phải! Nếu ngươi chịu xuất thủ sớm thì đâu có sự tình như vậy! Tuy nhiên, cũng chưa phải là muộn đâu!....
Mọi người kinh hãi, cùng ngửng đầu nhìn lên.
Trên xà nhà, có bốn chiếc chân thòng xuống, mang giầy thêu, vớ trắng, tà áo phất phơ mầu tro, mầu áo của người xuất gia!
Nhưng âm thinh trong trẻo dịu ấm, âm thinh của phái đẹp.
Ai ai cũng lấy làm kỳ.
Đỗ Vân Thiên ấp úng :
- Bằng hữu... các hạ.... đại sư... phu nhân...
Lão đổi liên tiếp bốn lối xưng hô, nhưng không thấy lối nào ổn cả, bất giác hét to :
- Các vị là ai?
Trên xà nhà, tiếng vọng xuống :
- Ngươi thử đoán xem!
Tiêu Vương Tôn trầm giọng :
- Tai hạ đang rối loạn tâm thần, không làm sao đoán được. Nếu các vị là bằng hữu chứ không là thù, thì xin đừng đùa nhau lâu hơn!
Lời nói đó có ngụ cái ý là nếu còn đùa dai thì sẽ có sự không đẹp!
Người trên xà nhà cười tiếp :
- Tuân mạng!
Hai bóng xám đáp xuống.
Họ vận áo cà sa, tay cầm xâu chuỗi, họ là hai vị tỳ khưu ni. Người bên tả mang nhiều nếp nhăn nơi mặt, chứng minh một số tuổi khá cao.
Người bên hữu tuy vượt khỏi giới hạn niên hoa, song nét đẹp chưa phai mờ.
Triển Mộng Bạch trông quen quá nhưng chưa nhận ra liền là ai.
Tiêu Vương Tôn kêu lên :

- Phu nhân... Phu nhân đã xuất gia?...
Triển Mộng Bạch cũng kêu lên :
- Triều Dương phu nhân!....
Một người chắp tay chữ thập, cười thốt :
- A Di Đà Phật! Triều Dương phu nhân đã chết rồi! Hiện tại là Tuyệt Hồng nữ nhi, không còn là Triều Dương phu nhân nữa!
Tiêu Vương Tôn lộ vẻ mơ buồn... vòng tay thốt :
- Cố hữu đã khám phá được nguồn cội nghiệp chướng, đoạn diệt tâm tình, nương mình cửa Phật, không bao lâu sẽ chứng quả niết bàn! Đáng mừng lắm!
Lão còn muốn nói thêm nhưng yết hầu vụt nghẹn, lời không thoát ra nữa!
Tuyệt Hồng đại sư, mà cũng là Triều Dương phu nhân, lộ vẻ mơ buồn như lão.
Nhưng, trong thoáng mắt, bà nở nụ cười, nói tiếp :
- Cốc chủ có nhã ý chúc lành, bần tăng xin cảm tạ!
Cả hai cùng nhìn nhau, rồi cùng tránh ánh mắt của nhau liền. Ngày nào, họ vướng bận tình triền miên, liên tiếp suốt hai mươi năm dài. Ngày nay, một cái chắp tay và một cái vòng tay, kết thúc mối liên quan dai dẳng!
Lão ni bên tả thốt :
- Nhờ đức Phật từ bi gia hộ, sư thơ đã giác ngộ hoàn toàn!
Xem ra, bà cao tuổi hơn, song lại gọi người kia là sư thơ, tự nhận mình là sư muội.
Tuyệt Hồng đại sư cười :
- Chứ sư muội chưa giác ngộ hay sao kìa?
Lão ni đáp :
- Tuy tiểu muội khám phá ra cái nghiệt căn của tình chướng sớm hơn sư thơ, song sư thơ, dù là kẻ sau lại đến trước...
Như xúc động tâm tình, bà cúi đầu xuống.
Tuyệt Hồng đại sư gắt :
- Hứ! Cái gì sớm, cái gì muộn? Làm gì mà phải phân biệt trước sau? Sư muội khiêm nhường quá đi thôi!
Lão ni ngẩng đầu lên thốt :
- Sao cũng được!
Rồi bà hướng qua Triển Mộng Bạch, điểm một nụ cười hỏi :
- Triển thí chủ còn nhớ bần ni chăng?
Triển Mộng Bạch bối rối :
- Việc đó...
Tuyệt Hồng đại sư cười nhẹ :

- Nhìn kỹ đi!
Bỗng Triển Mộng Bạch kêu lên :
- Nữ tiền bối...
Chàng không dám buông tiếp ba tiếng Xích Luyện Xà. Việc ngày trước, trên đỉnh Côn Lôn sơn, đột hiện trong ký ức.
Lão ni chấp tay chữ thập, tiếp :
- A Di Đà Phật! Yến Chi Xích Luyện Xà đã chết, bây giờ chỉ còn là Giác Hồng nữ ni thôi. Khoác chiếc áo cà sa, vất bỏ chiếc áo hồng!
Triển Mộng Bạch rất mừng.
Thế là mối tình tam giác giữa Giác Hồng đại sư và anh em Thiên Hình lão nhân từ nay hóa giải, tình cừu ân oán tiêu tan.
Chàng buộc miệng thốt :
- Kính mừng cho đại sư!
Giác Hồng đại sư mỉm cười :
- Nếu không có sư thơ Tuyệt Hồng đến tận Côn Lôn thuyết Phật pháp vô biên hóa độ, thì oan trái kia hẳn là còn vướng vất suốt đời!
Tuyệt Hồng đại sư mỉm cười :
- Hóa độ sư muội rất dễ dàng, chứ hóa độ anh em Thiên Hình, ngu thơ cảm thấy khó khăn như tìm đường lên tận cung trời. Hai người đó mà trở thành con nhà Phật là một sự không tưởng nổi! Triển thí chủ ơi! Hai người đó có nhờ bần ni chuyển cáo với thí chủ là cái giống Ngọc Phủ Hàn Cúc đó không cần phải trồng nữa, họ chỉ mong một ngày nào đó, thí chủ có dịp rảnh rỗi, đến tận Côn Lôn sơn, vào Vong Tình Tự để xem họ tụng kinh niệm Phật mà vong tình! Họ đã trở thành hai hòa thượng, với pháp hiệu là Vong Tình và Vong Tánh!
Triển Mộng Bạch nghiêng mình vâng lệnh.
Chàng thầm nghĩ :
- Thảo nào mà từ lâu ta không nghe tin tức chi về Triều Dương phu nhân! Thì ra bà đã thí phát qui y! Lại còn chịu khó đến Côn Lôn độ người!....
Chàng cũng hết sức lấy làm lạ về việc anh em Thiên Hình và Yến Chi Xích Luyện Xà cùng xuất gia nương Phật!
Quả là Triều Dương phu nhân khéo nói, mới cảm hóa được ba người có tánh khí cổ quái nhất trần đời!
Tiêu Vương Tôn thở dài thốt :
- Không ngờ phụ.. đại sư lại làm được một đại công đức, tự độ mình còn độ được người!
Song, đại sư có thể độ được tiểu nữ chăng?
Tuyệt Hồng đại sư cười nhẹ :
- Nếu là ngày trước thì bần ni không dám khoe khoang, nhưng ngày

nay thì khác, bần ni có được một sư muội chuyên khoa trị độc, thì thương thế của tiểu nữ thí chủ không còn đáng ngại nữa!
Tiêu Vương Tôn rất mừng :
- Đa tạ đại sư!....
Lão biết Yến Chi Xích Luyện Xà ngày trước là tay chuyên dụng độc, lại thêm Triều Dương cũng có y thuật rất cao, thì trường hợp của Tiêu Phi Vũ không còn nghiêm trọng nữa!
Bỗng Tiêu Phi Vũ kêu lớn một tiếng, tỉnh lại rồi run giọng thốt :
- Chàng không chết!.... Tôi không muốn chết!.... Tôi không muốn nghĩ đến cái chết nữa!....
Biết rằng thương thế của nàng không còn đáng lo ngại nữa, song nghe nàng nói thế, Triển Mộng Bạch vô cùng chua xót.
Chàng an ủi nàng :
- Vũ muội không thể chết đâu! Hãy yên tâm!
Tiêu Phi Vũ thốt qua nức nở :
- Bạch ca dối tiểu muội!.... Tiểu muội biết... mình...
Tuyệt Hồng đại sư xoa đầu nàng an ủi :
- Không sao đâu, cô bé. Trời thương nên khiến cô bé mặc nhiều lớp y phục, lại xúi gặp bọn bần ni, cô bé không thể chết được!
Tiêu Phi Vũ ngẩng đầu, nhìn đại sư qua màn lệ :
- Thật vậy sao? Tôi không thể chết hở sư bà?
Tuyệt Hồng đại sư cười, gật đầu :
- Tự nhiên là thật! Chỉ cần Tiêu thí chủ và Triển thí chủ chấp thuận cho cô bé vắng mặt trong mấy hôm, bọn bần ni đem cô bé về...
Triển Mộng Bạch đáp gấp :
- Vãn bối chấp thuận ngay!....
Nhưng biết mình hớ hênh, chàng đỏ mặt cúi đầu, bỏ dở câu nói.
Tiêu Vương Tôn nói :
- Như vậy là tại hạ phải làm phiền đến hai vị rồi!....
Bỗng Tuyệt Hồng đại sư vụt phi thân đến trước mặt Tần Nhi, vươn tay nắm cổ tay nàng.
Một tiếng kêu vang lên, thanh chủy thủ trong tay nàng rơi xuống nền.
Tần Nhi rít lên :
- Buông! Buông tay tôi ra! Xin các người đừng lưu ý đến tôi!
Tuyệt Hồng đại sư hỏi :
- Nữ thí chủ còn trẻ tuổi, sao lại muốn chết sớm thế?
Tần Nhi vừa khóc vừa gào to :
- Tôi còn sống được nữa sao chứ? Tôi sống được sao chứ?
Rồi nàng tiếp :
- Tôi là người được mua để trao cho Triển công tử tùy nghi sử dụng,

như thế tôi đã trở thành người nhà họ Triển. Nhưng tôi lại bị gã ấy làm ô nhục, thì chỉ có cái chết mới rửa được sự nhục nhã này. Đại sư ơi! Hãy để tôi chết!
Quần hùng đều thán phục sự trung trinh của nàng, ai ai cũng thương cảm, cùng bước tới định khuyên ngăn.
Triển Mộng Bạch cũng bước tới bên nàng.
Tần Nhi che mặt thốt :
- Triển công tử ơi! Tần Nhi không dám nhìn công tử nữa đâu! Công tử hãy đi nơi khác đi!
Tuyệt Hồng đại sư gắt :
- Tại sao lại không dám nhìn? Triển công tử có khi nào lại khi rẻ nữ thí chủ đâu! Đừng nghĩ quẩn mà hành động nông nỗi.
Triển Mộng Bạch tiếp :
- Phải đó! Tại hạ hết sức cảm kích ân đức của cô nương. Nếu tại hạ xem thường cô nương thì đâu phải là con người nữa!
Tần Nhi khóc nấc lên :
- Vô luận công tử nói gì, tôi... tôi cũng không còn mặt mũi nào theo hầu hạ công tử nữa!.... Chỉ có Tiêu cô nương mới là người xứng đáng...
Tiêu Phi Vũ vốn có hảo cảm với Tần Nhi từ trước, tuy không bước đến an ủi nàng, cũng lên tiếng thốt :
- Cô nương đừng nói thế! Cô nương vẫn xứng đáng như thường!
Tần Nhi lắc đầu :
- Tiêu cô nương ơi! Tôi không mong gì hơn là cô nương và Triển công tử hưởng phúc bên nhau suốt đời! Tôi thành thật cầu chúc cho hai người có một cuộc đời sáng lạng. Còn tôi, tôi không đáng được cho ai thương cảm. Tôi nhơ nhuốc lắm rồi cô nương ơi!
Tiêu Phi Vũ thở dài, xót thương cho Tần Nhi!
Bổng Hùng Chánh Hùng cao giọng :
- Phu nhân không chịu theo về với Triển công tử, thì còn cái chức vị Chưởng môn Bố Kỳ môn đó chi? Với chức vị đó, phu nhân làm sao chết được?
Quần hùng phụ họa :
- Phải! Hùng đại ca nói đúng!
Tần Nhi cười thảm thốt :
- Vừa rồi tôi nói thế là nhân biến mà phải tùng quyền, chứ thực sự Bạch Bố kỳ là của Triển công tử, chính công tử mới là Chưởng môn!
Triển Mộng Bạch nghiêm sắc mặt :
- Nếu muốn tiếp thọ chức Chưởng môn, tại hạ đã đáp ứng với Tần lão tiền bối rồi, đâu phải chờ đợi đến hôm nay...

Chàng tiếp :
- Cô nương khám phá âm mưu Dương Toàn, bảo vệ được thinh danh của Bố Kỳ môn khỏi bị kẻ gian lợi dụng làm điều phi nhân bất nghĩa. Như vậy, cô nương phải là người theo thọ chức vị đó mới hợp lý! Thiết tưởng ở thế giới bên kia, Tần lão tiền bối cũng hài lòng, và biết đâu chính anh hồn của người xét xử, đã để Bạch Bố kỳ về tay cô nương?
Quần hùng hoan hô vang dội :
- Phải! Phải lắm! Phu nhân có cái ân trọng đối với bổn môn, thì ngoài phu nhân ra, chẳng còn ai đáng nhận chức hơn!
Tần Nhi bối rối :
- Tôi... Tôi xuất thân từ giới yên hoa... lại danh ô xú tiết... tôi làm sao tiếp nhận được một danh dự lớn lao như vậy?...
Tuyệt Hồng đại sư trầm giọng :
- Không có ai cho cô nương là kẻ hèn hạ cả! Trái lại cô nương xứng đáng được mọi người ngưỡng mộ!
Quần hùng lại reo lên :
- Đại sư nói rất đúng!
Giác Hồng đại sư đã chen vào :
- Hà huống, nếu luận về ti tiện, thì bần ni cũng có một dĩ vãng không trong sạch gì cho lắm! Vậy mà bần ni cũng có can đảm sống đến ngày nay thay!
Tuyệt Hồng đại sư mỉm cười :
- Sư muội nói phải đó! Ngu thơ thấy cô nương này có tánh khí giống sư muội quá, sư muội hãy thu nàng làm đệ tử đi!
Giác Hồng đại sư cười nhẹ :
- Tần Nhi cô nương bằng lòng chứ?
Tần Nhi chưa kịp đáp thì Triển Mộng Bạch và Tiêu Phi Vũ ứng tiếng liền :
- Tất nhiên là bằng lòng rồi!....
Cả hai cùng nhìn nhau, cùng cười, rồi Tiêu Phi Vũ tiếp :
- Tần Nhi cô nương còn chờ gì chưa quỳ xuống?
Tần Nhi vội quỳ xuống, run run giọng :
- Đại sự.. à... Sư phụ! Nếu lão nhân gia thu nhận tôi làm đồ đệ thì... tôi không dám nghĩ đến cái chết nữa!
Giác Hồng đại sư cười lớn :
- Tốt!.... Tốt quá! Cô nương theo bần ni học nghệ mấy năm. Sau đó, nếu các vị trong Bố Kỳ môn còn muốn suy cử cô nương làm Chưởng môn thì lúc đó...
Tiêu Vương Tôn cười chen vào :

- Lúc đó, cao đồ của Giác Hồng đại sư đã có đủ tư cách làm Chưởng môn Bố Kỳ môn, như vậy còn ai phản đối!
Quần hùng reo hò tán đồng ngay.
Bỗng Tiêu phi Vũ hỏi :
- Chẳng hay cao đồ của Giác Hồng đại sư có muốn làm nghĩa nữ của gia gia tôi chăng?
Tiêu Vương Tôn vuốt râu cười hì hì :
- Liễu đầu định trả lễ phải không! Người ta vừa bảo là ngươi xứng đôi với Triển Mộng Bạch. Bây giờ đề nghị như thế là để tạ ơn chắc?
Quần hùng cười vang, Triển Mộng Bạch thẹn đỏ mặt.
Tiêu Phi Vũ cũng thẹn, nũng nịu :
- Gia gia trêu tức con đó nhé!
Trong lòng nàng có bao nhiêu hoa, tất cả hoa đều nở rộ.
Tuyệt Hồng cao giọng :
- Không phải mất thì giờ nữa! Tiêu thí chủ có nhận hay không?
Tiêu Vương Tôn mỉm cười :
- Tự nhiên là nhận!
Tuyệt Hồng đại sư cười lớn :
- A Di Đà Phật! Lành thay! Lành thay!
Tần Nhi đến trước mặt Tiêu Vương Tôn, quì xuống lạy đủ lễ. Bây giờ nàng không còn u buồn như trước nữa.
Đúng lúc đó, lão già quét dọn đại sảnh cho cuộc họp, đột nhiên bước ra vỗ tay cười vang.
Đôi mắt của lão từ nhiều năm qua chưa hề mở rộng, bây giờ giương to lên.
Hùng Chánh Hùng cao hứng, cất tiếng sang sảng :
- Được cao đồ của Giác, Tuyệt sư thái, nghĩa nữ của Đế Vương cốc chủ, chấp chưởng quyền Chưởng môn là một vinh hạnh. Từ lâu lắm rồi, chưa có cuộc vui nào lớn lao bằng, vậy phải mở tiệc mừng mới được!
Quần hùng reo lên :
- Đồng ý! Đồng ý!
Hùng Chánh Hùng tiếp :
- Tại hạ phải đảm trách cuộc tiệc này, mong các vị tiền bối cho bổn môn được dịp kính mừng mấy chén rượu!
Tuyệt Hồng đại sư thốt :
- Hảo ý của các vị, bần ni xin tiếp thọ, song vì thương thế của Tiêu cô nương, bần ni xin cáo từ ngay để có đủ thời giờ chữa trị. Mong các vị hiểu cho, tiện đây, bần ni xin cáo từ.
Quần hùng không thể cầm dược, đành để hai vị đại sư ra đi.

Giác Hồng đại sư tiếp :
- Còn một việc này, bần ni muốn nói cùng các vị thí chủ.
Hùng Chánh Hùng nghiêm nét mặt :
- Đại sư cứ phân phó!
Giác Hồng đại sư tiếp :
- Tạm thời, bần ni xin giữ bí kíp của Bố Kỳ môn. Còn lá Bạch Bố kỳ, Hùng thí chủ hãy cất đi. Và từ nay, Hùng thí chủ tạm thay quyền chiêu quân môn hộ!
Hùng Chánh Hùng đáp ngay :
- Tuân mạng!
Tần Nhi vụt thốt :
- Tôi có điều thỉnh cầu!
Hùng Chánh Hùng cung kính :
- Chưởng môn cứ chỉ giáo, và xin đừng nói đến hai chữ thỉnh cầu, miễn cho mọi người khỏi áy náy.
Tần Nhi chỉ sang lão già tiếp :
- Lão là người sống sót dưới tay Dương Toàn. Xin các vị hãy quan tâm chiếu cố đến lão.
Hùng Chánh Hùng gật đầu :
- Chưởng môn yên trí!
Tuyệt Hồng đại sư quay qua Tiêu Vương Tôn điểm một nụ cười :
- Cốc chủ thứ lỗi cho nhé! Bần ni mang lịnh ái đi, còn Giác Hồng sư muội cũng đoạt luôn nghĩa nữ của Cốc chủ!
Tiêu Vương Tôn cười nhẹ :
- Dù không muốn cũng phải để cho hai vị chia tay. Hai vị nhớ cho là lão phu rất vui lòng và hết sức cảm kích!
Đỗ Vân Thiên tiếp luôn :
- Giá như Tiêu cốc chủ có buồn thì còn chàng rể kia chi, hẳn là Cốc chủ không đến nỗi tịch mịch đâu!
Triển Mộng Bạch và Tiêu Phi Vũ thẹn đỏ mặt.
Tuyệt Hồng đại sư mỉm cười, bảo Tiêu Phi Vũ :
- Đi thôi!
Tiêu Phi Vũ giật mình :
- Đi đâu?
Tuyệt Hồng đại sư gắt :
- Còn đi đâu nữa? Bước tới tạm biệt nhau đi rồi mình cùng lên đường chứ!
Tiêu Phi Vũ ngó xuống :
- Ai cần nói với chàng!
Nàng liếc xéo qua Triển Mộng Bạch.

* * * * *
Đưa hai vị đại sư đi rồi, Tiêu Vương Tôn, Đỗ Vân Thiên và Triển Mộng Bạch ngồi đối diện với nhau, trầm ngâm một lúc.
Sau đó, Triển Mộng Bạch mới hỏi đến lý do đưa hai vị lão anh hùng đến nơi này.
Đỗ Vân Thiên cất tiếng :
- Hôm đó, ta và ngươi chia tay, không đầy hai ngày sau, ta theo kịp Tiêu Vương Tôn.
Chuyến này đúng ra là chính Cốc chủ tìm ta.
Triển Mộng Bạch vội hỏi :
- Tiền bối theo kịp... theo kịp...
Tiêu Vương Tôn mỉm cười :
- Hiện tại ngươi cứ gọi ta là Cốc chủ như mọi người, chứ còn hai tiếng nhạc phụ, ngươi chưa quen miệng đâu!
Quần hùng phá lên cười, Đỗ Vân Thiên cũng phụ họa theo. Niềm vui tràn ngập đại sảnh.
Triển Mộng Bạch đỏ mặt tiếp :
- Tiền bối theo kịp... nhạc... nhạc phụ, thế thì bệnh tình của Đỗ cô nương đã thuyên giảm nhiều rồi chứ?
Ai ai cũng tưởng chàng chưa gọi được như vậy, cho nên Tiêu Vương Tôn và Đỗ Vân Thiên nhìn nhau mà cười.
Quần hùng lại vỗ tay reo vang.
Đỗ Vân Thiên đáp :
- Sau khi thương lượng với nhau, ta và nhạc phụ của ngươi nghĩ là không cần phải chữa trị cho Quyên nhi gấp.
Triển Mộng Bạch lấy làm kỳ :
- Tại sao?
Đang vui, Đỗ Vân Thiên bỗng trầm gương mặt, thở dài đáp :
- Lắm lúc, tỉnh không có lợi bằng mê!
Câu nói có ý nghĩa xa xôi, nhưng Triển Mộng Bạch cũng hiểu được phần nào.
Chàng cúi đầu không nói gì nữa.
Đỗ Vân Thiên không muốn làm buồn mọi người, liền cười tiếp :
- Nếu Quyên nhi được an tịnh suốt đời thì cũng là một sự tốt đẹp cho nó, ngươi nên mừng cho nó mới phải!
Triển Mộng Bạch lắc đầu :
- Nhưng, nhưng...
Đỗ Vân Thiên vụt cười lớn :
- Có được một con rể như Hắc Yến Tử, ta cũng mãn nguyện lắm rồi!
Thế là lão không còn hận chàng đã bỏ rơi Đỗ Quyên. Triển Mộng

Bạch cảm kích vô cùng, sụp xuống lạy tạ.
Tiêu Vương Tôn mỉm cười, hỏi Đỗ Vân Thiên :
- Lão phu đã thu nhận một nghĩa nữ, Đỗ huynh không thu nhận một nghĩa nam nào sao?
Đỗ Vân Thiên thoáng giật mình nhưng hiểu ngay thâm ý của Tiêu Vương Tôn, đưa tay vuốt râu, bật cười lớn :
- Lão phu sợ mình không đảm đương nổi!
Vừa đáp lão vừa nhìn qua Triển Mộng Bạch.
Ánh mắt của lão nói lên một sự hài lòng hoàn toàn.
Lão chờ Triển Mộng Bạch tỏ thái độ.
Triển Mộng Bạch hội ý thầm nghĩ :
- Nếu được như vậy là mọi thắc mắc của ta đối với cha con họ sẽ được cởi mở trọn vẹn!
Chàng không do dự, quì xuống lượt nữa, cao giọng thốt :
- Hài nhi xin làm lễ với nghĩa phụ.
Chàng lạy đủ chín lạy.
Đỗ Vân Thiên khoan khoái phi thường, vừa cười vừa gật gù :
- Lão phu từng hận mình không có con trai, không ngờ lúc gần chui vào lòng đất lại có đứa con tài ba xuất chúng!
Quần hào vỗ tay hoan nghinh.
Đỗ Vân Thiên với tay đỡ chàng, nhìn đăm đăm như mới gặp Triển Mộng Bạch lần đầu tiên.
Triển Mộng Bạch không hiểu lão có ý tứ gì lại nhìn chàng chăm chú như vậy.
Tuy nhiên chàng cảm xúc vô cùng, nhận thấy sự tình chuyển biến hết sức êm đẹp cho chàng, bất giác chàng rơi lệ, toàn thân run run, không còn thốt được tiếng nào.
Bỗng Hùng Chánh Hùng cất tiếng oang oang :
- Cuộc bố trí của chúng ta có thể cho là nghiêm mật hơn tường đồng vách sắt, không làm sao một người ngoài vào lọt. Ngờ đâu...
Đưa tay chỉ Tiêu Vương Tôn và Đỗ Vân Thiên, tiếp :
- Ngờ đâu các vị tiền bối xem chỗ này như bãi đất hoang, thuận ý ra vào, thật là tại hạ hết sức... khó chịu!.... Khó chịu vì mình tự hào không đúng chỗ, càng tự hào càng cảm thấy tự ái bị chạm mạnh.
Ngừng lại một chút, y tiếp :
- Tuy nhiên trong cái tức, có cái hả bù lại! Nếu chẳng có hai vị tiền bối xuất hiện thì hôm nay Bố Kỳ môn hẳn là phải bị tiêu diệt trong tay gã gian manh đó rồi! Cái sự khó chịu đó biến thành niềm cao hứng! Toàn thể huynh đệ chúng ta, mỗi người phải kính nhị vị một chén rượu để tỏ lòng tri ân!

Trong khoảnh khắc, cuộc rượu được bày ra.
Mọi người vào cuộc, ai ai cũng cởi mở tâm tình.
Đang lúc họ hân hoan chuốc chén, bỗng có tiếng gió rít lên, nghe vun vút.
Gió lướt qua đầu quần hùng, rồi ba tiếng bốp, bốp, bốp tiếp theo.
Thì ra ba mũi tên dài màu trắng từ bên ngoài xuyên qua cửa sổ bay vào, cắm phập nơi trần nhà.
Ba mũi tên có hình thức cực kỳ cổ quái.
Quần hùng đang cười cười, nói nói, liền im bặt. Không gian trầm tịnh như cảnh chết.
Trừ một Tiêu Vương Tôn ngồi điềm nhiên nhẹ vuốt chòm râu, tất cả đều biến sắc.
Hùng Chánh Hùng can đảm có thừa, bước đến cạnh cửa sổ, thốt vọng ra ngoài :
- Bằng hữu nào đó, từ đâu đến? Muốn chỉ giáo điều chi, xin đường hoàng ra mặt đi!
Từ trong chỗ tối tăm ở bên ngoài, có tiếng đáp vọng vào :
- Bằng hữu nào ở trong đại sảnh đó? Anh em tại hạ đến đây không phải với ác ý, bất quá muốn xem qua một chút thôi.
Âm thinh phát đi với một khí lực sung mãn, chứng tỏ người bên ngoài có võ công rất cao.
Trong bóng tối, nhiều bóng người dao động, chứng tỏ có một số đông ở bên ngoài.
Hùng Chánh Hùng cao giọng :
- Xem cái chi?
Bên ngoài đáp :
- Trong bổn môn, có một nam một nữ phản bội trốn đi, đồng thời đánh cắp một số vật báu mang theo mình. Bọn tại hạ muốn vào xem chúng có mặt ở trong đó hay không?
Hùng Chánh Hùng bật cười cuồng dại :
- Bằng hữu muốn gì, ít nhất cũng phải cho tại hạ biết thân phận, lai lịch chứ! Đâu có thể ngang nhiên mà vào lục soát dễ dàng như vậy? Chẳng lẽ các bằng hữu xem bọn này chẳng đáng đồng tiền?
Bên ngoài đối phương cười hắc hắc :
- Các vị đã thấy ba mũi Đoạt Hồn Ngân Tiễn đó, mà không đoán ra lai lịch bọn tại hạ, thì thực là có mắt không ngươi rồi!
Quần hùng nhao nhao lên :
- Đoạt Hồn Ngân Tiễn? Tín hiệu của môn phái nào?
Không ai biết cả!
Ho là những tay từng lê gót khắp sông hồ, nghe nhiều biết rộng, vậy

mà chẳng một ai nhận ra lai lịch ba mũi tên.
Có người thốt :
- Trong bọn chúng ta, Trương lão tam là người giỏi khinh công hơn hết, vậy lão Trương lên đó nhổ mấy mũi tên ra xem, kỳ may tìm thấy một đặc điểm gì giúp cho sự nhận xét của chúng ta chăng?
Triển Mộng Bạch và Đỗ Vân Thiên bị Tiêu Vương Tôn ngăn trở, nên ngồi bất động, chờ xem diễn biến.
Nếu không như vậy thì họ đã xuất thủ rồi, vì cả hai đều nóng tính như nhau, dễ gì họ chịu nổi sự khiêu khích của đối phương!
Một hán tử có thân vóc gầy như que củi, nhún chân vọt mình lên trần nhà, tay tả đeo vào cây kèo ngang, tay hữu rút ba mũi tên, nhìn thoáng qua rồi buông mình đáp xuống, lắc đầu thốt :
- Chịu thôi! Tiểu đệ không nhận ra rồi!
Một người kế cận chụp lấy ba mũi tên, xem một lúc rồi cau mày :
- Tên không có chữ, không có dấu hiệu gì cả, song hình thức thì lạ thường!
Mọi người đồng loạt hỏi :
- Lạ như thế nào?
Người đó đáp :
- Đầu tên như đầu rắn... Hay là của Tróc Xà Nhân trong Cái Bang?... Mà cũng không phải!
Trước sau Hùng Chánh Hùng vẫn đứng cạnh cửa sổ, lưu ý đến bên ngoài.
Lúc đó y lên tiếng :
- Có hai vị Tiêu và Đỗ lão anh hùng đó, sao các huynh đệ không thỉnh giáo?
Quần hùng ạ lên một tiếng :
- Chúng ta quên mất!
Bỗng Trương lão tam rung người kêu gấp :
- Không xong... Tiểu đệ....
Quần hùng kinh hãi :
- Cái gì thế? Tại sao...
Trương lão tam ú ớ, hai tay vung lên, hai cánh tay cứng đờ thẳng ra, không làm sao co lại được, mồ hôi ướt đẫm trán, mặt đổi sắc.
Quần hùng hết sức lo sợ cho y, nhưng không ai biết tại sao, và cũng chẳng ai biết làm gì để giúp y, họ quên luôn cả việc lướt tới đỡ y cho khỏi ngã.
May thay, Tiêu Vương Tôn vụt đứng lên, vọt mình tới, xuất thủ nhanh như gió, điểm vào mấy nơi huyệt đạo trên mình họ Trương, từ hai bàn tay đến đôi vai.

Ba mũi tên rơi từ bàn tay y xuống đất, kêu loảng xoảng.
Với thần sắc nghiêm trọng, Tiêu Vương Tôn nhặt ba mũi tên cầm tay.
Quần hùng kêu lên :
- Tên có độc! Cốc chủ hãy cẩn thận!
Tiêu Vương Tôn gật đầu :
- Đúng vậy, tên có độc mà lại là chất kịch độc, chạm vào da là ngấm vào cơ thể liền, không cần phải có vết trầy. Song các vị không phải lo cho lão phu, không có chất độc nào chạm vào người lão phu nổi. Lão đã luyện thành công phu biến thân thể lão cứng như kim cương, đôi bàn tay của lão có thể đưa vào lửa, hoặc nước sôi mà chẳng hề hấn gì.
Thì nói chi độc dược!
Tiêu Vương Tôn xem ba mũi tên một lúc, lắc đầu gọi Đỗ Vân Thiên :
- Lão phu không nhận ra rồi, Đỗ huynh xem thử...
Đỗ Vân Thiên lấy khăn xuống, bao tay cẩn thận, đoạn tiếp ba mũi tên xem, rồi lắc đầu luôn.
Tiêu Vương Tôn thở dài :
- Đỗ huynh không biết thì còn ai biết nổi!
Hùng Chánh Hùng hấp tấp hỏi :
- Thương thế của Trương lão tam có sao không?
Tiêu Vương Tôn đáp :
- Lão phu đã điểm huyệt, ngăn chận chất độc ngấm nhanh, về sinh mạng thì không đáng ngại, chỉ sợ hai cánh tay...
Người học võ mà bị phế bỏ hai cánh tay thì còn gì đau khổ cho bằng?
Quần hùng vừa bi thương cho đồng đạo, vừa căm hận đối phương, cùng nhao nhao lên :
- Bất chấp chúng thuộc môn phái nào, ta cũng kéo ra đó, quyết liều một trận sống chết.
Bên ngoài, đối phương cười lạnh :
- Cho các vị một thời gian ngắn suy nghĩ kỹ, xem các vị có hiểu được lai lịch bọn tại hạ chăng?
Một tiếng gió rít lên, một vật sáng bay ngang đầu Hùng Chánh Hùng, cắt đứt một đóa hoa thêu nổi trên chiếc mũ. Đóa hoa bay đi, lượn như cánh bướm.
Vệt sáng đó đập vào tường, kêu bốp một tiếng, cắm luôn tại đó.
Thì ra là một viên đạn sắt, nhỏ bằng hạt đậu.
Hùng Chánh Hùng có là gang là sắt cũng phải xám mặt. Nếu đối phương quyết hạ độc thủ thì y đã mất mạng rồi, tài gì y tránh được ám khí đó!

Bên ngoài có tiếng cười lớn :
- Ác Quỉ Môn không đến nỗi tàn bạo, nên không nỡ nhắm yết hầu bằng hữu đó! Chỉ cảnh cáo bằng hữu thôi. Giả như các vị biết điều một chút, thì hòa khí giữa chúng ta không bị thương tổn! Ngược lại, các vị sẽ chịu trách nhiệm về cuộc đổ máu, nếu bắt buộc phải có máu đổ!
Một người khác tiếp nối :
- Tốt hơn các vị nên buông vũ khí, ngồi yên một chỗ, để bọn tại hạ vào lục soát, tìm kẻ phản bội sư môn. Đừng để bọn tại hạ chờ lâu mà chuốc lấy phiền phức!
Tiêu Vương Tôn cau mày :
- Ác Quỷ môn!.... Đỗ huynh có nghe đến phái đó chăng?
Đỗ Vân Thiên lắc đầu :
- Không hề!
Rồi lão tiếp :
- Tại hạ biết rõ lai lịch từng môn phái một trên giang hồ, nhưng bình sanh chưa nghe ai nói đến Ác Quỉ Môn!
Tiêu Vương Tôn trầm giọng :
- Ám khí đó thuộc hàng bá đạo, đủ làm hậu thuẫn cho một cuộc tranh hùng, tại sao họ không dám vào ngay mà còn phải thương lượng? Hay là...
Đảo mắt nhìn ra bên ngoài một thoáng, Cốc chủ tiếp :
- Hay là họ không đông người cho lắm! Bởi lực lượng kém, nên họ phải hư trương thanh thế?
Quần hùng cho là phải.
Triển Mộng Bạch thở dài :
- Rất tiếc hài nhi chưa lành nội thương...
Tiêu Vương Tôn mỉm cười :
- Nếu không thì ngươi xung phong ra đó, phải vậy chăng?
Triển Mộng Bạch cười khổ :
- Nhạc phụ nói đúng!
Quần hùng lại nhao nhao lên :
- Ra! Chúng ta cùng ra ngay!
Tiêu Vương Tôn trầm giọng :
- Địch tối, ta sáng, họ có lợi hơn, Nếu ta liều là phải hao tổn sanh mạng! Hà huống, lão phu thấy bên trong sự tình, có uẩn khúc sao đó!....
Triển Mộng Bạch hỏi :
- Uẩn khúc như thế nào?
Tiêu Vương Tôn trầm ngâm một lúc :

- Hiện tại, ta chưa dám quả quyết như thế nào. Tuy nhiên, ta có phương pháp tra cứu.
Quay qua Hùng Chánh Hùng, lão tiếp :
- Xin Hùng đại hiệp lùi lại, nhường cho lão phu đối thoại với họ.
Hùng Chánh Hùng chấp nhận ngay :
- Tuân mạng!
Y lùi lại.
Bên ngoài, ba mũi tên nữa bay vào, đồng thời có tiếng quát :
- Thời hạn đã qua rồi...
Tiêu Vương Tôn cất tiếng :
- Xin chậm lại một chút, tại hạ có điều thỉnh giáo.
- Đáp ứng hay không là do các vị, còn thỉnh giáo điều gì nữa?
Tiêu Vương Tôn hỏi :
- Cứ theo sự ức đoán của tại hạ, thì các vị từ Miêu Nhân Sơn tại biên giới đất Điền đến đây, mà Ác Quỉ Môn là thối thân của Điểm Thương Bát Kiếm ngày trước. Có đúng vậy chăng?
Đối phương im lặng một lúc lâu.
Đoạn, một người bật cười cuồng dại :
- Bằng hữu kiến thức khá đó! Đúng vậy! Bổn môn là Điểm Thương Bát Kiếm phái phục hưng!
Đối phương im lặng một lúc lâu.
Đoạn, một người bật cười cuồng dại :
- Bằng hữu kiến thức khá đó! Đúng vậy! Bổn môn là Điểm Thương Bát Kiếm phái phục hưng!
Quần hùng cùng đưa mắt nhìn nhau, thầm nghĩ :
- Cũng may, nhờ có Đế Vương cốc chủ đa văn quảng kiến, đoán được lai lịch của Ác Quỷ môn!
Đỗ Vân Thiên hết sức kỳ quái, nghĩ :
- Làm gì có Ác Quỷ môn tại Điền Nam? Mà Điểm Thương Bát Kiếm phái đã tan rã từ lâu, còn ai mà đứng ra trùng hưng tái lập? Một việc trọng đại như vậy xảy ra trong giang hồ, tại sao ta không nghe nói đến?...
Tiêu Vương Tôn chớp mắt, chừng như có một chủ trương, rồi trầm giọng tiếp nối :
- Ác Quỷ môn phục hưng được Điểm Thương Bát Kiếm phái, hẳn là có một lực lượng phi thường, tại hạ tài sức bao nhiêu mà dám kháng lịnh?
Đối phương hỏi lại :
- Thế là các vị đáp ứng?
Tiêu Vương Tôn cười nhẹ :

- Tự nhiên! Xin mời các vị vào lục soát!
Quần hùng sửng sốt, tự hỏi đường đường một Cốc chủ oai trấn bốn phương, tại sao lão lại khiếp sợ như thế! Lão chẳng ngại mất mặt sao?
Nhưng Tiêu Vương Tôn đã đáp ứng rồi, còn ai dám có ý kiến gì nữa!
Chỉ có Đỗ Vân Thiên hiểu được thâm ý của Tiêu Vương Tôn, rằng lão ấy có một biện pháp chi đó, nên bằng lòng để cho bọn bên ngoài tự ý hoạt động.
Tiêu Vương Tôn lùi lại, thì thầm bên tai Đỗ Vân Thiên mấy câu, Đỗ Vân Thiên mỉm cười, gật đầu :
- Hay lắm! Hay lắm!
Bên ngoài có tiếng cười vang :
- Thức thời đấy! Có vậy mới bảo đảm sự an toàn cho các vị chứ!
Tiếp theo đó, là một lịnh truyền :
- Triệu tam đệ, Tần tứ đệ theo ngu huynh vào, còn Vương nhị đệ, Thạch ngũ đệ, Ngô thất đệ, Trương bát đệ điều động bảy mươi hai hiệp sĩ của bổn môn canh phòng bên ngoài.
Còn lại bao nhiều người, phân nhau thần sát chung quanh, tuyệt đối không cho ngoại nhân vào quấy nhiễu!
Nhiều tiếng vâng vang lên.
Quần hùng kinh hãi, nghĩ :
- Ác Quỷ môn đông người đến thế à?
Tiêu Vương Tôn điểm nhẹ một nụ cười.
Nụ cười biểu hiện rõ rệt sự khinh thường trước một trường hợp cực kỳ nghiêm trọng.
Quần hùng lấy làm lạ, chẳng biết lão có ý tứ gì.
Không lâu lắm, ba bóng người rời chỗ tối bước ra.
Tiêu Vương Tôn lập tức làm nghiêm, chờ xem diễn tiến.
Ba người đó, có thân vóc cao, hành động linh hoạt, vận y phục chẹt màu đen. Mang mặt nạ quỷ bằng đồng xanh, hông đeo túi da, tay hữu bao da đen.
Trông thấy họ, ai cũng rợn người.
Cả ba không theo cửa lớn, phi thân vút qua cửa sổ, vào phòng.
Một người thốt :
- Xin các vị bằng hữu tôn trọng lời hứa, anh em tại hạ không muốn sanh sự với nhau.
Tiêu Vương Tôn đáp :
- Bọn tại hạ có gan bằng trời, cũng không dám thất tín!
Người đó gật đầu :
- Tốt! Chắc bằng hữu là thủ lãnh của toàn thể! Vậy xin cho biết quý

danh!
Tiêu Vương Tôn cúi đầu :
- Tại hạ là kẻ vô danh, có nói ra các vị cũng chẳng biết được, xin miễn cho! Các vị cứ tự tiện lục soát!
Bọn chúng bắt đầu hành sự, đi qua một lượt trước mặt quần hùng, rồi trở lại một lượt nữa.
Chúng không chú ý đến ai ngoài Triển Mộng Bạch. Chúng cười cười với nhau, có vẻ đắc ý.
Quần hùng hết sức căm phẫn, cho rằng bình sanh chưa hề gặp một sự nhục nhã như đêm nay!
Lạ lùng thay, Đỗ Vân Thiên vắng mặt, không ai biết lão biến từ lúc nào, đi đâu.
Bọn áo đen bước đến cạnh cửa sổ, như để rút lui.
Một trong ba người vòng tay thốt :
- Phản đồ của bổn môn không có mặt tại đây. Bọn tại hạ xin cáo từ, và mong các vị thứ cho tội quấy nhiễu!
Tiêu Vương Tôn mỉm cười :
- Các vị thủ soát lại một lượt nữa xem, cho chắc ý!
Người áo đen lắc đầu :
- Không cần! Hảo ý của bằng hữu bọn tại hạ xin đa tạ. Bọn tại hạ đã xem kỹ lắm, quả thật không...
Bất thình lình, cả ba cùng vung tay.
Hơn năm vệt sáng đen từ sáu bàn tay bay ra, bắn vào mình Triển Mộng Bạch.
Dù Triển Mộng Bạch có tài tránh cũng không tránh kịp.
Dù quần hùng có tài tránh, cũng không làm sao can thiệp kịp lúc để giải cứu chàng.
Ai ai cũng biến sắc mặt, cầm chắc Triển Mộng Bạch phải mất mạng.
Nhưng Tiêu Vương Tôn đã có chủ trương, hiển nhiên là có đề phòng.
Lão khẽ nhích động thân hình, liền theo đó một sợi dây màu vàng, dài hơn trượng, như một con rồng, vươn mình bay tới. Sợi dây quấn thành vòng tròn, làm ám khí chui tọt vào vòng tròn đó. Dĩ nhiên không còn bắn vào mình Triển Mộng Bạch được nữa.
Ám khí là Đoạt Hồn Ngân Tiễn, vòng tròn như ống đựng tên, ám khí chui vào ống là nằm yên.
Bọn đại hán áo đen nằm mộng cũng không tưởng nổi một kẻ vô danh lại có võ công quán tuyệt trần gian như vậy.
Chúng định phóng ám khí rồi, là vọt qua cửa sổ ra ngoài liền. Song, trước bản lĩnh siêu kỳ của Tiêu Vương Tôn, cả ba sững sờ, quên

mất việc thoát chạy.
Quần hùng hét lên vang dội :
- Bắt bọn võ sĩ ác đồ trị tội! Đừng để cho một tên nào chạy thoát!
Bọn áo đen giật mình, vội vung tay lượt nữa, tung tiễn độc ngăn chận quần hùng, hòng thoát thân.
Tiêu Vương Tôn chuyện bộ, đứng ám trước quần hùng. Đường dây vàng bay ra lượt nữa, cuộn tròn, hút số tên vào lỗ.
Nhân gần đây, Tiêu Vương Tôn thấy trên giang hồ càng ngày càng sản xuất nhiều ám khí, ám khí lại càng ngày càng độc, do đó lão nghĩ ra cách chế luyện một đường dây, hầu hóa giải mọi thứ ám khí.
Quần hùng mục kích hai lần tuyệt kỹ đó, reo hò vang dội.
Ba đại hán biết nguy, dậm chân định vọt qua cửa sổ.
Bên ngoài, có người cười ha hả :
- Ba vị định đi à? Không lục soát nữa sao? Lý Huyền Triển Đỗ Vân Thiên chờ đây đã lâu!
Lão hiện ra nơi khung cửa sổ.
Ba đại hán giật mình.
Một tên làm gan, quát :
- Ác Quỷ môn đâu phải dễ khinh thường! Kẻ nào chạm vào là cầm như yểu thọ! Anh em đâu, phóng tiễn lập tức!
Đỗ Vân Thiên cười lớn :
- Còn anh em nào nữa mà gọi! Tám đệ huynh, bảy mươi hai hiệp sĩ, cùng một số đông bao quanh đây, tất cả đều là những con số ngụy tạo để lòe người! Tựu trung chỉ có tám mạng, ba ở trong thì bị bao vậy đó, còn năm ở ngoài thì lão phu đã thanh toán rồi!
Bọn áo đen run người vì khiếp sợ, song đến nước này, chỉ còn liều mạng mà thôi.
Một gã cao giọng thét :
- Các ngươi dám chạm đến anh em ta. Ác Quỷ môn sẽ làm cỏ các ngươi trong một ngày gần đây đấy! Hãy liệu hồn!
Chúng cố cười cao ngạo, song tiếng cười run quá, biểu hiện sự miễn cưỡng rõ rệt.
Tiêu Vương Tôn mỉm cười :
- Ác Quỷ môn là cái gì? Trên giang hồ làm gì có môn phái đó!
Đảo mắt nhìn khắp quần hùng, lão tiếp :
- Vừa rồi, chúng xưng là người của Ác Quỷ môn, lão phu đã sanh nghi, cho là chúng bịa ra thôi. Do đó, lão phu cố ý lừa chúng, nói rằng Ác Quỷ môn xuất xứ từ Điền Nam và là thôi thân của Điểm Thương Bát Kiếm, dọ ý thử xem.
Dừng một chút, lão tiếp luôn :

- Làm gì có Miêu Nhân Sơn tại Điền Nam! Mà nhân vật cuối cùng của Bát Kiếm thì đã tạ thế hơn sáu mươi năm qua rồi! Còn ai mà trùng hưng tái lập!
Quần hùng vỡ lẽ, bật cười lớn.
Tiêu Vương Tôn kết luận :
- Đã biết Ác Quỷ môn là một cái tên giả, nên lão phu tương kế tựu kế, cho chúng vào đây lục soát, để xem chúng có ý định mờ ám gì. Ba tên kia, sợ đi vào đây yếu thế, bị chúng ta làm khó dễ, nên giả bộ ré nói ầm lên, làm như có rất đông người để dọa khiếp bọn ta.
Quần hùng tỉnh ngộ, vừa kinh hãi vừa mừng, mà cũng vừa buồn cười.
Có người hỏi :
- Nhưng, thực sự bọn đó xuất xứ từ đâu?
Tiêu Vương Tôn đáp :
- Chúng là người của Đường môn tại đất Thục!
Tất cả đều sững sờ.
Một lúc lâu, có người thở dài, thốt :
- Đáng lẽ chúng ta phải sớm biết. Ám khí tẩm độc thuộc hàng bá đạo như thế, ngoài Đường môn ra, còn ai có!
Một tên trong ba đại hán áo đen hét :
- Nói nhảm! Ai là người của Đường môn?
Đỗ Vân Thiên trầm giọng :
- Các ngươi chưa chịu nhận à?
Đại hán đó quát :
- Chúng ta chẳng có gì phải dấu diếm!
Hắn cố làm ra vẻ cứng cỏi, song giọng nói run run.
Đỗ Vân Thiên cười nhẹ :
- Các ngươi không khai, thế thì để lão phu khai hộ cho!
Lão tiếp :
- Sưu Hồn Thủ Đường Địch phát hiện ra Triển Mộng Bạch đã biết rõ bí mật của y. Tự nhiên y phải tìm cách sát nhân diệt khẩu. Nhưng lại không muốn thiên hạ đàm tiếu, nên mới chế tạo ra một thứ mặt nạ quái dị, cho đệ tử mang vào, giả xưng là môn đồ Ác Quỷ môn... Đúng vậy chăng?
Bọn đại hán áo đen không đáp.
Quần hùng kêu lên :
- Kế độc thật! Nếu Triển đại hiệp bị hại, bằng hữu trên giang hồ dù muốn báo thù, cũng không biết Ác Quỷ môn ở đâu mà tìm!
Tiêu Vương Tôn từ từ tiếp :
- Chúng tự thị ám khí vô địch, lại cho rằng Triển Mộng Bạch thân

đơn, thế cô, cho nên phân tán số người ra làm nhiều nhóm nhỏ, tìm khắp bốn phương. Chúng không ngờ lại gặp Triển Mộng Bạch ở đây, và có rất nhiều anh hùng hào kiệt quanh mình...
Có người hỏi chặn :
- Làm sao chúng biết được Triển đại hiệp ở đây mà vào? Dù cho trong Bố Kỳ môn có người quán thông với Đường môn, cũng không làm sao báo cáo kịp thời...
Tiêu Vương Tôn mỉm cười :
- Có lẽ sau khi Dương Toàn chạy đi, bất ngờ lại gặp bọn đệ tử Đường môn, hắn cho bọn đó biết rằng Triển Mộng Bạch đang ở tại đây. Cái việc phô trương thanh thế, hẳn cũng là quỷ kế của Dương Toàn. Chúng định vào ra nhanh chóng, ám hại Triển Mộng Bạch rồi chạy đi ngay. Các vị không biết rõ chúng là ai, thì cũng không thể tra cứu, báo thù!
Lão cười hì hì.
Đỗ Vân Thiên tiếp :
- Rất tiếc, cả Dương Toàn và bọn đệ tử Đường môn, không dự đoán về sự có mặt của Đế Vương cốc chủ!

TÌNH NHÂN TIỄN

Hồi 25
Xuất quỷ nhập thần

Nghe Tiêu Vương Tôn nói như người trong cuộc, thấy rõ tình hình, ba đại hán áo đen kinh hãi, mồ hôi đổ ướt trán, quanh mặt, rơi xuống ngực.
Dĩ nhiên, mồ hôi chảy lòn bên trong chiếc mặt nạ đồng.
Một trong ba, đột nhiên buông giọng căm hờn :
- Tức thay, Dương Toàn không cho biết là có Đế Vương cốc chủ tại đây! Nếu biết được, khi nào anh em ta mạo hiểm mà vào! Đáng hận thật!
Tiêu Vương Tôn mỉm cười :
- Không nên trách hắn! Hắn đâu có biết là ta ở tại đây!....
Đại hán đầu não trong bọn nhìn Triển Mộng Bạch một thoáng, không nói gì.
Tiêu Vương Tôn tiếp :
- Suy theo đó, lão phu nghĩ rằng Dương Toàn và Đường Địch có liên

quan mật thiết với nhau. Song chẳng rõ Lam đại tiên sinh có biết được sự tình hay chưa!
Triển Mộng Bạch trầm giọng :
- Theo nhận xét của hài nhi, thì Lam Thiên Chùy, Tô Siển Tuyết, và Đường Địch, bề ngoài xem thì không liên quan gì với nhau, song bên trong có ngầm cấu kết...
Đại hán đầu não chớp mắt, cất cao giọng :
- Triển công tử nói phải đó! Mọi việc đều do Lam đại tiên sinh ngầm hoạch định chương trình hoạt động!
Quần hùng nhao nhao lên.
Lam đại tiên sinh khẳng khái, hào hiệp như vậy, mà vẫn tham gia một tổ chức chuyên hành bạo nhược, phản nghịch với chính nghĩa của võ lâm!
Một điều không ai tưởng nổi!
Triển Mộng Bạch vốn đã nghi ngờ Lam đại tiên sinh, bây giờ có sự xác nhận đó, chàng càng tin là mình luận xét rất đúng, tự nhiên phải căm phẫn hơn trước.
Tiêu Vương Tôn thì trầm ngâm nghĩ ngợi, không biểu lộ một cảm tượng nào.
Lời nói của đại hán áo đen không làm dao động tâm thần của lão!
Hùng Chánh Hùng hỏi :
- Dương Toàn hiện giờ ở đâu?
Người đầu não áo đen đáp :
- Sau khi hắn chỉ điểm địa phương, đường đi lối bước rồi, thì ly khai bọn ta ngay! Ta đã sai phái hai người hộ tống hắn. Chẳng rõ hiện giờ hắn ở tại đâu?
Đỗ Vân Thiên hỏi :
- Còn Đường Địch? Y hiện tại ở đâu?
Người áo đen thở dài :
- Lão tổ tôn của bổn môn vừa quy tiên, Chưởng môn nhân đang thủ hiếu cử tang tại nhà.
Nghe nói Đường Vô Ảnh đã chết, Triển Mộng Bạch giật mình, thầm nghĩ :
- Không ngờ ta nói một câu bất thường, tạo cái điềm gở cho lão nhân gia!....
Quần hùng xúc động trước cái tin đó.
Tiêu Vương Tôn thở dài :
- Đường Vô Ảnh là một bậc hào kiệt đương thời! Tiếc thay! Trong khi giang hồ hầu như đại loạn, thì lão ta lại hối hả ra đi, ai ai cũng trầm buồn, cho rằng cái chết của Đường Vô Ảnh là một bất hạnh lớn cho

võ lâm!
Đỗ Vân Thiên trầm giọng :
- Trước hiện tình này mà Đường Địch giam mình được giữa bốn bức tường thì thật là một sự kiện khó tin!
Trong quần hùng, một người ứng tiếng :
- Tại hạ bảo đảm tin đó là thật! Chính tại hạ vừa từ Đường phủ đến đây!
Y lược thuật những diễn biến tại Đường phủ, trong mấy ngày cuối sau cuộc hôn lễ của Đường Yến.
Đỗ Vân Thiên lại hừ một tiếng :
- Không ngờ Đường Địch cũng có hiếu tâm!....
Lão đưa tay chỉ ra ngoài, hỏi :
- Ở đó, có năm người, tại đây có ba, chúng ta phát lạc như thế nào?
Trương lão tam nằm tại chỗ, hận bọn áo đen vô cùng, lên tiếng trước mọi người :
- Giết hết! Giết cái thứ tàn ác đó, không chừa một mạng!
Quần hùng ồn lên một lúc, có người đồng tình, có người phản đối.
Hùng Chánh Hùng quát to :
- Các huynh đệ im lặng đi, để tùy Cốc chủ định đoạt.
Quần hùng im phăng phắt.
Tiêu Vương Tôn trầm ngâm một lúc, từ từ thốt :
- Chúng là những kẻ tay sai, trách nhiệm chính không thuộc về chúng! Ta nên rộng lượng, tha cho chúng.
Trương lão tam và một số người bất bình, song chẳng ai dám nói gì.
Đỗ Vân Thiên cười nhẹ :
- Cốc chủ có từ tâm, lẽ nào lão phu lại hiếu sát? Chúng bay hãy cởi bỏ túi da, rồi cút đi!
Ba đại hán áo đen thở phào, lập tức tháo túi da, bỏ xuống nền, vòng tay chào khắp quần hùng, rồi vọt mình qua cửa sổ.
Đỗ Vân Thiên gọi với :
- Đừng quên đồng bọn của các người ở bên ngoài đó!
Lão cười nhẹ, tiếp :
- Bọn đó hẳn chỉ là đồ tôn đồ tử của Đường Địch, tha cho chúng là phải!
Nói như thế, là cho rằng bọn đó có võ công tầm thường, có giết cũng vô ích.
Lão là người lịch lãm giang hồ, khi nào lão chịu lưu hậu hoạn! Vì lão cho rằng bọn đó vô dụng, cho nên lão bằng lòng tha chúng.
Tám gã đại hán áo đen đi mãi không ngừng, không ai nói với ai một tiếng nào.

Qua hai dặm đường, người đi đầu dừng chân, đoàn người dừng theo.
Nơi đó, là một lùm cây rậm rạp.
Người đi đầu bảo :
- Lôi hắn ra đây!
Hai đại hán bước tới lùm cây, tốc lá khô lên, khiêng một người đến trước mặt kẻ chủ não.
Người bị khiêng chính là Dương Toàn, hơi thở của hắn yếu lắm rồi.
Thì ra, bọn áo đen vừa rồi đã nói dối. Thay vì cho đồng bạn hộ tống Dương Toàn đi xa, họ dấu hắn tại đây!
Hắn nằm đó chờ, thương thế hành hạ, sương lạnh, đất lạnh thấm vào mình, hắn chịu không nổi, suýt chết mấy lượt.
Thấy người chủ não, hắn thoáng lộ vẻ mừng, cố lấy sức hỏi :
- Thành... thành công chứ?...
Người đầu não cười lạnh :
- Ngươi đừng hỏi gì vội! Hãy nghe ta hỏi đây! Từ ngày Tô Siển Tuyết đưa ngươi vào Ngạo Tiên Cung, làm môn đệ của lão Lam, tính đến nay đã được mấy năm rồi?
Giọng nói trầm trầm, tỏ rõ cái oai khí.
Dương Toàn sững sờ trước thái độ nghiêm lạnh của người đó, ấp úng :
- Hơn... hơn mười năm!
Người đó vẫn lạnh lùng :
- Ngày thường, ngươi tự phụ là thông minh, mẫn cán hơn bất cứ người nào, vậy trong mười năm đó, ngươi đã làm nên những việc gì, hãy kể cho ta nghe.
Dương Toàn lộ vẻ sợ hãi, run run giọng :
- Bất cứ làm việc chi, tiểu đệ cũng tận tâm, tận lực, song người muốn mà trời chẳng chiều người, nên vừa thành công là vừa thất bại. Đại thúc ơi, nên thông cảm cho tiểu điệt!
Người đó cười gằn :
- Ta chỉ biết ngươi là một kẻ vô dụng! Hoàn toàn vô dụng!
Dương Toàn kêu lên :
- Nhưng... việc vừa rồi...
Người đó nổi giận :
- Vừa rồi... Hừ hừ! Nếu ta không có ý tỏ ra là một kẻ có võ công tầm thường, chịu lòn, khuất phục, thì đã chết nơi tay hai lão quỷ Tiêu Vương Tôn và Đỗ Vân Thiên rồi! Còn việc gì nữa mà ngươi nhắc?
Dương Toàn xám mặt :
- Tiêu Vương Tôn và Đỗ Vân Thiên có mặt tại đó? Trời ơi! Tiểu điệt

nào có biết!
Người đó lại hừ một tiếng :
- Không biết mới thông minh! Cái thông minh của ngươi rẽ giá hơn sự ngu ngốc của một gã thất phu! Cái gì ngươi cũng không biết, không biết! Không biết thì còn sống làm gì?
Huống chi, ngươi ở trong tình trạng này, ta chỉ sợ ngươi không sống nổi với thương thế đó đâu!
Dương Toàn van cầu :
- Đại thúc ơi!.... Xin đại thúc mang tiểu điệt đi với, đừng bỏ tiểu điệt lại đây! Ngày sau... ngày sau... tiểu điệt thay thế lão nhân gia...
Gương mặt của người đó lạnh hơn giá băng, hắn biết là có van cầu cũng vô ích, nhưng không van cầu thì làm gì bây giờ!
Người đó từ từ đưa tay lên, nhắm đỉnh đầu của hắn.
Dương Toàn chưa kịp rú lên, người đó cười lạnh, thốt :
- Đại thúc thương ngươi, nên cho ngươi sung sướng đó! Đang đau khổ mà được chết gấp, thì còn gì sướng bằng?
Bàn tay đó hạ nhanh.
Dương Toàn chỉ buông được hai tiếng :
- Đường Địch...
Rồi co rúm mình, tắt thở.
Hắn không chết vì kẻ địch, hắn chết dưới tay người nhà! Đúng là một kết cuộc thê thảm!
Người đó tung chân đá xác Dương Toàn vào bụi cỏ, đoạn gỡ chiếc mặt nạ đồng, ngẩng mặt lên không, bật cười lớn :
- Tiêu Vương Tôn, nếu ngươi có mặt tại đây, chắc ngươi không ngờ là đã gặp Đường Địch!
Phải! Đúng là Đường Địch, với gương mặt ốm, thần sắc âm trầm, mà ai ai cũng tưởng đang đóng cửa giam mình, thủ hiếu cư tang!
Bảy đại hán kia cúi đầu, xuôi tay, im lặng.
Đường Địch lẩm nhẩm :
- Triển Mộng Bạch! Triển Mộng Bạch! Hôm nay ta không giết được ngươi, thì ngày khác, ta sẽ có dịp giết ngươi! Chỉ cần ta đến Quân Sơn trước ngươi, là cầm chắc ngươi phải bỏ mạng!
* * * * *
Trong khi Đỗ Vân Thiên chữa trị cho Trương lão tam, thì Tiêu Vương Tôn đưa Triển Mộng Bạch vào phòng kín, chữa trị cho chàng.
Thương thế của Triển Mộng Bạch, ngoài Tiêu Vương Tôn ra, không còn ai chữa nổi, chỉ có lão mới giúp được chàng phục hồi công lực, còn người nào khác thì bất quá chỉ có thể chữa lành thương thế, cứu vãng tính mạng mà thôi.

Bởi biết vậy, Tiêu Phi Vũ an tâm theo Tuyệt Hồng sư thái, không còn lo ngại cho chàng nữa.
Phải trọn một ngày tròn, Tiêu Vương Tôn mới hoàn tất việc cứu chữa cho Triển Mộng Bạch.
Khi cả hai rời phòng kín, ra ngoài, Tiêu Vương Tôn tiều tụy thấy rõ, còn Triển Mộng Bạch thì thần thái tươi hẳn lên, xem ra hơn trước đến mấy phần.
Họ ở lại với quần hùng thêm hai hôm nữa, mới cáo từ.
Quần hùng đưa họ một đoạn trường, rồi trở lại, cùng thương nghị công cuộc trùng hưng Bố Kỳ môn.
Cả ba lên đường, cười cười, nói nói, vui vẻ vô cùng. Họ không đi gấp, song ai ai cũng có thuật kinh công cao, đoạn đường qua nhanh hơn những người vội bước.
Bỗng, Triển Mộng Bạch kêu lên :
- Cái gì thế?
Thì ra, chàng thấy việc lạ.
Tiêu Vương Tôn và Đỗ Vân Thiên cũng đã thấy rồi. Việc lạ đó là hai đàn kiến, kẻ có hàng ngàn, hàng vạn con, đàn bò đi, đàn bò về.
Tất cả hai đàn, đi đến một chỗ, về từ một chỗ, và chỗ đó là một bụi cỏ.
Họ dừng chân.
Triển Mộng Bạch thốt :
- Trong bụi cỏ hẳn có sự lạ. Hài nhi đến đó xem.
Tiêu Vương Tôn hỏi :
- Đỗ huynh biết loại kiến này tên gì chăng?
Đỗ Vân Thiên đáp :
- Thực Thi Nghi!
Kiến ăn thây người!
Bỗng, Triển Mộng Bạch kêu lên một tiếng kinh hãi, lùi lại mấy bước.
Đỗ Vân Thiên hỏi :
- Trong bụi cỏ, có xác người phải không?
Triển Mộng Bạch quay đầu lại, mặt xám xịt, giọng run run :
- Thây đó... của... của...
Tiêu Vương Tôn và Đỗ Vân Thiên biết ngay chàng nhận ra xác chết rồi, họ cùng cau mày, cùng lướt tới.
Dù thây bị đàn kiến đụt khoét trăm ngàn lỗ, họ cũng nhận ra là Dương Toàn.
Cả hai cùng sửng sốt.
Đỗ Vân Thiên thở dài :
- Nhân quả tuần hoàn! Báo ứng không sai! Hắn thông minh, song

đem trí thông minh dùng không đúng chỗ, thành ra phải có kết cuộc bi thảm như thế! Thiện tai. Thiện tai!
Tiêu Vương Tôn nhếch nụ cười khổ, dậm chân, thốt :
- Không ngờ hai chúng ta cũng bị lừa cả!
Đỗ Vân Thiên cau mày :
- Ai lừa?...
Lão vụt miệng, tiếp :
- À! Đường Địch! Tên chủ não của bọn đại hán áo đen là Đường Địch!
Tiêu Vương Tôn gật đầu :
- Rất tiếc, chúng ta sơ ý, không bảo chúng gỡ nạ. Bây giờ, thả cọp về rừng rồi, phiền phức sẽ đến với chúng ta nhiều hơn.
Họ là những người thừa kinh nghiệm, thấy xác Dương Toàn là hiểu ngay sự tình.
Triển Mộng Bạch rất thương cảm trước cái chết thảm của Dương Toàn. Dù sau, chàng và hắn cũng có một thời gian kết nghĩa với nhau. Chàng xin với Tiêu Vương Tôn và Đỗ Vân Thiên cho chàng mai táng xác chết để giữ vẹn tình nghĩa với Dương Toàn.
Đáp nắm mộ xong, Triển Mộng Bạch lạy ba lạy, rồi theo Tiêu Vương Tôn, Đỗ Vân Thiên tiếp tục hành trình.
Hai hôm sau, họ đến Hoa Dung, về phía bắc Động Đình Hồ.
Họ vào khách sạn nghĩ ngơi một lúc, rồi ăn uống.
Tiêu Vương Tôn thở ra, thốt :
- Lão phu còn một việc khả nghi, nếu không tra cứu tường tận, hẳn là phải thắc mắc suốt đời.
Đỗ Vân Thiên cười nhẹ :
- Có phải là về cái việc Lam...
Tiêu Vương Tôn gật đầu :
- Đúng vậy! Muốn tra cứu việc đó, một mình lão phu e không kham nổi. Chẳng hay Đỗ huynh có thể tiếp tay lão phu chăng?
Đỗ Vân Thiên gật đầu :
- Tự nhiên lão phu không thể từ chối! Lam Thiên Chùy là bậc nhân kiệt đương thời, giả như lão ta có làm những việc hồ đồ, thì thật là khiến cho ai ai cũng chán nản, sinh ra nghi ngờ luôn toàn thể võ lâm!
Dừng lại một chút, lão tiếp :
- Hôm đó, gã áo đen có nói là mọi việc đều do Lam Thiên Chùy hoạch định, lão phu không khỏi phẫn hận lão Lam. Nhưng bây giờ, biết được gã ấy là Đường Địch, thì tình huống hơi khác. Bởi rất có thể Đường Địch dùng lối "di hoa tiếp mộc", cố ý tạo nghi ngờ, thực hiện một âm mưu ly gián!

Tuy đối thoại với Tiêu Vương Tôn, song lão có ý hướng về Triển Mộng Bạch.
Triển Mộng Bạch thở dài :
- Bao nhiêu diễn tiến đều chỉ về Lam đại tiên sinh, làm hài nhi không khỏi nghi ngờ!
Hài nhi còn mong gì hơn là có sự lầm lạc...
Nhưng, chàng vẫn nghĩ, chứng tích quá rõ ràng, nhất định không có sự lầm lạc được.
Rồi chàng thở dài.
Thực tình, chàng không muốn thấy một ngày nào đó, cái hiệu danh của Lam đại tiên sinh sẽ buông trôi theo dòng nước cuốn.
Còn chi đau lòng hơn cho bằng, khi một người mà chàng hết sức ngưỡng mộ, lại là ngụy quân tử!
Tiêu Vương Tôn cũng hiểu rõ tâm tư của chàng, thở ra :
- Lão phu và Lam Thiên Chùy có cái giao tình dài hơn năm mươi năm. Cái giao tình đó có thể bảo đảm phần nào tư cách của lão ta!
Triển Mộng Bạch cúi đầu, buông gọn :
- Phải!
Tiêu Vương Tôn tiếp :
- Thương thế của con đã lành, công lực khôi phục, con thừa sức vào long đàm, hổ huyệt.
Ngày mai con có thể lên núi, tùy cơ hành sự.
Nhìn qua Đỗ Vân Thiên, lão tiếp :
- Còn ta và Đỗ huynh, hiện tại phải đi!
Hai vị đi rồi, Triển Mộng Bạch suy nghĩ mãi, đêm đó, chàng không chợp mắt.
Đến canh ba, bỗng chàng nghe có nhiều tiếng vó ngựa nện đường vang dội bên ngoài, lướt qua khách sạn.
Không ngũ được, thấy sự lạ, Triển Mộng Bạch động tính hiếu kỳ, muốn tra cứu rõ ràng.
Hà huống, nơi đây là vùng phụ cận Quân Sơn, mọi động tĩnh hẳn đáng được chàng chú ý.
Nhất định đoàn kỵ sĩ đó phải có liên quan đến Tình Nhân tiễn.
Nghĩ như vậy, Triển Mộng Bạch không do dự, xuống giường, mặc vội áo vào, thoát ra khỏi phòng, giở thuật khinh công, phóng mình theo ngay.
Dĩ nhiên, chàng phải mang theo thanh thiết kiếm.
Người đuổi theo ngực, dù người có giỏi thuật khinh công đến đâu, cũng có bắt kịp, huống chi ngựa lại phi nước đại! Tuy nhiên, nhờ đêm tịnh, mọi tiếng động đều nghe rõ ràng từ xa xa.

Ngựa chạy, người đuổi, khoảng cách xa dần, xa dần, tiếng vó chỉ còn nghe văng vẳng thôi.
Qua hơn mười dặm đường, đột nhiên vó ngựa ngưng bặt.
Triển Mộng Bạch gia tăng tốc lực, lao mình vút vượt hơn trăm trượng nữa, lại thấy trước mặt một vầng trắng xóa.
Thì ra, là mặt nước. Chàng đã đến bờ hồ Động Đình.
Người vắng bóng, song hơn mười con ngựa nằm dài bên cạnh hồ.
Con nào cũng sùi bọt mép, tất cả đều tắt thở. Hiển nhiên, chúng chạy quá nhanh, chịu không nổi, đến đây rồi, dừng lại, đứt hơi thở mà chết.
Nhìn ra mặt hồ, chàng thấy một chiếc thuyền lớn có ba cánh buồm, buồm kéo lên, lộng gió, thuyền tiến về hướng Quân Sơn.
Thuyền rời bờ, cách độ mấy mươi trượng, trôi xa dần, xa dần.
Quân Sơn hiện ra lờ mờ trong màn sương đục.
Chàng đến chậm một phút! Nhất định số người đó, con thuyền đó, phải có liên quan với Tô Siển Tuyết rồi!
Chàng tức uất vô cùng.
Nhìn về Quân Sơn, chàng tự hỏi, Tô Siển Tuyết ở nơi nào, và do ngã nào chàng lên núi được?
Hà huống, dù chàng biết lối đi, thì dọc theo đó, có hàng trăm, hàng ngàn hiểm nguy chờ chực.
Nếu chàng liều lĩnh xâm nhập, có thể chàng sẽ táng mạng trước khi gặp Tô Siển Tuyết.
Chết như vậy, là oan uổng, là ngu.
Đêm vừa tan, phương đông đã lộ màu đỏ thảm, sương rơi lơ lửng trên mặt hồ, càng phút càng dày.
Mông lung trải rộng trước mặt chàng.
Hồ Động Đình rộng lớn, chu viên hơn trăm dặm, sương bay theo gió sớm thành mây, sóng nước bắt đầu lăng tăng, gợn nhấp nhô.
Đứng bên bờ hồ, Triển Mộng Bạch nhìn quan cảnh, trí mơ màng, nghĩ ngợi.
Chàng đứng đó, rất lâu, sương thắm y phục, song chàng không nghe lạnh.
Chàng nhớ đến những bóng hình quen thuộc từ thân yêu đến oán thù.
Chàng vái van tất cả, những kẻ đã ra đi, xin tất cả phù hộ cho chàng làm tròn sứ mạng.
Trong số những kẻ ra đi, có cha, có thầy, có mẹ, có tiền bối như Cung Cẩm Bậc, như Tần Vô Triệu...
Chàng hồi ức bao nhiêu diễn tiến trong dĩ vãng, bất giác xúc động

tâm tình, lệ rơi lả chả...
Bỗng, chàng nghe đâu đây có tiếng khóc!
Lạ chưa! Sao lại có người khóc như chàng, khóc lúc đêm vừa tàn, ngày chưa đến? Mà lại ở cạnh hồ?
Tiếng khóc nghe thê thảm quá. Tiếng khóc của một nữ nhân, mà nữ nhân còn trong lứa tuổi thanh thiếu.
Qua âm thinh, Triển Mộng Bạch ức độ người.
Hào tâm động, hiệp khí bốc, Triển Mộng Bạch quên nổi sầu tư, lau vội lệ, vọt mình về hướng đó.
Chàng đến một cái gò. Sau gò, có đợt khói bốc lên nhẹ nhàng, càng lên cao càng lan rộng, tản mác dần rồi tan biến...
Triển Mộng Bạch không dám xuất hiện đột ngột, nấp mình trên gò, quan sát.
Nơi đó, có hai thiếu nữ, vận áo đỏ, đưa lưng về hướng chàng. Cả hai đang quỳ, trước mặt họ là một chiếc lư hương, trong lư gỗ đàn hương đang bốc cháy.
Tiếng khóc, do hai thiếu nữ nầy phát ra, đợt khói bốc cao là khói đàn hương từ lư hương xông lên.
Họ có cái dáng rất đẹp, và họ cũng có vẻ thần bí vô cùng.
Triển Mộng Bạch thở dài, thầm nghĩ :
- Trên đời lại còn có người thương tâm như ta nữa sao? Mới sáng tin sương lại đến bờ hồ tưởng niệm cố nhân. Có lẽ người khuất mặt là người thân của họ, nên họ không ngại sương lạnh, chọn phút giấy thanh tịnh nhất trong ngày để đốt nén hương lòng.
Chàng bồi hồi tưởng chừng mình là người đồng cảnh với hai nữ nhân đó, và kẻ được tưởng niệm cũng có liên quan đến mình.
Nàng bên tả có thân vóc gầy, bản chất yểu điệu, vừa khóc vừa kể lể :
- Triển Mộng Bạch! Triển đại thúc!.... Xin anh hồn đại thúc an vui nơi...
Triển Mộng Bạch giật bắn mình, suýt rơi từ gò cao xuống. Chàng nằm mộng cũng không tưởng nổi họ đang tế điện chàng!
Họ cho là chàng đã chết rồi!
Thiếu nữ đó kể tiếp :
- Bọn tôi không bao giờ quên được đại thúc!.... Bọn tôi rất hận không thể chết theo đại thúc... chỉ vì... chỉ vì... tôi chưa có thể chết được!.... Tôi cần phải sống... để... để...
Âm thinh đó run quá!
Đột nhiên, chàng gọi to :
- Linh Linh! Phải Linh Linh đó chăng?
Hai thiếu nữ giật mình, quay đầu lại.

Triển Mộng Bạch nhận ra, nàng bên tả đúng là Cung Linh Linh, còn nàng bên hữu là Tiểu Lan, một Hoa nữ trong Đế Vương cốc, dành cho chàng rất nhiều cảm tình lúc chàng đến đó!
Chàng bay xuống, đồng thời thốt oang oang :
- Linh Linh! Triển đại thúc chưa chết!....
Nhưng, Cung Linh Linh và Tiểu Lan lùi lại. Tiểu Lan trừng mắt hỏi :
- Công tử... công tử còn sống?
Nàng ôm mặt chạy đi!
Triển Mộng Bạch sững sờ, ấp úng :
- Việc gì thế? Tại sao...
Cung Linh Linh lau lệ, gượng cười đáp :
- Nàng cảm thấy như thế nào ấy, nên bỏ chạy!....
Nàng bình tĩnh trở lại rất nhanh, mường tượng những tiếng kể lể vừa rồi chẳng phải là do nàng phát xuất!
Tuy ốm yếu, nhưng nàng sanh tánh quật cường. Nàng quật cường ngay từ lúc nhỏ, khi hứng lưỡi kiếm của Cung Cẩm Bậc. Nàng không hề kêu la, cứ âm thầm chịu đựng.
Và nàng đã chịu đựng bao nhiêu gian khổ từ ngày ấy đến hôm nay? Nếu không có tánh quật cường, thì làm sao đương đầu nỗi với bao sóng gió?
Nếu Triển Mộng Bạch chết, nàng có thể chết theo chàng. Song, biết chàng còn sống, thì chẳng bao giờ nàng để cho chàng thấy chân tình của nàng.
Chẳng bao giờ nàng chịu tỏ ra yếu đuối trước mắt chàng!
Bây giờ thì nàng đã lớn rồi, nàng trở thành một thiếu nữ, tâm tình của nàng cũng biến đổi theo số tuổi, dù nàng có nuôi dưỡng một tình hoài, thì nàng cũng hiểu trong con tim của Triển Mộng Bạch đã có một bóng hình ngự trị rồi.
Nàng còn hy vọng gì mà tỏ lộ nhược điểm của nàng?
Nàng mượn cảnh của Tiểu Lan, giải thích thái độ của Tiểu Lan chẳng khác nào giải thích thái độ của nàng.
Một nàng thì ôm đầu chạy đi, một nàng đứng lại, với vẻ lạnh lùng.
Họ cho rằng chàng đã chết, khóc than vì chàng. Bây giờ biết chàng còn sống, họ lạnh nhạt, họ trốn tránh!
Thế họ muốn cho chàng chết luôn? Chết thật sự? Bất giác, chàng buột miệng thốt :
- Nếu ta chết thật thì hay vô cùng!
Cung Linh Linh xót xa, thầm nghĩ :
- Triển đại thúc không biết được cái tâm của Linh Linh sao? Thế càng hay! Đại thúc đã có người yêu lý tưởng, thì biết cái tâm của Linh Linh

làm gì nữa?
Nàng cười nhạt, cúi đầu hỏi :
- Dì Tiêu mạnh giỏi chứ?
Triển Mộng Bạch làm gì biết được uẩn khúc trong tâm tư, chàng đáp gọn :
- Bình an!
Nhìn kỷ lại nàng, Triển Mộng Bạch nhận ra nàng có vẻ lớn hơn trước nhiều, nàng trở thành một thiếu nữ thùy mị, đoan trang, có nhan sắc mỹ miều, lòng rộn niềm vui, điểm một nụ cười, tiếp :
- Linh Linh cho đại thúc biết đi, làm sao Linh Linh đến chốn này?
Cung Linh Linh đáp :
- Tôi cùng Tiểu Lan trốn khỏi Đế Vương cốc, phiêu bạt một thời gian, gặp được một người rất tốt...
Nàng không nhắc cảnh đói khác dọc đường. Nàng không muốn Triển Mộng Bạch bi thương vì những thống khổ của nàng.
Nàng tiếp :
- Người đó là một phu nhân, thương hại cả hai chúng tôi, mang về đây nuôi dưỡng.
Triển Mộng Bạch giật mình :
- Về đây! Về Quân Sơn à?
Cung Linh Linh gật đầu :
- Vị phu nhân đó an trí bọn tôi tại một tòa trang...
Triển Mộng Bạch kinh hãi, kêu lên :
- Có phải là Tô Siển Tuyết không?
Cung Linh Linh biến sắc :
- Sao đại thúc biết? Đại thúc quen phu nhân?
Triển Mộng Bạch dậm chân, không mở miệng nói gì nữa.
Chàng tự hỏi :
- Họ từ Côn Lôn thoát đi, làm sao bà ta biết mà đón tiếp họ đưa về đây?
Chàng hồi ức việc đã qua, lập luận :
Chế luyện Tình Nhân tiễn phải cần có Thôi Mộng thảo. Phần lớn loại dược thảo này là do Đường Địch cung cấp cho Tô Siển Tuyết. Lúc Đường Vô Ảnh còn sống, Đường Địch không thể chuyên quyền, chỉ dám âm thầm cung cấp nhỏ giọt. Nhu cầu Tình Nhân tiễn càng ngày càng nhiều, càng đòi hỏi số lượng Thôi Mộng thảo nhiều hơn, thành ra số cung không đủ ứng cho số cầu.
Đường Địch và Tô Siển Tuyết thương nghị với nhau, Tô Siển Tuyết đến Nam Cương tìm Lãnh Dược Sư, đem nhan sắc quyến rũ, Lãnh Dược Sư bị mê hoặc liền.

Do đó, Lãnh Dược Sư dành số lớn Thôi Mộng thảo cấp cho bà, phần nhỏ gởi cho Đường Vô Ảnh.
Sau đó, Lãnh Dược Sư phát hiện ra Tô Siển Tuyết chỉ dụ dẫn lão chứ không hề dành cho lão một chút chân tình. Lão nổi giận, lấy hết Thôi Mộng thảo gởi cho Đường Vô Ảnh, không cho bà một cọng nào nữa.
Trong cơn cấp bách, Đường Địch đành liều mạng lấy trọn số lượng Thôi Mộng thảo bỏ vào hộp, sai kẻ thân tín mang đến Quân Sơn.
Còn Cung Linh Linh và Tiểu Lan thì bà gặp họ lúc từ Nam Cương trở về.
Thảo nào trên giang hồ vắng bóng bà một thời gian! Lúc đó, bà ở tại Nam Cương bên cạnh Lãnh Dược Sư.
Bà luôn luôn muốn mở mang thế lực, thấy Cung Linh Linh và Tiểu Lan có tư chất thông minh, tự nhiên thu dụng ngay!
Trong lúc chàng suy nghĩ, Cung Linh Linh thấp giọng thốt :
- Tô phu nhân là con người rất tốt, Triển đại thúc không nên có ý gì đối với bà!
Bỗng, Triển Mộng Bạch chụp tay nàng, nhìn vào mắt nàng, gằn từng tiếng :
- Có khi nào đại thúc lừa Cung Linh Linh chăng?
Cung Linh Linh lắc đầu :
- Không khi nào!
Triển Mộng Bạch tiếp :
- Lời nói của đại thúc, Linh Linh tin được chăng?
Cung Linh Linh sửng sốt trước thái độ kỳ lạ của chàng lâu lắm, nàng mới hoàn hồn, gật đầu.
Triển Mộng Bạch trầm giọng :
- Nếu vậy, đại thúc cho Linh Linh biết, Tô Siển Tuyết là một nữ nhân ác độc tuyệt trần gian, một con người hung hiểm nhất đời.
Cung Linh Linh giương tròn đôi mắt, nhìn Triển Mộng Bạch như nhìn một quái vật!
Tô Siển Tuyết đối xử với nàng như vậy mà lại là người ác độc sao? Nếu bà ta ác độc thì trên đời này còn ai hiền lương nữa?
Nàng sẵn sàng xem bà như là một từ mẫu mà!
Triển Mộng Bạch gằn từng tiếng :
- Linh Linh hãy tin lời đại thúc! Đại thúc không hề lừa dối Linh Linh đâu! Tô Siển Tuyết là con người hiểm độc, bà ta là chủ nhân Tình Nhân tiễn đó!
Cung Linh Linh lại giật mình lượt nữa.
Nàng không cầm được lệ thảm. Lệ trào cuộn chảy thành dòng, nàng

đưa tay che mặt, khóc tức tưởi.
Triển Mộng Bạch vuốt nhẹ tóc nàng, an ủi :
- Linh Linh! Đại thúc biết Linh Linh có cái tâm rất tốt, từ lâu rồi. Linh Linh không muốn làm thương tâm đến bất cứ ai có thiện ý với Linh Linh! Song dù sao thì trong lứa tuổi còn nhỏ, Linh Linh dễ bị người dùng tình cảm giả dối để lừa gạt, để che khuất một tâm địa đê hèn. Có biết bao nhiêu nhân kiệt trong giang hồ mong chờ đại thúc khám phá sự bí mật của Tô Siển Tuyết. Linh Linh hãy giúp đại thúc đi!
Cung Linh Linh cứ khóc! Nàng phải nói gì đây? Cả hai phía đều đáng tin hết, nàng phải chọn bên nào?
Nàng không muốn phản bội Tô Siển Tuyết, và nàng cũng không dám nghi ngờ Triển Mộng Bạch.
Biết làm sao?
Triển Mộng Bạch thở dài :
- Linh Linh không muốn tin thì thôi vậy. Đại thúc cũng không cưỡng bách. Linh Linh nên bảo trọng lấy thân, đại thúc đi đây!
Chàng quay mình, bước từ từ.
Bỗng, Linh Linh ngẩng đầu lên, gọi :
- Triển đại thúc!
Triển Mộng Bạch mừng thầm, quay đầu lại, hỏi :
- Linh Linh...?
Cung Linh Linh đưa tay lau lệ, thốt :
- Tôi tin lời đại thúc! Đại thúc muốn hỏi gì, cứ hỏi, Linh Linh biết bao nhiêu, nói bấy nhiêu!
Triển Mộng Bạch trầm giọng :
- Linh Linh thành thật, hay miễn cưỡng tin?
Cung Linh Linh cương quyết :
- Đại thúc đừng hỏi như vậy, làm cho Linh Linh đau lòng! Vì đại thúc, Linh Linh sẵn sàng nói, chẳng hề hối hận, dù sau này có hậu quả như thế nào!
Trầm ngâm một chút, Triển Mộng Bạch hỏi :
- Linh Linh có thấy Lam Thiên Chùy chăng?
Cung Linh Linh gật đâu :
- Có!
Triển Mộng Bạch lại hỏi :
- Lão từng đến đây chăng?
Cung Linh Linh đáp :
- Chẳng những đến thường, hiện tại lão đang có mặt trên núi!
Triển Mộng Bạch biến sắc mặt, trầm giọng tiếp :
- Sự quan hệ giữa lão ta với Tô Siển Tuyết như thế nào?

Cung Linh Linh suy nghĩ một chút :
- Trước mặt bọn tôi, cả hai luôn luôn giữ lễ độ rất kỹ, song có một hôm, tôi bắt gặp cả hai tranh luận với nhau rất hăng về một việc chi đó. Cuối cùng, Tô Siển Tuyết khóc, nói : "Được! Chẳng lẽ ngươi quên...". Lam Thiên Chùy chặn ngang lời nói của bà, quát lớn : "Được rồi! Ta y theo ý ngươi!....". Lúc đó, lão phẫn nộ cực điểm, tay cầm chén rượu quăng ngay xuống đất.
Triển Mộng Bạch căm hận :
- Tốt! Tốt!....
Đoạn chàng hỏi luôn :
- Muốn đến trang viện của Tô Siển Tuyết, phải đi như thế nào? Dọc đường có mai phục chăng?
Cung Linh Linh đáp :
- Nơi phu nhân ở là Tiềm Long sơn trang, ba phía có núi bao bọc, trước mặt có thủy trại ngăn chận, nguy hiểm vô cùng. Nghe nói chung quanh trang viện đều có đặt cơ quan báo động. Trong hai hôm nay, sự phòng thủ được tăng cường, cực kỳ cẩn mật. Nếu muốn đến đó, chỉ có cách ngồi thuyền qua khỏi cửa ải thứ nhất trước Tiềm Long sơn trang, đến thủy trại, từ đó phải có người hướng dẫn.
Triển Mộng Bạch cau mày :
- Trừ cách đó ra...
Cung Linh Linh tiếp :
- Còn một con đường bí mật đưa đến Nghinh Tân đình trong Tiềm Long trang, nhưng rất ít người biết cách đi đứng trên con đường này, vì có rất nhiều cạm bẫy!
Triển Mộng Bạch mừng rỡ :
- Nhưng Cung Linh Linh biết chứ?
Cung Linh Linh cúi đầu, thở dài :
- Vừa rồi, tôi do con đường đó đi đến đây.
Triển Mộng Bạch càng mừng hơn :
- Linh Linh dẫn đại thúc theo con đường đó vào trang...
Nhưng chàng sực nghĩ, Tô Siển Tuyết đối xử rất hậu với Cung Linh Linh. Nàng được phép sử dụng con đường bí mật đó, chứng tỏ Tô Siển Tuyết tín nhiệm nàng như thế nào!
Nàng có thể nào phản bội Tô Siển Tuyết, đưa thù nhân đến chạm mặt bà ta chăng?
Cái việc chàng vừa đòi hỏi, quả là quá đáng, có khác nào chàng dựa vào ân nghĩa ngày trước mà cưỡng bách nàng làm một việc trái đạo?
Chàng không tiếp nói cho tròn câu.
Cung Linh Linh nhìn chàng một lúc :

- Tôi biết, đại thúc không nỡ bảo tôi làm một việc trên ý muốn! Cho nên đại thúc bỏ dở câu nói. Nhưng, Linh Linh nỡ nào để cho đại thúc phải chịu khó khăn! Đại thúc cứ đi theo tôi!
Triển Mộng Bạch xúc động phi thường.
Chàng cao giọng nói :
- Đại thúc xin hứa, nếu Tô Siển Tuyết có chỗ tha thứ được thì đại thúc sẽ nể mặt Linh Linh mà cho bà toàn mạng.
Cung Linh Linh mỉm cười. Nụ cười ảm đạm làm sao!
Nàng quay mình, bước đi. Nhìn thân pháp nhanh nhẹn của nàng, Triển Mộng Bạch nhận thấy hiện tại nàng có võ công khá lắm rồi.
Chàng theo sau, lòng rối rắm với bao nhiêu ý niệm dập dồn.
Nếu không gặp Cung Linh Linh, ắt chàng khó mà lọt vào được Tiềm Long trang.
Đường chàng đương đi là một địa đạo, cứ cách khoảng vài trượng là có một ngọn đèn đồng.
Đi lâu lắm, Cung Linh Linh thốt :
- Chỗ ra ở kia kìa!
Chỗ kia, là bên trên đầu, nơi đó có một tấm cửa sắt, cao hơn trượng, có thang lên.
Triển Mộng Bạch hỏi :
- Bên ngoài có người canh gát chăng?
Cung Linh Linh chưa kịp đáp, một tràng cười từ bên trên vọng xuống. Âm thinh xuyên qua tấm sắt, vang dội cả tai, như tiếng trống liên hồi.
Người phát ra tràng cười đó quả có nội lực kinh hồn.

TÌNH NHÂN TIỄN

Hồi 26
Long hổ hội đồng đình

Triển Mộng Bạch giật mình :
- Bên trên có người!
Cung Linh Linh cau mày, thở ra :
- Nơi lối ra có chỗ ẩn nấp, Linh Linh đưa đại thúc lên đó xem cho biết là ai, rồi hãy tính!
Cả hai theo thang đi lên, ấn cơ quan, mở nắp, bò ra ngoài.
Địa đạo trổ lên giữa một phần mộ, tấm bia mộ bằng đá tảng to lớn, thừa chỗ cho năm sáu người ẩn phía sau mà không sợ lộ hình.

Nhìn ra xa xa, Triển Mộng Bạch biến sắc.
Bên cạnh phần mộ có một con đường từ chân núi lên tận đỉnh. Hai bên đường tùng mọc rậm rạp. Giữa đoạn đường có một tòa tiểu đình hình bát giác bằng đá, ngăn đôi. Ai từ bên dưới đi lên phải dừng chân tại tiểu đình.
Hiện tại, về phía dưới tiểu đình có hơn mười bảy, mười tám người, chừng như là từ chân núi đi lên, gặp tòa tiểu đình, đều dừng lại.
Trong tòa tiểu đình, có một bục đá rất cao, trên bục đá là một lão nhân vận áo lam, đang đứng trấn, oai mãnh vô cùng.
Lão nhân chính là Lam đại tiên sinh.
Số quần hùng đều lộ vẻ phẫn nộ, có người nắm chặt hai tay, có người sờ chuôi vũ khí, như sẵn sàng xuất thủ, dĩ nhiên là khai chiến với Lam đại tiên sinh.
Trong bọn, có người đứng đầu là trầm tĩnh hơn hết.
Y trầm giọng thốt :
- Lam đại tiên sinh có cái hiệp danh chấn động giang hồ, không ngờ ngày nay lại làm một việc như thế này.
Người ấy thân vóc ốm cao, mắt sáng quắc, tuổi độ trung tuần, thần khí tỏ ra cực kỳ lão luyện. Nhìn thoáng qua, ai ai cũng biết y là một cao thủ thượng thặng trong võ lâm.
Lam đại tiên sinh quát :
- Lão phu làm việc gì?
Người trung niên đáp :
- Tại hạ đã nói rồi, bọn tại hạ bao nhiêu người đây, đồng hiệp lực với nhau, đi khắp mười ba tĩnh, hai vùng nam bắc, truy ra manh mối chủ nhân Tình Nhân tiễn, mới đến Tiềm Long sơn trang hôm nay! Bây giờ tiên sinh lại ngăn trở, không cho lên núi, thử hỏi như vậy là nghĩa làm sao?
Lam đại tiên sinh ngẩng mặt lên không, bật cười cuồng dại :
- Lão phu trấn thủ tại đây, vô luận là ai, vô luận vì việc gì, cũng đừng mơ tưởng nhích tới được một bước!
Quần hùng nhao nhao lên.
Một người cao giọng sang sảng thốt :
- Lam đại tiên sinh! Cái sự ngăn cản này ắt phải có lý do, xin tiên sinh vui lòng giải thích.
Người đó tóc còn đen, quấn cao, vận đạo bào, mang trường kiếm, dáng rất ung dung.
Lam đại tiên sinh cười lớn :
- Bình sinh lão phu hành sự, thích thế nào, làm thế ấy, không cần giải thích, bất chấp dị nghị. Tại sao lão phu phải phân trần với bọn hậu

bối chứ?
Đạo nhân trẻ tuổi nổi giận :
- Bọn tại hạ vốn có lòng nghi các hạ với chủ nhân Tình Nhân tiễn có liên quan với nhau, thật không ngờ lại đúng.
Lam đại tiên sinh cao giọng :
- Đúng thì sao?
Đạo nhân trẻ tuổi quát :
- Cũng rất có thể các hạ là chủ nhân Tình Nhân tiễn!
Lam đại tiên sinh vuốt râu cười lớn :
- Tiểu tử!.... Tiểu tử...
Đạo nhân trẻ tuổi gằn từng tiếng :
- Các hạ thừa nhận?
Lam đại tiên sinh lại cười ngạo nghễ :
- Dù người có đem tất cả tội ác trên thế gian gán cho lão phu, lão phu cũng chẳng có gì phải sợ!
Đạo nhân trẻ sôi giận cực độ, song lại cười thốt :
- Tốt! Tốt lắm! Thì ra các hạ không xem anh hùng trong thiên hạ vào đâu cả! Các hạ cho rằng toàn thể hào kiệt chúng ta là một lũ trẻ con. Tốt lắm! Con người như thế đó, bảo sao chẳng chế luyện một thứ ám khí tuyệt độc cỡ Tình Nhân tiễn để gieo họa cho võ lâm. Hôm nay ta phải trả thù cho những người đã khuất!
Một tiếng soảng vang lên, trường kiếm tuốt võ, chớp sáng. Tràng cười dứt hẳn, sắc mặt đạo nhân trầm lại, giọng từ từ :
- Võ Đương Ngọc Không Tử xin xuất trận đầu.
Đang giận dữ, vừa tuốt kiếm, đạo nhân đã trầm nghiêm trở lại, tâm thành, ý chánh, đôi mắt nhìn mũi kiếm, chân nhích từng bước một, tiến tới.
Quần hùng khích động.
Đạo nhân trẻ là một tay kiếm thượng thặng trong số các đạo nhân lớp sau của Võ Đương, tuổi chưa cao, song kiếm pháp tân kỳ, ngang hàng với bậc đại thành. Nhưng, so với vị giang hồ đệ nhất từng oanh liệt giữa dòng đời suốt mấy mươi năm như Lam đại tiên sinh, thì dù sao y cũng khó thủ thắng nổi, cho nên quần hùng đều lo sợ cho Ngọc Không Tử.
Vị hào kiệt trung niên dẫn đầu vội tránh qua một bên, trầm giọng thốt :
- Hiền đệ hãy cẩn thận!
Ngọc Không Tử khẽ gật đầu, cánh tay vươn ra, trường kiếm rít gió, ngân lạnh.
Đoạn y cao giọng :

- Lam Thiên Chùy! Dù ngươi không xuống đây, ta vẫn xuất thủ như thường.
Lam Thiên Chùy chớp mắt :
- Ngươi thành danh không phải dễ, hãy lui lại đi, để mà giữ cái danh với đời!
Ngọc Không Tử dửng cao đôi mày, khoát một vòng kiếm, đạo ngân quang rực sáng, mũi kiếm lao vút đến ngực Lam đại tiên sinh.
Kiếm đi không nhanh, song hàm súc chân khí đầy đủ, phát xuất đúng quy cũ nội gia, song không đâm tận ngực đối phương mà bất quá chỉ để dọa Lam Thiên Chùy, cho lão rời bục đá, xuống đất.
Mũi kiếm bay tới, còn độ tấc nữa là trúng đích.
Lam Thiên Chùy bất động, bảo :
- Người làm sao bức lão phu xuống đất, là lão phu nhận bại. Sau đó ngươi tùy tiện xử trí, lão phu nhất định không phản đối.
Ngọc Không Tử sôi giận :
- Được rồi!....
Lời y chưa dứt, tiếng gió đã rít lên, mười mấy chiêu liên miên phát xuất!
Mũi kiếm đâm vào các yếu huyệt của Lam Thiên Chùy, song chẳng biết tại sao, chẳng mũi nào đâm trúng lão. Lão chỉ đứng một chỗ, thỉnh thoảng lách nhẹ mình, né tránh dễ dàng.
Quần hùng bị kiếm khí lan rộng, bức lùi trở lại.
Lam Thiên Chùy như một thiên thần, oai khí càng phút càng tăng.
Người trung niên biến sắc, cao giọng :
- Nếu là một cuộc tỷ võ, thì Ngọc Không đệ kể như bại rồi. Song cuộc chiến này là vì chính nghĩa võ lâm, Nhạc Triều Dương này bình sinh không hề lấy đông thắng ít, hôm nay bắt buộc phải phá lệ.
Y rút trong mình ra một ngọn Xà Nhuyễn côn, vung lên.
Đầu côn rung rung, hóa thành mười đóa hoa. Những đóa hoa đó bay đến Lam Thiên Chùy, gió rít vù vù theo hoa.
Nhạc Triều Dương là bậc đại hào kiệt vùng Tây Bắc, khách giang hồ gọi là Tái Thượng đại hiệp. Y cùng Nhân Nghĩa đại hiệp Hồ Thiên Lân vốn là đôi bạn sinh tử dữ đồng. Hồ Thiên Lân bị hại tại Điểm Thủy Tinh, Nhạc Triều Dương lập tức đến miền Đông, kêu gọi Ngọc Không Tử và một số hào kiệt đồng tâm chí, đi khắp giang hồ, tìm tung tích Tình Nhân tiễn, quyết báo thù.
Nhạc Triều Dương xuất thủ rồi, số người còn lại lập tức vung vũ khí xông vào.
Bỗng, Lam Thiên Chùy hét :
- Dừng tay!

Tiếng hét của lão vang như sấm, quần hùng cùng giật mình, khựng lại.
Lam Thiên Chùy quát lớn :
- Thật sự các người không còn lý gì đến đạo nghĩa giang hồ hay sao?
Lão có thân vóc to lớn, lại đứng trên bục cao, oai phong lẫm lẫm.
Nhưng, Ngọc Không Tử chẳng ngán chút nào, y cười lạnh :
- Đem đạo nghĩa mà nói với ngươi, thì nói làm sao được? Đại nghĩa gì chứ?
Trường kiếm quét qua, ngang chân Lam Thiên Chùy.
Lam Thiên Chùy vung mạnh hai tay, râu tóc dựng ngược, gầm to :
- Được!
Lão co lên một chân, đạp mạnh xuống.
Trường kiếm vừa bay qua, bàn chân dậm xuống, một tiếng rắc vang lên, kiếm gãy làm ba đoạn.
Nhạc Triều Dương vừa sợ, vừa giận, vung Xà nhuyễn cổn tiến lên, Ngọc Không Tử dừng tay lại, song chẳng rối loạn, bước theo liền, dùng đoạn kiếm gãy, phát xuất ba chiêu.
Quần hùng qua cơn kinh hãi, tiếp nối xông vào.
Lam đại tiên sinh lại hét một tiếng lớn, nhảy xuống đất, tay tả chụp đầu côn của Nhạc Triều Dương, chân tả đá bay thanh trường đao của một người, tay hữu hoành ngang chặt vào cánh tay Ngọc Không Tử, chân hữu quét ngang qua, đá bay một người ngoài trượng xa.
Một chiêu bốn thức, hạ luôn bốn người, võ công thành tựu như vậy quả thật là hi hữu.
Nấp sau tấm bia, đã mấy lượt Triển Mộng Bạch dợm mình định xuất hiện, song đều bị Cung Linh Linh nắm áo giữ lại.
Đến bây giờ thì chàng không còn dằn lòng được nữa, giật áo tung mình như chiếc én thăng thiên, đồng thời hú vọng một tiếng dài, thân hình lộn một vòng, đáp xuống cục trường.
Nghe tiếng hú, quần hùng kinh hãi, thấy thuật khinh công tuyệt diệu, họ càng kinh hãi hơn.
Lam đại tiên sinh bất giác giật mình, cùng dừng tay như quần hùng.
Đảo ánh mắt nhìn ra, lão ngẩng đầu lên không, cười lớn :
- Lão phu cứ tưởng là ai, không ngờ là tiểu huynh đệ!
Triển Mộng Bạch đáp xuống rồi, không hề cười.
Lam đại tiên sinh cau mày :
- Ngươi cũng hoài nghi lão phu nữa sao?
Triển Mộng Bạch trầm giọng :
- Tại sao Dương Toàn còn sống? Tại sao tiền bối đến lò luyện tiễn

độc? Tại sao tiền bối không cho các vị này lên núi?
Lam đại tiên sinh nhìn chàng một lúc lâu, rồi bật cười dài :
- Lão phu không muốn giải thích. Vậy không cần giải thích!
Triển Mộng Bạch gằn từng tiếng :
- Không giải thích không được!
Lam đại tiên sinh cũng gằn từng tiếng :
- Không được rồi sao?
Triển Mộng Bạch nhìn sững lão một lúc. Từ từ, chàng rút thanh cổ kiếm cầm tay.
Chàng khích động phi thường.
Lam đại tiên sinh cũng khích động không kém, bằng cớ là lão run người thấy rõ!
Lần đầu tiên, một đệ nhất danh hiệp trên giang hồ khích động.
Quần hào nín thở, theo dõi thần thái của song phương.
Thời khắc trôi qua, mỗi phút giây dài như năm tháng, không gian lắng đọng, khó chịu vô cùng.
Cuối cùng, Lam đại tiên sinh hỏi :
- Ngươi muốn động thủ với lão phu?
Triển Mộng Bạch không nhìn lão nửa mắt, gật đầu :
- Không còn cách chọn lựa nào khác hơn.
Lam đại tiên sinh hoành tay, đánh ngang một chưởng. Bục đá bên cạnh bị chưởng kình đập mạnh, vỡ tan, đá vụn bay rào rào.
Quần hùng biến sắc.
Rồi lão gọi :
- Tốt! Lại đây! Nếu ngươi muốn.
Triển Mộng Bạch cao giọng :
- Nghĩ đến ân tình ngày cũ, Triển Mộng Bạch này xin nhường tiên sinh ba chiêu.
Lam đại tiên sinh bật cười cuồng dại :
- Hay chưa! Lại có kẻ muốn nhường Lam Thiên Chùy này ba chiêu. Tốt! Tốt lắm!
Lão cười mãi, tràng cười kéo dài một lúc lâu, vang lên như trống điểm liên hồi.
Quần hùng một lượt nữa biến sắc.
Nhạc Triều Dương kêu lên :
- Triển thế điệt!....
Triển Mộng Bạch nghiêng mình :
- Tiểu điệt xin cam thất lễ, không tiện bái tạ cái nghĩa khí của tiền bối đối với Hồ tứ thúc.
Nhạc Triều Dương xúc động vô cùng :

- Triển điệt...
Nghẹn ngào, y không nói thêm được gì nữa.
Triển Mộng Bạch tiếp :
- Chỉ mong Nhạc tiền bối và chư quý vị niệm tình tiên phụ, bảo toàn cho cái hiệp danh của người quá cố, xin đừng ai tiếp tay tiểu điệt, dù một chưởng, một quyền.
Chàng đưa cao thanh cổ kiếm lên, tiếp luôn :
- Hôm nay, tiểu điệt chỉ muốn liều một cuộc tử chiến, dù có thất bại, thân vong, tiểu điệt không hề oán hận!
Quần hùng khích động trước sự can trường của chàng, ai ai cũng phấn khởi hùng tâm, và tự nguyện sẵn sàng báo thù cho chàng nếu bất hạnh chàng táng mạng nơi tay Lam Thiên Chùy.
Tất cả cùng lùi lại.
Lam Thiên Chùy quắc đôi mắt sáng như điện nhìn chàng, cười khan :
- Thật sự ngươi muốn nhượng lão phu ba chiêu?
Triển Mộng Bạch gật đầu :
- Đúng.
Lam Thiên Chùy tiếp :
- Với võ công của ngươi, ngươi chỉ có thể duy trì cùng lão phu một lúc, vậy mà ngươi lại nhượng ba chiêu, thì... Hắc hắc!
Triển Mộng Bạch trầm giọng :
- Vô luận thắng hay bại, sống hay chết, Triển Mộng Bạch này đã nói là làm, không hề huống tiếc!
Chàng hoành kiếm :
- Xin mời tiên sinh!
Quần hùng nín thở, lo ngại.
Ai ai cũng biết cao thủ tương tranh, có thắng hay bại trong một sơ hở nhỏ, và ai ai cũng quyết chiếm tiên cơ.
Nhưng, chàng nhượng ba chiêu, vậy là chàng bỏ mất tiên cơ rồi.
Mất tiên cơ là bại, chưa giao thủ, đã nắm vững cái bại, tự nhiên ai ai cũng lo sợ cho chàng.
Triển Mộng Bạch khi nào mù mờ cái đạo lý đó! Ngày trước, chứng kiến cuộc so tài giữa Lam đại tiên sinh và Đế Vương cốc chủ, chàng chính mắt trông thấy cả hai tranh cái tiên cơ đó suốt nữa ngày trời, mà không ai chiếm được! Thì hôm nay, dại gì chàng nhường tiên cơ cho người khác! Chẳng qua, bởi lòng tôn kính mà thôi.
Lam Thiên Chùy đột nhiên đánh ra ba chiêu thật gấp. Ba chưởng đó, xem thì tiền hậu phân minh, song xuất phát rồi, mường tượng đồng thời.
Trong chớp mắt, chưởng ảnh bao trùm quanh Triển Mộng Bạch.

Triển Mộng Bạch thừa hiểu tánh khí của đối phương, lão không đánh thì thôi, hễ đánh là phải thắng.
Song chàng không ngờ, lão đánh quá hăng đến mức độ đó. Bất giác, chàng giật mình.
Thật ra, cái khí của Lam Thiên Chùy có vẻ mãnh liệt, chiêu thức đưa ra trái lại không hàm súc mảy mai công lực.
Triển Mộng Bạch không cảm thấy một án lực nào cả.
Vung trường kiếm lên, chàng hóa giải màn lưới chưởng ảnh dễ dàng.
Quần hùng không biết sự tình làm sao, thấy chàng thoát hiểm, cùng vỗ tay hoan hô.
Lam đại tiên sinh cười lớn :
- Hay cho tiểu tử! Quả nhiên lợi hại!
Triển Mộng Bạch hoang mang hết sức.
Chàng hiểu rõ Lam Thiên Chùy xuất thủ lưu tình rõ rệt.
Chàng thầm nghĩ :
- Nếu quả thật lão ta là con người tàn độc thì khi nào lại có sự ưu ái đối với ta như vậy!
Nhưng, chàng không thể vì một điểm tình cảm mà quên đi lý trí của mình.
Bây giờ chàng có thể phản công rồi.
Trường kiếm chớp sáng, gió kiếm rít vù vù, thổi bay tà áo của Lam Thiên Chùy.
Quần hùng không tưởng nổi là kiếm pháp của chàng linh ảo đến mức độ đó.
Trường kiếm nặng, tạo nên khí thế hùng mãnh, có thể áp đảo cả núi rừng, thì con người bằng xương thịt làm sao chịu nổi?
Trong một thoáng mắt, Triển Mộng Bạch đã đánh ra mấy mươi chiêu rồi!
Lam Thiên Chùy quả không hổ là bậc danh hiệp đệ nhất đương thời.
Lão ngang nhiên xông xáo giữa vùng kiếm ảnh, như vào chỗ không người.
Và bây giờ, quần hùng mới thấy rõ cái thực tài của lão, võ công của lão trác tuyệt hơn hẳn sự đồn đại trong giang hồ!
Dần dần, quần hùng nhận ra Triển Mộng Bạch dù hăng hái đến đâu, cũng chưa phải là đối thủ của Lam đại tiên sinh.
Ngọc Không Tử lo sợ cho chàng, lẩm nhẩm mãi :
- Rất tiếc... rất tiếc...
Cái điều mà y tiếc là Triển Mộng Bạch không muốn cho ai tiếp trợ, chứ nếu không thì với số hào kiệt hiện diện, thế cờ có thể được lật

ngược, và Lam Thiên Chùy dù là một thiên thần thực sự cũng chưa chắc thoát chết trước một lực lượng hùng hậu như vậy.
Hơn mấy mươi chiêu nữa được trao đổi giữa song phương.
Triển Mộng Bạch dần dần bị dồn vào thế bại.
Và hiện tại thì chàng không còn một điểm nhỏ hy vọng thủ thắng.
Quần hùng hết sức khẩn trương.
Ngọc Không Tử thì thầm vào bên tai Nhạc Triều Dương :
- Biến... phải quyền... nên...
Y không nói tiếp, song cái ý đã rõ rệt lắm rồi, cái ý đó, là phải tham gia cuộc chiến.
Nhạc Triều Dương trầm ngâm một chút, trầm giọng :
- Hắn đã nói thế, nếu chúng ta xông vào cuộc chiến e hắn...
Rồi lão nhìn vào cuộc chiến, nhận thấy đường kiếm của Triển Mộng Bạch chậm lại, thủ pháp nặng nề, mồ hôi điểm thành hạt quanh vầng trán.
Nhất định là Triển Mộng Bạch không còn duy trì được lâu.
Nhạc Triều Dương lẩm nhẩm :
- Làm sao?... Làm sao...
Ngọc Không Tử cương quyết :
- Còn làm sao nữa? Chúng ta cứ vào!
Đạo nhân rút thanh đoản kiếm trong tay ra, thanh đoản kiếm đó chỉ dùng trong trường hợp sinh tử, cầm nó trong tay rồi, là hoặc chủ nhân nó chết, hoặc đối phương táng mạng.
Nhạc Triều Dương khích động vô cùng, khẳng khái :
- Là một trong Nhân Nghĩa tứ hiệp, ta không thể khoanh tay ngồi nhìn bằng hữu mình gặp nguy hiểm!
Ngọc Không Tử cả mừng :
- Phải lắm!
Cả hai không hẹn mà đồng cấp tốc lao mình tới cục trường.
Liếc mắt sang bên, thấy hai người xuất hiện, Triển Mộng Bạch hét :
- Không ai được vào tiếp trợ tại hạ!
Chàng hét lớn, làm bọn Ngọc Không Tử, Nhạc Triều Dương giật mình, dừng chân lại.
Lam đại tiên sinh cười vang :
- Tiểu huynh đệ cần gì phải tỏ rõ khí khái anh hùng? Cứ để cho họ vào đi, càng đông càng vui! Lão phu không hề sợ hãi!
Triển Mộng Bạch thầm nghĩ :
- “Hiện giờ lão đấu với một mình ta thì còn lưu tình, nếu cả bọn xông vào, e lão sẽ háu thắng rồi gây ra nhiều sự hiểu lầm đáng tiếc nữa.”
Chàng bèn cao giọng :

- Nếu một ai vào trợ chiến, Triển Mộng Bạch này sẽ tự tử ngay!
Ngọc Không Tử và Nhạc Triều Dương thở dài, đành lùi lại.
Lam đại tiên sinh hỏi :
- Ngươi muốn như thế à?
Triển Mộng Bạch cất giọng sang sảng :
- Đúng vậy!
Chàng vận dụng sức bình sanh, vung kiếm vù vù.
Chàng ở trong trường hợp ngọn đèn cạn dầu, chực tắt, lóe sáng lên, rồi vĩnh viễn tắt luôn!
Quần hùng bị kiếm phong tạt mạnh, kiếm khí xâm nhập vào người, ai ai cũng run run!
Kiếm phong quét bay tóc Lam Thiên Chùy phơi phới!
Lão lùi lại một bước, cười lớn :
- Khá lắm! Khá lắm!
Lão tung luôn song quyền, nhằm ngực chàng, bắn sang.
Triển Mộng Bạch lách mình, né tránh.
Một tiếng ầm vang lên, góc tòa đình hứng ngọn quyền phong, vỡ tan, đá vụn bay rào rào.
Triển Mộng Bạch cất tiếng khen :
- Hay lắm!
Chàng đánh tiếp một chiêu kiếm.
Lam Thiên Chùy nhún chân nhảy lên không, cao bảy tám thước.
Kiếm quang vút sang, chém đứt một chiếc cột đá.
Một góc vỡ, một chiếc cột gãy, tòa bát giác đình lệch qua một bên, đổ xuống luôn.
Tiếng đổ ầm ầm, đá bay, cát chạy, trong khi đó Triển Mộng Bạch đánh tiếp năm chiêu nữa.
Cục trường biến thành cảnh tan vỡ hoàn toàn, đến những cây tùng gần đó cũng bị áp lực chuyển động, lá rơi, cành gẫy, rào rào, rắc rắc, vang lên giữa vùng cát bụi mịt mù.
Quần hùng kinh khiếp, lùi ra ngoài xa hơn mấy trượng.
Lam Thiên Chùy bị bức thoái bảy tám thước, đồng thời phải công lại ba chiêu quyền.
Triển Mộng Bạch đánh với sự liều, khi con người liều thì công lực tăng gia, bởi lẽ đó, khí thế của chàng hiện tại cực kỳ mãnh liệt.
Chàng đánh tiếp bảy chiêu kiếm nữa.
Lam đại tiên sinh lùi luôn bảy bước nữa, chiếc áo của lão phồng lên, biến con người lão to lớn phi thường.
Quần hùng reo hò tán thưởng Triển Mộng Bạch.
Bỗng, Lam đại tiên sinh quát :

- Dừng tay!
Triển Mộng Bạch ngưng kiếm liền.
Gương mặt trắng của chàng biến màu hồng, chàng gằn giọng hỏi :
- Việc gì?
Lam Thiên Chùy chụp ngực áo, kéo banh ra, bầy lớp da cứng như thép, hét luôn :
- Đem chùy ra đây!
Quần hùng không biết lão ra lịnh với ai.
Liền sau tiếng quát, từ trong một bụi cây phía hậu sơn, bốn đại hán vận áo lão xuất hiện.
Bốn gã khệ nệ khiêng đến một quả chùy!
Lam Thiên Chùy bật cười lớn :
- Bình sinh, lão phu từng giao chiến hằng trăm, hằng ngàn trận, song chưa có trận nào làm cho lão phu quá ngứa ngáy như hôm nay! Nhất định là phải đánh với ngươi cho thật sướng tay mới được.
Chụp lấy cán chùy, lão quát :
- Vào đi!
Triển Mộng Bạch ứng tiếng :
- Tiên sinh chuẩn bị! Tại hạ xuất thủ đây!
Bây giờ, quần hùng mới biết là phía sau núi có mai phục.
Nhưng, họ đâu còn thì giờ nghĩ nhiều đến việc gì khác, khi cuộc chiến sôi nỗi đang diễn ra trước mặt?
Hai đấu thủ đã vào cuộc thí, mà quần hùng không nhận định kịp họ khởi đầu như thế nào!
Gió lốc xoáy như trốt, cát bay, đá văng, cây đổ, cục trường lại vang lên ầm ầm.
Nhạc Triều Dương và Ngọc Không Tử cùng thầm phục Triển Mộng Bạch quả có bản lĩnh cao cường, trên hẳn họ mấy bậc.
Có tiếng chạm vang lên kinh khủng, một người bị chấn động, ngã ngửa ra.
Thì ra, thoạt đầu, Triển Mộng Bạch còn dè dặt, lách kiếm tránh chùy. Rồi bỗng nhiên chàng nổi hùng khí, vung kiếm chận quả chùy. Hai vũ khí chạm nhau, tuy kiếm không tuột tay, song cánh tay chàng tê chồn lại, hầu như không cất lên nổi.
Áp lực làm chàng ngã, song ngã rồi vụt đứng dậy liền.
Lam Thiên Chùy bật cười ha hả :
- Hơn năm mươi năm qua, chưa có một ai chịu nổi quả chùy của lão phu! Tiểu tử khá lắm! Hãy tiếp một quả nữa xem sao!
Triển Mộng Bạch hét :
- Dù là một trăm quả, tại hạ cũng xem thường!

Chàng vung kiếm xông tới.
Chùy va kiếm, chạm nhau lượt thứ hai. Lần này thì Triển Mộng Bạch không ngã, kiếm không vuột tay, song bàn tay mất cả cảm giác.
Như vậy, chàng còn vung kiếm làm sao được nữa?
Trong khi đó, quả chùy lại bay sang.
Bắt buộc, chàng cố vận dụng chân khí còn lại, định miễn cưỡng chống đỡ, và chàng cầm chắc là lần này thì phải tán mạng dưới quả chùy khủng khiếp đó.
Ngờ đâu, chân khí cuồn cuộn phát sanh, dồn ra bàn tay, cảm giác bừng dậy liền. Triển Mộng Bạch chẳng hiểu tại sao, nhưng lúc này chàng đâu còn thì giờ dư mà tìm hiểu?
Thì ra, chàng vừa vận dụng Lục Dương thần chưởng mà chính chàng cũng không biết.
Trước đó, mãi mê sử dụng kiếm pháp, chàng quên mất chưởng pháp thần diệu này.
Bây giờ, không còn cầm kiếm vững chắc như trước nữa, với ý thức dùng chưởng, mượn chưởng điều động kiếm, vô hình trung chàng áp dụng chưởng pháp.
Cánh tay đang tê dại, vụt cử động được như thường, chàng hết sức mừng rỡ, lướt tới chém luôn.
Qua mấy chiêu, từng tiếng chạm kinh hồn vang lên, song Triển Mộng Bạch không còn bị chấn động như trước nữa, nên chàng càng đánh càng hăng.
Bỗng, quả chùy của Lam đại tiên sinh rút gió bay vù đi, đồng thời lão lùi nhanh ra sau, trong tay chỉ còn chiếc cán chùy.
Chùy của lão, làm bằng chất thép cứng, bị kiếm báu của Triển Mộng Bạch chém trúng một lần chẳng sao, song từ lúc đầu đến giờ, nó đã hứng hơn mười nhát kiếm, mỗi nhát chém sâu hơn một chút, cuối cùng nó đứt lìa, quả bay đi, còn cán ở lại!
Chùy rơi xuống phía hậu sơn, có tiếng rú thảm vang lên, hiển nhiên một kẻ nào đó đang mai phục, bị chùy rơi xuống, vỡ sọ chết ngay!
Quả chùy đứt! Một sự kiện phi thường, Lam đại tiên sinh sững sờ một lúc, mới hoàn hồn, bật cười ha hả :
- Sướng thật! Sướng thật!
Triển Mộng Bạch đã tiêu hao quá nhiều công lực, chống kiếm xuống đất, vừa thở dốc vừa kêu lên :
- Sướng thì tiếp tục đấu thêm một lúc nữa đi!
Lam đại tiên sinh cao giọng :
- Ngươi...
Bỗng từ trên một mô đá cao hơn bảy trượng, hai bóng người đáp

xuống.
Chưa ai nhận ra hai người đó, Lam đại tiên sinh đã ngẩng mặt lên không, cười lớn :
- Hay quá! Tiêu Vương Tôn cũng đã đến nơi. Đến đúng lúc quá!
Thì ra một người là Đế Vương cốc chủ, còn người kia chính là Đỗ Vân Thiên.
Họ đáp xuống nhẹ nhàng, ung dung như từ trên giường bước xuống, chẳng chút dụng lực.
Triển Mộng Bạch vừa kinh ngạc, vừa lướt tới chào mừng.
Tiêu Vương Tôn hướng qua Lam đại tiên sinh cười hỏi :
- Bao lâu nay Lam huynh vẫn được bình an chứ?
Lam đại tiên sinh không đáp, chỉ nói :
- Ngươi đến đúng lúc đó! Lão phu là chủ nhân Tình Nhân tiễn đây! Lão phu chế luyện tiễn độc hại người, hiện tại cảm thấy hối hận, các ngươi muốn xử trí cách nào, cứ tùy tiện, lão phu sẵn sàng tuân theo!
Quần hùng nhao nhao lên trước lời thú tội của Lam đại tiên sinh.
Tiêu Vương Tôn cao giọng trấn an mọi người :
- Tại hạ lấy sanh mạnh bảo đảm, Lam đại tiên sinh không phải là chủ nhân Tình Nhân tiễn!
Quay trở lại Lam đại tiên sinh, lão trách :
- Sao Lam huynh lại nhận tội thay cho người khác?
Quần hùng kinh ngạc.
Lam đại tiên sinh cảm kích vô cùng, nhưng cứ giữ thái độ cũ, cười lên ha hả :
- Sai! Sai! Ta có bao giờ nhận tội thay cho ai đâu! Ta làm ta chịu! Ta thú nhận rồi, các ngươi cứ hạ thủ đi!
Tiêu Vương Tôn trầm giọng, thở dài :
- Lam huynh nhận tội thay người, bên trong hẳn có nguyên nhân, Lam huynh có muốn tiểu đệ nói rõ ra không?
Lam đại tiên sinh biến sắc!
Nhạc Triều Dương tiến lên :
- Vãn bối là Nhạc Triều Dương, có việc cần thỉnh giáo nơi Cốc chủ!
Tiêu Vương Tôn mỉm cười :
- Nhạc đại hiệp cứ nói!
Nhạc Triều Dương đảo mắt nhìn quanh, cao giọng :
- Sự tình đã như thế này, nếu Cốc chủ không giải thích cái nguyên nhân khiến cho Lam đại tiên sinh nhận tội thay người, thì khó mà làm cho quần hùng trong thiên hạ được an tâm!
Lam đại tiên sinh nổi giận :
- Không yên tâm rồi làm sao?

Tiêu Vương Tôn bình tĩnh :
- Lam huynh yên trí! Nhạc đại hiệp muốn nghe, là một điều rất hợp lý, song nói ra thì dài dòng quá, vả lại...
Đột nhiên, có tiếng người từ xa vọng đến :
- Vả lại do lão ta nói ra, không bằng bần ni nói thay!
Âm thanh trong trẻo, do một nữ nhân phát xuất!
Nhưng lại không giống âm thanh của nhị vị đại sư Tuyệt Hồng và Giác Hồng!
Triển Mộng Bạch hết sức kỳ quái.
Ba bóng màu tro từ phía hậu sơn xuất hiện. Trong ba, hai là Tuyệt Hồng và Giác Hồng nhị vị đại sư.
Còn người thứ ba, phải nhìn lâu một chút, Triển Mộng Bạch mới nhận ra là Liệt Hỏa phu nhân!
Liệt Hỏa phu nhân cũng xuất gia?
Triển Mộng Bạch nghĩ thầm :
- "Không hiểu sao dạo này có nhiều nữ nhân xuất gia dữ vậy? E rằng họ trúng phải bùa mê thuốc lú gì rồi cũng nên. Bấy lâu nay Tiêu muội ở với họ, không biết..."
Tiêu Vương Tôn cùng Lam đại tiên sinh đều lộ vẻ kinh ngạc.
Đỗ Vân Thiên kêu lên :
- Liệt Hỏa phu nhân!.... Phu nhân cũng...
Liệt Hỏa phu nhân chấp tay, điểm một nụ cười :
- Người cũ đã chết rồi, cái tên đó không còn dùng nữa, hiện tại kẻ đối diện với các thí chủ là Đoạn Hồng đại sư!
Bà hỏi luôn :
- Lam thí chủ yên tâm rồi chứ?
Cái giọng xuất gia của bà còn miễn cưỡng quá, chừng như bà chưa quen mùi thiền cho lắm!
Lam đại tiên sinh cười khổ, không nói gì.
Tiêu Vương Tôn nhìn qua Tuyệt Hồng và Giác Hồng :
- Lành thay! Lành thay! Hai vị lại độ được một người nữa!
Đoạn Hồng đại sư cười lớn :
- Em ta độ ta, chẳng phải là dễ dàng gì. Hiện tại thì tiểu muội đã trở thành sư tỷ, còn đại thơ lại trở thành sư muội! Cái sự đổi tên họ đó bù công lao độ hóa một con người.
Tuyệt Hồng đại sư không nói gì.
Chỉ cách có mấy hôm, mà thần thái của bà có vẻ thanh khiết hơn trước nhiều.
Gương mặt bà rực sáng với ánh đạo quang, chứng tỏ sự tu vi của bà rất tiến bộ.

Phàm vào cửa Phật là dứt mọi liên hệ hồng trần, ai vào trước là lớn, vào sau là nhỏ, cho nên chị trở thành em, em trên cả chị, là sự thường thấy.
Đoạn Hồng đại sư đảo ánh mắt nhìn quanh quần hùng một lượt, cười nhẹ :
- Bần ni quên mất giải thích cho các vị hiểu lý do gì khiến Lam Thiên Chùy thừa nhận việc thay cho người chủ động!
Nhạc Triều Dương vòng tay cung kính :
- Bọn tại hạ xin nghe!
Đoạn Hồng đại sư nhìn qua Lam đại tiên sinh :
- Nếu không nói ra cho các vị hiểu, thì e các vị sẽ hoài nghi suốt đời, mà bần ni cũng còn vướng bận một niềm trần tục cuối cùng trong khi đã nương mình dưới bóng từ quang.
Bần ni đã nghĩ nhiều lắm rồi, nhận thấy cần phải đưa sự việc ra ánh sáng.
Tuy bà hướng về quần hùng thanh minh như vậy, song cái ý lại dành cho Lam đại tiên sinh.
Lam đại tiên sinh hừ lạnh một tiếng, không nói gì.
Đoạn Hồng đại sư tiếp :
- Chị em bần ni vốn có tánh khí bất đồng, em của bần ni ôn nhu, hiền dịu, thích hợp với tâm nguyện của Lam Thiên Chùy, nhưng em ta lại yêu người khác, và người này chính là Tiêu Vương Tôn. Còn ta lại rất yêu tha thiết Lam Thiên Chùy! Các vị thấy đó, ái tình của bọn bốn bần ni rất phức tạp, mỗi người đều chạy theo một tâm niệm riêng.
Quần hào chú ý lắng nghe đoạn cố sự của vị tiền bối lừng danh trên giang hồ hơn mấy mươi năm qua.
Triển Mộng Bạch thầm nghĩ :
- Thì ra sự quan hệ của họ là thế!
Tiêu Vương Tôn và Lam đại tiên sinh thoáng đỏ mặt. Họ không tưởng bà ta dám khai hết mọi sự tình trước mặt một số đông người như vậy.
Đoạn Hồng đại sư không lưu ý đến họ, nói tiếp :
- Bản tính ôn nhu, em ta dù yêu Tiêu Vương Tôn, vẫn không mở miệng, và dù không yêu Lam Thiên Chùy, cũng không nỡ lãnh đạm với lão. Nhưng Lam Thiên Chùy chẳng phải là kẻ ngu ngốc, lão thấy rõ điều đó, thất vọng đến nhậu nhẹt suốt ngày, mượn rượu gượng quên. Trong lúc đó, trên thế gian lại xuất hiện một nữ nhân, sắc hoa rạng rỡ, tánh tình lại phóng đãng, ả đeo đuổi theo Lam Thiên Chùy. Dù là bậc đại anh hùng, song trong cảnh thất tình, Lam Thiên Chùy chung quy cũng bị nữ nhân đó quyến rũ.

Lam đại tiên sinh đằng hắng một tiếng, toan quay mình bước đi.
Đoạn Hồng đại sư gằn giọng :
- Lam Thiên Chùy! Ngươi bỏ đi là không phải một nam tử hán!
Lam Thiên Chùy đứng lại, chẳng rõ lão giận hay thẹn.
Đoạn Hồng đại sư tiếp :
- Nữ nhân đó không thực sự yêu Lam Thiên Chùy. Sỡ dĩ ả ta làm thế, là vì ả nuôi mộng làm bá chủ võ lâm. Với dã tâm đó, ả dọn sẵn một con đường cho mai hậu. Theo chương trình hành động, ả câu dẫn tất cả những nhân vật thành danh trong thời gian đó, biến họ thành những tay sai của ả, hoặc giả có người không chịu tuân lệnh ả, thì người đó cũng chẳng dám ra chống đối. Vô hình trung, những cao thủ đương thời tạo thành một bức bình phong bảo vệ ả rất an toàn.
Quần hùng cùng "ạ" lên một tiếng.
Triển Mộng Bạch chợt tỉnh ngộ :
- "Yêu nữ đó là Tô Siển Tuyết! Vì tham danh mà bà ta không ngần ngại đem xác thịt làm mồi câu nhử khách anh hùng. Gia phụ ta e cũng..."
Chàng cảm thấy nữa tức giận, nữa thương cảm cho Tô Siển Tuyết.
Đoạn Hồng đại sư tiếp :
- Tuy làm vợ khắp thiên hạ, nhưng yêu nữ đó chỉ có một người yêu duy nhất. Người tình đó là Sưu Hồn Thủ của Đường môn đất Thục.
Tất cả đều kêu lên kinh ngạc.
Đoạn Hồng đại sư tiếp nối :
- Vì biết rõ bản tính của yêu nữ nên Đường Vô Ảnh kiên quyết không cho Đường Địch gần ả. Đường Địch bị gia gia áp chế lâu ngày, tức uất muốn làm một cái gì kinh thiên động địa. Tâm đầu hợp ý, cả hai lén lút đồng tâm, hiệp lực, chế luyện Tình Nhân tiễn, hòng khiến giang hồ đại loạn. Tình Nhân tiễn cực độc, người duy nhất hóa giải được lại là Tần Sấu Ông, một thuộc hạ của họ, nên anh hùng thiên hạ vì nghi kỵ lẫn nhau, âm thầm mua Tình Nhân tiễn để sát hại lẫn nhau, vô hình trung lọt vào sự uy hiếp của hai người.
Dừng lại một chút, Đoạn Hồng đại sư tiếp nói :
- Nhưng, chẳng có sự bí mật nào giữ được suốt đời. Sợ bị người ta khám phá ra, yêu nữ đó bèn hạ sát Tần Sấu Ông, hòng chặt đầu mối.
Về phần Lam Thiên Chùy thì sau khi biết được bí mật của Tình Nhân tiễn, ông ta nhiều phen khuyên yêu nữ hãy hồi đầu hướng thiện, song ả không thừa nhận tội lỗi mà còn...
Lam đại tiên sinh nghe đến đó, tỏ rõ bị khích động phi thường.
Đoạn Hồng đại sư lại tiếp :
- Yêu nữ lại còn kể lể ân tình ngày cũ, và dọa lão Lam, nếu không

rộng lượng đối với ả, thì ả sẽ truyền bá sự ân ái vụng trộm giữa hai người ra khắp sông hồ, cho lão Lam xấu mặt.
Lam Thiên Chùy bị uy hiếp cho nên...
* * * * *
Quần hùng nhao nhao lên, có người thốt :
- Yêu nữ đó hẳn là Tô Siển Tuyết rồi!
Lam đại tiên sinh quát :
- Câm ngay!
Lão trừng mắt nhìn Đoạn Hồng đại sư, đại sư nhìn trả lại. Lão hỏi :
- Làm sao ngươi biết rõ như vậy chứ?
Đoạn Hồng đại sư đáp :
- Tiêu Vương Tôn cho bần ni biết đó!
Lam đại tiên sinh lại trừng mắt nhìn Tiêu Vương Tôn. Tiêu Vương Tôn lắc đầu, thở dài, rồi cười khổ.
Đoạn Hồng đại sư thao thao :
- Ngươi đừng giở tánh con nít, hờn giận người này người kia. Nếu người ta có làm gì nghịch ý ngươi đi nữa, chẳng qua người ta muốn tốt cho ngươi đó thôi. Ngươi biết không, trong khi khắp thiên hạ ai ai cũng đều nghi ngờ ngươi, thì chỉ có mỗi một mình Tiêu Vương Tôn vẫn còn tin tưởng ngươi. Lão ta không màng nguy hiểm, lên tận đỉnh Quân Sơn, tra cứu sự tình, khám phá ra điều bí mật đó. Lão biết tính khí của ngươi, bao giờ cũng thà chết chứ không nhận sai, cho nên tự lão không tiện nói ra, sợ làm mất mặt ngươi. Lão bèn tìm ta thương lượng. Ta thấy cần phải nói, bởi vì sự bí mật đó phải được phơi bày! Vì thế, ta chấp nhận đến đây, gặp ngươi!
Bà thuyết minh một tràng dài, vô tình gợi lại tánh khí ngày xưa, nên lúc xưng ta, lúc xưng bần ni.
Lam đại tiên sinh kêu lên :
- Tuy nhiên...
Tiêu Vương Tôn thở dài, cất tiếng :
- Lam huynh là người thông minh tuyệt thế, chẳng lẽ vì một sự hồ đồ trong thời niên thiếu mà cam hủy diệt cái hiệp danh tạo tựu suốt mấy mươi năm dài?
Lam đại tiên sinh thầm hổ thẹn, vì tuy lão giúp sức cho Tô Siển Tuyết một phần vì bị uy hiếp, song cũng một phần vì lão đã quyến luyến cái thân xác nõn nà kia. Lão thừ người một lúc, đoạn thở ra, buông gọn :
- Thế là xong!....
Lão day qua Triển Mộng Bạch, vỗ tay nhẹ lên vai chàng, tiếp :
- Tiểu huynh đệ! Ngươi đã hiểu hết rồi chứ? Bây giờ mọi sự đã vỡ lở, lão phu cũng cho ngươi biết luôn. Dương Toàn là của Tộ.. đưa vào

làm môn đệ lão phu. Hôm đó, lão phu thấy hắn đi một mình, biết lúc trước hắn cùng ngươi đồng hành, nên bức hắn phải nói rõ ngươi hạ lạc tại đâu. Hắn biết mối quan hệ giữa lão phu với họ Tô nên khai thật. Lão phu định giết hắn, song nghĩ tình người cũ, tha chết cho hắn, chỉ bẽ gãy một cánh tay của hắn và bắt buộc hắn phải thề nặng vĩnh viễn ly khai giang hồ. Sau đó lão phu xuống Luyện Hồn đầm, vào hang bí mật cứu ngươi. Đến ngày ấy, lão phu mới biết họ Tô là chủ nhân Tình Nhân tiễn.
Triển Mộng Bạch tỉnh ngộ, thầm trách mình nông nổi quá, chàng lẩm nhẩm :
- Vãn bối...
Lam đại tiên sinh tiếp :
- Ngươi hoài nghi lão phu, song không hề căm hận, như vậy thì cần gì ngươi phải bứt rứt, xốn xang? Đổi lại là lão phu ở vào trường hợp ngươi, có thể lão phu còn...
Triển Mộng Bạch trầm ngâm không nói gì.
Lam đại tiên sinh thở dài :
- Rất tiếc súc sanh Dương Toàn quên đi lời thề. Lúc hắn phát thệ, lão phu thấy hắn có chút không thực, ai ngờ...
Tiêu Vương Tôn hỏi :
- Hắn thề như thế nào?
Lam đại tiên sinh đáp :
- Hắn thề, nếu hắn còn bôn tẩu giang hồ, thì ngàn vạn kiến sẽ ăn thây hắn! Kiến làm sao ăn thịt người được chứ?

TÌNH NHÂN TIỄN

Hồi 27
Tình Nhân tiễn xuất hiện

Tiêu Vương Tôn, Đỗ Vân Thiên, và Triển Mộng Bạch lắc đầu thở dài.
Tiêu Vương Tôn thuật lại cái chết của Dương Toàn cho Lam đại tiên sinh nghe.
Lam đại tiên sinh lẩm nhẩm :
- Lưới trời thưa, nhưng khó lọt!....
Một lúc lâu, lão hướng qua Tiêu Vương Tôn, vòng tay :
- Giao tình, quý trọng ở cái tâm! Các hạ biết lão phu rồi, lão phu không cần nói nhiều hơn.

Tiêu Vương Tôn cười nhẹ :
- Tự nhiên! Tự nhiên!
Lam đại tiên sinh tiếp :
- Xin tạm biệt!
Tiêu Vương Tôn kêu lên :
- Tại sao thế?
Lam đại tiên sinh mơ buồn :
- Nơi này đâu phải là chỗ lão phu nên ở lâu?
Tiêu Vương Tôn trầm ngâm một lúc, biết rằng trong chốc lát nữa đây, quần hùng sẽ kéo nhau đến Tiềm Long trang vấn tội Tô Siển Tuyết, Lam Thiên Chùy không thể tiếp trợ bà, cũng không nỡ nhìn bà ta thọ hại, cho nên phải ly khai.
Nghĩ thế, Đế Vương cốc chủ không ngăn chận lão lại, chỉ thở dài :
- Ngày nay cách biệt, ngày khác gặp nhau! Mong Lam huynh cho biết đến lúc nào thì chúng ta lại có dịp uống mấy chén rượu trùng phùng?
Lam đại tiên sinh cười lớn :
- Dịp, thiếu chi dịp! Chỉ tùy ở người có muốn những dịp ấy hay chăng!
Hướng qua ba vị đại sư, tiên sinh vẫy tay chào, quẳng luôn chiếc cán chùy, gọi Triển Mộng Bạch :
- Võ lâm thiên hạ từ này là của tiểu huynh đệ đó!
Thinh âm còn ngân dài, bóng hình đã khuất gấp.
Mãi một lúc lâu, Triển Mộng Bạch mới bật cười sang sảng. Hào khí bộc mạnh trong tâm tư chàng.
Quần hùng cũng sảng khoái vô cùng. Một phần vì được nghe một mẫu truyện lý thú, một phần vì loại được một địch thủ lợi hại.
Đoạn Hồng đại sư mấy phen dợm chân toan chạy theo Lam đại tiên sinh, song cuối cùng bà chạnh lòng, đứng lại.
Một lúc sau, Triển Mộng Bạch bước đến trước mặt Giác Hồng đại sư, muốn nói gì đó, nhưng ấp úng mãi không nên lời.
Giác Hồng đại sư cười nhẹ :
- Ngươi muốn hỏi tin tức về nàng?
Nàng đây, dĩ nhiên là Tiêu Phi Vũ.
Triển Mộng Bạch gật đầu.
Giác Hồng cười nhẹ :
- Nàng đã được bần ni độ hóa. Bây giờ được gọi là Phi Hồng đại sư.
Triển Mộng Bạch giật mình, tái mặt, sững sốt đứng thừ ra.
Tuyệt Hồng thấy vậy vội chen vào :
- Triển thí chủ đừng quá tin người. Tiêu cô nương còn vươn bụi hồng trần, không thể vào nhà Phật được đâu. Nàng sắp đến đây rồi.

Triển Mộng Bạch nghe xong, đỏ mặt, còn Giác Hồng đại sư thì chúm chím cười.
Bỗng, từ bốn phía, vang lên những tiếng báo động, tiếp theo đó, tiếng vũ khí chạm nhau, rồi tiếng người chạy rầm rập.
Đã biết trước có mai phục nhưng quần hùng cũng không khỏi biến sắc.
Nhạc Triều Dương ngưng thần, lắng tai nghe ngóng. Một lúc lâu, y thốt :
- Có ít nhất cũng trên bốn năm mươi người bao vây chúng ta!
Tiêu Vương Tôn và Đỗ Vân Thiên cùng nhìn nhau, Tiêu Vương Tôn tặc lưỡi :
- Bốn năm mươi người!....
Đỗ Vân Thiên trầm giọng :
- Giết hết thì dễ dàng! Đánh đuổi cho chúng chạy đi, lại khó hơn lên trời!....
Tự nhiên, chẳng muốn sát hại một số người quá nhiều như vậy, song họ không thể làm khác hơn!
Bọn kia quyết chiến họ thì sao?
Tiêu Vương Tôn trầm giọng :
- Trong số người đó ắt cũng có cao thủ điều khiển, chúng ta chỉ cần tấn công nhóm người này, còn đa số bọn vô tài thì...
Triển Mộng Bạch vụt kêu lên :
- Phía kia có người đến!.... A! Mường tượng như Lý Quán Anh và Mạnh Như Tuyết!
Tại sao cả hai lại ở đây?
Lý Quán Anh và Mạnh Như Tuyết đến nơi, cả hai có vẻ hấp tấp vô cùng, họ vừa thở hổn hển, vừa nói :
- Xuống núi gấp đi, Triển huynh!
Triển Mộng Bạch hỏi :
- Chưa lên núi, sao lại xuống?
Lý Quán Anh gấp rút :
- Tộ.. Tô phu nhân bố trí mai phục quanh đây, chỉ chặng thứ nhất không đã gồm trên bốn năm mươi người, nếu Triển huynh quyết lên trên đó, chỉ sợ....
Mạnh Như Tuyết nối lời :
- Trong lúc hai chúng tôi không có đất dung chân thì Tô phu nhân thu nạp, đưa về đây, kể ra cũng là đại ân đại đức, nhưng... Triển đại hiệp đối với bọn tôi có cái nghĩa nặng như núi, cho nên chúng tôi liều chết xông xuống thông tri. Giả như đại hiệp muốn diệt trừ bà ta, thì còn thiếu chi ngày khác, cần gì phải gấp hôm nay!

Lý Quán Anh tiếp luôn :
- Trong những ngày ở tại địa điểm này, bọn tại hạ đã dò biết phần nào bí mật của bà ta.
Bà ta là một con người hết sức nguy hiểm, Triển huynh nên thận trọng là hơn.
Triển Mộng Bạch bình tĩnh nghe hai người nói, sau cùng cương quyết đáp :
- Bọn tại hạ đã đến đây rồi, thì chỉ còn tiến chứ không thể lùi. Dù có chết, cũng nhất định chết tại đây!
Quần hùng hoan hô câu nói đầy khí khái đó.
Đỗ Vân Thiên cười nhẹ :
- Triển Mộng Bạch quả xứng đáng là con rể của Đế Vương cốc chủ!
Tiêu Vương Tôn mỉm cười :
- Xem ra tính khí của nó rất giống Đổ huynh! Chỉ có tiến chứ không lùi...
Lý Quán Anh và Mạnh Như Tuyết biến sắc, chưa kịp nói gì, bỗng từ bên dưới có tiếng gọi to vọng lên :
- Tiêu lão đại!.... Tiêu lão đại!....
Một bóng người từ chân núi lao vút lên, thuật khinh công ngang ngửa với Lam đại tiên sinh.
Nhạc Triều Dương kinh hãi, hỏi :
- Ai thế?
Tiêu Vương Tôn và Triển Mộng Bạch đã nhận ra rồi, chính là Thiết Đà.
Lạ lùng thay, trên lưng gù của lão lại có một người!
Tiêu Vương Tôn cao giọng đáp :
- Lão phu ở đây!
Chưa đến nơi, Thiết Đà thốt oang oang :
- Tiêu lão đại ơi! Hãy cứu hắn! Hắn sắp chết đó! Chỉ có lão đại mới cứu được hắn thôi!
Với công lực tu vi của lão, mà lão còn thở hồng hộc đủ biết lão đã chạy với tốc độ nào mà đến đây!
Tiêu Vương Tôn cau mày :
- Ai thọ thương? Đặt xuống đi!
Thiết Đà đặt người đó xuống :
- Xem đi!
Quần hùng kêu lên kinh hãi. Người kêu to hơn hết là Lý Quán Anh và Mạnh Như Tuyết.
Thì ra, người thọ thương chính là Ngô Thất!
Ngô Thất thọ thương thật là một sự kiện không ai tưởng tượng nổi.

Tiêu Vương Tôn thoáng biến sắc :
- Ai gây thương thế cho lão ta?
Thiết Đà thở dài :
- Còn ai nữa? Vô Ảnh Thương đấy! Nhưng Vô Ảnh Thương cũng thọ thương luôn, có lẽ cũng không nhẹ lắm đâu!
Tiêu Vương Tôn hỏi :
- Dương Phi hiện giờ ở đâu? Làm sao ngươi gặp họ?
Thiết Đà đáp :
- Lúc tiểu đệ gặp họ thì họ đang đánh nhau rất hăng, kế tiếp cả hai cùng thọ thương như nhau. Đồ đệ của Dương Phi là Dương Thành ở cạnh, một mặt ý chí anh hùng, một mặt kiên dè tiểu đệ, nên hắn mang sư phụ đi, đồng thời yêu cầu tiểu đệ tìm cách cứu Ngô Thất.
Tiêu Vương Tôn lại hỏi :
- Rồi làm sao ngươi đến đây?
Thiết Đà nhìn sang Triển Mộng Bạch :
- Ý trung nhân của vị tiểu huynh đệ này cho chúng tôi biết.
Tiêu Phi Vũ đã nói năng được rồi, như vậy hẳn là nàng đã bình phục.
Triển Mộng Bạch thở phào nhẹ nhõm.
Chàng hỏi :
- Tiền bối gặp Vũ muội tại đâu? Sao nàng chưa đến đây?
Thiết Đà đáp :
- Ngô Thất và Dương Phi đánh nhau trí mạng tại bờ hồ Động Đình. Tiêu cô nương bất ngờ cũng có mặt tại đó, chừng như cô nương đang chờ đợi ai.
Triển Mộng Bạch lấy làm lạ :
- Vũ muội đợi...?
Chợt thấy mình hỏi nhiều quá, đâm ngượng đỏ mặt, nín luôn.
Tiêu Vương Tôn hỏi thay :
- Tiểu nữ đợi ai?
Tuyệt Hồng đại sư cười nhẹ :
- Các vị sẽ hiểu trong chốc lát.
Thiết Đà thở dài :
- Cốc chủ mau cứu lão đi. Lão khẩn khoản đòi gặp mặt Mạnh Như Tuyết trước khi chết.
Tiêu Vương Tôn lắc đầu :
- Để xem sao, chỉ e...
Lão xem qua tình trạng của Ngô Thất, bắt mạch, rồi cho lão ấy uống một hoàn thuốc.
Trong khi đó, Mạnh Như Tuyết run run người, lệ xúc động tuôn tràn, cúi đầu nức nở.

Thiết Đà hỏi :
- Liệu lão ta qua được chăng?
Tiêu Vương Tôn thở dài :
- Tánh mạng thì chẳng sao, chỉ sợ võ công...
Câu nói không tròn, song cái ý thì thừa, ai ai cũng hiểu lão muốn nói gì.
Một con người suốt đời bán thân cho võ nghiệp, tạo nên thanh danh lừng lẫy, không ngờ cuối cùng lại chuốc lấy một thảm cảnh như vậy. Mất võ công, chắc gì Ngô Thất còn can đảm sống nốt đoạn thời gian còn lại?
Quần hùng nghe lòng se trước cái bất hạnh của đồng đạo võ lâm.
Một lúc lâu, Ngô Thất bắt đầu hồi tĩnh, miệng lẩm nhẩm :
- Tuyết Tuyết!.... Nàng ở đâu?...
Triển Mộng Bạch không tưởng nổi là một con người như Ngô Thất lại chí tình chí nghĩa đến mức độ đó. Sắp chết mà vẫn còn nhớ tưởng người yêu, một người yêu đã phản bội lão.
Mạnh Như Tuyết khóc to hơn trước, vừa khóc vừa nhào tới, ôm chầm lấy lão ta :
- Tuyết Tuyết ở đây! Ở đây!
Ngô Thất mở hí đôi mắt, thấy đúng là nàng, điểm nhanh nụ cười.
Nụ cười trên gương mặt tiều tụy có vẻ ảo não thê lương làm sao.
Lão mấy máy môi :
- Nàng!.... Đừng đi nữa nhé!
Mạnh Như Tuyết gật đầu :
- Tuyết Tuyết không đi đâu! Tuyết Tuyết vĩnh viễn ở cạnh tướng công.
Ngô Thất nghĩ thầm: “Không ngờ mưu kế của Tiêu cô nương lại lợi hại như vậy”, rồi cười lớn :
- Tốt!....
Lão đưa tay định ôm nàng, bàn tay vừa vươn lên, lại rơi xuống rồi hôn mê luôn...
Nụ cười đó lâu lắm vẫn không tắt.
Quần hùng khởi sự hiểu ít nhiều về sự tình, cùng tặc lưỡi thở dài.
Lý Quán Anh biến sắc mặt như màu giấy nhạt, sững người như gỗ.
Mạnh Như Tuyết trở lại bên cạnh y, thầm khổ :
- Đại ca! Tôi không thể đi theo đại ca được nữa! Tôi... đại ca... tôi...
Lý Quán Anh cười thảm :
- Ta biết rồi!
Mạnh Như Tuyết tiếp luôn :
- Đại ca đã biết, vậy thì thôi!....

Họ nhìn nhau, không ai nói với ai nữa! Họ nhìn nhau một lần, lần cuối cùng, rồi vĩnh viễn không nhìn nhau nữa.
Cái nhìn đó gồm những gì đã qua, những gì sẽ đến, một cái nhìn gọn, đủ giải quyết sự tình, đủ nói với nhau ngàn lời vui buồn, cay đắng, ngọt bùi!
Mạnh Như Tuyết đến trước mặt Tiêu Vương Tôn, lạy tạ, đoạn bế Ngô Thất lên. Nàng thốt :
- Vì phải lo săn sóc cho bệnh nhân, tôi không thể lưu lại đây ra sức với tiền bối! Xin cáo từ...
Lúc Ngô Thất hiển hách thinh danh, oai vọng, nàng không màng. Bây giờ, lão đã trở thành phế nhân, thì nàng lại hy sinh cuộc đời thanh xuân, cam sống âm thầm bên lão!
Quần hùng trông thấy nàng bế Ngô Thất, vừa khóc vừa xuống núi, cùng thở dài, lắc đầu lẩm bẩm :
- Nữ nhân!.... Nữ nhân!....
Triển Mộng Bạch đập tay vào vai Lý Quán Anh, gọi :
- Lý huynh!....
Mắt long lanh lệ, Lý Quán Anh không muốn ai thấy y khóc, nên ngẩng mặt nhìn lên không, cười dài :
- Tình đến rồi tình đi. Lý tôi giờ không còn gì ràng buộc, càng thuận tiện cho cuộc tử chiến sắp tới.
Triển Mộng Bạch tán :
- Đúng là một nam tử hán!....
Đột nhiên, chàng nhớ đến những ràng buộc của mình, trong đó có Cung Linh Linh.
Chàng vội phi thân trở lại phía sau tấm bia nơi phần mộ.
Cung Linh Linh đã mất dạng. Miệng địa đạo cũng đã bịt lại.
Triển Mộng Bạch kinh hãi, gọi to :
- Linh Linh! Linh Linh!....
Đảo mắt nhìn quanh, chàng thấy có mấy dòng chữ nơi tấm bia, chẳng rõ khắc bằng mũi dao hay bằng đầu trâm, hình như vì ghi vội vàng nên không đều nét. Tuy nhiên, chàng vẫn đọc được :
- “Triển đại thúc! Linh Linh không còn mặt mũi nào gặp lại Tô phu nhân! Linh Linh phải đi. Linh Linh ra đi với niềm hoài vọng đại thúc và Tiêu cô nương mãi mãi hạnh phúc bên nhau! Được như vậy, Linh Linh cảm thấy vui rồi!”
Triển Mộng Bạch xúc động. Chàng lẩm nhẩm :
- Linh Linh! Chẳng bao giờ đại thúc quên được Linh Linh!
Chàng đưa tay xóa mấy dòng chữ, rồi trở lại với quần hùng.
Bỗng, từ bốn phía, tiếng hét la hòa lẫn với tiếng thép chạm vang lên,

ầm ầm như thác đổ.
Dưới ánh dương quang, mấy trăm người hiện ra, vũ khí chớp sáng, ánh thép ngời đến đâu, sát khí bốc đến đó.
Triển Mộng Bạch chấn động thần oai, vừa lướt mình tới, vừa nói to :
- Chờ chúng đến không bằng ta tiến lên! Có tiến lên mới cướp được nhuệ khí của chúng!
Quần hùng hoan nghênh vang dội :
- Chí lý! Chí lý!
Tiêu Vương Tôn thở dài :
- Xem ra chỉ còn cách đó thôi! Chẳng hay tam vị đại sư...
Đoạn Hồng đại sư chậm rãi đáp :
- Dù đã trí thân ngoại tục, song bọn ta không thể không can thiệp. Hiền muội... Ơ, sư thơ ơi, có đúng vậy không?
Tuyệt Hồng đại sư thốt :
- Con nhà Phật có cái bổn phận trừ ma cứu thế!
Tiêu Vương Tôn gật đầu :
- Tốt! Lão phu cùng Đỗ huynh dẫn Triển Mộng Bạch và Thiết Đà xung trận. Ba vị đại sư bảo vệ đoạn hậu. Nhạc đại hiệp và chư quý vị ở giữa. Phải giữ liên lạc với nhau chặt chẽ!
Nhạc Triều Dương đáp :
- Tuân lệnh!
Triển Mộng Bạch vung kiếm quát :
- Tiến!
Thiết kiếm chớp lên, chàng lao mình vào rừng vũ khí.
Cuộc chiến khai diễn, khốc liệt khôn tả!
Tiêu Vương Tôn, Thiết Đà, Đỗ Vân Thiên tay không xông xáo giữa trận như vào chỗ không người, luôn tay điểm huyệt chứ không giết một ai.
Thiết kiếm của Triển Mộng Bạch tới đâu, vũ khí của đối phương gãy, đứt nơi đó, đồng thời tiếng rú vang rền, máu vọt thành ngàn ánh hoa đỏ thắm.
Y phục của Triển Mộng Bạch nhuộm đầy máu.
Trong khi bọn Tiêu Vương Tôn tung hoành ngang dọc, thì trái lại, quần hùng dưới sự điều khiển của Nhạc Triều Dương lại hết sức vất vả. Trong số đó, có vài người thọ thương, ai ai cũng vấy máu khắp mình, máu của địch, máu của chính họ.
Ba vị đại sư ngày trước từng giết người không chớp mắt, hiện tại vì đã vận cà sa rồi, nên phải tránh đổ máu. Họ theo sau quần hùng, thấy nơi nào lâm nguy là lướt tới giải cứu.
Nếu không có ba vị tiếp trợ, chắc quần hùng đã phải hao hụt một số

lớn. Bởi dù sao thì với sức lực của khoảng hai mươi người, làm sao chống trả nỗi một lực lượng hơn bốn trăm nhân mã?
Tiêu Vương Tôn thầm phục Tô Siển Tuyết có tài mua chuộc thuộc hạ, chẳng những bà ta thu nạp được rất nhiều người, mà ai ai cũng tận tâm dốc lực phù trợ bà.
Vì bận tâm lo giải cứu những đồng bạn chung quanh, Triển Mộng Bạch không tiến nhanh được như ý muốn.
Mất một thời gian lâu, toàn thể mới thoát khỏi vòng vây.
Đối phương tiêu hao độ sáu bảy mươi người, bên cánh Nhạc Triều Dương có năm sáu người chết.
Ai ai cũng nhọc phờ, cả Nhạc Triều Dương và Ngọc Không Tử cũng thở hồng hộc.
Triển Mộng Bạch vọt mình đến cạnh Tiêu Vương Tôn :
- Nếu chúng ta không lên núi ngay, chỉ sợ Tô Siển Tuyết trốn mất!
Tiêu Vương Tôn lắc đầu :
- Không trốn đâu! Bà ta định nhân dịp này tận sát tất cả những người đến đây để uy hiếp thiên hạ, chắc chắn không bỏ đi trước khi thành công.
Lão thở dài tiếp luôn :
- Qua cuộc chiến vừa rồi, ai ai cũng tiêu hao khí lực, nếu liều lĩnh tiến lên ngay, thì làm sao giao đấu nếu gặp phải cuộc mai phục khác!
Đỗ Vân Thiên phụ họa :
- Dù chúng ta lên được trên đó, gặp Tô Siển Tuyết rồi, chỉ sợ kẻ cầm đao phải buông đao, kẻ cầm kiếm phải buông kiếm!
Triển Mộng Bạch cương quyết :
- Bất luận sự thể như thế nào, chúng ta cứ lên, được một bước hay một bước.
Vừa lúc đó, có tiếng gọi oang oang :
- Tiêu lão ca! Triển Mộng Bạch!
Một người gọi, hai người xuất hiện.
Hai người đó là Thiên Mã hòa thượng và Mạc Vong Ngã lão nhân.
Tiêu Vương Tôn cười lớn :
- Hay quá! Đến đúng lúc quá!
Tiếp theo, một người nữa gọi to :
- Triển huynh đệ! Đại Sa Ngư dẫn toàn thể anh em tại Thái Hồ đến tiếp trợ đây!
Triển Mộng Bạch phấn khởi tinh thần, reo lớn :
- Hay quá!
Rồi tiếng người chạy rầm rập, như trống đổ liên hồi. Hơn mấy trăm đại hán xuất hiện, người nào cũng oai mãnh như thiên binh, thần

tướng họ chạy nhanh, vũ khí vung theo, ánh chớp sáng rực một góc trời.
Triển Mộng Bạch gọi to :
- Đại Sa Ngư! Đại Sa Ngư!
Đại Sa Ngư bật cười cuồng dại :
- Tốt quá! Đợi làm cỏ bọn này xong, chúng ta sẽ uống đủ ba trăm chén!
Một giọng nói hùng hổ vang lên, chận ngang cuộc đối thoại giữa Triển Mộng Bạch và Đại Sa Ngư :
- Tiêu lão tiền bối! Triển đại hiệp! Hùng Chánh Hùng với toàn thể đệ huynh Bố Kỳ môn đã đến đây rồi, các vị đừng lo kém khuyết nhân số.
Hơn trăm người vận áo trắng, vấn khăn trắng, vung đao mở đường qua vòng vây, khí thế mạnh không tưởng nổi.
Với sự tăng cường của hảo hán Thái Hồ và bọn Bố Kỳ môn, cánh của Triển Mộng Bạch biến thành một lực lượng hùng hậu, sự chênh lệch xóa tan.
Ba vị đại sư lùi lại, họ nhận thấy không cần ra sức nữa.
Tiêu Vương Tôn cao giọng :
- Cảm phiền ba vị ở lại đây, giữ cái thế hậu thuẫn. Còn lão phu cùng Mạc lão nhân, Thiên Mã đại sư, Đỗ huynh, Thiết lão đệ, và Triển Mộng Bạch xông lên trên đỉnh núi.
Đại Sa Ngư cười lớn :
- Tiền bối yên trí! Để bọn này cho vãn bối thu dẹp!
Triển Mộng Bạch hét to :
- Tiến!
Thiết Đà vọt đi, cay giọng thốt :
- Để lão phu mở đường cho!
Bỗng một tiếng cười quen thuộc, trong như ngọc vang lên :
- Còn tôi nữa chi!
Thì ra là Tiêu Phi Vũ!
Giữa đám đông, Triển Mộng Bạch ái ngại chẳng dám ôm chầm lấy người yêu để mừng mừng, tủi tủi. Chàng chỉ chụp tay nàng, âu yếm.
Tiêu Phi Vũ mỉm cười thốt :
- Sau lúc chia tay, ta được nhị vị Tuyệt Hồng đại sư chữa lành thương thế. Kế đó, nghe tin hào kiệt khắp sông hồ lũ lượt kéo đến nơi này bèn tò mò tới xem thử. Vì phải lưu lại dưới chân núi để tiếp trợ Mạc lão bá, Đại Sa Ngư và các người kia, nên lên hơi trễ, ngươi không trách ta chứ?
Triển Mộng Bạch lặng nhìn nàng, thấy dáng vẻ hơi ốm, cảm động nói :

- Ta... ngu huynh...
Thiên Mã hòa thượng đập tay vào vai Triển Mộng Bạch, cười lớn :
- Đi thôi! Muốn kể lể gì với nhau, thì còn ngày mai ngày kia, thiếu chi ngày.
Họ lần lượt tiến lên, Thiết Đà dẫn đầu.
Đến một nơi, địa thế hiểm trở, Thiết Đà nói :
- Nếu Tô Siển Tuyết trữ sẵn gỗ đá bên trên lăn xuống, thì ở dưới này, chúng ta có cánh cũng không bay kịp mà thoát chết!
Lão vừa dứt tiếng, từ bên trên, có tiếng gọi xuống oang oang :
- Triển Mộng Bạch! Gỗ đá lăn xuống là các ngươi tán mạng tất cả!
Người bên trên, là thiếu niên có thân vóc cao, với thiếu nữ em gái song sinh của Liễu Đạm Yên.
Lời nói có vẻ hăm dọa, song bên trong có ngụ ý cảnh cáo báo động cho chàng biết trước kịp thời tránh nạn.
Triển Mộng Bạch biết hắn nghĩ đến cái tình ngày trước đề tỉnh chàng trong lúc nguy cảnh, nên hấp tấp vòng tay, hướng lên trên vái tạ, đoạn tránh xa địa điểm đó.
Chàng thoát đi, các người khác cũng thoát theo liền.
Rồi những tiếng ầm ầm vang lên, như trời long đất lỡ, gỗ và đá lăn xuống, đứng ngoài xa, ai trông thấy cũng kinh hồn.
Nếu vợ chồng thiếu niên kia không báo động, thì tất cả đã nhừ như cám.
Họ đi tới.
Không lâu lắm, họ đến một vực thẳm, sâu hơn trăm trượng, rộng hơn mười trượng.
Muốn tiến lên phải qua vực thẳm đó, và muốn qua vực thẳm, phải do con đường dây giăng ngang, đó là lối thông duy nhất.
Theo con đường dây mà qua, là làm một việc cực kỳ nguy hiểm.
Song chẳng còn có cách nào khác hơn.
May mắn thay, những điều lo sợ lại không xảy ra, tất cả đều qua được hố sâu.
Họ nhận thấy có hơn mười xác chết nằm tại đầu dây. Bên cạnh cái xác chết, có một người cất cao thanh trường đao, thân đao vấy máu đỏ ngời. Máu cũng vấy khắp mình người đó.
Triển Mộng Bạch nhận ra chính là Lâm Nhuyễn Hồng.
Hiển nhiên, y được lệnh Tô Siển Tuyết sai phái trấn giữ nơi đầu dây, đợi quần hùng qua được nữa vời là giựt dây, cho mọi người rơi xuống vực.
Y đã hạ sát tất cả đồng bọn mai phục tại chỗ, để cứu quần hùng.
Y có vẻ tiều tụy quá độ, lại vấy máu bê bết, trông y thê thảm vô cùng.

Y không nhìn ai, miệng cứ lãi nhãi như người điên :
- Tần Cơ đã đi mất rồi. Nàng mãi mãi đi mất rồi. Các vị cũng đi đi! Đi đi!
Lại một kẻ khổ vì tình! Tình mất, là tất cả đều mất! Y không thiết tha với sự sống nữa, thì còn cái tâm nào mà phụ họa theo bọn ác.
Quần hùng cảm khái trước nghĩa cữ của Lâm Nhuyễn Hồng, lần lượt vái tay chào, tiến lên.
Chừng như Tô Siển Tuyết cho rằng ba cửa ải đó đủ ngăn chặn mọi cuộc xâm nhập, cho nên từ địa điểm cây cầu dây trở vào, không còn một cuộc mai phục nào khác nữa.
Nhờ thế, quần hùng đi thẳng đến trang viện hầu như bỏ ngỏ.
Họ tiến thẳng đến tiền viện, rồi qua tiền viện, tới đại sảnh.
Từ bên trong đại sảnh, có tràng cười vọng ra, rồi một âm thinh trong trẻo vang lên :
- Qúy khách từ xa đến, sao không báo trước, cho tiện thiếp chuẩn bị cuộc nghinh tiếp?
Như thế này tiện thiếp phải thất lễ rồi.
Thực ra, Tô Siển Tuyết hết sức kinh hãi khi thấy quần hùng đến nhanh như thế. Tuy nhiên, bà cố trấn tĩnh tâm thần, bảo toàn thể diện.
Quần hùng lần lượt kẻ trước người sau tiến vào đại sảnh.
Ai ai cũng đề cao cảnh giác, đề phòng Tô Siển Tuyết giở trò nguy hiểm trong phút giây chạm mặt này.
Không ai nói một tiếng nào.
Tô Siển Tuyết cũng biết mọi người căng thẳng cực độ, họ sẽ chẳng bao giờ mở miệng nếu bà chưa cất tiếng.
Bà bèn điểm một nụ cười tươi :
- Hôm nay thì giữa chúng ta chẳng còn có gì gọi là bí mật nữa. Các vị đã hạ cố đến đây, thì tiện thiếp không thể không ra mặt tiếp đón các vị! Vậy các vị có những thắc mắc chi, xin cứ nói ra, tiện thiếp sẽ giải thích rõ ràng, đúng sự thật. Tiện thiếp nghĩ, các vị đều là những bậc đại anh hùng, tất không thể có hành động vô lễ đối với một nữ nhân.
Tuy bại, bà vẫn hiên ngang, vẫn cương cường, không hề tỏ vẻ khiếp hãi, bà ung dung bình thản, giữ lễ vẹn toàn.
Quần hùng dù oán hận bà, cũng phải phục sự can trường hi hữu đó, và dù muốn dù không, cũng phải công nhận bà là nữ trung hào kiệt.
Tiêu Vương Tôn xoa hai tay vào nhau, bình tĩnh :
- Dù sao đi nữa, bọn tại hạ cũng không thể kém lễ độ đối với phu nhân, bất quá mong phu nhân giải thích cho một vài sự việc.
Tô Siển Tuyết mỉm cười :

- Xin cứ hỏi.
Tiêu Vương Tôn với giọng trầm trầm :
- Phu nhân là chủ nhân Tình Nhân tiễn phải chăng?
Tô Siển Tuyết gật đầu :
- Phải!
Quần hùng đã biết như vậy rồi, song bà ta đáp một cách thản nhiên lại nhanh chóng, làm cho mọi người giật mình.
Triển Mộng Bạch rút kiếm, nhưng Tiêu Phi Vũ kịp nắm tay chàng, thì thầm bên tai :
- Chúng ta hãy hỏi cho biết những điều muốn hỏi rồi động thủ cũng chưa muộn!
Tiêu Vương Tôn tiếp :
- Tại hạ muốn biết Tình Nhân tiễn có ma lực huyền bí như thế nào, mà làm cho khách giang hồ phải chấn động?
Tô Siển Tuyết cười nhẹ :
- Nói ra, cho các vị nghe, hẳn các vị sẽ thích thú lắm! Tiện thiếp phải sắp xếp đúng thứ tự của sự việc tường thuật rành rẽ, cho các vị hiểu rõ ràng. Xin các vị chú ý nghe đây!
Bà dừng lại một chút, bắt đầu thuật :
- "Từ lúc nhỏ, tiện thiếp từng nghe nói đến những vị bá chủ trong võ lâm, nhưng chỉ có nam nhân thôi, chứ chưa hề nghe nói đến một nữ nhân nào ở ngôi vị đó. Tiện thiếp nảy sanh tham vọng muốn mình trở thành một nữ vương trong võ lâm, đến lúc lớn lên, gặp Đường huynh rồi, tiện thiếp quên dần tham vọng đó".
Mắt bà mờ ảo như đang nhớ nhung về một thời xa xưa nào đó :
- "Giả như cuộc hôn nhân giữa tiện thiếp và Đường huynh được thành tựu, thì có thể là sự việc hôm nay không xảy ra! Nhưng trong lúc tiện thiếp và Đường huynh yêu nhau, thì Đường Vô Ảnh đã đính hôn cho y ở một gia đình khác rồi. Đường huynh không thể cãi lệnh của cha, nên cuộc tình duyên của chúng tôi phải dang dở. Trong cơn nóng giận, tiện thiếp nhớ đến tham vọng thuở ấu thời, quyết tâm thực hiện cho kỳ được. Tiện thiếp dùng mọi thủ đoạn, bắt buộc tất cả cao thủ trong võ lâm phải quỳ dưới gấu quần.
Hơn mười năm qua, số cao thủ giao tình với tiện thiếp rất nhiều. Tiện thiếp lại tìm ra một phương thức chế luyện một chất kịch độc. Đó là Tình Nhân tiễn. Tình Nhân tiễn không có điểm kỳ diệu nào khác biệt hơn ngoài chất độc của nó. Vì vậy tiện thiếp phải tưởng tượng trang sức cho nó có cái vẻ thần bí. Do đó, có lối sử dụng một đôi, gồm một mũi màu đỏ, và một mũi màu đen. Lại cố ý dặn dò người sử dụng phải đợi đến đêm tròn trăng mới cho nó xuất hiện. Còn như ống bắn

tên thì do Đường huynh chế luyện với cơ quan bí truyền của Đường gia. Nhờ thế, tên bắn đi nhanh hơn dùng cung thường.
Ngoài ra, tiện thiếp còn bày vẽ thêm một sự thần bí là Xuyên Tâm lệnh, để gây hoang mang cho người bị hăm dọa. Những tấm lệnh đó, mới xem qua thì đều giống nhau, song nhìn kỹ thì sẽ thấy có điểm dị đồng. Những điểm dị đồng đó là ám hiệu của tiện thiếp ngày trước lưu lại cho các cao thủ giao tình lúc chia tay.
Chế luyện xong Tình Nhân tiễn, tiện thiếp nhắm vào những cao thủ từng giao tình với tiện thiếp, phát xuất cuộc "khai đao".
Tiệp được Xuyên Tâm lệnh, họ giật mình, nhận ra ám hiệu, họ giật mình lượt nữa. Rồi trong lúc hoang mang, Tình Nhân tiễn xuất hiện. Đương nhiên, cuộc thanh toán thành công dễ dàng, vì trong lúc hoang mang, con người cảnh giác không chặt chẽ lắm.
Trong thời gian mấy tháng, số cao thủ đó hao mòn nhiều, dù chỉ vài lần trăng tròn, song mỗi độ trăng tròn là có vài mươi người cùng bị hạ, rai rãi khắp nơi.
Từ đó, oai lực của Tình Nhân tiễn được truyền bá khắp bốn phương, ai ai cũng kinh sợ nó. Tiện thiếp ngầm sai Tần Sấu Ông đứng làm trung gian mua bán.
Nhận thấy sự lợi hại của nó, ai ai cũng muốn mua Tình Nhân tiễn. Người mua càng nhiều, thì người chết vì tiễn phải gia tăng. Giá trị của tiễn cũng lên, dù nó chỉ là một mũi tên trúc".
Tiêu Phi Vũ thấy bà dừng lại, liền hỏi :
- Hỏa Phượng Hoàng cô nương hiện giờ ở đâu?
Tô Siển Tuyết kiêu hãnh đáp :
- Chết rồi! Đường Địch đã giết nàng. Chẳng những y giết con, mà y còn giết luôn cha ruột của y, Đường Vô Ảnh. Mọi việc y làm, đều vì tiện thiếp, không màng phải trái như thế nào.
Quần hùng biến sắc.
Triển Mộng Bạch hỏi :
- Còn gia phụ....
Tô Siển Tuyết chận lời :
- Chính ta đã giết Triển Hóa Vũ.
Triển Mộng Bạch gầm lên một tiếng, vung kiếm đứng lên.
Tô Siển Tuyết điềm nhiên :
- Ngồi xuống đi gã trẻ tuổi! Ta không ngăn chận nổi các ngươi, thì khi nào ta còn hy vọng sống sót? Ngươi khỏi cần phải động thủ!
Trong lúc bà kể lể chuyện xưa, thì Đường Địch đã xuất hiện bên bà. Bây giờ, bà nhìn qua Đường Địch một thoáng, rồi tiếp :
- Ta cùng Đường huynh, đánh ván bài này đã thua sạch, đành phải

chết. Song lúc chết mà có bao nhiêu bậc đại anh hùng cùng chết theo, thì nghĩ ra cũng là một vinh hạnh!
Triển Mộng Bạch biến sắc :
- Bà nói thế nghĩ là sao?
Tô Siển Tuyết bật cười khanh khách :
- Trong vòng một dặm tròn quanh trang viện này, ta đã chôn hỏa pháo địa lôi khắp nơi, mà ngòi nổ là ở ngay tại đây. Có kẻ đặt trách canh phòng, nếu ta ra lệnh là kẻ đó cho nổ ngay, ta chết, tất cả cùng chết theo ta! Nếu mưu đồ ta thành công, thì công cuộc đề phòng này trở nên vô dụng. Hiện tại thì đã đến lúc ta dùng nó rồi. Ai có mặt tại đây, dù mọc cánh cũng không bay kịp mà thoát chết.
Bà lại cười, tiếng cười nghe thảm hơn tiếng quỷ khóc.
Quần hùng biến sắc.
Tiêu Vương Tôn nói :
- Người phụ trách châm ngoài nổ, chẳng lẽ cũng chán sống sao?
Tô Siển Tuyết cười rợn :
- Có bốn người tất cả! Chúng giám sát lẫn nhau. Cả bốn đều tự nguyện lãnh nhiệm vụ đó. Họ biết nếu các vị không chết, sẽ truy lùng, sát hại họ, cho nên, họ chọn giải pháp cùng chết với các vị. Bốn người đó là: Phương Tân, Phương Dật, Liễu Đạm Yên, và Tôn Ngọc Phật. Họ đánh đổi sinh mạng với Tiêu Vương Tôn, Đỗ Vân Thiên, Thiết Đà, Mạc Vong Ngã, Thiên Mã hòa thượng, và Triển Mộng Bạch, kể ra cũng xứng đáng chứ! Bình sanh ta và Đường huynh hưởng hạnh phúc đã nhiều rồi, có chết cũng thỏa mãn.
Quần hùng sững sờ.
Tô Siển Tuyết đứng lên, cười lớn :
- Tình Nhân tiễn hết! Chúng ta cũng xong rồi! Xong là đi! Ra đi vĩnh viễn!.... Cho nổ là vừa!....
Quần hùng chỉ còn chờ chết!
Ngờ đâu! Lệnh cho nổ đã đưa ra, mãi một lúc lâu, vẫn chẳng có tiếng động nào vang lên.
Quần hùng đi từ cái sợ đến cái mừng.
Tô Siển Tuyết và Đường Địch đi từ khoan khoái đến lo âu, rồi sợ hãi.
Cả hai cùng biến sắc.
Bỗng, họ tung mình, vọt về phía cửa hậu.
Tiêu Vương Tôn hét :
- Đừng để cho bà ta châm ngòi.
Quần hùng nhích động thân hình!
Quần hùng đây gồm Đỗ Vân Thiên, Thiết Đà, Mạc Vong Ngã, Thiên Mã hòa thượng, toàn là những cao thủ thượng đỉnh trong võ lâm,

thuật khinh công của họ siêu quần trần gian.
Hầu như họ đồng thời vọt đi cùng với Tô Siển Tuyết và Đường Địch.
Phía sau cửa hậu, có một tòa mật thất, tại trung ương có một đồ hình bát quái, nơi đó quấn lộn vào nhau nhiều ngòi dẫn hỏa, nhưng hiện tại những ngòi đó đều ẩm ướt.
Bọn Phương Tân đã biến đi đâu mất dạng.
Trên tường có mấy chữ màu đỏ :
- "Tô phu nhân, xin thứ tội cho! Bọn này chưa muốn chết gấp!"
Quần hùng vừa kinh hãi, vừa mừng rỡ.
Tô Siển Tuyết và Đương Địch chết sững.
Triển Mộng Bạch quát :
- Tô Siển Tuyết! Ngươi...
Tô Siển Tuyết vươn hai tay, một đặt nơi ngực Đường Địch, một nơi ngực bà, bật cười khanh khách :
- Không ai giết được ta...
Cả hai cùng ngã xuống.
Nơi ngực Tô Siển Tuyết, có cắm một mũi tên màu hồng, nơi ngực Đường Địch, có cắm một mũi tên màu đen.
Một đôi tình nhân quái dị, chết vì một đôi tiễn quái dị!
Kim Phi và Nam Yến không đến Quân Sơn, song có đưa tin đến.
Theo tin đó, họ vừa tìm ra tung tích của Tiêu Man Phong và Hỏa Phi, thì bỗng một sớm một chiều, đôi vợ chồng trẻ biến mất.
Kim Phi lập thệ, dù phải đi khắp bốn phương trời, cũng quyết tìm cho được con và rể.
Lão Sơn Tam Nam và Hoàn Hồ đưa linh cửu của lão nhân Thất Chỉ Ông từ Mê Đầm đến, Triển Mộng Bạch làm lễ mai táng cực kỳ trọng hậu, lại thọ tang qua một thời gian.
Sau đó, chàng thành hôn với Tiêu Phi Vũ, tiệc cưới có Thiết Đà, Đỗ Vân Thiên, ba vị đại sư Tuyệt Hồng, cùng với sự hiện diện của toàn thể huynh đệ Bố Kỳ môn và hảo hán Thái Hồ.
Ngoài ra, Triển Mộng Bạch còn tiếp nhận được ba món quà kỳ dị, nhưng người tặng quà lại vắng mặt.
Ba món đó là một cây "Tứ Huyền cung", một bảo vật màu xanh đen, và một chiếc chùy vàng.
Lửng lơ vừng quế soi thềm.
Hương đưa bát ngát càng thêm bận lòng.
Cung huyền bỏ đẫy kim nhung.
Biết rằng quân tử có dùng ta chăng?
Đèn tà thấp thoáng bóng trăng,.

Ai đem người ngọc thung thăng chốn này?
HẾT

Nguồn: VNthuquan
Người đăng: TSAH
Thời gian: 02/09/2004 4:28:25 CH